

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

FABRIKANTENS
S. S. S. ÄLSKARINNA
ELLER
EIN ÄKTA KVINNA AF FOLKET

OL. HANSEN
STOCKHOLM.

Allmänna Sektionen

Litt.
Sv.

pl. 34
1981.

FABRIKANTENS ÄLSKARINNA

ELLER

EN ÄKTA KVINNA AF FOLKET

ILLUSTRERAD VERKLIGHETSROMAN

AF

CHR. JANSON

ANDRA DELEN

STOCKHOLM
OL. HANSENS BOKFÖRLAG

STOCKHOLM
VICTOR PETTERSONS A.-B. TR.
1906.

FÖRSTA KAPITLET.

Drakborgen.

Omkring tre mil från furstendömet Lichtenfels' hufvudstad med samma namn, i en utomordentligt vacker och målerisk trakt, låg en gammal borg, som blifvit uppförd under medeltiden och bar namnet Drakborgen. Detta namn hade den förmodligen fått, emedan den var uppförd på en väldig, brant klippa, från hvilken två armar, snarlika drakvingar, löpte ut.

Denna sällsamma formation hade förskaffat berget namnet Drakklippan, och borgen bildade på sätt och vis vidundrets hufvud. Från dess balkonger och tinnar hade man den härligast utsikt öfver leende ängar och fält, genom hvilka en utmärkt landsväg sträckte sig.

Länge hade Drakborgen stått obebodd, och under de senaste fyrtio åren hade ingen medlem af det furstliga huset beträdd slottet. Endast en mycket gammal kastellan bodde i ett litet hus vid skogsbrynet och steg då och då upp till den gamla borgen för att tillse, om icke vinden ryckt upp ett fönster, eller någon roffågel byggt sitt näste i borgens salar eller kamrar.

Omkring en half mil från Drakborgen låg byn Trübau, men invånarne i byn undveko slottets närhet, ty det berättades sällsamma saker om den gamla byggnaden. Dessa omnämndes dock endast man och man emellan och alltid i hviskande ton, ty för det första visste man icke, huruvida de berodde på sanningen,

och för det andra förband man med borgen saker, som rörde furstehuset, och man ville ej säga någonting oförmanligt om den regerande fursten och hans familj.

I Trübau trodde man säkert att fursten småningom skulle låta borgen förfalla; stor blef därför förvåningen, då en vacker dag en skara handverkare inställde sig från residenset, inkvarterade sig hos gästgifvaren och berättade för honom att slottet skulle restaureras och inredas på det elegantaste utan att dock dess medeltidsprägel finge störas.

Byggmästaren, som åtagit sig dessa arbeten, var äfven i tillfälle att lämna upplysningar om, hvem som framdeles skulle bebo slottet. Prins Hellmuth, som den tiden var sexton år gammal, hade förirrat sig dit, åtföljd af en gammal öfverjägmästare. De hade öfverraskats af ett häftigt oväder, och då hade öfverjägmästaren vändt sig mot prinsen med följande ord:

»Om ers höghet icke är rädd för spöken och troll, skulle jag vilja föreslå er att fortast möjligt lämna skogen och klättra upp till Drakborgen, ty där skola vi vara lika säkra som i Abrahams sköte.»

»Drakborgen», ropade Hellmuth, »jag har redan länge hyst den önskan att lära känna det gamla slottet, men min furstlige far tyckte alltid att det ej fanns mycket att se på Drakborgen.»

»Det var besynnerligt», sade öfverjägmästaren, »enligt min åsikt finns det ingenting mera intressant än den gamla borgen från riddartiden, och jag har aldrig underlåtit att besöka den, när min väg gick här förbi.»

»Men kunna vi komma dit upp», frågade Hellmuth, »är icke porten stängd och hängbron uppdragen?»

»Visserligen, men från andra sidan leder en trappa i klippan upp till slottet, och nycklarne kan ers höghet få hos den gamle kastellanen Jakob Rehbock; han skall nog lämna dem åt ers höghet, fastän han annars bevakar dem som en drake sin skatt.»

»Så kom då», sade Hellmuth, »med gubben Rehbock

»Tyst, förråd mig icke», hviskade italienaren »jag är din bror!»

skall jag nog komma öfverens, men medan vi skynda till hans hus, kan ni kanske meddela mig, hvad ni vet om den besynnerlige mannen, ty jag har hört att han lär vara ett riktigt original.»

»Det har sin riktighet, ers höghet», svarade öfverjägmästaren. »Den gamle Rehbock har bott i det lilla huset längre än till och med de äldsta i landet kunna minnas. Hvem han varit i sin ungdom vet ingen, lika litet om han är född i furstendömet eller kommit hit som en främling. Jag taxerar hans ålder till minst hundra år, men han kan äfven vara äldre.

Därtill är han kraftig som en femtioåring, och jag skulle ej vilja tillråda någon tjuf eller röfvare att komma honom för nära. Men skulle de äfven få bukt med honom, då skulle nog gubbens hundar slita dem i stycken, ty de äro ena vilda bestar. De båda hundarne se ut som ett par lejon, och heta 'Död' och 'Pest'.»

»Död och Pest» ropade Hellmuth, »det låter ju förskräckligt! Men nu äro vi redan framme; jag skall själf begära nycklarne af gubben.»

Med dessa ord knackade han på farstudörren, och genast hördes ett förfärligt hundskall inifrån huset.

»Tyst, Pest, bort i vrån med dig, Död», hördes gubben ropa. »Hur är det fatt med er? Hvasa? Knackar det? Ja, ja, hörseln, med den går det ej längre, och utan er skulle jag icke alls veta att någon knackar. Lyckligtvis kan jag tala med er bättre än med någon människa! Af er blir man åtminstone icke bedragen!»

Nu öppnades dörren inifrån, och Hellmuth ryggade ett steg tillbaka vid anblicken af den gamle kastellanen.

Jakob Rehbock måste vid yngre år hafva varit en jätte, hans hjässa var alldeles kal, endast omgifven af en tunn krans af hvitt hår, som dock föll ända ned på hans axlar. Ansiktet pryddes af ett väldigt, hvitt skägg, såsom man annars endast ser det hos tomtar och dvärgar. Men hvad som gaf gubbens drag ett synnerligen

frånstötande utseende var den omständigheten att skägg-
håren nästan betäckte hans ansikte. Dessutom var han
förfärligt mager, och hans hals var så tunn att man
väntade sig få se den gå midt öfver och det lilla huf-
vudet falla till marken.

Äfven Jakob Rehbocks dräkt var mycket besynner-
lig. Den härstammade tydligen från franska revolu-
tionens tid och bestod af ett par urblekta, grå knäbyxor,
ett par olivgröna silkesstrumpor och skor med spännen
samt en grön betjäntrock och väst med silfverknappar.
Kring halsen höga »fådermördare», och en svart kravatt
med långa ändar.

»Ni är Jakob Rehbock, förmodar jag», sade prinsen
med hög röst! han visste ju redan att Drakborgens vak-
tare var lomhörd.

»Just så», svarade gubben med snörflande stämma
— »bort i vrån med dig, Pest — gör din reverens, Död,
haha, blif inte rädd, min unge herre; jag har den
äran att presentera mina båda hundar, Död och Pest,
för er.»

Och liksom om Död och Pest visste att det var
fråga om dem, reste de sig på bakbenen och visade sin
våldiga storlek och kraft.

»Jag kommer», sade prinsen, »för att få låna nyck-
larne till Drakborgen, emedan jag ämnar besöka det
gamla slottet.»

»Hvasa», frågade Rehbock med en misstrogen blick,
»nycklarne till Drakborgen? Haha, min unge herre, ni
tyckes vara en främling här i trakten, annars skulle ni
ej framställa en sådan begäran åt Jakob Rehbock.
Nycklarne bär jag här på mitt bröst, men dem får
ingen —».

»Utom en medlem af furstliga huset, inte sant»,
frågade Hellmuth.

»En medlem af furstliga huset», upprepade gubben,
»inte ens! det, min herre, endast åt fursten själf skulle
jag lämna dem eller åt den, som en gång skall bli furste

i landet — inte sant, Pest, säger inte du det samma, och du, Död, nycklarna lämna vi icke ifrån oss.»

Hundarne svarade med ett ursinnigt skall.

»Nå väl», sade Hellmuth med ett leende, »då kan ni lugnt lämna nycklarna åt mig, ty jag är prins Hellmuth af Lichtenfels, tronföljaren i landet.»

»Säg det än en gång, herre», sade gubben och lade handen bakom örat.

»Jag är prins Hellmuth af Lichtenfels», ropade Hellmuth så högt han förmådde, »är ni nöjd nu?»

Då trädde Rehbock tätt intill prinsen, och stirrade honom rakt i ansiktet, liksom om han letade efter en bekräftelse af prinsens ord — men därpå gjorde han en djup bugning och ropade med skälvande röst:

»Lägg dig Pest — i stoffet med dig, Död, hans sonson står framför oss! Respekt för kronan, här äro nycklarna, tag dem, ers höghet.»

»Jag tackar er, min gubbe», sade prinsen. Se där, tag dessa guldmynt, och när jag har besett Drakborgen, skall jag skicka nycklarna tillbaka med herrn där.»

Han pekade på öfverjägmästaren och drog en lättadens suck, då de vände ryggen åt den gamle kastellans hus. På fem minuter upphanns Drakklippan, och öfverjägmästaren visade vägen uppför den branta trappan, som ledde till baksidan af borgen.

Då de klättrat upp oah nu kastade en blick ned i djupet, greps Hellmuth nästan af svindel, så brant stupade klippan på alla håll ned mot delen. Genom en liten dörr beträdde de borgen och skredo genom det gamla klippnästets alla gemak och lokaliteter.

Borgen var förfärligt förfallen. På väggarne hängde sidendraperierna i trasor, pelarne, som uppburo taken, voro fulla af sprickor, golvet förtärdes af svamp, och de flesta fönsterrutorna voro sönderslagna. Men allt detta hindrade icke att ju prins Hellmuth blef förtjust öfver den romantiska byggnaden och beslöt att utbedja sig den som en gåfva af sin far.

Denne afslog att börja med Hellmuths bön, men gaf dock slutligen med sig, och öfverraskade sonen på dennes sjuttonde födelsedag med ett gåfvobref på slottet, samt anvisade genast ur sin enskilda förmögenhet de behöfliga medlen i och för byggnadens fullständiga restauration.

Redan innan hösten höll sitt intåg i landet, kunde Hellmuth flytta in i sin kära Drakborg. Här var allt nu förändradt. De sju salar och tretton mindre rum, som funnos i slottet, hade blifvit elegant monterade, på borggården plaskade åter den stora fontänen, vinlöf klättrade uppför murarne, och från tornet vajade den furstliga flaggan. Trappan, som ledde till hängbron, hade blifvit försedd med en ledstång af järn på båda sidor, så att man utan fara kunde komma upp till borgen. Men trappan i klippan lämnades i samma skick som då Hellmuth första gången bestigit den, ty han ville icke att borgen skulle blifva alltför lätt åtkomlig från skogen.

Nu hade dock Drakborgens ägare ej varit där på länge. Ty, sedan Hellmuth lärt känna Käthchen, hade så många händelser ägt rum att han ej blifvit i tillfälle att besöka sitt kära slott. Då inträffade en dag ett bud med ett bref till gubben Rehbock från prins Hellmuth, och samma afton stannade en täckvagn vid foten af klipptrappan. Tre personer, af hvilka gubben endast kände prinsen, stego ur vagnen. De två andra voro en högre herre med grått skägg och en beslöjad dam.

Prinsen hälsade på den gamle kastellanen med sin vanliga hjärtlighet och bjöd därpå damen sin arm, för att föra henne uppför trappan. En andra vagn anlände en halftimma senare med fyra domestiker, en kammarjungfru, en betjänt, en kock och en köksa.

»Hvem har prinsen fört med sig», frågade man i byn Trübau, »hvem är denna dam, som han ledde uppför trappan till slottet?

Men ingen kunde besvara denna fråga.

Nästa morgon körde prinsens täckvagn med blixstens hastighet genom byn, och de personer, som hade mött ekipaget, försäkrade att prinsen suttit i vagnen. Han hade alltså åter lämnat Drakborgen och hade tydligen begifvit sig till den närmaste järnvägsstationen, för att därifrån fara till residenset.

Men på borgen stannade de andra personerna, som Hellmuth fört dit — den gamle, gråskäggige herrn — och den beslöjade damen.

Maximilian Theodor, den regerande fursten af Lichtenfels, satt i sitt kabinet framför sitt med papper be-täckta skrifbord, och midt emot honom stod ministern von Brühl. Hellmuths far kunde vara omkring femtio-fem år gammal, men en sjukdom, som han genomgått några år förut, hade låtit honom åldras i förtid.

Han var nedböjd af lidande, men kring hans läppar syntes ett konventionellt leende, medelst hvilket han försökte narra sin omgifning i fråga om sitt hälsotillstånd.

I detta ögonblick visade sig dock två röda fläckar på härskarens kinder; han tycktes hafva erhållit en underrättelse, som upprörde honom.

»Det är icke möjligt, Brühl», sade fursten, »min son, min Hellmuth skulle befinna sig här i furstendömet och skulle icke först skynda i mina armar — nej, Brühl, det är omöjligt.»

»Jag måste likväl hålla fast vid mitt påstående, ers höghet», sade Brühl med ett afskyvärdt leende, »min sagesman kan icke hafva narrats. Enligt hans meddelande anlände prins Hellmuth i går vid tiotiden till furstendömet gräns, men for genast vidare till Weltlingen med första snälltåget. Därifrån fortsatte hans höghet färden i en täckvagn, som han sannolikt beställt telegrafiskt.»

»Och hvart reste då min son», utbrast fursten med sviktande stämma.

»Till Drakborgen», sade ministern.

»Till Drakborgen», upprepade fursten och rynkade pannan. »Hur ofta har jag icke ångrat att jag uppfyllde min sons önskan och skänkte honom Drakborgen. Den ensamhet han finner där borta har alltför mycket utbildat hans bizarra idéer, och han har där genom läsning af böcker, som icke alls borde vara åtkomliga för en fursteson, lärt sig att studera och läsa folkets önsningar genom glasögon, som han icke alls borde nyttja.»

»För tillfället», sade ministern med ett bofaktigt leende, »torde prins Hellmuth dock icke fördjupa sig i läsningen af några böcker, ty enligt de underrättelser jag erhållit, har hans höghet styrt om att ej behöfva känna sig ensam på Drakborgen.»

»Vill det sägas, Brühl», frågade fursten i det han långsamt reste sig, »att min son icke kommit ensam från utlandet?»

»Prins Hellmuth har beträdat Drakborgen tillsammans med två andra personer», svarade Brühl ifrigt. »Den ena känner ert höghet åtminstone till namnet, det är denne doktor Cassanniello, som vetat förvärfva sig prins Hellmuths hela förtronde.»

»Cassanniello», utbrast fursten och mätte rummet med oroliga steg, »har ni icke sagt mig, att det just är denne italienare, som bestyrker prinsen i hans sällsamma åsikter?»

»Jag tror mig verkligen hafva anmärkt det, emedan jag ansåg det som min plikt.»

»Ni behöfver icke ursäkta er, Brühl, vi måste försöka aflägsna prinsen från alla element, som kunna blifva farliga för tronföljaren.»

»Och det är denne Cassanniello i hög grad», utbrast ministern, »det säges om honom att han har ett utmärkt förstånd, men det har bevisats att han måst fly från sitt hemland, emedan han konspirerat mot det regerande huset; han är demokrat af renaste vatten, som väl ändå ser till att ha sitt på det torra.»

»Det där känner man till», sade fursten bittert, »oh,

om det icke alltid vore furstarnes öde att falla i händerna på otrogna, samvetslösa rådgifvare, hvilka dock endast fullfölja sina egna intressen, eller hur Brühl?»

Fursten sände ministern en ironisk blick, men Brühl bugade sig och svarade med undertryckt vrede:

»Så är det verkligen, ers höghet, och därför måste en furste prisa sig lycklig, när han funnit en oegennyttig man, som endast är mån om att främja furstehusets intressen och begär så godt som intet för egen räkning.»

»Låt oss vända åter till Hellmuth», fortfor fursten efter en liten paus. »Doktor Cassanniello har alltså kommit åter med honom, och prinsen har funnit det nödvändigt att först följa honom till Drakborgen, i stället för att skynda i sin fars armar. »O, ni anar icke, hur djupt det sårar mig.»

O, hans höghet har en ännu viktigare mission, att fylla», tog baktantaren Brühl till ordet, »det är icke blott vänskapen, som förmått prins Hellmuth att undfly residenset och hofvet, det var en ännu varmare känsla, som kanske skall ursäkta prinsen i ers höghets ögon, det var kärleken!»

»Kärleken», ropade Maximilian Theodor och stannade liksom träffad af blixten.

»Ja, kärleken», upprepade ministern, »kärleken sade jag, och jag skall genast bevisa hvad jag sagt. Af hänsyn till prinsen och för att skona ers höghet har jag hittills tegat, men jag har redan länge vetat att prins Hellmuth sedan ungefär ett år inlåtit sig i ett förhållande med en flicka, ett förhållande som är förkastligt så väl från moralens som från förnuftets ståndpunkt.»

»Ni skrämmer mig, Brühl», utbrast fursten med osäker stämma, »Hellmuth har dock väl icke inlåtit sig med en person, som är honom ovärdig? Jag har visserligen alltid önskat att min son en gång måtte förlora sitt hjärta åt en vacker kvinna, ty jag har sagt till mig själf, att detta skulle vara den bästa medicinen för att bota honom för hans folklyckliggörande idéer. Men jag

tänkte därvid alltid på våra hofdamer, och jag måste till och med bekänna att jag icke ogärna såg det intresse, som prinsen en tid bortåt röjde för er gemål, ty jag menade — jag tänkte — ja, ni förstår mig, Brühl!»

Vid omnämmandet af hans gemål förändrades ministerns min helt plötsligt och röjde nu hat, raseri och hämndlystnad.

»Jag förstår ers höghet fullkomligt», utbrast han med hes röst», »men därvidlag spelade Försynen både er och mig ett spratt. Jag behöfver väl ej påminna ers höghet om den förfärliga katastrofen i mitt hem, om den fasansfulla roman, som det blef mig beskärmt, att upplefva.»

»Har ni ännu inga underrättelser om er trolösa hustru, Brühl?»

»Nej, ers höghet, Leonore har försvunnit, liksom om hon sjunkit i jorden. Men mina agenter, som ej kunnat erfarå något om min hustru, ha åtminstone underrättat mig om, hvad prins Hellmuth tagit sig till i Paris, och om ers höghet befaller, skall jag afgifva en sanningsenlig rapport.»

»Ja, jag befaller det, Brühl, jag vill veta hela sanningen, men fatta er kort. Hvad vet ni om prinsen? Men jag säger er på förhand att jag ej kommer att tro något, som på minsta vis nedsätter prinsens karaktär. Jag vet att min son är en idealist, men han skulle aldrig vara i stånd till en oädel handling. Att min son beundrar en vacker, älskvärd flicka, vill jag tro, men att han någonsin skulle kunna falla på den tanken att gifta sig med henne, det förefaller mig lika omöjligt som — som att jag själf skulle kunna besluta mig för att uppege mitt motstånd och ingå ett andra äktenskap.

Brühl lade handen framför munnen och hostade.

»Jag anmärker, ers höghet», sade han därpå, »att jag endast rapporterar hvad mina agenter sagt mig och tillägger att rapporterna äro bevisade. Prins Hellmuths älskarinna, som heter Käthchen Schneider, har på det

närmaste nått höjdpunkten af hvad en kvinna kan prestera i fråga om brott och skam. Ej nog med att hon slösat med sin kärlek, nej, hon har äfven — jag meför bevisen — under sin vistelse i Paris begått ett verkligt brott.»

»Ett brott?»

»Ett brott, ers höghet, som är sällsynt i brottmålsannalerna.»

»Och franska rättvisan har icke sträffat detta brott med döden», utbrast fursten.

»Käthchen Schneider var dömd till döden», ropade grefve Brühl, som fann att ögonblicket kommit till att spela ut sin trumf, »stafven hade brutits öfver henne, och man hade redan fört henne till blodcellen i la Rochelle. Ja, mer än så, dagen för afrättningen var inne, bödeln i Paris hade inställt sig, folket var församladt, man förde Käthchen Schneider till guillotinen, man spände henne på brädan, bödeln berörde redan fjädern för att döda henne, då —»

»Då», frågade fursten i den högsta spänning.

»Då störtade plötsligt en herre in på la Rochelles gård, medförande ett benådningsdekret från presidenten.»

»Skamligt, skamligt», ropade Maximilian Theodor.

»Käthchen Schneider var fullständigt benådad och skulle genast försättas i frihet. Man trodde sig genomskåda benådningen och satte den i förbindelse med en person, som var dödligt kär i den sköna brottslingen.»

»Därvid misstog man sig säkerligen icke», inföll fursten, »hvad mig beträffar, måste jag bekänna att jag måste förakta en man, som på detta sätt hindrade rättvisans gång. Men hvem vet om icke denne markis de Turenne, om hvilken ni berättade för mig, står bakom.»

»Förlåt, ers höghet, men markis de Turenne skulle sannolikt icke hafva lyckats rädda den dömda undan guillotinen, därtill behöfdes en mera inflytelserik person. Vill ers höghet kanske läsa detta nummer af Figaro, då får ni veta allt, ty där står äfven namnet på den döds-

dömdas räddare tryckt svart på hvitt, och där står äfven att en tysk prins lofvat presidenten sin hjälp och sitt bistånd i händelse af ett krig.»

»Brühl», skrek fursten förfärad och kastade sig öfver tidningen, »barmhärtige Gud, jag får svindel, jag kan icke läsa, säg mig namnet och låt oss få ett slut på detta förfärliga samtal!»

»Nå väl, om ers höghet befaller mig att nämna den dödsdömda Kätchen Schneiders räddare — det var prins Hellmuth af Lichtenfels.»

Fursten utstötte ett doft ljud och sjönk ned i sin stol liksom träffad af blixten.

»För Guds skull, ers höghet, hvad felas er», ropade Brühl häpen, »skall jag hämta lifmedikus, skall jag ringa på kammartjänaren?»

»Nej, nej, jag vill vara ensam! Gå — nej stanna, o Hellmuth, Hellmuth, så du bedröfvar din far!»

»Jag ber ers höghet försöka hämta er», bad Brühl, »saken är ju icke alls så svår, som den förefaller vid första anblicken. Det är visserligen sant att prins Hellmuth inlåtit sig i ett förhållande, som icke alls motsvarar hans värdighet och anseende. Men prinsen har ännu ej tagit något afgörande steg, och om vi kryssa behändigt med vinden, skall det väl blifva möjligt att sönderslita de band, som nu binder prinsen vid hans älskade.»

»Grefve Brühl», sade fursten med svag stämma, »denna usla kvinna, som förstått fjättra Hellmuth, befinner sig alltså i mitt furstendöme?»

»Ja, ers höghet, »Kätchen Schneider har anländt till Drakborgen, som gäst, och äfven doktor Cassanniello befinner sig där.»

»Skrif då ut en häktningsorder», ropade fursten beslutsamt, »genom hvilken min sons båda förförare föras i fängelse. Jag skall åtminstone förvisa dem ur landet när de suttit i häkte en tid bortåt. På så sätt blir Hell-

muth skild från dem, och att han ej återfinner dem, skall jag dra försorg om.»

»Jag ber om förlåtelse, ers höghet, emedan jag hyser vissa betänkligheter därvidlag. Det är förnuftsskäl, som ni måste låta gälla. Om vi gå fram på det sättet mot prinsen, skola vi egga honom till det yttersta motstånd. Förälskade personer befinna sig i samma situation som ett barn, som leker med en leksak utan tillåtelse. Tar man leksaken ifrån barnet då, upphör det icke att skrika och gråta, förrän den förskräckta modern återlämnar leksaken. Men låter man barnet behålla det värdelösa föremålet, ledsnar den lilla snart därpå och kastar själfmant leksaken bort i en vrå. Mitt råd, ers höghet, är alltså att vi helt och hållet undvika att begagna tvång, ty man sätter alltid makt mot makt, och så långt bör det ju ej gå mellan ers höghet och er furstlige son.»

»Nej, så långt får det ej gå, Brühl, om det kan undvikas», sade fursten», »men jag skall på inga villkor tåla att min son umgås med en person, som är brännmärkt genom lagen.»

I detsamma öppnades en dörr, och furstens kammartjänare trädde in. Det var en gammal herre med slätrakadt ansikte, som i detta ögonblick röjde glädje och tillfredsställelse.

»Ers höghet», sade kammartjänaren, jag medför en glädjande underrättelse, prins Hellmuth har kommit åter och anhåller om den nåden att få audiens hos sin furstlige far.»

Brühl spratt till.

»Min son är välkommen», sade fursten med värdighet.

Brühl tog genast sin portfölj under armen, men dokumenten, som han visat fursten, tog han ej åter med sig.

»Jag ber ers höghet», sade han med låg röst, gömma dessa dokument under de andra papperen, och om jag finge ge er ett råd, då vore det kanske bra att ej låta

Prins Hellmuth hälsade den gamle kastellanen med sin vanliga fryntlighet.

prins Hellmuth veta att det är jag, som lämnat ers höghet de viktiga upplysningarne, ty i så fall måste jag ständigt kämpa mot prinsens misstro och fientlighet och skulle ej längre fram kunna verka i sakens intresse.»

»Jag förstår, Brühl, att ni helst vill vara utanför saken», sade fursten i en ton, som just icke uttryckte högaktning. »Ni kan lita på att ert namn ej skall nämnas.»

»Och tillåter ers höghet att jag aflägsnar mig genom dörren där, som leder till de furstliga gemaken? Jag skulle ej vilja möta prins Hellmuth i förrummet.»

»Smyg ni er undan så godt ni kan», svarade Maximilian Theodor, »men raska på, käre Brühl, raska på, jag hör redan min sons steg närma sig dörren.»

ANDRA KAPITLET.

Far och son.

I stor brådska drog sig ministern tillbaka. Knappt hade portieren fallit igen efter honom, förrän dörren till förrummet öppnades, och kammartjänaren anmälde:

»Prins Hellmuth af Lichtenfels.»

»Fader», ropade Hellmuth och störtade in i rummet, »hvad jag är lycklig öfver att återse er så frisk och kry; tillåt mig att med barnslig kärlek kyssa er hand, efter hvilket jag längtat så länge.»

Nästan motsträfvigt räckte fursten handen åt sin son, men denne hade ännu icke varsnat det djupa vecket på faderns panna.

»Låt mig omfamna dig, Hellmuth», sade den senare »Äfven jag är tacksam, emedan Gud låtit dig återvända frisk och sund till hemmet, fastän det dröjt länge, innan du hittat vägen hit.»

»Jag trodde mig därvidlag handla i full öfverensstämmelse med min furstlige fars önskan», sade Hellmuth med en lätt rodnad. »Men låt oss icke grumla återseendets glädje genom några ledsamma minnen. Jag kommer åter, min far, uppfylld af kärlek och vördnad för er och med den ärliga afsikten, att så mycket som ni måtte önska det, blifva ett stöd för regeringen.»

»Verkligen», frågade Maximilian Theodor misstroget.

Nu först märkte Hellmuth, hur strängt och granskande hans far betraktade honom, och hastigt trädde han ånyo fram till fursten, grep båda hans händer och ropade:

»O, min far, måtte denna stund förjaga hvarje missförstånd mellan oss, och tro mig, detta skall lätt vara möjligt, om vi umgås, som det passar sig för en far och hans son. Jag menar därmed att vi ej böra tåla att spioner och angifvare skilja oss, utan att vi må umgås utan främmande förmedling. Jag för min del», fortfor han efter en liten paus, »skall uppbjuda allt för att göra er till viljes; jag har kanske ofta i ungdomlig hänförelse skjutit öfver målet, men det skall ej mera ske. Just mina resor ha i det afseendet öppnat mina ögon, ty Gud ske lof, jag har lärt känna världen och människorna, och min blick har blifvit skarpare.»

»Är det så, min son», sade fursten, »nå väl, det skall glädja mig, om du uppgifvit vissa idéer, som — jag vågar säga det — gjort oss främmande för hvarandra.»

»Mina idéer ha förblifvit de samma», svarade Hellmuth utan att tveka, »men jag har lärt mig inse, att man icke alltid genast kan fullfölja det goda, som man önskar. Hvarje framsteg fordrar tid, liksom trädets frukt fordrar tid för att mogna. Nå väl, min far, jag skall låta mina idéer mogna, att de må bära härlig frukt, och det skola de, om din fäderliga kärlek och din furstliga nåd skänker dem ljus och värme.»

Fursten vände sig bort, han var djupt rörd. Var

det då möjligt att en människa, som talade på det sättet, kunnat låta sig dragas till en person, som råkat på villovägar?

Ack, han ville ju ogärna tro hvad Brühl hviskat i hans öra, men bevisen — kunde han äfven tvifla på dem?

Nå väl, han skulle undersöka saken grundligt.

»Sätt dig, min käre Hellmuth», sade han, »och låt oss prata. När anlände du till residenset?»

Åter flög en lätt rodnad öfver Hellmuths drag.

»Jag befinner mig redan sedan i går morse i vårt land», sade han, »men till residenset anlände jag för knappt en halftimme sedan.»

»Och hvarför stannade du så länge vid gränsen?»

»Jag stannade icke vid gränsen, jag har aflagt ett besök på Drakborgen.»

»Det förvånar mig att icke ditt hjärta bjöd dig att genast skynda i din fars armar. Det måste hafva varit mycket viktiga skäl, som hindrade dig att vid din hemkomst genast uppsöka din far.»

»Jag skall uppriktigt meddela er dessa skäl, min far», sade Hellmuth, och jag tackar er till och med, emedan ni på detta sätt hjälper mig att genast föra det ämne på tal, som uppfyller hela min själ. Min far, jag har icke återvändt ensam till furstendömet. Jag har medfört två personer, som bägge stå mitt hjärta nära.»

»Och hvilka äro dessa två personer?»

»Den ene min far, är doktor Cassanniello, som jag kallar min vän.»

»Doktor »Cassanniello», sade fursten, »jag tror mig redan hafva hört honom omtalas. Är han icke en italienare?»

»Jo, det är han, min far.»

»Och har han icke deltagit i vissa rörelser, som hotade att bli obehagliga för Italiens konungahus? Har han icke blifvit landsförvisad?»

»Jag bekänner uppriktigt, min far», svarade Hellmuth, utan att ännu ana det ringaste, »att jag icke har granskat min väns förflutna. Nog möjligt att han haft giltiga skäl att ej återvända till sitt fädernesland, men att dessa skäl ej skada hans heder, det garanterar jag för. Det finns ingen ädlare människa än Cassanniello, och jag är öfvertygad om att ni, när ni lär känna honom, skall tycka lika mycket öm honom, som jag själf.»

»Du borde dock ej garantera för en främling, som du känner så föga, en prins måste vara dubbelt försiktig med att stifft nya bekantskaper, ty det är just en sak, som furstarne lida under: att alla möjliga tvifvelaktiga existenser tränga sig fram och söka deras umgänge för att profitera af dem.»

»Min far», ropade Hellmuth, »ni tyckes på förhand hysa en mycket dålig mening om doktor Cassanniello, och jag tror nästan att den ej utgår från ert eget hjärta, ty ni brukar visa välvilja och förtroende mot alla människor.»

»Kanske för mycket», sade fursten. »Men sitt kvar, Hellmuth, vårt samtal blir nog icke slut så hastigt. Denne doktor Cassanniello är alltså den ena af de personer du fört med dig till Drakborgen, och hvem är den andre? En annan god vän förmodligen, som du lärt känna i Paris?»

»Nej, min far, det är icke en god vän, men hon skall blifva mitt lifs käraste väninna.»

»Återigen ett superlativ», ropade fursten, »att dock ungdomen aldrig kan nöja sig med det enklare uttrycket, som betecknar det goda, utan alltjämt skall tala om det bästa.»

»I detta fall, min far», ropade Hellmuth med hänförelse, »kan jag tala om det bästa, ty Gud har fört det på min väg, och jag har hållit fast det. Ty min far, låt mig säga er allt — jag har vunnit den bästa kvinna, som finnes på jorden!»

Nu rätade äfven fursten upp sig: Far och son stodo en hel minut midt emot hvarandra utan att utbyta ett ord.

»Du har vunnit en kvinna», sade fursten omsider. »Jag vill icke hoppas att du begått en lättsinnig handling?»

»Nej, min far, denna kvinna skall blifva min först med Guds och er vilja, och därför kommer jag i dag för att bönfalla om ert samtycke till denna förbindelse, som är min varmaste önskan, och af hvilken fullbordande hela min framtid beror.»

»Med ett ord alltså, du är kär», ropade fursten, men nu lade Hellmuth sin hand på hans arm och såde:

»Kär? O, min far, ni använder där ett svagt och illa missbrukadt ord. Kär är jag icke, men jag älskar, älskar en varelse, som blifvit skapad att pryda en tron, äfven om hon enligt mänskliga begrepp saknar de därtill behöfliga egenskaperna. Ty, min far, nu kommer jag till hufvudpunkten i min bekännelse, denna flicka, som jag älskar, har intet namn, hon är icke af hög börd, och ingen krona har lyst öfver hennes vagga. Hon är ej heller en grefvinna eller baronessa, har icke ens det lilla betydelsefulla ordet »von» framför sitt namn; hon heter helt enkelt Käthchen Schneider.»

»Käthchen Schneider», utbrast fursten, »alltså verkligen hon?»

Hellmuth raglade baklänges.

»Min far, sade han bleknande efter en lång paus, »jag ser att ni redan är förtrogen med namnet, och jag fruktar, att de personer, som nämnt det för er, hafva vanställt det genom lögn och förtal. Men om så är, så säg mig det uppriktigt, och jag skall punkt för punkt vederlägga de beskyllningar, som man framställt mot mitt hjärtas älskade, ty hvad man än kan hafva sagt om henne, så är det en skamlig väfnad af lögner, som jag skall slita sönder, hvad det än skall kosta mig.»

Vacker och ridderlig stod Hellmuth inför fursten. Hans ädla ansikte färgades af en svag rodnad och hans breda, manliga bröst höjde sig under hans djupa anddrag. Men hans skönhet gjorde intet intryck på fursten, som annars ej var litet stolt af sonens yttre företräden. Han var redan för mycket snärjd i det usla förtalet, som Brühl utsådt och för mycket på förhand intagen mot den flicka, som sonen valt.

»Framför allt ber jag dig tala i lugnare ton, käre Hellmuth», sade fursten, tänk på att kammartjänaren befinner sig i förrummet, det är ju ej nödvändigt att våra familjeangelägenheter dryftas af hela hofvet. Äfven jag skall försöka behärska mig. Du sade nyss, att den dam, åt hvilken du tror dig hafva skänkt ditt hjärta, ej har sin like på jorden, nå väl, min son, jag hyser samma åsikt, att hennes like aldrig funnits.»

O, min far, hvilken lycka!»

»Triumfera icke för tidigt», svarade Maximilian med en afböjande gest, »ty mina ord innebära icke alls det, som du tror. Jag är bättre underrättad om denna dam, än du kanske tror, men på det att ej något missförstånd må uppstå mellan oss, så svara mig på några frågor, som jag nu skall förelägga dig.

»Fråga, min far», svarade Hellmuth, »du skall ej af mig få höra någonting annat än hvad som är sant.»

»Flickan heter alltså Käthchen Schneider. Har hon förr i världen varit fabriksarbeterska?»

Hellmuth ryggade tillbaka, dock icke emedan han skämdes att bekänna att Käthchen förtjänat sitt uppehälle genom ärligt arbete, tvärtom, han var ju stolt däröfver, men han skälfde vid tanken på att man redan så noga underrättat hans far, ty han insåg att detta ej skett i någon god afsikt.

»Ja, min far», svarade han, sedan han hämtat sig litet, »Käthchen Schneider har varit fabriksarbeterska. Hon tillhörde den stora klassen af fattiga flickor, som äro hänvisade till att förtjäna sitt bröd genom hårdt

arbete från morgon till kväll. Jag vet mycket väl, att vi förnäma och rika i allmänhet ringakta dylika flickor, och det finns nog många män af vårt stånd, som inbilla sig att det bland dem ej finns någon, som har ett rent hjärta.»

»Den, som tänker så, blir sällan besviken», svarade fursten, »men tillåt mig att fortsätta med mina frågor. Hvarför öfvergaf Käthchen Schneider sitt yrke? Hvarför upphörde hon, som du säger, att vara en ärlig arbeterska, hon fick väl ändå en anständig betalning?»

»Visserligen», sade Hellmuth, »men hon lärde tillfälligtvis känna en fransman, som antog henne som sällskap och sköterska för sin sinnessjuka syster. Med honom reste hon till Paris.»

»Han var förmodligen gammal», frågade fursten och lade armarne i kors öfver bröstet.

»Nej, min far, han var en ung man, det var markis Armand de Turenne.»

»En ung man, ser man på, och hon visade sig väl mycket tacksam för den gynnsamma ställning han erbjöd henne och stannade förmodligen länge hos hans syster?»

»Nej, min far, det var icke fallet, ty egendomliga omständigheter, som jag ej vill beröra närmare, tvingade henne snart att lämna markisen.»

»Och hvad gjorde hon då? Huru förvärfvade hon sedan sitt uppehälle i Paris?»

Hellmuth bet förtviflad ihop läpparne. Han visste mycket väl att han nu stod inför ett svar, som ej kunde afgifvas sant och uppriktigt, som han ämnat. Ty nu kom denna förfärliga episod af Käthchens lif, som hade kommit honom själf att tvifla på hennes renhet och oskuld, denna olycksaliga slump, som fört henne till chevalier de Pintos hus.

»Far», sade prinsen efter en kort öfverläggning», jag ser att man redan berättat mycket för dig om Käthchen Schneider, och att jag ej skall kunna meddela dig någon-

ting mer om henne. Men jag tror, det blir bäst, om jag talar alldeles öppet med dig. Nå väl, mitt hjärtas älskade blef i Paris offret för ett brott.»

»För ett brott — så märkvärdigt!»

»Genom detta kastades hon in i en omgifning, som ej var henne värdig, en omgifning, som uppfyllde henne med afsky och fasa, men hon arbetade sig upp ur densamma, så snart som det var henne möjligt och sökte därpå genast åter ärligt arbete. Som hon ej fann någonting annat, som passade henne, blef hon tjänstflicka.»

»Från tjänstflicka till furstinna af Lichtenfels», sade fursten med ett tvunget leende, »det måste du väl medge är ett stort språng, öfver hvilket hela världen skulle förvånas, och om hvilket det voro värdt att skriva en roman.»

»Lifvet skrifver ofta romaner, min far», ropade Hellmuth.

»Det medges», sade fursten, i det han höjde rösten, »men de oanständiga romaner, som lifvet skrifver, borde undertryckas med polisens tillhjälp, min son, och det är jag fast besluten att äfven i detta fall göra.»

»Min far!»

»Tig, icke ett ord mer, hör hvad jag vill säga. Du har af denna flickas lif endast meddelat mig hvad som vore ägnadt att stämma mig gynnsamt mot henne, men du har endast sagt mig en tiondel af sanningen, och om du icke direkt ljugit för mig, då är det emedan du märkte att jag var så väl orienterad, att du ej kunde lura mig.»

»Barmhärtige himmel, min far, dina ord innehålla en svår beskyllning mot mig», ropade Hellmuth förfärad, »jag ser att man förtalat min älskade hos dig, att man berättat saker och ting om henne —»

»Som äro ägnade att väcka min afsky — ja, däri har du rätt, Hellmuth», fortfor fursten och mätte honom från hufvud till fot, »jag måste tvifla på ditt för-

stånd, jag måste tro att lidelsen gjort dig vansinnig, ty annars skulle jag ej kunna förklara mig att du vågar träda fram för mig och anhålla om mitt samtycke till din förmålning med en förtappad varelse. Vore hon endast en borgerlig flicka, och vore jag fast öfvertygad om att du ej skulle kunna besegra din kärlek till henne, då skulle jag säga till dig: Nå väl, gör henne till din hustru, det kostar dig en krona, men ett belåtet hjärta är värdt mer än en tillfredsställd ärelystnad, ofta till och med mer än pliktuppfyllelsen.»

»Jag tackar dig, min far, för dessa härliga ord», sade Hellmuth, »ty de väcka åter en smula hopp hos mig.»

»Som jag snart å nyo skall beröfva dig», inföll fursten med barsk stämning. »Som sagdt, vore hon endast en borgerlig flicka, skulle jag kanske sätta mig öfver den opassande förbindelsen, och äfven om jag aldrig officiellt skulle erkänna denna sonhustru, skulle hon kanske kunna vinna min kärlek. Men du har skänkt ditt hjärta åt en ovärdig, du har inlåtit dig med en varelse, som förtjänar mitt fulla förakt, och äfven ditt och hela världens, som i öfrigt redan blifvit henne till del. Du ville säga mig, hvem Käthchen Schneider var, nu skall jag säga dig det, ty jag hoppas att du ännu ej känner till alla detaljer. Denna Käthchen Schneider, som snärjt dig genom sina behag, som du vågat inkvartera på vår släkts gamla slott Drakborgen, var visserligen en fabriksarbeterska och lefde kanske en tid bortåt af ärligt arbete. Men hon råkade in på lastens stig, hennes skönhet blef hennes fördärf, och du, min käre Hellmuth, var visst icke den förste, som kunde skryta med hennes ynnest.»

»Far, jag ber dig, slunga icke en så förfärlig beskyllning mot den änglarena varelsen!»

»Denna änglarena varelse var samtidigt älskarinna till en arbetare på fabriken och till fabriks herrn själf, men detta senare förhållande blef hennes olycka. Fabri-

kantens hustru fick reda på förhållandet och brännmärkte Käthchen Schneider inför hennes kamrater, samt jagade henne därpå på porten. Du låg sjuk den gången, du befann dig i denne doktor Cassanniellos hus och visste icke hvad som skedde bakom din rygg, men jag skall säga dig det, min son. Denna Käthchen Schneider kom visserligen till Paris i sällskap med en ung fransman, men visst inte i den ärliga afsikten att vårda en dåre; det var icke åt systemen utan sannolikt åt brodern, som hon där ägnade sig. Och i Paris gick det hastigt utför med henne. Kan du förneka, Hellmuth, att denna samma Käthchen Schneider vistats i ett beryktadt hus hos en — hur hette mannen — ah, här är dokumentet — hos en viss chevalier de Pinto, — nå väl, säg mig, är det icke sant, anklagar jag denna varelse med orätt?»

»Jo, det är sant», utbrast Hellmuth, »Käthchen Schneider har verkligen vistats ett dygn i chevalier de Pintos hus, men man bar dit henne med våld, sedan man bedöfvat henne, och då hon upptäckte, hvar hon befann sig —»

»Det måste hon hafva upptäckt genast», inföll fursten, »och skulle väl kunnat fly i hemlighet från det beryktade huset, men hon stannade, emedan hon hörde till där, hon stannade, tills polisen trängde in i detta näste och förde din änglarena Käthchen Schneider med de andra skökorna till St. Lazare.»

»Till St. Lazare», upprepade Hellmuth, »o, jag ser att ni är väl underrättad, min far, man har ej besparat mig något af allt detta, som jag måste vederlägga.»

»Men som du ej kan vederlägga, ty du vill väl ej ge sanningen ett slag i ansiktet? Men nu kommer din älskarinnas ömkligaste handling. Fabrikantens hustru, som hon en gång så skamligt bedragit, fann henne i St. Lazare, förbarmade sig öfver henne och tog henne i sin tjänst. Och till tack därför — försökte Käthchen

Schneider förgifta henne, och fick därför vandra till blodcellen i la Rochelle.»

»Oskyldig», skrek Hellmuth plötsligt med all sin kraft, »oskyldig, min far! Aldrig, nej aldrig, har Käthchen Schneider ens tänkt på att begå ett mord. Hon fördes visserligen till la Rochelle, och de franska domarne bröto stafven öfver henne efter en mycket lättfärdigt förd process, och dömde den olyckliga till guillobinen.»

»Men då fanns det en förträfflig ung man, som ännu medan det var tid begaf sig till presidenten och af honom köpte hennes benådning — jag säger 'köpte', ty jag vet att denne tyske prins var nog pliktförgäten att gifva franska republikens president vissa löften, till hvilka han icke alls var berättigad.»

»Det gjorde jag, min far», sade Hellmuth utan att tveka, »och jag medger att jag kanske därvidlag gick en smula för långt. Men det gällde att rädda den älskades lif, att bevara en oskyldig från en förfärlig död — hur skulle jag då kunnat tveka? Och hvad betyder det i alla fall, om jag lofvat presidenten att uppbjuda mitt inflytande i händelse af ett krig för att ej vårt furstendöme må deltaga i ett sådant — det är ju dock du, min far, du ensam, som i ett sådant fall har det afgörande ordet.»

»Jag ser med djup ledsnad», svarade fursten, »att min son och tronföljare lagt sig till med ett sofistiskt tänkesätt. Ett ord är ett ord, och när en prins och blifvande regent ger sitt ord, måste det hållas efter bokstafven. Om du gifvit presidenten ditt löfte i afsikt att icke hålla det, då har du helt enkelt bedragit honom för den lön, som han var berättigad att vänta för sin gentjänst. Från blodcellen i la Rochelle har du hämtat din blifvande gemål, vid din arm har Käthchen Schneider lämnat det beryktade fängelset. Och nu tror du att jag skall tåla att la Rochelle på detta sätt förbindes med mitt hus? Gå, Hellmuth, du är antingen en dåre,

eller — nej, nej, jag kan icke tänka mig att du skall kunna gå ännu längre — du måste väl inse att du är tvungen att handla som en man af ära och afstå från en förbindelse med denna person. Eller vill du kanske riskera att man skall håna dig, när du går på gatan med din hustru och ropa efter dig: 'Se, där går den man, som gjort en prostituerad kvinna till sin maka!' Hellmuth, om detta skulle hända, då blefve du din fars mördare, ty redan nu, vid blotta tanken känner jag mig svag; min son, min son, du kan ej försvara inför Gud, hvad du gjort mot mig i denna stund!»

Med ett doft stönande sjönk fursten ned i sin länstol. Hellmuth skyndade alldeles bestört fram till honom, ty han trodde att furstens förfärliga upphetsning skulle framkalla hans död.

»Min far», ropade han, »jag ber och bönfaller, hämta dig, jag skall icke sätta ditt dyrbara lif på spel, jag skall aldrig tillföra dig en ovärdig som sonhustru och skall aldrig förena mitt namn med ett annat, vid hvilket det klibbar en fläck. Men så sant som det finns en Gud i himlen, bakom den skenbara sanning, som man berättat för dig, ligger ett djup af lögner och missförstånd, ty min Kätchen är ren som en himmelens ängel!»

»Du håller alltså fast vid din olycksaliga förbländning», ropade fursten, »nä väl, jag ser att jag ej kan bota dig. Må då tiden öppna dina ögon, och med denna Kätchen Schneiders karaktär kommer det nog ej att dröja länge, innan du får se att jag ej gjort henne orätt, och att min åsikt blott är alltför begrundad. Men en sak fordrar jag åtminstone af dig.»

»Tala, min far, allt hvad jag kan skall jag göra, men var barmhärtig och bryt icke stafven öfver Kätchen, innan du själf lärt känna henne, ty du med din skarpa blick skall då inse att du i dag förolämpat en oskyldig.»

»Hon befinner sig väl ännu på Drakborgen», frågade fursten hastigt.

»Ja, min far, jag förde henne dit, emedan jag ej ville presentera henne för dig, innan jag erhållit ditt samtycke.»

»Det får du aldrig, det måste du slå ur hågen. Låt henne tills vidare stanna kvar på Drakborgen, men lofva mig att hon aldrig skall beträda mitt residens, och att du ej besöker Drakborgen, så länge som denna person vistas där — utan med mitt samtycke.»

»Det lofvar jag dig, min far», sade Hellmuth, »det lofvar jag med lätt hjärta. Kåthchen längtar icke efter lifvet och rörelsen i residensstaden, hon är nöjd, när hon har mig.»

»Du hör till i mitt palats», utbrast fursten, »och jag väntar att du ej genom denna person låter förleda dig att glömma dina plikter. Du kan fara tillbaka till Drakborgen och träffa de behöfliga anordningarne samt underrätta denna flicka om att hon tills vidare ej får lämna slottet, men kom sedan genast åter, ty jag har viktiga planer med dig i den närmaste framtiden.»

»Viktiga planer», frågade Hellmuth förskräckt, »kan jag kanske få veta dem redan i dag?»

»Hvarför inte? Jag står sedan länge i underhandlingar med ryska hofvet rörande din framtid. Jag har redan förut visat dig den ryska prinsessan Alexandras bild, hon var då sexton år gammal, nu har hon fyllt nitton år och är berömd vid Europas alla hof för sin skönhet och sin dygd. Man har upptagit mina önskingar på ett mycket älskvärdt sätt vid ryska hofvet, jag har skickat dit din bild, kort och godt, de diplomatiska förhandlingarna äro redan afslutade och endast din officiella förlofning med prinsessan Alexandra felas för att göra er till ett par lyckliga äkta makar.»

Hellmuth hade lugnt åhört faderns ord, nu lyfte han blicken, och fursten själf förskräcktes öfver den blekhet, som betäckte prinsens kinder.

»Min far», sade han, »du får och kan icke efter hvad jag nyss sagt dig, vänta att jag skall gå in på din

plan att gifta mig med prinsessan Alexandra. Jag medger gärna att prinsessan är en vacker och älskvärd flicka, och jag önskar af allt mitt hjärta att hon må finna en make, som kan bjuda henne lika värdefulla egenskaper till gengäld — jag förmår det icke, min far, ty mitt hjärta är icke fritt, jag kan icke skänka henne det bästa en kvinna har rätt att fordra — ett hjärta fullt af kärlek.»

»Jag ser, Hellmuth», brusade fursten upp, »att du lägger an på att väcka min vrede, och du ställer verkligen mitt tålmod på ett svårt prof. Nå väl, jag blir då tvungen att tala till dig ur en annan ton; jag ber dig alltså välja. Antingen förlofvar du dig med prinsessan Alexandra, eller låter jag ännu i afton häkta Käthchen Schneider tillika med den där snygge doktor Casanniello, som ej är annat än en äfventyrare och som kanske spelat kopplarens roll i hela denna sak. Jag låter kasta dessa två personer i fängelse och börjar en rättegång mot dem, som skall räcka minst två år; vi skola dock se, om denna förföriska Käthchen Schneider ännu har kvar sin skönhet, när hon lämnar cellfängelset.»

»O, min far, hvilka medel ni tänker nyttja för att få mig att lyda», ropade Hellmuth med skälfvande röst.

»Jag begär tills vidare endast att du förlofvar dig med prinsessan Alexandra, nej, ännu mindre, att du lär känna henne, ty jag väntar mig allt af det intryck, som den förtjusande varelsen kommer att göra på dig. Bestäm dig alltså.»

»Ja, min far, jag skall gärna lära känna prinsessan Alexandra, men jag svär att aldrig någon makt skall lyckas slita Käthchen ur mitt hjärta. Men har jag förstått er rätt — begär ni att jag skall resa till Ryssland?»

»Det behöfs icke», sade fursten med ett belåtet leende, emedan han åtminstone lyckats uppnå detta medgifvande af sonen. »Prinsessan Alexandra inträffar redan om de närmaste dagarne vid vårt hof, hennes onkel

hertigen af Kurland, som är min bästa vän, kommer att introducera henne hos oss; på så sätt kan ert möte äga rum utan att väcka uppseende, och tidningarna komma icke att på förhand utbasuna er förbindelse som en *fait accompli*, ty jag inser nog att jag måste behandla dig försiktigt. Men gå nu, Hellmuth detta samtal har angripit mig på det högsta, och jag skall genast draga mig tillbaka. Ja, min olycklige son, måtte förbländningen snart vika ifrån dig, då skall du själf stöta denna Kätchen Schneider ifrån dig och öppna fönstren på vid gafvel, sedan hon lämnat Drakborgen, på det att den rena bergluften må fördrifva de orena fläktar hon lämnat efter sig.»

Fursten räckte sonen sin hand och lämnade rummet. Hellmuth sjönk liksom förkrossad ned i en stol. Tårar störtade ur hans ögon, och han sträckte sina hopknäppta händer mot himmelen.

»Nu, du store, rättvise Gud», ropade han, »gif mig nu kraft, så att jag ej må duka under i denna strid. Den, som på det blodiga slagfältet besegrar sin fiende, bekransar man med lagrar, men tusen gånger mer beundransvärd är hjälten, som lider för sin personliga öfvertygelse och dukar under, om så skulle vara. Lita på mig, Kätchen, lita på din Hellmuth, han skall bli en sådan hjälte. Hans hjärta är ditt och skall alltid förblifva det.»

TREDJE KAPITLET.

Den blinda i New York.

I ett af dessa praktfulla palats, som flankera femte avenyen i New York, återfinna vi millionären Fred Jefferson.

»Hvad är det som gör er bekymmer, min fader», frågade Hellmuth.

Han stod vid ett fönster i sitt arbetsrum och blickade ut på det rörliga lifvet på denna New Yorks stora trafikled, hvarest praktfulla ekipager, tvåhjuliga cabs, velocipeder och lyxvagnar af alla slag rullade förbi honom.

Jefferson hade, som vi redan omnämnt, arbetat sig upp, sedan han börjat sin bana med några få dollars på fickan. Han hade måst kämpa hårdt, innan han nått den punkt, hvarest han nu stod, och sedan hade han tänkt att nu måste väl lyckan komma; han trodde sig hafva funnit den, då han gifte sig med Carmen, den sköna, lidelsefulla flickan, som han lärt känna i Brasilien, och nu — Jefferson bet ihop läpparne för att ej skrika högt af sorg och smärta.

I ett af palatsets eleganta rum satt Carmen Jefferson, ännu var hon hans hustru, ännu tillhörde hon honom, men ack — ett grymt öde, som hon själf frambesvurit, hade beröfvat henne allt, genom hvilket hon ännu för kort tid sedan gjort honom lycklig. Hennes skönhet var borta, hennes ansikte var förfärligt att skåda, hennes hår hade grånat på en enda natt, och hon var blind, den förr så stolta, sköna spaniorskan var blind!

Jefferson gick bort från fönstret, och en djup suck höjde hans bröst.

»Stackars kvinna», mumlade han, »o Gud, hvilket lif att vandra i evigt mörker, och hvilka drömmar och tankar uppfylla männe denna eviga natt! Hur måste hon icke plågas af ånger, af sorg öfver den förlorade lyckan, som hon själf stött ifrån sig? Och allt detta för en inbillning, en följd af denna gränslösa svartsjuka, som dock saknade all grund.»

Jefferson sjönk plötsligt ned i en länstol och hviskade:

»Men hade hon då icke orsak att tro att mitt hjärta ej mer tillhörde henne? Var orätten så helt och hållet på hennes sida? Nej, nej, hon fick icke skymfa den

oskyldiga flickan, hon fick ej låta sig ryckas med till en vansinnig handling, som ej ägde det ringaste berättigande, ty icke ett ord om kärlek hade växlats mellan Kätchen och mig, och jag anade själf icke, hur kär Kätchen skulle blifva mig — men nu, nu vet jag att jag förlorat mitt hjärta åt henne, men jag vet äfven att tanken är en synd och ett brott, och likväl kan jag ej bli den kvitt, jag åtrår Kätchen af hela min själ, och att få äga henne är mitt lifs dröm.»

»Så har då äntligen lyckan visat sig», fortfor han, i det han började mäta golfvet med långa steg; »ja, lyckan har kommit, men jag vågar icke sträcka ut händerna efter den — den skall gå mig förbi, skall försvinna och då —»

»Försvinna», utbrast han med upprörd stämma, »och hvarför skall jag vänta, tills den försvunnit? Hvad kan Carmen ännu vara för mig? Hvilka anspråk kan hon ännu hafva på mig? Hon har förverkat alla rättigheter genom sin brottsliga handling, hon har själf skiljt sig från mig i det ögonblick, då hon i gemenskap med den usla negressen gjorde upp planen till brottet mot Kätchen; min advokat har själf sagt mig att detta vore ett giltigt skäl för en skilsmässa. Intet talar för henne, allt emot henne, och om jag ej genom de bojor, som nu fjättra mig, beröfvades min fria vilja, hvad skulle då hindra mig att träda fram för Kätchen och säga till henne: Blif min hustru, du kära, ljufva flicka, jag skall omge dig med glans och rikedom, jag känner kraften hos mig till att göra dig lycklig. Och skulle hon visa mig ifrån sig? Nej, nej, jag har i hennes blick läst en djup sympati för mig och från denna till kärleken är endast ett steg. Hon står ensam i lifvet, har gjort bittra erfarenheter och skall blifva lycklig att vinna en mans skydd, hvilken hon kan högakta. Då skulle min Mildred få en mor och skulle aldrig behöfva sakna den kärlek och omsorg, som Carmen aldrig ägnat henne — jag

måtte väl vara en narr, om jag icke löste mina bojor, då jag kan göra det.»

»Fred — käre Fred — hvar är du — jag hör din röst, men jag vet icke, om du står framför mig, eller om du vistas på ditt rum, Fred — Fred, kom till mig!»

Dessa ord träffade Jeffersons öra uttalade i en obeskripligt öm och mild ton, och liksom genom ett trollslag förändrades uttrycket i amerikanarens ansikte. Han stödde sig med båda händerna mot stolskarmen, liksom om han öfvermannades af en stor svaghet.

»Hon — hon kallar mig», hviskade han, »hon påminner mig om min plikt — o, hur öm lät icke hennes röst, hur ödmjukt bedjande ropade hon icke orden: »Kom till mig, Fred! Sedan den förfärliga olyckan», fortfor han i alltjämt stigande upphetsning, »har Carmen blifvit en annan; hon har blifvit blind, men hennes själs ögon ha blifvit öppnade, och hon läser nu i sitt hjärta att hon dåraktigt och brottsligt trampat sin lycka under fötterna. Hon är uppfylld af ånger och känner och vet nu att hon älskar mig och ej kan lefva mig förutan. Denna djupa kärlek till mig ger henne kraft att med beundransvärdt tålmod bära sina lidanden, Till och med läkarne voro förvånade öfver att icke Carmen förlorade förståndet, att hon icke förbannade sig själf och världen utan underkastade sig allt som en himlens skickelse. Att förbättra en förbryterska är mänskligt och tillåtligt, men att trycka en martyr ännu djupare i stoftet — nej, det vore grymt — det vore ett ännu större brott än det, som hon begått.»

»Fred, Fred», lät det åter från det angränsande rummet.

»Jag kommer, Carmen, jag kommer», ropade Jefferson, och raglade som en drucken bort till dörren, »jag skall genast vara hos dig, min kära, kära hustru.»

Men då han skulle lägga handen på dörrvredet, då grep det honom åter med oemotståndlig makt.

»Så farväl då, du ljufva dröm, hviskade han med

tårfyllda ögon, »jag måste slita mig ifrån dig, mitt hjärta kommer att förblöda, men — det måste vara. Mellan oss, min Käthchen, står den olyckliga blinda, denna kvinna, som Gud själf brännmärkt, för henne måste jag lefva, men dig, min älskade, tillhöra mina tankar, som jag innesluter i mitt bröst.»

»Och nu till henne», tillade Jefferson med fast stämma, jag skall uppfylla min plikt ända till slutet — jag är en man, jag kan försaka.»

Han öppnade dörren och trädde in. Ett underbart gemak låg framför honom.

Liksom azurblå böljor hängde sidendraperierna på väggarna, möbeln var klädd med samma tyg och en massa värdefulla konstföremål uppfyllde rummet.

Med hvilken sorglig bild midt i denna härlighet!

I en bekväm sidenklädd länstol hvilade den blinda med fötterna på en broderad pall och hufvudet lutadt mot mjuka kuddar; till höger om stolen stod ett litet bord inlagdt med mosaik, på hvilket några små flaskor stodo. Här låg äfven en elegant necessär, som innehöll en spegel, en borste och en kam.

Var detta Carmen, den sköna eldiga spaniorskan, som ännu i Paris väckt uppseende genom sin skönhet?

Skönheten hade försvunnit och hade vikit platsen för en anskrämlig fulhet. Ty det älskliga regelbundna ansiktet hade frätts sönder af den lömska syran, kinderna hade djupa ärr, och ett sådant löpte tvärsöfver pannan. Men förfärligast verkade de tomma ögonhålorna, hvilkas klara stjärnor bortröfvats i det ödesdigra ögonblicket.

Två månader hade förflutit sedan dess, och Jefferson hade ju sett sin hustru hundratals gånger. Men alltjämt åter ryste han vid anblicken och tyckte sig ej kunna uthärda den. Äfven i dag närmade han sig dröjande.

»Hvar är sköterskan», frågade han för att dock säga något.

»Jag bad henne gå ut», sade Carmen med svag stämma. »Jag ville tala med dig, Fred — jag ber dig, kom närmare, helt nära — om du på det hela taget vill bevisa mig den nåden.»

»Nåd», ropade Jefferson och skyndade till sin hustrus sida, »jag ber dig, Carmen, tala icke så enfaldigt.»

»Det kommer från mitt hjärta, Fred», svarade hon lugnt, »jag vet mycket väl att jag måste anse hvarje bevis på kärlek, som du ger mig, som en nåd, och tro mig, jag är äfven tacksam därför.»

Hennes ödmjukhet och ångerköpta sätt plågade Jefferson ännu mer än hennes utseende.

»Jag är hos dig, Carmen», sade han och slog sig ned bredvid henne. »Här är min hand, tag den och behåll den.»

»Får jag verkligen taga din hand», sade den blinda, »du är mycket god mot mig — du har visst aldrig förr räckt handen åt en brottsling, och nu ger du mig den.»

»Carmen, jag ber dig», utbrast Jefferson, »plåga icke dig själf och mig, du lider, jag — jag uppfyller min plikt, eller tror mig åtminstone hafva uppfyllt den, allt annat är likgiltigt, grubbla icke, slit dig lös från alla tankar, jag är hos dig och stannar hos dig — jag öfverger dig aldrig.»

»Aldrig», kom det liksom en fläkt från den blindas läppar, »skall du verkligen aldrig öfverge mig?»

»Nej aldrig», sade amerikanaren och tryckte hennes hand.

»Men du kan göra det, om du vill», fortfor den blinda, »jag vet allt, jag har inhämtat upplysningar, du kan låta skilja dig vid mig, och just om den saken ämnade jag tala med dig.»

»Låt bli detta, jag ber dig —»

»Nej, hör mig, det måste blifva klart mellan oss, ty denna ovisshet är värre än alla lidanden.»

Carmen teg ett ögonblick och fortfor därpå.

»Nå väl, så hör! Alltsedan den förfärliga olyckan

drabbade mig, har endast den frågan sysselsatt mig: 'Skall du äfven förlora honom?' Man sade mig att jag skulle blifva blind ända till min död, att jag aldrig mer skulle få skåda solen och stjärnorna och hafvets vågor. Och att jag aldrig mer skulle få blicka in i mitt barns ansikte — eller i ditt, Fred, det var det värsta.»

Så mycket den blinda än föresatt sig att förblifva lugn, förlorade hon dock fattningen vid denna tanke. Tårar störtade ut ur de tomma ögonhålorna och rullade nedför de vanställda kinderna. Fred Jefferson stog sin arm om den snyftande gestalten, men hon slet sig ur hans famn och stönade:

»Nej, släpp mig, Fred, du får icke hålla af mig, jag är ju så ful — så ful till kropp och själ.»

O, så hon led den beklagansvärda kvinnan, hur svårt fick hon icke plikta för den frestelse, som hon ej kunnat motstå — det var nästan för stort ett straff för ett brott, som dock endast begåtts af vilseledande kärlek.

»Man sade mig blott», fortfor Carmen efter en lång paus, »att jag skulle hlifva blind, man försökte narra mig i fråga om mitt utseende. Du själf, Fred, försäkrade mig att den frätande vätskan ej anställt någon större förödelse i mitt ansikte, men jag vet att jag ser förfärlig ut, jag vet att du ej mer kan älska mig, äfven om du skulle kunna förlåta mig allt annat.»

»Carmen, jag försäkrar dig att du misstar dig; helt utan följder kunde ju katastrofen ej bli, men du har i mina ögon ej förlorat mycket af din tjusning.»

»Verkligen», hviskade hon, och Jefferson såg med en blandning af tillfredsställelse och fasa att en skymt af hopp uppfyllde hennes hjärta, »är jag verkligen icke så ful, som jag trodde? Ha — jag får en idé — nu skall jag få veta sanningen.»

De sista orden hviskade hon så sakta att Jefferson ej kunde höra dem, nu vände hon sig mot honom och sade med öm röst:

»Käre Fred, vill du göra denna dag till en glädjens dag för mig?»

»Visst vill jag det, kära Carmen, jag vill göra allt hvad du önskar.»

»Du vet att jag ännu ej har träffat Mildred, sedan olyckan drabbade mig, men i dag skulle jag vilja omfamna henne. Vill du säga till om att hon får komma hit.»

»Det skall jag», sade Fred och skyndade till väggen för att trycka på ringklockan. Han hade hittills i en god afsikt ej låtit Mildred komma till Carmen, emedan han ville bespara barnet anblicken af den olyckliga modern; men en gång måste det ju dock ske och barnet måste vänja sig vid den förfärliga anblicken, hvarför då icke i dag, då modern längtade efter sitt barn?

Dörren öppnades, och en enkelt klädd, omkring trettiårig dam trädde in. Det var sällskapsdamen, som vistats i Jeffersons hus sedan makarnes hemkomst från Europa.

»Fröken Mac Goy», sade Jefferson, »vill ni vara god och föra hit Mildred, men jag ber er, gör det själf, vi vilja helst slippa se barnjungfrun.»

»Mildred skall strax komma», sade damen och sände Jefferson en kokett blick, i det hon lämnade rummet.

»Är du nöjd med fröken Mac Goy», frågade Jefferson sin hustru, »jag hoppas att hon gör dig till viljes?»

»Mac Goy gör allt hvad hon kan», sade Carmen, »men hon är mig icke sympatisk.»

»Vill du att jag skall skaffa dig en annan sällskapsdam», frågade Jefferson.

»Det skola vi tala om sedan», sade den blinda, »jag har därvidlag en önskan, som jag hoppas att du skall uppfylla.»

»Det kan du lita på, kära Carmen.»

»Hör», ropade den blinda plötsligt, »Mac Goy kommer — med barnet — o Gud, gif mig kraft, jag anar någonting förfärligt — låt mig icke blifva vansinnig,

Gud i himlen, låt mig hellre dö — ah, dörren öppnas — de äro här.»

»Ja, Carmen, de äro här, ditt barn kommer!»

Fred skyndade fram mot sällskapsdamen, som ledde lilla Mildred vid handen.

»Mitt älskade barn», sade han och tryckte den lilla i sin famn, »dig har Gud återskänkt mig liksom genom ett under, och så rödblommig du är, så dina ögon lysa — du blir väl icke åter sjuk, Mildred?»

»Jo, pappa», svarade Mildred, »i morgon blir jag sjuk.»

»Din lilla narr», ropade Jefferson, »du får aldrig, aldrig mer bli sjuk.»

»Jo», sade barnet och klappade faderns kinder, »jag blir sjuk i morgon, ty ser du pappa, när jag är sjuk, kommer min snälla Käthchen åter och berättar historier för mig. Sådana vackra sagor, vet du, om Snöhvita, och Törnerose, och om Tummeliten, som tog på sig sjumilstöflarna, och Käthchen är så snäll och håller så mycket af mig, och därför blir jag sjuk i morgon.»

»Hon och alltjämt hon», hviskade Jefferson, »äfven barnets hjärta har hon vunnit — min Gud, hur skall detta sluta?»

»Kom nu, Mildred», fortfor han högt, »jag skall föra dig till din snälla mamma; äfven hon kan vackra sagor och vill berätta dem för dig — du har ju längtat mycket efter mamma, inte sant?»

»Jo mycket», svarade barnet, »men ännu mer efter Käthchen.»

Hur plågades icke den stackars blinda af barnets oskyldiga ord! Jefferson tänkte förjaga det förkrossande intrycket så fort som möjligt och skyndade därför fram till Carmen med den lilla samt satte henne i moderns knä.»

»Se där, lilla Mildred», sade han, »kyss nu din snälla mamma och säg henne att du älskar henne och är hennes goda, lydiga barn.»

»Min snälla mamma», ropade Mildred, »min —»

I detsamma träffade en blick från de strålande barna-ögonen den olyckliga kvinnans vanställda ansikte, och Mildred började snyfta våldsamt.

»Mitt barn», utbrast Carmen under heta tårar, »mitt älskade barn, låt mig trycka dig till mitt hjärta! Nu först vet jag, hur högt jag älskar dig, och att jag icke kan lefva utan dig.»

»Pappa», ropade Mildred, »bär mig bort, det är icke min mamma, det är en ful kvinna — det är häxan, som vill äta upp Hans och Greta — pappa, jag vill bort, tag mig — tag mig!»

Och som en förtviflad vred sig Mildred i moderns armar och försökte slita sig lös från hennes famntag.

»Nu vet jag, hur jag ser ut», ropade den blinda, »profvet, som jag anställt för att få veta sanningen, har fått ett förfärligt resultat — mitt barn afskyr mig — mitt barn förfäras öfver mig — Fred, Fred, Gud måste hafva tecknat mig förfärligt!»

Mildred störtade ned från moderns knä, och Jefferson skyndade fram och lyfte upp det halft medvetlösas barnet.

»Tag Mildred, fröken Mac Goy», sade han, »och för henne tillbaka till barnkammaren. Nej, gråt icke, min älskling, du får icke gråta —»

Men hans egen röst kväfdes af tårar. Mac Goy skyndade ut ur rummet med barnet. Jefferson ville omfamna sin hustru, men hon stötte honom vildt tillbaka.

»Gå», ropade hon med tårkväfd stämma, »rör mig icke, jag vet ju att du ej mer kan älska mig. O, om du hyser medlidande med mig, så gif mig en droppe gift och jag skall välsigna dig!»

Den blinda skakades af ett krampanfall, och det dröjde en lång stund, innan hon hämtade sig någorlunda.

»Hör mig nu», sade hon omsider, »jag skall göra det kort, Fred — Jefferson — du måste lämna mig.»

»Lämna dig? Vill du ej mer ha mig i din närhet?»

Den blinda slog händerna för sitt ansikte och ropade snyftande:

»O, du vet icke, hur högt jag älskar dig, jag visste det ju icke själf, medan jag var säker på att äga dig. Men nu, sedan jag blifvit blind och ful, vet jag först, hur kär du är mig, och att jag icke kan lefva utan dig, men — min tid är slut — lifvet tillhör de friska och seende! Du måste låta skilja dig vid mig», fortfor hon lugnare, »hör du, jag ber dig därom på allvar — jag ger dig fri. Jag skall återvända till min far. Du måste endast bevisa mig den sista kärlektjänsten, den att låta föra mig till Brasilien, till min urskog — hvarest jag varit ung och lycklig.»

»Djupt skakad sjönk Fred Jefferson ned för sin hustrus fötter.

»Och om du äfven ger mig fri, Carmen, vid Gud, jag tar icke emot denna frihet. Har jag varit ditt allt, och älskar du mig ännu, då vill jag äfven nu vara din, då du drabbats af en så svår olycka. Jag känner min plikt, Carmen, och intet skall komma mig att glömma den, icke ens —»

Han tystnade, orden dogo på hans läppar.

»Fred, Fred, Fred», ropade den blinda jublande, »är det då sant? Vill du verktigen stanna hos mig? Känner du icke fasa för mig?»

»Carmen, sade Jefferson under tårar, »hvad är det största skönhet, och hvad betyder ett slätt ansikte och ett strålande öga? Hvad som händt dig i går, kan hända mig i dag — jag stannar hos dig!»

»Du återger mig lifvet», snyftade Carmen, »ty nu skall jag ej mer så smärtsamt känna min blindhet. Dina älskade drag skola ständigt stå för min själs öga, och då skall jag inbilla mig att jag kan se dig och

finna den tröst jag behöfver. Men nu måste du uppfylla ännu en önskan, du vill väl icke afslå min bön?»

»Visst inte», stammade Fred, som under sin hustrus sista ord, i tanken dragits till en annan.

»Fred», sade Carmen, »jag vill helst slippa ha fröken Mac Goy om mig, hon menar kanske väl, men jag tycker icke om henne.»

»Då skall jag genast engagera en annan sällskapsdam; jag skall sätta upp en annons, vi måste naturligtvis söka henne genom tidningen.»

»Nej, Fred, du behöfver icke söka henne — hon är funnen.»

»Funnen — hur menar du?»

»Fred, jag vill blott ha en enda», svarade Carmen med den för sjuka människor egna bestämdheten, »jag skickar icke bort Mac Goy, för att låta ersätta henne af en hvilken som helst annan, utan emedan jag vill ha den flicka i min närhet, efter hvilken jag längtar.»

»Så säg mig då hennes namn, Carmen», sade amerikanaren, »och jag skall genast engagera henne för dig.»

»Säg mig, Fred», återtog Carmen med sakta röst, »Käthchen Schneider kom ju till Amerika med oss?»

Jeffersson spratt till liksom träffad af en dolkstöt, då han hörde den älskades namn från Carmens läppar. Det var första gången hon uttalat det efter den förfärliga katastrofen.

»Käthchen Schneider», utbrast han, »hvad är det med henne? Hvarför påminner du dig henne? Du talade ju om en sällskapsdam, som du önskade dig?»

»Och vet du då ännu icke, hvem hon är», ropade den stackars blinda.

»Käthchen Schnieder?»

»Ja, just hon, det har länge varit min varmaste önskan att få träffa henne och säga henne, hur djupt jag ångrar att jag sårat och förolämpat henne, och att jag anser min olycka som ett rättvist straff, men jag

har hittills icke vågat uttala hennes namn, det föreföll mig, liksom om jag ej vore värdig att göra det.»

»Carmen, stackars Carmen», ropade Fred, »vill du då nödvändigt öka dina lidanden? Känner du icke att denna flickas närvaro måste blifva en ständig förebråelse för dig, kan du icke säga dig själf, att hvarje ord du talar till Kätchen Schneider måste ljuda för dina öron som tonerna från en klocka, som påminner dig om ditt lifs stora synd. Och en sådan klocka, Carmen, är icke skapad att åstadkomma en försoning.»

»Men jag vill höra denna klocka», ropade Carmen, »jag fruktar den icke, ty den skall om och om igen säga till mig:

»Du har ännu icke ödmjukat dig tillräckligt; du måste göra det inför henne, du måste lida inför hennes ögon.»

»O Gud, ett sådant martyrium», ropade Jefferson, »nej, nej, jag måste afslå din önskan — och likväl, jag kan icke göra det — jag skall hämta henne — hon skall komma!»

»Jag tackar dig, Fred, du uppfyller därigenom min högsta önskan.»

Fred stirrade med brännande ögon på sin blinda hustru. Den olyckliga anade ju icke hvad hon gjorde, hon visste icke att hon till sitt hem ville draga den kvinna, som en gång skulle blifva hennes efterträderska och som verkligen, utan att ana det, gjort hennes makes hjärta främmande för henne.

»Vet du hvar Kätchen Schneider finns», frågade den blinda.

»Ja, det vet jag», svarade Fred, »slumpen lät mig träffa henne på gatan för en fjorton dagar sedan, och hon talade om för mig att hon här i Amerika träffat en bror, och att hon bodde tillsammans med honom.»

»O, då skall denne bror ej tillåta henne att komma till oss», ropade Carmen orolig.

»Jag skall tala med honom», sade Jefferson, »och

förklara honom förhållandet; var öfvertygad om att intet offer skall vara mig för stort, när det gäller att uppfylla din önskan. Och nu farväl, jag skall gå tilj Kätchen med detsamma; hon bor i Brooklyn vid 27:de gatan. Jag skall finna henne, fastän jag ej kommer ihåg husnumret.»

Han tryckte Carmens hand så hårdt att hon skulle hafva skrikit högt, om icke hvarje hans beröring varit en välgärning för henne, därpå slet han sig lös och skyndade till dörren.

Men där vände han sig plötsligt om, skyndade än en gång tillbaka till sin blinda hustru, kastade sig till hennes fötter och ropade med hes stämma:

»Nej, Carmen, du får icke begära det, Kätchen Schneider skall aldrig beträda vårt hus, du skall få en annan sällskapsdam, blott icke henne. Jag ber och bönfäller dig, gör det icke!»

»Jag har svurit det», ropade den blinda, som ej kunde se hans förvridna drag och förklarade hans ångest på så sätt att han fruktade att Kätchens närvaro skulle krossa den ångrande, »jag har svurit att denna flicka, som jag sårat så djupt, skulle finna ett nytt hem hos mig. Om du vill återskänka mig mitt lugn, så gå och hämta henne!»

»Jag går», stönade amerikanaren, »jag skall uppfylla din önskan, men »Gud är mitt vittne att jag ej velat det!»

Därpå lämnade han rummet utan att kasta en blick bakom sig.

FJÄRDE KAPITLET.

På börsen.

Adrian och Käthchen bebodde i Brooklyn ett litet, men utomordentligt treffligt hus, som endast var afsedt för en familj. Det låg i en lång rad af snarliska byggnader och bestod blott af två våningar. På nedra botten fanns enligt amerikansk sed en liten salong, en lika liten matsal och ett kök. I öfra våningen funnos förutom badrummet, som aldrig saknas i ett amerikanskt hus, endast två rum, som tjänade till sofrum för syskonen.

Icke utan afsikt hade Adrian slagit sig ned i närheten af kyrkstaden — som Brooklyn kallas — ty här kunde han lefva mera tillbakadraget än i New York, men han hade äfven gjort det på det att Käthchen ej måtte kunna iakttaga honom, när han gick till sina så kallade affärer i staden.

Då skyndade han öfver bron, som förbinder Brooklyn med New York, och hade han då med tåget hunnit dit, kunde han vara säker för sin sisters spanande blickar.

Adrian hade inredt det lilla huset icke elegant men mycket hemtrefligt; möblerna voro enkla men snygga, billiga taflor prydde väggarna och snöhvita gardiner — i Amerika alltid ett tecken att huset bebos af tyskar — smyckade fönstren. Prydliga broderier och handarbeten syntes öfverallt, och i köket strålade de blankt skurade kärlen.

I dessa rum styrde och ställde Käthchen som en förtjusande husmor. Hon kände sig lyckligare än Adrian väntat, och hade icke tanken på Hellmuth plågat henne,

skulle det stilla lifvet tillsammans med brodern hafva tillfredsställt henne fullkomligt. Hon tyckte mycket om amerikanarne, de föreföllo henne bättre och fördomsfrigare än människorna i den gamla världen.

Kampen för tillvaron är dock här ännu förfärligare än i Europa; hon insåg att endast den personliga kraf- ten gällde här, men den, som var beslutet att arbeta ärligt, fann nästan alltid sysselsättning och god för- tjänst.

Endast sysslolösa människor dukade under här, och Käthchen hade från första ögonblicket ifrat för att Adrian skulle se sig om efter en sysselsättning. Hon anade ju icke att brodern medfört en icke obetydlig förmögenhet och fruktade därför att deras medel en dag skulle taga slut, så att de skulle råka i skuld och förlägenhet. Hon hade äfven erbjudit sig att själf söka arbete, men Adrian förklarade mycket bestämdt att han ej skulle tåla att hon uträttade annat arbete än det husliga.

Själf hade han, som han en dag meddelade Käth- chen, förvånande hastigt funnit en sysselsättning. Han sade sig vara platsagent för en stor vinfirma, och med- delade Käthchen till och med hur stor hans inkomst var. I själfva verket lämnade han hemmet dagligen vid niotiden och återvände kl. sex. När han då ätit middag med Käthchen, aflägsnade han sig åter under den före- vändningen att han ännu hade viktiga affärer att uträtta. Han förbjöd henne på det strängaste att uppsöka honom hos hans chef eller skicka något bud dit.

»Människorna äro nu en gång misstrogna», sade han, »de skulle säga att du vore min älskarinna, och mina försäkringar att du vore min syster, skulle föga hjälpa.»

Vi behöfva väl ej säga att Adrian med dessa upp- gifter ljög för sin syster. Han hade aldrig sökt och ännu mindre funnit en plats. Han genomströfvade New York hela dagen, besökte de elegantaste restauranter

Förfärad skrek lilla Mildred till, då hon såg det vanställda anletet.

för att göra förnäma bekantskaper och sondera terrängen för att vid tillfälle utöfva sitt brottsliga yrke. Han kunde helt enkelt icke afstå från detta, fastän han mycket väl skulle kunnat föra en blygsam borgerlig tillvaro för räntorna af de trettio tusen dollars, som han bar i sin plånbok. Men Adrian var van att lefva på stor fot, och var visst icke nöjd med det lilla huset i Brooklyn, som egentligen blott var en asyl, till hvilken han ämnade draga sig tillbaka, om han skulle blifva förföljd.

Han umgicks redan med planen att hyra sig en elegant våning i New York och på så sätt föra ett dubbellif, som Kätchen naturligtvis ej finge ana. Hittills hade han dock ej funnit något, som passade honom.

På sina vandringar kom han äfven i närheten af Broadway, New Yorks hufvudtrafikåder, som skär den nedre delen af staden, och då han vek in på en sidogata, stod han plötsligt framför en väldig monumental byggnad, som måste falla hvarje främling i ögonen. Men Adrian var hemmastadd i New York och visste att det var stadens börs.

Han stannade en minut försjunken i tankar utanför detta hus, hvarest väldiga summor omsattes och kolossala förmögenheter vunnos eller förlorades på en kort stund. Här hade Gould och Vanderbilt utkämpat sin berömda tvekamp, en duell, hvarest vapnen varit aktier och värdepapper, och som slutat med Goulds nederlag. Han skulle utan tvifvel varit ruinerad, om icke i sista ögonblicket en af stadens största banker bisprungit honom.

Medan Adrian stod där, strömmade stora skaror af elegant klädda herrar förbi honom under högljudt samtal. Det var alltjämt samma ord, som träffade hans öra, det lät liksom en trollformel, som alla hade på läpparne:

»Cripple Creek» lydde slagordet, som den ene ropade till den andre, och då och då förnam han äfven orden 'Denver', 'Colorado' och hörde huru en gammal man, som just kom körande i sitt ekipage, ropade till en ung man, som vördnadsfullt hälsade honom: »Jag har nyss erhållit ett telegram; den skall byggas, en ofantlig guldström kommer att utgjuta sig öfver världen.»

Den gamle herrn försvann med den unge i den stora byggnaden, och Adrian stod ensam kvar.

Cripple Creek! Han hade aldrig hört det ordet förr, men förmodade att det måste vara en plats i Amerika. Hvad betydde då detta ord, som uttalades med en viss vörnad af affärsmännen vid Wallstreet? Kanske man skulle kunna förtjäna pengar på det ordet. Hvarför skulle icke lyckan en gång gynna honom?

Han skyndade uppför trapporna med blixtrande ögon och liksom i ett rus. Och då han nu trädde in i börssalen, förvirrades hans sinnen genom bullret från hundratals röster, från hvilka man alltjämt hörde det gåtfulla ordet: Cripple Creek. Adrian skyndade fram till en välklädd herre, som höll en liten annotationsbok i handen, och hos hvilken många tycktes söka råd och upplysningar. Adrian visste att denne man tillhörde börsmäklarnes stora kast och sade nu till honom:

»Min herre, skulle ni vilja säga mig, hvad som i dag äger rum — med Cripple Creek, men jag måste upplysa er om att jag är en främling och icke ens vet hvad ordet betyder.»

Mäklaren smålog, men lade därpå sitt ansikte i allvarliga veck och sade:

»Jag har just ett par minuters tid och skall gärna ägna dem åt er. Ni vill veta hvad Cripple Creek är? Så hör då: Att man i Colorado, Förenta staternas metallrikaste stat, gräfvver guld, har världen förstås länge vetat, men guldådrorna ha hittills ej varit mycket vinstgivande. Då upptäcktes genom en slump för ett halft år sedan en åder, som lofvade en stor vinst. Man kunde

kalla den en fattigmans åder. Vet ni hvad detta uttryck betyder? Jag skall förklara er det. En fattigmans åder kallas en sådan, för hvars tillgodogörande det ej behöfs stora kostnader, hvarest guldet ligger så bekvämt att man med händerna kan gripa och fasthålla den gula smörjan — ursäkta, men äfven detta är ett sådant tekniskt uttryck. Det var alltså en fattigmans åder som upptäcktes i Cripple Creek, men mannen, som fann den blef minsann icke fattig. Det var en irländsk slaktargesäll, som trån Denver begifvit sig in i landet för att söka arbete på en eller annan farm, och då råkade han träffa på ådern. Han var icke dum och sålde den genast åt en entreprenör för fem hundra tusen dollars, och denne finurlige gentleman afstod den fjorton dagar senare åt ett konsortium för ett pris af fyra millioner och — blef ändå lurad. Ty till dato har detta konsortium redan hämtat guld för aderton millioner dollars ur grufvan, och den är ännu blott bearbetad på ytan. Knappt spreds nu denna underrättelse i Amerika, förrän hela landet greps af en feber, som endast kan jämföras med den, som behärskade hela världen då Kaliforniens guldfält upptäcktes. Liksom då strömmade nu människor från hela världen till Cripple Creek, som man kallat platsen. Ett tu tre växte staden Cripple Creek upp, en riktig guldgräfvarestad som fastmer bestod af tält än af trähus och med ett sant raseri tog man i tu med att rifva upp marken och undersöka den. Platsen höll till en viss grad hvad den lofvat, ty fastän man ej åter fann någon så rik åder som den första, så var dock sanden och hela marken blandad med guld. Icke ens nu har utvandringen till Cripple Creek upphört, man påstår till och med att intresset är i ständigt stigande, ty alltjämt nya områden undersökas, fastän själfva trakten erbjuder stora svårigheter för guldsökarne. För det första äro de icke säkra för indianerna, som ej utan strid vilja låta beröfva sig sina jaktmarker; de öfverfalla utan vi-

dare mindre skador af guldgräfvare, döda dem, skalpera dem och tillskansa sig deras ägodelar.»

»Är då regeringen maktlös gent emot dessa röda djäflar», frågade Adrian.

»Regeringen gör hvad den kan», svarade mäklaren, »men det är icke lätt att få bukt med detta röda slödder. Knappt dyka de upp på ett ställe, förrän de åter försvinna, och ofta leverera de regeringstrupperna verkliga slaktningar och besegra dem. Men indianerna äro visst icke guldgräfvares enda plåga. Där borta finnas vilddjur, vattenbrist och smittosamma sjukdomar, som ju alltid uppträda epidemiskt, hvarest en massa människor kämpa mot brist och umbäranden. Men allt detta är intet jämfördt med de stora besvärligheter, som Cripple Creeks aflägsna belägenhet förorsakar. Ni måste nämligen veta att Denver är den närmaste staden, och mellan den och Cripple Creek är det tjugu dagsresor. Och hvilka dagsresor! Där färdas man icke på jämna landsvägar eller åtminstone genom bebyggda trakter, o nej, där har man ofantliga händer att besegra i Rocky-Mountains klippmurar och klyftor. Där måste man passera Colorado Rivers flodområde, där resa sig väldiga urskogar, där finnas vidsträckta prärier, och alla dessa hinder måste guldgrävaren bekämpa, innan han når målet. Mulåsnorna duka under på vägen, hela vagnar störta ned i afgrunderna, människor få ligga kvar alldeles hjälplösa i ödemarken, våldsamma oväder öfverfalla de vägfarande och fördärfva litsmedlen, som de föra med sig och som ej kunna ersättas — ja, ja, min herre, det är en svår resa, och den har hittills hindrat ett riktigt tillgodogörande af Cripple Creeks guldådror. Men nu skall allt bli bättre, och inom kort blir Cripple Creek världens största guldfält.»

»Hur så, min herre», frågade Adrian, »vill ni vara så vänlig att ännu lämna mig denna upplysning, sedan skall jag ej besvära er vidare.»

»Ja ser ni, sir, inom kort skola guldgrufvorna i

Criple Creek komma att afkasta det tio-dubbla af ädel metall mot förut, detta af den enkla orsaken att det bildats ett konsortium, som beslutit bygga en järnväg från Denver till Cripple Creek. Förstår ni, min herre, hvad detta vill säga? Därtill behöfvas många, många millioner, ty hvarje fotsbredd jord måste bokstafligen beläggas med guld, innan järnvägsspåret kommer att sträcka sig genom vildmarken. Men vi amerikanare äro beslutsamma människor, och låta snart besluten efterföljas af handling. Om två månader skola järnvägsvagnarne rulla mellan Denver och Cripple Creek, och då kommer hela bilden att förändras liksom genom ett trollslag. Lifsmedel skola då lätt kunna föras till guldstaden, och det förvärfvade guldet skall kunna skickas ut i världen utan att transporten som hittills kommer att kosta en åttendedel af guldets värde. Ni förvånas, min herre, och det är verkligen ett storartadt beslut konsortiet har fattat, men det säges äfven att Amerikas rikaste män komma att hafva del i denna banas bygande.»

»Det säges — är det då icke afgjort att den skall byggas?»

»Så godt som afgjort», svarade mäklaren, »i dag ha från Chicago anländt telegram med underrättelse om att konsortiet redan haft sammanträde där, och nyss visade mig en god vän, som är direktör för en stor bank, ett telegram från Denver, af det innehåll att ingenjörer redan kommit dit för att företaga de behöfliga utmätningarne.»

»Och huru kan allt detta intressera börsen?»

Mäklaren smålog.

»Man märker att ni är en nykomling», sade han. »kanske icke i själfva landet, men i alla fall här i Wall Street. De mest framstående grufvor i Cripple Creek äro naturligtvis i ett enda stort bolags ägo, och detta bolag har utställt aktier, som allmänheten med stor begärlighet bemäktigat sig. Hvarje bodbiträde skulle i dag vilja

äga Cripple-Creek aktier, och dessa, som ursprungligen noterades till fem hundra dollars pr styck, betinga i dag redan — herr Barner, huru noteras Cripple Creek-aktierna i dag?»

Den länge, magre mannen vände sig icke ens om, utan ropade i förbigåendet:

»Cripple Creek aktier — två tusen sju hundra trettio.»

»Två tusen sju hundra trettio», upprepade mäklaren, »och i går stodo de i två tusen sex hundra nittio! Där ser ni, min herre, hvad blotta ryktet om järnvägens byggande redan gjort, det har drifvit upp aktierna fyrtyio points. Men hvad betyder det gent emot den stegring, som kommit att äga rum i dag, när banbyggnaden blifvit till visshet.»

»Tror ni verkligen att Cripple Creek aktierna komma att stiga betydligt i dag?»

»Därom rådar intet tvifvel», svarade smäklaren, »den, som nu köper sådana aktier, har säkert, när han lämnar börsen, förtjänt sina hundra points, det är lika visst som att presidenten bor i hvita huset i Washington. Men nu tror jag mig bafva tillfredsställt er vetgirighet», slutade mäklaren, »och nu *good bye*, min herre, *business before pleasure* — affärer gå framför nöjet.»

Mäklaren vände sig bort, men hade knappt gått femton steg förrän Adrian åter stod vid hans sida.

»Min herre», sade han med låg röst, »skulle ni vilja åtaga er ett uppdrag för min räkning?»

»Hvarför icke», svarade mäklaren, »om ni kan lämna de nödvändiga garantierna.»

»Jag skulle vilja köpa för trettio tusen dollars Cripple Creek aktier — jag bär beloppet på mig och kan deponera det med detsamma — huru skall jag bära mig åt därmed?»

»Begif er till pulpeten där borta, den tillhör en af våra största bankirfirmor, lämna firmans representant era trettio tusen dollars med order att för dem köpa upp Cripple Creek aktier, och säg honom att affären skall

göras upp genom mig. Men med trettio tusen dollars kan ni icke blifva rik», tillade mäklaren, »och när ni nu redan vill spekulera, borde ni gripa er an med kraft. Köp ni för hundra tusen dollars, och deponera de trettio tusen som garanti för att ni i alla fall betalar differensen, låt genast utbetala åt er hvad ni vinner, hvad ni förlorar — åh prat, förlorar — ingen har ännu förlorat på Cripple Creek aktier, jag slår vad att ni får en vacker vinst i dag. Men vänta, jag skall själf gå med er till bankirfirman, då ordnas saken lättare.»

Några minuter senare stodo de två herrarne framför Atlanticbankens pulpet. Där stod nu herr Barner, som förut sagt dem kursen på aktierna, en massa herrar trängdes kring honom ifrigt för att först få lämna honom sina order.

»Ser ni», sade mäklaren, »alla köpa aktier, i detta ögonblick då alla begära, stiga de redan, vi måste tränga oss fram för att afgifva vår order, alltså hundra tusen dollars — om ni ger mig pengarne, skall jag deponera dem för er.»

»Jag betalar själf», sade Adrian, ty han skulle icke för något pris velat anförtro mäklaren sina trettio tusen dollars, han visste ju dock att det fanns många bedragare på börsen. Omsider hade de banat sig väg fram till pulpeten, och mäklaren meddelade nu herr Barner Adrians order.

»Det är bra», sade Barner och noterade uppdraget, »skola de verkligen levereras eller är det spekulation?»

»Spekulation», svarade mäklaren, »här äro trettio tusen dollars som depositum för en eventuell differens.»

»*All right*», ropade herr Barner, »vidare — hvad önskar ni — äfven Cripple Creek — hela Wall Street har blifvit förryckt i dag. Alla vilja köpa — hvem vill sälja?»

»Ja, hvem vill sälja», frågade Adrian mäklaren, men denne svarade genast:

»Det rör icke oss. När Atlanticbanken har tagit emot vår order, måste den obetingadt effektuera den. I öfrigt finns det alltid personer, som vilja köpa och andra, som vilja sälja, och kursen rättar sig efter anbud och efterfrågan. Men gå nu bort till pelaren där, dit kommer jag då och då. Ni befinner er då i marknadens omedelbara närhet och kan när som helst taga reda på kursen för tillfället. Lycka till således.»

Ja, lycka kunde han behöfva, ty hela hans förmögenhet stod ju på spel, och nästa timme skulle afgöra, om han med ett slag skulle blifva en rik man, eller . . . Han vågade icke alls tänka sig den andra möjligheten. Men spekulationen kunde ju ej slå fel, han måste vinna, det var ju så säkert, hade mäklaren sagt, lika säkert som att presidenten bodde i hvita huset i Washington.

FEMTE KAPITLET.

Gulddjävulen.

Rörelsen i börssalen blef alltjämt lifligare, och högljuddare blefvo rösterna, som ropade kursen. På allas ansikten läste Adrian en feberaktig spänning.

»Cripple Creek aktier två tusen sju hundra sextio», skrek plötsligt en röst.

Ha, de hade redan stigit trettio points, i dag skulle han blifva en rik man utan att tillskansa sig andras egendom. Mäklaren kilade förbi honom med hatten i nacken.

»Nå, hvad säger ni nu», ropade han till honom. »ser ni, jag misstog mig icke — hundra points säger jag»

Men Adrian fann ännu icke vinsten tillräcklig för att en tid bortåt lefva sorgfritt och på stor fot. Han ville äfven här förskaffa sig tillträde till societeten under

ett falskt namn, och där skulle han alltid finna någon att plocka.

Därvidlag skulle Kätchen kunna bevisa honom förträffliga tjänster, men skulle hon gå in på att föra ett sådant lif? Säkerligen icke godvilligt, därtill kände Adrian sin syster för väl, men här i Amerika var hon ju helt och hållet i hans makt, och han kunde behandla henne efter godtycke. Hittills hade hon ej hört ett ondt ord af honom, och han var ju äfven i det stora hela nöjd med henne. Han kunde gå och komma som han ville, och hon gjorde hemmet så treffligt som möjligt för honom. Men det var i Adrians ögon underordnade dygder.

»För tusan», sade han till sig själf, »jag måste få henne att återknyta förbindelsen med Fred Jefferson. Historien med vitriolen och den blinda hustrun var ett streck i räkningen för mig, men Berlinadvokaten hade nog rätt, Jefferson var kär i Kätchen uppöfver öronen. Men han är en så kallad ädel natur. Då hustrun blef blind, drog han sig tillbaka från Kätchen, och redan vid landstigningen tog han ju ett rörande afsked af henne, men glömde alldeles bort tacken i klingande mynt.»

»Två tusen, sju hundra åttio, jag köper Cripple Creek aktier till två tusen sju hundra åttio», skrek en man med rödt hår, som klättrat upp på en estrad. »Hvem säljer — hvem säljer.»

Men ingen ville sälja, alla höllo fast vid sin egen dom och nu skrek den rödhårige:

»Två tusen, sju hundra nittio», men erhöill endast ett hänskratt till svar.

»Ja, skratta bara», ropade Adrian, som nu ej längre kunde styra sig, »skratta honom upp i ansiktet, och håll fast vid era Cripple Creek aktier!»

»Vill ni sälja», hörde han plötsligt mäklarens röst säga bredvid sig. »Ni kan redan nu stoppa en vacker vinst i fickan, femtiofem points är ingen bagatell, man kan aldrig träffa spetsarne, jag råder —»

»Jag säljer icke», svarade Adrian med fast röst, »hundra points vill jag ha, så visst som presidenten sitter i hvita huset i Washington.»

»Alldeles som ni behagar», ropade mäklaren och stormade bort till en herre, med hvilken han började ett ifrigt samtal.

»Cripple Creek aktier två tusen åtta hundra», skrek den rödhåriga från estraden, »jag köper — jag köper!»

»Jag erbjuder er hundra stycken», svarade en klar röst, som för Adrian i första ögonblicket hade ett obehagligt ljud. Han såg bort till den person som ropat dessa ord. Det var en liten oansenlig man, som i sin klädsel skilde sig vesäntligen från alla de öfriga börsbesökande. Under det att dessa voro klädda med en viss elegans, var denne lille man med det gråa bockskägget nästan uselt klädd, ett par grå, luggslitna benkläder dinglade kring hans tunna ben, på fötterna hade han klumpiga stöflar, västen och rocken sågo ut, liksom om han köpt dem i ett klädstand. Och likväl gjorde de ord, som denne man talat, en egendomlig verkan på börsmarknaden. Allas blickar vändes mot honom, och nu gick det som ett brus genom salen:

»Russel Sage säljer — Russel Sage gör sig af med Cripple Creek aktierna.»

Adrian stormade bort till mäklaren och grep honom i armen:

»Hvem är denne man», frågade han, »som är nog tokig att sälja Cripple Creek aktier?»

»Känner ni honom icke», sade mäklaren hastigt och en smula förvirrad, »det är Russel Sage, en berömd mångmillionär, som råar om Luftbanan i New York och har del i oräkneliga företag, man uppskattar han förmögenhet till två hundra millioner dollars.»

»Två hundra millioner dollars», ropade Adrian alldeles imponerad af denna summa, »men han ser ju ut, liksom om han kunde behöfva att få en cent till skänks.»

»Han skulle äfven taga emot den, försök blott», sade mäklaren, »han är icke blott den rikaste utan äfven den girigaste människan i Förenta staterna. Det berättas om honom, att han köper alla sina kläder hos klädmånglarne, han bor på ett uselt möbleradt rum, och då han härom dagen var tvungen att flytta, spände han sig själf för en kärra, på hvilken han transporterade sina fattiga egodelar. Han nämns icke äta sig mätt, och ingen tiggare kan skryta med att hafva fått en lumpen cent af honom. För icke länge sedan väckte han stort uppseende i följd af en process, som anhängiggjordes mot honom. En dag trädde nämligen en däre in på hans kontor och bad att få tala med herr Russel Sage, och då millionären reste sig upp, drog den obekante en revolver upp ur fickan och sköt på honom. Men Sages bokhållare ställde sig hastigt mellan sin herre och attentatsmannen och sjönk till golvet hårdt sårad i ena lungan. Mördaren häktades och gjordes oskadlig. Nästan ett halft år låg bokhållaren sjuk, och då han därpå af Russel Sage begärde en ersättning för sjukvårdskostnaderna och ett litet skadestånd för hvad han fått lida, nekade millionären att betala honom med de ord att han ej befallt honom att ställa sig mellan honom och mördaren. Då stämde bokhållaren honom och Russel blef dömd att betala honom femtio tusen dollars, och vid Gud, det är ändå lågt räknadt för en millionärs lif.»*)

»Då måste denne Russel Sage nu hafva förlorat förståndet, ty i dag kastar han ju pengarne på gatan», sade Adrian. »Hur kan han sälja Cripple Creek aktier, när de hålla på att stiga?»

»Sir», svarade mäklaren med betänklig min, »gubben Sage är en slug räf, och när han säljer, har han nog sina giltiga skäl, jag skulle nästan vilja tillråda er att

*) Denne Russel Sage är en verklig personlighet, som ännu lever i New York, och den ofvannämnda processen afgjordes som här berättats.

sälja — ack, hör ni, de ha redan fallit tio points och kunna nu fås för två tusen, sjuhundra nittio.»

»Det är endast en fint», svarade Adrian, »jag aktar mig nog att nappa på kroken, jag vill förtjäna hundra tusen dollars.»

»Jag köper till två tusen sju hundra nittio», skrek den rödhårige från estraden.

Då ljud åter Russels pipiga röst:

»Jag säljer fem hundra aktier till två tusen, sju hundra nittio.»

Nu greps börsen af förfäran. Russel Sage sålde fem hundra aktier, det måste betyda något.

»Jag säljer till två tusen sju hundra», ropade genast en korpulent bankir, men det fanns ingen, som ville betala det priset. Snarlik en lavin föll kursen på Cripple Creek aktier från sin stolta höjd.

»Två tusen fem hundra, två tusen tre hundra — hvem köper?»

»Jag säljer för två tusen», pep Russel Sage midt upp i denna konsert, som Adrian åhörde med fasa.

Åtta hundra points föllo aktierna på tre minuter, han hade förlorat sina trettio tusen dollars, han var en tiggare.

Börsen tycktes vara förvandlad till en tummelplats för vilda bestier. Alla rusade emellan hvarandra med bleka, förstyrade ansikten. Adrian såg stora, starka karlar sjunka till marken, liksom träffade af slag, han hörde svordomar och förbannelser, och bredvid honom stod en ung, elegant klädd man och grät bitterligt.

»Jag har spelat bort min mors hela förmögenhet», ropade han, »nu återstår för mig endast att —»

Han talade ej till punkt, utan aflägsnade sig med vacklande steg. Adrian kände, hur blodet steg honom åt hufvudet, han skulle velat stöta sin dolk i bröstet på Russel Sage.

I detta ögonblick såg han mäklaren komma, rusade fram till honom och ropade:

»Det är alltsammans bedrägeri och svindel — det är humbug, hur kunna aktierna, som nyss voro värda två tusen åtta hundra dollars, plötsligt gälla åtta hundra dollars mindre?»

»Humbug», svarade mäklaren, »liksom om icke allt börsspel vore humbug, den höga kursen var uppdrifven genom konst, järnvägsbyggnaden mellan Denver och Cripple Creek lät ju hoppas det bästa, och nu —»

»Hvad är det med järnvägsbyggnaden», röt Adrian åt honom.

»Den blir icke alls byggd, det var lögn alltsammans.» Adrian utstötte ett skri af raseri.

»Men hvarför trodde börsern allt detta», ropade han.

»Min vän, börsern tror, emedan den måste tro, den behöfver ett skäl för att sätta pengarne i rörelse, annars blir det hvarken vinst eller förlust.»

»Men denne Russel Sage, hvarför var han den ende tviflaren?»

»Emedan han har en fin näsa, sir», sade mäklaren, »därför råder jag er, om ni åter vill spela på börsern, att äfven ni skaffar er en fin näsa, er egen räcker icke till.»

Men Adrian grep honom i axeln och ropade:

»Mina trettio tusen dollars vill jag ha tillbaka, jag vill icke blifva offer för ett bedrägeri.»

»Släpp mig, säger jag er», ropade mäklaren, »den saken måste ni göra upp med Atlanticbanken, jag var ju endast mellanhanden, men på banken skall ni få veta att ni är skyldig den en hel förmögenhet, som ni aldrig skall kunna betala, därför råder jag er att försvinna.»

Adrian raglade baklänges, och mäklaren försvann i trängseln. Det dröjde en hel kvart, innan Adrian hämtat sig så mycket att han kunde lämna börsern. Han var alldeles förbi, hans strupe kändes torr, han måste skaffa sig en eller annan förfriskning. Där borta stod ju en figur som sålde bananer.

»Bananer, bananer», skrek en röst, som föreföll Adrian bekant, »köp bananer, gentlemen, sex för fem cents!»

Schmuhl Blinzeles!

Ja, det var han, fastän han var mycket förändrad. Han bar ej mer sin långa, smutsiga kaftan, och hans svarta lockar hade försvunnit. Han bar nu storrutiga byxor, gula skor med spetsiga tår och en ylleskjorta, och framför sig i en rem en korg med guldgula bananer.

»Är det ni, Schmuhl Blinzeles», sade Adrian med matt stämma, »ge mig ett par bananer.»

Han lade fem cent i judens hand och förtärde ett par frukter.

»Nå, jag ser», sade Blinzeles småmysande, »att ni håller på att bli en stor herre, eftersom ni kommer från börsern.»

»Ja», sade Adrian med ett bittert leende, »jag har verkligen blifvit en mycket stor herre därinne.»

»O, om jag hunnit så långt», ropade Blinzeles, »o ve, herr Rossi, det heter att Amerika är det förlofvade landet, nej, den som vill plåga sig och ha ett riktigt hundlif, låt honom fara till Amerika!«

»Ni tyckes ej trifvas här», sade Adrian, »hur går det med förtjänsten, jag ser att ni skaffat er en ny kostym.»

»Ja, jag har blifvit en hel amerikanare. Nu handlar jag med bananer, men först handlade jag med tidningar, men där var konkurrensen för stor. Så köpte jag mig två borstar och en ask blanksmörja, ställde mig i ett hörn och borstade skor. Men hvad gör den käre Guden? Midt emot mig på det andra hörnet, ställer sig en italienare, och när jag fick en kund och tog min borste, kastade italienaren ruttna äpplen i hufvudet på mig. Nå, jag samlade upp äpplena och sålde dem på kvällen, och smålog alltid vänligt åt italienaren; men då tyckte han väl att äpplena blefvo för dyra, och då tog han söndriga tegelstenar i stället, och då vankades det knölar och sår och blånader. Men det värsta var att man ej kunde sälja stenarne. Då slog jag mig på bananerna,

och sedan tänker jag handla med äpplen och på vintern med fisk, och det skall ej dröja länge, förrän jag får en liten vagn och en liten häst och blir en hel karl.»

»Nå väl, lycka till», sade Adrian och vände sig om för att gå vidare.

SJETTE KAPITLET.

Medlidande.

Adrian hade knappt hört hälften af hvad Schmuhl Blinzeles berättade. Nu skred han vidare i vanmäktigt raseri. Han hade ju på en enda timme förlorat allt hvad han ägde och kunde ej förlåta sig själf.

»Ah — *beg your pardon*, min herre!»

Adrian hade stött ihop med en lång, mager man, som just ej var mycket elegant klädd, och som i stor brådska gick öfver bron till Brooklyn.

»Sköna själar finna hvarandra både på sjön och på landbacken», ropade den magre. »Jag har redan tänkt på att uppsöka er, käre Rossi. Men ni är blek, är ni sjuk?»

»Sjuk? Visst inte, herr Kriegsmann», ty det var verkliga Berlinadvokaten, »jag mår förträffligt. Men hur går det er? Börjar ni kända er hemmastadd här?»

»Hemmastadd blir jag aldrig här i landet», svarade berlinaren. »Dessa amerikanare äro ett sällsamt folk; de äga en fenomenal arbetsförmåga, men de sakna humor, och ser ni, en människa utan humor är för mig liksom ett musikstycke utan takt.»

»Ni ser ej heller ut som om ni hittat någon guldgrufva här» sade Adrian, »hvad har ni egentligen tagit er till?»

»Tills vidare mycket litet, men nu tror jag mig hafva fått en god idé. Jag vill bli fabrikant.»

Förlorat — jag har förlorat 30,000 dollars, stönade Adrian.

»För tusan, det var inte illa. Har ni redan funnit en kapitalist?

»En sådan behöfver jag icke. Jag skall berätta alltihop för er, men låt oss gå öfver bron och gå in i ett kafé i Brooklyn, då skall ni få höra.»

Sagdt och gjort. Sedan de passerat bron, inträdde de i en så kallad »salong», som föreföll föga besökt. Kriegsmann beställde ett glas kall mjölkpunsch; Adrian tog en half öl.

»Berätta nu för mig, huru ni vill bli fabrikant.»

»Mycket enkelt», hviskade Kriegsmann, »jag tänker fabricera bilder. Jag skall genast visa er modellen.» Med dessa ord stack han handen i fickan och drog fram en gammal flottig, hopvikt dollarsedel.

»Se där,» hviskade han till Adrian, »det är sådana bilder jag tänker fabricera.»

»Kors för tusan», sade Adrian, »men är ni icke rädd för att bli ertappad? Ni vet väl bäst själf att lagarne här i Amerika äro mycket stränga.»

»Den intet vågar, han intet vinner», svarade Kriegsmann. »Alla kunna ju inte handla med bananer, som vår vän Blinzeles, och om jag lyckas prångla ut hundra tusen exemplar af mina bilder, är jag en burgen man.»

»Hur tänker ni förfärdiga banknoterna», frågade Adrian.

»Jag förfärdigar dem icke själf», svarade Kriegsmann leende. »Jag har gjort en värdefull bekantskap, en landsman, ett misskändt snille, en målare; jag försäkrar er att denne man, om han ville vara ärlig, skulle vara en af Amerikas och Europas första konstnärer. Men han är en af dem, som ej kunna glömma vissa minnen. Sak samma, jag skall göra er ett förslag — vill ni bli tredjeman vid affären?»

»Det tål att tänka på», sade Adrian, »men hvad skulle jag kunna uträtta därvidlag?»

»Jo ser ni, jag kan naturligtvis själf prångla ut några tusen, men jag måste dessutom engagera några pålitliga

hjälpare. Ni är en elegant man, som kan uppträda med en viss säkerhet, och medan jag måste inskränka mig till att prångla ut endollarsedlar skulle ni kunna försöka med hundradollarsedlar, ty ingen skulle förvåna sig öfver att se er vara i besittning af sådana. Tänk nu på saken, här har ni min adress, om ni vill uppsöka mig!»

»Jag tackar», sade Adrian och tog adressen »jag själf bor tills vidare vid tjugusjunde gatan i Brooklyn i det lilla hvitrappade huset, som genast faller en i ögonen, när man beträder gatan.»

Därmed skildes de, och Adrian gick hem, hvarest Käthchen genast serverade middagen. Men Adrian åt icke en bit.

»Hur är det fatt», frågade Käthchen. »Hvarför äter du icke? Är du sjuk, Adrian? Det är väl hettan, som gjort dig matt och trött, du borde lägga dig en stund. Jag skall väcka dig, när det är tid för dig att åter gå till affären.»

»Jag skall ej mer gå till affären», sade Adrian, som ville göra ett slut på den komedi, som han hittills spelat för systemen, »jag har förlorat min plats. Nu under sommaren blir det svårt att få någonting annat, vi måste därför inskränka oss och taga en billigare våning.»

»Nå ja», sade Käthchen, »vi behöfva ju icke ett helt hus. Men det kunna vi tala om sedan. Gå nu och lägg dig, du behöfver hvila.»

Ja, det kände han själf, ty han hade ännu icke hämtat sig efter det förfärliga slaget. Han gick alltså, och Käthchen blef ensam. Hon anade att en stor olycka drabbat brodern och fruktade att han åter slagit in på brottets bana. Medan hon satt där försjunken i sina funderingar, knackade det på farstudörren. Käthchen reste sig och öppnade.

»Herr Jefferson», ropade hon i detsamma, »är det verkligen ni?»

»Ja», sade Jefferson, i det han trädde in, »det är

jag, kära fröken, ni minns väl att ni uppgaf er adress, då jag mötte er härom dagen?»

Käthchen förde Jefferson in i hvardagsrummet och bad honom taga plats. Därpå ämnade hon gå efter brodern, men Jefferson hejdade henne och sade:

»Stör honom icke, fröken Schneider; jag skulle vilja tala med er på tu man hand, ty jag kommer med en stor bön till er. Jag står ju redan i så stor tacksamhetsskuld till er att jag icke vet, hur jag skall afbördä mig den, och det har kanske förvånat er att jag ännu inga försök har gjort i den vägen.»

»Ni är ej skyldig mig någon tack, herr Jefferson», svarade Käthchen, »det är ej mycket jag kunnat göra för er, och sedan kom den förfärliga katastrofen — jag förebrår mig ju att jag, fastän mot min vilja, bidragit till den förskräckliga olyckan.»

»Nej, nej, fröken Schneider, ni höll tvärtom på att blifva ett offer för en oberättigad svartsjuka, och det var ju blott rättvist att det slutade så, som det gjorde.»

»Får jag fråga», sade Käthchen efter en liten paus, »hur det går er fru gemål?»

»Hur kan det gå en människa, som förlorat synen och blifvit vanställd för lifstid», svarade Jefferson med en djup suck. »Ni kan tänka er hvad den olyckliga måste lida, när jag säger er att Mildred fasar för sin mor och ej kan förmås att kyssa henne eller stanna hos henne. Fröken Schneider, skulle ni vilja bidraga till att något mildra Carmens olycka?»

»Jag? Hur skulle jag kunna det», frågade Käthchen mycket förvånad.

»Ni kan det, om ni vill, men först måste jag säga er att Carmen efter katastrofen blifvit en helt annan. Så snart som vi kommit till Amerika, bad och besvor hon mig att lägga mig ut för den brottsliga negressen och förklarade att om Sagra skulle straffas, skulle äfven hon föras i fängelse, emedan hon själf uppgjort den infama planen. Jag var dock öfvertygad om motsatsen,

ty denna Sahra har alltid varit mig förhatlig, men för att få ett slut på saken, gick jag då till domaren, förklarade saken för honom, och Sahra blef försatt i frihet. Jag gaf henne till på köpet en handfull pengar på villkor att hon genast skulle lämna New-York, hvilket hon lofvade mig. Det gladdde mig emellertid att Carmen gått i förbön för negressen, ty jag insåg däraf att min hustru ville bemöda sig om att försona sig med Gud och människorna. Men ett mycket tydligare bevis därpå erhöll jag i dag, ty kan ni tänka er, min hustru har själf uttalat den önskan, att ni måtte komma till oss och vistas i vårt hus.»

»Herr Jefferson», ropade Käthchen bleknande, »är detta verkligen er hustrus önskan?»

»Ja, det försäkrar jag er», sade Jefferson och lade bedyrande handen på hjärtat. »Och hon skulle blifva mycket olycklig, om ni skulle afslå min bön. Betala er denna tjänst kan jag icke, men vill ni icke göra det för Carmens skull, så tänk på Mildred!»

»Det stackars barnet», ropade Käthchen djupt rörd, »jag älskar Mildred och har ofta längtat efter att få återse henne. Men likväl måste jag afslå er bön. Det är oändligt svårt för mig, men jag kan icke annat. Jag är icke fri, jag har en bror, som behöfver mig, jag kan icke lämna honom.»

»Nej, nej, fröken Käthchen, säg icke så! Låt mig tala med er bror, han skall icke neka sitt samtycke till att ni flyttar till mitt hem för att vårda min olyckliga hustru. Han är dock säkert en god människa, han är ju er bror!»

Käthchen skälfdde vid tanken på att göra de tvänne männen bekanta med hvarandra. Skulle icke Jefferson läsa på Adrians panna, hvilket förfärligt yrke han idkat? Skulle han icke igenkänna brottslingen i honom? Men Jefferson fortfor:

»Tveka icke längre, fröken Kätchen, låt mig få

trycka den förträfflige mannens hand och säga honom hur högt jag värderar er.»

»Nå väl», sade Käthchen med skälfvande röst, »jag skall uppfylla er önskan och underrätta min bror om att ni är här, men han lär nog icke vilja afstå mig, tänk på att han behöfver mig, han är ju själf ensam i Amerika.»

Med dessa ord skyndade hon ut ur rummet, men Jefferson sjönk med en djup suck ned i en länstol.

»Ve mig», mumlade han, »jag kan icke slita mig ifrån denna kärlek! Olyckliga Carmen, du vet icke hvad du begär. Nu först, när Käthchen Schneider öfverskrider tröskeln till ditt hem, nu först blir du i sanning olycklig.»

Jefferson sprang upp, liksom om han ville fly, liksom om han anade att han från detta hus skulle hemföra sitt fördärf. Men ack, han anade icke, från hvilken detta fördärf skulle utgå, han trodde att Käthchen skulle bidra till, men nej, det skulle icke blifva denna oskyldiga varelse utan en annan, som vistades under samma tak.

I detsamma öppnades dörren, och syskonen trädde in. Knappt hade Adrian fått veta att Jefferson fanns i huset, förrän han sprang upp från sitt läger. Ha, lyckan hade då ännu icke öfvergifvit honom! Denne Jefferson var ju rik nog för att ersätta honom hvad han förlorat på börsen, det kom blott an på, hur slugt man behandlade honom.

»Kom Adrian», sade Käthchen, »låt mig göra dig bekant med herr Jefferson, denne förträfflige man, som jag är stolt öfver att kalla min vän. Det var han, som alarmerade kaptenen på 'Gascogne', då jag höll på att drunkna, det var han som —»

»Förlåt mig, fröken Schneider, om jag afbryter er», tog Jefferson här till ordet, »ty era ord låta nästan som ett hän, när jag tänker på den tjänst ni bevisat mig. Min herre, denna ängel räddade mitt barns lif, därför

skall jag aldrig upphöra att anse henne som min välgörarinna. Men ni är Käthchens bror, därför ber jag er med en handtryckning besegla vårt vänskapsförbund, som jag hoppas skall bli en heder för oss bägge.»

»Jag har redan hört så mycket om er, herr Jefferson, att det alltid varit min önskan att lära känna er personligen; tillåt äfven mig att uttrycka min glädje öfver att Käthchen fann en så förträfflig beskyddare på resan.»

»Nu kommer jag till ändamålet med mitt besök», sade amerikanaren, »och nu blir ni kanske mycket ond på mig herr —»

»Adrian», sade Käthchen hastigt, emedan hon icke ville väcka Jeffersons misstro genom de olika namnen Schneider och Tangern.

»Ja, herr Adrian», fortfor amerikanaren, »jag har i själfva verket den afsikten att enlevera er syster.»

»Käthchen», ropade Adrian, skenbart mycket bestört, »förlåt mig, min herre, men jag förstår verkligen icke hvad ni menar?»

»Jag visste ju att det skulle göra er bestört», sade Jefferson, »men det är icke jag, som ber er afstå er syster åt oss utan en stackars olycklig kvinna, min hustru, som genom ett misstag blifvit beröfvad sina ögons ljus.»

Adrian höll på att utstöta ett skratt. Han kände ju till det förfärliga uppträdet på »Gascogne», men han såg med hemlig triumf att den fruktan han hyst för att Jefferson skulle känna igen den italienske tiggarmusikanten i den elegant klädde köpmannen, varit ogrundad.

»Min hustru lärde på resan känna fröken Käthchen», återtog Jefferson, »och kan nu icke blifva lugn om icke hon vill åtaga sig att vårda henne. Jag själf är öfvertygad om att er syster skall få stort inflytande på den olyckliga. Och nu, herr Adrian, lägger jag min hustrus öde i er hand och äfven mitt eget, ty jag måste naturligtvis göra allt för att förskaffa den pröfvade kvinnan

allt hvad hon begär. Kan ni verkligen säga nej till att låta er syster följa med mig?»

Adrian satt i djupa funderingar och lät sin hvita hand glida genom det svarta haksågget. Han var naturligtvis bestämd på att uppfylla Jeffersons önskan, men ville ej genast visa sig medgörlig.

»Herr Jefferson», sade han omsider, »era ord ha rört mig djupt. Jag föreställer mig er hårdt pröfvade maka, så rik och lycklig och nu — blind för lifvet! Ni anar icke hur mycket fäst jag är vid min syster, och hur väl jag behöfver henne, men det finns en känsla inom mig, som ropar: Du måste samtycka, det är din plikt som kristen. Denna känsla, herr Jefferson, är den heligaste och vackraste, som Gud gifvit oss, det är — medlidandet.»

Då grep Jefferson Adrians hand och sade med djup rörelse:

»Var välsignad för dessa ord, herr Adrian! Min stackars Carmen väntar därhemma i stor spänning resultatet af detta samtal, var öfvertygad om att himlen skall löna er för den tjänst, som ni bevisar oss.»

»Min broder», ropade Kåthchen, »skall jag då verkligen lämna dig?»

»Det måste ske», ropade han. »Vi få icke blott tänka på oss själfva. Men ack», tillade han därpå snyftande, »när jag tänker på att jag framdeles skall vara ensam i detta främmande land, när jag tänker på att min fattigdom —»

»Ursäkta mig, min herre», inföll Jefferson plötsligt, »skulle jag kunna få tala några ord med er på tu-man-hand?»

»Ja, mitt barn», sade Adrian med tårkväfd röst, fastän han inom sig triumferade, ty nu hade han fått amerikanaren dit, hvarest han ville ha honom, »gå och packa ihop dina saker, ty herr Jefferson vill sannolikt taga dig med sig med ens.»

»Ja, det är verkligen min afsikt», sade millionären

»Jag behöfver endast några minuter», sade Käthchen och skyndade ut ur rummet. Sedan herrarne blifvit ensamma, lade amerikanaren handen på Adrians axel och sade:

»Låt oss tala öppet med hvarandra, herr Adrian. Ni nämnde nyss er fattigdom — nej, nej, skaka icke på hufvudet, jag vet att ordet undslapp er mot er vilja, men nu vet jag, hvad jag har att göra. Säg mig, hvilken ställning intar ni egentligen här i New York?»

»O, min herre», svarade Adrian, »jag skäms nästan att säga er det. Jag har endast haft anställning här som en vanlig bokhållare, och denna usla anställning har jag förlorat i dag i följd af min chefs misshumör.»

»Äger ni kännedom om handeln?»

»Jag är affärsman alltigenom, min herre, behärskar dessutom icke blott engelska och tyska språken utan äfven franska och italienska, korresponderar på alla dessa språk och —»

»Nog — mer än nog», ropade Jefferson. »Jag deltar ej mera personligen i ledningen af min gamla affär, men den tillhör mig ännu. Ni har kanske hört talas om Jefferson & Co. vid Broadway?»

»Den stora bankirfirman», ropade Adrian med en rofgirig blick, som dock undgick bankiren, som var upptagen af sina egna tankar.

»Just den», svarade han. »Skulle ni vara hågad att taga anställning hos denna firma?»

»O, herr Jefferson, ni öppnar där en utsikt för mig, som förefaller som en dröm!»

»Nej, min vän, det är ingen dröm, jag talar nu till er som en affärsman. Då jag i går var i affären, meddelade man mig till min stora ledsnad att min gamle kassör Lindlo helt plötsligt aflidit. Jag råkade därigenom i stort bryderi, ty jag hade ingen, åt hvilken jag kunde anförtro denna ansvarsfulla post, som ju fordrar en alltigenom ärlig man, ty ni måste veta att flera millioner dagligen gå genom kassörens händer. Med denna ställ-

ning följer en inkomst på tio tusen dollars om året, som dock stiger med tiden. Nå väl, herr Adrian, vill ni bli kassör hos firman Jefferson & Co. i gamle Lindlos ställe?»

Adrian kände kalla kårar utmed ryggen vid detta anbud, men det gällde nu att ej förråda hvilka perspektiv, som därvid öppnade sig för honom.

»Herr Jefferson», sade han, »er godhet är så stor, att jag knappt kan föreställa mig den. Men får jag begagna mig af det förtroende ni visar mig och på sätt och vis taga emot ert anbud som en belöning för den lilla tjänst jag bevisat er? Nej, det skulle vara oädelt handladt, jag renoncerar därför på den mig erbjudna anställningen, så svårt det än faller mig.»

»Visst icke», ropade Jefferson, »förstår ni då icke att när jag ställer er på denna post, sker det hufvudsakligen med tanken på er syster och allt hvad hon gjort för mig? Jag tar icke emot några invändningar — i morgon tillträder ni platsen.»

»Förlåt mig, herr Jefferson, om jag påminner er om att jag är en främling för er; vet ni då, om jag skall visa mig värdig det förtroende ni skänker mig?»

»Ja, det vet jag», svarade Jefferson fast och lugnt, »ty ni är Käthchen Schneiders bror, och han kan ej vara en bedragare.»

I detta ögonblick inträdde Käthchen med en liten kappsäck i handen.

»Jag är färdig, herr Jefferson», sade hon, »vi kunna gå, förutsatt att ni är ense med min bror.»

»Det är jag», sade Jefferson. »Jag är nämligen i tillfälle att kunna bevisa er bror en liten tjänst, jag hör att han i dag förlorat sin plats hos ett härvarande affärs-hus. Han har nu funnit en annan anställning, fråga er bror, Käthchen!»

»Ja», sade Adrian, »jag är mer än lycklig, ty herr Jefferson har erbjudit mig en plats hos sin bankifirma, Jefferson & Co, och jag tillträder den i morgon.»

Adrian aktade sig dock att omnämna hvad det var för en plats, ty om Käthchen hört, att han skulle bli kassör och att dagligen millioner skulle gå genom hans händer skulle hon säkerligen hafva ansett det som sin plikt att upplysa Jefferson om att Adrian vore en människa, som man ej utan vidare kunde göra till förvaltare af en stor förmögenhet. Nu trodde hon att det endast var fråga om en underordnad ställning och tackade Jefferson hjärtligt för hans godhet.

»Skänker ni mig ännu en minut», sade hon därpå, »för att taga afsked af min bror?»

Amerikanaren förstod att han var öfverflödig och skyndade ut för att ropa på sin kusk.

»Adrian», ropade Käthchen, liksom om hon greps af en hemsk aning, »käre gode Adrian, lofva mig att du aldrig vill svika den hedervärde mannens förtroende, och aldrig missbruka din ställning till att skada honom.»

»Lilla toka», sade Adrian, »hvarför skälfter du? Jag är öfverlycklig öfver att hafva funnit en så inflytelserik välgörare, och jag lofvar dig vid min ära att aldrig företaga mig något, som kan kompromettera dig eller mig i hans ögon. Men låt nu äfven mig tala öppet och ge dig en lära med på vägen, min Käthchen; jag tviflar icke på denne herr Jeffersons goda afsikt, men ändå — du är ung och vacker, den timme skulle kunna randas, då denne man kanske skall göra dig ett anbud, som kan förefalla dig lockande — men då råder jag dig att visa dig kallsinnig gentemot honom, då skall du så mycket säkrare komma till målet.

Käthchens kinder betäcktes af en lågande rodnad, och i stor upphetsning rätade hon plötsigt upp sig och sade med en genomträngande blick:

»Du talar om ett mål, hvad menar du?»

»Gör mig den tjänsten», sade Adrian med ett leende, »att icke försöka lura mig. Du är kanske ett undantag, men hvarje annan flicka i ditt ställe skulle, när hon komme i huset till en millionär, en man som var kär

i henne upp öfver öronen, helt naturligt spekulera på att den sjuka hustrun förr eller senare måste tillsluta sina ögon och att hon själf kan blifva härskarinna, hvarest hon förr varit tjänarinna.»

»Adrian», ropade Käthchen förfärad.

»Tyst», hviskade han. »Hör mig till punkt. Jag säger dig, den blinda kvinnan kommer ej att lefva länge, gif akt, en dag skola ni finna henne död i sin säng, och då är vägen fri för dig. Men hänger du dig förut åt amerikanaren, då skall han äfven framdeles behandla dig som sin älskarinna. I motsatt fall väntar dig en lysande framtid, och då hoppas jag att du ej heller glömmet mig, din bror.»

Adrian försökte vid dessa ord lägga armen kring Käthchens midja, men hon stötte honom tillbaka med ett doft stönande.

»Allt var således endast en komedi», ropade hon, »du är ännu lika dålig, som du varit, eftersom du kan göra upp en så nedrig, gemen plan. Nå väl, jag svär i detta ögonblick, då vi skiljas för att aldrig mera träffas, att jag aldrig skall blifva hvarken Jeffersons älskarinna eller hans maka. Jag är skyddad mot alla förförelser, ty Gud har skänkt mig en talisman i en sann, uppriktig kärlek, och den skall äfven framdeles skydda mig. Lef väl, Adrian, jag skall tiga gentemot Jefferson, ty jag kan icke själf skända dig, genom att säga honom hvad du varit. Men från den första dagen — lägg väl märke till mina ord — då jag märker att du missbrukar den hederlige mannens förtroende, skall jag tala, och var viss om att du då ej skall kunna stanna en timme i New York!»

»Vagnen håller för dörren», ropade Jefferson i det han trädde in. »Nu ha väl syskonen tagit afsked? Hvad ser jag, Käthchen, tårar? O, jag förstår, de gälla den käre brodern. Men jag lofvar er, herr Adrian, att er syster skall blifva glad och lycklig i mitt hem.»

Därpå förde han Käthchen till va nen; ett ögon-

blick senare träffade ljudet af vagnshjul Adrians öra. Han gick bort till fönstret och sände en blick efter den bortrullande vagnen.

»Adjö med er», sade han med ett hånskratt, »ni skola ej kunna motstå frestelsen. En man i sina bästa år, en ung och vacker flicka och därtill en blind hustru, haha, det finns ingen djäfvul i afgrunden, om ni icke äro hemfallna åt helvetet, det helvete, som man kallar syndig kärlek. Men så mycket bättre för mig, ty jag skall veta lyfta den gyllene skatt, som med detta helvetes lågor skall bryta fram ur jorden för min räkning.»

Han vände sig bort från fönstret; därvid träffade hans blick spegeln, och han sade med en ironisk blick:

»Så ser förste kassören hos Jefferson & Co. ut, genom hvars händer millioner dagligen skola flyta. För tusan, han ser ut som en röfvare, han liknar ju Varulven i Paris.»

SJUNDE KAPITLET.

Farliga drömmar.

Ah, doktor Cassanniello, redan på benen? Den, som sitter uppe öfver sina böcker till långt ut på natten, borde väl åtminstone unna sig en smula morgonro.»

Dessa ord uttalades på en balkong på Drakborgen, som erbjöd en härlig utsikt öfver trakten. Vid ett rikt dukadt frukostbord satt Cyprienne i en förförisk morgon-dräkt af hvitt muslin; hon hade om möjligt blifvit ännu vackrare, sedan vi sist träffade henne. Intet förmådde rubba denna kvinnas blomstrande hälsa, ej ens det förfärliga äfventyr, genom hvilket hon kommit ned på hafvets botten. Den friska vinden lekte med hennes

guldgula lockar; klockan var endast sex på morgonen, men Cyprienne vurmade för att stiga tidigt upp på landet. Med stort själslugn hade hon satt sig in i den rol, som ödet tilldelat henne. Hon påminde sig knappt mer sitt förflutna, och visste knappast, om hon egentligen hette Cyprienne eller Käthchen Schneider.

Ensamheten var dock icke efter Cypriennes smak, och när hon tänkte på sitt älskade Paris, greps hon ofta af en vild längtan. I öfrigt hade Hellmuth sört för ett sällskap åt henne, som visst icke var att förakta, fastän doktor Cassanniello, att börja med, fastmer ingifvit henne fruktan än intresse. Doktorn hade äfven betett sig ganska reserveradt gent emot Cyprienne, och det föreföll henne till och med ofta, liksom om hans blick hvilade på henne med en viss misstro. Men småningom hade han dock blifvit mera meddelsam, och nu måste hon till och med bekänna att doktorn icke alls var en sådan torr och tråkig person, som hon trott i början.

När de tillsammans promenerade genom skogen eller öfver mark och ängar, förstod doktorn att på ett förträffligt sätt väcka hennes intresse för naturen. Men ibland pratade de äfven om saker och ting, som roade Cyprienne mycket mer än träd, blommor och skalbaggar. Då berättade doktorn för henne om händelser och äfventyr, som han råkat ut för i sin egenskap af läkare, och småningom lade hon märke till att han alltjämt oftare talade om kvinnorna och om deras moraliska och fysiska egenskaper.

Hvad kunde hafva förvandlat doktorn så helt och hållet frågade hon sig själf? och snart blef det klart för henne att hon eröfrat Cassanniello liksom alla andra män, som hon hittills träffat.

»Jag ville njuta af den vackra morgonen i ert sällskap», svarade Cassanniello på Cypriennes fråga, hvarför han så tidigt stigit upp från sitt läger. »Jag har i öfrigt sofvit mycket illa i natt. Hellmuths uteblifvande oroar

mig, så mycket mer som jag skulle vilja tala med honom om en viktig angelägenhet.»

Med dessa ord slog doktorn sig ned vid frukostbordet, och Cyprienne spelade värdinna med ett ojämförligt behag. Men icke förty gled en mörk skugga öfver doktors drag, och han försjönk i djupa funderingar.

»Nå väl, doktor», sade Cyprienne plötsligt, så att han spratt till, »hvad tänker ni på? Sannolikt på den vackraste patient, som ni någonsin behandlat.»

»Den vackraste patienten — visst icke», sade doktorn med sin djupa röst, »men jag tror jag är själf patient och behöfver genomgå en grundlig kur, dock icke här, utan långt, långt borta.»

»Doktor», ropade Cyprinne bestört, »har jag förstått er rätt? Vill ni verkligen lämna mig?»

»Jag måste», svarade Cassanniello med dof röst, »jag känner mig lidande. Jag väntar blott på Hellmuths ankomst för att resa min väg.»

Den elake Hellmuth», sade Cyprienne, i det hon bet i ett päron, »jag är allvarligt ond på honom. Är han icke en oridderlig herre? Här för han oss två till detta öfvergifna slott och sedan — sedan skyndar han till sin fars hof och skrifver därifrån några betydelselösa rader, i hvilka han ursäktar sig med viktiga affärer.»

»Ja, jag förstår det verkligen icke», svarade Cassanniello, »men jag fruktar nästan att hans furstlige far håller honom kvar. I öfrigt har jag redan för tre dagar sedan skrifvit till honom och bedt honom komma åter fortast möjligt, emedan jag måste anträda en nödvändig resa.»

»O, doktor», ropade Cyprienne, »då blir jag ju en riktig prinsessa Törnros, det felas blott att törnehäcken skall växa upp kring Drakborgen.»

»Nå väl», sade Cassanniello, i en egendomligt bitter ton, »frukta icke, prinsen, som skall väcka er med sin kyss, närmar sig, han kommer säkert, om han ännu låter vänta på sig.»

I detsamma trädde en betjänt ut på balkongen, han bar ett försegladt bref i handen.

»Detta bref», sade han, »lämnades i går afton af en kurir hos gubben Rehbock, det är adresseradt till nådig fröken.»

»Från Hellmuth», ropade Cyprienne, i det hon öppnade kuvertet, »ändtligen skola vi då få veta, hvad som håller honom borta! Får jag läsa upp brefvet för er», tillade hon.

»Om det ej innehåller några hemligheter —»

»Hemligheter», ropade Cyprienne, »visst inte! Några ömma ord kan jag väl låta Hellmuths gode vän höra.»

»Vid orden »Hellmuths gode vän» spatt den gråskäggige mannen till, liksom om man slungat honom ett okvädingsord i ansiktet.

»Hör på», sade Cyprienne och började läsa!

»Min innerligt älskade Kätchen! I djup smärta skrifer jag till dig för att i all korthet meddela dig, hvarför jag icke under dessa fyra veckor beträdd Drakborgen, fastän jag längtar efter dina kyssar som hjorten som förföljes af jägaren, längtar efter skogskällan. En sträng befallning af min far skiljer oss, Kätchen, — men nej, blif icke rädd och tvifla icke om min kärlek, ty skilsmässan skall endast räcka ännu några dagar.

Jag har här en lika pinsam som smärtsam angelägenhet att afveckla. Jag skall nämligen förlofvas med en annan — en prinsessa, som min far valt åt mig af politisk hänsyn. Prinsessan är ung och vacker och älskvärd — men jag har funnit Kätchen Schneider och har tryggt min lycka för tid och evighet.

Hur skulle jag dessutom kunna vara så usel och egoistisk att eftersträfvat en lycka, som jag ej behöfver och stjåla den från en annan?»

Ty i ryska prinsessan Alexandras följe befinner sig en ung grefve Erik af Wallroden; hans mor lär till och med härstamma från den berömda Romanoffätten, han skulle alltså vara en alltigenom passande gemål för

Cyprienne läste brevet med heta kinder och lysande ögon.

prinsessan. Jag tror mig veta att grefve Erik älskar prinsessan Alexandra och älskas tillbaka af henne, men äfven de skola offras åt politiken.

Nå väl, min Käthchen, vi skola båda undgå detta öde, Alexandra så väl som jag själf, och när detta skett — jag hoppas om några dagar — skall intet afhålla mig från att skynda i dina armar. Jag hoppas finna dig frisk och munter och att min långa frånvaro ej varit alltför smärtsam för dig; jag vet ju att du är i godt förvar hos min trogne vän, doktor Cassanniello.»

»Hvad felas er, doktor», sade Cyprienne och hejdade sig plötsligt.

»Ingenting, ingenting alls», stönade doktorn, »jag greps plötsligt af svindel. Men fortsatt Käthchen; hvilket djup af kärlek röjer icke detta bref från Hellmuth.»

»Jag skickar doktor Cassanniello mina varmaste hälsningar», läste Cyprienne vidare, »säg honom att jag skall tacka honom till mitt lifs slut, om han skyddar min dyraste skatt och återlämnar den i mina händer, liksom jag anförtrott den åt honom.

Och nu lef väl, min älskade, jag måste göra mig i ordning för en stor bal, som i dag äger rum vid hofvet. Min far menar, att det där skall komma till en förklaring mellan Alexandra och mig. Nog möjligt, men förklaringen skall då medföra en lösning af all förbindelse oss emellan. Jag skall tänka på dig, min Käthchen, när jag sväfvar i dansen med prinsessan Alexandra, jag skall föreställa mig din älskade bild — och grefve Erik kan vara lugn.

Lef väl, tusen hälsningar till doktor Cassanniello, men till dig en öm kyss från din dig älskande
Hellmuth.»

ÅTTONDE KAPITLET.

Den främmande tiggaren.

Cyprienne lät brevet falla ned på bordet. Hon hade blifvit likblek vid läsningen, och hennes ögon fylldes med tårar, men det var icke tårar af längtan utan tårar af raseri. Skulle hon nu förlora spelet, då hon var så nära målet? Skulle hon förlora Hellmuth — nej, icke Hellmuth, utan furstekronan, som hon redan trott sig känna på sitt hufvud?

Skulle det då icke vara möjligt att genom inställsamhet och smicker vinna den gamle furstens samtycke till hans sons förbindelse med henne — med Käthchen Schneider? Han var en man — visserligen en gammal man — men han var dock en man, och hade hon förmått besegra Cassanniello, skulle hon väl äfven kunna besegra denne furst Maximilian Theodor. Men nu gällde det först och främst att spela komedi.

Gyprienne slog plötsligt händerna för ansiktet och började gråta. Cassanniello gick fram till henne, lade handen på hennes axel och sade med mild röst:

»Gråt icke, Käthchen, ännu är ju intet förloradt, och ni ser ju, hur högt prinsen älskar er. Tro mig, den erfarne mannen, de ansträngningar, som fursten gör för att förmåla sin son med en annan, komma endast att ytterligare befästa Hellmuths kärlek till er.»

Det tycktes kosta doktor Cassanniello mycken möda att uttala dessa ord, och hans ansikte uttryckte den djupaste hopplöshet, medan han försökte trösta Cyprienne.

»Säg mig, doktor», började den senare efter en liten paus, »är furst Maximilian en mycket sträng herre?»

»Jag känner honom icke personligen», svarade doktorn, »men jag har aldrig hört annat än godt om den ädle fursten. Kom ihåg, fursten känner er icke, ni är ännu så länge i hans ögon endast en borgerlig flicka, som försöker tränga sig in i en krets, som enligt traditionen måste vara stängd för henne. Om han däremot ville lära känna er, om det vore möjligt att föra er tillsammans med honom!»

»Och hvarför är det icke möjligt», utbrast Cyprienne med skälfvande läppar.

»Emedan etiketten förbjuder det», sade Cassanniello, »men lyd mitt råd Kätchen, och sörj icke. Om några dagar kommer Hellmuth hit, då kan ni ju rådgöra med honom om huru ni möjligen skall kunna korsa furstens väg, kanske under en eller annan förklädning, om det ej går för sig på annat sätt, fastän ett öppet visir alltid gör det bästa intrycket. Men hvad tänker ni i öfrigt taga er till i dag», fortfor Cassanniello endast för att leda Kätchen på andra tankar. »Vädret är vackert, hvad om vi skulle göra en promenad till skogen?»

»Ack ja», ropade Cyprienne, »det är en lust och glädje att promenera med er.»

»Jag har hört», sade Cassanniello, »att det lär finnas en mycket intressant grotta i Drakborgens omedelbara grannskap. Den kallas Tårarnes grotta. Befolkningen berättar en egendomlig historia om den, som jag dock ej fått höra utförligt, men jag förmodar att det är fråga om en droppstengrotta. Det lär äfven finnas en intressant sjö inne i grottan, hvars djup man ännu icke lyckats fastställa. Jag skulle gärna vilja undersöka den märkvärdiga formationen, och det skulle glädja mig, om vi tillsammans kunde göra en utflykt till grottan i eftermiddag.»

»Det är jag med om», ropade Cyprienne, hvarpå Cassanniello drog sig tillbaka, i det han förklarade sig vilja skriva några bref.

»Hur är det fatt, doktor», sade Cyprienne, »ni är så kall och återhållsam, äro vi då ej mer goda vänner?»

»Vänner», utbrast Cassanniello, »jo det äro vi, och jag hoppas, att vi alltid skola förblifva det.»

»Säg mig, doktor, skulle ni kunna tänka er, att Hellmuth en dag ej mer skulle älska mig?»

»Nej.»

»Det var ett mycket kort svar», hviskade Cyprienne, »hvarför skulle ni ej kunna förstå det?»

»Emedan jag ej skulle kunna förstå att man kan låta bli att älska er», svarade doktorn. Därpå lämnade han balkongen med vacklande steg.

»Han är besegrad», hviskade Cyprienne triumferande, »och på samma sätt skall jag besegra fursten.»

Under tiden gick Cassanniello till sitt rum, hvarest han med ett stönande sjönk ned i en länstol framför sitt skrifbord.

»Så är det då sant», hviskade han med bruten röst, »jag är en trolös vän, en föraktlig människa! Denna kvinnas skönhet berusar mig, jag är ej mer mig själf mäktig. Jag skulle vilja fly och drages ändå till henne, jag skulle vilja förakta henne och måste älska henne och tillbedja henne.»

Han reste sig och ställde sig framför spegeln.

»Så se då på dig själf, Cassanniello», sade han, »ditt skägg är grått och ditt ansikte gammalt, och ändå vill du ännu en gång dricka det söta giftet, om hvilket du dock vet att det måste blifva din ruin? Ack, hvad hjälper det att jag kallar mitt förnuft till hjälp, lidelsen förjagar förnuftet. Men är denna Kätchen Schneider verkligen värd, att en man som du låter dig ryckas in i en hvirfvel af känslor? Kan jag då dölja för mig att hon är en ytlig natur, nu sedan jag haft tillfälle att iakttaga henne här på Drakborgen. Jag frågar ofta mig själf, hur det är möjligt att denna kvinna, hur vacker hon än är, kan fjättra en man som Hellmuth, ja det förefaller mig till och med ofta, liksom om det icke är

samma flicka, som en gång kastade sig för mina fötter med tårfyllda ögon och bad mig bringa Hellmuth hennes sista hälsning. Dårskap Cassanniello, till hvilka vilda idéer tar du din tillflykt? Tänk blott på Hellmuth och säg till dig själf att denna kärlek är ett brott mot honom. Men hvad hjälper det, jag måste älska henne, och jag vet blott alltför väl att hon måsle bli min, om jag stannar här. Men jag vill icke stanna, nej, nej, jag skall fly, fly från hennes närhet.»

Han slog sig åter ned vid skrifbordet, tog fram en bok ur ett hemligt fack och började bläddra i den. Det var hans dagbok. Han började läsa de notiser i boken, som hade afseende på Käthchen Schneider.

»Sällsamt», hette det på ett ställe, »jag kan icke bli kvitt den misstanken att Hellmuth skänkt sitt hjärta åt en ovärdig. I dag anlände åter ett bref från Mauritius. Det var så ytligt och utan innehåll, hur är det möjligt att det skrifvits af samma person, som nedskref brefvet från St. Lazare.

»Sällsamt, det förefaller mig ofta, liksom om denna flicka vore en af dessa dubbelnaturer, som föra en dubbel tillvaro, Gud bevara min unge vän Hellmuth för att blifva ett offer för en sådan varelse!»

De följande bladen innehöllo Cassanniellos ångerfulla bekännelse, om huru han alltmer snärjdes af den unga kvinnans behag.

»Hon har förtrollat mig», hette det, »och ändå förefaller det mig ofta, liksom om jag har att göra med en stor, underbar skådespelerska. Jag kan icke hitta ut ur denna labyrinth, jag vet blott att jag redan i min tanke förrådt Hellmuth. Mätte denna tanke aldrig blifva till handling, ty då — då finns det för mig endast ett medel att förskaffa Hellmuth upprättelse — döden!»

Denna bikt hade läkaren nedskrifvit den föregående dagen. Nu skref han:

»Jag vet nu att jag är en usling, jag står i begrepp att bedraga Hellmuth. Men innan detta sker, vill jag

fatta ett stort beslut — jag skall fly, jag skall vända åter till Italien, fastän jag vet att jag i mitt hemland går ett förfärligt öde tillmötes, som kommer att bilda slutet på den berättelse, med hvilken jag inledt min dagbok, men jag kan icke annat — jag skall göra bot och dö, om så måste vara. Men bort, bort från Kälchens närhet! — Jag har en gång i mitt lif begått ett brott och förstört en människas lycka, andra gången skall det icke ske — —

— — i morgon reser jag. Jag vill bort, innan Hellmuth kommer till Drakborgen, ty jag skulle ej kunna se honom i ögonen. Men i dag vill jag än en gång vara lycklig. Jag skall vid Kälchens sida göra en utflykt till den så kallade Tårarnes grotta, det skall blifva mitt afsked från henne!»

Här öfverväldigades läkaren af sina känslor, slog igen boken och gömde den i skrifbordet.

»I morgon», sade han till sig själf, »skall jag, innan jag reser, anförtro mina sista intryck åt denna bok, därpå skall jag taga den med mig som ett minne.»

I detsamma hördes en knackning på dörren; läkaren spratt till liksom i drömmen.

»Herr doktor», ropade betjänten, som trädde in, »skulle ni vilja följa med ned till skogsbrynet, där ligger en vandringsman, eller kanske det är en tiggare, jag tror han är mycket sjuk. Jag ämnade bege mig till gubben Rehbock, men då bad mannen mig, om möjligt, hämta en läkare.»

Ett ögonblick senare var doktorn på väg till skogsbrynet med betjänten.

»Såg ni om mannen var sårad», frågade den förre, medan de skyndade ned för klipptrappan.

»Nej, herr doktor, det är endast svaghet. Mannen tyckes i öfrigt vara en främling, ty han talar en mycket dålig tyska.»

Inom kort voro de vid målet, och doktorn varnade redan på afstånd en mörk gestalt, som låg vid foten af ett träd. Då Cassanniello kom fram till mannen, för-

sökte han resa sig, men sjönk genast alldeles kraftlös till marken.

Det var en man på omkring tjugufem år. Han tycktes hafva kommit långväga ifrån, ty hans kläder och hans skodon voro mycket medtagna liksom efter en lång fotvandring.

»Är ni sjuk, min vän», sade doktorn och lutade sig öfver honom.

»Ja, mycket sjuk», stönade den lidande. »Jag tror nog det är hungern, som gjort af med mig, ty jag har på fyra dagar ej ätit någonting annat än litet torrt bröd, som barmhärtiga människor gifvit mig, samt en drick vatten ur källorna i skogen.»

»Är ni då så fattig, att ni ej kunnat köpa er litet mat», frågade doktorn.

»Jag har tillryggalagt en lång väg», svarade främlingen, »så att jag gjort slut på alla mina pengar.»

»Hur heter ni då?»

»Jag — heter Jean Coppé.»

»Ni är alltså fransman?»

»Ja, herre, jag härstammar från södra Frankrike och är litograf. Jag gaf mig i väg till Tyskland, emedan det hette att skickliga litografer där kunde få arbete. Men det var då en osanning, och hvarhelst jag knackade på, ryckte man endast på axlarna eller skrattade mig rakt i ansiktet. Ack, om jag ändå kunde vända åter till Frankrike, men därtill finnes föga utsikt, ty jag saknar det nödvändigaste.»

»Var inte ledsen för det, min vän», sade doktorn, »nog blir det råd för respengarne alltid. Hufvudsaken är att ni återvinner era krafter. Anförtro er åt betjänten här, han skall leda er upp till slottet, och ni, Simon», här vände sig doktorn till betjänten, »måste dra försorg om att mannen genast får mat och dryck i slottsköket. Mycket litet att börja med, en kopp buljong, litet mjukt bröd och skinka, och redan efter en tre, fyra timmar en kraftig måltid med ett glas vin till. Då skall ni se»,

fortfor han till främlingen, »att ni snart kommer på benen. Sedan kan ni stanna på slottet öfver natten, och i morgon bittida skola vi då tala om respengarne.»

»O, herre», sade den främmande litografen, »hur god ni är, om alla vore som ni, skulle det ej kunnat gå så långt med mig.»

»Se så där», sade doktorn, »försök nu att resa er och gå uppför trappan, om ni stöder er på Simon går det nog. I morgon träffas vi åter!»

Med dessa ord skyndade doktorn tillbaka till borgen, under det att Simon långsamt följde efter, ledande den sjuke vandringsmannen.

»En förträfflig herre», mumlade denne. »Ni kan prisa er lycklig, som har en så vänlig herre. Hur heter doktorn?»

»Doktor Cassanniello», svarade betjänten, »han är dock inte min herre, jag tjänar hos prins Hellmuth af Lichtenfels.»

»Prins Hellmuth af Lichtenfels, om honom har jag äfven hört mycket godt i de byar, jag passerat. Jag tycker jag hörde talas om att hans fästmö eller hustru bor här på slottet.»

»Hans hustru är hon nog icke», svarade Simon, »men kanske hans fästmö. Nådig fröken är då den vackraste flicka jag sett. Säg mig, min vän, kan ni måla? Som litograf borde ni väl egentligen förstå er litet på den saken.»

»O ja, jag ritar till och med ganska bra.»

»Då borde ni måla vår fröken», sade Simon, »jag säger er, hon är den vackraste kvinna man kan tänka sig.»

»Hur heter hon då?»

»Fröken Käthchen Schneider.»

»Har hon bott länge här på slottet?»

»Endast fyra veckor. Förut bodde hon i Paris.»

»Nå, jag får kanske se henne», tyckte litografen.

»Jag mår redan mycket bättre, nu då jag vet mig vara

i närheten af goda människor, och, uppriktigt sagdt, utsikten till ett godt mål har gifvit mig nytt lif.»

»Det kan jag förstå», sade betjänten, »försök om ni kan gå litet fortare, min vän, så mycket förr komma vi ut ur den brännande solen.»

NIONDE KAPITLET.

Den svarte Jost.

Sedan man ätit middag på slottet, bröto Cyprienne och doktor Cassanniello upp för att besöka Tårarnes grotta.

Doktorn var tystlåten och berättade endast helt flyktigt för Cyprienne om den främmande handtverksgesällen, som han tagit emot för natten.

»Jag vet visserligen icke om jag gjort rätt däri, jag känner ju honom icke; men han är ju i alla fall kvar på slottet i natt, och ni, Käthchen, låser naturligtvis dörren till ert sofrum.»

Trakten antog nu en alltjämt vildare och mera bergig karakter, men man lyckades ej finna Tårarnes grotta. Omsider mötte de en gammal bondgumma och frågade henne om vägen.

»Tårarnes grotta», ropade gumman, »ja, den är inte långt borta, och nog skulle jag kunna föra herrskapet dit, men —»

»Nå, hvarför tvekar ni?» sade läkaren, »ni skall ej göra er besvär för intet. Ni skall få en thaler, om ni för oss kortaste vägen till grottan.»

»En thaler», ropade gumman glad och förvånad. »En hel, blank thaler! Du store Gud, en sådan lycka — skada blott att jag ej kan förtjäna den.»

»Hur så», frågade Cassanniello.

»Emedan det just är till Tårarnes grotta jag skall föra er», klagade gumman. »Men tillåt mig en fråga: »Herrn är väl en främling här i trakten?»

»Ja på sätt och vis», svarade Cassanniello.

»Och er fröken dotter också?»

En mörk rodnad gled öfver läkarens ansikte, men Cyprienne ropade:

»Hvad tänker ni på, min gumma! Hur skulle jag kunna vara herrns dotter, därtill är jag alldeles för gammal och hån alldeles för ung.»

»Nå, nå», ropade gumman, »tyck inte illa vara, men jag tänkte att ni var alltför ung för att vara hans fru. Men sak samma, jag kan inte föra er till grottan, emedan jag icke vill vara skuld till att ni förlora er själs salighet.»

»Åhå, står det så till», sade doktorn. »Är någon vidskepelse förknippad med hålan?»

»Vidskepelse — det är ett dumt ord», fnissade gumman, »jag säger blott, hvar och en här i landet tror på den förfärliga historia, som står i samband med Tårarnes grotta, och därför får ni ingen människa här i trakten att gå in i grottan, äfven om hon visste att den vore fylld med guld.»

»Men ni skall ju inte alls gå med in i grottan», sade doktorn, »ni skall endast följa oss till ingången, och en thaler är väl ej att förakta.»

»Nå ja», sade gumman, »jag får väl göra det, men om ni förlora er salighet därinne, så skjut icke skulden på gamla Mile från Bendorf.»

Den gamla satte sig i rörelse, stödjande sig på sin knölpåk, och Cassanniello och Cyprienne följde henne.

»Säg mig, min gumma lilla», ropade doktorn, »känner ni till historien om Tårarnes grotta? Kan ni förklara mig, hvarför den undvikas af traktens befolkning?»

»Har ni aldrig hört den historien», sade gumman, »ja då har ni sannerligen inte varit länge här i trakten.

Jag har väl hört den tusen gånger, den berättas öfverallt vid alla aftonsamkväm, ty man blir så härligt hemsk till mods vid den.»

»Nå väl», ropade Cassanniello skrattande, »låt då äfven oss en gång känna oss så härligt hemska till mods, och låt oss få höra historien om Tårarnes grotta.»

»Hur länge det är sedan dess», började vedplockerskan, »det vet ingen människa. Somliga mena att fem hundra år förflutit sedan dess, andra säga att det är två gånger fem hundra år, men så mycket är säkert att där, hvarest nu prins Hellmuth af Lichtenfels' vackra slott reser sig, stod äfven då en gammal borg, och i denna bodde en förfärlig röfvarriddare, som i hela landet endast kallades den svarte Jost, ehuru han hette Jost von Zollern, ty han var grym att skåda, när han i sin svarta rustning på sin kolsvarte gångare kom ridande utför berget för att i dalen utföra sina grymheter och sina röfverier.

På den tiden låg den lilla staden Leiningen endast en mil från Drakborgen, och den led grymt under den svarte Josts bragder. Men så länge som den gamle borgmästaren lefde, betalade Leiningborna suckande sin årliga tribut åt röfvaren.

Men den gamle borgmästaren dog, och i hans ställe kom en ung, eldig och företagsam man, som endast tänkte på sin stads och sina medborgares välgång. Michael Büttner hette mannen; han var vapensmed till yrket, och förvaltade tillika sitt borgmästareämbete, till hvilket han blifvit vald af sina medborgare. Michael Büttner var ogift, men hans syster Gudrun hushållade för honom och hon var så vacker, ja, jag skulle vilja slå vad om, att hon var nästan lika vacker, som den unga fröken, som går bredvid er, gamle herre.»

Doktor Cassanniello sände gumman en vredgad blick, men Cyprienne tycktes icke alls hafva hört hennes sista ord, utan ropade ifrigt:

»Vidare, vidare, er historia är intressant, men jag

inser icke hvad den har med Tårarnes grotta att göra.»

»Ni skall snart få veta det, ty historien är icke lång.»

Borgmästaren Michael Büttner var förfärligt förgad öfver svarte Josts skändliga handlingar, därför sammankallade han en dag stadens alla borgare och föreslog dem att det året neka att betala den vanliga tributen åt honom. Många voro ense med den unge borgmästaren, men det fanns äfven några män, hvilkas lockar redan grånat, som skakade på sina hufvuden och tyckte att Michael Büttner vore för häftig och att det ju vore en lätt sak att neka att betala tributen, men när svarte Jost med sin järnnäfve bultade på stadsporten, skulle det allt visa sig, om borgmästaren äfven träffat de nödvändiga åtgärderna.

Och som de gamle sansade männen förespått, så gick det äfven. Dagen randades, då tributen skulle skickas upp på borgen, men borgarne i Leiningen rörde sig icke. Nästa morgon skickade svarte Jost sex af sina vilda sällar till staden och lät fråga om leiningarne förlorat förståndet, emedan de ej påmint sig sin skyldighet. Då trädde Michael Büttner dem till mötes och lät svara, att Leiningen ej vidare ämnade betala någon skatt åt svarte Jost, och att Drakborgens ägare borde akta sig ty framdeles ämnade man betala honom med samma mynt, om han vågade ofreda staden.

Då började Josts budbärare skälla och svära, och slutligen uppstod handgemäng, och de sex sällarne dödades på torget i Leiningen, där hvarest nu brunnen står; därför är vattnet i denna ofta grumligt, och det heter att det är blandadt med blodet, som utgjutits på detta ställe.

Då svarte Jost märkte att hans budbärare ej kommo åter, drog han mot Leiningen med sextio stridsmän. Men det måste man då säga, att Michael Büttner dragit försorg om att bereda honom ett varmt emottagande.

Han lät ringa med stormklockorna, och för att icke

genast jämte borgarne blifva kringränd af Jost, drog han honom tillmötes i spetsen för en skara modiga borgare och deras söner; de voro omkring fyra hundra mot Josts sextio. På den stora heden utanför Leiningen kom det till en blodig drabbning, i hvilken dock Jost blef segerherre, ty han och hans män förstodo sig bättre på att föra vapen än borgarna, och på kvällen lågo ett hundra sjuttio af leiningarne döda och döende på heden, under det att svarte Jost drog in i den lilla staden under vilda triumfrop.

Borgmästaren blödde ur flera sår, af hvilka dock intet var dödligt. Man sade, att han sökt döden i drabbningen på heden, men utan att finna den. Nu befann han sig liksom mellan en dubbel eld, ty å ena sidan rasade svarte Jost möt honom, och å den andra beskyllde honom borgarne för att hafva fört staden i olycka.

Och då nu Michael Büttner, sedan han kommit hem, hvarest hans syster Gudrun förband honom, från sitt fönster måste åse, huru hela rådet på rådhusets trappa knäböjde för den svarte Jost, och lämnade stadens nycklar åt honom, då visste den stackars unge mannen hvad klockan slagit och emotsåg rysande det öde, som väntade honom.

»Jag är förlorad Gudrun», sade han, »du skall få se, att borgarne skola prisgifva mig, när svarte Jost fordrar mitt utlämnande.»

I detsamma hördes Jost ropa med tordönstämman:

»Era hundar, ni ha vågat trotsa mig, det skola ni få plikta för. Jag fordrar nu af er den tredubbla tributen, vidare skola under skördetiden två hundra af era starkaste män arbeta på mina fält utan vederlag, och för det tredje skola ni utlämna er borgmästare åt mig, så att jag må föra den skurken och upprorsmakaren till Drakborgen och hänga honom i det stora tornet. Om ni våga afvisa mina fordringar, stå femtio stycken

af mina män redo att tända eld på Leiningen, och då svär jag att icke ett hus skall få stå kvar.»

Bleknande sjönk Michael Büttner ned i en länstol.

»Du har hört det, syster», ropade han, »det var min dödsdom, och jag fruktar icke döden. Men denne röfvare skall pina och plåga mig, innan han låter mig dö, och sedan skall han kasta mitt lik åt skogens roffåglar, att de må förtära det. O, det är förfärligt, syster, att dö på detta sätt!»

»Du skall icke dö, käre broder», sade Gudrun, »du måste fly, ty du skall icke falla offer för den grymme Jost.»

»Men jag kan icke fly», svarade Büttner, »ty om borgarne ej kunna utlämna mig, då är stadens öde be-segladt, och i morgon återstår af den endast en rykande askhög.»

»Jo, min broder, du måste fly», sade Gudrun, »ty om du dör, dör äfven jag. Jag får en idé, som Gud säkerligen sänder mig. Skynda, tag af dig dina kläder och tag på dig mina i stället; du måste fly, förklädd till kvinna, ingen skall känna igen dig, ty likheten mellan oss är stor. Försmå icke detta enda medel till räddning, jag ber dig, fly — fly!»

»Och hur skall det gå med Leiningen?»

»Leiningen skall ej förstöras», svarade Gudrun hastigt, i det hon tryckte båda händerna mot sitt bröst. »Det finns ett sätt att rädda både dig och staden.»

Från torget hördes ett hotande sorl af röster. Gudrun skyndade till fönstret och blickade ut.

»Rådet måste hafva gått in på Josts villkor», sade hon, »röfvaren talar med sina män, han pekar på vårt hus — o, Gud, broder, fly, fly!»

Då slet Michael Büttner af sig kläderna och iförde sig systemens. Därpå skyndade Gudrun åter fram till fönstret.

»Du har icke en minut att förlora», sade hon, »lef väl, Gud skydde dig, måtte du lyckas komma ut ur

landet! Här, tag dessa guldmynt och skynda nu ned för baktrappan och genom trädgården. Ingen skall känna igen dig i kvinnokläderna, lika litet —»

Orden dogo på Gudruns läppar, hon ryckte till och kastade en blick på bilden af en ung man, som var henne utsägligt kär. Det var vapensmeden Conrad, som arbetat några år på hennes brors verkstad, och med hvilken hon förlofvat sig, innan han drog ut på vandring. Nu väntades han hem om några dagar. O, han skulle komma åter, men —

»Lef väl, Gudrun», ropade Michael Büttner, »Gud välsigne dig, om det är hans vilja, träffas vi åter.»

Borgmästaren flydde nedför trappan genom trädgården och kom ut på gatan. Då såg han att svarte Jost varit nog slug att äfven ställa ut vakter på baksiden af huset. Några vilda sällar skyndade honom till mötes.

»För tusan, det är ju en vacker flicka», ropade en af karlarne, »säg oss, min tös, leder denna dörr till den fördömde borgmästarens hus?»

»Ja visst», svarade Michael med låg röst.

»Så kom då», ropade anföraren åt sina svenner, »stack så mycket mitt barn, när vi åter komma till Leiningen skall du få en kyss och ett famntag för upplysningen.»

De vilda sällarne stormade in i huset. Michael Büttner var räddad. En kvart senare hade han Leiningen bakom sig och försvann i skogen.

I den häftigaste striden reste sig den svarte Josts gestalt.

TIONDE KAPITLET.

På Drakborgen.

Under tiden angreps borgmästarens hus från båda sidor. Tjutande, skrikande och bullrande stormade de personer, som ville gripa Michael Büttner, uppför trappan och slog in dörren. Då den föll i spillror, sågo de en smärt och ståtlig gestalt stå midt i rummet.

»Det är borgmästaren», ropade genast några förvärdare bland leiningarne, se blott, hur han styrt ut sig; han har klädt sig i festdräkt och bär till och med den gyllene kedjan, tecknet på sin värdighet.»

»Jag är borgmästaren af Leiningen», sade en djup röst, hvad vilja ni mig?»

»Hvad vi vilja er, borgmästare», ropade en gråskäggig sälle, »vi vilja taga oss friheten att taga er med oss, och innan natten bryter in, skall ni dingla från det högsta tornet på Drakborgen.»

»Och borgarne i Leiningen samtycka till, att ni taga mig med er?»

»Ja, det göra de», ropade ett par röster, »ty ni har störtat oss i olycka, herr Michael Büttner — det är ej mer än rätt och billigt att ni får betala kalaset.»

»Ni äro usla, dåliga människor», sade Michael Büttner eller den, som bar hans kläder, »men om det är Guds vilja att jag skall dö — nå väl, då må det ske.»

Med dessa ord drog han baretten djupare ned i panan, tillät att man band hans händer och förde honom till den svarte Jost, och snart bar det af i vild galopp ut ur staden och uppför berget till Drakborgen. Hängbron släpptes ned och segerherrarne emottogos med jubel. I spetsen för alla borgens invånare kom svarte

Josts hustru, den sköna Genoveva, sin riddare till mötes och förde honom till bankettsalen, hvarest bordet redan stod dukadt. Där slog hon sig ned bredvid sin make, hon fyllde hans bägare och lät berätta för sig om hans bragder, hvilket han gjorde på ett mycket skrytsamt sätt. Därvid märkte han icke alls, huru hans unga hustrus panna förmörkades och såg icke de blickar af vrede och förakt, som hon i smyg lät hvila på honom.

För två år sedan hade han friat till Genoveva, och det sades att han eröfrat henne dels genom list och dels genom våld, fastän hennes far, en Rhengrefve, att börja med rent af tillbakavisat honom. Men den svarte Jost, som var vansinnigt kär i Genoveva, hade vetat begagna sig af Rhengrefvens passion för kortspel och hade vunnit alla hans pengar från honom, som därpå satte sin egen borg på spel i höpp om att återvinna hvad han förlorat. Men äfven borgen gick förlorad, korten föllo nu en gång gynnsamt för svarte Jost, och grefven kunde ej, hur väl han än passade på, bevisa att han spelade falskt.

»Nå, Rhengrefve», ropade då Jost, »nu gäller det ett sista parti — er dotter, grefve, mot hela min vinst!»

Genoveva trädde just in för att säga god natt åt sin far, och då hon hörde dessa ord, bleknade hon och började gråta. Men fadern gick fram till henne, omfamnade henne och sade:

»Mitt barn, om du vill rädda mig, så samtyck. Skall jag blifva en tiggare på gamla dagar? Nej, hellre stöter jag svärdet i mitt bröst!»

Och då hviskade Genoveva:

»Ske din vilja, fader!»

Därpå gick hon fram till Jost och sade:

»Må det ske, som ni sagt — jag vill tillhöra er, men ni skall icke vinna mig i spel, utan åt min far återlämna allt hvad ni hittills vunnit från honom och taga mig i stället.»

Detta var Jost nöjd med, ty han behöfde ej mer

anförtro sig åt de falska, märkta korten, med hvilka han spelat; åtta dagar senare firades bröllopet, och den hulda flickan följde sin vilde make till Drakborgen. Sedan dess hade två år förflutit, och Jost hade all orsak att vara nöjd med sin hustru. Hon uppfyllde nästan alla hans nycker och önskningar, som hon nästan läste i hans ögon.

Men hvad hon tog sig till, när hon blef ensam i sin kammare, det anade svarte Jost icke, ty det visste ingen. Där knäböjde Genoveva ofta och bad om och om igen samma bön:

»O, käre Gud i himlen, låt mig blifva hård — hård som järn, att jag må kunna göra det.»

Hvad ville hon då göra? Det kunde visst ej vara någonting ondt, som hon förde i skölden mot sin make, ty den, som t. ex. denna afton iakttagit henne, måste få det intrycket, att hon älskade sin riddare, och att svarte Jost förstått att göra sin unga hustru lika blodgirig och hjärtlös som han själf.

»Och upprorsmakaren ha vi fångat», ropade Jost med ett hånskratt, »du skall i dag få se ett skådespel, som skall roa dig kostligt, kära hustru — jag skall hänga den hunden till borgmästare i det högsta tornet och låta honom hänga kvar, tills gamarna ätit upp honom.»

»Men, berättade du icke nyss att han kämpat tappert», invände Genoveva.

»Jo, det gjorde han», ropade Jost, »jag måste vara en fördömd skurk, om jag ville förneka det, och han är egentligen värd mycket mer än alla dessa bofvar i Leiningen, som prisgifvit honom.»

»Och sade du icke att han är en skicklig vapensmed», frågade Genoveva vidare.

»Det är han, alla de svärd och lansar jag eröfrat har utgått från hans verkstad, och aldrig såg jag bättre arbete.»

»Nå väl, min make», hviskade Genoveva, »skulle då du icke göra klokt i att skänka den stackaren lifvet

och i stället tvinga honom att träda i din tjänst. Nyligen blef ju den tappre Kuno dödad, och du har ju ännu ej funnit en ställföreträdare för honom.»

»Kvinna», ropade svarte Jost efter ett ögonblicks fundering, »du är den klokaste hustru under solen, du har rätt, Michael Büttner skall lefva, men lefva för mig och kämpa vid min sida; jag har dessutom länge önskat mig en vapensmed i huset. Hallå, Engelbert!»

»Hvad befaller min riddare», frågade den gråskägige vapendragaren och reste sig genast.

»Hämta hit Michael Büttner från fängelset.»

»Skall han hängas nu», frågade Engelbert.

»Du skall föra honom hit, din lomhörde kamel!» röt Jost åt honom, men knappt hade Engelbert lämnat salen, förrän Jost slog sig för pannan och ropade:

»Det går icke, jag kan icke skänka honom lifvet, ty jag har gifvit de hundarne i Leiningen mitt ord på att de, när solen går ned, skola få se sin borgmästare hänga i tornet.»

»Finnes det då icke ett förträffligt medel att lura dem», invände Genoveva hastigt. »Ni ha ju dock medfört de våras lik; tag då ett af dessa och sätt borgmästarens kläder på det och häng upp det i tornet, då skola borgarne skälfva och säga att svarte Jost håller hvad han lofvar.»

Då jublade riddaren och tryckte en kyss på sin hustrus mjuka läppar och ropade:

»Jag säger dig ju, du är en pärla bland kvinnor, och om din far ännu hade sju döttrar som du, jag toge dem alla, och, om så skulle vara, alla på en gång?»

Genoveva svarade intet på dessa råa ord. Men nu inträdde den gamle Engelbert med fången. Hans händer voro ännu bundna på ryggen, men fastän den vilda horden tog emot honom med tjut och skrån, slog han ej ned ögonen, då han fördes fram till den svarte Josts stol.

»Du är borgmästaren af Leiningen», röt Jost åt honom.

»Det vet ni väl», svarade fången; »det var jag, som drog emot er i spetsen för stadens bästa ynglingar — jag tror ni fick känna min hand.»

»Du talar djärft för en, hvars sista timme slagit.»

»Just därför säger jag, hvad jag känner, och jag skulle säga er saker, som ni nog ej skulle tycka om, om jag ej toge hänsyn till er unga hustru.»

»Du tyckes ännu vara mycket ung», sade riddaren, »och ändå blef du vald till borgmästare.»

»De kunde väl ej finna någon bättre, de behöfde en, som ville bjuda er spetsen, därför togo de mig, som hatade er.»

»Och nu ser du, hur snöpligt borgarne förrådt dig», sade Jost med ett hånskratt, »jag nästan skäms på deras vägnar.»

»Skäms öfver de illgärningar ni begått», svarade borgmästaren.

»Sannerligen», sade Jost och gapskrattade, »svarslös är du inte, men vänta, tills vi lägga repet kring halsen på dig, då blir du nog tam.»

»Visst inte, jag skall vara lika lugn som nu, ty jag vet ju att jag icke kan undgå döden.»

»Hur vet du det? Jag kanske benådar dig på vissa villkor.»

»Lika litet sparar vargen en blind, som gått vilse i skogen som svarte Jost en fånge, som till på köpet dödat hans sändebud.»

»Där ljög du», skrek svarte Jost, »jag skall genast bevisa dig, att jag icke är så dålig, som det heter. Tag af honom bojorna.»

Det blef tyst i salen. Svennerna utbytte förvånade blickar, men löste genast fångens band. Därpå tryckte riddaren honom ett svärd i handen och ropade:

»Om du vill göra detta för mig, om du går in på att stanna hos mig och blifva min kamrat, så skänker jag dig lifvet, dock endast om du svär en helig ed, att aldrig lämna mig.»

Då öppnades borgmästarens läppar och ett bestämdt »nej» höll på att bana sig väg öfver dem, men i det samma hviskade en bedjande röst i hans öra:

»Svärj! Ni behöfver ej hålla er ed gentemot en mördare!»

Och borgmästaren svor och behöll svärdet, och riddaren räckte honom handen, och alla hälsade honom som en kamrat. Ändtligen trädde äfven den sköna borgfrun fram, medan riddaren stod midt i kretsen af sina svenner och tömde en bägare på den nye kamratens välgång; äfven hon räckte handen åt bandets nya medlem och hviskade till honom:

»Jag bjuder er välkommen, Michael Büttner, som en af de våra.» Men därpå drog hon honom intill sig och hviskade hastigt: »Ni är en kvinna — hvem är ni?»

»Gudrun, Michael Büttners syster.»

»Ni har uppoffrat er för er bror?»

»Ja, det fanns ingen annan utväg, men han anar icke att jag ville gå i döden för honom.»

»Förträffliga flicka, jag älskar dig och skall skydda dig.»

Gudrun lutade sig ned och tryckte en kyss på borgfruns hand.

En halftimme senare, just som solen höll på att gå ned, erbjöd sig ett hemskt skådespel för borgarne i Leiningen. Från spetsen af Drakborgens högsta torn stack en lansspets fram, vid hvilken var befastad en svart fana med tre röda stjärnor — svarte Josts vapen. Nu sågo borgarne en gestalt hissas upp på lansspetsen, hvarest den dinglade af och an. Det var deras borgmästares gestalt, och mången borgare korsade sig i hemlighet och bad en bön för Michael Büttner; som hans egen stad så skamligt prisgifvit.

ELFTE KAPITLET.

Hemkomsten.

Gumman gjorde en liten paus, ty det ansträngde henne att tala så mycket. Därpå fortfor hon:

»Innan jag nu berättar, hvad som vidare hände svarte Jost, måste jag omnämna att tre dagar efter den förfärliga straffdomen, som drabbat Leiningen, kom en ung rask handtverksgeäll gående på vägen förbi Drakborgen. Han var välklädd, det syntes att han alltid måste hafva haft lönande arbete; han sjöng en munter visa, och tycktes känna sig alltmer belåten ju mer han närmade sig staden. Då sände han en blick upp till borgen och stannade liksom träffad af blixten.

»Bländar solen mig», frågade han, »så att jag ser saker och ting, som ej finnas till — ha, hvilken förfärlig anblick — store Gud, det är ju Michael Büttner, Gudruns bror!»

Han skyndade vidare och hvilade icke, förrän han kom till staden.

»Välkommen, Conrad», ropade man åt honom, hvar han gick fram, men den unge mannen stannade midt på gatan och sade:

»Svara mig allra först på en fråga; hvar är Gudruns bror — hvar är borgmästaren?»

»Däruppe», sade en person, som stod bredvid honom och pekade uppåt Drakborgen.

»Så är det då sant», ropade den unge vapensmeden förfärad, »Michael Büttner är mördad, mördad af svarte Jost — o, min Gudrun, hvad måste du hafva lidit!»

Utan ett ord vidare skyndade han till borgmästarens hus, men där fann han endast uppbrutna dörrar och

tomma rum, hvarför han begaf sig till sin onkel, en rik slaktarmästare vid torget. Där berättade man för honom allt, som skett och omnämnde äfven att Gudrun varit försvunnen sedan den dag, då hennes bror blef hängd.

»Hon har väl kastat sig i floden, stackars flicka», sade den tjöcke slaktaren, »men gråt icke Conrad», fortfor han tröstande, »jag vet nog att du tyckte om Gudrun och ville göra henne till din hustru, men vänta bara, tills du får se min Bertha — nå, där kommer hon ju.»

Och Bertha, en vacker, sedesam flicka, kom fram till Conrad och talade så vänligt och deltagande till honom att hans tårar småningom upphörde att flyta. Nästa dag förklarade han sig vilja stanna i Leiningen, och som det sedan Michael Büttners död ej fanns någon vapensmed i staden, öppnade han egen verkstad och fick snart alla händer fulla med göra, och den rike slaktaren småmyste, när han talade om honom och tyckte:

»Min Bertha får det allt bra hos honom.»

Två hela år hade förflutit, på Drakborgen såg man ännu ett skelett hänga öfver tornet, och det var förfärligt att se, huru dödskallen stack fram ur spetskragen, som en gång smyckat borgmästaren i Leiningen, men ingen blickade numera dit upp; till och med vapensmeden Conrad hade glömt Michael Büttner och äfven — hvad han aldrig ansett vara möjligt — äfven Gudrun. Det hade visserligen icke varit lätt för honom att vänja sig vid tanken att han aldrig mer skulle få återse henne, men slutligen kom han till det resultatet att slaktaren väl ändå hade rätt, och att hon kastat sig i floden.

Så en dag var hela Leiningen festligt smyckadt, ty Conrad firade sitt bröllop med Bertha. Halfva staden var bjuden, stora bord voro dukade, och för ändan af det största satt brudparet, Bertha frisk och blomstrande, men Conrad stilla och tystlåten. Hvad tänkte han männe

på, och hvarför fylldes hans ögon med tårar, som föllo ned i vinglasen?

Då uppstod plötsligt en rörelse vid dörren, och då Conrad vände sig om, såg han huru en tjänare stod i begrepp att visa bort en i trasor höljd tiggare, som ville smyga sig in i festsalen.

»Marsch, ut med er», ropade tjänaren, »tiggarna få mat nere på gården.»

»Jag skulle vilja tala med brudgummen», sade tiggaren med dof röst.

»Tala med brudgummen? — Det där känner man till, ut med er.»

Då rätade tiggaren upp sig och sade med vredgad stämma:

»Jag behöfde blott ropa ett namn åt dig, och du skulle vika undan och lämna mig vägen fri. Men jag skall icke nämna namnet för dig utan för den lycklige brudgummen — den —»

Conrad som hade hört ordväxlingen vände sig nu om och ropade:

»Låt mannen hållas. I dag får ingen visas bort. Han vill tala med mig, nå väl, låt honom göra det.»

Långsamt kom tiggaren fram till honom, men då vapensmeden stirrade på honom, kände han plötsligt kalla kårar utmed ryggen, utan att kunna förklara sig denna känsla. Nu stod tiggaren framför honom, sträckte ut sin magra hand och lade den på Conrads axel, i det han blott sade det enda ordet:

»Förrädare!»

»Hvad vill detta säga», ropade slaktaren och kom närmare, medan den vackra Bertha reste sig och liksom skyddande höll händerna öfver Conrad. »Är detta ett sätt att begära allmosor? Ni har skymfat min måg, det finns icke hederligare man än han i hela Leiningen.»

»En hederlig man», ropade tiggaren med ett hånskratt. »Conrad, jag frågar dig, hvarför har du svikit Gudrun? Har du icke lofvat göra henne till din hustru,

och nu ser jag bredvid dig en annan, som bär brudkransen.

»Store Gud, denna röst», ropade Conrad. »Viken bort alla från denne man — han är icke en människa af kött och blod — han är en vålnad, ett spöke — flyn, ty nöd och elände utgår från honom!»

Nu uppstod en våldsamt rörelse vid bordet, och gästerna gjorde min af att lämna rummet, men tiggaren spärrade vägen för dem och ropade med tordönsstämma:

»Känna ni mig nu, era uslingar, känna ni igen den man, som ni förrådt och prisgifvit, emedan han ville göra väl emot er? Nå väl, så hör då mitt namn — jag är Michael Büttner, borgmästaren i Leiningen!»

Det blef dödsstillt i rummet, bruden föll i vanmakt i sin brudgums armar, och Conrad själf skälfde så att han knappt förmådde hålla sig upprätt.

Den tjocke slaktaren hämtade sig först. Han skyndade bort och ryckte upp ett fönster, och då han nu åter ställde sig framför tiggaren, utstötte han ett gapskratt och ropade:

»Nej vet ni, den lögnen var grof, ni har visserligen något tycke af vår f. d. borgmästare, och om ni ej bure det långa skägget skulle likheten vara påfallande, men om ni vill vara god och titta ut genom detta fönster, då skall ni utan tvifvel se ett lik uppe på Drakborgens torn. Men nu kan hvarje barn i Leiningen säga er, att detta lik ej är någon annan än borgmästaren Michael Büttner, som för två år sedan blef hängd där af svarte Jost.»

Med ett skri af fasa rusade tiggaren fram till fönstret och stirrade upp till Drakborgen. Därpå ryggade han tillbaka och ropade, i det han rullade med ögonen liksom en däre:

»Min syster — min syster — hvar är Gudrun?»

»Gudrun försvann samma dag, som borgmästaren blef hängd af svarte Jost», svarade Conrad. »Gud skall

veta att jag sörjde henne, men jag fann henne icke trots alla mina efterforskningar; därför har jag i dag gift mig med en annan.»

»Gudrun, Gudrun», ropade bettlaren, »de veta icke hvad som blifvit utaf dig, men jag vet det — o, Gudrun du har dött för mig.»

Och nu berättade han för de förfärade bröllopsgästerna och särskildt för Conrad, huru han och Gudrun bytt kläder, då svarte Josts fordrade honom utlämnad, han skildrade, huru han flytt, och huru han lefvat två år i en underjordisk grotta, som endast låg en mil från Drakborgen. Men äntligen hade hans längtan efter att återse systemen fört honom tillbaka till Leiningen, och nu kom han dit för att få höra om systemens förfärliga slut, ty han tviflade icke på att liket på Drakborgens torn vore Gudrun, som Jost hade hängt i borgmästarens ställe.

Intet öga förblef torrt, då man erfor den olyckliga Gudruns öde, och Conrad sjönk ned i en stol och grät bitterligt.

Men tyst, då ljödo hofslag af vildt galopperande hästar från torget, och då slaktaren skyndade till fönstret erbjöd sig ett sällsamt skådespel för hans blickar.

Två vackra kvinnor galopperade på eldiga hästar genom gatan och gjorde halt utanför hans hus. I det samma hördes flera röster ropa:

»Det är ju fru Genoveva, den svarte Josts gemål.»

»Ja, det är jag», ropade den vackra kvinnan, »och jag har ett glädjebudskap att förkunna för er. Ni behöfva ej längre skälfva för svarte Jost, ty han ligger död i sin bankettsal och hans sextio svenner med honom.»

»Död — svarte Jost död! Man kunde knappast tro det! Men Genoveva fortfor med fast röst.»

»Och vilja ni veta, hvem som dödat landets gissel och befriat er från den svarte Jost? Jag har gjordt det, jag, hans egen hustru har förgiftat Jost och alla hans män! Hans synders mått var rågad, och lifvet vid hans

sida var outhärdligt. Då blandade jag gift i vinet, och de drucko alla — alla. Men jag vänder åter till min far, Rhengrefven, dock först vill jag åt er anförtro denna flicka, som ni egentligen ha att tacka för att ni nu blifvit befriade från svarte Jost, ty hon har troget bistått mig, och om hon ej varit, skulle jag aldrig hafva fått mod till denna handling. Denna flicka är Gudrun Büttner, systemen till er f. d. borgmästare.»

Då ljöd ett förfärligt skri åtföljdt af ropet:

»Syster, har du kommit åter, du lefver — o, Gud vare lofvad!»

Därpå störtade Michael ut på gatan och omfamnade sin syster.

»Och hvar är Conrad», frågade Gudrun, men Michael slog ned ögonen och svarade icke.

Då ropade Gudrun:

»Här firas ett bröllop? Är Bertha brud?»

»Ja», usbrast Michael.

»Och hvem är brudgummen?»

»Conrad», kom det doft från Michaels läppar, och i detsamma sjönk Gudrun medvetslös till marken. Då lyfte brodern upp henne och bar bort henne utan att låta hejda sig af några rop, och fastän Conrad rusade efter honom, förmådde han ej hinna upp dem; Michael och Gudrun hade försvunnit och återvände aldrig mer till Leiningen.

Länge visste man icke alls, hvart de tagit vägen, man började redan tro att de lämnat landet. Då mötte en jägare dem en dag i den tätaste skogen ungefär en mil från Drakborgen. De voro höljda i trasor, gingo barfota och buro rötter och bär i en liten korg. De hade icke varnat jägaren; denne följde efter dem och såg dem försvinna i en håla, som han aldrig förr observerat.

I denna håla lefde de under tio år, begråtande sitt sorgliga öde, men vapensmeden Conrads äktenskap räckte endast fyra veckor. Under denna tid vandrade han

omkring i huset liksom en vålnad. En dag saknade man honom, men fann honom omsider i husets källare, hvarest han störtat sig i ett svärd, som han drifvit ned i marken med spetsen uppåt.

Under tiden glömdes syskonens historia småningom bort, de personer, som känt dem dogo, och ungdomen bekymrade sig föga om den gamla historien, som de hört berättas af sina föräldrar. Då råkade öfverjägmästaren en dag, då han förföljde en hjort, in i en underbar grotta, som var bildad af förstenadt vatten, och hvarest allt blixtrade och glittrade, när solen genom någon öppning föll in i det öfrigt mörka rummet.

Men i grottan hittade öfverjägmästaren och hans jägare två lik, en man och en flickas. De höllo hvarandra omslingrade ännu i döden. Det fastställdes att det var liken af Michael och Gudrun Büttner, som kanske varit döda femtio år eller mer. Men liken voro väl bibehållna. ty i hålan härskade en egendomlig lukt, som möjliggjorde detta. Då man bar ut liken ur grottan, upplöstes de dock, och man förmådde endast samla deras aska.

Jägmästaren lät begrafva de olyckliga i gottan, och där, hvarest man lade dem uppstod en ny bildning — folk kallade den en droppsten — som alltigenom hade form af ett kors. Men ännu den dag som är berättas historien om den olycklige borgmästaren i Leiningen och hans tappra syster och om Tårarnes grotta, i hvilken de lefvat.»

»Säg mig nu», började Cassanniello, då gumman teg, »hvarför ingen vill beträda grottan? Michael och Gudrun äro ju döda och komma ej åter.»

»Vet ni det så säkert», sade gumman med en nästan vredgad blick. »Jag säger er att de komma åter. Många bönder och andra, som nattetid gått förbi grottan, har hört det sucka och stöna därinne, och gubben Giselin svär på, att han en nyårsnatt sett dem gå hand i hand genom skogen, höljda i trasor.»

»Då hade nog gubben Giselin druckit för mycken punsch den natten», menade Cassanniello.

»Som ni behagar, herre», sade gumman kort. »Jag vet blott att ingen mänsklig makt skulle förmå mig att gå in i grottan. Men nu äro vi där, nu måste ni gå vidare utan mig.»

Doktorn drog fram sin börs och lämnade gumman hennes välförtjänta thaler. Gumman tackade och knäböjde därpå vid ingången till grottan, och bad en kort bön.

»För hvem ber ni», frågade Cyprienne.

»För Michael och Gudrun, att deras själar dock äntligen må finna hvila», sade gumman och aflägsnade sig.

TOLFTE KAPITLET.

Doktor Cassanniellos dagbok.

Medan gumman berättade sin historia hade, utan att hennes åhörare lagt märke därtill, ett svårt oväder dragit upp på himlen, och just som de beredde sig att träda in i grottan, hördes ett susande i luften, regnet började strömma ned, och en förfärlig blix, åtföljd af en väldig åskknall kom jorden att skakas i sina grundvalar.

»Skynda», ropade Cassanniello åt sin följeslagerska, »i grottan skola vi vara i säkerhet för ovädret.» Därpå gick han själf före bärande en liten lykta, som han medtagit hemifrån, hans förtänksamhet visade sig vara särdeles förståndig, ty ju längre de kommo in i grottan, desto djupare blef mörkret.

Nu hade de nått den egentliga grottan; i detsamma trängde skenet från en blix genom öppningen upptill och upplyste den till alla dess delar. Hvilket under

hade icke naturen skapat här! Grottan kunde vara omkring hundra fot lång och hög som en kyrka, under det att den endast var tjugufot bred. Taket hvilade på tjugufyra droppstensdelare, och öfver en liten upphöjning i marken reste sig en formation, som bildade ett kors. Det lyste och glittrade hvart man än vände blicken, och Cassanniello och Cyprienne stannade alldeles öfvervåldigade af all denna härlighet och prakt.

»Käthchen», sade läkaren, »här skulle jag vilja knäböja och bedja! Och se, där borta hvila Michael och Gudrun, låt oss gå dit och uppsända en bön för de olyckligas själar.»

»Jag måste bekänna», sade Cyprienne, »att jag icke förstår, hvarför dessa båda människor sökte ensamheten och försakade all glädje i lifvet. Därtill förelågo ju dock icke några tvingande skäl.»

»Förstår ni det icke, Käthchen», sade doktorn och sände henne en häpen blick. »De hade ju dock förlorat allt, som gjort lifvet kärt för dem, och Gudrun fann den älskade i en annans armar. Skulle ni icke kunna sätta er i hennes ställe?»

»Jag vet icke», sade Cyprienne, »men jag tror icke att en mans otrohet skulle kunna kufva mig så. Jag skulle i så fall icke förtvifla, jag skulle besjålas af en helt annan känsla — hämnden.»

Och återigen frågade Cassanniello sig själf, om detta kunde vara samma varelse, som i Paris legat för hans fötter, samma flicka, som sändt Hellmuth det rörande brefvet från St. Lazare.

»Skulle ni då kunna glömma Hellmuth», frågade Cassanniello. »Älskar ni honom icke så högt att ni skulle fortfara att älska honom, äfven om ni ej kunde blifva hans hustru?»

Cyprienne tvekade med svaret; icke utan afsikt hade hon företagit denna promenad med Cassanniello, ty enligt hennes åsikt var hela historien om det svenska giftermålet en osanning, och hon trodde att Hellmuth lämnat

Hellmuth låg orörlig utsträckt på stengolfvet i cellen.

henne ensam med Cassanniello, på det att han med sin skarpa blick måtte granska hennes karakter och afgifva sitt omdöme, huruvida hon vore värdig att blifva prinsens gemål. Allt berodde därför enligt hennes uppfattning på Cassanniello, och därför hade hon under de fyra veckor de vistats tillsammans på Drakborgen, uppjudit allt, för att vinna läkaren; nu, sedan hon med hemlig triumf sett det intryck hon gjort på honom, var hon säker på, att han aldrig skulle träda hindrande i vägen för hennes förbindelse med Hellmuth. Men i dag ämnade hon sätta kronan på den komedi, som hon spelat genom att lämna doktorn ett bevis på, att hon verkligen var så dygdig och så älskvärd som denna Käthchen Schneider, hvars namn hon stulit.

»Kom doktor», sade hon nu, »låt oss sätta oss på den bänk, som naturen bildat i klippan där borta; där kunna vi hvila, tills ovädret urladdat sig.»

De slogo sig alltså ned på sätet; då sade Cyprienne plötsligt med skälfvande stämma:

»Vet ni hvad jag tänker på, doktor? Hvad om detta förfärliga oväder, som brusar fram öfver jorden, skulle stänga ingången till grottan?»

»Då», ropade Cassanniello, »skulle vi vara fångar här och skulle dö i denna grotta, sedan vi kanske ett par dagar kämpat mot döden.

»Så förfärligt», utbrast Cyprienne, ty hon kom i detta ögonblick att tänka på, hur nära hon varit en snarlik död, då hon med makarne Girardin befann sig på hafvets botten.

»Skulle ni vara mycket rädd för en sådan död, Käthchen», frågade läkaren.

»Jag skulle vilja lefva», sade Cyprienne, »ty lifvet är så skönt, och äfven ni doktor, skulle nog gärna ännu under många år vilja ägna er åt er älskade vetenskap.»

»Nej», sade läkaren med nästan barsk stämma, »jag fruktar icke döden, tvärt om, skulle ingången till grottan

blifva spärrad genom en förfärlig jordbäfning, då skulle jag jubla högt, ty då — skulle du tillhöra mig!»

»Min Gud, doktor Cassanniello, »hvad är det ni säger», ropade Cyprienne med låtsad öfverraskning; men doktorn fortfor med hes röst och med förtviflan målad på sina drag:

»O, jag hoppades äga nog mycken själfbehärskning att smyga mig från din närhet, utan att säga dig, hvad du gjort mig, jag inbillade mig vara nog stark att lefva fjärran från dig, men i denna förföriska ensamhet förmodde jag ej mer behärska mig, jag måste säga dig att jag älskar dig.»

»Cassanniello», hviskade Cyprienne i rörande själsångest, i det hon tycktes vilja resa sig från sätet. Men i nästa ögonblick sjönk hon åter ned bredvid läkaren, och lyssnade med förtjusning till den grånade mannens glödande kärleksförklaring, ty nu, nu hade hon vunnit en mäktig bundsförvandt, som skulle och måste hjälpa henne att nå sitt mål.

Doktor Cassanniello hade glidit ned från bänken och knäböjde framför den sköna kvinnan.

»Hör mig, Käthchen», sade han, »jag skall försöka tala lugnare; icke jag bär skulden för denna kärlek, utan ni, Käthchen, som förtrollat mig genom er skönhet och era behag. Jag har dock ej alltid hyst en sådan kärlek till er, tvärt om, jag misstrodde er och kände till och med ibland en djup motvilja för er.»

»Hvarför lydde ni då icke denna känsla», sade Cyprienne med nedslagna ögon, »hvarför varnade ni icke Hellmuth? Det skulle hafva varit bättre för honom, för er och för mig, ty nu kunna vi lätt alla tre blifva olyckliga.»

»Jag varnade honom icke», sade läkaren, »emedan jag visste att Hellmuths lycka i lifvet skulle varit förspild, om jag uttalat ett klandrande ord om er, ty han älskar er, Käthchen, lika varmt och ömt — som jag. Hvarför måste han anförtro er åt mig och lämna oss

ensamma här på denna aflägsna borg? Hur kunde han tro att icke äfven vännen hade ögon att se med och ett hjärta, som kunde fatta eld? Ni småler, Käthchen, när ni ser på mitt grånade hufvud. Men det är icke åldern, som gjort mig grå, utan förfärliga öden och äfventyr, som gjort mig till hvad jag nu är. Jag är endast femtiotvå år gammal, en ålder vid hvilken mannen ännu står i sin fulla kraft, och när jag mäter djupet af min lidelse för er, då känner jag mig ännu som en yngling. Nu vet ni allt», fortfor Cassanniello efter en liten paus, »nu har jag kallat mig själf en brottsling och en tjuf, och nu, Käthchen, förbanna mig nu och stöt mig ifrån er, jag väntar ej annat och har redan träffat alla åtgärder för att bära det öde, som ni bereder mig.»

Åskan mullrade fortfarande utanför grottan, som då och då upplystes af en hjärt blix. Nu lutade Cyprienne sig ned mot Cassanniellos grå hufvud och tryckte en lätt kyss på detsamma.

»Res er, min stackars vän», sade hon, och hör på mig. Jag skall nu tala lika uppriktigt till er, som ni gjort det till mig. Ni vet ju att jag älskar Hellmuth, och att jag följde honom hit, fastän jag visste att svåra strider väntade mig, men jag måste öppet bekänna att jag kallnat litet, emedan Hellmuth kunnat lämna mig ensam här fulla fyra veckor, och fastän han i sitt bref i dag försäkrar att intet skall kunna rycka honom ifrån mig, så är dock mannens hjärta obeständigt och en far förmår mycket öfver sin son. Jag har dock i denna min ensamhet i er funnit en god vän, och ert sällskap har lindrat min smärta. Ert hår är grått, men ert hjärta är ungt, och om jag icke först lärt känna Hellmuth och skänkt honom mitt hjärta — ja då skulle vi två kunnat blifva ett lyckligt par. O, doktor Cassanniello, det smärta mig att alltjämt åter nödgas upprepa för er att intet i världen skall kunna förmå mig att blifva Hellmuth otrogen; därför skall jag försöka glömma era ord, och räck mig nu er hand, ni måste förblifva min vän och

bistå mig att nå mitt mål. Ack, gå icke ifrån mig, stanna i min närhet! Jag kan icke blifva er maka, ej heller er älskarinna, men er väninna vill jag vara och förblifva. Låt mig då äfven framdeles få kalla er min vän — får jag?»

Cassanniello hade under Cypriennes ord störtats från himlen till helvetet och därpå åter från helvetet stigit upp till himlen. Nu såg han på henne med tårfyllda ögon.

»O, Käthchen», sade han, »jag tackar er för de kära ord ni talat till mig, och äfven emedan ni lär mig att det dock finnes varelser på jorden, som icke förneka sin kärlek och sätta troheten öfver allt annat. Den tanken gör mig lycklig att Hellmuth får en så ädel och trogen flicka. Jag skall förblifva er vän, men stanna i er närhet kan jag icke, nej, nej, ni får ej begära detta af mig. Jag vill resa bort och försöka glömma er. Men nej, det skall jag aldrig kunna, och på det att jag ej ånyo må blifva frestad att säga er, hur högt jag älskar er, ber jag er tillåta mig att lämna er i morgon. Min koffert är redan packad, ett bref till Hellmuth, i hvilket jag under en förevändning förklarar min afresa, ligger på mitt skrifbord, och min dagbok, som jag fört öfver tiden för min hemliga lycka och mina hemliga lidanden, är afslutad så när som på denna timme.»

»Er dagbok», frågade Cyprienne och lyfte plötsligt upp hufvudet. »Ni har fört en dagbok?»

»Jag har alltid varit van vid att sätta mina tankar på papperet», svarade läkaren. »När jag en gång tillsluter mina ögon, skola kanske främmande människor finna denna dagbok, och af den erfara en mans historia, som aldrig i sin ungdom känt någon våldsam lidelse för en kvinna, men som sedan vinterns rimfrost fallit på hans hår, lärde känna en flicka, som kom honom att åter tro sig vara ung.»

»Doktor», sade Cyprienne efter en lång paus, »vill ni låta mig läsa er dagbok, jag ber er rätt hjärtligt därom.»

»Hvad begär ni af mig», utbrast Cassanniello afbøjande. Nej, nej, det skulle kunna grumla er rena själ och skulle vara en trolöshet mot min vän Hellmuth.»

»Ack jo, käre, käre Cassanniello, låt mig kasta en blick i dagboken», bad den förföriska kvinnan. »Det uppfyller ju alltid en flicka med stolthet att se sig älskad af en ädel man.»

»O, hvad gör ni med mig, Käthchen, nyss fattade jag det bestämda beslutet att på inga villkor lämna er boken. Tänk blott om den fölle i Hellmuths händer, hvad då? Då skulle jag vara förlorad och äfven mot er skulle han fatta misstankar.»

»Nå, däremot finns det då ett mycket enkelt medel», svarade Cyprienne, »när ni i dag kommer hem, så sätt er till ert skrifbord och anförtro åt dagboken innehållet af vårt samtal i dag. Kom ihåg att jag sade till er, hur högt jag älskar Hellmuth, och att jag bad er endast vara min vän. Då skulle Hellmuth aldrig kunna mistro mig, äfven om dagboken komme honom för ögonen, hvilket dock aldrig kommer att hända, ty jag skall veta gömma den.»

»Ni har rätt, Käthchen», ropade doktorn, »jag skall äfven införa detta samtal i min dagbok, och jag skall visst icke skona mig själf.»

»Och jag får dagboken?»

»Ni vill det, och jag måste göra hvad ni vill!»

»Då ber jag er lämna mig den redan i dag att jag må kunna läsa den i afton, ni skall då få den tillbaka i morgon, innan ni reser.»

»Jag skall lämna er dagboken, när vi träffas vid supéen», stönade doktorn, men ångrade genast sitt löfte, ty det var första gången någon människa skulle få kasta en blick i hans dagbok. Några minuter senare lämnade de grottan.

TRETTONDE KAPITLET.

Fallen ur rolen.

Vid åttatiden på kvällen brukade man supera på Drakborgen. Då Cyprienne först vid sjutiden återvände till slottet i sällskap med Cassanniello, måste hon skynda att kläda om sig. Hon iförde sig en elegant sidenklädning och begaf sig genom en fil af präktiga rum till den stora matsalen.

Här stod bordet redan dukadt, men Cassanniello var ännu icke där, och det dröjde en stund, innan han visade sig. I handen bar han en bok med svart pärm.

»Här, min Käthchen», sade han, sedan betjänten aflägsnat sig, »medför jag boken, som ni bad om. Jag lägger den i era händer och upprepar att den är det dyrbaraste jag äger, och att det skulle göra mig mycket ledsen, om den råkade i andra händer. Bokens innehåll kan egentligen delas i flera afdelningar. Den första handlar om min ungdom till det ögonblick, då jag äntligen efter ousägliga mödor blef en berömd läkare i Rom. Sedan finner ni anteckningar från min verksamhet som läkare och vetenskapsman, men detta skall kanske intressera er mindre; vid slutet af densamma finner ni en händelse, som skall underrätta er om, hvad som egentligen kastade mig ur min bana och föranlät mig att lämna mitt fädernesland och irra omkring i världen som en hemlös. Tredje delen rör egentligen er. Den börjar med det ögonblick, då Hellmuth svårt sårad bars in i mitt hus, den skildrar huru vi blefvo vänner och sedan följdes åt till Paris. Här är boken, Käthchen, håll den i ära.»

»Jag tackar er, doktor», sade Cyprienne och räckte

honom handen. Men kom nu och låt oss supera, det blir väl sista gången på länge, som vi mötas vid detta bord, men i dag vilja vi än en gång vara glada och lustiga sedan blir det tid nog för sorg och försakelse.»

Och supéen förflöt verkligen i en stämning, som icke alls motsvarade Cassanniello's verkliga känslor.

Cyprienne befallde betjänten att lämna rummet och serverade själf maten för doktorn och fyllde om öch om igen hans glas, utan att han märkte, hur mycket han egentligen drack. Men äfven Cyprienne drack mera vin än som var nyttigt för henne, och snart lyste hennes ögon af en hemsk eld och hennes ord och gester blefvo alltjämt friare.

»Bort nu med det röda och det hvita vinet; låt oss dricka champagne, den är god både för lyckliga och olyckliga människor. På ett gladt återseende», ropade hon därpå och klingade med doktorn, hvarpå hon lät det skummande vinet försvinna bak sina läppar.

Liksom med ett trollslag kände hon sig ryckas bort från Drakborgen och föras tillbaka till Paris och till det vilda lif hon fört där.

»Man är allt bra dum, doktor», ropade hon, i det hon drog sin stol närmare Cassanniello's, »om man låter bekymren växa sig öfver hufvudet. Vet ni, allra helst skulle jag vilja följa med er ut i vida världen. Skulle ni vilja taga mig med er, eller skulle jag falla er till besvär?»

»O, Käthchen, tala icke så», ropade doktorn, »hvilken storm af tankar väcker ni icke i mitt bröst med era ord!»

»Nå ja», gnällde Cyprienne, »det är väl äfven märkvärdigt af Hellmuth att spärra in mig här. Hvarför har han inte hyrt en våning åt mig i residenset? Jag är ung och vacker och vill njuta af lifvet. O, ni anar icke, hur jag längtar efter Hellmuth! I synnerhet på kvällen skulle jag vilja flyga till honom, knacka på hans fönster

och begära att bli insläppt. O, det måste vara ljuft att hvila vid den älskades hjärta!»

Doktor Cassanniello sprang upp från stolen — denna kvinna gjorde honom tokig. Men Cyprienne sväfvade bort till honom, slog ena armen om hans hals och började, medan hon höll champagneglaset högt i den andra, gnola en slagdänga, som hon hört sjungas i Moulin Rouge:

»Champagnen gör munter,
Den smakar så bra.
Man tänker ej mer
Utan blir så salig och glad
Och sjunger: Cliquot, Cliquot!»

»Doktor Cassanniello, i morgon skiljas vi, därför vill jag nu trycka en kyss på era läppar, den första och sista, som jag ger er i lifvet!»

Nej, nej, kyss mig icke», ropade Cassanniello, men störtade likväl fram till den sköna kvinnan och ryckte henne till sig, så att hon tappade glaset och spillde ut vinet öfver sin klädning.

»Nej, jag kan det icke», ropade Cassanniello, »jag kan icke blifva en förrädare mot min vän — lef väl, du dröm om lycka, jag tackar dig, min Gud, som ej lät mig sjunka så djupt.

Med en nästan barsk rörelse stötte han förförerskan ifrån sig och stormade mot dörren. Cyprienne sträckte ut armarne efter honom, men dörren föll brakande igen bakom honom — doktor Cassanniello hade bestått profvet.

Cyprienne var ensam, långsamt vacklade hon bort till en divan och sjönk med ett vildt skri ned i denna. Alla onda lidelser hade släppts lösa inom henne, och flera minuter förflöto, innan hon åter rätade upp sig. Hon var likblek och blickade med dystra ögon bort åt dörren.

»Du har bestått profvet, Cassanniello», utbrast hon hånande, »men tror du verkligen, din narr, att du skall

kunna undfly mig? Du skall komma åter och ligga som en tiggare vid mina fötter, ty den, som Cyprienne, drottningen från Moulin Rouge besegrat, han är hennes slaf för tid och evighet!»

FJORTONDE KAPITLET.

Nattligt spökeri.

Cyprienne hade dragit sig tillbaka till sin sängkammare. Gula sidenportierer och gardiner hängde för dörrarne och fönstren, golvet var betäckt med en mjuk matta, och Cyprienne säng doldes af röda draperier.

Klockan var elfva, då Cyprienne vaknade på sin breda schäslong, hvarest hon sjunkit ned strax efter supéen.

»Sannerligen», ropade hon, »tror jag icke att jag sofvit af mig ett rus. Jag drack nog för mycket vin förut vid supéen. Om jag blott icke talat några obetänksamma ord i Cassanniellos närvaro. Låt mig tänka efter.»

»Kysste han mig, eller kysste jag honom», fortfor hon, »eller gick det icke så långt? Sak samma, han tiger nog, ty han är ju kär i mig ända till vansinne. Se där ligger hans dagbok, låt se hvad den innehåller.»

Hon tog boken och började bläddra i den. Medan hon läste, färgades hennes kinder af en djupare rodnad:

»Jag har i dag varit i 'Tårarnes grotta', en härlig naturens skapelse. Där sade jag henne allt hvad jag känner för henne. O, min Gud, det var ett förfärligt förräderi mot min vänskap för Hellmuth, men hon? O, hon är en ängel! Hon lyssnade till mig och fördömde mig icke — men lika litet sjönk hon i mina utbredda armar, lika litet lät hon sig ryckas med af

min lidelse — 'jag älskar Hellmuth', lydde hennes svar, 'er doktor Cassanniello, kan jag endast skänka min vänskap.'

Gud välsigne dig, du rena, änglalika varelse, för detta svar, ty därigenom bevarade du mig från ett stort brott.

I morgon skiljes jag från dig för att aldrig mera återse dig, men jag skall gömma din bild i mitt hjärta och tänka på dig som på en af de få bland Guds skapade varelser, som förblifvit lika rena och oberörda som de utgått från Skaparens hand!»

»Förträffligt», mumlade Cyprienne, »det är ett bevis, som jag kan behöfva förr eller senare.»

Hon gick bort till ett antikt skrin, öppnade det och lade dit dagboken, låste därpå skrinet och stoppade nyckeln på sig. Därpå gick hon till fönstret och blickade ut på det månbelysta landskapet.

»Det är sent», sade hon omsider, i det hon åter vände sig om; »kammarjungfrun har tydligen tändt ampeln medan jag sof, men nu tyckes äfven hon hafva begifvit sig till hvila.»

Hon skyndade till dörren och lyssnade utåt gången.

»Allt är tyst, äfven jag vill begifva mig till ro. Åter har en dag förflutit, utan att jag kommit närmare mitt mål.» Hon började kläda af sig och fortfor; »Detta lands furstekrona får icke undgå mig, den är mig ju redan så nära att jag endast behöfver sträcka ut handen efter den. Ja, jag känner att jag är värdig att bestiga tronen, jag är icke den första furstinna, som funnit vägen dit från gatan. Det beror blott på om man förstår att rycka till sig purpurn, den smyckar hvarje axel, som förstår att bära den.»

I detsamma spratt hon till. Hon hade hört steg i korridoren. Hvem gick då så sent omkring på Drakborgen?

Stegen närmade sig hennes dörr och stannade utanför densamma. Cyprienne bleknade, ty hon påminde sig

plötsligt att hon glömt att låsa dörren; men hon skulle genast vrida om nyckeln, hon tyckte sig redan känna att en hand lades på dörrvredet. Skulle man vilja tränga in till henne med våld; hvem — hvem kunde det vara?»

Ack, hvem annan än Cassanniello, som var kär i henne ända till galenskap. Cyprienne hann ej tänka tanken till slut, ty man beredde sig verkligen att öppna dörren utifrån. Hon rusade dit för att låsa den, då stöttes den upp med våld, Cyprienne raglade baklänges, ty på tröskeln stod —

Ett gurglande läte banade sig väg öfver Cypriennes läppar. I nästa ögonblick vacklade hon och sjönk ihop liksom träffad af blixten.

Det var icke Cassanniello, som stod framför henne, icke en man, som förts hit af sin lidelse och längtan, det var — en annan — — —

Då Cassanniello efter supéen återkom till sitt rum, befann han sig i ett tillstånd, som gränsade till vansinne. Han sjönk ned i en länstol och skakades af en krampaktig snyftning.

O, han kände att han icke ännu en gång skulle kunna motstå frestelsen, och därför var han mer än någonsin besluten att gå ur vägen för förföreskan!

Ja, förförerskan, ty han kände blott alltför väl det språk, som hennes ögon talat. Och detta var Hellmuths fästmö, den kvinna för hvilken prinsen var redo att offra hela sin framtid! Cassanniello kände i detta ögonblick att det var hans plikt att genast gripa pennan och nedskrifva en varning, som skulle öppna vännens ögon, men — han skref icke.

»Jag kan icke, nej, vid Gud, jag kan icke förråda henne, ty det är ju för min skull, som hon blifvit dålig, jag har ju själf väckt lidelsen i hennes bröst. Hon visste ju icke hvad hon sade», fortfor han, »och i öfrigt bär Hellmuth själf skulden. O, den gode, förtroendefulle dåren, känner han då människorna så litet, eller anser

han mig som en Cato och henne som ett helgon? Ett helgon, nej, nej, hon är intet helgon. Om hon det vore, skulle hon ej ens under ruset kunna föra ett så otygladt språk.»

Plötsligt rätade läkaren upp sig och blef likblek.

»Men om hon icke är ett helgon», sade han med dof röst, då ve dig, Cassanniello, då har du på ett förfärligt sätt lämnat dig i hennes hand. Ty du har anförtrott henne din dagbok, du har åt henne utlämnat ditt lifs alla hemligheter. Nej, nej, dessa blad få ej stanna i hennes händer, jag måste ha dem åter! I detta ögonblick läser hon kanske begärligt mitt lifs bikt som, jag lämnat henne svart på hvitt; jag måste hafva boken åter, äfven om jag måste taga den med våld.

Ty gör jag det icke», fortfor han, »då skall hon en dag prisge den åt Hellmuth, och då skulle jag vara förlorad. Ty dig, min Hellmuth älskar jag med en djup och sann kärlek och att förlora din aktning skulle för mig betyda döden.»

Cassanniello förspillde icke ett ögonblick, innan han satte sitt beslut i verket. Han måste till det ändamålet begifva sig till »Käthchens» sängkammare, men han hoppades bemäktiga sig boken, utan att hon anade det.

Han kände borgen bättre än hon själf och visste att en löndörr ledde in i sängkammaren. Där, hvarest skenbart ett väggskåp befann sig, öppnades genom ett tryck på en fjäder bakväggen i skåpet, där ville han smyga sig dit in. När han då träffade henne sofvande, skulle han gå mycket tyst och försiktigt för att icke väcka henne. Hans bok låg ju förmodligen på en stol bredvid hennes säng, ty han antog att hon läst i den, sedan hon lagt sig. Därpå skulle han taga boken och aflägsna sig lika tyst, som han kommit.

Sagdt och gjordt. Cassanniello gaf sig i väg. Först skred han genom en korridor, steg därpå uppför en trappa och smög sig in i en liten smal gång bakom två pelare. Här fanns baksidan af skåpet. »Där, hvarest en

liten spik stack ut ur muren, var en fjäder dold; muren hade upptäckts i detta skick i den gamla borgen, och man hade lämnat den oförändrad.

Cassanniello drog ut spiken, stack därpå in sitt finger i hålet och tryckte på en knapp. Då skildes väggen ljudlöst och drog sig åt båda sidor. Läkaren såg åtskilliga damklädningar framför sig, ty »Käthchen», nyttjade skåpet som garderob. Nu behöfde han endast maka undan en gardin, och han stode vid målet. Men just som han sträckte ut handen för att skilja gardinen åt, stannade han liksom förstenad.

Han hade hört röster i rummet, »Käthchen» var icke ensam. Cassanniello trodde sig skola sjunka till marken, då han hörde att det fanns en man i »Käthchens» sängkammare. Han hörde hans röst, som föreföll honom bekant, hörde därpå äfven några toner ur den unga kvinnans mun, och då han nu skilde gardinen åt, som betäckte skåpet, såg han Käthchen endast klädd i nattdräkt ligga på golvet, och framför henne stod —

Läkaren lät handen glida öfver sina ögon. Drömde han då, eller kunde det verkligen vara den främmande tiggaren som han samma dag gifvit herberge på borgen, denne franske litograf, som han sett ligga halft utsvulten i skogen, ja — det var han och ingen annan, som i detta ögonblick stod framför »Käthchen». Doktorn hade icke alls svårt att känna igen honom, ty hans högra sida var alldeles ofärdig, han var liten till växten, men hans ansikte var icke utan intelligens.

Och vid skenet från ampeln såg Cassanniello att »Käthchens» drag röjde en våldsam fasa och upphetsning. Han funderade på om han borde kasta sig öfver främlingen, eller om han skulle vänta och se, hur långt bofven skulle gå i sin fräckhet. Ty han tviflade icke ett ögonblick på att ju tiggaren ämnade missbruka det förtroende man visat honom, och att han smugit sig in i »Käthchens» rum för att stjäla och röfva.

Ha, uslingen skulle allt få se att han missräknat sig, och »Käthchen» behöfde ej frukta, ty räddaren var nära.

»Men redan efter några minuter tänkte läkaren helt annorlunda. Då visste han att denne puckelrygg icke kommit för att föröfva en stöld och tillskanska sig ett smycke eller en börs, o nej, han hade kommit för att begå ett annat oerhördt brott, och han hade därvidlag en medbrottsling, och denne medbrottsling, på hvilken han tycktes lita med full säkerhet, var »Käthchen», prins Hellmuth af Lichtenfels' fästmö.

Han höll andan för att ej förlora ett ord af hvad som talades i rummet; han slukade hvarje ord, och fastän den upptäckt han nu gjorde brände honom som helvetets eld, skulle han kunnat stå här tre dagar och nätter, dold af kvinnokläderna, för att uppnå klarhet, en klarhet, som skulle bota honom själf från hans olyckliga lidelse och rädda prinsen ur en gränslös fara.

Och Cassanniello lyssnade. Tiggaren tycktes nyligen hafva inträdt, ty följande ord gingo nu öfver »Käthchens läppar:

»Vik bort, förfärliga skepnad, du kan endast vara ett spöke, som kommer för att påminna mig, om hvad som varit, du usle man, som först drog mig ned i brottets träsk! Bort bort, jag besvär dig att lämna mig!»

Ett hånskratt var den puckelryggiges svar. Men därpå sade han på franska språket:

»Vi befinna oss visserligen i en gammal borg, och det är ju möjligt att här finnas spöken och gastar, men den här gången är det en man af kött och blod, som öfverskridit din tröskel. Det är förstås inte angenämt att plötsligt blifva påmind om sitt förflutna, i synnerhet när detta har varit mindre treffligt. Du har blifvit förbaskadt förnäm, min förtjusande Cyprienne från Quartier Latin. Nå ja, när man är älskarinna till en prins, då lider man förstås ingen nöd. Det är annat än då

du gjorde din nattliga promenad i förstaden Saint Antoine, och det endast behöfdes två francs för att vinna din ynnest —»

»Tig, usling, tig», skrek Cyprienne, i det hon reste sig, »har du kommit för att fördärfva mig — jag kan ännu knappast tro att du är kött och blod, säg, är det verkligen du själf?»

»Visst är det jag», svarade puckelryggen med ett skratt, »jag, Marcel Blondin, bror till lastdragaren Anatol, din f. d. fästman; haha, den stackars karlen har nästan förlorat förståndet, emedan du öfvergaf honom. Det behöfs blott ett ord af mig för att kalla honom hit.»

Cyprienne skälfdde vid tanken på Anatol. Hon hade ju bedragit honom för andra gången, då hon under den förfärliga natten i la Rochelle sände honom det ödmjukt bedjande brevet. Då — i det ögonblick hon af Hellmuth fördes ut från fängelset — hade det ju varit hennes heligaste plikt att bekänna sanningen för Hellmuth och återvända till Anatol, för att erhålla hans förlåtelse. Men då hade hon begått ett nytt brott, då den utsikten öppnade sig för henne att blifva Hellmuths maka. Men nu hade hon Gud ske lof icke att göra med Anatol utan endast med hans bror Marcel, och med honom kunde man handla, han kunde vinnas för pengar, och genom löftet om vissa förmåner.

»Det förvånar dig förstås att se mig, min dufva», sade Marcel efter en längre paus, »och jag bekänner att jag icke lämnade Frankrike för din skull, utan emedan marken i Paris blef mig för het. Jag hade ju slutit mig till detta tjufband, som anfördes af Varulfven i Paris; men han lämnade oss en dag i sticket, och någon af bandet hade väl skvallrat åt polisen, ty den föll öfver oss med en ifver, som lät oss frukta det värsta. Jag slapp likväl undan den stora razzian inom Paris' förbrytarevärld genom att taga till schappen, men jag fick ej ens tid att stoppa på mig de behöfliga respengarne

»Champagnen gör munter», sjöng den förföriska kvinnan.

och har därför vandrat hit på min fot, samt skulle väl hafva gått ännu längre, om jag icke helt tillfälligt här i landet blifvit påmind om dig. Värden i en liten bykrog berättade nämligen en mycket intressant historia för mig om en prins i detta lilla furstendöme, som nyligen kommit åter från Paris, medförande en bildskön älskarinna — en fröken Kätchen Schneider.

Hejsa, tänkte jag, det måste antingen vara den äkta Kätchen Schneider eller den falska, som jag på sin tid skapade på Eländets ö, och då — då forskade jag vidare och lät värden beskrifva vägen till Drakborgen för mig.

Jag måste öfvertyga mig om, det var du eller den andra, men till det ändamålet måste jag spela en liten komedi. Jag lade mig stönande och jämrande i skogsbrynet där borta, tills en af slottstjänarne kom förbi, och bad honom då hämta en läkare — jag tror han hette doktor Cassanniello.»

»För Guds skull», inföll Cyprienne, »du har väl ej sagt honom något?»

»Bah, jag är väl ingen narr heller. Jag har väl inte kommit hit för att röja min dyrbara hemlighet för den förste bäste, visst inte, jag tänker slå mynt af den. Kort sagdt, jag är trött på detta hundlif och vill äfven en gång lefva som rikt folk, och nu har jag ju det bästa tillfället att bli rik. Jag fordrar af dig tre hundra tusen francs för att tiga.»

»Är du vansinnig», ropade den sköna, unga kvinnan, »tre hundra tusen francs, hur skall jag kunna skaffa dem, jag äger ju själf intet.»

»Försök inte inbilla mig det», ropade Marcel brutalt. »Skulle du verkligen ännu icke ha plockat din prins för tre hundra tusen francs? Då måste du allt dåligt förstå din affär, och du har ändå gått i en god skola, först hos mor Boulotte, och sedan var du ju drottning i Moulin Rouge, hvarest du plockade hundratal män.»

Cassanniello greps af svindel. Hvilken afgrund af lögn, bedrägeri och uselhet. Ha, nu föll det som fjäll från hans ögon, nu visste han, hvarför han alltid tviflat på att den sköna förförerskan vore samma flicka, som genom honom skickat Hellmuth sina sista hälsningar.

Nu var gåtan löst! En bedragerska hade tillskansat sig den stackars Kätthchens namn, en bedragerska skulle blifva furstinna af Lichtenfels; det föreföll honom plötsligt liksom om hela landet stode i lågor och endast han kunde bringa hjälp.

»Gör alltså inga omständigheter, min sköna Cyprienne», fortfor Marcel, «den summa jag begärt måste jag ha, senast om tre dagar.»

Cyprienne närmade sig honom med ögon, som glödde af hat.

»Marcel», utbrast hon, »jag svär att jag icke äger denna summa; jag är fattig, kanske i detta ögonblick fattigare än jag varit ibland i Paris, ty jag behöfver ju här inga kontanta penningar. Jag har ett och annat smycke som prinsen skänkt mig, tag dem om du vill, men tre hundra tusen frans — jag har icke tio tusen, ja icke ens fem tusen.»

»Du ljuger», ropade Marcel, »ty jag kan icke tro, att du varit nog dum att icke trygga din framtid. Eller tror du kanske att prinsen skall göra dig till sin gemål? Haha, jag har varit i residensstaden, och där berättades det att prins Hellmuths förlofning med en rysk prinsessa, som kommit dit, skulle äga rum i dag eller i morgon, och då, min skatt, återstår för dig ingenting annat än att vända åter till Paris och börja hvarest du slutade. Men nu skulle detta lif väcka vämjelse hos dig, då du ej mera är van därvid. En gång har lyckan lett åt dig, din förbluffande likhet med tyskan Kätthchen Schneider förde dig uppåt och gjorde att du blef bekant med förnäma herrar, som annars endast ha en spark för flickor som du. En gång har du redan förspillt din

lycka — du var ju markis de Turennes hustru, men du bar dig dumt åt; haha, den blonda Amanda har berättat för mig, huru han öfverraskade dig tillsammans med den vackre Adrian, och då gjorde markisen förstas kort process och kastade ut dig på gatan, hvarifrån du kommit.»

»Marcel», inföll den sköna synderskan, »vill du göra mig tokig, jag vill ju ej mer tänka på det förflutna. Nu är jag lycklig — ack nej, jag var det tills du trädde fram för mig, nu har hela min stolta byggnad ramlat.»

»Så sätt stöttor under den», ropade Marcel, »ge mig tre hundra tusen francs, och jag skall gå min väg, och du skall aldrig få återse mig. Hör på, min dufva, jag har egentligen rätt till att fordra denna summa, ty hvad vore du utan mig? Min bror lastdragarens hustru, och kunde hjälpa honom att bära kistor och lårar till godsstationerna.»

»Förfärliga människa», ropade Cyprienne och slog händerna för ansiktet, dock icke af fruktan utan för att dölja det hemska uttryck, som plötsligt visade sig på hennes drag, ty hon hade i detta ögonblick fattat ett beslut, med hvilket hon slog in på en ny brottets bana, som hon ännu icke beträdt.

»Marcel», sade hon plötsligt med dof röst, »jag har en bekännelse att göra dig; jag ljög för dig nyss — jag är icke så fattig, som jag sade.»

»Haha», skrattade puckelryggel med en rofgrig blick, »jag kunde väl tro att pluringarne ändå skulle komma i dagen. Nå, hur mycket har du då?»

»Jag har icke tre hundra tusen francs, endast hälften, men jag erbjuder dig denna summa, du får själf hämta upp den ur kistan där, om du svär att ännu i natt lämna Drakborgen och aldrig mer visa dig i denna trakt, liksom jag å min sida svär att jag aldrig skall ge dig en centime vidare — hellre må då allt ramla för mig, hellre återser jag aldrig mer prins Hellmuth, hellre

flyr jag i morgon bittida ur detta slott, för att aldrig mer komma åter.»

Marcel funderade. Det föll sig svårt för honom att nöja sig med halfva summan, men Cypriennes drag röjde en så stor beslutsamhet att han insåg att hon ej var hågad att vidare låta leka med sig.

»Har du de hundra femtio tusen francs i kontanter», frågade han omsidor.

»Ja i banknoter», svarade Cyprienne.

»Och de befinna sig i kistan där?»

»Ja, de ligga på kistans botten, jag gömde dem där under mitt linne och andra toalettsaker.»

»Hör på, Cyprienne, jag tror icke att det endast är hundra femtio tusen francs.»

»Du kan ju själf öfvertyga dig därom och undersöka kistan.»

»Nå väl, så tänd ett ljus.»

»Vänta, först måste du svärja att tiga med allt hvad du vet, när du finner den summa, jag lofvat dig.»

»Nå väl, jag svär», brummade Marcel, »tomma fraser, hvad fäster jag mig vid en ed.»

»Men denna ed kommer du att hålla, Marcel», sade Cyprienne med ett egendomligt leende, »jag vet bestämdt att du kommer att tiga liksom om — du vore död.»

Med dessa ord gick Cyprienne bort till ett litet bord och tände ett ljus, som stod där i en silfverstake.

»Du begär alltså till på köpet att jag skall hålla ljuset för dig, medan du utplundrar mig», sade hon med skenbart likgiltig röst. »Nå väl så kom, men så tyst som möjligt ber jag dig.»

»Ge mig nyckeln», befallde han.

»Nej, låt mig dock hellre leta själf», sade hon med en röst, som föreföll orolig.

»Aha», ropade Marcel, »du är rädd att jag skall hitta någonting mer; men lita på det, att jag tar hvarje francs, du kan ju alltid få mer af din förälskade prins.

För tusan, så tung den är», fortfor han, i det han lyfte på locket, »men det förstås, när man har sådana skatter att gömma, måtte man ha ett ordentligt gömställe.»

»Raska på», befallde Cyprienne. »Jag skall lysa för dig.»

»Håll ljuset litet längre ned», ropade puckelryggen och lyfte upp hufvudet; »ännu så länge ser jag endast sådant, som kanske skulle kunna intressera prins Hellmuth, men icke mig, damlinne, strumpor o. s. v.»

»Du måste leta djupare», sade Cyprienne med hes röst.

»Djupare, kör för det.»

Marcel lutade hufvudet djupare ned i kistan och började rota i innehållet med båda händerna.

»Jag hittar intet», lät det efter en stund inifrån kistan.

»Intet, verkligen intet», sade Cyprienne, »hör på, jag tycker att du plågat mig länge nog, usle skurk!»

Ett doft brak, kistans tunga järnlock föll igen, och Marcel Blondin var guillotinerad.

FEMTONDE KAPITLET.

Hämnamn.

Så blixtnabbt hade det nesliga brottet föröfvats att doktor Cassanniello ej ens hunnit utstötta ett skri. Han skulle i öfrigt ej varit i stånd därtill, ty han kunde ej få fram ett ljud, hans lemmar voro liksom förlamade, och han stirrade rakt framför sig som en dåre.

Förbryterskan däremot förlorade icke ett ögonblick besinningen, ty knappt hade hon, med alla de krafter hon ägde, slagit igen locket på sitt offer, förrän hon med en katts vighet sprang upp på locket och tryckte ned det med hela sin vikt. Icke ett ljud hördes inifrån kistan. Offret för det förfärliga blodsdådet sparkade

vildt med benen, men dessa krampaktiga rörelser räckte knappast en half minut och upphörde därpå. Nu hängde Marcells kropp slappt ned öfver kistans kant, och nu först började mörderskan röra på sig. Hennes ögon lyste af en satanisk triumf, men røjde kanske äfven en feg fruktan för att det rysliga dådet skulle kunna blifva upptäckt.

Men nej, det var ju omöjligt. Brottet hade ju ej haft några vittnen, nu gällde det blott att aflägsna alla spår. Först och främst blodet, som runnit ned på matan, men hon kunde ju säga att hon blödt näsblod. Hvad liket själf beträffade skulle hon tills vidare gömma det i kistan, tills hon vid tillfälle kunde forsla det ut i skogen. Hon kunde ju stycka det och bäradit en bit i sänder. I öfrigt frågade väl ingen efter en obekant tiggare.

Cyprienne sprang ned från kistlocket och drog ihop sin hvita underkjol för att ej komma i beröring med liket, ty hon fasade för den döde. Om hon blott först kunde få honom gömd i kistan, så att hon ej mer hade honom för ögonen, nå väl, framåt, till verket!

Hon kastade en snabb blick omkring i rummet, en skygg och rädd blick, men nej, hon var ensam, brottet hade ej haft några vittnen.

Det kostade henne en oändlig öfvervinnelse att lyfta upp locket, tre gånger stod hon i begrepp att göra det och drog åter handen tillbaka, men ändtligen grep hon tag i det förgyllda handtaget och lyfte långsamt upp locket.

I detsamma rullade det blodiga liket framför hennes fötter. Hon utstötte ett skri och flydde ända bort till sängen, och stirrade med förfärad blick på liket, som låg där med utbredda armar och glanslösa ögon bredvid kistan.

Han var förfärligt tillredd, den olycklige; hufvudet var nästan skildt från kroppen, och anletsdragen voro alldeles förvridna. Ehuru locket träffade honom så plöts-

ligt, måste han väl ändå hafva behållit medvetandet länge nog för att få den hemska situationen klar för sig, ty ansiktet bar ett uttryck af hat och munnen stod vidöppen, liksom om den döende hade utstött en förskräcklig svordom.

Minuter förflöto, innan Cyprienne förmådde besegra sin vämjelse och fasa, men därpå tog hon i tu med att gömma liket för människors blickar, först och främst för sina egna, ty hon kände att hon ej skulle kunna andas, förrän liket kommit ut ur huset. Det måste alltså ske så fort som möjligt.

Sakta, med skygg blick sväfvade förbryterskan fram öfver den mjuka mattan. Ännu blott fem steg, då skulle hon hafva nått det gräsliga liket; hon sträckte redan ut handen, då — — —

Cyprienne raglade baklänges med ett skri — mellan henne och den döde stod plötsligt en människa!

En människa! Det betydde i detta ögonblick för Cyprienne ett vittne, en domare — kanske en bödel. Hon vacklade, men höll sig fast vid en stol, ty hon ville icke blifva vanmäktig, hon kände att det gällde att försvara sitt lif.

I första ögonblicket hade hon icke känt igen den person, som så plötsligt dök upp framför henne; men nu såg hon att det ej var någon annan än Cassanniello, och detta återgaf henne litet af hennes själslugn. Det var ju den man, som i sitt bröst bar en glödande kärlek till henne; med en sådan är man icke färdig, äfven om man blifvit vittne till ett brott.

»Doktor Cassanniello», kom det liksom en fläkt från hennes läppar.

»Ja, doktor Cassanniello», sade läkaren barskt, »men tro icke att det är samme man, som för en stund sedan sagt er att han bar en djup kärlek till er i sitt hjärta. Nej», fortfor han med hotande stämma, »den man, som här står framför er, är besluten att rycka masken, från ert ansikte och visa icke blott min olycklige vän, som

ni bedragit, utan hela världen att ni är en äfventyrerska, och icke blott det utan en sköka, en brottsling, en mörderska!»

»Hör mig, hör mig», stammade Cyprienne.

»Höra er? Hvad skulle ni ännu kunna säga mig? Denne mans lik» — han pekade på den dödes förvridna drag — »talar ett språk, som ej kan missförstås, och som för dig betyder fängelset, tukthuset och schavotten.

Och nu, Cyprienne, ej mera Käthchen, nej vid Gud, fördömd vare den timme, då du första gången tog detta namn, nu går jag för att uppfylla min plikt. Du själf stannar tills vidare i detta rum, hvars dörr jag skall låsa. Att du icke skall fly, därför garanterar den omständigheten att detta rum ligger öfver en djup afgrund.

Jag lämnar dig icke ensam», fortfor Cassanniello med bitande hån, »ditt offer skall hålla dig sällskap. Ja, stirra blott på honom och vrid dina händer, mordet är föröfvadt, hämnaden skall icke uteblifva.»

Den förtörnade mannen vände sig bort och skred långsamt mot dörren. Då ryckte Cyprienne ändtligen upp sig, nu gällde det att kämpa för lifvet; om hon icke lyckades döfva hans samvete, då vore hon räddningslöst förlorad.

»Doktor Cassanniello, min vän, min vän!»

»Hvad vill ni mig ännu? Inbillar ni er genom era konster kunna få mig att glömma min plikt? Ni tror väl ej att jag är en sådan ynkrygg att ni skall kunna öfverlista mig?»

»Nej, nej», stönade Cyprienne, »men jag vill blott bedja er skänka mig en enda minut, ty jag har ett meddelande att göra er. O, hör mig, jag är icke så brottslig som ni tror.»

»Vill ni kanske neka», frågade Cassanniello, »att ni mördat denne man, emedan han kunde blifva farlig för er? O, han kände ert förflutna, han kallade er Cyprienne, drottningen från Moulin Rouge, därför måste han dö.»

»Ja, han måste dö», utbrast Cyprienne, »och när jag berättat allt för er, som ägt rum mellan honom och mig, då skall ni säga: »Ni ägde rätt att döda honom, ni har icke mördat, utan förintat honom!»

Och medan Cyprienne uttalade dessa ord, hopspann hon en lögn, så fin, så helt och hållet beräknad på att röra en man som doktor Cassanniello.

»Får jag sätta mig», sade hon med rörande stämma, »jag är så svag att jag ej kan hålla mig på benen.»

»Sätt er!»

Och då Cyprienne med vacklande steg gick bort till en stol, fortfor han: »Nå väl, hvad har ni att säga mig? Tro blott icke att ni skall kunna förmå mig att ej uppfylla min plikt.»

»Doktor Cassanniello, Gud är mitt vittne att jag ej vill undandraga mig ett rättvist straff. Jag har felat och skall plikta därför, men jag skulle vilja rättfärdiggöra mig i era ögon, delvis åtminstone, och Hellmuth — Hellmuth skall icke döma mig. Ja, doktor, jag har dödat denne man, och om ni skulle fråga mig, om jag ångrar, hvad jag gjort, skulle jag svara nej. Det finns numera intet att dölja, ni vet ju allt. Ni vet att jag icke är Käthchen Schneider, utan Cyprienne, blomsterarbeterskan från Quartier Latin, och att jag tillhör denna klass af olyckliga flickor, som kastas ut på gatan, innan de kunna stå eller gå.

Äfven jag måste själf förtjäna mitt bröd och kom på en stor blomsterfabrik. Där var Marcel den tiden verkmästare. Han var mycket skicklig och därför värderade fabrikanten honom och gaf honom en makt, som ej var förmånlig för de stackars fabriksflickorna. Marcel var en lidelsefull, utsväfvande man; jag var femton år, vacker, och oskyldig. Marcel eftersträfvade mig, men jag hade sett så många afskräckande exempel bland mina bekanta, jag hade känt en flicka, som gifvit sin ära för ett glas vin, en annan som han förfört, och som

blef moder utan att äga en francs för sitt barn, kastade sig i Seinen. Jag spjånade alltså emot, men —

Då dog min mor, och jag hade inga pengar att bekosta begrafningen. Jag vände mig till Marcel och bad honom förskaffa mig ett litet förskott hos chefen.»

»Det ena förskottet är värdt det andra», svarade han, »du vet hvad det betyder. Gå med mig ned i källaren och hjälp mig att taga fram rosblad, som förvaras där.»

Jag kände till denna uppmaning. Jag tiggde och bad att han ej måtte göra mig olycklig, men förgäfvades. Jag visste att jag ej skulle få något förskott utan hans förmedling, och när jag tänkte på att min stackars mor skulle begravas som ett fattighjon, då segrade min barnsliga kärlek öfver min dygd, men jag svor att jag förr eller senare skulle hämnas på denne usling.

Jag erhöll förskottet och begrafde min mor. Jag hyste nu åtminstone det hoppet att Marcel ej vidare skulle förfölja mig, ty i allmänhet räckte hans förkärlek för en flicka endast en åtta, fjorton dagar, sedan brydde han sig ej vidare om henne. Men jag hade den olyckan att behaga honom. Jag försökte befria mig från honom, jag uppgaf min plats vid fabriken och gick till en annan; men Marcells inflytande räckte långt, och han förtalade mig, hvar helst jag kom. Omsider stod jag en dag på gatan och visste icke, hur jag skulle stilla min hunger. Värden hade jagat bort mig, emedan jag ej kunnat betala min hyra, ack, doktor Cassanniello, ni vet icke hvad det vill säga för en flicka att stå utan tak öfver hufvudet.

Den natten slog jag mig ned på en bänk i en park för att sofva, men knappt slumrade jag till, förrän någon ruskade mig vaken, och framför mig stodo ett par poliser, som betydde mig att jag måste följa med till polisvakten. Där blef jag behandlad som en sköka, och skulle jag nu gå och gälla för en sådan, ville jag äfven förtjäna mitt uppehälle därmed. På så sätt sjönk jag alltjämt

djupare, blef dålig och förnedrade mig själf, men jag kände likväl alltid afsky för mitt förfärliga yrke, och tre gånger försökte jag åter förskaffa mig ärligt arbete, men alltjämt underrättades min chef af polisen om mitt förflutna. Men låt mig komma till slutet.

Äfven Marcel hade under tiden förlorat sin plats; det hade kommit i dagen att han begått betydliga försvinnningar, och han fick sitt afsked. En dag träffade jag honom tillfälligtvis på gatan, och från den dagen var jag alldeles förlorad. Han släppte mig ej mer, jag måste följa honom och nu — nu måste jag underhålla honom genom min vanära, och han förde mig till Moulin Rouge, och där måste jag dansa för honom. Hvarje franc, som jag erhöll, tog han ifrån mig, och när jag nekade att lämna honom pengarne, då slog han mig och sparkade mig, och jag — jag fruktade honom och förtjänade. Men det var aldrig nog för puckelryggen, och nu sökte han själf en förtjänst — naturligtvis en oärlig sådan, ty han blef ficktjuf. Hans specialitet var att plundra berusade personer, som nattetid slagit sig ned på bänkar i planteringarne. Men en afton blef han ertappad, förd i fängelse och dömd till två års tukthus.

Nu trodde jag mig vara kvitt honom; jag andades friare och började åter lefva som en anständig flicka. Äfven polisen tycktes hafva glömt mig. Sista gången jag var i St. Lazare hade jag lärt känna en flicka vid namn Käthchen Schneider. Hon anförtrodde mig att hon var älskad af en prins, och vi gjorde båda två i fängelset den upptäckten att vi liknade hvarandra påfallande.

En dag fick jag lust att återse lifvet i Moulin Rouge. Ack, om jag ändå hade motstått denna frestelse! Jag uppsökte den beryktade lokalen, och blef här invecklad i ett slagsmål, som slutade med att en man blef ihjälstucken. Man beskyllde mig för att hafva uppmanat mördaren till detta dåd, jag fördes till la Rochelle, och

där — träffade jag sällsamt nog åter denna Käthchen Schneider, min afbild. Hon hade begått ett giftmord, eller beskylldes i alla fall för att hafva begått det. Hon skulle redan den följande dagen flyttas till blodcellen, hvarifrån hon skulle föras till guillotinen.

Allt detta berättade hon för mig under heta tårar, och jag greps af medlidande med henne. Hvad brydde jag mig om lifvet, jag var led vid tillvaron, men hon hoppades ännu, hon visste sig ju vara älskad af prins Hellmuth af Lichtenfels. Och då hon nästa dag skulle flyttas till blodcellen, gick jag i hennes ställe och lyckades genom likheten oss emellan narra tjänstemännen.

Jag motsåg nu afrättningen, då dörren till min cell öppnades, och prins Hellmuth trädde in. Han talade goda, ömma ord till mig, emedan han tog mig för Käthchen Schneider, och lofvade rädda mig. Då borde jag väl hafva talat och sagt åt prinsen att jag icke var den, han älskade. Men därtill behöfdes en öfvermännisklig själsstyrka, och den hade jag icke. I blodcellen hade jag lärt känna fasa för döden, jag teg därför och lät mig kyssas och omfamnas af Hellmuth och följde honom sedermera ur fängelset, då han lyckats erhålla Käthchens benådning.

Jag sändes till Mauritius, där skulle jag botas till kropp och själ, men Gud är mitt vittne att jag ofta var nära därän att i ett bref bekänna allt för Hellmuth och sedan genom ett språng från en klippa göra slut på mitt lif.

Då dök plötsligt denne Marcel åter upp i min närhet. Han hade fått hälften af straffet efterskänkt, emedan han, som han själf sade, hade hycklat så bra i tukthuset. Nu var jag alldeles förlorad. Han hotade mig med att afslöja hela mitt förflutna för Hellmuth, och jag skämdes, jag ville icke stå inför Hellmuth som en sköka, jag gaf honom de pengar, jag ägde, och han teg. Men då jag en dag ej kunde gifva honom mer,

meddelade han mig kallt att han skulle resa till Paris för att säga prinsen allt.

Detta dref mig till förtviflan, jag skyndade till fyrtornet, vid dess fot låg en undervattensbåt, jag for ut på hafvet i densamma, öppnade ventilen och sänkte båten. Jag trodde mig ej kunna undgå döden, men i sista ögonblicket greps jag af en plötslig lust till lifvet, öppnade en liten dörr, genom hvilken dykarne brukade lämna båten, greps af strömmen, fördes uppåt och därpå — förlorade jag medvetandet. Då jag åter kom till sans, hade himlen gjort ett under, Hellmuth hade räddat mig och reste genast hit med er och mig, fast beslutet att göra mig till sin maka.

Då trädde den förfärliga människan mig åter tillmötes. Då jag såg honom, beslöt jag att äntligen befria mig från min plågoande. Jag blef en mörderska, och nu, doktor Cassanniello, nu kan ni lämna ut mig till myndigheterna.»

Cyprienne sprang upp och närmade sig doktorn; dennes ögon stodo fulla af tårar. Den unga äfventyrerskans historia hade rört honom djupt, han såg nu i den mördade endast en man, som alltigenom förtjänt sitt öde, och fann att Cyprienne endast handlat i berättigadt själf försvar.

»Cassanniello», hviskade hon, »döm mig icke och kasta icke sten på mig. Tro icke att jag vill komma er att försumma er plikt, jag skulle blott vilja att ni ej måtte anse mig som en föraktlig mörderska, när jag föres till afrättsplatsen.»

Denna tanke tycktes gripa Cyprienne med en sådan makt att hon högt snyftande kastade sig till doktors fötter.

»Min vän», ropade hon, i det hon sträckte ut armarne, »säg att ni beklagar mig.»

»Ja, det gör jag», ropade läkaren med dof röst, »men min plikt måste jag uppfylla, jag måste det, ty ett mord får ej förblifva ostraffadt, och jag skulle göra

mig till er medbrottsling, om jag tvekade en enda minut.»

Med dessa ord ämnade han resa sig, men i det samma rätade Cyprienne upp sig, en sekund vacklade hennes hulda gestalt af och an framför honom, men därpå kastade hon sig öfver honom, slog sina mjuka armar om hans hals och hviskade med ljuf stämma:

»Vill du verkligen lämna ut mig åt bödeln? Skall han skära denna hals af med sin yxa? Hör mig, min älskade, jag tillhör dig, min kärlek för din tystnad, Cassanniello, jag är din och du är min, låt oss glömma världen.»

Ha, olycklige man, tillslut dina ögon och öron, ty om du nu icke stöter förförerskan ifrån dig, då gripa dig afgrundens makter, då kan du ej mer undfly helvetet, då skola furierna förfölja dig, tills de drifva dig till förtviflan.

Doktor Cassanniello, vill du förlora din ära? Ännu högaktar Hellmuth dig, men om du säljer dig själf för en kvinnas kyssar, då skall du ej mer kunna lefva!

Var det en inre röst, som ropade alla dessa ord till doktor Cassanniello, var det ett ärligt hjärtas sista rörelse vid tanken på den förfärliga framtiden, nog af, han sprang upp med ett hest skri och slungade förförerskan ifrån sig.

»Bort», ropade han, »du är en vampyr och vill dricka mitt blod, du är en djäfvul och vill beröfva mig min ära! Nej, nej, jag låter ej bedåra mig af dina behag, ty jag vill icke för deras skull blifva en skurk, jag säljer icke min salighet för en natt, nej icke för tusen sådana nätter.

Ha, nu har jag genomskådat dig, allt hvad du nyss berättade för mig var en enda stor lögn, för att besmycka din afskyvärda handling!»

Med dessa ord skyndade läkaren till dörren för att uppfylla sin plikt, som skulle komma att kosta den sköna Cyprienne lifvet. Men då ryckte hon plötsligt

upp sig och störtade fram till den obeveklige mannen med ett skri, som ej mer hade någonting mänskligt. Nu stod hon framför honom, men ej mera ödmjuk och bedjande, nej, hon stod där med blixtrande ögon och böljande bröst, och det guldblonda håret ringlade sig kring hennes panna, hals och nacke som giftiga ormar, redo att bita.

»Gå», ropade hon till Cassanniello, »så gå då! Hvarför tvekar du ännu — eller skulle det plötsligt hafva fallit dig in, att du äfven störtar dig själf, i det ögonblick du utlämnar mig åt bödeln?»

»Mig», frågade Cassanniello bleknande, »mig?»

»Ja, dig, min vän», skrek Cyprienne med ett djävulskt skratt; »du vill utlämna mig åt polisen, du vill låta dem föra mig i fängelse och låta dem halshugga mig. Hvad gör det, då är jag död och har glömt hela denna tokiga värld, men du, Cassanniello, du skall fortfarande att lefva, men lefva med ett brännmärke på din panna.»

»Jag», stammade läkaren, »jag, hvad menar du? Hotar du mig?»

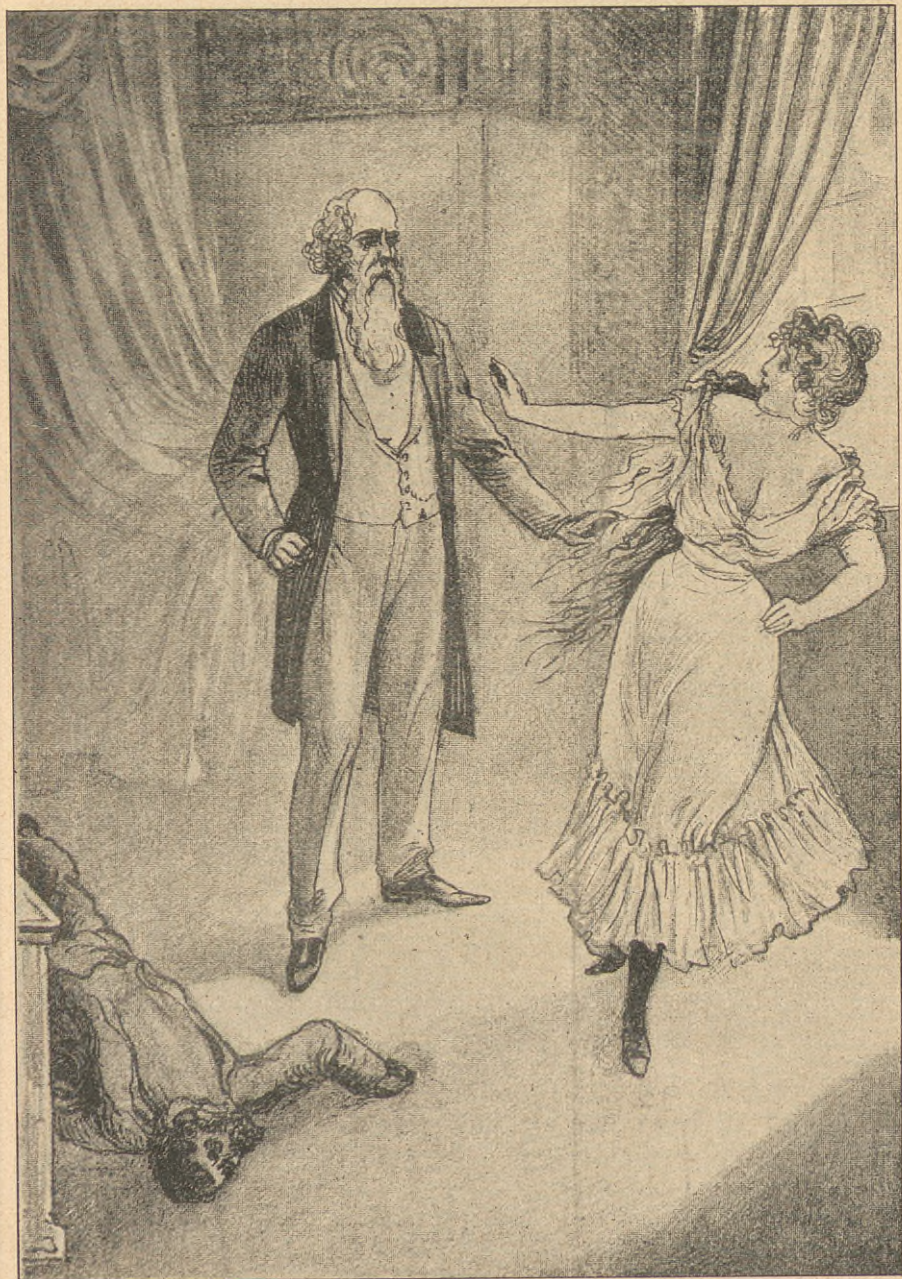
»Jag hotar dig icke», svarade Cyprienne i lugnare ton, »nej, jag hotar dig icke, jag ber dig tvärtom göra din plikt och hämnas den döde, om du tror att han måste hämnas; men i det första förhör, som anställes med mig, kommer jag att säga att du är min medbrottsling.»

»Lögnerska! Tig, fördömda lögnerska, hur skulle du kunna anklaga mig?»

»Jag har bevis.»

»Bevis? Det finns inga bevis för att doktor Cassanniello skulle kunna vara delaktig i ett mord.»

»Menar du det», sade Cyprienne medan hon långsamt gick fram till honom, »menar du verkligen att man icke skall tro mig, när jag påstår att du mördat denne Marcel tillsammans med mig? O, du vise, lärde man, man skall tro mig, ty jag har bevis för att du

Mellan mörderskan och hennes offer stod plötsligt en människa.

varit i samförstånd med mig. Det finns intet brott, som ju icke den man kan begå, som varit usel och ömklig nog att stjäla en kvinna från sin vän.»

Ett hest skri trängde fram från Cassanniello's bröst. Han vacklade och måste stödja sig mot dörrposten.

»Jag anar», flämtade han, »jag anar — dagboken — min dagbok!»

»Ja, din dagbok», ropade Cyprienne triumferande, »det är beviset, och detta bevis skall störta dig. Det framgår af denna dagbok att du försökt förföra mig, och att jag afvisat dig. Då kom denne man hit, min f. d. älskare från Paris, som smög sig in i detta hus, förklädd till tiggare. I vansinnig svartsjuka smög du dig nattetid efter mannen, och såg honom träda in i min sängkammare; du störtade in, såg mig i hans armar och då — då mördade du honom, du — hör du — icke jag, och beviset för alltihop är din dagbok, i hvilken du själf skrivit om din kärlek.»

Långsamt lutade sig Cassanniello framåt, liksom om en storm gått öfver honom, men då rusade Cyprienne till för att stödja honom.

Och åter slog hon sina hvita armar om hans hals och drog honom närmare de röda gardinerna, som dolde hennes läger.

»Tig, och vi äro båda två räddade», hviskade hon till honom.

Hennes röst träffade hans öra som ett smygande gift, och detta gift spred sig i hans ådror ända till hjärtat, och detta som nyss klappat i trohet mot vännen och varit uppfyllt af medvetandet om sin plikt, detta hjärta förmådde plötsligt ej mera lyssna till samvetets toner; med ett doft ljud sjönk Cassanniello ned vid den sköna kvinnans fötter.

»Min dagbok», stönade han än en gång, »gif mig min dagbok åter, du gömmer den här i rummet, jag skall — jag skall —»

Han försökte resa sig, men förmådde det icke.

»Din dagbok», hviskade hon, »o, du tror väl icke att jag är så dum att jag gömt den här. Skogen är stor, sök din dagbok i skogen, hvarest jag gömt den.»

»Då — då är jag förlorad», skrek Cassanniello och slog händerna för sitt ansikte.

»Då — då är jag räddad», jublade Cyprienne. Och plötsligt blef hon åter alldeles lugn, gick långsamt bort till dörren, öppnade den och pekade utåt gången.

»Gå», ropade hon till mannen, som låg snyftande på golfvet. Men han reste sig icke. »Gå», upprepade hon, »vägen är fri, polisen väntar på att få höra dina hemligheter!»

»Jag kan icke — jag —»

»Men du har ju en plikt att uppfylla, du måste ju hämnas den döde där.»

»Jag hämnas ingen mer», stönade Cassanniello.

Då skyndade Cyprienne tillbaka till honom, grep honom om handledet och ryckte upp honom från golfvet.

»Så tig», röt hon åt honom, »tig, jag befäller dig det, ty i samma stund, som du talar om hvad du vet om mig, är du förlorad.»

»Jag — skall tiga.»

»Då — då skall jag belöna dig», hviskade förförerskan till honom, »kom, du min medbrottsling, mitt verktyg, jag icke endast hotar, jag belönar äfven.»

Det blef tyst i rummet; men borta vid kistan låg den döde och stirrade med brustna ögon upp i taket.

Han hade ej funnit någon hämnare.

SEXTONDE KAPITLET.

Den ryska prinsessan.

Furstliga slottet i residensstaden var strålande upplyst, och skenet från ljushafvet föll ut öfver gatorna, hvarest stora skaror böljade af och an, ty denna afton fanns det mycket att se i residensstaden.

Man var sedan länge i Lichtenfels ej mera van vid några stora anordningar vid hofvet, det hade egentligen på senare tiden varit förfärligt tråkigt uppe i det stora, härliga slott, som Maximilian Theodor hade byggt i stället för det gamla, hvarest hans förfäder hade residerat under mer än tre hundra år. Fursten hade ju, som redan berättats, varit myckét sjuk och måste skona sig, men nu hade prins Hellmuth plötsligt kommit åter efter två års frånvaro, och nu sågo Lichtenfelsarne med förvåning att man vid hofvet träffade anstalter i och för emottagandet af gäster.

Prinsessan Alexandra af Ryssland hade anmält sitt besök vid hofvet. Hon befann sig åtföljd af sin onkel, grefven af Gotland, på en resa genom hela Tyskland, och då skulle det ju hafva varit en förolämpning mot hofvet i Lichtenfels, om hon icke äfven aflagt ett besök där. Men inom familjerna i residensstaden, på ölstugorna och öfverallt talade man helt annorlunda om prinsessans besök, och det var den allmänna meningen att detta skulle leda till en förlofning mellan henne och prins Hellmuth.

Fursten och prins Hellmuth hämtade själfva prinsessan från stationen, och Hellmuth måste bekänna att han sällan sett en mera intagande varelse. Men likväl rörde sig i hans hjärta intet, som det allra ringaste lik-

nade kärlek, och så ofta han var tillsammans med prinsessan och jämförde henne med Käthchen, kände han först rätt, hur ömt och varmt han älskade sin hulda flicka.

Hellmuth beklagade den förtjusande prinsessan, ty de första dagarne trodde han sig märka att hon älskade honom. Och så upprann då den afton, om hvilken vi nyss talade, då slottets alla fönster voro festligt upplysta, och en väldig folkhop var församlad på slottsplatsen för att se gästerna fara dit.

Snart var balen i full gång, och fastän man annars har den föreställningen om en stor hofbal att den är någonting mycket tråkigt, så var detta icke alls fallet här.

Man hade redan gjort ifrån sig den stora polonäsen och tre runddansar, och Hellmuth kände behof af att hvila sig en liten stund. Han trädde in i ett litet kabinett, som var skildt från stora balsalen genom en sidenportiere och sjönk ned i en hvilstol. Hans tankar dvaldes dock icke här. De flögo, som så ofta, till Drakborgen, till Käthchen, men därpå sade han till sig själf:

»I afton måste det blifva klart mellan prinsessan Alexandra och mig. Ack, om min aning blott ej har bedragit mig, om grefve Erik af Wallroden ej vore henne likgiltig, det vore sannerligen det bästa, som kunde hända mig.»

I detsamma sprang han upp från stolen, ty han hörde steg närma sig ingången till kabinettet.

»Låt oss gå in i detta rum, grefve Wallroden», sade en röst, hvilken Hellmuth kände igen som prinsessan Alexandras, »låt oss ett ögonblick draga oss tillbaka från festen.»

»Hon kommer», hviskade Hellmuth, »och den ryske grefven är i hennes sällskap — o, skulle de två söka någonting annat här än hvila från dansen — det måste jag taga reda på till hvarje pris!»

Och Hellmuth gömde sig hastigt bakom de gula sidengardinerna.

I detsamma slogs portieren åt sidan, och Alexandra af Ryssland och Erik Wallroden trädde in. Prinsessans arm hvilade i grefvens, och Hellmuth, som makat gardinen litet åt sidan, för att ej blott kunna höra utan äfven se, måste bekänna att han sällan sett ett vackrare och mera passande par.

Prinsessan hade bruna lockar, som föllo ned öfver hennes axlar och omgäfvade ett ljuft och oskyldigt, men ändå svärmodigt barnaansikte. Hon bar en grön sidenklädning med långt släp, som hon i detta ögonblick lagt öfver armen.

Erik af Wallroden var längre än Hellmuth, och liknade med sitt tjocka, blonda hår en af forntidens jättar.

»Får jag föra er till stolen där borta», frågade Erik af Wallroden och pekade på en fåtölj. »Ni önskar hvila er, eller hur, prinsessa?»

»Hvila mig», ropade Alexandra med öm röst, i det hon sände den vackre mannen en blick från sina ljufva, blå ögon, »det trodde du väl icke på allvar, Erik, då jag bad dig åtfölja mig hit? Du förstår väl, min älskade, att jag ville vara ensam med dig en stund — jag har ju hela dagen ej haft tillfälle att tala ostördt med dig. Kom, Erik, låt mig se på dig, jag måste inpregla mig dina kära drag i minnet, ty i morgon komma ni väl ej åter från jakten före mörkrets inbrott.»

Prinsessan lade bägge sina armar om den unge mannens hals, och med ett rop af förtjusning drog Erik henne intill sig. Men äfven Hellmuth höll på att utstöta ett glädjerop, ty det kunde ju för honom ej tänkas någon härligare anblick; denna bild betydde ju för honom frihet och förlossning från det tvång, som hans far ville ålägga honom.

»Prinsessa», sade grefven nu, »jag vet icke, om jag ännu äger rätt till att tala om kärlek till er, jag vet icke —»

»Framför allt äger du icke rätt till att tilltala mig

med ni, och om du en enda gång tilltalar mig med den fula titeln prinsessa, då ger jag dig fem kyssar till straff.»

»Prinsessa —»

»Ett — två — tre — fyra — fem, se så där, nu har du fått ditt straff. Men om du än en gång kallar mig prinsessa, då tar jag tillbaka mina kyssar från dina läppar.»

»Låt oss tala allvar, Alexandra», sade den unge mannen med låg röst, »ty skrattet har sannerligen försvunnit från mina läppar. Du vet, hur ömt jag har älskat dig och ännu älskar dig. Men det hade varit bättre, om du ej hade valt mig till din följeslagare på denna resa, ty du skulle därigenom hafva besparat mig mycken smärta. Tror du att det är mig likgiltigt att nödgas åse att man öfverallt anser dig som prins Hellmuths fästmö, tror du att jag längre står ut med att se dig vid prinsens sida, nej, nej, och tusen gånger nej! Det påstås alltid att vi söner af Norden ha kallt blod i våra ådror, men mitt blod strömmar hett och våldsamt till mitt hjärta. Alexandra jag ber dig, gif mig permission och låt mig resa hem, ty hvad skall jag här?»

»Säg mig en gång, du store, blonde gosse, tror du verkligen att jag någonsin skulle kunna upphöra att älska dig? Menar du att jag någonsin blir prins Hellmuths af Lichtenfels maka? Nej, förr skulle en af våra sjöar förvandlas till en blomsterträdgård, än jag skulle omfamna en annan man än dig!»

»Alexandra, min gudinna, min lycka», ropade Erik af Wallroden och drog med vild lidelse prinsessan intill sig. »Du vill alltså icke gifva dig med prinsen.»

»Nej, nej, och tre gånger nej!»

»Men diplomaterna tyckas anse ert giftermål som en afgjord sak; i synnerhet furst Maximilian Theodor, som i öfrigt är en förträfflig herre, bemöter dig med en ömhet, som man endast visar en sonhustru, och äfven din onkel, grefven af Kurland —»

»Om tyske kejsaren själf skulle komma och befalla mig att välja prinsen, skulle jag säga till honom:

»Herr kejsare, ursäkta. Ni härskar öfver tyska riket och härskar vist och godt öfver det, men jag härskar öfver mitt eget hjärta och vet bäst hvad som är bra för det! Nej, min Erik, om några dagar lämna vi Lichtenfels, och jag skall då vara lika fri som förut, och när vi komma tillbaka till Ryssland, skall du träda inför min höge far och begära min hand af honom. Och nekar han dig den, så skänker jag dig densamma, äfven om jag för din skull skall försaka min börds alla privilegier.»

»Då blott ännu en fråga», bad grefven. »Har prins Hellmuth ej gjort något intryck på dig?»

»Prins Hellmuth», sade Alexandra, »är en utmärkt man, och jag tror nästan att jag skulle kunnat tycka om honom, om jag icke älskade dig så högt. Men bli nu icke svartsjuk, ty jag älskar blott dig, men för prins Hellmuth hyser jag en uppriktig vänskap.»

»Och tror du att prinsen älskar dig», frågade Erik vidare.

»Det är just det, som jag skulle vilja veta», ropade Alexandra med en djup suck. »Ofta förefaller det mig, liksom om han ser på mig med en öm blick, då väntar jag hvarje ögonblick att han skall öppna munnen och bekänna sin kärlek, men sedan finns det andra ögonblick, då jag är fast öfvertygad om att han icke älskar mig. Om jag blott kunde erhålla visshet om den saken, då skulle jag känna mig befriad från en stor börda. O, Gud, hvem skänker mig denna upplysning?»

»Jag, prinsessa», ropade i detsamma en klar, jublande stämma. Alexandra slet sig med ett skri lös ur den unge grefvens armar.

»För Guds skull, hvem är här? Man har spionerat på oss», ropade hon. »Ah, är det ni, ers höghet, prins Hellmuth själf — o, hvad måste ni tänka om mig?»

»Jag tänker att ni är den mest förtjusande prinsessa under solen», sade Hellmuth, i det han grep hennes hand och förde den till sina läppar. »Förlåt, herr grefve, men handen tillhör tills vidare ännu mig och munnen er, eller hur?»

»O, gå er väg», sade Alexandra med trumpen min, »ni är en elak människa, jag tror verkligen ni stod gömd bak gardinen.»

»Till vår lycka, ty nu har jag vunnit den lyckliggörande öfvertygelsen att ni icke älskar mig, och att ni på inga villkor vill välja mig till er gemål; ni anar icke, prinsessa, hur lycklig det gör mig.»

Trots den sällsamma situationen måste prinsessan skratta hjärtligt.

»Hör du det, Erik», sade hon till grefven, »prinsen är lycklig, emedan jag icke älskar honom, jag vågar alltså hoppas att han ej heller tycker om mig.»

»Jag tycker mycket om er, prinsessa, och önskar grefve Erik af Wallroden hjärtligt lycka till förbindelsen med er. Var förvissad om att jag skall göra allt, som står i min makt för att ni och grefven så snart som möjligt må nå målet för era önskningar. Men jag är skyldig er en förklaring, prinsessa. Jag har åhört ert samtal, och det skulle ej vara gentlemannalikt af mig, om jag ej gåfve er en inblick i min själ. Jag finner er förtjusande, skön och älskvärd, men jag älskar er icke, emedan — jag älskar en annan. Hon är icke en prinsessa, icke ens en förnäm dam och icke rik. Nej, prinsessa, hon är så fattig att hon ej ens äger ett hem, men hon är så rik på skönhet och dygd som — nå väl, som ni själf.

Hon är en borgerlig flicka, och ni kunna alltså föreställa er, hvilka svårigheter vår förbindelse möter, men nu, då jag vet att ni försmår mig, nu hoppas jag åter, ty jag måste uppriktigt bekänna att förbindelsen med er var största hindret för min lycka. Och nu skulle jag vilja framställa en bön åt er, prinsessa.»

»Bed, prins Hellmuth, och var öfvertygad om att jag skall bönhöra er.»

»En korg har ni ju gifvit mig», fortfor Hellmuth, »men det är icke nog, åtminstone icke för min furstlige far. Korgen måste vara synbar, den måste gifvas mig inför min far, och därför måste vi besluta oss för att spela en liten komedi. Innan jag kom hit, hviskade min far till mig att han väntade mig om en kvart i sitt kabinet, jag vet precis hvad han vill säga mig. Han vill fråga, om jag redan har anhållit om er hand; får jag nu säga honom att jag gjort det, och att ni försmått mig?»

»O, jag vet det som är bättre», sade Alexandra skratande, »säg er furstlige far att jag vill svara er på ert frieri i hans närvaro, och jag lofvar er, min prins, att ni skall bli nöjd med svaret.»

»Jag tackar er, prinsessa», ropade Hellmuth och skyndade därpå ut ur kabinetet.

»Nu ha vi vunnet spel», ropade grefve Erik, »o, min älskade, nu skola vi väl icke tveka att genomdrifva vår förbindelse, så snart som vi komma åter till Ryssland.»

»Nej, min vän, det kan du lita på», svarade prinsessan.

I detsamma slogs portiern tillbaka, och prins Hellmuth inträdde åter i kabinetet.

»Jag ber om förlåtelse», sade han, i det han vände sig mot grefven, »men jag skulle vilja skicka den person, som kanske i detta ögonblick skälfver vid tanken att jag skulle kunna slitas ifrån henne, ett lugnande telegram, men jag kan icke aflägsna mig från festrummen utan ätt väcka uppseende. Käre grefve, kanske ni har ett stycke hvitt papper och en blyertspenna på er.»

»Med största nöje», ropade grefven och tog fram en plånbok ur sin bröstficka. »Här är ett papper och här en blyertspenna.»

Med dessa ord lämnade han Hellmuth ett papper,

och prinsen slog sig ned vid ett bord och skref sitt telegram. I detsamma såg han att grefven gifvit honom ett dubbelt papper. Utan att vända om det och utan att ana hvad som stod skrifvet på pappersarkets andra hälft, slet han bort det rena papperet och skref:

»Käthchen! Det är afgjort! Hon har gifvit mig fri; hon älskar lika litet mig, som jag älskar henne. Snart är jag hos dig. Tusen hälsningar till dig och doktorn.

Hellmuth.»

»Min bästa tack, herr grefve», sade han därpå. »Er, prinsessa återser jag sannolikt ännu i afton i min fars kabinett.»

»Jag skall förbereda mig på ett högtidligt tal», ropade prinsessan skrattande, »men jag tror knappast att det skall behaga hans höghet fursten — er kanske så mycket mer.»

Åter blefvo de älskande ensamma.

»Glöm icke, min älskling», sade grefven efter en stund, »att du lofvat dansa denna kadrilj med mig.»

»Hur skulle jag kunna glömma det, min vän, men gå nu, det är ej värdt att vi följas åt ut ur kabinettet.»

Grefven skyndade bort, och Alexandra ställde sig framför spegeln för att ordna sin frisyra. Då såg hon ett papper ligga på bordet, vid hvilket Hellmuth suttit.

»Skulle prinsen hafva glömt sitt telegram», sade hon, »det vore skada, men då är det kanske min plikt att lämna honom detta papper. Hon tog det, men spratt till, då hon kastade en blick därpå. Det var icke tyska ord utan ryska, som betäckte bladet, de voro ej heller skrifna med blyerts utan med bläck.

»Detta papper», ropade Alexandra bleknande, »måste Erik hafva tappat ur sin plånbok; o, min Gud, hvad är det för ett bref — det är förfärligt — jag olycksaliga!»

Det dröjde flera minuter, innan hon hämtat sig tillräckligt för att läsa brefvet. Det lydde som följer:

»Grefve Wallroden!

En bekymrad moder påminner er om er plikt. Huru skall det nu gå, sedan Hedda födt det barn, hvars far ni är? Ni har ej visat er hos oss på två månader, under det att ni förut kom hvarje afton. Hedda lider, och jag fruktar att mitt barn, som gifvit er allt, ej skall öfverlefva denna stora, förfärliga sorg.

Om ni vill undgå det värsta, grefve Wallroden, så kom åtminstone en gång för att trösta Hedda och se ert barn. Jag behöfver väl ej påminna er om er plikt, ni har ju i öfrigt alltid varit en man af ära.

Tills vidare hälsar jag er ännu med den gamla högaktningen och vänskapen.

Marie Peterson, majorsänka.»

Alldeles ifrån sig stirrade Alexandra på det ödesdiga papperet.

»Bedragen», utbrast hon med skälfvande läppar, »skamligt bedragen; denne man, som jag älskade och tillbad, har förfört en flicka, är far till ett barn! Ha, han har endast lekt med mig, ty medan han talade med mig om kärlek, har en annan hvilat i hans armar. Men jag skall hämnas, herr grefve», fortfor hon, i det hon gömde papperet vid sin barm, »ni tror er redan äga en prinsessas hand och hjärta, det var väl den rika hemgiften, som lade er för mina fötter, men jag skall hämnas!»

Därpå torkade hon bort tårarne från sitt ansikte, och inträdde några ögonblick senare i balsalen, lika förtjusande och med ett lika lugnt leende som förut. Tonerna af en munter kadrilj ur »Sköna Helena» klingade genom salen. Grefve Erik af Wallroden skyndade henne ifrigt till mötes.

»Kadriljen, prinsessa», ropade han, i det han bugade sig för henne, »ni gör mig väl den äran?»

»Naturligtvis», svarade Alexandra, tog grefvens arm och gick i dansen med honom.

SJUTTONDE KAPITLET.

Ett förkrossande »Ja!»

»**E**r hand, grefve Kurland, saken är alltså i ordning.»

Med dessa ord räckte fursten af Lichtenfels, som för tillfället befann sig i sitt arbetsrum, handen åt grefven af Kurland, Alexandras onkel, och denne tvekade naturligtvis icke att besvara handtryckningen.

»Jag är lycklig, furste», sade han, »att våra barn funnit hvarandra, ty det är utom allt tvifvel att Hellmuth och Alexandra ju skola blifva ett lyckligt par. Vi två ha nu dryftat allt, som rör förmålningen, och jag måste uttala min tillfredsställelse med det ädelmodiga sätt, på hvilket ers höghet kommit oss tillmötes.»

»Nå väl, grefve Kurland», sade Maximilian Theodor, »jag måste öppet bekänna att jag är hjärtligt glad, emedan prins Hellmuth genast lät fjättra sig af Alexandras älskvärdhet, ty jag har på senare tiden gjort ganska led samma erfarenheter med min käre son. Som ni vet har han varit på resor, och där hade han då blifvit kär i en borgerlig flicka, som icke ens lär vara alldeles *comme il faut*. Nå, ungdomen rasar, eller hvad säger ni, Kurland?»

»Jag säger att ungdomen på vår tid väl ej var mycket bättre,» skrattade den gamle, korpulente grefven.

»Tyst», sade fursten, »om dylikt talar man icke. Men vi skulle ju tala om våra barns lycka. Hvad säger ni om att redan i afton eklatera förlofningen. Naturligtvis måste vi först höra Hellmuth och Alexandra, och framför allt måste min son lämna oss en öppen förklaring. Jag skall genast låta kalla honom, han skall säga oss, om han är ense med prinsessan, hvilket jag

förmodar, de ha ju nästan varit tillsammans hela kvällen. Men apropos, grefve, ni har i ert följe en vacker ung man, grefve Erik af Wallroden, tror ni icke att prinsessan intresserar sig en smula för honom?»

»Intresserar sig? Nå ja, ers höghet sade ju nyss, ungdomen rasar, och i det afseendet äro väl de unga damerna ej annorlunda än de unga herrarne. Prinsessan har kanske koketterat litet med grefven, men det är naturligtvis slut, så snart som förlofningen blifvit ett faktum.»

»Det skall den vara om några minuter», sade fursten och tryckte på en ringklocka. »Bed hans höghet prins Hellmuth komma hit», sade han till den inträdande kammartjänaren, »och äfven ministerpresidenten grefve Brühl.» Kammartjänaren aflägsnade sig, men återvände inom kort och anmälde grefven.

Dennes hofansikte visade sig redan i dörren.

»Träd blott närmare, min käre Brühl», sade fursten vänligt, »ni skall vara närvarande vid en glädjande tilldragelse inom min familj. Min sons förlofning med prinsessan Alexandra skall äga rum här om några minuter, ni själf, käre grefve, har ju bidragit mycket till att förena deras hjärtan, och jag tackar er för den duglighet, med hvilken ni fört förhandlingarne.»

»Äfven min svåger, kejsaren af Ryssland», sade Kurland och räckte Brühl handen, »skall veta belöna era trogna tjänster. Tills vidare har jag i uppdrag att förläna er den ryska kronorden.»

Brühls ansikte strålade. Allra mest glädde honom den tanken att han gjort prinsen ett streck i räkningen, ty han visste blott atltför väl att han tillfogat Hellmuth ett djupt sår genom att hindra hans giftermål med hans älskade, som han inkvarterat på Drakborgen.

Nu anmäldes äfven prins Hellmuth, och fursten skyndade honom tillmötes med framsträckta händer.

»Nå väl, min son», sade han, »det gäller nu att högt uttala, hvad som under de senaste dagarne rört

ditt hjärta. Du älskar ju prinsessan Alexandra, är det ej så?»

»Jag visste», sade Hellmuth, »att det var min fars önskan att förmåla mig med den älskvärda prinsessan, och jag har handlat i enlighet därmed.»

»Alltså redan handlat», ropade fursten. »Ser ni, grefve Kurland, min son är dragonofficer, han galopperar till målet. Nå väl, min son, då kunna vi väl ännu i afton eklatera förlofningen, ty prinsessan Alexandra har utan tvifvel med glädje gifvit dig sitt ja.»

Fursten ville vid dessa ord sluta sonen i sina armar, men Hellmuth ryggade tillbaka med en afvärijande rörelse.

»Förlåt mig, min far», sade han, »men jag vågar ännu icke taga emot er lyckönskan. Prinsessan åhörde tigande mitt frieri, och då jag bad om hennes svar, sade hon:

»Min prins, ni skall få mitt svar, dock icke på tuman-hand, utan inför er far och min onkel, som intressera sig för vårt öde.»

»En förträfflig flicka», ropade grefve Kurland, »det är förnämjt och furstligt tänkt, jag kan endast berömma henne därför.»

»Jag säger detsamma», sade fursten, »men då göra vi i alla fall bäst i att höra prinsessan genast, ty jag brinner af otålighet att presentera Hellmuth och Alexandra som fästfolk för mina gäster.»

Därpå bad han grefve Brühl hämta prinsessan från balsalen.

»Ja, min käre Hellmuth», sade fursten, »detta är en lycklig dag för vårt hus, Gud allena vet hur jag längtat efter den. Nu skall det åter bli solsken hos oss, jag får utom en god son en kär förträfflig dotter, och skall ej heller tveka att lägga en del af regeringens börda på dina ungdomliga axlar.»

»Jag skall göra allt, som kan glädja min furstlige

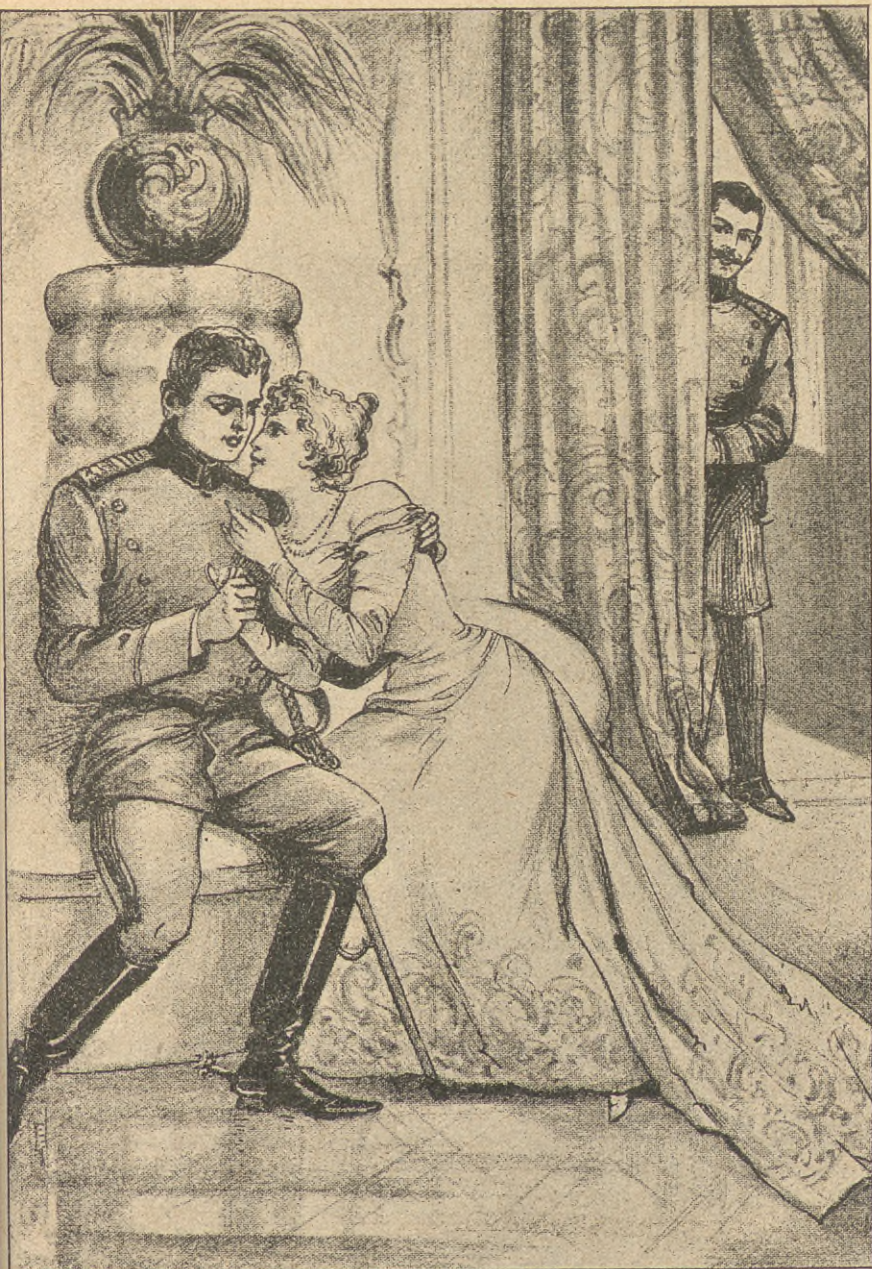
fader», svarade Hellmuth, som i själfva verket fann den komedi han spelade odräglig.

Nu öppnades dörren, och Alexandra trädde in vid Brühls arm. Bakom dem syntes grefve Erik af Wallroden. Som resmarskalk var han berättigad att bevista detta samtal, och Alexandra förklarade med ett förtjusande leende för Maximilian Theodor att hon uppmanat grefven att följa henne dit.

Fursten ställde sig nu midt i rummet med Alexandra på sin vänstra och Hellmuth på sin högra sida och började mycket högtidligt:

»Prinsessa Alexandra af Ryssland, vi ha ansett det som en stor lycka och ära att ni hedrat vårt hof med ett besök, men vi inse nu att det var Försynen själf, som ledt era steg hitåt. Min son, prins Hellmuth af Lichtenfels har bedt mig föra sin talan hos er, prinsessa! Prinsen är förtjust öfver er skönhet, dygd och älskvärdhet och skall anse det som den största ära, om ni vill lyckliggöra honom med er hand. Om denna förening är er välkommen, då skall den ej möta några hinder, ty jag har för detta fall redan tillförsäkrat mig er höge fars samtycke. Jag frågar er alltså nu, prinsessa Alexandra af Ryssland i närvaro af er onkel, grefven af Kurland, vill ni skänka min son, prins Hellmuth af Lichtenfels er hand och ert hjärta och blifva honom en god och trogen maka och en gång furstinna i detta land, hvars krona aldrig har smyckat ett värdigare hufvud än ert.»

Hellmuth såg att prinsessan var mycket upprörd. Han såg äfven att hon ständigt höll sin blick fästad på grefve Erik af Wallroden, och han fann detta mycket förklarligt. Äfven han tänkte ju på Käthchen och på att han nu snart skulle vara befriad från det besvärliga tvånget. Men nu började prinsessan redan tala. Hellmuth kunde ej låta bli att fästa en leende blick på sin far, grefve Kurland och grefve Brühl, vid tanken på deras öfverraskning, när de finge höra prinsessans osminskade »nej».

»Dig allena älskar jag», ropade Alexandra, »för prins Hellmuth känner jag endast vänskap.»

»Min höge herre och furste», ropade Alexandra med fast stämma, »jag har med stor glädje och uppfylld af lycka och ära hört det hedrande anbudet från er mun. Afven jag bekänner att det ända sedan jag kom hit varit min önskan att få tillhöra detta hof, och att prins Hellmuth vunnit mitt hjärta med storm. — —»

»Hon sockrar in pillret», tänkte Hellmuth, »nu kommer hennes men —»

»Men jag vågade icke hoppas på en så stor lycka. Som den nu dock blifvit mig tilldel, håller jag den gärna fast med båda händerna och svarar af allt mitt hjärta: Ja, jag vill blifva en god och trogen maka för prins Hellmuth och en nådig furstinna för detta land».

Hellmuth tyckte att golfvet försvann under hans fötter. Hade Alexandra plötsligt blifvit vansinnig, eller hade hon lekt med honom förut? Nej, nej, det var icke möjligt! Men hade han då förstått henne rätt? Han sände Wallroden en blick. Denne stod där likblek och med hoppessade läppar.

Den gamle fursten slöt Alexandra jublande i sin famn och förde henne därpå fram till sin son. Hellmuth ville tala, men hans strupe var liksom hopsnörd, han ville fly, men förmådde ej röra en fot.

»Min faderliga välsignelse skall icke felas er, mina barn», ropade fursten. »Omfamna nu hvarandra, jag ser att du, min son, knappast förmår fatta din lycka. Och följ nu med till balsalen, hvarest grefve Brühl genast skall eklatera förlofningen.

Hellmuth följde med som en sömngångare. Han visste knappt hvad som sades till honom, han såg icke de människor, som bugade sig för honom, såg ej heller huru grefve Erik af Wallroden trädde fram till honom och Alexandra bugade sig och sade med hes röst:

»Ni skall mäta den lycka, jag önskar ers kgl. höghet, när ni minnes mina trogna tjänster!»

»Jag tackar er, grefve Erik af Wallroden», svarade prinsessan, i det hon drog fram ett papper från sin

barm, »svaret på er hjärtliga lyckönskan finner ni på detta papper!»

Därmed vände hon sig bort. Då grefve Erik några minuter senare öppnade papperet i samma kabinett, hvarest han nyss hållit Alexandra i sina armar, sjönk han alldeles förkrossad ned i en stol.»

»Detta var det alltså, som frånryckte mig den älskade», ropade han förfärad, »det var detta bref! O, hvarför åtog jag mig att ordna min brors otrefliga angelägenhet med Hedda Peterson — hon tror att jag är Heddass älskare — att jag är far till hennes barn — och det var min bror! För sent — för sent kommer hvarje förklaring, förlofningen är eklaterad och kan ej mera häfvas — jag har förlorat Alexandra för beständigt!»

ADERTONDE KAPITLET.

Längtan till Florida.

»Är du nu belåten, Carmen? Har jag uppfyllt din önskan», frågade Fred Jefferson, i det han lutade sig ned öfver sin blinda hustru.

»Det har du, min älskade», svarade hon, »du har fört den goda anden till vårt hus, nu vet jag åtminstone att vår lilla Mildred är i goda händer.»

»O, Carmen», sade Jefferson, »du skulle hafva sett den glädje, med hvilken barnet tog emot Kätchen; hon skrattade och jublade och tröttnade icke på att om och om igen kyssa hennes händer.»

Jefferson anade icke hur hvarje hans ord träffade den olyckliga i hjärtat. Hennes enda tröst var att det just var Kätchen, som barnets kärlek gällde. Kätchen hade redan vistats åtta dagar i amerikanarens hus, och dessa åtta dagar hade kommit hans kärlek att slå ut i ljusan låga. Dagligen och stundligen såg han den älsk-

liga flickan omkring sig, såg huru hon utöfvade sin tjusning på alla, och att det ej fanns en mera åtråvärd varelse än hon.

»Fred», började Carmen åter; »jag skulle vilja tala med dig om en sak, som ej lämnar mig någon ro hvarken natt eller dag. Det är frågan om din och min framtid.»

»Men min kära Carmen», inföll amerikanaren hastigt, »hvarför plåga dig med dylikt? Vår framtid är ju dock tryggad i alla afseenden, jag är oberoende och kan uppbjuda allt, som kan förskaffa dig någon lindring. Skulle du hafva lust att lämna New-York och lefva i en angenämare omgifning, så säg det. Som du vet, äga vi ju en liten förtjusande villa i Florida i närheten af hafvet, det skulle kanske stärka dina nerver att inandas hafs-luften. Säg blott ett ord, och jag skall åtfölja dig dit.»

»Just om den saken ämnade jag tala med dig», sade Carmen. »Jag har verkligen känt längtan efter landet, klimatet där skall kanske bekomma mig bättre än New-Yorks och jag skall kanske där mindre känna att jag är en stackars blind, som är en börda för alla.»

»Återigen detta ord, som jag hatar», ropade Jefferson. »Du är icke en börda för någon! Allt hvad jag gör för dig sker gärna, och äfven Käthchen —»

»Hon är ett helgon», inföll den blinda, »och lefver endast för sin plikt. Men du måste naturligtvis känna dig djupt olycklig, och det kan ej fortgå på detta sätt, om jag icke skall bli vansinnig. Det förefaller mig ofta, liksom om jag måste köra hufvudet i väggen, på det att ni måtte finna mig liggande död på golfvet. Men om du vill att jag skall undgå ett sådant öde och på ett eller annat vis stjåla mig bort från lifvet, så uppfyll min bön — låt mig fara till Florida! Där skall jag begrafva mig i ensamheten, men du skall stanna i New-York och Mildred med dig. Du är ung och har anspråk på att njuta af lifvet, men hur kan du det, när du har en så sorglig bild framför ögonen.

Ja, hon hade rätt, han kände själf huru hans kraft

minskades för hvarje dag, och han hade själf tänkt sig att en förändring måste äga rum, men aldrig hade han föreställt sig annat än att han och Mildred skulle lefva tillsammans med Carmen.

»Du tiger, Fred», fortfor Carmen, »men jag ber dig blott träffa alla förberedelser till resan. Jag behöver endast två trogna flickor och en betjänt, som kan vakta huset, och de finnas nog bland våra tjänare.»

»Och Käthchen», frågade Jefferson med låg röst.

Men då rätade den blinda upp sig och ropade med nästan barsk stämma:

»Käthchen Schneider stannar här — hon stannar hos . . .»

Jefferson förmådde knappt undertrycka sin sinnserörelse, ty han förstod plötsligt den blindas afsikt. På detta sätt ville hon alltså göra bot för sitt brott; hon hade en gång skymfat den rena, oskyldiga flickan, nu ville hon själf lämna henne och mannen tillfälle att träda hvarandra närmare, tills kärleken slutligen för- enade dem.

»Carmen», sade amerikanaren, »det kan icke vara ditt allvar; betänk dock hvad världen skulle säga, om den vackra flickan vistades här i huset ensam med mig.»

»Världen», ropade Carmen, »den, som är så olycklig som vi, frågar icke efter världen, om han åtminstone vill återvinna en del af sin lycka. Jag skulle vilja att du ej skulle sakna något, och som jag ej mer kan dra försorg om dig, så tror jag — så menar jag —»

Stora tårar störtade ur den blindas tomma ögonhålur och runno ned öfver hennes magra kinder.

»Carmen, du gråter — o, jag anade ju att detta beslut skulle kosta dig halfva lifvet.»

»Hvad gör det», fortfor Carmen, »du skall icke bekymra dig om mig, men du skall stanna här, hör du, jag vill det, och Käthchen Schneider skall stanna vid din sida!»

Jefferson hade rest sig i stor upphetsning, nu lutade han sig ned öfver sin hustru, kysste henne på handen och sade:

»Carmen, jag beundrar dig! Du hade förlorat min aktning, men du har återvunnit den med glans. Carmen, jag högaktar dig.»

»O, jag tackar dig för dessa ord», hviskade den blinda, »nu vill jag gärna dö, ty nu vet jag att du skall gjuta en tår vid min graf och bedja en bön för min arma själ. Men kalla nu hit Käthchen, jag har mycket att säga henne. Och träffa sedan alla förberedelser för resan till Florida. I morgon skall jag vara där — fjärran från dig, från henne och från mitt barn.»

Ännu en gång kysste han hennes hand och skyndade därpå, djupt rörd, ut ur rummet. Den blinda var ensam.

»Jag ser dem», hviskade hon, »jag ser dem stå hand i hand vid mitt dödsläger, jag ser tårar i deras ögon, men dessa tårar skola torka, och de skola blifva man och hustru.»

Två stora tårar runno nedför hennes kinder.

»Florida», återtog hon därpå med låg, sjungande röst, »ja, Florida är vackert, där blommar palmen och apelsinträdet, och hafvet är blått som safiren — o, Florida, jag såg det en gång, då jag var ung och vacker och lycklig! Jag skall ej mera få återse mitt sköna, härliga Florida, men där, dit jag går, är det tusen gånger härligare, ett verkligt Paradis, af hvilket allt jordiskt endast är en svag spegelbild, som jag ju icke ens kan se.»

Dörren öppnades och en smärt flicka iförd en enkel mörk klädning trädde in.

»Ni önskade min närvaro, fru Jefferson», sade Käthchen och närmade sig den blindas stol. »Vill ni att jag skall läsa för er i Miltons 'Förlorade Paradis', som vi började i går?«

»Nej», svarade den sjuka, »det förlorade paradiset bär jag inom mig, men sätt er här bredvid mig, Käthchen,

och låt mig tala med er. Säg mig nu, kan du förlåta mig, kan du glömma? Du är så ädel och har kommit till mig som en syster, fastän du hade all orsak att afsky mig. Säg mig nu uppriktigt, gjorde du det af godhet för mig, eller hvad var det för en känsla, som förmodde dig att beträda detta hus?»

»Jag tänkte endast på», svarade den älskliga flickan, »att en olycklig längtade efter mig, och jag menar, att alla människor äro pliktiga att hjälpa hvarandra.»

»Ja», sade den blinda, »det är vår plikt, och jag vill äfven uppfylla min plikt mot dig och spela Försyn för dig. Ser du», fortfor hon efter en paus, »det skulle ju vara möjligt att jag kallades bort från denna jord; och jag hyser ingen önskan om att få lefva. Men den tanken nedtrycker min själ, hvad som då skall blifva af honom, som jag älskade, men som jag tyvärr ej förstått att göra lycklig.»

En lätt rodnad steg upp i Käthchens kinder.

»Jag kan dock ej mer godtgöra hvad jag felat», fortfor Carmen, »och därför är jag öfverflödig i världen och måste bort. Jag kan ej heller vara något för mitt barn. Men du, Käthchen, är som en mor för henne, därför måste du äfven blifva det — du måste blifva min mans hustru.»

Käthchen lutade sig halft medvetlös tillbaka i stolen. Den blindas plan uppfyllde henne med fasa. Kommo dessa ord ur Carmens eget hjärta, eller var hon ett språkrör för sin mans tankar och önskningsar? Käthchen var icke blind — hon anade Jeffersons känslor för henne. Men hon bar ju i sitt hjärta en annan mans bild, som aldrig kunde blekna, och Jefferson var för henne endast en vän; en broder.

»Käthchen», hviskade den blinda, »jag skulle vilja veta dig vara lycklig, innan döden tillsluter mina blinda ögon. Den dag, då jag vet att ni aldrig skola skiljas, den dag då jag får höra att du älskar Jefferson, och

att han är lycklig vid din kärlek, den dag vill jag gärna dö.»

»Dö? Nej, Carmen, ni skall lefva, o, om ni väntar och hoppas detta, då skall Gud skänka er ett långt lif, ty jag skall aldrig intaga er plats, det svär jag.»

Och Kätchen skyndade ut ur rummet, ty hon förmodade ej behärska sin rörelse.

»Hon vill icke blifva lycklig», utbrast den blinda, sedan hon åter blifvit ensam, »och likväl älskar hon honom, jag vet det, ty hur skulle hon kunna låta bli att älska honom. Men hon är ädel och vill ej tillhöra Jefferson, medan jag ännu har några anspråk på honom. Jag är hindret på hennes väg, men detta hinder måste försvinna. Ack, Carmen, vet du nu hvad du har att göra?»

»Missus, missus!»

Carmen utstötte ett svagt skri. Det var Sahras stämma, negressen var där.

»Det är jag, missus», ropade Sagra, i det hon med smygande steg närmade sig den blindas stol. Carmen spratt till vid tanken på att den usla kvinnan befann sig i hennes närhet, men negressen fortfor: »Ja, det är jag, er gamla tillgifna Sagra, som älskar och tillber sin missus, och som —»

Negressen hejdade sig. Det var första gången hon såg sin härskarinna efter katastrofen på »Gascogne», och hon greps af förfäran öfver hennes vanställande.

»Du tiger, Sagra», sade Carmen med dof röst, »du gripes af fasa vid anblicken af mig. Ser du, så har Gud tecknat mig, emedan jag lät förföra mig af dig. Orm, orm, vik bort ifrån mig!»

»Ack, herre Jesus», ropade negressen, »är detta tacken för allt hvad jag gjort för min älskade härskarinna, men jag kunde väl förstå att jag skulle vara syndabocken.»

»Du har rätt, Sagra», sade Carmen, som lugnat sig något, »jag är icke mindre brottslig än du, det vare

långt från mig att ställa dig till ansvar för hvad som skett.»

»Jag kom äfven hit», återtog Sahra, »för att bedja min härskarinna om förlåtelse. Det lämnade mig ingen ro hvarken natt eller dag, och jag var nära därän att tömma den flaska med gift, som jag alltid bär hos mig. Äfven nu bär jag den på mig, och om icke missus förlåter mig, då dricker jag ur den på stället — och då är den stackars Sahra ett lik.»

Den blinda höjde hufvudet och sade med låg röst:

»Bär du ett dödligt gift på dig?»

»Ja, missus, mycket dödligt, så dödligt att man genast är borta — *for ever — for ever!*»

Carmen försjönk i djupa funderingar, därpå sade hon:

»Skulle du vilja sälja mig giftet, Sahra?»

»Sälja — missus vill väl icke — missus tänker väl icke —»

»Jag behöfver det åt någon.»

Negressen klappade plötsligt i händerna, och hennes ansikte förvreds till ett afskyvärdt grin.

»Jag förstår, jag förstår — missus behöfver det åt henne, åt denna tyska, som bedrar missus med honom.»

Carmen höll på att uttala ett ord, som skulle hafva skickat negressen bort fortare än hon kommit, men hon behärskade sig och hviskade åt Sahra:

»Så slug du är, ja, du har gissat det, jag behöfver giftet åt henne, som befinner sig i detta hus utan att äga rätt därtill, som är öfverflödig här och måste dö, emedan hon står i vägen för tvänne människors lycka.»

»Präktigt, präktigt», jublade negressen, »o, nu glädjer jag mig dubbelt att jag lyckades smyga mig in i huset genom den lilla trädgårdsgrinden och narrade den tjocke portvakten.»

»Ja, Sahra», ropade Carmen med högtidlig röst,

»Gud har visat dig denna väg för att genom dig låta giftet, som jag behöfver, komma i mina händer.»

Sahra öppnade en liten skinnväska, som hängde vid hennes gördel, tog ut giftflaskan och lämnade den åt Carmen.

»Tag den, missus. Tio droppar i ett glas vin äro tillräckliga, men ge henne tjugu, att hon ej må lida länge, man måste vara mänsklig. Då blir det väl åter plats för Sahra här i huset, som det nu är, skulle hon ju störa de två älskande, ty hon har ögon i hufvudet och skulle nog tala om alltihop för missus.»

Med skälfvande händer gömde den blinda flaskan vid sin barm, därpå vände hon sig mot negressen.

»Sahra, där borta på mosaikbordet ligger min portmonnä, tag den och behåll innehållet, och om jag får ge dig ett godt råd, så stanna icke i New York utan begif dig till fjärran västern, där är du säker, ty betänk att om mitt förehavande misslyckas, skulle misstanken kunna falla på dig, emedan du gifvit mig flaskan.»

Detta lät negressen ej säga sig två gånger. Hon smög sig som en orm bort till bordet och grep portmonnäen.

»Guld», ropade hon triumferande, »missus är så liberal och så god; men missus har rätt, misstanken skulle nog drabba den stackars negressen. Jag har redan en plan.» Därpå närmade hon sig Carmen med hemlighetsfull min och hviskade: »I Cripple Creek kan man nu göra sin lycka, där hittar man guld, och där finnas tusentals män men endast några få kvinnor. En god vän till mig, den bruna Maggie har rest till Cripple Creek, och hon gör lysande affärer, skrifver hon, hon har redan en hel påse med guld, och nästa sommar skall hon köpa sig hus i det finaste kvarteret i New York. Hvad bruna Maggie kan göra kan äfven svarta Sahra göra. Hittills ha blott respengarne felats, men än

i dag far jag till Denver-City i Colorado, sedan får jag se, hur jag kan komma till Cripple Creek.»

»Lycksam resa», sade den blinda, men försjönk därpå i djup tystnad, så att Sahra började känna sig till öfverlopps.

»Lef väl, missus», sade hon och vände sig om för att gå, men på sin väg till dörren varnade hon ett litet etui, som stod på bordet, med ett par präktiga briljant-örhängen. De tillhörde Carmen, men lågo opåaktade på bordet, nu då hon öfverhufvud taget ej bar några smycken. Med ett raskt grepp bemäktigade sig Sahra etuiet och lät det glida ned i sin ficka.

»*Good bye*, missus», sade hon därpå, »o, det måste vara förfärligt att vara blind. Ser missus rakt ingenting?»

»Jag ser allt», svarade den blinda, »som försiggår i andras inre.»

»Nå», svarade negressen fräckt, »det kan man ju inte taga ifrån dem. *Good bye, good bye*. Jag skrifer från Cripple Creek.»

Den blinda drog en djup suck, då dörren slogs igen efter negressen, och hviskade:

»Nu har jag hvad jag behöfver, nu är resan säker — resan till Florida.»

NITTONDE KAPITLET.

Sonadt med döden.

Det var på kvällen samma dag. Käthchen satt inne hos Carmen och läste högt för henne ur »*Wilhelm Tell*». Käthchen hade kommit till det uppträde, hvarest det meddelas den unge Melchior att en af de grymma fogdarne, som då härskade i Schweiz, lätit sticka ut

ögonen på hans far, emedan sonen undflytt hans raseri och hämnd. Käthchen ville ej läsa vidare, men Carmen bad med låg röst:

»Läs, kära Käthchen, låt mig få höra de härliga verserna, i hvilka den tyske skalden beskrifver sonens smärta.»

Och Käthchen tog åter boken och läste, tills hennes röst kväfdes af tårar. Den blinda stödde hufvudet i handen och hviskade:

»Att dö är intet, men att lefva utan att se är en olycka. Ack, Käthchen, det förefaller mig, liksom om jag snart skall dö.»

I detsamma inträdde Jefferson, och den blinda satte genast på sig en gladare min.

»Kommer du ändtligen, käre Fred», sade hon. »Får jag fråga, hvar du varit?»

»Visst så, Carmen; jag har haft viktiga affärer och har aflagt ett besök hos bankirfirman, i hvilken jag ju ännu är starkt intresserad.»

»Hos Jefferson & Ko.», ropade Käthchen ifrigt, ty hon tänkte genast på Adrian, som genom amerikanarens godhet fått anställning hos firman. Hon anade dock ännu icke att millioner dagligen gingo genom broderns händer, att Adrian bar nycklarne på sig till firmans alla kassaskåp, ett ansvar som skulle kunnat fresta äfven andra än honom.

»Ja, jag kommer från Jefferson & Ko.», sade amerikanaren, »och jag medför hälsningar åt er, fröken Käthchen, från er bror. Ni vet icke hur tacksam jag är, emedan jag genom er lärt känna er bror. Direktörerna äro förtjusta i honom och bedyra att de aldrig sett en dugligare man.»

»Är då det arbete, som Adrian uträttar, så viktigt?»

»Jag skulle tro det», sade Jefferson, »det är min sann ingen bagatell att vara förste kassör hos Jefferson & Ko.»

»Förste kassör», utbrast Käthchen med skälfvande stämman, »har ni gjort Adrian till förste kassör?»

»Ja visst», svarade Jefferson skrattande, »jag bevisade äfven därmed er bror ett stort förtroende, men jag behöfde ju blott tänka på att Adrian var er bror för att veta att jag ej skulle kunna finna en värdigare man för denna ansvarsfulla post.»

Käthchen höll på att falla i vanmakt. Hon ville resa sig, men förmådde det icke, hon ville tala, men rösten svek henne, och hon saknade mod att blifva sin brors angifvare. Dagen därpå skulle hon tala med Jefferson om saken, men blott icke nu i Carmens närvaro.

»Du har ju aldrig berättat för mig om Käthchens bror, Fred», sade den blinda. »Hvar lärde du känna honom?»

»I Brooklyn, då jag hämtade fröken Käthchen, och han visade sig vara en ädel människa genom att för-saka sin egen bekvämlighet och afstå sin syster åt oss. Som herr Adrian just förlorat sin plats, begagnade jag tillfället att bevisa honom en återtjänst genom att anställa honom som kassör hos bankfirman. Han förvaltar den stora förmögenheten på ett mönstergillt sätt och kommer utan tvifvel att göra en lysande karriär. Men säg mig, fröken Käthchen, hvarför har er bror icke gift sig?»

»Jag — det vet jag icke», svarade Käthchen och tänkte i detsamma på Lucie, hennes brors hustru, som för henne blifvit en källa till hat och förföljelse.

»Jag är ganska trött», sade den blinda, »vilja ni följa mig till min sängkammare? Gif mig din arm, Fred, och du Käthchen, vill nog vara snäll och laga till min aftondryck, det stärkande ungerska vinet, vet du, som doktorn ordinerat.»

»Genast», ropade Käthchen och skyndade ut; men Jefferson ledde sin hustru genom en fil af eleganta rum till hennes budoar.

»Jag skulle vilja se Mildred och säga god natt åt henne», sade Carmen, »vill du hämta henne, Fred?»

»Carmen, du vet att barnets närvaro retar upp dig; vill du icke hellre låta bli att kyssa Mildred i afton?»

»Nej», ropade den blinda med nästan barsk röst, jag *vill* kyssa henne och omfamna henne.»

Jefferson skyndade ut för att hämta den lilla, som nu åtminstone vant sig vid moderns vanställda ansikte så att hon icke skrek och grät, när Carmen omfamnade henne. I detsamma inträdde Käthchen bärande ett glas guldgult vin på en silfverbricka.

»Tack, kära Käthchen», sade den blinda. »Ställ glaset här bredvid mig och maka bordet tätt intill mig.»

»Skall jag icke föra glaset till era läppar?»

»Nej — det kan jag göra själf. Men jag tror jag glömde min näsduk i salongen. Snälla Käthchen, hämta den åt mig.»

Käthchen skyndade ut, och genast rätade den blinda upp sig med nästan vild energi. Försiktigt sträckte hon ut handen, tills hon fick tag i glaset, medan hon med andra handen tog fram den lilla flaskan, som Sahra gifvit henne. Hon tog ur glaskorken med tänderna, förde därpå försiktigt flaskans hals till glasets rand och vände upp och ned på flaskan, tills hon var säker på att hela innehållet runnit ned i glaset.

»Drycken är tillagad», mumlade hon, »o Gud, gif mig nu kraft att tömma den, jag kan ej längre lefva.»

Steg närmade sig dörren. Hastigt kastade hon flaskan in under soffan och sjönk därpå åter tillbaka på denna. Amerikanaren trädde in, bärande Mildred på sina armar. Bakom honom visade sig Käthchen med näsduken i handen.

»Här kommer jag med din älskling», sade amerikanaren, »och Mildred har lofvat mig att vara riktigt snäll, och jag har till gengäld lofvat henne att Käthchen i morgon skall berätta den vackraste sagan, hon

känner. Ni vill väl nog inlösa mitt löfte, fröken Käthchen?»

»Med största nöje. Hvad vill du då höra, Mildred?»

»Sagan om tennsoldaten och den vackra dansösen, den är så rolig — då måste man skratta och sedan åter gråta, när de båda två sitta i kakelugnen och brinna upp.»

»Mildred», ropade Carmen i längtande ton.

»Nå väl», ropade Jefferson, »där har du henne, den lilla sötnosen», och lade Mildred i sin hustrus utsträckta armar.

»Mitt lilla barn», ropade den blinda och tryckte den lilla varelsen intill sig, »o, så jag älskar dig, och hvad det är svårt att skiljas från dig — om ock blott för en enda natt! Men denna natt går till ända, mitt barn», fortfor hon, »hur lång den än må vara, och sedan blir det morgon — och då får jag återse dig, och du skall ej mer behöfva rädas för din lilla mamma.»

Hon kysste barnet, som visserligen kröp ihop litet men ej mera motsatte sig moderns smekningar.

»Mildred», sade Käthchen, »läs din aftonbön, mamma vill gärna höra den, men den nya, som jag nyligen lärt dig.»

Den lilla knäppte ihop händerna och läste:

»Käre Gud i himlen, skydda alla som jag håller kär och gif min lilla mamma hennes ögons ljus åter, men kan du icke det, så bevara min mamma och låt henne se genom mina ögon!»

»Amen», ropade Jefferson djupt rörd.

Den stackars blinda grät. Ännu en gång tryckte hon barnet fast intill sig, liksom om hon aldrig skulle vilja släppa det, men ropade därpå hastigt:

»Tag henne — tag bort henne; o, mitt barn — jag får aldrig mera se dig!»

»Hon kommer åter i morgon, Carmen», ropade Jeffer-

son, »jag lofvar dig att hon skall komma in till dig i morgon bittida.»

»Ja, i morgon skall jag se henne», sade den blinda, »det kommer en morgon!»

Käthchen tog Mildred sakta från moderns knä, men i detsamma sträckte barnet ut handen efter det blinkande kristallglaset, som stod på bordet och förde det till sina läppar.

»Så godt vin», ropade hon, »jag vill dricka!»

Då rusade den blinda upp, utstötte ett hjärtslitande skri och sträckte på måfå ut handen åt det håll, hvarifrån hon hört barnets röst och — hon lyckades gripa glaset, ryckte det från Mildreds läppar, innan denna hunnit njuta en droppe af vinet, och förde i nästa ögonblick glaset till sina egna läppar.

»Det är icke för dig detta vin», ropade hon med hes röst, »det är för mig, ty det skänker mig det, efter hvilket jag längtat — befrielse.»

»Carmen», skrek Jefferson till, gripen af en förfärlig aning, »gif mig glaset — drick icke!»

Men det var för sent! Den blinda hade tömt glaset i botten och sjönk bleknande ned på soffan.

»Bär bort Mildred», ropade Jefferson åt Käthchen, lutade sig därpå öfver sin olyckliga hustru och frågade med skälfvande röst: »Hvarför ryckte du vinet från barnet, Carmen. Hvarför? Hvarför?»

»Emedan det — var förgiftadt», skrek den blinda, »emedan det skall bringa mig döden, efter hvilken jag längtar.»

Jefferson utstötte ett rop af fasa men rusade därpå bort till dörren och skrek:

»En läkare — för Guds skull, en läkare — skynda, skynda, döden är i huset!»

»Din läkare skall komma för sent», rosslade den döende, »jag känner redan döden i hjärtat. Fred, Fred, ropa hit Käthchen.»

»Där är hon redan», sade Jefferson och skyndade

De lysande stenarna lockade negressen till sig. Hastigt lät hon etuiet försvinna i fickan.

henne tillmötes med ropet: »Någonting förfärligt har händt — var stark, Käthchen — min hustru har tagit in gift!»

»Jag anade det», sade Käthchen, men skyndade därpå fram till soffan och knäböjde bredvid denna.

»Fred», ropade den döende, »Fred — äfven du — bredvid henne — jag — måste tala — med er — jag har en gång syndat svårt — jag har själf förspillt mitt lif — jag skymfade Käthchen Schneider — min svartsjuka var ogrundad — jag vet det — jag har för länge sedan insett att ni båda två — voro oskyldiga.»

Den olyckliga kippade efter andan, men fortfor efter en paus:

»Jag har icke förstått, Fred — att göra dig lycklig — fastän jag älskade dig — nu kan jag icke dö, förrän ni svurit att älska hvarandra — att tillhöra hvarandra — det är min sista önskan — kära Käthchen — öfvergif icke min Fred och mitt barn — mitt barn!»

Carmen sjönk tillbaka under förfärliga plågor, men än en gång gick anfallet öfver, och nu trefvade hon efter Käthchens och Jeffersons händer.

Måste då icke Käthchen gripas af medlidande? Hur skulle hon kunnat draga bort sin hand, fastän hon visste, hvad den döende ämnade göra. Och verkligen lade Carmen med en sista kraftansträngning ihop de knäböjandes händer och sade:

»Älska hvarandra, och blif lyckliga — tänk ibland på den stackars Carmen — det blir ännu mörkare för mina ögon än förut — det är döden — ännu en kyss, Fred — den sista!»

Jefferson lutade sig djupt skakad öfver den olyckliga och tryckte sina läppar mot hennes. Då han åter reste sig, såg han till sin förvåning att uttrycket i hans hustrus drag förändrat sig helt och hållet; hennes ansikte var liksom förklaradt.

»Hon kommer att lefva», ropade Jefferson, »faran är öfverstånden.»

»Nej, herr Jefferson, ni misstar er», sade Käthchen med låg röst, »men hon drömmer, och det måste vara ljuftva drömmar, som föra henne till det obekanta landet bortom grafven.»

»Hur grönt hafvet är», hviskade den döende — »ah, och de härliga ängarne med de många blommorna — jag ser allt — jag är ej mera blind — nej, nej — det är jag icke. Mildred, kära Mildred, så kom då, låt oss gå ut i hafvet hand i hand. Så friskt det är här på stranden, vågorna sträcka sina armar ut efter oss — jag kommer, det är så ljuft — så härligt — jag simmar i vattnet — jag föres bort från stranden — långt bort — lef väl, Fred — lef väl — oh —»

Med ett förfärligt skri sjönk den döende tillbaka.

»Hajfisken», skrek hon, »nej, det är ingen hajfisk, den bär Sahras hufvud! Hvarför vill du uppsluka mig — Fred, Fred, tillhjälp — vattnet slår ihop öfver mitt hufvud — Saha — hajen — Fred — akta vårt barn — Käthchen, Käthchen, vaka — det blir mörkt — hvar är vitriolen?»

Vitriolen! Det var det sista ord, som gick öfver Carmens läppar, och snart var allt slut. Jefferson hade vändt sig bort och flytt till bordet midt i rummet, men Käthchen hade modigt härdat ut hos den döende. Nu vände hon sig om och sade med dof röst:

»Herr Jefferson, er hustru är död, vill ni icke tillsluta hennes ögon?»

»Nej, nej, jag kan det icke, jag är annars en man, som icke saknar mod, men jag kan icke beröra detta lik.»

»Då skall jag göra det i ert ställe. Må hon hvila i fred.»

»Gråt icke, Käthchen, Carmen längtade efter ro, nu har hon fått den.»

»Jag gråter icke», sade Käthchen, »emedan Carmen gått bort, hon var ju redan död, sedan hon måste lefva blind och vanställd. Men modern har gått ifrån sitt

barn, och det finns väl ingenting förfärligare än att sakna en mors kärlek.»

»Men det trogna modershjärtat», sade han med osäker röst, »har gifvit barnet en ny mor. Det var den döendes sista tanke, hennes sista önskan. Käthchen, vill ni blifva en mor för Mildred?»

Ack, i detta ögonblick utkämpade Käthchen en hård strid. Den döendes sista önskan! Hon hade ju själf hopfogat deras händer. Och Mildred, skulle hon verkligen sakna det bästa som ett barn kan äga — en moders kärlek!

Och här erbjöd sig ju ett hem åt den hemlösa, ett hem så vackert, som hon kunde önska det, här bjöds henne ett troget hjärta, Jefferson var en af de förträffligaste människor, som Käthchen träffat på sin väg, och var det icke ett verk af ödet att hon lärt känna denne man och fått en plats i hans hem?

Skulle hon då stöta allt detta ifrån sig?

Ja, det skulle och ville hon!

»Hellmuth», ljöd det inom henne, »honom allena vill jag tillhöra, och kan jag icke blifva hans hustru, då vill jag vissna som blomman, som saknar solsken.»

»Käthchen», ropade Jefferson med skälfvande röst, »fatta ert beslut! Men nej, jag vet att det redan är fattadt, ty ni skall ej lämna den döendes önskan ouppfylld. Jag skulle dock vilja tillfoga några ord till det som hon sagt och talat. I detta ögonblick måste jag säga er, hvad som rört sig inom mig, sedan jag lärde känna er. Ja, Käthchen, det var kanske brottsligt af mig, men jag har älskat er ända från det ögonblick, ni kom ombord på 'Gascognes' däck, och när jag ej talade, då var det, emedan jag var bunden. Nu har döden löst mina bojar. Käthchen, jag är fri — vill du blifva min hustru? Då skall mitt hjärta tillhöra dig för hela lifvet, och du skall blifva älskad som ännu ingen kvinna blifvit det. Jag är rik och ansedd, mitt namn är rent och utan fläck, vill du bära detta namn?»

»Herr Jefferson», ropade Käthchen, »jag besvär er — där borta ligger liket af er hustru, låt oss åtminstone ej tala om en förbindelse i detta ögonblick.»

»Och hvarför icke,» ropade Jefferson, »har icke Carmen själf önskat det? Kom, Käthchen, låt oss träda fram till detta lik och ropa åt henne: Din önskan är uppfylld, olyckliga döda, du kan sofva lugnt i din graf, ty ditt barn skall få en mor.»

Jefferson slog armen om Käthchen och ville draga henne med sig, men hon slet sig lös med en våldsamt åtbörd och ropade:

»Nej, nej, det kan och får icke ske — jag kan icke blifva er hustru. Jag vet att det ej finns någon förträffligare man än ni. Men jag har redan förut sagt er att jag älskar en annan man, fastän jag ännu ej har sagt er hans namn. Nå väl, så hör då det dyra namnet, han är en prins och son till en furste, men vore han än en ringa man — jag skulle ändå älska honom, och kämpa och arbeta för honom om så måste vara. Det är prins Hellmuth af Lichtenfels, och i detta ögonblick vet jag ännu icke, om han finns i lifvet. Jag fruktar att det icke är fallet, ty om han lefde, skulle han hafva hittat på medel att sända mig en eller annan under rättelse och — o, min Gud, herr Jefferson, ni bleknar — ni skälfver — har jag gjort er så illa genom min bekännelse? Jag trodde att jag kunde anförtro mig åt er som åt en bror.»

Det såg verkligen ut, liksom om Jefferson ej kunde hålla sig på benen, och detta endast från det ögonblick, då Käthchen nämnde prins Hellmuths namn.

»Prins Hellmuth af Lichtenfels», upprepade han. »Hans far är den regerande fursten Maximilian Theodor eller hur?»

»Ja, ja, så är det! Men hvarför stirrar ni så medlidsam på mig? Hvad vet ni om Hellmuth, ah, hvilken aning! Han är död — död!»

»Nej», ropade Jefferson hastigt, då han såg den älsk-

liga flickan bleknande luta sig tillbaka i stolen, »nej, han är icke död, prins Hellmuth lefver, men säg mig, Käthchen, säg mig, är ni säker på prins Hellmuths kärlek?»

»Ja», utbrast Käthchen med fasa målad på sitt ansikte, »Hellmuth älskar mig, det har han sagt mig icke en men tusen gånger, och han begär mig till sin hustru — endast ett grymt öde har skilt oss från hvarandra, annars skulle vi varit gifta för länge sedan.»

Då grep Jefferson Käthchens hand, tryckte den ömt och sade:

»Stackars barn, hvilken grym missräkning, väntar er icke, och att det just skall vara jag, som öppnar era ögon. Men ursäkta mig ett ögonblick, jag kommer genast åter.»

Där var han redan hållande en tidning i handen. Han stängde dörren och gick bort till Käthchen.

»Detta är New Yorks Statstidning», sade han med beklämd stämma. »Jag läste tidningen för en timme sedan och såg i den det namn, som ni nyss uttalade, namnet på den man, som ni älskar så högt, får jag — får jag läsa upp artikeln för er?»

»Läs» hviskade hon; amerikanaren vek upp tidningen och sade:

»Denna tidning innehåller hvarje morgon och afton ett så kalladt kabelbref, som meddelar alla nyheter från Europa. Här är en nyhet, som kommit hit öfver Berlin:

»Från furstendömet Lichtenfels kommer underrättelse om att arfprinsen där, prins Hellmuth af Lichtenfels förlofvat sig med prinsessan Alexandra af Ryssland.»

Ett förfärligt skri ljöd genom rummet. Käthchen sprang upp, ryckte tidningen från Jefferson och läste vidare:

»Som man försäkrar oss är denna förlofning icke ett utslag af politiken, utan en förening af två älskande hjärtan. Prinsessan Alexandra lär vara en stor skönhet, och lika älskvärd som vacker. Hvad prins Hellmuth

beträffar är han icke obekant i Berlin, hvarest han, medan han stod vid gardeshusarerna i Potsdam, brukade umgås i de allra högsta kretsarne. Prinsens för-
mälning säges vara bestämd att äga rum inom två må-
nader, emedan den regerande furstens vacklande hälsa
gör det önskvärdt att prinsen så snart som möjligt
öfvertar ledningen af regeringsärendena.

Bröllopet skall firas i residensstaden Lichtenfels med
ovanlig prakt, och det heter till och med att hans maje-
stät den tyske kejsaren lofvat bevista detsamma.»

Tidningen föll ur Käthchens hand; Jefferson upp-
fångade den stackars flickan, som halft medvetlös hvi-
lade i hans armar.

»Käthchen», hviskade amerikanaren, »kära, goda
Käthchen hämta er, kalla ert klara förstånd till hjälp —
det kunde ju ej komma annorlunda!»

»Det kunde ej komma annorlunda! Ja, det är sant,
jag borde ju hafva vetat det. Hur kunde jag tro att en
prins skulle gifta sig med mig — det var en dröm, men
uppvaknandet är förfärligt! Men nej, det kan icke vara
— tidningen ljuger, nej, Hellmuth är mig trogen, och i
morgon blir den falska underrättelsen kanske dement-
terad.»

»Det gör mig hjärtligt ondt», sade Jefferson, »att jag
måste beröfva er detta hopp, men Statstidningen är ofant-
ligt pålitlig, allra mest i fråga om de så kallade kabel-
brefven.»

Käthchen brast i gråt, och då hon åter lyfte sitt
hufvud, vände hon sin stela blick mot soffan, hvarest
den döda låg.

»O, så jag afundas dig», snyftade hon, »o, om jag
vore död, död, kall och utan känsla!»

»För Guds skull Käthchen», ropade Jefferson för-
skräckt, »hängif er icke så åt er smärta — ni måste för-
söka glömma — o, om det blefve mig förunnadt att del-
vis ersätta er er förlust! Hör mig, Käthchen, jag bjuder

dig min hand och mitt hjärta, blif min, och du skall aldrig ångra det!»

Och då hon ännu fortfor att tiga, då ryckte Jefferson upp sig till den sista afgörande stormlöpningen.

»Nu, min ljufva Käthchen», sade han, »finns det för dig ej mer någon Hellmuth af Lichtenfels, men väl Mildred, som du älskar. Nå väl, så beslut dig för att blifva Mildreds mor, och då skall äfven jag profitera af lyckan, som drager in i mitt hus.»

»Nå väl,» sade Käthchen omsider med tårfyllda ögon, »jag skall försöka det, men o, herr Jefferson, ni ni får endast en kropp utan själ, men när ni vill nöja er med att hemföra en flicka, som af allt sitt hjärta har älskat en annan, nej nej, som ännu älskar honom och skall älska honom till sitt sista andedrag, om ni är nöjd med det, Fred, så tag —»

»Hvar är herr Jefferson», hördes en upprörd röst ropa i korridoren. »I detta rum? Tack, jag måste genast tala med honom.»

Jefferson stod med utbredda armar för att omfamna Käthchen, då denna röst kom honom att ragla baklänges.

»Hvad vill detta säga», ropade han, »Ferguson, den ene af mina direktörer, vid denna tid i mitt hus. Ack, Käthchen, i mitt lifs saligaste ögonblick tränger sig den barska verkligheten mellan dig och mig — men skynda, säg mig, innan han träder in, vill du blifva min hustru?»

Käthchen skälfde, hon greps af en förfärlig aning, hon ville tala. —

Då rycktes dörren upp, och en elegant klädd äldre herre, som föreföll upprörd ända till vansinne, trädde in.

»Jefferson — Jefferson — ett förfärligt meddelande!»

»Hvad har hänt», frågade Jefferson med en allt annat än vänlig blick på direktören.

»Fatta er Jefferson, ett förfärligt slag har drabbat er, och oss och vår affär! Vi äro ruinerade, bestulna, hela vår kassa är utplundrad, millioner ha försvunnit och röfvaren, den bandit, som gjort detta, är —»

»Han är», skrek Kätchen och gick med vacklande steg fram till den främmande.

»Det är den man, som ni skildrat för oss som trogen och pålitlig, den man, som på er önskan blef anställd som förste kassör i vår firma, det är Adrian von Tangern.»

Ett gällt skri — och Kätchen sjönk medvetlös till golvet.

TJUGONDE KAPITLET.

Milliontjufven.

»Hvad vill detta säga», ropade Ferguson. »Hvarför tar den unga damen så illa vid sig?»

»Emedan hon är syster till den usling, som bedragit oss», ropade Jefferson.

»Ah, om jag anat detta, skulle mitt meddelande hafva gjorts med större försiktighet.»

»Denna underättelse träffar mig på det hela taget i ett förfärligt ögonblick, käre Ferguson», sade Jefferson, »ty där borta ligger min hustru — hon är död!»

»Det gör mig uppriktigt ondt», sade Ferguson, »det är verkligen sant, en olycka kommer aldrig ensam. Men jag ber er följa med mig in i det angränsande rummet, att jag må kunna berätta alla detaljer för er, de passa icke för den unga damens öron.»

Men i detsamma rätade Kätchen Schneider upp sig och sade:

»Jag ber er tala, min herre, utan ringaste hänsyn till mig. Jag måste höra allt, som står i samband med detta förfärliga brott, det är helt enkelt min plikt.»

»Tag min arm, Kätchen», sade Jefferson, »och låt mig leda er in i kabinettet, ty här, hvarest en död hvilar, kunna vi ej föra ett så förfärligt samtal.»

Kätchen tog hans arm, ty hon kände sig så svag

att hon knappt förmådde flytta en fot, och Ferguson, som följde efter paret, började förstå, hvarför man så varmt rekommenderat den unga damens bror åt honom. För tusan, det skulle kunna komma att kosta Jefferson hela hans förmögenhet.

Då de kommo in i kabinettet, sjönk Kätchen ned i en stol. Hon hade i detta ögonblick förlorat all kraft och kände sig lika brottslig som brodern. Hon borde ju aldrig hafva tillåtit Jefferson att taga honom i sin tjänst, men hon hade tegat af kärlek till brodern.

»Nu ber jag er berätta», sade amerikanaren till Ferguson, »dölj intet för oss, ty jag måste se klart i denna förfärliga angelägenhet.»

»Ni hade alltså anbefallt herr Adrian åt mig», började Ferguson. »Uppriktigt sagdt förvånade det mig att ni ville göra en man, som ni, enligt hvad ni själf berättade, helt nyligen lärt känna, till förste kassör vid banken, ty denne förvaltar egentligen hela firmans förmögenhet.»

»Mycket riktigt», svarade Jefferson, »men som ni vet har jag uttryckligen anordnat att de båda direktörerna, ni själf och herr Dudley, hvarje afton skulle företaga en grundlig revision af kassan. Denna revision skulle bestå däri att alla banknotspaket skulle räknas, guld och silfret däremot, som förvaras i förseglade säckar, vägas. Som vi nu veta, hur mycket en säck, fylld med tjugo dollarstycken måste väga, så är ju en stöld nästan omöjlig — förutsatt att de båda direktörerna underkasta sig besväret hvarje afton.»

»Det ha vi gjort», ropade Ferguson, »senast i går afton, och likväl — men låt mig berätta. Jag sade er förut att det förvånade mig att ni rekommenderat en man, som ni så föga kände. Men jag bekänner äfven att jag inom mig gjorde afbön för denna min hemliga förebråelse, ty så länge som firman Jefferson & C:o funnits till, har den aldrig haft en så intelligent, ja, jag skulle vilja säga en så genialisk medarbetare. Det var

en öfverblick och en affärsskicklighet, det var en man, som redde sig i alla förhållanden. Hans böcker voro i den bästa ordning, kassan stämde hvarje afton på en cent. Dudley och jag kontrollerade den skarpt hvarje afton, och allt stämde. I öfrigt ha vi äfven ett särskildt system att bevaka våra underordnade. Vi ha abonnerat hos privatdetektiven Rodlow, och denne är förpliktad att öfvervaka dem alla och iakttaga deras privatlif. Nå väl, Rodlow har äfven öfvervakat herr Adrian och hvarje morgon afgifvit sin rapport, och enligt denna var mannen ett mönster af ordning och punktlighet. Han begaf sig genast från affären till en källare af tredje rang, hvarest han förtärde sin enkla middag, gjorde därpå esomoftast en promenad i en eller annan park och hörde på musiken och begaf sig därpå hem. Därpå brann ljuset vanligtvis ännu omkring en timme i hans sängkammare, därpå släcktes det, och dörren öppnades aldrig under natten. Denne kassör var i själfva verket ett mönster af soliditet, han spelade icke, höll ej någon älskarinna, besökte inga kapplöpningar — kort sagdt Rodlow själf menade att vi i fråga om denne man ej hade något att frukta.

Allt gick således bra ända till i går. Det var lördag, och då stängas ju alla Amerikas banker klockan tre. På slaget klockan ett inträdde Dudley och jag i kassarummet, hvarest vi sågo herr Adrian sitta lutad öfver sina böcker.

'Herrarne komma väl för att företaga revisionen', sade Adrian med en vördnadsfull hälsning. 'Jag har redan gjort upp kassan för veckan, pengarne ligga i skåpen i paket och i säckar; de senare har jag redan förseglat, men herrarne kunna ju genom vikten öfvertyga sig om, hur mycket hvarje säck innehåller.'

'Hur stor kassabehållning ha vi i dag, enligt böckerna', frågade Dudley.

Adrian hämtade genast kassaboken, och det visade sig att behållningen måste vara två millioner tre hundra

tusen dollars och åttiosju cents, af dessa skulle en million och fyra hundra tusen dollars finnas i banknoter, sex hundra tusen dollars i guld, tre hundra tusen dollars i silfver och åttiosju cents i löspengar i en liten bleckask, som han visade oss.

'Låt oss alltså börja', sade Dudley, 'men låt oss raska på, ty vädret är härligt, och jag ämnar mig till Ashbury Park, hvarest min familj väntar mig.'

'Ja, vädret är mycket angenämt', svarade Adrian, 'det formligen inbjuder till resor.'

'Gör ni då inte ibland en liten utflykt', frågade jag kassören.

'Jag, herr Ferguson, nej, det har jag icke råd till; jag måste spara, ty jag har en fattig syster, hvars utstyrsel jag skulle vilja bekosta.'

Revisionen ägde alltså rum. Vi togo ut banknotspaketet, som alla voro försedda med så kallade maggördlar, på hvilka summan stod noterad, och vi räknade nästan alla paketet, i det vi höllo dem i vänstra handen och med den högra läto sedlarnes kanter glida nerifrån och upp, ett förfarande, som användes öfverallt, emedan man på det sättet lättast konstaterar sedlarnes antal.»

»Hvarför betonar ni detta, herr Ferguson», frågade Jefferson.

»Det skall ni få höra sedan», sade bankdirektören, »tillåt mig nu att fortsätta. — Sedan banknoterna visat sig stämma, öfvergingo vi till att mönstra behållningen i guld och silfver. Adrian öppnade de två stora kassaskåpen, och där stodo säckarne, hvilka alla voro hopbundna och förseglade; vi veta ju precis, hvad hvarje säck skall väga, och vi vägde dem alla. I öfrigt kan man ju lätt känna på säcken, om den är fylld med tjugudollarsstycken. Allt var i den bästa ordning, och vi lämnade utan vidare herr Adrian den vanliga förklaringen att kassan stämde. Därpå låste han skåpen i vår närvaro och satte sig åter lugnt till sitt arbete.

'Följ ni hellre med mig, herr Adrian', sade Dudley, 'åtminstone till ångbåten, promenaden skall göra er godt, och vi kunna på vägen tala litet om affärerna.'

'Med nöje, herr direktör', sade Adrian, 'men då måste jag bedja om ursäkt, emedan jag redan nu lämnar affären och först kommer åter om måndag.'

'Den ursäkten är alldeles öfverflödig, gå ni med Gud, herr Adrian, lycka till en treflig söndag.'

'Tackar så mycket, jag önskar er detsamma, herr Ferguson', sade den vackre mannen med ett leende som jag då höll för vänlighet, men om hvilket jag nu vet att det var ett djäfvulskt hänleende.

Jag stannade ensam kvar, ty en af direktörerna måste enligt stadgarna låsa dörrarne.»

»Jag vet», sade Fred, »att ni är den mest plikttrogna människa, herr Ferguson, den förste och den siste i affären.»

»Hvad hjälper det», ropade Ferguson med en suck, »när man icke är nog skarpsynt att genomskåda en skurk. Jag satt alltså vid mitt skrifbord och läste tidningen, då en vaktmästare anmälde att en herr önskade tala med mig i en mycket brådskande sak.

'Hvad vill han', frågade jag.

'Det vill han endast säga herr direktören.'

'Hans namn?'

'Han är tysk och kallar sig doktor Fritz Kriegsmann.'

Jag var inte mycket hågad att taga mot besök, just som jag själf skulle gå, men det är nu en gång min princip att ej afvisa någon, jag bad därför vaktmästaren föra den främmande in.

Snart stod en med luggsliten elegans klädd person framför mig. Jag såg genast att han måste vara advokat, en sådans drag ha alltid något både af räfven och vargen.

'Har jag äran tala med herr direktören för firman Jefferson & Ko.', frågade mannen, med en djup bugning.

'Ja, herr Kriegsmann, mitt namn är Ferguson, hvarmed kan jag stå till tjänst? Hvad kan jag göra för er?'

'Intet för mig', svarade Kriegsmann, 'men mycket för er själf och för banken, hvars öfverhufvud ni är.'

'Till saken, om jag får be.'

'Jag är redan där, i det jag upprepar att jag kommit för att bevisa er en stor tjänst, herr Ferguson.'

'Hur så?'

'Jo, jag vill bevara er för att blifva afsatt, förlora er anställning och blifva en fattig man.'

Jag trodde i första ögonblicket att mannen var tokig, men en blick på tyskens listiga och likväl så lugna ansikte, sade mig att en förfärlig sanning lurade bakom mannens ord.

'Tala, herr Kriegsmann', ropade jag, 'säg mig allt hvad ni har att säga. Försiggår här något vid banken, som jag icke anar — vänta, ni är kanske medarbetare vid Rodlows detektivbyrå och kommer för att framföra en varning?'

'Rodlow är en fårskalle', sade tysken, 'han förstår mycket dåligt sitt yrke, och om ni måst lita på honom, skulle ni varit förlorad, men jag har lyckligtvis hållit ögonen öppna och är beredd att meddela er hvad jag vet, förutsatt att vi komma öfverens om villkoren.'

'Jaså, ni uppställer villkor!'

'Naturligtvis, herr Ferguson, ni som amerikanare vet väl bäst att ingen får något för intet, och om jag åt er bevarar några millioner, är det väl icke för mycket, om jag får hundra tusen dollars?'

'Men ni gör väl icke anspråk på denna summa, förrän ni har meddelat mig er hemlighet?'

'Nej, det är klart, först måste ni öfvertyga er om att jag talar sanning, och därpå skall ni genast betala.'

'Well, då ger jag er mitt ord på att ni skall erhålla hundra tusen dollars, om ni verkligen kan skydda firman mot en förlust på flera millioner.'

'Ert ord — *well*, ert ord är bra, men jag föredrar likväl att få ert löfte svart på hvitt.'

Jag tog då ett papper och nedskref hvad jag lofvat. Handlade jag rätt därvidlag, herr Jefferson?'

»Fullkomligt.»

»Nå väl, advokaten stoppade på sig beviset, lät därpå en pröfvande blick glida rundt i rummet och frågade mig nu i en nästan likgiltig ton:

'Är ni nöjd med er nye kassör — med herr Adrian?'

Jag spratt till, men försökte dölja min bestörtning.

'Ja, herr Adrian är en förträfflig man, känner ni honom?'

'Visst känner jag honom', sade advokaten och gnugade sina händer, 'jag höll på att säga att jag känner honom alltför godt. Huru förvaltar han sin kassa?'

'Mönstergillt! Kassabehållningen stämmer alltid på en cent.'

'Det tror jag', svarade Kriegsmann, 'om blott dollarsbehållningen stämmer lika bra.'

'O, det är alldeles säkert', ropade jag, 'och om ni vill säga mig att herr Adrian är en pliktförgäten tjänsteman, då kan jag öfvertyga er om motsatsen.'

'*Well*, jag skall gärna låta öfvertyga mig, men tillåt mig först att ställa några frågor. Har ni räknat igenom banknotspaketen, som herr Adrian gömmer i sitt kassaskåp?'

'Hvart enda ett', ropade jag.

'Men paketen voro väl hopbundna', frågade han.

'Naturligtvis, på så sätt förvaras ju alltid banknoterna; man kan ju icke låta dem ligga lösa, utan man binder ihop dem i bundter på fem, tio eller tjugu tusen, då kan man lätt räkna igenom dem och vet hvad man har.'

'Ser man på, det är ju ofantligt praktiskt, men tillåt mig — brukar ni aldrig lösa maggördlarne och öfvertyga er om sedlarnes beskaffenhet?'

'Det göra vi visserligen icke', svarade jag, 'men den

banknot, som ligger öfverst och den, som ligger nederst, säga oss ju hvad paketet innehåller. Jag kan försäkra er att de mellanliggande sedlarne representera precis samma värde som de förra.'

'Om de icke vore falska', sade doktor Kriegsmann med håfull min.

Jag sprang upp, jag bleknade och ropade: 'Min herre, vill ni påstå att herr Adrian är falskmyntare.'

'Nej för all del', svarade advokaten, 'falskmyntare är han icke, ty det skulle hafva kostat honom för mycket besvär att själf förfärdiga banknoterna, men han har köpt de falska sedlarne till rampris, jag skall till och med kunna säga er priset, om det kan intressera er — han har betalt femtio dollars för hvarje tusendollars — ni måste väl medge att detta är den mest vinstgivande affär under solen.'

'Och se nu', fortfor den förfärlige mannen, i det han drog fram en gammal plånbok och öppnade den, 'här är en tvådollarssedel, den är falsk, här en femdollarssedel, den är eftergjord, här en hundradollarssedel, som ej är värd en cent, och här en tusendollarssedel af samma sort. Nå, herr Ferguson, hvad säger ni nu?'

Jag stod liksom förlamad och förmådde ej hålla mig upprätt.

'Och ni påstår', sade jag omsider med hes röst, 'att alla våra banknotspaket endast innehålla dylika falska sedlar?'

'Det påstår jag icke, men jag säger att den första och den sista sedeln i hvarje paket äro äkta, och att allt, som ligger emellan dem, icke ens duger till att elda upp kaminen med.'

Jag störtade till den elektriska ringledningen.

'Gå genast till poliskommissarien', ropade jag åt den inträdande vaktmästaren, 'och bed honom komma hit — spring, säg honom att det gäller millioner.'

Jag ropade ännu åt honom, i det han försvann

Den döende vred sig i smärta under det att Kätchen lade sin arm under hennes nacke.

genom dörren: 'Säg tills vidare icke ett ord till någon om saken, endast polisen måste genast underrättas, den måste vara närvarande, när kassaskåpen öppnas.'

'Har ni då nycklarne till skåpen', frågade advokaten.

'Nej, men jag skall genast kalla hit någon, som kan öppna dem.'

Jag rusade till telefonen och ringde upp kassaskåpsfabrikanterna Adams & Brothers, samt bad dem genast skicka mig en skicklig mekaniker.

'Herre', utbrast jag plötsligt, 'hvarifrån vet ni allt detta, huru har ni fått reda på att denne Adrian är en bedragare?'

'Det behöfver jag väl icke säga er, herr Ferguson', svarade tysken lugnt. 'Jag skall i den blifvande processen uppträda som kronvittne, och de hundra tusen dollars ni lofvat mig, skall ni få betala redan i morgon.'

'De skola ej undanhållas er', sade jag, 'men jag hoppas ännu att era beskyllningar skola visa sig vara dikterade af personligt agg mot denne Adrian; det kan ju icke vara möjligt att denne man, som min kollega, herr Jefferson, rekommenderat så varmt, kan vara en skurk.'

'Lägg ännu till tio tusen dollars, och jag skall berättat denna Adrians hela historia för er', ropade Kriegsmann.

'Tio tusen dollars, jag är väl icke vansinnig heller', svarade jag.

'Nå väl, jag skall äfven göra det för fem tusen, det skall vara mycket nyttigt för er att få veta hvad han varit förut, och huru han kommit i er tjänst.'

'Nå väl', sade jag, 'berätta, jag lofvar er ytterligare fem tusen dollars.'

Äfven detta fastställdes skriftligt, och advokaten började:

'Vet ni, hvem er kassör var? Den värste förbryta-

ren i hela Europa, som förföljes af alla myndigheter, emedan han icke blott har de svåraste inbrott på sitt samvete utan äfven har begått åtskilliga mord. Herr Adrian kallas i Tyskland furstendömet Lichtenfels' gissel, men i Frankrike Varulvfen i Paris!

Jag raglade baklänges och måste sätta mig.

'I Paris', fortfor advokaten, som tydligen njöt af min förtviflan, 'blef marken för het för den beskedlige Adrian von Tangern, eller som han för tillfället kallar sig, Adrian Gagern. Han hade i Paris bildat ett helt rövvarband, som huserade förfärligt öfverallt; men en dag inställde sig en viss Dubarry, som sannolikt hade orsak att hysa agg till Adrian, hos polisprefekten och afslöjade alltihop för honom. Polisprefekten lämnade rummet ett ögonblick, sannolikt för att hämta ett vittne till Dubarrys bekännelse, men då han kom åter, låg mannen på mattan med en dolk i hjärtat. Det är pyramidalt, eller hur? Af mördaren fanns inte ett spår. Men märkvärdigt nog hände detta just dagen före den, då 'Gascogne' lämnade Havre, och på denna båt befann sig en italiensk tiggarmusikant, som kallade sig Giovanni Rossi. Jag blef bekant med honom, vann hans förtroende, och slutligen gaf han sig tillkänna för mig som Adrian von Tangern.'»

Ferguson tystnade, ty han såg hvilket uppskakande intryck hans berättelse gjorde på Jefferson; han satt i sin stol med sin bedröfvade blick fäst på Käthchen.

»Är allt detta sant, Käthchen», utbrast han, »är din bror verkligen en bandit och en rövare?»

»Ja, det är sant», hviskade Käthchen med slocknande röst.

»Fortfar Ferguson», svarade Jefferson, »hvad berättade advokaten vidare?»

»Ack, låt mig tiga, käre vän», fortfor Ferguson, »jag vill icke alls tala om för er, hur skamligt advokaten förklarade ert intresse för denne Adrian.»

»Jo, Ferguson, säg mig allt, hör ni, förtig intet!»

»Nå väl», återtog direktören, »denne doktor Kriegsmann menade att ni engagerat Adrian som kassör hos firman, emedan — emedan ni stode i ett förhållande, som ej vore ganska rent, till den unga damen, fröken Käthechen Schneider, som vistades i ert hus. Nå, där ser ni, jag visste ju att ni skulle blifva ond, när ni skulle få höra en så usel beskyllning.»

Amerikanaren hade verkligen sprungit upp och stirrade på Käthechen med en stel blick.

»Det är uselt», utbrast han, »o, min Gud, hvad har jag gjort, då jag utsatte er för världens förtal genom att taga er godhet i anspråk och taga er i huset för att vårda min sjuka hustru. Jag förstår att er brors bofstreck, jag kan ej kalla det annorlunda, går er nära till hjärtat, men jag försäkrar er att om han än skulle försöka beröfva mig lifvet, skulle jag till mitt sista anddrag tro på er själs renhet och på er ära.»

Hon svarade icke. Jefferson visste ju icke att hon kände Adrians förflutna, men hvad skulle han säga, när han finge veta att hon vetat alltsammans.

»Fortfar, käre Ferguson», sade amerikanaren, och bankdirektören fortsatte:

»Plötsligt hördes steg utanför kontoret, och polislöjtnanten i kvarteret trädde in åtföljd af två detektiver, herrarne Tröll och Grobaker. Jag kände dem alla tre och gick dem tillmötes för att gifva dem handen.

'Mina herrar', sade jag, 'jag fruktar att firman blifvit ruinerad genom ett förfärligt bedrägeri.'

'Hvem är den där herrn', sade polislöjtnanten plötsligt och sände doktor Kriegsmann en granskande blick.

'Doktor Kriegsmann från Berlin', sade advokaten och närmade sig.

Löjtnanten mätte honom från hufvud till fot och sade därpå: 'Jag känner er redan.'

'Ni känner mig', sade advokaten, 'förlåt, herr löjt-

nant, det måste bestämdt vara ett misstag, jag har aldrig haft äran vara tillsammans med er.'

'Sak samma, jag känner er', sade löjtnanten och tillade, då Kriegsmann sände honom en häpen blick: 'Ni förföljes af de tyska myndigheterna för bedrägeri och underslef. Ert signalement finns på hufvudstationen, och fastän vi ej kunna komma åt er, emedan dessa brott ej berättiga oss att utlämna er, så äro vi i alla fall varnade. Men så länge som ni uppför er anständigt här, skola vi icke lägga er hinder i vägen.'

Därpå visade jag löjtnanten den falska banknoten och sade att advokaten påstått att vår kassabehållning utgjordes af sådana. Löjtnanten lät sedeln glida genom sina fingrar, höll den upp mot dagern och sade, i det han lämnade den åt detektiverna:

'Icke illa, men ändå för klumpigt gjord för att lura folk i längden. Nå väl, herr Ferguson', fortfor han, 'emedan denne gentleman varit nog vänlig att lämna oss så intressanta upplysningar, skola vi nu öppna kassaskåpen och öfvertyga oss om pengarne i desamma äro äkta eller falska. Låt oss gå in i kassarummet, herr Kriegsmann följer väl med?'

Då vi alla kommit in i rummet, undersökte vi först Adrians skrifbord. Troll öppnade det med en dyrk, och vi undersökte alla där befintliga papper. Allt befann sig i den bästa ordning. Löjtnanten mönstrade hela rummet och lät under tiden advokaten berätta allt hvad han visste om Adrian.

'Det vore ju en utmärkt fångst', sade han, 'om vi kunde få fast bofven, och något stort försprång har han väl icke. Hur länge är det, sedan han lämnade kontoret?'

'Knappast två timmar', svarade jag.

'Hm, då skulle man kunna hinna upp honom, fastän två timmar betyda mycket med våra dagars trafikmedel.'

I detsamma inträdde en man, som presenterade sig

som den af firman Adams & Brothers skickade mekanikern. Han tog genast i tu med att öppna ett skåp, i hvilket banknoterna funnos. Under tiden anställde polislöjtnanten ett litet förhör med doktor Kriegsmann.

'Kan ni säga mig', frågade han, 'huru Adrian förskaffade sig de falska banknoterna?'

Doktor Kriegsmann kläde sig på hakan.

'Jag beklagar att icke kunna besvara denna fråga af den enkla orsaken att jag icke själf vet det.'

'Ja så, ni vet det icke. Huru har ni då själf fått tag i de falska sedlarne?'

Doktor Kriegsmann råkade tydligen i bryderi.

'Nå ja', sade han omsider, 'jag kan ju berätta det. Jag lärde känna Adrian ombord på 'Gascogne', som jag redan omnämnt, och sedan träffades vi då och då i New York och berättade för hvarandra om våra affärer och planer, och slutligen ryckte Adrian fram med att han gjorde utmärkta affärer. Han stode nämligen i förbindelse med ett falskmyntareband, som levererade utmärkta falsifikat. För ett tusen dollars betalade han endast femtio och kunde till detta pris förskaffa sig så mycket papperspengar, som han behagade.'

'Ser man på! Men säg mig, sade han 'er aldrig namnet på den person, som levererade honom de billiga papperspengarne, det skulle dock säkert hafva intresserat er?'

'Intresserat mig? Nå ja, men endast till en viss grad. Jag är en ärlig man, och fastän jag haft några obehag i Berlin, så har jag just kommit till Amerika för att börja ett nytt lif, och jag aktade mig allt för att inlåta mig med ett sådant följ. Enligt hvad jag vet hade Adrian endast att göra med en mellanhandlare för falskmyntarebandet.'

'Och denne mellanhandlares namn?'

'Har jag glömt.'

'Oho, har ni glömt det? Ni har ju annars ett godt minne, herr Kriegsmann. Men jag gör er uppmärksam

på att jag genast skall häkta er, och detta emedan ni har falska banknoter i er ägo, såvida ni icke ögonblickligen nämner agentens namn.'

'Men banknoterna har jag ju endast förskaffat mig för att avslöja Adrian.'

'Det kan ni tala om för domaren sedan, jag är berättigad att föra er till honom, emedan ni har banknoterna på er, men om ni säger mig agentens namn, skall jag lämna er på fri fot, såvida icke svåra indicier komma i dagen mot er.'

'Nå ja, om det ej kan undvikas', ropade doktor Kriegsmann mycket upprörd, 'agentens namn är — Schmuhl Blinzeles.'

'Schmuhl Blinzeles? Alltså en jude.'

'Det är en helt ung man', berättade Kriegsmann, 'som äfven han nyligen kommit till Amerika med 'Gas-cogne'. Han säljer bananer och andra frukter på gatan tror jag.'

'Ja så. Grobacker, telefonera genast till stationen att en häktningsorder utfärdas mot gatuförsäljaren Schmuhl Blinzeles, som handlar med frukter.'

Knappt hade Grobacker lämnat rummet, förrän en dof knall underrättade oss om att första kassaskåpet blifvit öppnadt. Polislöjtnanten drog ut ett af de där befintliga paketen och började undersöka det. Resultatet var mycket sorgligt, käre Jefferson. Det förhöll sig precis som advokaten sagt. I hvarje paket funnos endast två äkta sedlar, alla de öfriga voro falska.

'Store Gud', skrek jag, 'banknoterna skulle representera en summa på 1,400,000 dollars; vi ha alltså förlorat detta belopp.'

'Det ha ni', svarade polislöjtnanten, 'ty äfven om vi lyckas få tag i brottslingen, är därmed icke sagdt att ni få era pengar åter. Skurken har nog fört rofvet i säkerhet, och har tydligen haft god tid därtill, ty han har nog stulit en viss summa hvarje dag, medan han varit anställd i affären.'

'Hvilken lycka', sade jag, 'att åtminstone guldets och silfrets är orördt, ty det befinner sig i förseglade säckar, som herr Dudley och jag vägt för två timmar sedan.'

'Säg mig, herr Ferguson, har ni kastat en blick i någon af säckarne?'

'Det behöfs inte', svarade jag, 'innehållet konstateras genom vikten.'

'Verkligen', frågade han, 'nå väl, jag vill önska att ni ej misstar er därvidlag; låt oss nu se, huru det förhåller sig.'

Jag skyndade till det andra skåpet, som blifvit öppnadt under tiden och tog fram en säck, som enligt påskriften skulle innehålla 20,000 dollars. Jag tog en pennknif, skar af snöret, tog bort sigillet och öppnade säcken. I nästa ögonblick stirrade jag ned i den liksom vansinnig.

'Hvad är detta', skrek jag till, 'nej, nej, det är omöjligt, här finns intet guld, endast stora kopparmynt, det är ju ryska kopekstycken.'

'Som ha precis samma vikt och storlek, som våra tjugudollarsstycken', ifyllde löjtnanten.

Låt mig fatta mig kort, Jefferson, skurken har bestulit vår firma på 2,300,000 dollars och har flytt med pengarne. Hittills har man ej lyckats få tag i honom. Men låt mig skildra de steg för er, som vi tagit. Saken anmäldes naturligtvis genast på hufvudstationen, och snart var vårt kontor fullt af detektiver. Somliga foro till Brooklyn och undersökte Adrians våning; han hade ej visat sig där de senaste tjugufyra timmarne, och man fann inga spår alls.

Medan vi ännu voro kvar på kontoret, fördes Schmuhl Blinzeles dit af två detektiver.

'Ve mig', skrek han, 'hvar helst en tegelsten faller ned från ett tak, faller den på mig.'

'Kom hit', ropade löjtnanten till honom, 'och sluta upp med att tjuta, ty det gör icke saken bättre. Hvad heter ni?'

»Schmuhl Blinzeles.»

»Hvad har ni för affär?»

»Jag handlar med indianska tandrensare, herr löjtnant, det är en lysande affär må ni tro.»

»Jag trodde, ni handlade med bananer och frukter?»

»Har jag gjort, herr löjtnant, men Gud bevare mig en sådan hetta, bananerna ruttnade ju bort mellan fingrarna på mig. Då satt jag på restauranter och kaféer och flickorna sade åt mig: »Schmuhl Blinzeles, om jag ändå hade sådana vackra tänder som du». Då tänkte jag: »Ä' mina tänder vackra, då kan jag förtjäna pengar på dem. Nå, herr löjtnant, då ställde jag upp mig i ett hörn med en låda under armen full med små träpinnar. Men en sticka höll jag alltid i handen och lät den glida öfver tänderna, och då trodde man förstås att jag blifvit tokig.

»Hvad gör den där — hvad gör han», skreko de allihop.

Men jag ropade ännu högre: »Köp de storartade indianska tandrensarna, tio cents per styck, den som putsar sina tänder med dem hvarje morgon, han får tänder så hvita som snö och så fasta som elfenben. Titta blott mina damer och herrar, sådana tänder!» Och så spärrade jag upp gapet liksom en karp, som man dragit upp på land, och då kommo de rusande och alla ville de köpa tandrensare för att få likadana tänder som jag. Och på kvällen kom jag hem med en tom låda och fickan full af pengar, och då såg jag att ej blott mina tänder voro goda utan äfven min vara.»

»Nå, men hjälpa dina tandrensare verkligen», frågade polislöjtnanten.

»Mig hjälpa de, Gud ske lof, herr löjtnant», svarade Schmuhl Blinzeles. »Mig ha de redan hjälpt till litet pengar, och jag menar att den, som icke trycker för hårdt och bryter ut ett par tänder, han behåller dem.»

Trots den allvarliga situationen måste löjtnanten skratta, och jag skrattade med.

»Hör på, Schmuhl Blinzeles», sade löjtnanten därpå, »man beskyller er för ett förfärligt brott. Ni lär stå i förbindelse med ett falskmyntareband och ha hjälpt till att göra falska pengar.»

Schmuhl Blinzeles spratt till, men rätade genast upp sig.

»Herr löjtnant», sade han, »det där var då en lögn med ett utropstecken! För det första ger jag inte ut några pengar, jag spar ju allt hvad jag får, och hur skulle jag få tag i några falskmyntare, jag som är så litet bevandrad i New-York.»

»Nå väl, jag tror er», sade löjtnanten, »men säg mig, har ni några småpengar på er, koppar- och silfver-slantar?»

»Ja, Gud ske lof, herr löjtnant, det har jag.»

»Skulle ni vilja växla den här femdollarssedeln för mig», fortfor löjtnanten, »jag skall betala herrn där» — han pekade på en af detektiverna — »och behöfver då ej skicka någon att växla.»

»Nå, hvarför inte», sade Schmuhl Blinzeles. »En fin man som löjtnanten begär nog inte växlingen för intet.»

»Nå väl, ni kan ju dra af tio cents», sade löjtnanten och räckte Schmuhl Blinzeles en af de falska sedlarne, som Kriegsmann lämnat honom. Schmuhl Blinzeles undersökte sedeln och stoppade den därpå i fickan, samt började räkna upp fyra dollars och nittio cents på bordet framför oss.

»Nu kan ni gå», ropade löjtnanten, »men vänta», fortfor han och pekade på Kriegsmann, som hittills stått gömd i ett väggskåp, men nu trädde fram blek och tydligen uppfylld af ångest, »känner ni den herrn?»

»Det är ju den finurlige advokaten från Berlin», ropade Blinzeles genast, »min vän från 'Gascogne' — hvad gör ni här, doktor — så fin ni är, har ni vunnit på lotteriet?»

»Det är bra, min käre Blinzeles», sade Kriegsmann

en smula öfverlägset, »det är tillräckligt att ni känner igen mig.»

»Säg mig, Blinzeles», ropade nu polislöjtnanten, »känner ni en viss Adrian, som var tillsammans med er på 'Gascogne?'»

»Jag vill bli hängd om jag känner en Adrian, herr löjtnant.»

»Han känner honom inte under det namnet», ropade Kriegsmann hastigt, »utan under namnet Giovanni Rossi.»

»Rossi», sade Blinzeles, »ja visst känner jag honom, som spelade så vackert på 'Gascogne'. Nå, så det förargade mig att inte jag kunde göra musik.

»Har ni då lämnat Adrian falska pengar?»

»Snälle herr löjtnant, jag har ju dock sagt er att jag ej har haft några falska pengar.»

»Nå väl, men er vän här påstår att ni lämnat Adrian falska pengar.»

Då ställde Blinzeles undan sin låda, blef röd som en kräfta i ansiktet och rusade fram till Kriegsmann.

»Han — säger jag — jag — Gud i himlen hvilken lögn. Lika gärna kan han säga att jag sitter med ena benet i Petersburg på tsarens tron och med det andra sitter jag — hvad vet jag hvar jag sitter — i öknen Sahara på en kamel. Ni lögnare — ni rättsförvrängare ni — ni — han ljuger, herr löjtnant, han har ju varit advokat!»

»Ja, han ljuger», ropade löjtnanten, »det är min åsikt att ni ej haft något med detta brott att göra, ty ni växlade ju lugnt den falska sedeln, som jag gaf er, och ni skulle nog hellre ha dött än ni skulle taga en förlust på fem dollars. Påstår ni ännu, herr Kriegsmann att denne unge man har lämnat bedragaren Adrian pengarne?»

»Jag vet icke», stammade Kriegsmann, »jag hade skäl att tro —»

»Herr Kriegsmann, jag upprepar min fråga. Hvar

har ni fått de falska banknoterna — men akta er för att ljuga. Hvar bor ni i öfrigt?»

»Jag», stammade doktorn, »jag bor — jag bor — vid andra gatan nummer 733.»

»Troll och Grobacker, gå genast till denne mans bostad och ställ till en husvisitation.»

»För Guds skull», ropade Kriegsmann, »ni vill väl inte göra mig den skammen, herr löjtnant.»

»Hur så, skam», ropade Blinzeles, »hos mig kan ni söka i hundra år, och hvad finner ni — ett par lama loppar och ett par gamla ullsockar.»

Men Kriegsmann ropade än en gång med skälfvande röst:

»Jag protesterar, herr löjtnant, jag är en ärlig man. Det står uttryckligen i New-Yorks Specialrätt att man ej får ställa till husvisitation utan giltiga skäl till misstanke.»

»Nå, ni måste tillåta mig att anse mina skäl till misstanke vara giltiga härvidlag», sade löjtnanten. »Gå blott, mina herrar!»

»Säg mig, herr Kriegsmann», började han å nyo, »kan ni kanske säga mig hvart er vän tagit vägen med rofvet? Det förefaller mig att ni är mycket väl under rättad om hans handlingar och planer.»

»Det kan jag inte säga så noga», ropade advokaten, »men jag förmodar att han gått ombord på en båt, som snart skall afgå till Europa.»

»Tror ni verkligen att vi äro så dumma», ropade löjtnanten. »Ni har själf sagt oss att Adrian sökes af alla myndigheterna i Europa, då skulle det väl vara den största dårskap att återvända dit.»

Nu trängde sig Schmuhl Blinzeles åter fram i förgrunden och tillkännagaf genom åtskilliga bugningar att han önskade tala med löjtnanten.

»Herr löjtnant», sade han, »jag tror jag kan ge er en stor upplysning, ty jag har hört att alla, som vilja

schappa, gå till Canada, ty det ligger så härligt nära, och där slipper man att bli utlämnad.»

»Det är bra», sade löjtnanten, »det veta vi redan, men nu kan ni gå, jag behöfver er ej vidare.»

»Herr löjtnant», sade Schmuhl Blinzeles, »tyck inte illa vara, men tag tillbaka er falska sedel och ge mig mina pengar.»

»Riktigt, det höll jag ju på att glömma», sade löjtnanten skrattande, »där har ni era pengar.»

Blinzeles räknade dem, men lät dem lugnt ligga kvar.

»Nå, hvarför tar ni inte pengarne,» frågade löjtnanten.

»Det är ju blott fyra dollars och nittio cents», ropade Blinzeles, »löjtnanten kan väl inte begära att jag skall göra en växelaffär utan agio, nej, min bäste löjtnant, sedeln kostar fem dollars.»

Då kastade löjtnanten ännu tio cents på bordet och sade skrattande:

»Schmuhl Blinzeles, jag spår er en lysande framtid i Amerika, ni kommer att sluta som en rik man.»

Blinzeles tog sin låda, bugade sig, gick en liten bit mot dörren men vände därpå om och ställde sig med lådan öppen framför löjtnanten.

»Herr löjtnant», sade han, »vill ni inte köpa en af mina indianska tandrensare — ni har ju goda, friska tänder — den kan ej skada er.»

»Well» sade löjtnanten, »för att bli kvitt karlen måste man till på köpet köpa indianska tandrensare — ge mig tio stycken, här är en dollar.»

»Men Blinzeles lade tolf stycken på bordet och sade:

»För en dollar får man ett dussin, herr löjtnant», skrattade belåtet och försvann.

»Def där är en ärlig gosse,» ropade löjtnanten, »för honom ansvarar jag. Han handlar och drar publiken

vid näsan, men stjäla eller begå ett större brott skulle han aldrig kunna.»

I detta ögonblick återvände Troll och Grobacker. Kriegsmann bleknade, då de trädde in. De höllo stora paket inlindade i tidningspapper i sina händer.

»Se där, löjtnant», sade Troll, »hvad vi hittat i herr Kriegsmanns bostad; här är minst fem tusen falska sedlar i alla möjliga storlekar.»

Kriegsmann utstötte ett hest skri.

»Nå,» ropade löjtnanten, »hvad säger ni nu? Dessa sedlar har ni väl äfven tagit hem för att bevisa herr Adrians stöld?»

»Jag vet icke, huru de kommit i min bostad», ropade Kriegsmann, »jag bestrider allt — jag önskar att ej längre bli kvarhållen här.»

»Icke här», sade löjtnanten, »utan i rannsakningshäktet. Ni är min fånge. Herr Groll och herr Grobacker, för denne man för domaren — jag kommer genast efter för att väcka åtal mot honom för sedelförfalskning och utprångling af falska sedlar. Bort med denna människa!»

»Detta är alltså tacken för att jag varnat firman här, och de hundra fem tusen dollars, som jag skall få.»

»Icke en cent får ni», ropade löjtnanten, »bort med brottslingen, vi skola nog bevisa att han varit i kompis med Adrian, och skulle han undgå oss, så skall åtminstone den här gynnaren ej slippa ifrån oss.»

Därefter begaf sig löjtnanten tillsammans med mig till hamnen, men vi funno icke ett spår af den försvunne kassören. Jag telegraferade till Dudley, men fick det svar att han och hans familj redan lämnat Ashbury Park.

Då tog jag en vagn och for hit för att rådgöra med er. Vi måste naturligtvis skicka en hel här af detektiver efter flyktingen, ty det gäller ju största delen af vår förmögenhet.»

»Ja», sade Jefferson, »nu är jag ej mera rik, på sin höjd välbärgad.»

»O, min Gud», ropade Käthchen snyftande, »hvad har den olycksalige mannen gjort! Och jag, som räckte handen till detta brott, ni måste ju förakta mig, herr Jefferson, och stöta mig ifrån er! Men ni vet ju ännu icke hvad jag gjort. Då ni kom till oss och lofvade Adrian en anställning, då hade det varit min plikt att säga er att han varit en röfvare och en bandit — ty jag visste det!»

»Ni visste det», frågade Jefferson med slocknande röst och djup bestörtning målad på sina drag.

»Ja, jag visste det — jag visste allt, och likväl teg jag, emedan han lofvat mig bot och bättring. Jag stannade hos honom, emedan jag ansåg det för min plikt att stödja den ångrande — jag kunde icke förråda honom, men jag anade visserligen icke att ni gjort honom till kassör. Nu vet ni allt — föraktar ni mig?»

»Nej, nej, Käthchen, du handlade som du i din egenskap af syster måste handla, hur skulle du med ditt ädla hjärta kunnat handla annorlunda! Ännu en gång ber jag dig, stanna hos mig, slit dig icke lös ifrån mig!»

Men då rätade Käthchen upp sig; hennes ögon lyste af en nästan öfverjordisk eld, och ett fast beslut stod skrifvet på hennes drag.

»Herr Jefferson», sade hon, i det hon grep hans hand och tryckte den hjärtligt. »jag tackar er för detta ädla anbud, jag tackar er för allt godt, som jag åtnjutit i ert hus. Men ännu i dag lämnar jag detsamma. En helig uppgift kallar mig. Min bror har stulit millioner ifrån er och flytt med dem — ingen detektiv kan finna flyktingen. Nå väl, då skall jag finna honom, äfven om jag skall genomleta hela denna världsdel — jag skall bli er detektiv, och tro mig, det som icke lyckats för den klokaste bland de kloka, det skall lyckas system, som vill rycka bytet från sin trolöse, ömklige bror. Lef

väl, herr Jefferson, ni återser mig aldrig mer, om jag icke medför millionerna, som han stulit ifrån er. Lef väl!»

Käthchen skyndade ut genom dörren; förgäfvades rusade Jeffersson efter henne, hon hade redan reglat dörren efter sig, och innan amerikanaren kunde få upp den, hade Käthchen Schneider lämnat hans hus.

TJUGUFÖRSTA KAPITLET.

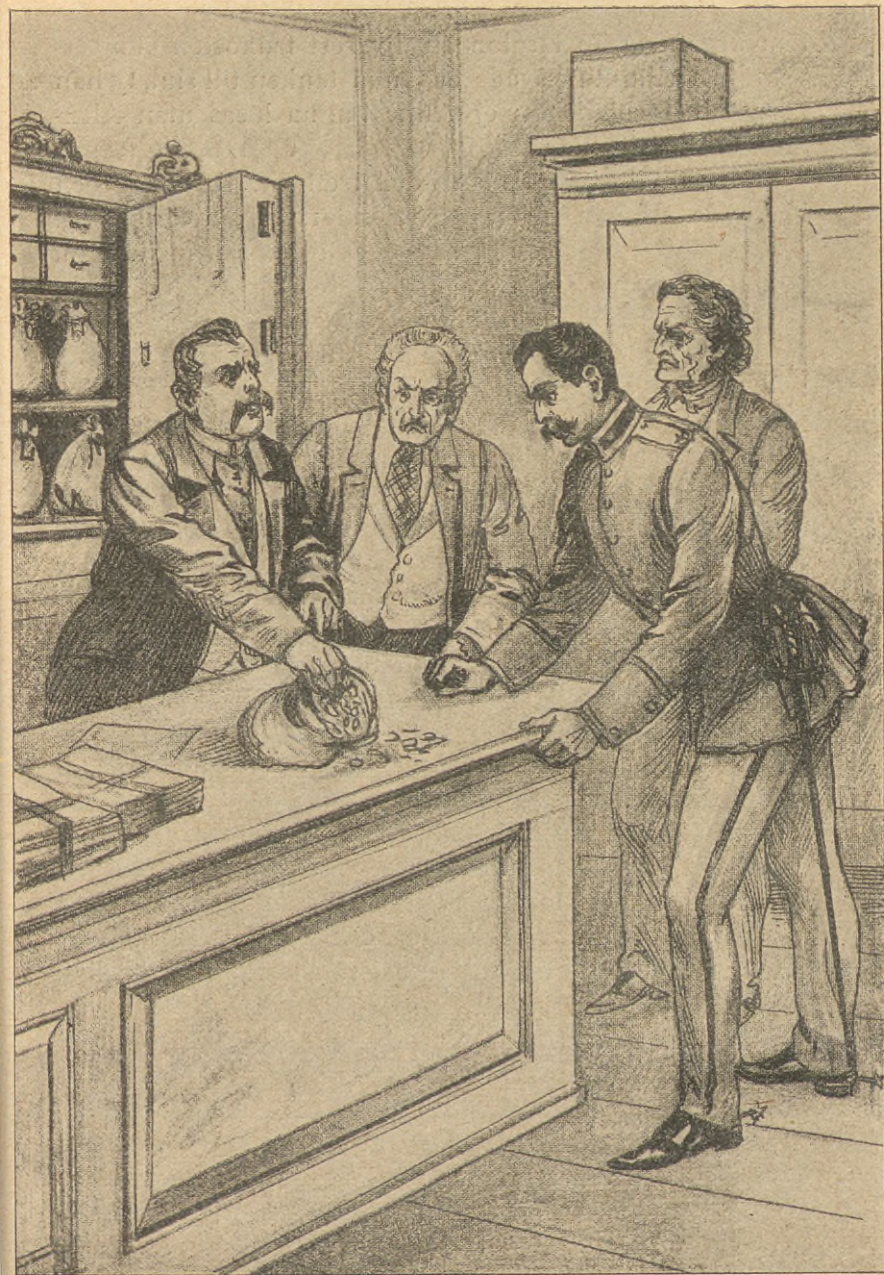
På jakten.

Hellmuth befann sig i ett obeskrifligt sinnestillstånd. Han hade blifvit bedragen från ett håll, hvarest han minst väntade det. Alexandras beteende var en fullständig gåta för honom. Hon älskade en annan, det var klart. Hellmuth hade ju själf sett henne i grefve Wallrodens armar, och en kvart senare? —

Hvad hade då händt under denna kvart, som så fullkomligt förändrat den ryska prinsessan?

»Däri ligger det», sade Hellmuth till sig själf morgonen efter balen, i det han gick fram till fönstret i sin sängkammare och blickade ned i trädgården. Alexandra gifter sig med mig för att bedröfva Erik af Wallroden; men hvad har händt mellan dem? Min stackars Käthchen, om du anade, hvad som vederfarits din Hellmuth! Och här är jag fjättrad och omgifven af falskhet och förräderi. Men jag skall göra mig fri, innan Käthchen erfar min förlofning. Emellertid — jag måste tala med prinsessan! I dag äger en stor hofjakt rum, då skall jag närma mig henne och säga att jag ej kan tillhöra henne, och jag är öfvertygad om att hon ger mig fri.»

»Men om hon nu icke gör det», fortfor han, i det

»Hvad är detta», skrek han förfärad, »det är ju icke guld — det är koppar.»

han begaf sig in i salongen, hvarest frukosten var serverad. Hellmuth vågade ej tänka tanken till slut, ty han insåg att förbindelsen ej skulle kunna lösas utan Alexandras medgifvande.

Hellmuth kastade en blick i ett par tidningar och bleknade, då han redan såg referatet om sin förlofning. Nu skulle telegrafan utbasunera den öfver hela världen, och tänk om en sådan tidning skulle förirra sig till Drakborgen, då skulle den älskade flickan kanske göra en olycka på sig själf, när hon såg att han trots alla sina löften förlofvat sig med en annan.

»Hur det än går», tänkte Hellmuth, »måste jag i afton resa till Drakborgen. Jag har visserligen lofvat min far att hålla mig därifrån, men under dylika omständigheter kan jag icke hålla mitt löfte. Jag måste se Käthchen och trösta henne i hennes smärta. Ah, jag får en idé! Om jag under en eller annan förevändning skulle kunna få Alexandra dit, så att hon finge se Käthchen, då skulle hon säkerligen blifva rörd och ej vidare begära att jag skulle blifva hennes make.»

Hellmuth kände sig liksom elektriserad genom denna tanke. Slumpen kom honom äfven till hjälp, ty äfven Alexandra skulle delta i jakten, och det skulle kanske kunna lyckas honom att locka henne bort från jaksällskapet och med henne förirra sig i skogen, så att de skulle nödgas tillbringa natten på Drakborgen. Det var ett djärft spel, ty han skulle därigenom kunna ådraga sig Alexandras vrede, men om det lyckades, skulle han vara räddad.

Kammartjänaren trädde in och anmälde att jaktvagnen var förspänd, och att det var hög tid för prinsen att fara till stationen, hvarest jaksällskapet skulle mötas, ty målet skulle först nås efter två timmars järnvägsresa.

»Hvilken af mina tjänare åtföljer mig», frågade prinsen.

»Ers höghet befallde i går att Liebetrost skulle följa med.»

»Ja så, det är bra.»

Hellmuth steg nedför trappan; framför slottsportalen höll den lilla vagnen förspänd med två eldiga fuxar. Bredvid vagnen stod betjänten Liebetrost, som Hellmuth engagerat i Paris och som genom sin torra humor och sitt ärliga sätt alltmer vunnit prinsens ynnest.

»Jag måste gratulera ers höghet», sade han, i det han bugade sig för Hellmuth, »ni har förlofvat er i går kväll. Jag hoppas att ni tänkt allvarligt på saken, ers höghet, ty bättre är det att råka komma in i ett getingbo än i ett olyckligt äktenskap.»

»Icke så högt, Liebetrost», sade Hellmuth, som måste skratta trots sitt dåliga lynne, »om kusken hör dig tala så förtroligt till mig, skall det uppröra honom på det högsta.»

Under tiden steg Hellmuth upp i vagnen, lutade sig därpå ut och sade med låg röst.

»Hör på, Liebetrost, jag skulle vilja ge dig ett uppdrag, som kanske skall förefalla dig besynnerligt, men som du måste utföra raskt och hurtigt.»

»Lita på mig, ers höghet», sade berlinaren, »det skall gå som en olja.»

»Jag litar på din tystlåtenhet och äfven litet på din slughet. Nå väl, när vi i dag befinna oss på jakten, rider jag sannolikt genom skogen vid prinsessan Alexandras sida, och du följer efter på ett passande afstånd. Då ropar jag plötsligt:

'Där rör sig något i snåret — jag tror att det är en råbock.'

»Men om det nu inte är en sådan, ers höghet?»

»Dumbom, det rör dig inte. Jag ropar att det är en råbock, och i detsamma aflossar du ditt gevär. Hör nu noga på, Liebetrost, ty om du ej rätt uppfattar hvad jag vill inpräglad dig, skulle det kunna kosta mig lifvet.»

»För tusan, det blir allvarsamt», sade Liebetrost.

»Du aflossar alltså geväret», återtog prinsen, »och träffar naturligtvis icke råbocken, som icke alls finns, utan — mig!»

Det felades ej mycket i att Liebetrost ramlat ned från vagnssteget.

»Ers höghet», sade han helt förbluffad, »skall jag — skall jag skjuta på er? Nej, det går då för långt! Ers höghet vill väl endast ställa mig på prof.»

»Nej, jag säger dig ännu en gång, du måste skjuta på mig, men geväret skall endast vara laddadt med hagel, och skottet måste träffa mig i vänstra öfverarmen.»

»Ett hagel gör äfven ett hål, ers höghet, men fastän jag inte alls begriper det här, skulle jag vilja ge ers höghet det underdåniga rådet att hellre låta geväret vara oladdadt. Ni kan ju låtsas vara sårad.»

»Prat, det skulle ingen tro på.»

»Hm, jag förstår», sade Liebetrost med ett finurligt leende, »ers höghet vill pröfva om er höga fästmö har hjärta i bröstet, ers höghet vill se tårar — lyckligtvis har jag tagit med mig en näsduk i reserv, ty nog skall jag gråta, om icke den ryska prinsessan gör det.»

»Du misstar dig, min vän, sade Hellmuth, »min afsikt är en helt annan. Men hör nu vidare. När du ser mitt blod flyta, rusar du fram och frågar?

'För Guds skull, ers höghet, hur är det fatt?'

»Därpå förklarar jag att jag känner mig mycket svag, och då måste du föreslå att vi försöka få tak öfver hufvudet fortast möjligt. När jag då frågar dig, om det finns något hus i närheten, måste du svara:

'Glömmer ers höghet då alldeles att vi äro i närheten af Drakborgen.'

»Drakborgen», inföll Liebetrost, »hvarför sade icke ers höghet det genast? Nu förstår jag alltsammans, och ers höghet kan lita på att vi alla tre i afton skola sitta i all gemytlighet på Drakborgen. Men för tusan, ers

höghet kan väl inte taga prinsessan med till Drakborgen? Glömmer ers höghet då alldeles fröken Kätchen?»

»Nej, jag har icke glömt henne», sade Hellmuth, »icke en enda minut, och det är just därför, som jag vill föra prinsessan dit».

Nu visste Liebetrost hvarken ut eller in.

»Nå, Liebetrost», frågade Hellmuth, »kan jag lita på dig?»

»Det kan ni, ers höghet, så säkert som om ni redan hade haglet i armen.»

»Är du en öfvad skytt?»

»Ers höghet, jag har tjänat vid jägarne och burit den gröna uniformen.»

Alla, som voro inbjudna till jakten, voro redan församlade på stationen, och efter två timmars färd anlände man till det lilla jaktslottet. Prinsessan Alexandra såg förtjusande ut i sin gröna jaktdräkt; på hufvudet bar hon en vacker barett med en vajande plym. —

Hellmuth visste knappt, huru han skulle bemöta henne, men hon närmade sig genast och sade med ett ojämförligt behag:

»God morgon, min herr fästman, hör ni, det blåses redan till uppbrott. Vi rida väl tillsammans?»

»Jag känner mig mycket lycklig öfver att få rida vid er sida», svarade han och tänkte inom sig: »Äfven hon önskar bli ensam med mig, nå, så mycket bättre»

Hellmuth hjälpte Alexandra i sadeln och besteg därpå sin egen svarte gångare. Han måste beundra prinsessans ridkonst; lätt och säkert satt hon på hästen och höll fömmarne fast i sin hand. Liebetrost höll sig ständigt bakom fästfolket, då de nu redo in i skogen.

Under förmiddagen höll sig jaktsällskapet tillsammans, men efter frukosten, som man fört med sig från residensstaden och förtärde i skogen, redo de enskilda paren åt alla möjliga håll, och Hellmuth uppnådde sin afsikt och blef ensam med Alexandra.

Klockan var omkring fem, och solen höll på att gå ned, då prinsessan vände sig mot Hellmuth och frågade:

»Måste vi icke vända åter till mötesplatsen, vi ha aflägsnat oss så långt från de öfriga.»

Prinsessa», sade Hellmuth med beslöjad stämma, »jag måste bekänna att det skett med flit, ty — jag måste tala med er.»

»Jag vet, hvad ni vill säga mig», sade den vackra flickan med ett vemodigt leende, »men jag säger er på förhand att jag ej skall besvara er fråga.»

»O, min Gud, prinsessa, ämnar ni då fortsätta den förfärliga leken och göra oss båda olyckliga?»

»Olyckliga — hur så? Tror ni att jag blifvit er fästmo, om jag icke älskade er?»

»I går afton hyste ni en annan åsikt.»

»I går afton, ja prins, under loppet af en afton sker mycket, som vi människor ej kunna förstå. Under en afton krossas ett hjärta, under det att en ny, lycklig känsla uppstår inom ett annat.»

»Alexandra», ropade Hellmuth, »hvad ni där säger mig, är icke sant, kan icke vara sant, ty ni älskar mig icke, hvad har då skett sedan i går, som har förvandlat er så att ni i stället för att vara min vän blifvit min fiende? Ty jag kan icke blifva er make, ni vet det ju redan, jag älskar en annan.»

»Då måste denna andra afstå från er», utbrast Alexandra med fast röst.»

Hellmuth spratt till, så att hans häst skyggade.

»Alexandra», ropade han, »hvad ni där säger är grymt!»

»Grymt», svarade prinsessan, »nå ja, människorna äro nu en gång så där, människorna äro inga änglar nej, nej, de äro djäflar!»

»Jag ansåg er likväl som en ängel, Alexandra», sade Hellmuth.

»Nå väl, då misstog ni er», sade prinsessan med et

hånskratt. »Men hvarför skulle ni icke kunna blifva lycklig med mig?»

»Hur skulle jag kunna det», ropade Hellmuth, smärtamt berörd, »när mitt hjärta tillhör en annan — säg, prinsessa, får jag bedraga denna andra?»

»O, hvarför icke», sade Alexandra, »alla människor bedraga hvarandra — det är världens gång.»

Hellmuth teg. Han började ana att Alexandra den föregående kvällen upplefvat någonting förfärligt. Men hvad kunde det vara? Utan tvifvel måste det stå i samband med Erik Wallroden. Hellmuth beslöt att anställa ett prof, ty om det var, som han förmodade, då måste grefvens namn beröra henne som ett piskrapp.

»Jag tror det äfven vara det bästa att vända åter till jaktsällskapet», sade han, »jag skall icke vidare besvara er med mina frågor. Grefve Erik af Wallroden har nog länge saknat oss.»

I detsamma rätade den vackra kvinnan upp sig och lät ridpiskan susa ned på hästens rygg, så att den stegrade sig, och prinsessan aldeles förlorade makten öfver den. Men Hellmuth var redan vid hennes sida och lyckades åter få djuret att stanna.

»Hvad gör ni, prinsessa», ropade han, »det stackars djuret. Det erhöll nyss ett piskrapp, som gällde en annan.»

»En annan — hvilken då?»

Då sade Hellmuth med en genomträngande blick på sin sköna följelagerska:

»Detta piskrapp gällde ingen annan än grefve Erik af Wallroden!» Men i detsamma måste han slå armen kring Alexandra, ty hon höll på att ramla ur sadeln.

»Hvad felas er», ropade Hellmuth, »förlåt mig, emedan jag uttalade detta namn, lugna er, prinsessa, för all del lugna er.»

Prinsessans hela gestalt skakades af en vild snyftning. Den med möda återhållna smärtan kom till ett våldsamt utbrott.

»Alexandra», bad prinsen, »hur kunde ni drifva ett så nedrigt spel med mig i går! Säg ett ord, ett förklarande och befriande ord, ty annars skola vi blifva olyckliga för hela lifvet. Hvarför vill ni blifva min? Hvarför vill ni med kallt hjärta skrida fram öfver en oskyldig flickas lik? Ty lita på det, samma dag som vi två träda inför Guds altare, kommer en olycklig att beröfva sig lifvet, och då är det ni, Alexandra, som är hennes mörderska.»

»Mörderska», skrek Alexandra till, »äfven mig har man mördat, äfven för mig återstår endast döden! Frukta icke att jag skall falla er till besvär — ty jag kan icke lefva i medvetandet att hafva blifvit bedragen där, hvarest jag älskade så gränslöst!»

»Bedragen», ropade Hellmuth, »hvem har bedragit er? Alexandra, nu ber och bönfaller jag er om att tala, och lita på mitt ord att jag skall blifva er hämnare, när ni säger mig namnet på den man, som vågat trampa era heligaste känslor under fötter. Men hvad behöfver jag fråga — det är grefve Erik af Wallroden, fastän jag aldrig trott honom vara i stånd till en så usel handling!»

»Ja, det är han», hviskade Alexandra, som knappast kunde hålla sig i sadeln.

»Alltså dock», ropade Hellmuth, »sannerligen, jag har svårt att tro att denne man är en usling; men har ni då bevis på att han bedragit er, prinsessa?»

»Det har jag — o, Hellmuth, jag har älskat denne man högre än mitt lif, men han har bedragit mig grymt. Under det att jag såg upp till honom som till en Gud, hade han ett förhållande med en borgerlig flicka, och följdén af detta förhållande blef ett barn.»

»Och det har ni svart på hvitt, prinsessa», frågade Hellmuth i vredgad och upprörd ton.

»Jag har läst det, mina ögon kunna icke bedraga mig som mitt hjärta gjort det!»

I detsamma visade sig en ryttare på ett litet afstånd på den smala stigen. Det var grefve Erik af Wallroden.

»Allsmäktige Gud, det är han», utbrast Alexandra, »prins, jag ber er fly med mig!»

»Haf godheten att långsamt rida i förvägen, prinsessa», bad Hellmuth, »min lakej skall följa med er, jag har här ett par ord att tala med en person, som faller mig besvärlig.»

Prinsessan skälfde, hon såg på Hellmuth liksom för att bedja honom afstå från sitt förehafvande, men plötsligt ryckte hon åt sig tyglarne, sporrade hästen och galopperade därifrån. Vid korsvägen mötte hon grefve Erik af Wallroden.

TJUGUANDRA KAPITLET.

Liebetrost spelar Försyn.

Han hade sökt henne hela dagen, men hade hittills ej haft tillfälle att hviska ett enda ord till henne, ett ord, som hastigt och lätt skulle hafva förklarat allt. Nu parerade grefven sin häst, då Alexandra var tätt vid honom och sade, i det han lyfte på hatten:

»Alexandra, jag besvär dig — vid vår kärlek — ett ord — ett enda!»

Men prinsessan höjde icke blicken, tryckte sporrarne i hästens sidor och galopperade vidare.

»Tvillets gift har trängt djupt in i hennes hjärta», sade grefven, »nå väl, om hon icke vill höra mig, så skall prins Hellmuth få veta att Alexandra misstänker mig utan orsak.»

Ledd af denna tanke red grefven direkt fram till Hellmuth.

»God lycka på jakten, prins Hellmuth», ropade grefven, »men ni tyckes ej hafva haft mycken tur i eftermiddag, jag har sällan hört knallen af er bössa.»

»Var ni då ständigt bakom mig, grefve Wallroden», frågade Hellmuth med en utmanande blick.

Grefven rodnade, ty om han medgaf detta, röjde han ju att han följt efter Alexandra hela eftermiddagen.

»Jag kom af en händelse samma väg, som ni slagit in på med prinsessan», sade Erik litet förbryllad.

»Af en händelse?»

»Nå väl, det var icke en händelse», ropade grefven, »men —»

»Förlåt herr grefve», sade Hellmuth skarpt, »om det alltså skedde afsiktligt, finner jag det mycket fräckt».

»Min prins!»

»Herr grefve!»

»Jag förstår», sade Erik, »det obekväma vittnet, som skulle kunna berätta om furstinnans af Lichtenfels första kärlek måste försvinna! Nå väl, prins Hellmuth, jag står till er tjänst — när befäller ni?»

»I morgon afton, om jag får be på garnisonsplatsen i närheten af residenset — där bruka dylika affärer afvecklas!»

»Och vapnen?»

»Som ni behagar, herr grefve.»

»Då ber jag om pistoler.»

»Antaget — och distansen?»

»Fem steg», sade Wallroden med fast stämma.

»Hur många kulor skola växlas?»

»En skall räcka», sade Wallroden, »ni skall nå ert mål, prins Hellmuth».

I detsamma vände han sin häst och red in i skogen. Äfven Hellmuth sporrade sin häst och befann sig snart bredvid prinsessan. Han såg att hon var mycket blek, och hennes ögon lågade af upphetsning.

»Prins», utbrast Alexandra, »för Guds skull, hvad har hänt? Jag kunde ej höra hvad som talades mellan er och grefven, men jag anar det värsta. Är det fråga om en duell?»

»Visst inte», svarade Hellmuth, »endast ett litet meningsutbyte mellan grefven och mig, det är alltihop.»

»Nej, nej, säg mig sanningen, prins», ropade Alexandra. Skall ni slåss med grefven? När, hvar och med hvilka vapen? Och jag är skuld till denna tvekamp —»

»Nå väl, Alexandra», sade prinsen efter en liten paus, »om ni nödvändigt vill veta sanningen, så skall verkligen en duell äga rum mellan grefve Wallroden och mig.»

Hellmuth såg icke att Liebetrost på sin fux i detta ögonblick befann sig alldeles bakom honom och alltså kunde höra hvarje ord, men om han sett betjäntens min vid underrättelsen om att hans älskade herre skulle duellera nästa morgon, skulle han allt hafva blifvit litet betänklig och skulle hafva talat med lägre röst, då han nu fortfor:

»Jag kan icke låta denne usling förråda er ostraffad, ni har gifvit mig rätt att försvara er sak, och den, som sårar min fästmö, måste slåss med mig på lif och död.»

»Äro villkoren så hårda», stönade Alexandra.

»De äro icke hårdare än vanligt, vi skola till och med ej växla mer än en kula.»

»En kula», sade Alexandra, »liksom om icke den vore tillräcklig för att kosta en af motståndarne lifvet.»

Hellmuth spratt till, Alexandra hade rätt, villkoren voro förfärliga. Såväl han själf som Erik af Wallroden voro utmärkta skyttar, och en duell på fem stegs distans var likmätig med en säker död för duellanterna.

Hellmuth kom plötsligt att tänka på hvad som skulle blifva af Kätchen Schneider i händelse af hans död, ty som orsaken till duellen måste förblifva en hemlighet, skulle fursten sannolikt tro att Kätchen varit skuld till densamma, och hela hans vrede skulle då vända sig mot henne. Men nu var det för sent, han kunde ej draga sig tillbaka.

Liebetrost hade hejdat sin häst och stannat en liten bit efter.

»Kors för tusan», sade berlinaren åt sig själf, »hvar skall det här taga vägen? En sak vet jag då, den här duellen får icke äga rum, och vill ingen annan hindra den, så skall jag göra det, så sant som jag heter Liebetrost. Men huru? Skall jag tala om historien för fursten? Nej, det skulle vara dumt, ty han har ibland sina egna idéer och skulle kanske till och med säga: 'Har man sagt A, måste man äfven säga B'. Det var då en förbaskad historia, och jag som redan föreställt mig, huru jag skulle eskortera prinsen och prinsessan till Drakborgen, och hur roligt de skulle få det där.»

Men plötsligt satte han på sig en synnerligen finurlig min, stack ned handen i sin ficka tog fram ett hagel och sköt in det i en patronhylsa i pipan på sitt gevär.

»Se så där», sade han därpå, »vänta mig du, min lille prins, du kommer lika litet att duellera i morgon som jag kommer att dansa på lina. Du skall få hagelkornet icke i den vänstra utan i den högra armen, och då blir det ingen duell af».

Hellmuth red under tiden vidare vid Alexandras sida, prinsen försökte leda samtalet på likgiltiga ämnen, men prinsessan gaf honom endast enstafviga svar, och då och då fylldes hennes ögon med tårar. Plötsligt spratt hon till vid ljudet af ett skott, som kom hennes häst att skygga. Men i nästa sekund grep hon tygeln med kraftig hand och red tätt intill Hellmuths häst, som stod liksom förlamad. Hon såg prinsen vackla i sadeln, grep beslutsamt till med båda händer och höll honom fast.

»För Guds skull», ropade hon, »hur är det fatt — ni blöder — er arm — hvem har aflossat detta förfärliga skott?»

»Det har nog mitt dumhufvud till tjänare gjort», svarade Hellmuth leende. Och i detsamma kom verkligen Liebetrost galopperande, svängande geväret öfver sitt hufvud och ropade, innan han ännu kunde se något:

»O, hvilken olycka, min herre, jag har skjutit er i vänstra armen.»

»Fårskalle», mumlade Hellmuth; i detsamma försökte han lyfta sin arm, men lät den genast åter sjunka. »Den tölpen», fortfor han, »han har skjutit mig i högra armen, jag tror han har skadat en sena, ty jag kan icke lyfta armen.»

»O, min herre, hvad har jag gjort», ropade Liebetrost å nyo, men därpå blinkade han med knipslug min åt Hellmuth, liksom om han ville säga: »Har jag inte gjort min sak bra?»

Därpå hoppade han ur sadeln och hjälpte Hellmuth ned från hästen; äfven Alexandra lämnade sin häst åt Liebetrost och ville nödvändigt själf undersöka Hellmuths sår.

»Såret måste rentvättas», sade hon mycket bestämd, »min näsduk kan i nödfall nyttjas som förband, men hvar få vi friskt vatten? Vänta, där borta hör jag sorlet af en källa, jag springer själf dit för att doppa näsduken.»

Alexandra försvann, och nu kunde Hellmuth gifva luft åt sin vrede mot Liebetrost.

»Dumhufvud, tölp, hvad har du gjort», ropade han, »du har skjutit mig i högra armen, fastän jag uttryckligen sade dig att det skulle vara i den vänstra.»

»Ja ser ni, ers höghet», sade Liebetrost, »jag borde ju hafva sagt er, att jag aldrig kunnat skilja höger från vänster.»

»Ja, det hade sannerligen varit bättre», brusade Hellmuth ut, »ty nu — o, jag lider förfärligt och skall väl icke kunna lyfta armen på fyra veckor.»

»Ack nej», sade Liebetrost med hycklerisk min, »så svårt blir det väl icke, ers höghet. Men ni kan ju i alla fall skona er en liten smula; ers höghet behöfver ju inte precis skjuta eller dylikt.»

Hellmuth vände sig om med en undertryckt svordom vid tanken på hur det nu skulle gå med duellen den följande dagen. Skulle han nödgas skjuta med vänstra handen.

»Men vet ni, ers höghet», återtog Liebetrost, »oafsedt att jag träffat högra armen i stället för den vänstra, och oafsedt att jag skjutit, innan ni gaf det öfverenskomna tecknet, så har jag väl ändå skjutit bra, ty jag hade ju lika väl kunnat träffa er i ryggen.»

»Du är då ett oförbätterligt dumhufvud», sade Hellmuth skrattande, »men nu skola vi väl i alla fall komma till Drakborgen. Hör nu på. När prinsessan kommer åter, får jag plötsligt ett anfall af svaghet och sjunker ned vid detta träd, och då ropar du:

»Vi kunna icke vända åter till residensstaden, ty prinsen har blifvit vanmäktig!»

»Men gör mig den tjänsten, Liebetrost», tillade Hellmuth, »och deklamera icke så afskyvärdt. Nå, där kommer prinsessan».

Och Liebetrost skrek af sina lungors fulla kraft:

»Vi kunna icke vända åter till residensstaden, ty prinsen har nyss blifvit vanmäktig.»

»Din åsna, det skulle du ju först säga, när jag låge under trädet», bannade Hellmuth.

»Nej, jag misstog mig», ropade Liebetrost med stor sinnesnärvaro, »prins Hellmuth har ännu icke blifvit vanmäktig, han ligger ännu icke under trädet.»

Lyckligtvis hade Alexandra icke gifvit akt på Liebetrosts snillrika impromptu, hon bar den våta näsduken i handen och ropade, då hon närmade sig:

»Kom nu, prins Hellmuth, och låt mig förbinda ert sår, vattnet i källan var härligt.» Därpå lindade hon näsduken kring Hellmuths arm, och blödningsen stannade nästan genast.

»Ser ni», ropade Alexandra, »nu mår ni redan bättre. Plågorna minskas redan betydligt.»

»Plågorna minskas», upprepade Hellmuth, »men — jag vet icke — jag måste hafva förlorat mycket blod — jag känner mig så —»

»Var så god, ers höghet», ropade Liebetrost, »jag har redan bredt ut min kappa under trädet.»

Hellmuth sände honom en rasande blick, men sjönk därpå långsamt ned under trädet.

»Ser ni, prinsessa», ropade Liebetrost triumferande, »det väntade jag, och när jag betänker att det är jag, som tappat så mycket blod ur min gode herre och med ett enda hagelkorn, prinsessa, ta mig tusan det var blott ett enda och det allra minsta, som fanns i min patronväska».

Alexandra var så bestört öfver prinsens svaghetsanfall att hon ej gaf akt på Liebetrost. Nu frågade hon:

»Hur mår ni, prins?»

»Jag känner mig så matt», hviskade Hellmuth. Det värsta är att jag väl ej kan hålla mig i sadeln.

»Det tror jag ej heller», ropade Liebetrost, »det kan endast bli bättre på Drakborgen.»

Hellmuth höll på att rusa upp för att tilldela detta dumhufvud en tillrättavisning, men nu ropade Alexandra hastigt:

»Drakborgen — ligger den då här i närheten?»

»Naturligtvis, den måste väl ligga i närheten, annars hade jag ju inte skjutit.»

»Hur menar ni», frågade Alexandra, som nu började blifva uppmärksam, och sände Liebetrost en mistrogen blick.

»Jo, se jag menar», stammade berlinaren, »jag menar att det var ett glädjeskott, emedan Drakborgen var i närheten. Där bor nämligen min fästmö.»

Den här gången lyckades han verkligen ljuga sig från saken, men nu sade prinsessan:

»Då voro det kanske det bästa att vi genast begifva oss dit, vi skulle kanske kunna få tag i en läkare.»

»Han finns redan där, prinsessa, och det säger jag då, det finns icke maken till doktor Cassanniello.»

»Prata icke så mycket, Liebetrost», befallde Hellmuth förtretad, ty han fruktade att betjänten skulle prata bredvid mun och röja Kätchens närvaro på Drak-

borgen. »Jag tror i öfrigt själf att det vore det bästa att rida dit», fortfor han, »men vi måste rida i skridt, jag tål nog ej en snabbare gångart.»

Liebetrost hjälpte nu först prinsessan och därpå Hellmuth i sadeln. Den senare kunde i verkligheten ej röra högra armen. Han förmådde endast med stor möda hålla sig i sadeln. Uppträdet med grefve Wallroden hade äfven angripit honom, och han kunde trots allt ej låta bli att känna sympati för den senare. Han sade om och om igen till sig själf:

»Det är icke möjligt att denne man är en usling!»

Trakten blef nu mycket romantisk, det hade blifvit afton, och månen kastade sitt ljus öfver landskapet. Alexandra vände sig då och då om för att fråga till Hellmuths befinnande, och nu, sedan han uppnått sitt syfte, läto svaren mycket lugnande.

»Men vi bli kanske tvungna att öfvernatta på Drakborgen», sade han, »vi skola knappast lyckas finna ett åkdon med hvilket vi kunna återvända till residensstaden.»

»Nå, då måste man finna sig i det oundvikliga», sade Alexandra. »Drakborgen är ju äfven bebodd, enligt er betjänts utsago af en viss doktor Cassanniello.»

»Alldeles riktigt», skyndade Hellmuth att svara, »doktor Cassanniello är min vän, jag har anvisat honom Drakborgen som bostad. Ni skall i honom lära känna en förträfflig människa, han är redbarheten och visheten personifierade.»

»Alltså förmodligen en gammal herre?»

»Icke så värst gammal, en man på omkring femtio år, kraftfull och rörlig med ett intressant ansikte och —»

Alexandra utstötte plötsligt ett utrop af förtjusning. Framför dem, belyst af månen, dök Drakborgen fram — en bild af en gammal riddarborg omgifven af stora skogar.

»Detta är Drakborgen», sade Hellmuth, »och hur

«Alexandra», hviskade Hellmuth, «har jag sårat er?»

skön den är till sitt yttre, skall ni, prinsessa, snart få se att den i sitt inre gömmer ännu större behag, en ojämförlig skönhet, ett ljuft skapelsens under.»

Alexandra stirrade på Hellmuth med vidöppna ögon i hvilka en åning började vakna.

TJUGUTREDJE KAPITLET.

Ett vad om lyckan.

»Jag måste bekänna att jag aldrig sett en härligare borg», sade Alexandra, »men är denna klippa öfverhufvud taget åtkomlig?»

»Det är den», sade prinsen, »jag skall genast med er tillåtelse föra er dit upp.»

»Bor er vän alldeles ensam däruppe», frågade Alexandra.

»Nå väl, prinsessa», svarade Hellmuth, i det hans kinder betäcktes af en förrädisk rodnad, »jag vill och kan ej längre dölja för er att detta slott äfven för tillfället har en härskarinna. Förlåt mig att jag först nu säger er att borgen bebos af den ljufvaste och dygdigaste flickan i detta land, af den flicka, som jag älskar, och som skulle blifva min, innan jag lärde känna er.»

»O, nu förstår jag allt», sade Alexandra, »nu ser jag att det skott, som Liebetrost aflossade, ej var ett olycksfall, och att denne Liebetrost i själfva verket är en ganska durkdrifven gosse, som hjälpt er förträffligt, min prins.»

Alexandra skrattade hjärtligt vid dessa ord.

»Och ni är icke ond på mig, prinsessa, emedan jag spelat denna lilla komedi för er? Det återstod ju för mig intet annat medel», fortfor Hellmuth lidelsefullt, »mina böner och mitt vädjande till ert hjärta och ert

förnuft rörde er icke — nå väl, må då en annan tala min sak hos er, en annan som kanske genom sin personlighet skall kunna ingifva er sympati och medlidande. Denna andra är den flicka, som jag älskar, det är Kätchen Schneider!

Låt oss tillsammans beträda Drakborgen, lär känna Kätchen Schneider, och om ni tror att jag valt en ovärdig, och att Kätchen ej förtjänar den lycka, som jag lofvat henne, då skall jag själf afstå från min högsta önskan och blifva er gemål.»

»Hör på, min prins», sade Alexandra allvarligt, »jag skall göra er ett förslag. Men framför allt kan jag försäkra er att jag icke är ond på er, emedan ni fört mig hit, ty jag hade i alla fall föresatt mig att lära känna Kätchen Schneider. Jag ville öfvertyga mig om, hvad det är, som fjättrar er vid henne, ty jag skulle vilja att ni äfven en gång lärde er älska mig.»

»Ni vill alltså icke ge mig fri, fastän ni vet att vi båda skola blifva olyckliga? Ni vill det oaktadt detta giftermål?»

»Jag både vill det och vill det icke», ropade Alexandra.

»Ni talar i gåtor, prinsessa, som äro värdiga en sfinx.»

»Kanske jag är en sådan», sade den vackra ryskan skrattande, »hvarför vill ni icke alls bemöda er om att lösa denna sfinx' gåta, Hellmuth?»

»Jag har redan löst den», svarade Hellmuth, »ni har älskat grefve Wallroden, han har bedragit er, och nu vill ni gifta er med mig för att hämnas på honom. Men jag står maktlös gentemot er, ty ni har öfverlistat mig, och för mig återstår endast att lida i stillhet, om ni icke själf ger mig fri. Men detta kommer ni att göra — detta är mitt sista hopp — när ni lär känna Kätchen Schneider, ty ni har icke rätt att låta en oskyldig plikta för hvad förrädaren Erik af Wallroden gjort er.»

»Nämn ej åter detta namn», sade prinsessan. »Jag

skall bemöda mig om att glömma det, om det skall lyckas mig vet jag icke. Men hör nu min vilja och min önskan. Jag erbjuder er ett vad, prins Hellmuth.»

»Ett vad», frågade han förvånad, »förlåt mig, prinsessa, men detta ord låter en smula frivolt, där det är fråga om tre människors lycka.»

»Nej, Hellmuth, icke tre människors lycka, ty jag har länge sedan försakat. Men här är icke fråga om mig utan om er, och för mig återstår endast den frågan: »Skall Kätchen Schneider göra er lycklig, är hon värdig er djupa, ömma kärlek, förtjänar hon en make som er? Jag skall lära känna Kätchen Schneider, och kan jag besvara dessa mina frågor med ett gladt ja, då skall jag hitta på medel att lösa vår förlofning och förmå er furstlige far att ej neka er sitt samtycke.»

»Jag tackar er, Alexandra», utbrast Hellmuth öfverlycklig, men Alexandra fortfor:

»Ni har ännu icke hört mig till slut; detta är endast ena hälften af det vad, som jag vill ingå med er. Vill ni äfven höra den andra?»

»Säg ut, prinsessa, och var öfvertygad om att jag med glädje går in på allt, som ni vill föreslå mig.»

»Nå väl, jag upprepar det, är Kätchen Schneider er värdig, då ger jag er fri, hvarom icke — nej, låt mig tala till punkt — då», fortfor Alexandra och höjde rösten, »då kommer vår förlofning att stå vid makt, och ni måste med eller mot er vilja foga er i att bli min gemål.»

»O, prinsessa, ni är grym, ty hvad skulle jag då ännu kunna vara för er», ropade Hellmuth sorset, »men hvarför tvekar jag», fortfor han därpå i helt olika ton; »ja, jag går in på vadet, om ni i Kätchen finner en ovärdig, om ni hos denna härliga varelse saknar en enda dygd, som kan lyckliggöra en man, då skall jag försaka alla mina ljufva drömmar, då skall Kätchens namn aldrig mer gå öfver mina läppar, och jag skall tillhöra er, fastän med brustet hjärta. Och låt oss nu

bryta upp och gå till Drakborgen, där skall vadet afgöras! Ser ni ljus skimra däruppe i fönstret bakom altanen», fortfor han, »där befinner sig kanske i detta ögonblick min Kätchen, där tänker hon på mig, där uppsänder hon kanske en bön för vår lycka. Ja, bed, bed, älskade flicka, afgörandet närmar sig, snart skall du skörda lönen för din trogna kärlek, för de svåra pröfningar, hvilka du undergått för min skull. Trogen intill döden! — Det är min Kätchen, det vill äfven jag vara!»

TJUGUFJÄRDE KAPITLET.

Hos hundraåringen.

Alexandra och Hellmuth hade ännu blott några steg att tillryggalägga för att nå klipptrappan, som ledde upp till Drakborgen, då prinsessan tyglade sin häst och sade till Hellmuth:

»Naturligtvis måste alla medel stå till mitt förfogande för att utforska Kätchen Schneiders tänkesätt.»

»Medgifvet, prinsessa», ropade Hellmuth utan vidare.

»Nå, då skall jag göra er ett förslag, låt mig först beträda slottet ensam.»

»Huru, prinsessa, har jag förstått er rätt, vill ni utan mig —»

»Hör på», återtog Alexandra. »Jag skulle vilja se er Kätchen och tala med henne, utan att hon anar att ni är i närheten. Ty en älskande flicka bemödar sig alltid om att behaga den älskade, och talar och rör sig i hans närhet helt annorlunda än annars. Men jag skulle vilja se Kätchen utan mask och ber er därför

stanna efter och först med er tjänare inträffa på Drakborgen, när jag ger er ett öfverenskommet tecken.»

»Och detta tecken skulle vara», frågade Hellmuth.

»Ett mycket enkelt sådan», sade prinsessan. »Ni visade mig själf altanen däruppe, hvars fönster för tillfället äro upplysta. När i afton — jag hoppas att jag rätt snart skall vara på det klara — mitt jakthorn ljuder, skynda då fortast möjligt till Drakborgen, ty då skall ni veta att jag kallar er, för att förkunna er mitt utslag.»

»Då skola hornets toner kalla mig till min lycka», svarade Hellmuth, »ty jag vet att ni skall finna att Kätchen har det renaste hjärta i världen.»

»Det gifve himlen», svarade Alexandra allvarligt, »men hvar skall ni vistas under tiden, Hellmuth?»

Prinsen funderade ett ögonblick och sade därpå:

»I det lilla hus, som ni ser där borta bor den hundraåriga kastellanen Rehbock. Han skall blifva förtjust, om jag vill stanna några timmar i hans stuga, därifrån hör jag dessutom bäst hornets toner.»

»Och er betjänt följer med er?»

»Naturligtvis.»

»Då kan han taga min häst med sig», sade prinsessan, »jag måste ju gå uppför trappan. Och nu er hand, prins Hellmuth, klingar hornet lustigt och jublande, då kan ni veta att utslaget är gynnsamt för er och Kätchen, men aflockar jag mitt instrument en långdragen vemodig ton —».

»Ert horn skall aldrig hafva klingat så jublande», inföll Hellmuth, »jag vet det och tviflar ej därpå, och nu lef väl, min kärlek tillhör Kätchen, men min vänskap tillhör er i tid och evighet.»

»Led prinsessans häst vid tygeln», sade han därpå till Liebetrost, som höll på att tappa näsa och mun öfver att se prinsessan ensam börja stiga upp för trappan. Strax därefter anlände de till gubben Rehbocks dörr.

Hellmuth steg af hästen och knackade, samt mottogs liksom förra gången af ett rasande hundskall.

Efter några minuter visade sig gubben Rehbock i dörren och betraktade främlingarne med misstrogen min.

»Känner ni inte igen mig, min gubbe», sade Hellmuth, »ha era ögon blifvit så svaga? Nå väl, jag hoppas i alla fall att ljudet af min röst säger er, hvem jag är.»

»Hvem ni är», ropade gubben, »hihi, liksom om jag icke genast sett att ni är prins Hellmuth af Lithtenfels, min herre och härskare. Om jag stirrade på er, då var det af en annan orsak, ja, ja, af en annan orsak. Sällsamt, just då kom han den gången i rättan tid — just liksom ni själf stod han framför mig, jorden är rund, allt rullar omkring med den och kommer åter i dagen.»

Hellmuth fäste sig ej vid gubbens förvirrade tal, utan befallde Liebetrost att föra hästarne till den gräsbevuxna gården och därpå komma in i stugan.

»Men ers höghet», sade Liebetrost och pekade på de ursinniga hundarna, »äro vi då vid ingången till helvetet, kors för tusan, det var ena trefliga bestar, jag är sannerligen rädd för mina vader!»

»Bort i hörnet med er», röt gubben åt djuren; Hellmuth trädde in och satt några minuter senare i gubbens länstol, medan hans hvithårige värd slog sig ned på en pall vid härden. Efter en stund återvände Liebetrost och tog genast i tu med att undersöka Hellmuths sår och anlägga ett nytt förband. Hellmuth tröstade honom med att såret ej vore farligt, han kunde redan röra armen, men Liebetrost envisades att han måste bära armen i band.

»Om det blott icke vore den högra armen», sade Hellmuth och tänkte åter på den stundande duellen.

Men nu kunde Liebetrost ej tåla längre utan sade nästan ömt, i det han lutade sig öfver prinsen:

»Det är just hufvudsaken, ers höghet, och jag måste

bekänna att jag i bästa afsikt sköt hagelkornet in i högra armen i stället för i den vänstra, emedan jag hört att min furstlige herre ville kämpa på lif och död med grefven.»

»Liebetrost», brusade Hellmuth upp, »människa, hvad har du gjort?»

Men då kastade tjänaren sig för hans fötter och bad med en så rörande blick att Hellmuth ej kunde låta bli att skratta:

»Nej, ni får icke slåss, denna tvekamp skall icke äga rum så länge som jag kan förhindra det. Och nu kan ni jaga bort mig eller skjuta i hjäl mig, om det nödvändigt måste skjutas, men jag kunde ej annat.»

Då räckte Hellmuth honom sin friska hand och sade rörd:

»Du har visserligen öfverskridit din befogenhet, min vän, men du har därmed bevisat din trohet, och jag kan ej vara ond på dig. Fråga nu min gamle Jakob Rehbock, om han har något i huset, hvarmed vi kunna stilla vår hunger och törst, ty jag har fått aptit efter den långa ridten.»

»Men hvarför superar inte ers höghet på Drakborgen», frågade Liebetrost skenbart mycket menlöst, »det är väl ändå en tvifvelaktig njutning för ers höghet att vistas i den här hundkojan.»

»Och ändå stanna vi här tills tonerna från ett jägarhorn kalla oss till Drakborgen. Ja, min vän, det finns hemligheter, som icke ens en trogen tjänare behöfver veta. Tygla nu din nyfikenhet och försök att skaffa oss litet mat.»

»Ja, vet ers höghet», svarade berlinaren, »jag bryr mig inte alls om att dryfta den saken med den gamla mumien där borta, jag tror mig nog själf kunna få ihop en supé. Det finns fjäderfä på gården och sallad i trädgården, och när vi därtill få ett par flaskor vin — jag har sett några sådana genom källargluggen, så tror

jag allt att ers höghet skall bli nöjd med er tillgifne lifkock Liebetrost.»

»Gör som du vill», svarade Hellmuth, »men raska på bara, ty hvem vet när hornet ljuder, och då är vår vistelse i den här stugan all.»

Liebetrost skyndade ut och efter en kvart stekte redan två höns på en panna öfver elden, under det att Liebetrost satt bredvid och rensade sallad.

»Nå, min gubbe», sade Hellmuth till kastellanen, »hur går det? Känner du dig ännu kraftig nog för att bo alldeles ensam i din stuga?»

»Naturligtvis», svarade Rehbock, »hvarför skulle jag ej vara kraftig, jag har ju ingen hustru.»

»Ja så, du tror att kvinnorna försvaga männen», sade Hellmuth skrattande. »Säg mig, har du aldrig älskat?»

Hundraåringen svarade hvarken ja eller nej utan stirrade på golfvet, liksom om han vore svagsint.

»Men, ers höghet», lade sig nu Liebetrost emellan, »hur kan ni fråga den gamla mumien, om han har älskat?»

»Äfven han har en gång varit ung, svarade Hellmuth, »hvem vet, om icke vi en gång komma att se ut som gubben Rehbock, såvida Gud beskär oss ett så stort antal år.»

»Nå, hvad mig beträffar», sade Liebetrost, »så försakar jag den äran att bli ett sådant gammalt murmeldjur. Men känner ers höghet, hur hönsen dofta? Jag tror att de äro redan bruna på ena sidan, nu skola vi förhjälpa dem till samma färg på den andra.»

Under tiden gick Hellmuth fram till fönstret och blickade upp till Drakborgen. Där afgjordes denna stund hans öde. O, han tviflade icke på att ju Alexandra skulle vara förtjust öfver Kåthchens kyska skönhet — och då skulle hon frigifva honom och tala hans sak hos hans furstlige far, och denne skulle ej längre neka sitt samtycke. Han visste icke själf, hur länge han stått vid

fönstret och stirrat ut i natten, då han väcktes af Liebetrosts röst, som ropade:

»Det är serveradt, ers höghet!»

Och då Hellmuth vände sig om, såg han i själfva verket någonting oväntadt.

Midt i det tarfliga rummet stod det med en snöhvít duk betäckta bordet och på duken två stekta höns, i en stor skål den gröna salladen, bredvid denna två buteljer vin, och slutligen hade Liebetrost i all hast hämtat en vacker blombukett från trädgården.

»Tillåter ers höghet», ropade Liebetrost med en djup bugning, »att er öfverhofmästare för er till bordet, att er munsänk därpå fyller er bågare, och er lifkock serverar er de saftigaste bitarne af hönsen, och om ers furstliga höghet önskar det, skall hofkapellmästaren genast låta den skönaste taffelmusik klinga, visserligen endast på det instrument, som Gud anvisat honom, i det han är hänvisad till att hvissla; alla dessa värdigheter och ämbeten är jag nog lycklig att förena i en person, ers höghets tillgifne och underdånige tjänare Liebetrost!»

»Du är en oförbätterlig narr», ropade Hellmuth skrattande, i det han tog plats vid bordet. »Men som vi nu en gång hålla stort taffel i dag», fortfor prinsen, »skall jag allranådigast låta utgå bjudningar till mina undersåtar. Jakob Rehbock, ni är befalld till den furstliga taffeln, tag plats på min högra sida, och du Liebetrost, du månggestaltade kameleont till en tjänare, slå du dig ned vid min vänstra sida. Det lyster oss i dag att äta i kretsen af vårt folk.»

»Om jag anat det», ropade Liebetrost och kliade sig bakom örat, »då hade jag allt vridit om nacken på ännu några stycken af denne värdige gubbes höns. Men kom nu, Jakob Rehbock och tag plats, hans höghet har befallt er till taffeln.»

Gubben satt dock lugnt kvar framför härden, han hade tydligen ej förstått hvad det gällde. Då lade Lie-

betrost båda händerna kring sin mun som ett talrör och röt in i Rehbocks öra:

»Högvördiga murmeldjur, ni skall komma och äta, eller kan ni vänja er af med att mätta er med jordisk föda?»

Den här gången förstod gubben. Han satte sig till höger om prinsen, som själf åt med god aptit och letade ut de saftigaste bitar åt gubben. I de gammalmodiga glasen glödde rödvinet, och Hellmuth nedlät sig till att klinga med sina gäster.

Då måltiden var slut, uppmanade prinsen den gamle kastellanen att sätta sig bredvid honom.

»Ni kan säkerligen berätta många intressanta historier», sade han, »om dem, som förr bott på denna borg, ty ni har ju tillbragt en stor del af ert lif här i trakten, eller hur, Rehbock?»

»Ja, jag är född här i trakten», svarade gubben, »och fastän jag senare kom till residensstaden som furstlig lakej, så ville slumpen dock att jag åter tjänade på Drakborgen — hihi, det var en besynnerlig historia, men jorden är rund, den vänder sig, allt kommer åter. Det, som för var neråt kommer uppåt, och nu — i denna natt tror jag att det åter kommer uppåt, ty jag ser det så lefvande framför mig.»

Hellmuth kände sig helt besynnerlig till mods, men Rehbock fortfor liksom en automat, som drages upp:

»Sjuttio fem år är det i dag — just samma datum voro fönstren på Drakborgen upplysta liksom nu, men därpå — du käre Gud, därpå blef det mörkt, mörkt och dystert under femtio, sextio, sjuttio år.»

»Hvad pratar du, min gubbe», ropade prinsen, »talar du om verkliga händelser, eller ser du endast hjärnspöken?»

»Det är verkliga tilldragelser», svarade gubben, »och på Drakborgen hände de, men de förblefvo en hemlighet, endast två människor känna den. Den ene är er far, prins, som fick veta det, då han tillträdde regerin-

gen, liksom hans föregångare före honom den andre, som känner Drakborgens hemlighet och skulle kunna berätta den, om han ville, är jag. Hihi, jag har varit med om alltihop och har ändå blifvit hundra år gammal.»

Hellmuth blef nyfiken. Han visste att för många år sedan en förfärlig tragedi utspelats inom hans släkt, men han hade aldrig kunnat få veta, hvori den bestod. Han hade endast hört några anspelningar om att en prins af hans hus blifvit djupt olycklig genom sin älskarinna, och han anade äfven, om hvilken prins det var fråga; ty i familjegalleriet på furstliga slottet i residensstaden fanns en stor tafla, som ständigt var öfvertäckt med svart sorgflor, som ingen vågade lyfta; men då Hellmuth var sexton år gammal, hade han smugit sig dit en afton och slagit undan floret. Framför honom stod bilden af en ung, mycket vacker man i den klädsamma dräkt, som bars vid nittonde århundradets början, men det som förvånade Hellmuth mest, var att han tyckte sig blicka in i en spegel, ty den unge mannen liknade honom till den grad att man skulle tro att han själf stått modell till bilden. Sedan han sett sig mätt, drog han åter floret för taflan och hade aldrig sett den sedan, men han hade ofta sysselsatt sig med frågan, hvem den unge prinsen varit, dock utan att erhålla någon förklaring, ty i furstliga husets krönika omnämndes ingen prins, hvars beskrifning skulle kunnat passa till porträttet.

I samma ögonblick, som gubben Rehbock omnämnde familjehemligheten, visade sig emellertid den bleke prinsen för hans själs öga, och han bad kastellanten berätta hvad han visste.

»Nå väl», tog hundraåringen till ordet, »jag skall lyfta slöjan från denna hemlighet, fastän jag vet att jag då skall dö; ty jag har på sätt och vis lefvat endast för den sakens skull, emedan jag ej ville taga hemligheten med mig i grafven, och emedan den ende, för hvilken

jag ville bikta mig, hittills icke har fordrat det af mig. Ni, min prins, är den ende, som bör veta, hvad som tilldrog sig på Drakborgen för sjuttiofem år sedan och därför skall jag nu börja.»

TJUGUFEMTE KAPITLET.

Historien om en bortglömd prins.

»Jag var den tiden en ung man», började gubben med låg röst, på det att Liebetrost ej måtte höra hans ord, »endast tjugufem år gammal. Lyckan hade hittills varit mig huld, ty fastän jag var född på landet, hade min gamle lärare låtit mig lära mycket, som skulle blifva nyttigt för mig i lifvet. Herrskaperna kommo den tiden ofta hit för att jaga, och jag måste följa med på jakten och hjälpa till att drifva upp villebrådet. Jag hade af jägmästaren fått mig min plats anvisad vid ett träd, men det dröjde länge, innan något djur visade sig, hvarför jag försjönk i tankar. Det var den tiden min högsta önskan att komma till residensstaden, och denna önskan skulle nu helt oväntadt gå i fullbordan. Detta gick till på följande sätt.

Som jag stod där vid trädet, brakade det plötsligt bland buskarne, och en väldig hjort störtade fram ur snåret. Jag försökte skrämman den, men den visade ej ringaste lust att vända åter till jaktrevieret och fäste sig icke alls vid att jag stod där och skrek och vrålade, utan tänkte sannolikt: »Går du icke ur vägen för mig, så går jag öfver dig!»

Och plötsligt låg jag på marken, och hjorten lutade sig öfver mig, liksom om han ämnade taga mig på hornen. Jag kände mig ganska illa tillmodts och uppsände i hast en bön till Gud, men i detsamma small ett skott,

hjorten föll åt sidan och sjönk blödande till marken. Jag var räddad, men låg halft medvetlös bredvid den.

»Är du sårad, stackars gosse», frågade plötsligt en röst bredvid mig, och då jag slog upp ögonen, såg jag en mycket ung man i en elegant jaktdräkt stå framför mig. Han hade mörka lockar liksom ni, prins Hellmuth, och klara bruna ögon, och hans gestalt — hihi, min prins, titta rätt noga på er själf i spegeln, då skall ni få veta, hur den man såg ut, som nu med bekymrad min lutade sig öfver mig.

»Nej, svarade jag, »men om icke ni kommit, unge herre, då hade nog hjorten gjort kål på mig.»

»Nå, så räck mig din hand och låt mig hjälpa upp dig. Känner du mig», tillade han, i det han räckte mig sin hand, på hvilken flera briljantringar lyste.

»Nej, herre, hur skulle jag känna er, jag har ju alldrig sett er.»

»Nå, jag tänkte, om du möjligen sett min bild».

Då korsades min hjärna af en ny tanke, och jag visste plötsligt hvem den unge jägaren var. Det var prins Alfons af Lichtenfels, folkets älskling, tronarfvingen, som rent af dyrkades i synnerhet af alla kvinnor i landet. Men han var äfven den vackraste man, man kunde se och därtill så god och ädel — jag känner ännu mina ögon fuktas, när jag tänker på honom. Hans mor hade varit en spansk prinsessa, från henne hade han sina mörka lockar och strålande ögon men äfven sitt heta blod, ty det berättades om honom att man gjorde klokast i att gå ur vägen, när han blef häftig. Denna olycksaliga häftighet blef äfven hans fördärf.

Han slog sig nu ned bredvid mig, tog fram sin frukost ur fickan äfvensom sin jaktplunta, drack en klunk ur denna, samt bjöd äfven mig att dricka. Det ville jag dock icke, ty jag fann det förmätet, men prinsen rent af trugade mig, och verkligen kände jag den sista återstoden af förskäckelsen försvinna efter denna

vederkvickelse. Därpå frågade han mig om mitt namn och mitt yrke, och han fann yäl behag i mina muntra svar, ty han frågade mig om jag hade lust att följa med honom till residensstaden?

Ännu samma dag lämnade jag hemorten; jag erhöll i stället för mina usla kläder ett präktigt livré, och tröttnade icke på att betrakta mig själf i spegeln, ty jag fann själf att jag var den vackraste man på jorden. Prinsen, som varnade min fåfänga, klappade mig emelertid på axeln och sade:

»Min vän, du är icke alls vackrare än förut, denna apkostym gör dig visst icke bättre, visa hellre genom trohet och tillgifvenhet att du förtjänar högaktning.»

Och trogen och tillgifven var jag. Jag lärde mig snart att läsa prinsens önskningsar i hans ögon, och jag plågades icke som andra tjänare af nyfikenheten, så att jag måste lägga örat till dörren eller titta genom nyckelhålet, när jag lämnade rummet. Och nu kan jag ju säga det, det fanns hos prins Alfons mycket att se och höra, ty han mottog på kvällen, genom löndörren, som ledde till hans budoar allehanda besök, och de flesta gäster buro hvarken mustascher eller sporrar på stöflarne, och fastän de i allmänhet buro långa mansrockar, titade dock ofta en förtjusande liten uppnäsa fram ur pälskragen. Ja, prins Alfons hade många både gifta och ogifta väninnor, men en älskarinna hade han, som han satte öfver alla de andra; det var en italienska, signora Theresina Apollina, men hon kallades i hela furstendömet aldrig annat än »Divan», som egentligen betyder »den gudomliga.» Divan var första sångerska vid hof-teatern och måste väl hafva varit en stor konstnärinna, ty hon behärskade icke blott hela teatern utan äfven fursten och hela staden med sina nycker. När hon sjöng, var teatern utsåld till sista plats, men om hon kort före föreställningen hade haft en eller annan förargelse, skickade hon helt enkelt återbud och uppträdde ej den kvällen, och direktören måste återbetala pengarna,

hvilket alltid var mycket förtretligt. Divan var en ståtlig företeelse med kolsvart hår, som dolde henne liksom en svart mantel, när hon löste det. Hon hade hittills haft ord om sig att vara mycket dygdig, ända tills prins Alfons började ägna henne sin uppmärksamhet; hon bodde i ett präktigt palats vid Slottsgatan och höll ekipage och många tjänare, ty hon hade ofantliga inkomster, och hvad hon icke förtjänade inom landet, det erhöill hon vid gästspel i utlandet, men ingenstädes kunde någon man skryta af ens det ringaste ynnestbevis. Det oaktadt hade hon icke något godt rykte.

Man hviskade mångahanda om hennes tidigare lif i Italien, innan hon blifvit en stor sångerska, ja det berättades till och med att en italiensk kapellmästare hade upptäckt henne i ett beryktadt hus och dragit henne upp ur träsket för att göra henne till det, som hon nu var.

I början tycktes italienskan ej heller vilja veta något af prinsen, och denne började bli misslynt, ty han var van vid lättare segrar hos kvinnorna, men som han hade den principen att aldrig sörja, när ett hjärta icke genast flög honom tillmötes, så vände han ryggen åt Divan och lät henne stå. Men detta var just rätta medlet att tända kärlekens låga i den stolta kvinnans hjärta, och då han en hel månad ej hade visat sig i sin loge på hofteatern, slog denna glöd ut i vild låga.

Jag minns ännu tydligt, hur prinsen en afton sade till mig: »I afton går jag icke ut, Rehbock, jag vill tillbringa den i bättre sällskap än annars, jag stannar ensam med mig själf.»

Därpå måste jag iföra honom hans mjuka nattrock, göra upp eld i kaminen, maka fram en länstol och ett litet rökbord till denna, och nu satt han där i all gemnytlighet rökande en cigarr, medan han läste i en bok.

Plötsligt hördes en ringning på farstudörren och då jag gick ut för att öppna, stod en dam i en elegant pälskappa framför mig och bad att få tala med hans höghet.

»Känner ni ännu smärtor», frågade prinsessan.

»Det gör mig ondt», sade jag, »men hans höghet vill vara ensam.»

»Anmäl mig ändå», sade hon, »säg åt prinsen att Theresina Apollina önskar tala med honom.»

»Jag känner er, fröken», svarade jag, »men jag vågar ändå icke anmäla er.»

»Nå väl, då slipper ni», sade sångerskan skrattande, »jag skall själf anmäla mig fastän på ett helt annat sätt än andra dödliga. Passa på nu!»

Och då ställde hon sig midt på golvet och började sjunga så härligt och därtill så högt att det hördes öfver hela huset. Då öppnades plötsligt dörren, och prinsen visade sig i densamma.

»Min fröken», ropade han, »ni här — det var jag icke beredd på.»

»Alfons», utbrast hon med skälfvande röst, »jag kommer för att göra arbön.»

Det var tillräckligt för Jakob Rehbock, han visste nu hvad han hade att göra och försvann så fort som möjligt. Och prinsen måste väl hafva förlåtit Divan, ty efter den kvällen släpptes ingen annan kvinna in i prinsens budoar, och ingen utom hon hade nyckeln till den lilla trädgårdsgrinden.

De första månaderna gick allt väl, min prins fann Divan skön, och hon älskade honom så, som endast en sydländsk kvinna kan älska. Men plötsligt förändrades allt liksom genom ett trollslag, och en afton insåg jag att det ej mera var som förut mellan prinsen och Divan. Det var efter uppförandet af en stor opera, prinsen hade befallt mig att duka på hans rum, ty Divan ville supera med honom. Jag gjorde naturligtvis mitt bästa, men prinsen kom ensam från teatern, tog plats på en stol vid fönstret, drog undan gardinen och stirrade ut i natten. Det var en härlig vinternatt, och då jag betraktade min vackre prins, såg jag på hans drag ett ganska egendomligt uttryck och ett leende, som jag ej var van att se hos honom.

En halftimme förflöt, innan Divan kom.

Jag tog som vanligt plats i förrummet, men snart hördes häftiga röster inifrån prinsens rum och utan att lyssna förstod jag dock hvarje ord, som talades därinne. För första gången märkte jag att prinsen och Divan voro oense och att den senare beskyllde sin älskare för ofrohet.

»Vill du icke sätta dig», frågade prinsen, »vill du icke supera med mig?»

»Nej, jag har kommit hit för att tala allvar med dig. Du har lekt med mig, bekänn, du älskar mig ej mera.»

Jag väntade nu att prinsen skulle försvara sig lika häftigt, men nej, han sade icke ett ord och detta tycktes reta den sköna ännu mer.

»Ha», fortfor hon, »du har förrådt mig och bedragit mig, jag har gifvit dig allt, min heder, mitt rykte och min dygd, och nu knuffas jag undan, sårad och föraktad.»

Prinsen teg fortfarande, han hade icke ett ord till sitt försvar.

»Och du svarar mig icke ens», ropade italienskan med tårkväfd stämma, »jag kommer icke att öfverlefva detta slag, jag kommer att dö, men var förvissad om att äfven den andra skall få plikta med sitt lif.»

»Det skall hon icke», ropade prins Alfons med fast stämma, »ty jag skall skydda henne!»

»Skydda henne», skrek sångerskan, »du vågar alltså bekänna att du äger rätt till att skydda henne.»

»Det är min plikt att skydda oskulden, när den hotas», sade fursten lugnt.

»Oskulden? Haha, en vacker oskuld! Hvem är hon då, denna Ludovica Tanner, som kallar sig konstnärinna och som, Gud vet genom hvilka offer, lyckats komma in vid hoffteatern. Hon lär ju vara dotter till en mjölnare i den lilla staden Trübau, en fattig man,

som visst icke varit i tillfälle att förskaffa sin dotter verklig bildning.»

Kors för tusan, då jag hörde namnet på Ludovica Tanner, då hopsnördes mitt hjärta, ty det tillhörde min barndomslekkamrat, om hvilken jag alltid tänkt att hon och ingen annan skulle blifva min hustru. Och jag hade trott att Ludovica äfven höll mig kär, och mjölnaren skulle säkerligen ej hafva något emot att gifta bort sin dotter med en rättskaffens man, som kunde försörja henne. Men allt hade kommit helt annorlunda.

Att Ludovica hade en vacker röst hade jag alltid vetat, och då hade hon besökt en släkting, som bodde i residensstaden; denna hade fört Ludovica på teatern, och då hade hon kommit på den idéen att äfven hon skulle kunna bli konstnärinna, och inom kort lyckades hon verkligen blifva anställd vid Hofteatern. Det var lätt förklarligt att Theresina snart blef den unga flickans hätskaste fiende, och att hon gjorde allt för att skada henne och beröfva henne publikens ynnest. Hon fann hvarje vapen godt nog för att förödmjuka och förinta den hatade rivalen.

Vid några föreställningar hände det att vid Ludovicas uppträdande några gälla hvisslingar hördes, men den bättre delen af publiken applåderade så mycket mer, då man insåg att det gick ut på att såra den unga sångerskan. Då italienskan såg att hon på denna väg ej uppnådde något, beslöt hon att använda ännu sämre medel. I en opera måste Ludovica gå uppför en hög trappa, från hvilken hon skulle sjunga en stor aria. Men knappt hade hon beträdd bron, förrän denna störtade in under henne, och hon föll ned från en betydlig höjd.

Det var ett rent under att icke flickan gjorde sig allvarligt illa, och publiken var häftigt upprörd och utfor i smädelser mot den obekanta mördaren — ja, detta ord nyttjades sedermera helt öppet i tidningarna.

Det var alltså Ludovica Tanner, som oskyldigt nog

framkallat det stora uppträdet mellan prins Alfons och Divan.

Prinsen bemödade sig icke alls om att försvaga sin älskarinnas beskyllningar, tvärtom, då hon alltjämt blef häftigare, ropade han till henne:

»Min fröken, ni glömmet, hvar ni befinner er och till hvem ni talar — ni är ej berättigad att ställa mig till svars. Jag har emottagit er kärlek och skänkt er kärlek tillbaka, det var ett rus, som nu är slut, det är på tiden att vi skiljas som förståndiga människor, när de inse sitt misstag.»

»Du älskar alltså denna Ludovica», skrek italienskan med hes röst.

»Nå väl, ja, jag har älskat henne från det första ögonblicket jag såg henne — jag besvär dig, Theresina, försök icke att sönderslita det band, som förbinder oss.»

»Och hvad är det då du älskar hos henne», snyftade italienskan. »Finner du henne vackrare än mig?»

»Nej», svarade prinsen, »hennes skönhet kan icke jämföras med din.»

»Är hon mera älskvärd än jag?»

»Icke det heller.»

»Hvad är det då, som förtrollat dig?»

»Om du nödvändigt vill veta det», svarade prinsen, »så är det hennes oskuld.»

»Ah, hennes oskuld», stönade italienskan, »du älskar henne, emedan du tror henne vara en jungfru.»

»Emedan hon är det», svarade prinsen.

Jag hörde ett förfärligt skri, och därpå ljudet af en tung kropp, som sjönk ned i en stol.

»Theresina», ropade prinsen bestört, »lugna er, jag ber er, jag ämnade icke såra er, men ni inser väl att vår kärlek aldrig kunde leda till en allvarlig förbindelse, ni vet rätt väl, att jag icke är den förste man, i hvars famn ni hvilat.»

»Och detta förebrår du mig», ropade Divan med en röst, som till och med väckte mitt medlidande, »och

likväl har jag berättat för dig om min olyckliga ungdom, har skildrat huru min egen mor sålde mig, — huru man förde mig som trettonårig flicka till ett berömt hus — har då icke min öppna bekännelse kunnat ursäktat mig i dina ögon?»

»Den kunde det ej, Theresina,» sade prinsen med mild röst, »hur kunde jag, prins Alfons, tronföljaren i detta land tänka på att skänka mitt namn åt en kvinna, som tillhört hundratals andra män före mig.»

Det blef tyst i rummet. Därpå hörde jag Divan fråga:

»Och den andra — tänker du göra henne till din hustru?»

»Ja, Ludovica Tanner skall med Guds hjälp blifva min hustru.»

Därpå hörde jag italienskan resa sig och säga till prinsen:

»Var god och räck mig min kappa. Här har jag ingenting vidare att göra — om jag stannade här, skulle jag ej vara annat än en sköka, som stannar hos en man, ehuru hon vet att hon aldrig kan blifva hans hustru.»

»Och du förlåter mig», bad prinsen med dof röst.

»Ja — dig — dig förlåter jag.»

De läto som bittert hån, dessa ord, men prinsen tycktes ej uppfatta dem på det sättet, han var nog blind att inbilla sig att en kvinna som Divan kunde förlåta.

»Jag tackar dig, Theresina», sade han.

De stodo nu tätt vid dörren; då vände hon sig än en gång om.

»Alltså en jungfru vill du ha», utbrast hon, »nå väl, prins Alfons, du skall få henne.»

Därpå öppnade hon dörren och skyndade genom rummet, hvarest jag befann mig. Aldrig i mitt lif har jag sett ett så blekt och vanstäldt ansikte.

Vintern närmade sig sitt slut, men hvad jag fruktat inträffade icke. Divan försökte ej hämnas hvarken på prinsen eller den unga flickan, som eröfrat hans hjärta.

Ty det hade Ludovica verkligen gjort — prinsens kärlek till henne var en helt annan än den han hyst för andra fruar och flickor. Här var ej fråga om några hemliga möten i prinsens budoar, nej, här tillgick allt öppet och ärligt. Men Ludovica var äfven en ängel och ännu lika enkel och rättfram som förut i sin fars kvarn.

Då prinsen första gången skickade mig till henne med en bukett rosor — hon hade undanbedt sig alla andra gåfvor — då kände hon genast igen mig, och bemötte mig som en gammal vän, fastän hon ju nu blifvit en förnäm dam och en konstnärinna.

»Jag vet nog», sade hon, »att du har älskat mig, Jakob Rehbock, men du måste försöka glömma mig, så mycket mer som jag nu tillhör en annan, och denne andre är din herre!»

»Ja», ropade jag, »jag skall glömma, ty hur högt jag än älskade dig, min prins unnar jag dig, det finns ingen bättre människa i världen.»

»O, så lycklig jag är», sade hon, »du måste ju känna honom. Han är god och trogen, Jakob, eller hur?»

»God och trogen», ropade jag, »ja, det är han, han skall aldrig bedraga dig, jag vet ur hans egen mun att han ämnar göra dig till sin hustru.»

Från den stunden höll prinsen mig än mera kär, och då han förmodligen behöfde uttala sig för någon, gjorde han mig till sin förtrogne. Han meddelade mig att han vore fast besluten att gifta sig med Ludovica, äfven om han skulle nödgas försaka sin rätt till kronan och tronen.

Men hvad äro människans förhoppningar! Vi bygga luftslott, så att de räcka ända upp i molnen, och sedan — en enda fläkt ur Försynens mun, och alla slotten ramla och begrafva våra skönaste förhoppningar under sina spillror».

Gubben Rehbock tystnade, liksom för att rycka upp sig till det förfärliga slutet. Men Hellmuth kände sig mycket mera gripen af hundraåringens berättelse, än

den gamle anade. Prins Alfons' öde föreföll honom som en afbild af hans eget. Äfven han älskade ju en borgerlig flicka, äfven han ämnade gifta sig med henne — skulle då äfven gubbens sista ord slå in på honom att en enda fläkt ur Försynens mun kullkastar människans planer? Han sände en blick genom fönstret åt Drakborgen. Ännu hördes ingen hornsignal därifrån.

Hade då Alexandra ännu icke hunnit bilda sig ett omdöme om Käthchens rena själ och oskuld? Hellmuth trodde att därtill endast skulle behövas några minuter, och redan hade mer än två timmar förflutit, sedan han såg prinsessan gå uppför trappan.

»Låt mig sluta min berättelse», sade gubben med en suck, »fastän jag vet att jag därmed ger mig själf dödstöten. Men jag bryr mig ej om att lefva, jag tillhör en annan tid, alla som jag älskat, äro borta, jag har ej mer någon glädje i världen. Jag tycker blott synd om mina hundar.»

»Dem skall jag dra försorg om, min gubbe», ropade Hellmuth, »de tyckas i öfrigt vara mycket vilda?»

»Det äro de», svarade den gamle kastellanen, »och när jag icke är närvarande, skulle de lätt kunna slita ihjäl en människa. Men frukta icke prins, den, med hvem jag talar vänligt, kan vara trygg för mina hundar. Jag testamenterar er dem, de kunna en gång blifva nyttiga för er, i synnerhet när de hunnit vänja sig vid er.»

»Jag tar emot dem med tack», svarade Hellmuth, »och skall anse dem som min egendom, när ni en gång tillsluter era ögon. Men sluta nu er berättelse, ty jag vet icke, hur länge jag kommer att stanna i er stuga.»

»Huru, herre», svarade gubben, »vill ni redan bort i afton?»

»Ja visst», sade prinsen, »jag väntar blott ett bud, en signal. Skynda på bara, ty jag skulle vilja höra slutet.»

TJUGUSJETTE KAPITLET.

Romeo och Julia.

»Vintern närmade sig sitt slut», återtog gubben, »och prins Alfons gjorde allt för att förmå sin furstlige fader att samtycka till hans morganatiska äktenskap med Ludovica Tanner. Fursten gjorde att börja med alla möjliga invändningar, men slutligen segrade hans kärlek till sonen: han hade dessutom själf fått den unga sångerskan mycket kär. Alfons lyckades äntligen stämma sin far gynnsamt för giftermålet, och prinsen meddelade mig på sitt vänliga förtroliga sätt, att han ämnade hålla bröllop i rosenmånaden. Därpå skulle han göra en resa med Ludovica till utlandet och först vända åter till residensstaden vid vinterns början.

Jag kände mig helt beklämd, då jag hörde prinsens planer, ty jag kunde ej låta bli att tänka på den hetlefrade italienskan, men hon förhöll sig fullkomligt lugn och lade ej de älskande några hinder i vägen utan lefde stilla och tillbakadragen i sitt hus, hvarest hon aldrig tog emot några besök.

Då närmade sig dagen, då den sista föreställningen för säsongen skulle äga rum på Hofteatern. Programmet lydde på 'Romeo och Julia', furstens älsklingsopera. Man hade länge varit i ovisshet om, hvem som skulle sjunga Julias parti, ty man hade ju valet mellan There-sina och Ludovica, men slutligen bestämde man sig för den senare.

Omkring åtta dagar före representationen, just som prinsen stod redo att åka ut, framlämnade en betjänt ett kort.

»Ah, herr Gundel», ropade prinsen, »regissören vid Hofteatern; bed honom stiga in.»

Strax därefter inträdde en liten gråhårig herre med fint och bildadt sätt. Prinsen bjöd honom välkommen och bad honom säga hvad han önskade.

»Jag kommer icke,» sade Gundel, »för att besvära ers höghet med några önsknigar för egen räkning, utan jag ville — jag ansåg det som min plikt — ack, ers höghet — jag kommer uppfylld af bekymmer för mitt älskade furstehus' väl, och ni min prins är den ende, till hvilken jag kan anförtro mig.»

»Nå, men så ryck då ändtligen ut med språket», sade prinsen en smula otålig; »i öfrigt är jag öfvertygad om att era bekymmer äro ogrundade.

»Ack, om så vore», sade den lille regissören, »men ännu kan ju allt ändras, och det förfärliga förebyggas. Det är nämligen fråga om denna olycksaliga opera!»

»Hvilken opera», frågade prinsen förvånad.»

»Jo visst, denna ödesdigra opera, som nu håller på att inöfvas, fastän jag har spjärnat emot med händer och fötter.»

»Men hvarför», frågade prinsen, »hvarför skulle icke 'Romeo och Julia' uppföras?»

»Hvarför?» Den lille mannen lät en misstänksam blick glida rundt i rummet, »vet ni då icke — men nej, jag själf och gamle sufflör Baumann äro de enda, som känna till saken, och vi ha alltid undvikit att tala om den.»

»Min bäste Gundel, nu gör ni mig verkligen nyfiken. Hvad är det med denna opera, som utan tvifvel kommer att få ett utmärkt utförande i synnerhet som Ludovica Tanner skall sjunga hufvudpartiet.»

»Ack, den olyckliga», suckade regissören, »så ung och så vacker och skall redan —»

Gundel tystnade, och prinsen sade med en genomträngande blick:

»Säg mig sanningen, huru förhåller det sig med operan, och hvarför beklagar ni Ludovica Tanner?»

»Sanningen, min prins, kan jag icke säga er, men jag har medfört en bok, som skall upplysa er om, hur ödesdiger denna opera alltid har varit för det furstliga huset. Ursäkta mig ett ögonblick, jag skall hämta boken, som jag lämnat i förrummet.»

Den lille mannen återvände snart släpande på en väldig lunta.

»Hvad är det där för en bok», frågade prinsen.

»Hofteaterkrönikan», lydde svaret.

»Och hvad har den med operan att göra», frågade prinsen alltmera förvånad.

»Det är icke blott fråga om operan», ropade Gundel, »det är fråga om 'Romeo och Julia', så väl om Shakespeares skådespel som om operan. Så ofta som detta stycke uppförts på Hofteatern, har en eller annan stor och svår olycka drabbat det furstliga huset.»

Alfons ryggade ett steg tillbaka, men brast därpå i ett diskret skriff.

»Min käre Gundel», sade han, »ni skrämde mig verkligen ett ögonblick, men inser ni då icke att här är fråga om en dåraktig vidskepelse? Jag medger att slumpen åtskilliga gånger fogat det så att furstehuset hemsökts af något oväntadt slag af ödet, när 'Romeo och Julia' spelats, men det har varit alldeles tillfälligt.»

»Kalla det en slump, om ni behagar, jag kallar det en skickelse», svarade den lille mannen. »Jag ber ers höghet kasta en blick på dessa blad. Boken är endast femtio år gammal, under denna tidrymd har 'Romeo och Julia' spelats sju gånger. Den 14 juli 1835 uppfördes första gången Shakespeares 'Romeo och Julia'. Den 18 juli förolyckades den regerande fursten August Johan genom ett fall från hästen och dog på fläcken. Ett år senare den 5 februari 1836 uppfördes stycket å nyo. Jag ber ers höghet läsa denna notis:

»Vårt furstehus har blifvit svårt hemsökt. Den 14

februari sjuknade prinsessan Carolina i kopporna och bisattes den 20 februari. Hon var endast sjutton år gammal.»

»Ja, visst, jag påminner mig att jag hört talas där-om», sade prinsen, »men en prins eller prinsessa kan väl äfven blifva sjuk och dö.»

»Vänta litet, ers höghet, innan ni fäller ert omdöme. Jag ber er läsa dessa rader.»

»Mycket länge har 'Romeo och Julia' ej blifvit spelad, emedan den furstliga familjen ej ville påminnas om prinsessan Carolinas död, ty det hette att hon angripits af sin sjukdom under ett besök i teatern, då denna pjes spelades. Nu uppfördes dock dramen den 12 december 1859 med anledning af hans majestät konungens af Preussen besök. Hvilken märkvärdig hemsökelse! Den 24 december, då tronföljarens gemål, furstinnan Elisabeth, stod under julgranen, fattade hennes tunna, med spetsar garnerade sidenklädning eld från ett af ljusen, och man förmådde ej rädda den olyckliga från döden.»

Prins Alfons studsade. Och skred några gånger af och an i rummet.

»Sannerligen,» mumlade han, »det är ju märkvärdigt, det ser verkligen ut, liksom om den furstliga familjen dräbbas af en olycka, hvar gång Shakespeares härliga drama spelas.»

»Se här, ers höghet», ropade regissören ifrigt, »får jag läsa för er hvad vår sufflör Baumann, som ännu lefver, har upptecknat. Notisen är af den 27 oktober 1865.»

»Man vill bryta med den gamla fördomen att uppförandet af 'Romeo och Julia' är olycksbådande för furstliga huset. På prinsessan Sofias uttryckliga önskan skall operan 'Romeo och Julia' uppföras på hennes höghets födelsedag. Gifve Gud att denna föreställning må förlöpa lyckligt.» Och därinunder har Baumann skrivit med skälfvande hand:

»I november 1865. Min hand förmår knappast hålla

pennan, klockan är tio på kvällen, första uppförandet af operan 'Romeo och Julia' på vår hofteater afbröts af en förfärlig händelse, som kommer att sprida sorg öfver hela landet. Teatern var strålande upplyst, utsåld till sista plats, och precis klockan sju inträdde fursten med sitt följe i hoflogen. I den höge herrns sällskap befunno sig hans trenne söner äfvensom hans dotter Sofia, faderns älskling. Hans höghet tog plats längst fram i hoflogen, bredvid honom satt prinsessan Sofia, medan de tre prinsarne intogo den andra stolsraden. De två första akterna spelades under lifligt bifall. Introduktionen till tredje akten hade börjat, ridån skulle just gå upp, då reste sig i parkett en man, drog fram en pistol och aflössade ett skott mot fursten, innan man tänkte på att förhindra det.

Det uppträde, som nu följde, kan icke beskrivas. Skottet hade träffat prinsessan Sofia midt i hjärtat, hon dog i sin fars armar. Mördaren var en däre.» Och tre dagar senare har Baumann tillagt:

»I dag begrafdes prinsessan Sofia under hela landets deltagande. Man har gömt alla dekorationer och rekvisita till 'Romeo och Julia' i en vrå på vinden; de skola väl aldrig mer komma i dagen.»

Den lille regissören slog igen boken. Prins Alfons stod vid bordet, på hvilket krönikan låg. Han tviflade ej mer och fasade vid tanken att 'Romeo och Julia' skulle uppföras under de närmaste dagarne, och att hans hjärtas älskade var utsedd att sjunga titelpartiet. Med en beslutsam rörelse räckte han regissören handen.

»Jag tackar er», sade han, »emedan ni underrättat mig om denna ohyggliga sak, jag känner mig nu öfvertygad om att vi ej blott ha med slumpen att göra härvidlag. Jag far genast till hans höghet fursten.»

Några minuter senare satt jag på kuskbocken till prinsens vagn, och vi åkte först till den lilla byggnaden i närheten af Hofteatern, som beboddes af Ludovica Tanner. Prinsen inträdde hastigt, medan jag stannade

kvar på kuskbocken, men jag känner likväl ord till annat det samtal, som fördes mellan min herre och hans fästmö, ty prinsen upprepade det sedermera för mig.

Sångerskan stod redo att begifva sig till repetitionen af 'Romeo och Julia' och uttryckte sin glädje öfver att hon skulle få lof att uppträda i detta parti.

»Då gör det mig ondt», sade prinsen, »att jag måste underrätta dig om att 'Romeo och Julia' absolut icke kommer till uppförande i år.»

»Hur så? Hvarför icke?» ropade hon med häpnad.

Prinsen ansåg riktigast att icke meddela henne de sorgliga tilldragelser, som stodo i samband med operan; han sade därför blott att hans höghet fursten önskade se en annan opera. Denna förklaring tillfredsställde dock icke Ludovica, och slutligen måste prinsen då säga henne sanningen. Men till hans största förvåning blef Ludovicas min alltjämt muntrare, och då han slutat, ropade hon skrattande:

»Hur kan du vara så vidskeplig, min skatt? Nej, du får icke störa min glädje — du måste låta mig sjunga Julia, kom ihåg att det blir sista gången jag uppträder offentligt. Jag måste väl äfven taga afsked af publiken?»

Prinsen gjorde invändningar, men Ludovica förstod att med sitt skratt förjaga alla hans dystra tankar, och slutligen gaf han henne fullständigt rätt, det var ju omöjligt att uppförandet af en teaterpjäs skulle kunna hafva inflytande på furstehusets öde.

Medan vi nu foro vidare, dock icke till furstliga palatset, utan ut i staden i och för några viktiga uträttningar med anledning af den förestående förmälningen, beträdde Ludovica teatern genom en sidoingång. Snart befann hon sig bakom scenen och vek nu af in i en af en skogsdekoration bildad smal gång. Här rådde djup skymning, och stora flyttbara kulisser, mossbänkar och rosenbuskar hindrade passagen.

Plötsligt ryggade Ludovica tillbaka med ett skri.

Framför henne stod en elegant klädd, högrest man, med ett af blåsvarta lockar omgifvet blekt ansikte.

»Mantello», utbrast Ludovica, »är det ni? Min gud så ni skrämde mig!»

»Min anblick skrämde dig icke förr i världen», sade Mantello, förste tenoren vid Hofteatern med dof röst, »det fanns en tid, då du icke ställde dig så afvisande mot mig som i detta ögonblick.»

»Kan ni ännu icke glömma detta», hviskade Ludovica med nästan ödmjuk röst. »Ja, det fanns verkligen en tid, då jag inbillade mig älska er, men jag har insett att mina känslor därvidlag råkat på villovägar.»

»Och sedan när har du insett det, trolösa kvinna», hväste italienaren. »Sedan den stund, då du märkte att du funnit nåd för en högres ögon.»

»Mantello, jag försäkrar dig, det är icke snöd beräkning, som har fört mig i prinsens armar; jag älskar honom varmt och ömt.»

»Så mycket värre för dig», brummade den försmådde älskaren.

»Mantello, förlåt mig», bad Ludovica, »glöm hvad som varit och ställ dig icke hindrande i vägen för min lycka. Hittills har du tegat, och ingen har anat att det en gång funnits ett förhållande mellan dig och mig; visa dig då äfven framdeles som en man af ära, ty det säger jag dig: om prinsen anade att jag en gång varit din älskarinna, då skulle han stöta mig bort med förakt.»

»Jag vet det», sade italienaren, »det är din oskuld han älskar, haha, din oskuld, som flytt under mina glödande kyssar. Men Francesco Mantello är icke en förädare, han är blott —»

Italienaren hejdade sig och låg i nästa ögonblick för Ludovicass fötter.

»Ludovica, jag vet att du ännu älskar mig», ropade han, »så lofva mig då nu att du vill blifva min! Jag har träffat alla förberedelser för vår flykt, och samma afton, som du här sjungit Julia, skola vi lämna staden.

Efter tre dagar skola vi befinna oss i London och där — skola vi förena oss för lifvet. Blir du då icke en prinsessa, så blir du i alla fall en stor konstnärinna, ty kom ihåg, Ludovica, att det var jag, som höjde dig till konstens topp, du är alltså skyldig mig tack så väl som kärlek.»

»Tack skall du få, Francesco Mantello», ropade den vackra sångerskan, »men kärlek — kan jag icke skänka dig. Jag tillhör prinsen och skall blifva hans hustru.»

Då rätade italienaren upp sig och sade med en genomträngande blick på Ludovica:

»Du har sagt det, du har velat det. Men», fortfor han lurande, »du nekar mig väl icke den ynnesten att ännu en gång få spela din älskare på scenen? Jag talade nyss med regissör Gundel, han menade att 'Romeo och Julia' ej skulle blifva uppförd — det träffade mig som ett slag.»

»Nå, i det afseendet kan jag åtminstone lugna dig, Mantello, föreställningen kommer säkert att äga rum.»

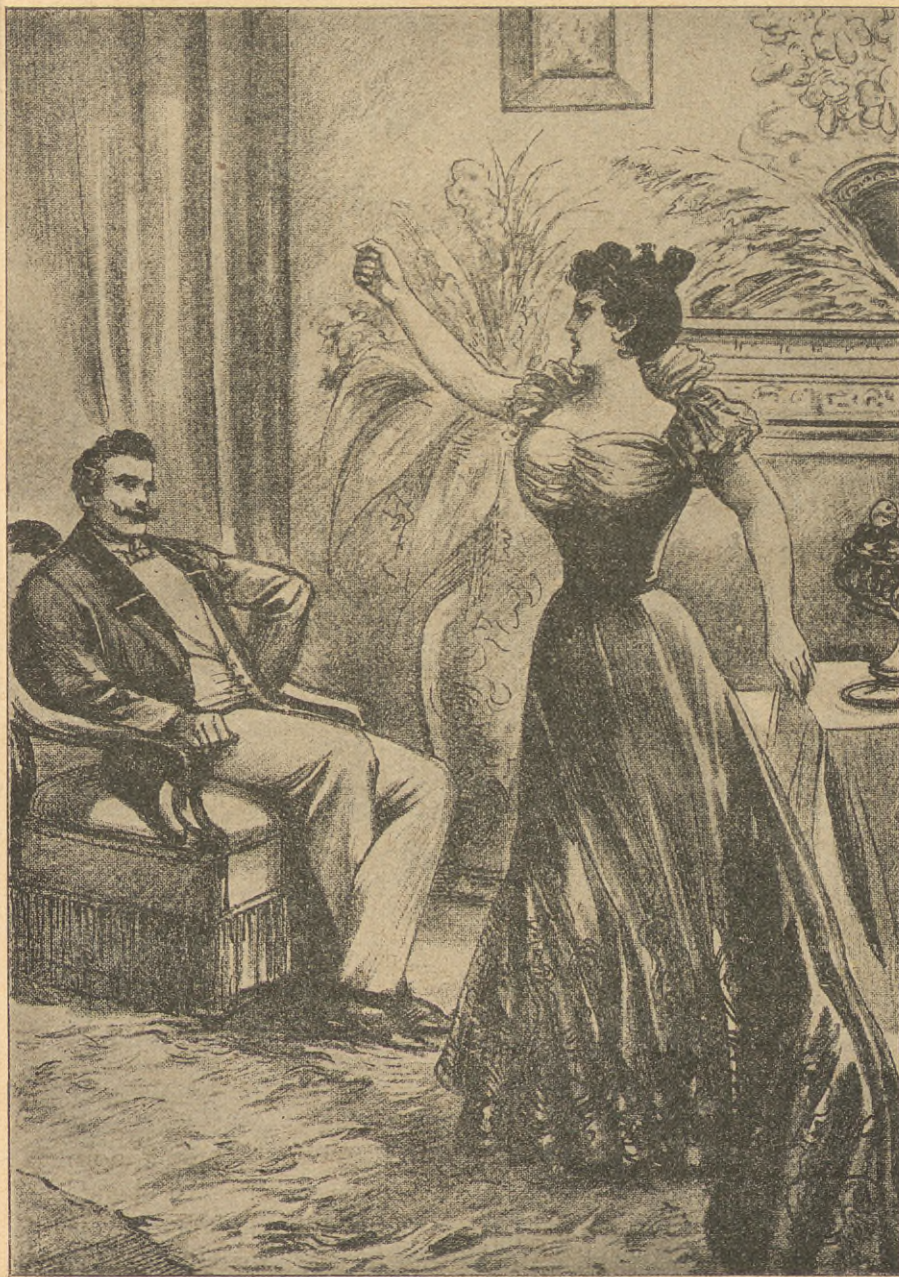
Då blixtrade det till i italienarens ögon, men han sade blott:

»Det är hufvudsaken, jag tackar dig, Ludovica, emedan du tillåter mig att än en gång i sången säga dig, hur kär jag har dig.»

Därpå försvann han bakom kulisserna, men Ludovica hviskade:

»O Gud, jag tackar dig, emedan denne man icke blir farlig för mig mera; ett ord af honom och jag vore förlorad!»

Därpå skyndade hon in på scenen. Hela detta samtal hörde sufflören Baumann, som stod bakom en rosenbuske. Ty värr berättade han först senare, sedan det förfärliga ägt rum, hvad han fått veta.»

»Du svarar mig icke», ropade italienskan rasande.

TJUGUSJUNDE KAPITLET.

En ödesdiger teaterafton.

Åter gjorde gubben Rehbock en liten paus, men då han fortfor, ljöd hans stämman matt och sorgsen; gubben hade tydligen blifvit mycket kraflös de två senaste timmarna.

»Ja», fortfor han nu, »om gubben Baumann talat, skulle det gräsliga ej hafva händt, men han vågade icke röja den förfärliga hemligheten. Hur skulle han kunnat röja för prinsen att han skänkt sitt hjärta åt en ovärdig, som visst icke var en sådan oskuld, som han trodde?»

Dagen, då 'Romeo och Julia' skulle uppföras, randades omsider. Teatern var fylld till sista plats. Äfven jag var där med min prins, som dagen till ära ifört sig sin mest lysande uniform. Och då jag nu fäste hans ordnar på hans bröst och såg honom så glad och full af hopp, hur skulle jag då kunnat ana att han ännu samma natt — här kväfdes gubbens röst af tårar, och Hellmuth vågade ej störa honom.

»Äfven jag hade satt på mig mitt galalivré, och just som jag var färdig, kom hofträdgårdsmästaren med en väldig krans af rosor och lagerblad blandade med blå violer och myrtenkvistar. Jag bar kransen ned i vagnen, och några minuter senare for jag med prinsen till hoffteatern.

Knappt hade prinsen slagit sig ned i sin loge — jag ställde mig bakom hans fåtölj — förrän den regerande fursten anlände med sitt följe. Publiken hälsade honom jublande, orkestern spelade en tusch, och fursten bugade sig åt alla sidor. Därpå blef det alldeles stilla, ty ouvertyren hade börjat. Nå, jag har aldrig begripit mig myc-

ket på musik, men den kvällen förstod jag ändå att detta var god musik, och Ludovica sjöng och spelade som en ängel.

Jublet efter hvarje aria mellan henne och den ståtliga Romeo var obeskrifligt, de öfverhopades med blommor, och efter tredje aktens slut visade sig till och med furstens adjutant på scenen och öfverräckte den sköna sångerskan i sin herres namn ett praktfullt briljant-halsband som ett minne af hennes bana som konstnärinna.

Men min herre kunde ej rätt njuta af den älskades triumf, ty midt emot honom satt i en loge en kvinna, som ej tog blicken ifrån honom — divan Theresina Apollina.

Så kom då äntligen den fjärde och sista akten.

Hvem känner icke 'Romeo och Julia? Hvem har icke läst eller sett Shakespeares härliga dram, hvem vet icke att Romeo och Julia älska hvarandra som jorden älskar solen, som blomman älskar daggen?

Men mellan de båda familjerna, som dessa två älskande tillhöra, råder sedan gammalt en grym fiendskap, och det skulle vara oerhörddt, om en flicka af familjen Capuletti skulle gifta sig med en Montechi.

Romeo och Julia låta dock ej störa sig af familjernas fiendskap, tills situationen slutligen tillspetsas därigenom att Julia skall gifta sig med en kusin, som hon icke älskar. Nu äro goda råd dyra, men en munk, den fromme pater Lorenzo, hittar på ett sådant. Han ger Julia en liten flaska, som skenbart innehåller gift; detta är dock i verkligheten endast ett kraftigt sömnmedel, och tillråder henne att taga in detta gift, innan hon lägger sig.

»Då skall man finna dig död i din säng nästa morgon», sade den kloke fadern till henne, »man skall föra dig till begravningsplatsen för att bisätta dig i Capulettiernas familjegrift. Sker detta, då är du räddad, räddad åt din Romeo, ty då skall jag vara närvarande och

väcka upp dig, och då kan du lefva lycklig med din Romeo fjärran från de dina.»

Nu kom det upptråde, i hvilket Julia erhåller flaskan ur munkens hand. Det var en liten slipad flakon, fylld med en mörkgrön vätska. Julia sjöng sin stora aria i sin sängkammare och tömde därpå flaskan i botten. Det blef tyst i salongen som i en kyrka, och nu började ett mäterligt spel från sångerskans sida. Sömnmedlet tycktes verka. Ludovica började vackla, släpade sig endast med möda bort till sitt läger och sjönk ned på detsamma.

I nästa ögonblick försökte hon än en gång resa sig, det såg ut, liksom om hon öppnade läpparne för att sända Romeo en sista hälsning — hennes drag förvredos förfärligt — ja, så måste en människa se ut, som intagit ett bedöfningsmedel, som skall komma hennes blod att stelna för några dagar eller timmar.

Prins Alfons betäckte ögonen med handen, han tålde ej se den älskades naturliga spel, det tycktes oroa honom. Men nu låg Ludovica redan orörlig på sängen.

Musiken spelade den underbara melodi, som följer på detta upptråde, tills en dörr öppnades, och Julias föräldrar trädde in för att väcka sin dotter till bröllopet. Jag såg sångarne träda fram till Ludovicas säng, fadern började sjunga sin aria, han lutade sig ned, han försökte ruska upp henne ur sömnen, ja, ropa du blott ömt din dotters namn, gamle Capuletti, hon slår ej mera upp ögonen, en förfärlig pröfning väntar dig, du måste anse din dotter som död, emedan du så envist höll fast vid din vilja.

Men hvad är detta? — gubben ryggade tillbaka — nej, nej, detta är ej mera spel — förfäran präglar sig på skådespelarens ansikte — han störtar fram till rampen — en krampaktig åtbörd med handen — musiken tystnar — den slutar med en dissonans, och i sin loge rusar prinsen upp, omfattar krampaktigt balustraden

med båda händerna och lutar sig framåt, gripen af en förfärlig aning.

»En förfärlig olycka har händt», skrek sångaren, som spelade Capulettis roll, åt publiken, »jag ber om förlåtelse, men jag måste skrika ut den förfärliga upptäckten, som jag gjort, kanske det finns läkare bland publiken, som kunna hjälpa — kall — död ligger Ludovica Tanner på sitt läger — ett hjärtslag måste hafva gjort slut på hennes lif!»

Verkan af dessa ord var obeskriflig; publiken, som nyss suttit så stilla, rusade upp från sina platser, hela teatern liknade ett haf, i hvilket det stormade, tjöt och skrek af fasa. Prins Alfons störtade förbi mig, jag följde honom, och snart kommo vi upp på scenen. Här sprungo alla besinningslöst mellan hvarandra.

Intendenten, den lille regissören Gundel och flera sångare stodo kring sångerskans läger och bemödade sig om att väcka henne till lif — men förgäfves.

»Släpp mig fram», skrek prins Alfons med en röst, som liknade en dåres, »hon skall höra mig, ty jag talar med kärlekens stämma.»

Alla veko undan. Prinsen kastade sig öfver den orörliga kroppen, tryckte sina läppar mot Ludovicas mun och hviskade de ömmaste smeknamn till henne, men Ludovica Tanner var död — hon var ett lik!

»Hon är död», ropade prinsen, »men hon har icke träffats af något hjärtslag; det är ett mord, ett nedrigt, gement mord, människorna ha ej unnat mig min lycka.»

I detsamma inträdde flera läkare, bland dem furstens lifmedikus. De befallde alla att aflägsna sig, endast prinsen fick stanna vid sängen, och medan ridån gick ned och publiken lämnade teatern, anställdes en grundlig undersökning med Ludovicas liflösa kropp.

»Här har begåtts ett brott», sade lifmedikus efter några minuter, »vi läkare ha ej mera här att göra, vi kunna icke hjälpa, men polisdirektören måste genast

hämtas, ty nu gäller det att få reda på den fege mördaren, som har förgiftat den olyckliga.»

»Förgiftat», stönade prinsen, »jag anade det!»

I detsamma lutade han sig ned och tog upp den lilla flaskan, som Ludovica tömt stunden förut.

»Se här, mina herrar», ropade Alfons med hemsk röst, »ur denna flaska har Ludovica druckit döden, den person, som ville beröfva Ludovica lifvet, måste hafva lyckats smuggla gift i flaskan.»

»Vi skola genast komma sanningen på spåren», ropade en djup röst, och bakom prinsen dök polisdirektören fram, »ur hvilkens hand erhöll hon flaskan», frågade han därpå regissören Gundel.

»Ur hvilkens hand», svarade Gundel förvirrad, »ur sångarens hand, som spelade munken Lorenzo, här är han, en gammal hederlig medlem af Hofteaterns personal. Ack, herr polisdirektör, ni lär väl knappast finna mördaren, ty denna olyckliga har blifvit mördad af en högre makt, hon dog icke af gift, utan emedan 'Romeo och Julia' uppfördes.»

»Jag tror ändå, att vi här ha att göra med en jordisk makt», svarade polisdirektören torrt, »ropa hit sångaren», och då denne trädde fram, fortfor han:

»Ert namn?»

Konstnären nämnde sitt namn.

»Hvem gaf er flaskan?»

»Inspicienten Heidenreich!»

Denne kallades fram och förklarade att han tagit flaskan på rekvisitörens bord.

»Hvem är rekvisitören?»

»Gubben Breiting, som varit anställd vid teatern i fyrtio år. Här är han.»

Gubben vred sina händer och förklarade att man måste hafva bytt ut flaskan, medan den stod på hans bord.

»Säg mig», frågade polisdirektören, »hade Ludovica Tanner någon fiende vid teatern.

Regissör Gundel, till hvilken frågan framställdes, ryckte på axlarna och tycktes ej vilja rycka ut med språket.

Men hvem hade då begått den förfärliga gärningen? Ingen visste det, men en enda anade det.

Denne enda var min prins. Han stod orörlig med blicken fäst på Divan, som äfven kommit upp på scenen och skenbart mycket rörd betraktade den unga sångerskans lik. Långsamt närmade Alfons sig sin f. d. älskarinna.

»Nå, Theresina», sade han med dof röst, »hvad säger ni om detta brott?»

»Det är afskyvärdt», svarade Divan med blixtrande ögon, »jag fördömer den usle mördaren och önskar att han fortast möjligt må falla i rättvisans händer.»

Jag stod bredvid min herre och hörde tydligt hans nästa ord.

»Jag är mycket olycklig, Theresina, det kommer att dröja länge, innan jag kan finna tröst, jag lämnar residensstaden ännu i afton. O, om jag åtminstone hade en människa, som ville följa mig i ensamheten och trösta mig i min djupa, smärta!»

»Hvart ämnar ni styra kosan!» frågade Divan.

»Jag skall draga mig tillbaka till Drakborgen», svarade prinsen.

»Min stackars vän», sade sångerskan med vek röst, »hvad jag beklagar er! O, jag förstår hvad det vill säga att förlora det käraste man äger, och om ni vill, skall jag åtfölja er, jag uthärdar icke att se er så olycklig!»

Då såg jag hur det blixtrade till i min herres ögon.

»Vill ni — vill ni verkligen göra det för mig, Theresina», ropade han. »O, så jag tackar er för detta ädla anbud, jag har sårat er djupt, men nu då jag är olycklig, förlåter ni mig så ädelmodigt!»

»Jag anser det som min plikt», svarade Theresina lugnt, »jag älskar er ännu, Alfons, men mellan oss kan

det aldrig blifva som förr, den döda skiljer oss för alltid.»

»Vill ni då blifva min väninna?»

»Ja, det vill jag, och som bevis därpå skall jag redan i natt följa med er till Drakborgen.»

»Låt mig då taga afsked af det älskade liket», sade Alfons, »och på det att det ej må väcka uppseende att ni följer mig till Drakborgen, gör ni bäst i att ej säga det åt någon. Vänta mig om en timme utanför stadsporten, då skall jag vara där med min vagn.»

»Jag skall vänta er.»

Min herre blef ensam med den döda. Han lutade sig ned och tryckte en kyss på hennes kalla panna.

»Lef väl, Ludovica», hviskade han, »lef väl, du älskade flicka, alla våra förhoppningar äro grusade. Framför mig ligger den mörka väg, som jag skall vandra. Det är hämnens väg, Ludovica. Jag skall hämnas dig, den usla mörderskan skall ej undgå sitt straff. Men detta straff skall ej ådömas henne genom lagen, jag ensam skall hämnas dig, och tro mig, jag skall blifva en förfärlig hämnare!

Jag greps af en förfärlig ångest, ty prinsens ögon lågade af en hemsk glöd, men jag vågade ej säga ett ord till honom. Jag hämtade hans kappa och lade den öfver hans axlar.

»Lef väl», hviskade han ännu en gång, »snart träffas vi åter.»

En timme senare höll en täckvagn utanför stadsporten. Här stod, hölj'd i en lång kappa, en kvinnlig gestalt. Det var Divan, som väntade oss. Prinsen öppnade vagnsdörren och hoppade ur.

»Ni har hållit ord», sade han med dof röst, »jag tackar er. Ni anar icke, hur ni går mig till mötes därmed.»

»Tviplade ni därpå», frågade hon, »jag upprepar det, ni är olycklig, nu tror jag att min plats är vid er sida.»

Han hjälpte henne upp i vagnen, och nu gick det

framåt i natt och mörker. En timme senare nådde vi Drakborgen. Hemsak och spöklik låg den framför oss, och det föreföll mig, liksom om jag körde en likvagn med två lik till grafven.

TJUGUÅTTONDE KAPITLET.

Den hemliga brudkammaren.

Jag gjorde halt framför klipptrappan, och prinsen och sångerskan stego ur. Han vinkade mig afsides och sade:

»Käre Rehbock, jag skulle vilja tillbringa denna natt ensam på Drakborgen, omkring en mil härifrån ligger ett hus, hvarest endast den gamle jägmästaren bor. Kör dit och bed honom härbergera dig. I morgon bittida kommer du då åter och» — prinsens röst hade fått en egendomlig klang, då han sade dessa ord — »och tillträder då åter din tjänst hos mig.»

»Käre nådig herre», bad jag, »låt mig få stanna hos er! Jag kan ju ligga i en hvilken som helst vrå på Drakborgen, blott jag får vara i er närhet!»

»Du är då alltid lika trogen och tillgifven», svarade prinsen, i det han räckte mig handen, »tack för allt hvad du varit för mig. I dag, då jag gör upp räkningen med alla mina vänner, känner jag behof af att säga dig att du för mig icke har varit en tjänare, utan en vän. Glöm mig aldrig, Rehbock, om än lifvet framdeles skulle skilja oss, vi äro ju människor och veta aldrig hvad som kan hända. Kasta icke sten på mig, ehvad du än möjligen får höra, och vänta — tag denna biljett och lämna den åt fursten, när du kommer tillbaka till residensstaden. Och nu god natt», slutade han,

sedan han lämnat mig brevet, »sof godt och — bed för mig!»

Därpå tryckte han ännu en gång min hand, jag ämnade kasta mig för hans fötter och bedja honom ej skicka bort mig, ty jag anade någonting förfärligt, men prinsen skyndade redan uppför trappan efter sångerskan, som gått före. Jag såg de två gestalterna stiga upp; då de nått öfversta steget, vände prinsen sig om och vinkade åt mig med handen.

Jag aflägsnade mig med dröjande steg, men hvad annat kunde jag göra? Jag såg ljus skymta i fönstren, prinsen och sångerskan hade redan nått borgen. Snart nådde jag det lilla jägarhuset och erhöll ett vänligt emottagande. Jägmästaren anvisade mig ett litet propert rum för natten, och jag kastade mig genast på mitt läger, men jag fick ej en blund i ögonen.

Då solen höjde sig öfver trädens toppar, sprang jag upp, doppade mitt ansikte i kallt vatten och beredde mig att genast gå till borgen. Men det var liksom om en inre röst varnade mig för att gå dit ensam. Jag bad jägmästaren följa mig, och det gjorde han. Det var en härlig morgon, en morgon då man tror att alla måste vara lyckliga, och att det inte alls finns några lidanden i världen.

Vi nådde portalen, som stod på glänt; vi trädde in i den gamla byggnaden och genomletade alla rummen, men funno hvarken Divan eller prinsen.

»De ha väl gått ned i trädgården», menade jägmästaren.

Men ej heller där syntes de till. Nu växte min oro, och jag började ropa på min prins, men endast ekot i de öfvergifna rummen svarade mig.

I ett af gemaken stod ett bord, vid hvilket de måste hafva suttit, ty där lågo prinsens kapp och mössa. En af de sex länstolarne kring bordet var kullstjälpt, och hvad som förvånade mig var att i närheten af dörren en bit tapet slitits bort.

»Känner ni Drakborgen», frågade jag jägmästaren.
»Har ni ofta besökt den?»

»Ja visst, jag har ofta gått hit», sade han, »ty jag delar icke folkets vidskepelse i fråga om den gamla byggnaden.»

»Då kanske ni kan påminna er», frågade jag, »om denna bit tapet felades, då ni sista gången var här?»

»Jag kan till och med försäkra er att tapeten var alldeles hel och oskadd», sade han.

»Och tror ni att någon annan kan hafva varit här sedan dess?»

»Knappast», ljöd svaret; »jag sade er ju redan att bönderna aldrig beträda borgen och att...»

I detsamma utstötte jag ett skri, ty jag upptäckte i dörrposten ett ark papper, som gjorts fast med en fickknif; denna kände jag igen som min herres tillhörighet.

»Hvad är detta», ropade jag... »denna sedel... ja, det är prinsens handstil!»

»Då är det ett budskap, som är bestämdt för oss», ropade den gamle jägmästaren, som, äfven han, var i hög grad orolig.

Jag tog sedeln och läste:

»När ni söka oss, så stig ned i borgens djup; gå dit, hvarest löngången finns, som leder till Drakborgens källarhvalf; där skola ni finna oss.»

Fötterna nekade mig sin tjänst, jag måste sätta mig. Men jägmästaren sade med sorgsen stämma:

»Här har händt en olycka, min vän, och jag vet icke, om vi två böra gå ensamma ned i källaren. Jag föredrar att gå till byn efter prästen och läraren.»

»Så skynda er då», ropade jag, »jag anar att min herre beröfvat sig lifvet.»

»Hvad skulle då hafva händt sångerskan? Hon skulle väl i alla fall hafva förhindrat själfmordet?»

»Jag vet icke», stammade jag, »men skynda, skynda.»

Jägmästaren lämnade borgen och återvände inom kort med läraren och prästen. Han hade dessutom ut-

rustat dessa vittnen med lyktor, under det att han själf bar ett bräckjärn i handen. Vi begåfvo oss genast ned i djupet. Från det så kallade slottskapellet ledde en falldörr och en förvittrad stentrappa dit ned. Då vi kommo ned i löngången, skyndade jag före under ständiga rop på min herre. Men allt var och förblef tyst äfven här.

Vi stannade, och prästen sade med allvarlig min:

»Att de båda olyckliga befinna sig här nere är afgjordt, ty annars hade prins Alfons icke fästat sedeln på dörren. Det har han förstås gjort för att leda oss på spåren. Men som vi nu ej funnit hvarken honom eller sångerskan i löngången, så återstår endast den förmodan, att de befinna sig i den så kallade hemliga brudkammaren.»

»I den hemliga brudkammaren», frågade jag, »finns det då en sådan på Drakborgen?»

»Ja visst», svarade prästen, »men den är endast känd af några få personer. Det berättas att riddarne, som förr i världen bebodde Drakborgen, läto bygga detta gemak åt sig, för att där under första tiden af sitt äktenskap få lefva ostörda af det buller, med hvilket deras vilda sällar fyllde borgen. Här bodde en gång en riddare, som hette svarte Jost. När han hade röfvat en vacker kvinna eller flicka, förde han henne till brudkammaren och lät henne lefva endast så länge som han fann nöje i hennes sällskap. Men lät oss nu ej förspilla tiden», slutade prästen, »framåt — där borta finns den hemliga dörren, som leder till brudkammaren.»

Då vi kommo fram, lade jag örat till dörren och lyssnade, men allt var tyst bakom den. Min ångest ökades, jag trodde mig skola blifva vansinnig vid de tankar, som stormade in på mig.

»Låt oss i Guds namn träda in», sade prästen och lade handen på dörrvredet. Då, just som han skulle öppna dörren, hörde jag en ton, som kom blodet att

stelna till is i mina ådror. Det var en suck, ett stönande, liksom när en människas själ håller på att fly.

En sakta tryckning — och dörren flög upp. I det samma utstötte jag ett hjärtslitande skri och skulle hafva sjunkit till marken, om icke jägmästaren hållit mig uppe.

I den hemlighetsfulla brudkammaren lågo två lik. Endast några steg ifrån oss låg min herre, prins Alfons af Lichtenfels, han hade skjutit sig en kula i hjärtat, och hans död måste väl hafva inträddt ögonblickligen. Hans ögon voro brustna, och kroppen började redan stelna. Några steg från honom låg Divan, Theresina Apollina på en mindre divan — vi höllo äfven henne för ett lik, men sågo snart att hon ännu lefde.

Den olyckliga hade tydligen blifvit mördad, ty fästet af en dolk stack fram ur hennes nakna barm. Golfvet sam i blod, och revolvern, med hvilken prinsen skjutit sig, låg bredvid honom.

»Helige Gud», ropade prästen, »hvilket förfärligt brott har här föröfvats, och hvem — hvem är gärningsmannen?»

»Den olyckliga lefver ännu», ropade jägmästaren, och vi skyndade fram till Theresina, men vi sågo att döden redan satt i hennes hjärta. Det var dock icke själfva dolksåret, som kostade henne lifvet, ty klingan hade icke trängt in i hjärtat, men den omständigheten att dolken varit förgiftad. Och det var icke något snabbt verkande gift utan tvärt om. Hon måste hafva lidit förfärligt, det syntes af hennes askgråa anlete, hennes blåa läppar och utstående ögon, men vi fingo äfven höra det ur hennes egen mun. Då hon såg oss, gjorde hon en våldsamt ansträngning liksom för att rycka upp sig. Då ropade prästen:

»Tala, om ni har något att säga oss. Hvad har händt i detta rum denna natt, och hvem har tillfogat er det förfärliga såret?»

»Prinsen», stönade hon, »en falsk misstanke — han tog mig — för Ludovicus mörderska — han lockade

mig ned i detta gemak, och här — öfverföll han mig — ingen nåd — mina böner rörde honom icke — först mig — därpå sig själf — må himlen förlåta honom, som jag förlåter honom!»

Då grep prästen hennes kallnande händer och ropade:

»Kvinna, jag frågar dig i Guds namn, är du verkligen oskyldig i det brott, för hvilket prinsen beskyllt dig? Har du icke mördat Ludovica?»

Då försökte sångerskan resa sig ännu en gång, men hon förmådde det icke; hon höjde ögonen mot himlen och ropade:

»Ja, jag svär att jag är oskyldig. Jag älskade prinsen, men jag blef därför icke en mörderska.»

Knappt hade hon uttalat dessa ord, förrän hon sjönk tillbaka. En skälfvan skakade hennes kropp, och medan prästen bad en bön för den armas själ, dog Theresina Apollina.

»Följ mig», sade prästen och förde oss ut ur gemaket.

Så hade då det otroligaste skett, tronföljaren af Lichtenfels hade blifvit en mördare — han hade mördat en oskyldig. Ty detta blef snart klart för oss alla.

Samma morgon, som vi i den hemliga brudkammaren på Drakborgen hittade liket och den döende, fann man på Hofteaterns vind tenoren Mantello äfvenledes som lik. Den olycklige hade hängt sig. En liten papperslapp, som fanns i hans ficka, förklarade allt ihop. Kort tid innan han dömt sig själf, hade han skrifvit:

»Ludovica Tanner har varit min älskarinna; hade hon blifvit prinsens maka, skulle hon hafva bedragit honom, ty hon var ingen oskuld. Men jag kunde icke se henne i en annans armar, därför dödade jag henne. Det var jag, som bytte ut den lilla flaskan, jag gaf henne ett snabbt verkande gift, som jag fört med mig från Italien.

Jag dömer mig själf, och försäkrar inför Guds anlete att jag ensam begick dådet. Gud vare min själ nådig.
Mantello.»

Då vi, prästen, jägmästaren, läkaren och jag, samlades i ett gemak på Drakborgen, visste vi dock intet om detta, men prästen lät oss svärja att aldrig röja Drakborgens blodiga hemlighet. Prästen begaf sig med mig till residensstaden, hvarest vi aflade rapport för fursten. Han stod liksom träffad af blixten, men drog därpå försorg om att alla spår så vidt möjligt utplånades.

Jag själf blef kastellan på Drakborgen och alltså på sätt och vis hemlighetens vaktare, ty jag har redligt sört för att ingen någonsin beträdt det underjordiska gemaket. Prinsen begrafdes, det hette att han träffats af ett slaganfall på Drakborgen, Ludovica, divan och Mantello begrafdes i samma graf i slottsparken, och fursten lät resa ett monument öfver dem med inskriften: »Här hvilat trenne olyckliga». »

Jag har slutat», sade gamle Jakob Rehbock med en djup suck, »jag har för er, min prins, berättat Drakborgens hemlighet.

Hellmuth betäckte ögonen med handen för att dölja sin rörelse. Detta var alltså det förfärliga öde, som drabbat denne unge prins, hvars bild gripit honom så djupt, på ett så förfärligt sätt hade han fått sluta, han som en gång var ung och vacker liksom han själf, som hade älskat liksom han, som —

Men nej, icke älskat som han, sade en röst inom honom, ty den olycklige Alfons hade skänkt sin kärlek åt en ovärdig, under det att han, Hellmuth, tillbad den renaste och dygdigaste varelse under solen.

Hellmuth reste sig och började gå af och an i rummet, men gubben Rehbock satt fullständigt hopsjunken, och en sällsam förvandling hade ägt rum med honom, sedan han slutat sin berättelse. Elden i hans ögon hade

slocknat, och Hellmuth såg med hemlig fasa att han blifvit askgrå i ansiktet.

»Rehbock», ropade Hellmuth och lade sin hand på gubbens axlar för att ruska upp honom, »Rehbock, ni har ännu icke talat om för mig, hvad den biljett innehöll, som prinsen gaf er åt fursten.»

»Biljetten, ja visst», ropade gubben. »I den bevisade prinsen mig än en gång sin broderliga godhet. Fursten lät mig själf läsa de rader, som Alfons skrifvit, de lydde:

»Jag måste dö. Bedragen och besviken för hela min existens, skyndar jag att göra ett slut på min olyckliga tillvaro. Jag ber ers höghet förlåta mig, jag kan icke annat, och ber er slutligen ur min privata förmögenhet tilldela Jakob Rehbock en passande pension och göra honom till kastellan på Drakborgen. Han skall bäst vakta dess hemlighet.»

Hellmuth teg och gick åter fram till fönstret för att blicka bortåt Drakborgen. Hvad var detta? Där uppe hade ljusen slocknat, och borgen låg höljd i djupt mörker. Och ännu hördes ingen hornsignal; ännu hade Alexandra ej kallat honom för att meddela honom att hon funnit Käthchen honom värdig.

Då trädde Hellmuth plötsligt fram till den gamle kastellanen och sade till honom:

»Rehbock, säg mig, finns det underjordiska brudgemaket ännu på Drakborgen?»

»Ja, min prins», svarade Rehbock, »det finns och befinner sig ännu i samma skick, som jag fann det, då jag stod framför min älskade herres lik.»

»Då måste jag se det», ropade Hellmuth. »Du måste visa mig det, och om du är för svag för att gå till Drakborgen, så gif mig nyckeln, jag behöfver icke ditt sällskap, när jag får en lykta, men jag måste se detta rum, hvarest den stackars prins Alfons dog och genom honom den olyckliga sångerskan, som kanske älskat honom mer än han anat. Där, på den bloddränkta mar-

»Helige Gud», ropade prästen, »hvilket förfärligt brott har föröfvats här?»

ken vill jag knäböja och bedja en bön för de båda olyckliga och äfven för mig själf och för en annan —»

»Må vara», utbrast gubben Rehbock, »sedan sjuttiofem år blir ni, prins Hellmuth, den förste, som beträdder detta gemak. Här är nyckeln till löngången, dörren till själfva gemaket öppnas genom en tryckning på en fjäder, på vänstra sidan om dörren i muren. Men nu måste jag beskrifva vägen, som ni måste gå, för att nå den underjordiska gången. Först går ni uppför klipptrappan, som leder till borgens baksida.»

»Den känner jag», sade Hellmuth. »Vidare, vidare.»

»Därpå kommer ni in i den gamla trädgården, i denna finns en berså. Midt i denna berså finns en falllucka; när ni öppnat den, ser ni en trappa. När ni går ned för den, kommer ni in i den hemliga gången. Gå då rakt fram, tills ni kommer till en korsväg; välj vägen åt höger, och ni står framför dörren till den hemliga brudkammaren.»

»Jag tackar er, gamle vän», sade Hellmuth; »där borta ser jag en lykta, jag skall själf tända den — se så där! Gå ni nu till ro, Jakob Rehbock, det kan ni behöfva efter den ansträngande berättelsen.»

»Ro», mumlade kastellanen, »det får jag nog mer än tillräckligt. Jag blir alltjämt svagare — snart skall jag vara hos min prins.»

Hellmuth hörde knappast gubbens sista ord. Han kastade sin kappa öfver axlarna, satte jägarhatten på sina mörka lockar, och som han nu stod där med lyktan i handen, ropade gubben med skälfvande röst:

»Jesus, Maria och Josef, är det då möjligt — just så stod min herre framför mig, då han tog afsked af mig vid klipptrappan till Drakborgen, just så bar han sina mörka lockar, och era drag, era blickar, era ögon, ja, det är prins Alfons själf, som blifvit pånyttfödd i er — själavandring tror jag man kallar det.»

Hellmuth kunde ej värja sig mot en känsla af fasa, då gubben sade att den olycklige prinsens själ farit i honom.

Ack, det var ju dårskap — prins Alfons var död, och den som är död, står ej åter upp.

»Lef väl, min gubbe», ropade Hellmuth, »inom en timme är jag åter här, då skall jag bereda mig ett läger hos er, ty jag ser nog att jag kommer att stanna hos er i natt. Men vänta, vore det icke bäst att taga ett vapen med sig, ett gevär?»

»Visst inte», svarade gubben Rehbock, i det han ännu en gång fäste sin slocknande blick på prinsen, »hvad skulle ni med ett vapen att göra i den underjordiska gången, som ej beträds af någon mänsklig fot de senaste sjuttiofem åren? För råttorna, som husera där nere, räcker er hirschfångare, ifall de skulle blifva alltför besvärliga.»

»Ni har rätt», sade Hellmuth, »alltså till härnäst.»

Klockan var två på natten, då Hellmuth beträdde den gamla trädgården vid borgen. Han behöfde ej leta länge efter bersån, hittade äfven falluckan och lutade sig ned för att öppna den. Därtill behöfdes en kraftansträngning, ty som luckan ej blifvit öppnad under så många år, hade träet svällt, men den förmådde dock ej i längden motstå prinsens ungdomliga kraft. Och nu stod han inför en murken trätrappa. Han tvekade ej att beträda den, det var liksom om en oemotståndlig makt dref honom ned i djupet.

Ett förfärligt mörker omgaf honom; han trodde sig skola kväfvast i den unkna luften, men han skred alltjämt djupare ned, och nu hade han nått löngången. Här andades han lättare, men marken var sank och uppblött, han snafvade upprepade gånger och tyckte sig sjunka ned i ett träsk. Råttor och små ormar gled oöfver hans fötter, ja råttorna försökte till och med klättra upp på honom, och han måste skaka bort dem med handen.

Nu stod han vid korsvägen, och nu vek han af på vägen mot höger. Hans hand, som höll lyktan, skälvde. Han greps af en våldsamt upphetsning, ju närmare han

kom den hemliga brudkammaren och skulle likväl ej velat vända om för något pris.

Nu stod han utanför dörren och letade efter den hemliga fjädern; så lätt den rörde sig, det var icke alls som om den ej nyttjats under sjuttiofem år — nu — nu öppnade sig dörren långsamt, den föll tillbaka alldeles ljudlöst, och nu —

Hellmuth utstötte ett gällt skri, blef likblek och raglade baklänges — men i nästa ögonblick förde han handen till sin hirschfångare och stormade in i gemaket med ett skri af hämnd, raseri och blodtörst.

Hvad hade prins Hellmuth sett? Hvilken hemlighet uppenbarade sig för honom i Drakborgens underjordiska brudkammare?

TJUGUNIONDE KAPITLET.

Pröfningen.

Vi lämnade prinsessan Alexandra i det ögonblick hon långsamt skred uppför klipptrappan. På vägen öfverlade hon, hvilken roll hon skulle spela på borgen. Hon var fast besluten att lära känna Käthchen Schneider och undersöka, om hon verkligen var värd en ädel kärlek. Erik af Wallroden, på hvilken hon litat så helt och hållet, hade gjort henne olycklig och bedragit henne; hon ville åtminstone skydda Hellmuth mot ett snarlikt öde.

Men om prüfningen skulle blifva allvarlig, måste hon introducera sig på Drakborgen under en mask. Nå, det fanns ju många förnäma damer i trakten, som gingo på jakt och äfven förirrade sig på densamma. Med fast hand satte hon portklappen i rörelse, och ett ögonblick senare öppnades porten af en tjänare.

»Är borgen bebodd», frågade hon, »och är herrskapet hemma?»

»Ja visst», svarade betjanten, »men jag tror icke att man tar emot besök.»

»Hvem bor då på Drakborgen?» frågade Alexandra vidare.

»För tillfället är fröken Schneider Drakborgens härskarinna.»

»Då ber jag er anmäla mig hos fröken Schneider. Säg henne tills vidare att en dam, som förirrat sig på jakten, ber att bli insläppt.»

Betjanten försvann, men återvände snart och bad Alexandra följa med. Han förde henne upp i första våningen och lät henne stiga in i ett präktigt inredt rum. Strax därefter inträdde Cyprienne, åtföljd af doktor Cassanniello.

»Hvad hon är vacker», tänkte Alexandra; hon tyckte sig aldrig hafva sett en så förtjusande flicka.

»Jag hör till min ledsnad, nådig fru», tog Cyprienne till ordet, »att ni förirrat er på jakten; får jag bedja er säga mig, med hvem jag har den äran, jag skall då med nöje hälsa er som min gäst på Drakborgen öfver natten.»

»Jag är grefvinnan Wallroden», svarade Alexandra, emedan intet annat namn föll henne in, »jag tillhör hofsällskapet, som jagade här i närheten. Jag skall dock icke länge falla er besvärlig, i morgon skall jag genast vända åter till residensstaden.»

»Grevinnan Wallroden», ropade Cyprienne, »då hör ni utan tvifvel till den ryska prinsessans följe, som för tillfället vistas i residensstaden?»

»Alldeles riktigt», svarade Alexandra, »jag är hofdam hos prinsessan Alexandra af Ryssland.»

»Tillåt mig att nu äfven nämna mitt namn», sade Cyprienne, »jag heter Käthchen Schneider, och denne herre är doktor Cassanniello, en vän till min fästman, prins Hellmuth af Lichtenfels.»

Doktorn gjorde en djup bugning, men hans blick röjde misstro.

»Betjanten skall följa er upp på ert rum», fortfor Cyprienne, »sedan väntar jag er till supén. Men säg mig, är det verkligen sant att prins Hellmuth skall förlofva sig med den ryska prinsessan?»

»Vågar jag säga er hela sanningen», svarade Alexandra med en genomträngande blick på Cyprienne. »Nå väl, prins Hellmuth har i går afton förlofvat sig med prinsessan Alexandra, och bröllopet skall äga rum om fyra veckor.»

Alexandra afsköt med flit denna pil, ty i olyckan uppenbarar sig ju ofta människans karakter, nu skulle det visa sig om 'Käthchen' verkligen älskade Hellmuth.

En paus uppstod, men då ropade Cyprienne plötsligt med en röst, som skälfdde af vrede:

»Hör ni det, Cassanniello, det otroliga har skett, han har förlofvat sig!» Hennes drag förvredos och hennes ögon sköto blixtar. »Haha», fortfor hon, »er förträfflige vän handlar som en skurk mot mig. Nu förstår jag, hvarför han ej mer beträdde Drakborgen. Nu faller det som fjäll från mina ögon, prinsen har endast spelat en komedi med mig med sina heliga löften, och jag — jag trodde honom!»

Alexandra stod liksom förstenad. Hur illa hade icke denna flicka bestått profvet, hon hade under intrycket af olycksbudskapet förrådt sitt hjärtas låga rörelser.

»Det är alltså sant», stönade Cyprienne, »o, jag besvär er, tala om allt ihop för mig, fru grefvinna.»

»Jag har intet att tillägga, förlofningen eklaterades i går på en stor hofbal, och i morse flögo telegram öfver hela världen för att förkunna den.»

»Öfver hela världen», skrek Cyprienne som alldeles förlorade besinningen och icke gaf akt på Cassanniello varnande blickar — »må då hela världen erfara att prinsen är en usling, en menedare! Men tror prinsen att jag skall låta trampa mina rättigheter under fötterna?»

Jag kan bevisa att prins Hellmuth lofvat mig äktenskap, jag vill icke spela den bedragnas roll, hör ni, doktor Cassanniello, och om prinsen icke vill göra mig till sin maka, då måste han utbetala mig en ersättning, som uppväger hans löftesbrott. Tio millioner äro icke för mycket för förlusten af en krona, tio millioner fordrar jag! Haha, min prins, vi äro icke färdiga med hvarandra, om du gifter dig med den ryska prinsessan, då vill jag hållas skadeslös för de kärleksbevis jag gifvit dig!»

Alexandra kände sig hågad att fly med ett skri af fasa. Den förtjusande flickan, som hon nyss beundrat, hade förvandlats till en megära, som stormade af och an i rummet med lågande ögon och böljande barm. Detta var alltså Käthchen Schneider, som gent emot Hellmuth låtsat sig vara dygden personifierad, under det att det nu visade sig att hon endast tagit emot hans hyllning af den uslaste beräkning.

Alexandra kände en sådan vämjelse att hon höll på att genast gifva den öfverenskomna signalen, på det att Hellmuth måtte komma dit och se detta af raseri förvridna ansikte. Men hon var en rättvis natur och ville icke genast fälla en afgörande dom. Kanske olyckan öfver att hafva förlorat den älskade, förvirrat den unga damens förstånd, hon beslöt därför att vänta till morgondagen för att då om möjligt upptäcka renare och ädlare känslor hos henne. Dessutom önskade hon komma på det klara med en annan sak. Hur förhöll det sig med doktor Cassanniello?

Hellmuth höll honom för sin bästa vän, han hade skildrat honom som en upphöjd karakter, men mannens beteende förvånade prinsessan i högsta grad.

Hvarför sade han icke ett ord, hvarför klandrade han icke Käthchen, då hon talade så illa om hans bästa vän? Och hvarför blixtrade hans ögon liksom af glädje vid underrättelsen om Hellmuths förlofning. Allsmäk-

tige Gud, skulle Hellmuth hafva misstagit sig äfven i fråga om vännen?

Hon beslöt alltså att stanna öfver natten. Då skulle hon två gånger få tillfälle att studera dessa båda människor, först under supén och därefter nästa morgon vid frukosten.

»Jag ber om ursäkt», sade hon nu, »för att jag drar mig tillbaka en liten stund för att befria mig från vägdammet, sedan skall jag hafva nöjet infinna mig till supén. I öfrigt, kära fröken Schneider, behöfver ni visst icke vara så otröstlig, när man är så vacker som ni, kommer man nog icke att sakna beundrare och kärlek.»

Genom detta smicker vann Alexandra Cypriennes hjärta.

»Jag tackar er för era ord», ropade Cyprienne, i det hon försökte behärska sig, »men för mig finns det verkligen ingen tröst, tänk blott på, hur nära jag var den högsta lyckan? Min hand grep redan kronan», fortfor Cyprienne, »jag trodde mig redan vara säker på att blifva detta lands furstfinna, och då kommer denna ryska och stjäla min lycka! O, så jag hatar denna prinsessa Alexandra utan att någonsin hafva sett henne! Jag säger det fritt och öppet, fastän ni är prinsessans hofdam, och jag skall stå vid mina ord, om ni skulle skvallra ur skolan för henne.»

»Säg ut bara», svarade Alexandra hastigt, »jag är icke alls så förtjust i prinsessan, som ni tycks tro.»

»Ah, jag förstår, ni hatar er unga härskarinna, och det kan jag väl förstå, ni är själf så ung och vacker och måste foga er efter en annans nycker. Men säg mig är prinsessan Alexandra vacker?»

»Ja, det måste man låta henne», sade Alexandra, »man kallar henne Rysslands vackraste flicka.»

»Och tror ni att prinsen älskar henne?»

»Skulle han annars hafva förlofvat sig med henne?»

»O, hon är ju prinsessa», sade Cyprienne med ett hänfullt leende. »Men nu, grefvinna, skall jag föra er

till ett rum, som en halftimme väntar jag er till supéen, då kunna vi prata vidare om denna angelägenhet, som har och hufferat mig så mycket i onödan. Ty om Hellmuth öfverger mig, skall jag veta skaffa mig ersättning, och det finns väl äfven andra män, som finna mig vackert och älska mig.»

Vid dessa ord sände Cyprienne den gråhåriga doktorn en menande blick, som kom Alexandra att ana någonting förfärligt. Knappt hade prinsessan lämnat rummet, förrän doktorn skyndade fram och slöt Cypriennes hand hårdt i sin.

»Cyprienne», utbrast han, »hvad har du gjort? Du har förrådt både dig och mig och gjort oss bägge olyckliga!»

Cyprienne stirrade på honom utan att förstå ett ord.

»Inser du då icke», fortfor Cassanniello, »att denna grefvinna Wallroden skickats hit som spion? Antingen skall hon taga reda på förhållandet oss emellan, eller hon skall öfvertyga sig om hvem och hvad du är. Du borde i alla fall hafva behärskat dig och med heta tårar hafva tagit emot underrättelsen om Hellmuths förlofning; men nu skall denna hofdam rapportera att du fordrar ett skadestånd i pengar, och det skall kanske beröfva dig Hellmuths kärlek för evigt.»

»Om nu så vore», svarade den lättfärdiga kvinnan. »Har du icke sagt att du ville fly med mig, har du icke tiggat mig om att själf bryta förbindelsen med Hellmuth och tillhöra dig i stället.»

»Jo, det har jag gjort», ropade Cassanniello och drog den sköna flickan intill sig, »och jag ber dig än en gång fly med mig, innan det blir för sent! Låt oss redan i natt träffa våra förberedelser till flykten, låt oss undvika att träffa Hellmuth, ty om han visste att du vill bli min hustru, skulle han vara i stånd att döda oss bägge.»

Cyprienne bleknade och tycktes vara försjunken i

ankar. Plötsligt spratt hon till, hon hade fattat sitt beslut.

»Ja», sade hon, »jag skall fly med dig, ty jag känner, att vi två passa ihop. Men det faller mig då visst icke in att gå härifrån utan att hafva plockat den gode prinsen duktigt. Huru, skulle jag hafva förspillt min tid och så länge hafva spelat denna Kätchen Schneiders roll utan att erhålla min lön i klingande mynt. Nu har ögonblicket kommit att spela ut en stor trumf. Prinsen får aldrig erfaras att jag är Cyprienne, drottningen från Moulin Rouge, han måste äfven framdeles tro att jag är hans älskade, tillbedda Kätchen, det skall förmå honom att tillstå mig ett skadestånd. Jag talade nys om tio millioner, men så mycket har väl aldrig betalats för ett brustet hjärta. Nej, låt oss reducera våra anspråk till två millioner, det tror jag prinsen skall gå in på, och äfven hans far skall nog inse nödvändigheten af ett dylikt arrangement.»

»Två millioner mark», sade Cassanniello fundersam, »om vi lyckades erhålla en dylik summa, skulle vår framtid vara tryggad, men uppriktigt sagdt, Cyprienne, jag äger icke mod att träda fram för prinsen med en sådan fordran; nej, så djupt har jag ännu icke sjunkit att min kärlek till dig skulle göra mig till en industri-riddare.»

»Nåväl», svarade Cyprienne, »då har jag själf mod därtill, men nu är det tid att supera, och vi ha ännu mycket att dryfta.»

»Ja, vi måste tala med hvarandra, men om denna grefvinna är en spion, skall hon bevaka oss. Jag föreslår att vi draga oss tillbaka till ett rum, hvarest hon ej kan spionera på oss.»

»Jag vet hvad du menar», ropade Cyprienne, »nå väl, jag skall än en gång följa dig till den hemliga brudkammaren, hvarest vi redan träffats en gång, men sedan skall jag aldrig mer beträda det hemska rummet, jag fasar för de minnen, som äro förknippade med det-

samma. Vi kunna alltså stiga dit ned, men vi måste dessutom göra spionen oskadlig för natten. Gif mig därför det sömnmedel, du visade mig här om dagen, och om hvilket du berättade att det kan försätta en människa i en sömn, ur hvilken intet kan väcka henne under sex à åtta timmar.»

»Här är pulvret», sade Cassanniello och tog fram ett sådant ur sin låda, »men hur tänker du få henne att taga in det?»

»Intet är lättare, hon skall få det i det första glas vin hon dricker vid supéen», sade Cyprienne, »låt oss nublanda till drycken.»

Därmed skyndade de till matsalen, hvarest Cyprienne fyllde glasen på det dukade bordet med rödvin. Därpå slog hon pulvrets innehåll i ett af glasen, och nu inträdde redan grefvinnan Wallroden i rummet.

»Min kära grefvinna», ropade Cyprienne och skyndade henne till mötes, »så det gläder mig att ni fick den förträffliga idéen att för denna natt söka skydd på Drakborgen.»

Läkaren förde Alexandra till bordet, och då de alla tre intagit sina platser, höjde Cyprienne sitt glas.

»Denna borg tillhör prins Hellmuth», sade hon med ögon, som lågade af en hemsk glöd, »jag tror därför att det är vår plikt att först dricka en skål för herrn i huset. Lefve prins Hellmuth af Lichtenfels och hans sköna fästmö, prinsessan Alexandra af Ryssland!»

Alexandra förmådde knappt dölja sin harm, ty hon förnam hånet i dessa ord, men hon betvingade sig, kringade med doktorn och med Cyprienne och tömde glaset till hälften. Supéen förlöpte tämligen tyst, Alexandra kände sig mycket trött, och knappt var måltiden slut, förrän hon reste sig. Hennes fötter kändes tunga som bly, och blodet tycktes stocka sig i hennes ådror.

»Jag måste bedja om ursäkt för att jag genast drar mig tillbaka, men jag känner mig förskräckligt utmattad efter mitt kringirrande i skogen.»

»Det finner jag mycket naturligt, och jag skall själf hafva nöjet följa er till ert rum.»

Cyprienne bjöd henne armen, hon förmådde ännu knappast säga godnatt åt doktor Cassanniello. Men hon kunde ännu tänka fritt och obehindradt, och plötsligt uppstod inom henne en förfärlig misstanke.

Skulle hon hafva fått ett sömnmedel i vinet? Allsmäktige Gud, ämnade man kanske mörda henne? Men nej, hon insåg att man genomskådat henne och därför ville göra henne oskadlig för natten. Knappt hade hon med Cypriennes hjälp tagit af sig klädningen, förrän hon sjönk ned på sitt läger.

»Jag tror ni kommer att sofva förträffligt i natt», sade Cyprienne i hånfull ton till sin gäst. Alexandra förmådde ej svara, och snart inträdde ett fullständigt stelnande, som dock ej sträckte sig till hennes tanke. Den olyckliga visste att hon befann sig i de två personers våld, hvilka hon tilltrrodde så föga godt, och likväl förmådde hon ej öppna munnen och ropa på hjälp. Men hvem skulle i öfrigt kunnat höra ett sådant rop?

Hon såg ännu hur Cyprienne lutade sig ned öfver henne med ett djäfvulskt leende, därpå förnam hon steg, och i nästa ögonblick stängdes dörren, och nyckeln vreds om i låset.

Bedöfvad — fången!

Detta var allt hvad Alexandra uppnått, den sluga unga kvinnan hade öfverlistat henne, nu skulle hon ej vara i stånd att gifva Hellmuth den öfverenskomna signalen.

Det dröjde ej länge förrän prinsessan Alexandra sof fast, och äfven hennes ande snärjdes nu i en ogenomtränglig slöja. — — —

»Sofver hon?»

»Ja, som en död», svarade Cyprienne på doktor Cassanniellos fråga.

»Nåväl, låt oss då ej förspilla tiden», tog doktorn till ordet, »låt oss tillbringa denna sista natt på Drak-

borgen i den underjordiska brudkammaren fjärran från människor, fjärran från hvarje hotande fara!»

Doktorn tände en lampa och förde Cyprienne från matsalen genom en lång gång, vid hvars slut fanns en järndörr. Han öppnade den och nu stego de ned för en spiraltrappa, djupare, alltjämt djupare, tills de stodo vid dörren till den hemska brudkammaren.

TJUGUSJUNDE KAPITLET.

»Falsk som ormen!»

»O, min Gud», hviskade Cyprienne, »hvarför gripes jag nu af samma fasa, som då jag första gången beträdde detta rum? Det förefaller mig, liksom om jag stöde inför en stor olycka. Låt oss åter stiga upp härifrån, Cassanniello, jag vill icke mer gå dit in — nej, jag vill icke.»

Men Cassanniello drog henne redan med sig öfver tröskeln och tröstade henne med att ingen i världen kände till det underjordiska gemaket utom han själf, som upptäckt det genom en ren slump.

»Genom en slump», frågade Cyprienne.

»Ja», sade läkaren, »det var i själfva verket en egenomlig slump. Jag befann mig en dag i borgens bibliotek och fick där tag i en liten i svinläder bunden bok, som visade sig vara en beskrifning på Drakborgens historia. Boken intresserade mig, den innehöll en plankarta öfver hela byggnaden, och på sista sidan fanns en ritning af det underjordiska gemaket äfvensom en upplysning om, huru man skulle kunna komma dit. Men låt oss nu än en gång vara lyckliga här, innan vi i morgon lämna Drakborgen tillsammans. Du skall

följa mig till Italien, hvarest jag skall visa dig den eviga staden Rom och det härliga Neapel.»

»Ja, jag följer dig», svarade Cyprienne, »men icke i morgon, först sedan vi nått målet hos Hellmuth.»

»Ack, uttala ej mer detta namn», ropade Cassanniello, »jag tål ej att höra det, ty jag har handlat som en skurk mot denne man, han kallade mig sin vän och jag — jag förrådde honom och röfvade hans älskade ifrån honom! Och likväl», fortfor Cassanniello, »likväl finns det en ursäkt för mig, och när jag tänker på den, frikänner jag mig nästan från all skuld. Ty du är ju icke Kätchen Schneider, som han valt som sin följeslagerska genom lifvet! Du är ju en annan, och om han visste det, skulle han ej ens tro att han förlorat något. Men jag älskar dig för din egen skuld, för din skönhet, din energi och din klokhets, och om jag skulle förlora dig, då måste jag dö!»

Under detta tal hade Cassanniello glidit ned från divanen och låg nu vid Cypriennes fötter. Men Cyprienne sjönk långsamt tillbaka på lägret, tillslöt ögonen och bad:

»Kyss mig, Cassanniello, kyss mig, jag tillhör dig, jag älskar dig —»

Ett gällt skri kom henne att förstummas. Hon ville resa sig, men Cassanniello, som i sin vilda lidelse ej ens hört det främmande skriket, släppte henne icke utan ropade åt henne:

»Nej, nej, jag släpper dig icke, kyss mig, döda mig om du vill, tag mitt lif, min ära och mitt samvete, tag allt, men kyss mig, kyss mig! —»

»Olycksalige», stönade Cyprienne, »ser du då icke den vålnad, som står på tröskeln — ser du icke Hellmuth, din vän och min älskade!»

Men Cassanniello endast skrattade åt hennes bekymmer — och hviskade till henne:

»Det finns inga vålnader, min älskade, och ingen står på tröskeln, ty dörren är ju stängd!»

»Vansinnige», stönade Cyprienne, »det är Hellmuth, så se dig dock om, se hur han närmar sig, han griper sin värja — ha, Cassanniello, vill du då dö?»

Då rätade Cassanniello upp sig utan brådska och utan oro, ty han ansåg Cypriennes ord som en fantasi, men i det han vände sig om, utstötte han ett doft ljud, ty där framför honom stod Hellmuth svingande den blixtrande knifven, Hellmuth, den förrådde och bedragne vännen.

»Hellmuth!»

»Skurk! Bof, falske vän!» ropade Hellmuth.

Cassanniello sjönk tillbaka, han såg knifven sväfva öfver sitt hufvud, men han rörde sig icke, blodet i hans ådror tycktes hafva stelnat, och han endast stirrade på Hellmuth med häpen min. Men äfven Cyprienne hade gripits af en dödlig ångest, hon skälfdde i alla lemmar, ty Hellmuths min förespådde henne hennes öde. Han skulle först sträcka Cassanniello till marken, men därpå skulle det blifva hennes tur, det såg hon af hans förvridna drag, af hans rullande ögon och skälfvande läppar. Då korsade en tanke hennes hjärna, hon hade hittat på en utväg att åtminstone afvärja det värsta, och hon ropade plötsligt med öm och ångestfull röst:

»Döda honom — döda honom, min älskade — ha, den uslingen — han lockade mig hit under en falsk förevändning, och vanärade mig här!»

Knappt nådde dessa ord från den falska kvinnans läppar Hellmuths öra, förrän han ryggade tillbaka med ett nytt skri.

»Käthchen», ropade han, »svär att han nyttjade våld.»

»Ja, det svär jag», ropade Cyprienne utan att tveka, »våld, ett nedrigt våld, och mer än så, list, förställning och falskhet — han förespeglade mig att jag i detta underjordiska gemak skulle finna en bok, som innehöll den furstliga familjens historia, och ur hvilken — så sade han — det syntes att en prins af huset Lichtenfels

redan en gång förut gift sig med en borgerlig flicka. Jag trodde honom och följde med honom hit, och då började han bestorma mig med sina kärleksförklaringar, och då jag visade honom tillbaka med håan och påminde honom om att han vore din vän, och att du anförtrött mig åt honom, föll han öfver mig som ett vild-djur — jag förmådde ej försvara mig, och —, Hellmuth, Hellmuth, du kom endast några ögonblick för sent!»

»För sent», stönade Hellmuth, »för sent», och betäckte ögonen med handen.

Nu skulle doktor Cassanniello kunnat nyttja detta ögonblick för att resa sig och med några ord röja hela Cypriennes falskhet, men han uttalade icke dessa ord. Hans ansikte var blekt som ett lics, hans drag voro alldeles förvridna och hans min røjde ett djupt förakt och detta gällde honom själf. Han fann det ej mödan värdt att åtminstone i denna punkt rättfärdiggöra sig inför prinsen, ty i alla andra punkter var han ju brottslig, och straffet, som nu väntade honom, var rättvist. Han reste sig långsamt, bredde ut armarne och hviskade:

»Stöt till — jag förtjänar det!»

Men i detsamma vände Hellmuth upp och ned på hirschfångaren i sin hand och slog den trolöse vännen tre gånger i ansiktet med fästet.

»Skurkar som dig dödar man icke», ropade prinsen, »man agar dem och vanärrar dem!»

Cassanniello ryckte till vid slagen, som beredde honom förfärliga plågor, men han gjorde intet för att afvärja dem. Hellmuth rusade till dörren och ropade:

»Ut», och detta enda ord träffade Cassanniello som ett piskrapp. »Ut», upprepade Hellmuth, »fly, usling, fly! Det vore vansinne att mörda dig, ty det finns kräldjur, som man ej ens trampar ihjäl med foten för att ej fördärfva sina skor. Ut, säger jag för tredje gången, och se till att du genast lämnar detta land!»

Cassanniellos hufvud sjönk ännu djupare ned på bröstet, och han smög sig långsamt ut genom dörren.

»Dycklige», stönade Cyprienne, »ser du icke vålnaden där borta på tröskeln!

Under tiden hade Cyprienne rest sig; ett sällsamt leende lekte kring hennes läppar, medan Hellmuth vände ryggen åt henne, ty hon trodde sig hafva segrat.

Hellmuth slog sig långsamt ned på divanen bredvid henne. Han greps af ett djupt medlidande.

»O, Käthchen», ropade han, »hvad har jag gjort? Det är icke du, som är den brottslige och icke denne usling heller, som stal dig ifrån mig utan jag själf, emedan jag lämnade dig i hans våld. Jag trodde ju att hans gråa hår skyddade honom mot hvarje frestelse; men jag borde hafva känt människorna bättre, och nu, sedan olyckan skett, kan den ej åter afhjälpas.»

»Olyckan», utbrast Cyprienne, denna skickliga skådespelerska, »ja, Hellmuth, en gränslös olycka, men den drabbar icke dig, utan mig allena. Du, min Hellmuth, kommer att vandra din väg fram utan mig, du kommer att glömma mig under ärligt arbete för ditt land, och när kronan en gång pryder ditt hufvud, kommer din stackars Käthchens bild att blekna för dess glans. Men jag, hvad är jag från denna stund? En fallen, vanärad varelse, som måste gömma sig i grafvens mörker.»

»Stackars, stackars barn», sade prinsen och försökte, fastän motsträfvigt, draga Cyprienne intill sig, »en usling har förstört vår lycka för evigt och grusat alla våra förhoppningar.»

»Så skall jag då befria dig från anblicken af denna olycka», ropade Cyprienne, »jag vet hvad jag är skyldig dig, det finns för mig endast en utväg — nej, släpp mig, rör mig icke, jag är en ovärdig, en vanärad, aldrig mer få dina läppar beröra mina. Men Gud skall gifva mig kraft att fly till den enda tillflykt, som ännu finns för mig, Gud skall gifva mig kraft att dö!»

Med dessa ord sprang Cyprienne upp från divanen och stod nu framför Hellmuth med glödande kinder och fladdrande lockar, en bild af fasa och förtviflan.

»Dö», ropade Hellmuth, »nej, Käthchen, det får du

icke. Nej, nej, du får icke dö, min ljufva flicka, vi skola försöka bära vår olycka».

»Och hur skola vi bära den», svarade Cyprienne med sorgsen röst, »det kan ju dock numera ej vara fråga om en förbindelse oss emellan. O, min Hellmuth, jag hade ju ej annat att skänka dig än min oberörda oskuld, men nu har en skurk beröfvat mig min enda skatt, och därför är det slut mellan oss, våra vägar måste skiljas, går du till höger, då går jag till vänster, och går du till vänster, då måste jag —»

Den skickliga skådespelerskans röst kväfdes af tårar, men hon hade nått sitt syfte. Den ädle unge prinsen var djupt skakad af den älskades smärta och kastade sig med en snabb åtbörd till hennes fötter.

»Nej, min Käthchen», ropade han, »du får icke gå förlorad för mig, hur skulle jag kunna lefva utan dig; du har ju icke själf varit skuld till vår olycka, nej, nej, världen skall ej döma mig, om jag gör dig till min hustru.»

»Världen», invände Cyprienne, som spelade sin rol blott alltför väl, »hvad frågar världen efter, hur olyckan skett? Tror du att Cassanniello kommer att tiga, tror du icke att han kommer att skryta med det dåd han begått?»

»Låt honom blott försöka», utbrast Hellmuth.

»Det kommer han att göra», hviskade Cyprienne, i det hon lutade sig ned och lyfte Hellmuth upp till sig. »Och äfven om han ej gör det, så kommer han att ständigt korsa vår väg och skall kanske nyttja sin vetenskap till att afpressa dig pengar och andra förmåner. O, jag skulle önska att du ej hade tålt att han lämnade detta rum lefvande, det var ju din rätt att döda honom, min älskade, hvarför gjorde du det icke?»

Usla kvinna! Sedan hon förfört Cassanniello genom sina behag och fullständigt rubbat hans moral, väfde hon nu ett nät af lögner, i hvilket hon snärjde prinsen och gick ända därhän att hon försökte egga Hellmuth

att rödja Cassanniello ur vägen. Men i detta afseende nådde hon dock icke sitt syfte. Prinsen stod framför henne med hopdragna ögonbryn och sade:

»Jag vet hvad du fordrar. Du vill att jag skall döda den som stulit din ära, men det kan jag icke. Om jag gjort det införsta ögonblicket, då skulle det varit förlåtligt, ty jag var ju då icke mäktig mina sinnen, men om jag nu med lugn och klar blick skulle döda Cassanniello, då skulle det vara ett mord, och jag vill icke blifva en mördare! Men om du älskar mig, Käthchen, och det gör du ju, då skall jag visa dig en annan väg, som vi båda kunna slå in på.»

Cyprienne förskräcktes, vid dessa Hellmuhts ord, men han fortfor:

»Du talade förut om en dyster väg, för hvilken du ryggade tillbaka. Nå väl, min Käthchen, jag är redo att åtfölja dig på denna väg, här i världen kunna vi ej mer blifva lyckliga, men där, dit jag tänker föra dig, där finns det inga skrankor och inga trångbröstad hänsyn, där skola vi förenas i himmelsk frid!»

Cyprienne kände kalla kårar utmed ryggen. Så dum hon varit! Det var då visst icke hennes afsikt att dö, men hon skymtade redan en utväg.

»Vill du dö med mig», hviskade prinsen, i det han omfamnade Cyprienne och drog henne intill sig. »Ett ord af dig, och denna natt skall göra oss lyckliga. Visserligen icke lyckliga enligt mänskligt omdöme, ty när vi hittas i morgon, skola vi endast vara ett par stela, kalla kroppar, men våra själar skola då hafva anträdt vägen till ljuset och härligheten.»

»Dö», hviskade Cyprienne, i det hon med fulländadt koketteri lutade sig intill Hellmuth, »ja, min Hellmuth, det måste vara saligt att dö med dig, låt oss icke tveka att tillsammans tömma giftbägaren.»

»Och när skall det ske», frågade Hellmuth.

»Som du sade, redan i natt.»

»Och hvar och huru», utbrast den olycklige.

»Hvar och huru? Det lämnar jag åt dig,» hviskade Cyprienne med en förförisk blick på prinsén. »O, Hellmuth, om ända döden öfverraskat oss under välförbröllopsnatt, jag skulle velat dö i dina armar — då skulle min lyckå hafva varit fullkomlig!»

Hon hade mycket behändigt ingifvit honom en tankel, som han genast greppade. Hade hon lekt så länge med honom?

»Och hvem hindrar oss att njuta en sådan lyckå,» frågade Hellmuth. »Hvem skulle kunnå förebrå oss, om vi en enda gång viljå vara lyckliga? Hör på Käthchen, våra bröllopsklockor ringa! Din sängkammare däruppe skall blifva vår brudkammare! Ingen präst har vigt oss, men döden själf förenar oss! Kom Käthchen, låt mig föra dig dit, sedan — sedan skola vi tillsammans flyga in i evigheten!»

Nu hade Cyprienne prinsén där, hvarest hon villé ha honom. När han först höll henne i sin famn, skulle han sakna kraft att slita sig ifrån hennes för att söka döden. Då var Cyprienne viss på sin seger, då tyflade hon icke på att just denna natt skulle föra henne till målet.

»Älskade man,» hviskade hon, »för mig, led mig, bär mig på dina armar! Och sedan skola vi dö, ty då skola vi hafva njutit den högsta lyckan.»

Han tog henne på sina armar och bar henne upp för trappan till hennes sängkammare. Det var samma rum, hvarest hon begått det hemska mordet på den puckerlyggige Marcel, men liket hade hon för länge sedan med doktor Cassanniello's hjälp transporterat ut i skogen och gräft ned där. Detta rum skulle nu förvandlas till en brudkammare och Hellmuth anade icke att han höll en sköka i sin famn och icke en ren och kysk flicka, som endast blifvit vanärad af en skurk, ty han trodde ju Cyprienne's stora lögn, och han förde sin »Käthchen» till det yppiga lägret och hviskade till henne:

»Med denna kyss, min Käthchen, förmåler jag mig

med dig, framdeles skall du vara min hustru, vår lyckas timme har slagit.»

»Kysst mig, Hellmuth», hviskade Cyprienne, »och gif mig sedan döden!»

Men hvad var detta, hvad betydde det att hon plötsligt kände en salig rysning? Hade leken blifvit sanning? Hade hon lekt så länge med elden, och ej märkt att hon bränt sig på lågan? Hon hade inbillat sig spela en komedi med prinsen, men nu hade ett under fullbordats, ett under, som nästan gränsar till det otroliga, men som dock ofta händt på jorden.

Cyprienne, skökan, som hade älskat för snöd vinnings skull, kände plötsligt att det fanns någonting högre än guld och njutning, och en egendomlig förvandling ägde rum med henne. Hon gömde plötsligt sitt anlete i kuddarne, ty nu — nu skulle Hellmuth ej få se uttrycket i hennes drag.

Hvad var det då, som stod skrifvet på arbeterskans från Quartier Latin ansikte? Ånger, djup ånger, en obeskriplig sorg, som grep henne liksom en vild feber. Heta tårar strömmade ur hennes ögon, och hennes kropp vred sig liksom i kramp, så att Hellmuth alldeles häpen stirrade på henne. Hon förmådde ej fortsätta komedien, hon kände sig blifva svag, och den tanken korsade hennes hjärna, om det ej vore det bästa att bekänna allt för Hellmuth.

Huru om hon nu skulle kasta sig för hans fötter och bekänna att hon ej vore Käthchen Schneider utan Cyprienne, om hon lydde denna rörelse af ädelmod och löste den olycklige ynglingen ur de bojor, i hvilka han försmäktat så länge?

Cyprienne rätade långsamt upp sig och stirrade på Hellmuth med en hemsk blick. Hennes hvita händer sjönko ned på hans axlar, hennes läppar öppnade sig för att röja den förfärliga hemligheten, då —

Nej, hon hade väl icke blifvit vansinnig, så dåraktig skulle hon vä alldrig vara att själf förspilla sin lycka?

Hon älskade ju Hellmuth — nå väl, då skulle hon äfven äga honom. Men om hon bekände sitt bedrägeri, skulle han stöta henne ifrån sig med förakt och utan tvifvel uppbjuda allt för att finna den rätta Kätichen Schneider, och då skulle den förhatliga rivalen hvila i hans famn, medan hon själf —»

Cyprienne utstötte ett skri af fasa, vid tanken därpå. Och därpå drog hon Hellmuth intill sig och ropade i ett utbrott af lidelse:

»Jag älskar dig Hellmuth, blif min, lefva eller dö, det gör detsamma, kyss mig blott och gör mig lycklig!»

Men just detta lidelsefulla utbrott skrämde Hellmuth och Cypriennes ord »lefva eller dö, det gör detsamma», påminde honom om det pris för hvilket han denna natt ämnade köpa sin lycka. Lefva eller dö? O, nej, sköna Cyprienne, så menade icke Hellmuth. Han ville vara lycklig några timmar, men sedan ville han med sitt lif plikta för att han förenat sig med dig, den vanärade.

»Kätichen», sade han med dof röst, »vi få ej glömma vår plikt för vår lycka. Men vår plikt är att dö, när solen sänder sina första strålar in i rummet. Låt oss därför med några ord tala om, huru vi skola dö, när ögonblicket är inne. Jag har inga andra vapen än min knif! jag skulle kunna döda dig med en snabb dolkstöt, men jag fruktar att min hand skall darra. Jag måste därför nyttja ett annat dödssätt, som äfven är mindre våldsamt. I det gemak, som denne usling bebodde på borgen, finns utan tvifvel ett litet skrin, som innehåller snabbt verkande gifter. Jag vet att han ständigt medförde sådana, och vet äfven hur detta skrin måste öppnas. Nå väl, Kätichen, jag skall lämna dig några ögonblick för att stiga upp i detta gemak, hvarest min lyckas röfvare bodde. Jag skall taga det lilla skrinet med mig hit, och när vi då vakna i morgon, skola vi bjuda solen välkommen med en dryck, som skall medföra döden, men äfven befrielsen.»

»Är du då säker på att Cassanniello har lämnat borgen», frågade Cyprienne, som skälfde vid tanken att de två männen skulle kunna råkas ännu en gång.

»Det är jag öfvertygad om», svarade Hellmuth med fast röst. »Så usel kan han icke vara att stanna ett enda ögonblick mer under detta tak. I öfrigt skulle jag om jag finge se honom genast draga mig tillbaka, ty jag vill ej mer komma i beröring med honom.»

Dessa ord lugnade någorlunda Cyprienne, och hon svarade därför med en suck:

»Om det då nödvändigt måste vara att vi båda två måste gå i döden, så är ju ett snabbt verkande giff det lättaste sättet att fly från lifvet. Nåväl, så gå, men låt mig ej vänta länge.»

Hellmuth skyndade ut ur rummet och Cyprienne blef ensam. Hon tryckte händerna mot sina feberheta finningar och strök med en snabb rörelse undan de rödgyllene lockarne från sitt ansikte.

»Är jag då förvandlad», stönade hon. »Hvad har då skett med mig? Hvarför måste jag älska honom? Nu faller det som fjäll från mina ögon — jag har följt denne man icke blott emedan han var prins och kunde skänka mig rikedom och jordisk lycka, nej, jag visste icke själf hur ömt jag älskade honom. Nu vill jag icke dö, nej, nej, jag vill lefva, men ett annat lif än hittills. Vid hans hand skall jag höja mig ur lastens träsk och bäras till den höjd, hvarest de rena och oskyldiga bo. Ja, Hellmuth, detta skall framdeles blifva din stora uppgift att af din usla, fallna Cyprienne göra en verkligt ren och ädel flicka, och då skall min kärlek till dig ej vara ett bedrägeri, nej, då skall du få din belöning genom så mycken kärlek och trohet, som en kvinna kan skänka sin man, då skall jag blifva din slafvinna eller ännu bättre din trogna följeslagerska genom lifvet, på hvilken du kan lita i lust och nöd. Från denna dag skall Cyprienne, den usla, förhatliga Cyprienne vara död, i morgon vill jag vakna i dina armar som Kätchen

Schneider, ty detta namn betyder för mig oskuld och ett rent hjärta.»

Ett nytt lif! — Olyckliga Cyprienne, det är för sent, det tråk, i hvilket du hittills lefvat, är för djupt, demonerna, hvilka hittills varit dina bundsförvanter, skola åter draga dig ned i afgrunden.

Under tiden steg Hellmuth upp till Cassanniello's rum. Men innan han satte foten på trappan, stannade han ett ögonblick vid det öppna fönstret i korridoren och lät nattluften svalka sin heta panna. Då kom han att tänka på ett namn, som han alldeles glömt under de senaste timmarne.

Alexandra — hvad hade det blifvit af Alexandra, hvar fanns hon, vistades hon ännu på borgen eller hade hon lämnat densamma utan att hafva gifvit honom den öfverenskomna signalen? Han beslöt att genast fråga Käthchen efter henne, när han kom åter, men nu ville han framför allt taga reda på skrinet med gifterna.

Efter några minuter stod han utanför Cassanniello's dörr. Hjärtat satt honom i halsgropen, då han lade handen på dörrvredet. Huru helt annorlunda hade han icke tänkt sig återseendet med läkaren. Han hade älskat honom så högt och hyst så stort förtroende för honom. Cassanniello hade ju dessutom räddat hans lif, och hade skött honom med stor uppoffring. Och sedan, då han åtföljde Hellmuth till Paris, hade han då en enda gång träffat honom på villovägar?

»Hur var det då möjligt», frågade Hellmuth sig själf, medan han stod utanför dörren, »hur var det möjligt att en man som Cassanniello låtit sig ryckas med till ett så himmelskriande brott?»

I detsamma öppnade han dörren och trädde in. Rummet var icke mörkt, ty på skrifbordet brann en lampa, öfvertäckt med en grön skärm. Hellmuhts blick föll genast på det lilla skrinet med gifterna, som stod på bordet. Cassanniello hade visat Hellmuth dem alla och sagt honom, huru de nyttjades.

»Dessa gifter», hade han förklarat, »kunna bota svåra sjukdomar, om de tagas i helt små doser. Skulle man däremot taga in dem, som de finnas här, skulle de genast medföra döden, först och främst detta» — Hellmuth påminde sig tydligt Cassanniello's ord — detta i det blå pappersomslaget. Det verkar fortare än man hinner tänka: 'Jag har tagit gift, jag måste dö.'»

Ja, det var detta gift, som Hellmuth nu ämnade tillägna sig och som skulle förskaffa honom och Käthchen frid och hvila. Prinsen gick tvekande några steg in i rummet. Han kunde ej värja sig mot den tanken att Cassanniello måste träda fram från någon vrå, kasta sig för hans fötter och bönfälla om hans förlåtelse.

Men rummet var tomt; sannolikt hade italienaren lämnat borgen utan att ge sig tid att plocka ihop sina tillhörigheter.

»Ångern», tänkte han, »ångern dref honom härifrån! Olycklige, hvarför störtade du henne och mig och dig själf i fördärfvet!»

Det var kväfvande hett i rummet; Hellmuth ville öppna ett fönster och drog därför undan gardinen. Då ryggade han tillbaka med ett utrop af fasa.

»Cassanniello», ropade han, »trolöse vän — är du ännu här! Ha, här hade du alltså gömt dig för att spionera på mig, du hörde mig komma och ämnade kanske öfverfalla mig. Nåväl, usling, då skall du ej undgå ditt straff, som jag nyss var nog ädelmodig att efterskänka dig. Ja, det är bättre för dig att lämna lifvet — tag detta och dö.»

Med dessa ord drog Hellmuth sin jaktknif ur skidan och rusade fram mot Cassanniello, som stod helt lugnt vid fönstret med hufvudet sänkt mot bröstet och — Knifven sjönk plötsligt ur Hellmuths hand.

»Hvad ämnade jag göra», ropade han, »hvert ledde mig mina upprörda sinnen — jag ville döda honom, den olycklige — men jag skulle endast hafva träffat ett

lik, ty Cassanniello, den trolöse vännen — har dömt sig själf.»

I detsamma berörde han den vid fönstret stående med handen — då störtade han ned på mattan framför Hellmuths fötter. Och då prinsen lutade sig ned öfver själfmördarens lik, upptäckte han att den döde i sin stelnade hand höll ett blått papper; det var det omslag, i hvilket Cassanniellos starkaste gift uppbevarats.

Den olycklige hade gått Hellmuth i förväg, han hade själf sört för en smärtfri flykt ur lifvet.

TRETTIOFÖRSTA KAPITLET.

Cassanniellos farväl.

Full af förfäran stirrade Hellmuth på liket. Den olycklige hade alltså dömt sig själf; bevisade icke detta åtminstone att han ångrat hvad han gjort? Hellmuth kände i detta ögonblick sanningen af det gamla ordet att döden utplånar allt, ty nu påminde han sig ej mer det onda, som Cassanniello tillfogat honom, utan tänkte endast på all den kärlek och vänskap den italienske läkaren alltid bevisat honom.

»Stackars olycklige vän», hviskade han, i det han lade sin hand på den dödes bröst, »hvilkendera af oss anade för några veckor sedan att vår vänskap skulle sönderslitas på ett dylikt sätt? Hvilken djup bitterhet röjer icke dina drag, och vecket, som så hotande står ingräfdt på din panna, ser ut, liksom om du i sista ögonblicket har utstött en förbannelse. Hvem gällde den? Icke mig, det vet jag, hvem är det då, som du förbannat? O, min stackars vän, om du ändå kunde tala och säga mig, hur det tillgått!»

Vid dessa ord grep Hellmuth den dödes hand, icke den vänstra, i hvilken han hållit det blå papperet, utan den högra, som han så ofta tryckt fast och hjärtligt. Men hvad var detta? Äfven i denna hand höll den döde ett papper, höll det så fast, som om han ej ville låta det ryckas ifrån sig; det var en sedel — ha, Cassanniello hade åt den anförtrott sin sista tanke! Hellmuth tog papperet och gick bort till skrifbordet med detsamma.

Men knappt hade han kastat en blick därpå, knappt hade han erfarit det sista, som Cassanniello velat säga honom i lifvet, förrän han bleknade, liksom om en vålnad visat sig framför honom.

På den dödes sedel stodo följande ord:

»I skrinet, som brukar innehålla mina gifter, finns ett bref till prins Hellmuth af Lichtenfels. Läs det Hellmuth, läs det så fort som möjligt, och du skall få veta, hur skamligt du blir bedragen af den kvinna, som du skänkt ditt förtroende!

Cassanniello.»

Långsamt sjönk Hellmuth ned i stolen framför skrifbordet, och det dröjde några minuter, innan han förmodade räta upp sig och draga åt sig det lilla skrinet, som nu skulle lämna honom den dödes hemlighet.

Skulle Cassanniello hafva gått i döden med en lögn, skulle det, som han påstod om Käthchen Schneider endast vara en tom förevändning för att därmed ursäktat sitt brott?

»Nej», ropade en röst inom Hellmuth, «Cassanniello skulle aldrig hafva rest en falsk beskyllning på samma gång som han dömde sig själf. Men huru var det möjligt, skulle Cassanniello verkligen kunna bevisa att Käthchen vore en ovärdig? Han kunde icke tro det, och likväl — doktor Cassanniello hade nedskrifvit det med stelnande hand, antingen hade han då som en lögnare farit till helvetet eller — hade naturen i Käthchen Schnei-

der skapat en varelse, som var bestämd att förgifta och krossa männens hjärtan?»

»Sak samma», utbrast Hellmuth och öppnade skrinet, »jag vill veta sanningen!»

Han fann i skrinet, som annars varit fyllt med giftpulver, endast ett sådant, ett grönt papper, som tydligen innehöll samma gift som det, hvilket gifvit Cassanniello döden. Utom pulvret hittade han ett försegladt bref. Adressen lydde:

»Till den bästa människan, till Hellmuth af Lichtenfels, som jag varit stolt öfver att kalla min vän.»

Hellmuths hand, som höll brevet, skälfde så våldsamt, att han knappt förmådde öppna det. Kuvertet innehöll ett bref på fyra tättskrifna sidor.

Nu började han läsa hvad Cassanniello skrifvit, då han redan kände döden närma sig:

»Hellmuth — när du läser dessa rader, har du förbannat mitt namn och den timme, då du såg mig första gången. Du anser mig som din lyckas mördare, du hatar mig som en samvetslös skurk, som beröfvat dig ditt ljufvaste hopp, som skrämt upp dig ur dina härligaste drömmar.

Du ser i mig den brottsling, som röfvat Käthchen Schneiders oskuld och gjort henne olycklig för hela lifvet. Du anser mig som ett vidunder, och du förbannar mig som den trolösaste vän, som någonsin missbrukat vänskapen. Men det är jag icke — inför Guds åsyn, svär jag:

»Jag är oskyldig!

Och jag förklarar härmed:

»Jag har aldrig berört Käthchen Schneider, jag har aldrig hållit henne i mina armar, jag har aldrig kysst hennes läppar och har aldrig upphört att högakta henne som en varelse, som är fullt värdig att älskas af den bästa af alla människor, af prins Hellmuth af Lichtenfels.»

Hellmuth släppte brevet ett ögonblick och stönade högt.

»Hade Cassanniello blifvit vansinnig», sade han, »då han skref detta, eller försöker han lura mig genom en lögn utan like? Såg jag icke med mina egna ögon, huru han höll henne i sin famn och tryckte sina läppar mot hennes? Men låt mig läsa vidare», fortfor han, i det han åter fäste sin blick på brevet, »jag skall — ha, allsmäktige Gud, hvad är detta — nej, nej, så usel kan en mänsklig varelse ej vara — ah, en upptäckt utan like, lösningen af en gåta, Kätchen, nej, det var icke Kätchen — bedragen, skamligt bedragen — en gycklerska — gåtan är löst, det är — luft — luft — jag kväfves!»

Hellmuth hade rest sig, han slet af sig kragen och halsduken, ty han kände sin hals hopsnöras, han tog några steg, vacklade och föll med ett doft ljud till golvet.

Men vanmakten, som omtöcknade hans sinnen, räckte endast några ögonblick, därpå lyfte han åter upp hufvudet och såg sig omkring med förvirrad blick.

»Hvar är jag», hviskade han, »drömmer jag då — var det ett spel af min fantasi — nej, nej, jag har ju läst det — allsmäktige Gud, aldrig mer kan jag då tro en människa, jag skall — ha ha, jag är ju räddad, lycklig, lycksalig, jag är en fri människa, om Cassaniellos ord besannas!»

Han grät och skrattade om hvartannat, och först sedan han öppnat ett fönster och inandats den friska morgonluften, förmådde han läsa vidare:

»Hellmuth — min dyre, älskade vän, jag skall afslöja en förfärlig hemlighet för dig. Men nej, icke förfärlig, ty när du besegrat din första fasa, skall du inse att du är en lycklig människa.

Så hör då att lifvet gifvit dig en gåta att lösa, en sådan som sällan någon dödlig träffar på sin väg! Hellmuth, du har tillbedt en varelse, som var schön och älskvärd och full af behag, men på samma gång så dålig och fördärfvad och så full af ondska och list, en

sådan som lyckligtvis för mänskligheten endast födes en gång på hundra år!

Hellmuth, du har kallat denna varelse din fästmö, och du ämnade låta henne bestiga tronen och bära ditt lands krona på sitt hufvud. Du har kämpat för denna varelse, du har råkat i strid med din far för hennes skull, och allt detta har du gjort till ingen nytta.

Ty du tror ju, Hellmuth, att den kvinna, som åtföljt dig från Paris, och som du i dag påträffade i det underjordiska rummet i min famn, du tror ju att denna kvinna är Käthchen Schneider?

Men du misstog dig till din lycka — det var icke hon. Vet du hvem det var, som du förde ut från la Rochelle just då hon skulle bestiga schavotten?

Vet du hvem den kvinna är, hvars lif du räddade och som du förde till Mauritius, att hon där måtte återvinna hälsa och krafter?

Anar du slutligen, Hellmuth, hvem det är, som följt dig från Paris, som du lämnat kvar på Drakborgen tillsammans med mig, och som genom sina konster förde mitt menlösa hjärta?

Nåväl, jag skall säga dig det.

Denna sköna, förföriska kvinna, som liknar Käthchen Schneider så, som endast tvillingsystrar brukar likna hvarandra, det är Cyprienne, en blomsterarbeterska från Quartier Latin, en parisisk sköka, som kallades drottningen i Moulin Rouge, en förtappad och fallen kvinna.

O, Hellmuth, jaga henne ut ur ditt hus som en ond ande, aflägsna henne från din närhet och utplåna hvarje minne af henne, liksom du utplånar en fläck på dina kläder, fly henne som lågan, som giftet, som synden! Hellmuth, jag ser dig i detta ögonblick stå liksom förstenad, men tro mig. Jag själf var icke mindre bestört än du nu är.

Men jag hör dig äfven ropa: 'Bevis, gif mig bevis för att det otroliga är sanning!' Nåväl, du skall få bevis. Du kan själf förskaffa dig sådana, om du lyder

mitt råd. Träd fram för den sköna gycklerskan, tilltala henne med namnet Cyprienne, säg henne i hennes ansikte att hon är en sköka och behandla henne som en sådan, och du skall se henne våndas inför detta afslöjande.

Men skulle hon neka, ty denna kvinna är stark som järn och böjes ej så lätt, så ropa till henne:

'Usla kvinna, du har mördat Marcel!'

Då skall du se henne sjunka ihop, ty för detta mord finns det ojäfaktiga bevis. Ej långt från Drakborgen, djupt inne i skogen, står en ek, som en gång träffats af blixten, som urhållkat dess stam. I denna urhållkning, som är omslingrad af murgröna, hafva Cyprienne och jag lagt liket af den olycklige Marcel, som i öfrigt var Cypriennes medbrottsling och kom till Drakborgen för att öfvertala henne att fly och förmå henne att frånnarra dig pengar.

Cyprienne mördade Marcel, emedan hon fruktade hans afslöjanden; hon lät honom blicka ned i en kista, som finns i hennes sängkammare, och knäppte hufvudet af honom med locket.

Du frågar, huru det varit möjligt för Cyprienne att utföra detta bedrägeri; det blef möjligt endast i följd af hennes obegripliga likhet med Käthchen. Denna likhet har ofta sysselsatt mig. Måne det är en tillfällig sådan? Jag lämnar åt dig, Hellmuth, att taga reda på, om dessa båda flickor, af hvilka den ena tillhör himlen, den andra helvetet, på något vis äro besläktade. Undersök saken, jag är öfvertygad om att du skall finna att så är.

Genom en sällsam omständighet, som jag ej kan förklara för dig, blef Käthchen samma natt som du ämnade befria henne, förd ut ur la Rochelle på annat sätt, under det att Cyprienne stannade kvar i fängelset i Käthchens kläder mot sin vilja; en man, som hon äfven bedragit, hämnades på henne, hon har själf berättat alltsammans för mig och skrutit med sina brott.

Lidelsefullt slog hon armen om Hellmuths hals.

I slutet af mitt bref skall jag säga dig, huru du skall straffa Cyprienne, hvilket är din plikt. Den morgon, som följde på den natt, då Cyprienne i Kätthens ställe beträdde blodcellen, måste skökan från Quartier Latin bestiga schavotten och skulle utan tvifvel blifvit afrättad, om du icke anländt i tid med presidentens benådning.

Då förde du Cyprienne ut ur fängelset och har sedan dess tagit henne för Kätchen, ända tills du nu läser mitt bref.

Jag skulle nu vara vid slutet af mina bekännelser och afslöjanden, om jag icke ännu måste försöka utröna, hvad som hlfvit af Kätchen Schneider.

Denna fråga har sysselsatt mig de senaste veckorna, men jag har ej kunnat besvara den. Jag försökte leta ut ur Cyprienne, om hon möjligen begått ett brott mot Kätchen, men detta tyckes ej vara fallet. Hvar Kätchen finns vet jag icke, det svär jag vid den vänskap, som en gång förband oss, och Gud är mitt vittne, hur gärna jag skulle vilja lefva för att hjälpa dig att finna din älskade.

Ja, Hellmuth, du måste söka henne, äfven om du skulle resa genom hela världen, du får ej sky någon möda för att upptäcka Kätchen Schneiders vistelseort. O, jag vet väl att mina ord äro onödiga, du skall själf ej hafva någon annan tanke än att finna din Kätchen och hålla henne skadeslös för hvad hon lidit.

Hellmuth, jag har slutat. Hvad jag själf har gjort, tarfvar ingen ursäkt. Jag svär att jag ej slöt Cyprienne i min famn, förrän jag visste att hon var en fallen kvinna. Jag har älskat och smekt en sköka och — jag pliktar därför med mitt lif. Ty jag måste dö, Hellmuth, icke emedan jag syndat mot dig, ty det har jag icke. Men medan jag skrifver dessa ord, förmörkas mina ögon af tårar, och jag ser framför mig den syndiga, sköna kvinnan, hvars dödsdom jag fällt genom dessa rader. Jag älskar henne ännu, och om jag vore nog feg att ej beröfva mig lifvet, då skulle jag älska Cyprienne till

min höga ålderdom. Men emedan denna kärlek förnedrar mig och gör mig föraktlig i allas ögon, som känna Cyprienne, återstår för mig endast att fly från lifvet genom detta snabbt verkande gift, som detta skrin innehåller.

Men jag har två doser af detta gift. Den ena är bestämd för mig själf, *det andra pulvret, Hellmuth, är bestämdt för Cyprienne!* Du, min vän, måste tvinga henne att taga det. Gif henne det ej i smyg, det skulle ej kunna förenas med din ädla karakter, utan träd fram för henne med giftet i handen och förehåll henne, hvad hon brutit mot dig, mot mig och framför allt mot Käthchen Schneider! Uttala hennes dödsdom och fullborda den på stället! Hon kommer ej att lida, hon skall sjunka ned liksom träffad af blixten och dö vid dina fötter.

Du begår icke något mord, ditt samvete måste frikänna dig fullständigt. Det är till och med din plikt att befria världen från detta vidunder.

I kistan i Cypriennes rum finner du min dagbok. Ur den kan du se, hur jag kämpat och hur jag lidit. Du skall äfven af den erfara hela mitt lifs historia, historien om en man, som for ut på lifvets ocean med stora förhoppningar, och som vänder hem som en staccars skeppsbruten.

Jag har upplefvat många misräkningar, men skiljes ändå hädan försonad. Lef väl, min unge vän, må Gud välsigna dig! Blif lycklig — lycklig med Käthchen Schneider!

Lämna mig en stilla hviloplats, min Hellmuth, låt kronan af ett ungt träd susa öfver min graf, men sätt ej någon sten på denna. Du kan låta lägga Cyprienne i samma graf, vi ha syndat tillsammans, samma död skall drabba oss, samma graf omsluta oss!

Jag omfamnar dig i tanken och kallar dig ännu en gång din sanne vän

Cassanniello.»

Hellmuth satt en stund orörlig, sedan han slutat läsningen af brevet. Därpå förde han det till sina läppar och sade:

»Du dog oskyldig, min ende, dyre vän! Denna demon, som bedrog mig, har äfven dödat dig. Men jag skall hämnas dig, Cassanniello! Ja, det andra giftpulvret skall förinta det sköna vidundret, som ställt till så mycket elände på jorden, och döden blir för henne ett förfärligt straff, ty den kommer att drabba henne, just som hon tror sig stå vid målet. Framåt, den döde ropar om hämnd! Mörderskan och bedragerskan Cyprienne skall ej skåda den nya dagen, hon skall dö, dö för min hand!»

Hellmuth reste sig, han raglade som en drucken; men denna hans svaghet räckte endast ett ögonblick, därpå blef han lugnare.

Dagen började redan randas. Han såg upp mot himlen, hvarest dag och natt kämpade om herraväldet.

»Kämpa bara, du mörka natt», ropade han, »den nya dagen skall besegra dig! Så skall äfven min lyckas dag förjaga natten, hvar helst min Käthchen vistas, skall jag finna henne. Denna natt skall helgas åt hämnden — i morgon bär det af på väg till lyckan!»

TRETTIOANDRA KAPITLET.

Det gröna pulvret.

Den, som i Cassanniellos bref kallades ett skönt vidunder, Cyprienne nämligen, hade under tiden upplefvat kvalfulla minuter. Hon väntade med längtan Hellmuths återkomst, och förmådde ej förklara sig, hvad som så länge höll prinsen kvar i Cassanniellos rum. Dvaldes den senare ännu på borgen, och hade Hellmuth träffat honom?

I så fall måste Cyprienne bereda sig på en svår storm, ty Cassanniello skulle säkerligen för prinsen röja allt, som ägt rum mellan dem. Men det bekymrade henne föga, doktorn skulle nog icke berätta hela sanningen, och han skulle kanske vara nog ridderlig att taga skulden på sig, ty han älskade henne ju till vansinne.

Nu hördes steg i trappan — det är han, hvem skulle det annars vara? Alla tjänarne sofva ännu utan att ana den katastrof, som denna natt utspelats i borgens källarhvalf! Dörren öppnas, och Hellmuth träder in.

För första gången i sitt lif spelade Hellmuth komedi.

Han hade föresatt sig att öfverrumpla Cyprienne med sina afslöjanden, därför framtvingade han nu ett leende, ehuru vreden höll på att öfvermanna honom vid anblicken af den brottsliga kvinnan, som stulit hans Kätthchens namn.

Han kunde icke dölja för sig själf att ju den usla kvinnan, som väntade honom, var ett under af skönhet, och han sade till sig själf:

»Cassanniello har rätt, hon måste dö, icke emedan hon bedragit mig, utan emedan hon skulle kunna bedraga andra.»

»Kommer du äntligen, min älskade», ropade Cyprienne åt honom, »du har låtit mig vänta länge.»

»Jag måste söka länge, innan jag hittade det, som vi behöfva», sade Hellmuth och drog fram pulvret ur fickan.

»Innehålles giftet i detta papper», frågade Cyprienne och stirrade på det ödesdigra papperet.

»Ja», sade Hellmuth, »och jag kan säga dig *Kätthchen*», tillade han med särskild tonvikt på detta ord, »att det är ett mycket snabbt verkande gift; vi komma ej att lida, vi skola stå inför vår domare, innan vi ens hinna tänka på döden.»

Cyprienne svepte sig fastare itäcket, hon ryste vid tanken på att dö, nu då hon älskade Hellmuth och till

hvarje pris ville blifva hans. Hon sträckte ut armarna efter honom, och Hellmuth tvingade sig och började kyssa och smeka henne.

»Vänta», ropade han plötsligt, »vi böra ej glömma att bereda giftet åt oss. Där borta står ett glas, här finns vatten, det skall snart vara gjordt.»

Ett ögonblick senare ställde han ett med vatten fylldt glas bredvid hufvudgården och lade pulvret bredvid. Själf satte han sig på kanten af sängen och stirrade på golvet med dyster min.

»Hur är det fatt, min älskade», frågade Cyprienne, »hvad tänker du på?»

Han spratt till liksom ur en elak dröm.

»Hvad jag tänker på», sade han med en djup suck. »Jo, jag påminner mig i detta ögonblick en varelse, som jag känt i Paris, och som äfven en gång sträckte ut armarne efter mig, och då — men nej, det är en gammal, till hälften glömd historia, som jag ej vill återuppväcka.»

»Och likväl sysselsätter den dig i detta ögonblick», sade Cyprienne med en misstrogen blick. »Det måste vara en intressant historia, som förföljer dig till och med i dina lyckligaste timmar. Vill du berätta den för mig?»

»Det är egentligen endast ett flyktigt minne», svarade Hellmuth, i det han långsamt vände ansiktet mot Cyprienne och nu ej vidare tog blicken från henne, »om det kan intressera dig, skall jag berätta det för dig. Då jag lefde i Paris, förde en vän mig en dag till en beryktad danslokal, som du väl icke ens känner till namnet — Moulin Rouge. Den är en lokal af värsta sorten, och endast de uslaste kvinnor träffas där.»

Cyprienne låg alldeles orörlig, hennes hår hade fallit ned i pannan och skuggade öfver hennes drag, och detta kom mycket väl till pass för henne, ty hon inbillade sig att hon rodnat djupt vid namnet Moulin Rouge.

»Där dansa de med utsväfvande, djupt sjunkna män»,
fortfor Hellmuth, »det finns ofta tjuftar och brottslin-
gar ibland dem, och jag förebrådde häftigt min vän att
han fört mig dit. Men plötsligt upptäckte jag bland de
närvarande kvinnorna en underskön varelse. Hon var
så skön, att hon skulle varit värdig att vara en furstes
älskarinna, men hon tycktes med en viss vällust vältra
sig i smutsen i Moulin Rouge, ty hon var den vildaste
och mest uppslupna af dem alla.»

Cyprienne skälfde under täcket, ty hon började ana,
hvem denna backantiska danserska varit, som prinsen
sade sig hafva iakttagit i Moulin Rouge.

»Fastmer af nyfikenhet att få veta något om denna
skökas lif än berörd af hennes skönhet gick jag fram
till henne, och det dröjde icke länge, förrän vi voro
ense, och hon gick in på att låta mig föra henne till
hennes bostad. Min vagn väntade och snart förde den
oss till en liten smutsig gata i Quartier Latin. Hur är
det fatt, Käthchen, hvarför skälfde du, då jag nämnde
Quartier Latin?»

»Jag, visst inte», svarade Cyprienne med sviktande
stämma, »här är visserligen ganska kallt i rummet, men
det betyder intet.»

Under tiden marterade hon sin hjärna för att ut-
fundera hvad som vore sanning i prinsens berättelse,
ty att han menade henne själf var klart, fastän han
ännu ej nämnt hennes namn. »Hade hon verkligen träf-
fat honom förut, utan att hon hittills påmint sig det?
Hon hade låtit sig följas hem af så många, att det ju
mycket väl kunde vara möjligt. O Gud, om prinsen
finge klart för sig att denna sköka från Moulin Rouge
och hon själf, som han tog för sin tillbedda Käthchen,
voro en och samma person — hvad då?»

»Min sköna ledde mig uppför en murken trätrappa»,
fortfor Hellmuth, »och då vi blefvo ensamma på hen-
nes rum, bjöd hon mig sina läppar och ville kyssa mig,
men jag fasade för att beröra dem. Och likväl var hon

så vacker, så himmelskt vacker, och — förlåt mig, Käthchen, att jag berättar hela denna historia för dig, men det förefaller mig att jag, innan jag skall äga dig, måste bikta denna min dårskap för dig, och kan du tänka dig, hon påminde mig om dig, och liksom jag nu sitter här hos dig, så satt jag den natten bredvid skökan från Molin Rouge.»

Cyprienne tillslöt ögonen, hon började känna svindel, och det föreföll henne plötsligt, liksom om hon låge i sin säng i rummet i Quartier Latin — hon såg alltsammans så tydligt framför sig, ja, hon tyckte sig till och med höra bullret på Paris' gator.

»Det har alltid intresserat mig», fortfor Hellmuth, »att få höra en fallen kvinnas historia, och nu berättade hon för mig:

'Jag heter sade hon', prins Hellmuth höjde sin röst, så att den fick en hemsk klang, »jag heter Cyprienne, jag föddes bland gatans smuts och växte upp i gatans smuts. Men jag blef alltjämt vackrare och männen började eftersträfvä mig, medan jag ännu var helt ung. Jag var blomsterarbeterska här i Quartier Latin, och jag hade en vän, som hette — Marcel.'»

Ett stönande banade sig väg från Cypriennes bröst; hon ville resa sig, men förmådde det icke. Hennes lemmar voro liksom förlamade, endast handen förmådde hon ännu lyfta, och sträckte ut den liksom afvärjande och bedjande ut mot Hellmuth att han ej måtte fortfara med denna förfärliga berättelse, i hvilken hvarje ord träffade henne som ett klubbslag.

Hellmuth blickade med tillfredsställelse in i den sköna kvinnans ansikte, ty nu visste han att Cassannello icke ljugit, utan att hvarje ord, som han skrivit i sitt farväl, var sanning.

»Jag har redan dansat i Moulin Rouge under flera år», fortfor Hellmuth, »så berättade skökan vidare, och jag har pungslagit männen så godt jag förmått. Voro de rika, tog jag mycket af dem, voro de fattiga tog jag

mindre, men från dem alla röfvade jag deras heder och ära. En dag förde då slumpen mig tillsammans med en förnäm man, som älskade en flicka af folket. Hon var skön som en ängel och liknade mig påfallande.»

Cyprienne drog med en snabb rörelse kudden ned öfver sitt ansikte, men Hellmuth lade den lugnt undan och sade:

»Visst inte, om du lägger kudden öfver ansiktet, kan du icke höra, och min historia är ju utomordentligt intressant, inte sant?»

»Genom en slug list lyckades jag tränga undan denna flicka och få den förnäme mannen att tro att jag var hans älskade. Han tog mig med sig, och jag var nog samvetslös att träda i den andra flickans ställe. Hvad brydde jag mig om hennes öde, måtte hon gå under i nöd och elände, hvad rörde det mig, om blott jag hade framgång. Och hade jag haft litet mera tur, då skulle hela bedrägeriet förblifvit förborgadt, och hvem vet — den förnäme mannen skulle varit nog dum att gifta sig med mig, mig, den fallna kvinnan, skökan från Moulin Rouge. Men så en dag stod plötsligt, då jag minst väntade det, vännen Marcel från Paris framför mig och ville att jag skulle pressa pengar ur den förnäme mannen och ge dem åt honom. Han hotade att afslöja mig, och jag insåg att jag befann mig i hans våld. Då' — tänk dig skökan från Moulin Rouge bekände äfven detta med cynisk uppriktighet — 'då uppmanade jag denne Marcel att kasta en blick i en kista, som stod i mitt rum, och då han hade öppnat locket och lutade sig öfver kistan, då —'»

Cyprienne hade långsamt rest sig upp i sängen. Hon var blek som ett lik, hennes ögon voro alldeles stela, fingrarne krökte sig, hon tycktes befinna sig i ett slags hypnotiskt tillstånd, och utan att hon visste det, sade hon med halfkväfd röst:

»Då — dödade jag Marcel med det järnbeslagna locket — nacken — jag — jag mördade honom.»

»Då är du en mörderska», sade Hellmuth med dof röst och grep samtidigt Cyprienne vid båda axlarna. Hon förmådde ej spjärna emot utan satt alldeles stilla, därpå utstötte hon ett vansinnigt skratt och sade med låg röst:

»Mörderska. — mörderska!»

»'Och sedan blodsdådet föröfvats', tog Hellmuth åter till ordet, medan han drog henne närmare intill sig, »röjde jag liket ur vägen, bar bort det till skogen med tillhjälp af en man, som var min älskare, och gömde Marcells lik.»

»I en ihålig ek», hviskade Cyprienne.

Då omslöt Hellmuth plötsligt hennes hals och ropade, i det han skakade henne som en vansinnig:

»Cyprienne, sköka, mörderska, bedragerska — du är demaskerad, du har bekänt, du måste dö! Sannerligen, i dig har en stor skådespelerska gått förlorad! Övärdiga kvinna, du har lurat och bedragit mig, du har blott alltför väl spelat min älskade Käthchens roll! Men du kunde blott härma hennes yttre behag, i hjärtat var och förblef du en sköka, och det förde dig slutligen i fördärfvet! Skökan Cyprienne kunde ej bo tillsammans med en man i ett ensamt hus, utan att förföra honom, och du tänkte icke på att denne man var min bästa vän, tänkte icke på de välgärningar jag bevisat dig! Din timme har slagit, du måste dö! Cassanniello har döende vittnat mot dig, han har ålagt mig att hämnas honom, och det skall jag. Du måste dö — dö på fläcken!»

Cyprienne förmådde ej få fram ett ord. Hon satt liksom förlamad med halft tillslutna ögon, och endast den böljande barmen röjde att det ännu fanns lif i henne. Då reste Hellmuth sig och frågade:

»Har du ännu mer att bekänna, eller har du något att säga, som kanske kan minska din skuld?»

»Ja», svarade Cyprienne, som äntligen återfick tal förmågan, »jag skall med ett enda ord förklara dig, hvarför jag handlat så och icke annorlunda.

»Och hur låter detta ord?»

»Kärlek!»

»Kärlek? Ha, tag icke detta ädla ord i din mun, en skökas kärlek liknar ett mynt, som går ur hand i hand, och på hvilket man ser att det varit i beröring med smutsiga fingrar.»

Men Cyprienne skakade på hufvudet och såg upp till honom med en fast och eldig blick.

»En skökas kärlek, säger du, men äfven en sköka kan älska. Ja, det är sant, prins Hellmuth, jag var en förtappad varelse, men icke jag själf utan förhållandena hade gjort mig därtill. Hvad kan man begära af en flicka, som aldrig har känt sin far, som af sin egen mor uppmanats att vandra lastens väg, som vid tretton års ålder kastades ut på gatan i Paris med orden: 'Gå, och när du blir hungrig, så sträck ut handen och bed om bröd. Och vill du ha mer, nåväl, så tänk på att Gud gifvit dig en vacker kropp, ett par eldiga ögon och läppar, som kunna kyssas, ha, Cyprienne, du är vacker, och den som är vacker behöfver icke arbeta.' Usel — ja, jag har varit usel, men därtill bär världen ensam skulden, och när du tror att du skall straffa mig med döden, prins Hellmuth af Lichtenfels, då misstar du dig, ty döden blir för mig icke ett straff utan en befrielse. Mitt lifs stora förhoppniug har strandat, ty den berodde af dig. Att blifva din hustru, din följeslagerska genom lifvet var den tanke, som höll mig uppe, och tro mig, om jag fått träda i denna Käthchen Schneiders ställe, jag skulle blifvit bättre och ädlare genom dig — jag skulle i sanning blifvit som Käthchen Schneider.»

Cyprienne torkade bort en tår, och äfven Hellmuth var rörd, men han höll i sig och røjde det icke. Han hade föresatt sig att intet skulle rubba hans beslut att hämnas Cassanniello.

»Jag är alltså redo att dö», fortfor Cyprienne, »men jag ber dig uppfylla min sista önskan.»

»Det är ej mer än rätt och billigt att lyssna till en

döendes sista önskan», sade Hellmuth med dof röst.
»Tala!»

»Du vill döda mig — säg mig på hvad sätt?»

»Du skall dö en smärtfri död», svarade Hellmuth;
»detta gift verkar snabbt som blixten.»

»Jag tackar dig», sade den sköna kvinnan och sände Hellmuth en blick, som kom honom att rysa, »du är mig en nådig domare. Men vet du äfven hvad det betyder att förintä ett människolif? Vet du, hur det är att se en ung kvinna dö, hvars kropp ännu är fylld med ungdomlig kraft? Så snabbt verkar nog giftet icke — på Cassanniellos tröga blod framkallade det kanske en ögonblicklig verkan, jag däremot kommer att kämpa med döden, ty kroppen värjer sig mot förintelsen, äfven om själen bjuder den välkommen. Nej, prins Hellmuth, minnet af den döende Cyprienne skall ej tynga på din själ och förgifta din framtid, du skall ej, när du en gång håller Kätchen Schneider i dina armar, nödgas tänka på den olyckliga, som drog sin sista suck vid dina fötter. Därför ber jag dig, låt mig dö för egen hand. Jag skall själf döda mig, du skall endast räcka mig giftbägaren.»

»Försöker du redan å nyo ett bedrägeri, olyckliga», ropade Hellmuth. »Du vill att jag skall lämna dig ensam, att du må vinna tid och tillfälle att fly — o, Cyprienne, på mig verka dina konster icke, mig skall du ej narra vidare, jag är bestämd på att döda dig, och jag skall göra det!»

»Och hur skulle jag fly», ropade Cyprienne, »gå dock bort till fönstret och blicka ned i afgrunden! Eller äger jag vingar, att jag skulle kunna svinga mig upp i luften?»

Hellmuth blef fundersam, ty egentligen var Cypriennes förslag honom mycket välkommet. Om hon själf beröfvade sig lifvet, då var ju han icke hennes mördare. I feberaktig spänning hvilade den sköna kvinnans blick på Hellmuths drag.

»Nåväl, prins Hellmuth», frågade hon, »vill du blifva min mördare eller min befriare?»

»Din befriare», ropade Hellmuth, »när det gäller att befria dig från skam och nesa och från ett ärelöst lif. Du skall själf få fullborda domen.»

Sängomhänget föll ihop och prins Hellmuth tog vattenglaset och slog i det gröna pulvret. Strax därefter visade sig Cyprienne åter. Hon hade kastat en vit spetskappa öfver axlarna, det yppiga håret hängde löst och föll som solstrålar ända ned till hennes höfter. Hon gick fram till Hellmuth och sade med låg röst:

»Jag är redo.»

Hellmuth pekade på glaset, som stod på bordet.

»Du fordrar alltså att jag går i döden?»

»Det gör jag, jag måste göra det i rättvisans namn och för att hämnas min vän Cassanniello, som genom dig drefs i döden.»

»Nåväl, jag inser det — jag har förtjänat döden. Lämna mig alltså ensam, Hellmuth, när du återser mig, är jag endast ett lik, som du ej skall neka ditt medlidande.»

Hellmuth skälfde vid dessa ord.

»Låt oss få ett slut på detta», sade han nästan barskt. »Här står giftet, tapetdörren låser jag och stoppar nyckeln i min ficka, och den andra utgången skall jag bevaka. Men på det att du ej må göra dig några fäfänga förhoppningar, så meddelar jag dig följande: Ser du detta föremål, hvad är det?»

»Det är en dolk», svarade Cyprienne.

»Och detta?»

»Det är en klocka», sade Cyprienne och kastade en blick på den lilla bordstudsaren på kaminen.

»Hur mycket är klockan?»

»Åtta minuter öfver half fyra», sade Cyprienne.

»Nåväl», ropade Hellmuth, »när detta ur är tre kvart till fyra, skall jag träda in, och finner jag dig då ännu

vid lif, har du icke tömt giftbägaren i botten, då svär jag att jag skall stöta dig denna dolk i hjärtat!»

»Klingan skall förblifva ren», sade Cyprienne, »jag svär att du ej skall träffa mitt hjärta med den.»

»Du är alltså besluten att tömma giftbägaren?»

»Det är jag.»

»Så farväl då», sade Hellmuth med beklämd röst och skyndade ut ur rummet. På tröskeln vände han sig än en gång om, då såg han, huru Cyprienne, öfvervåldigad af smärta, sjönk ned i en länstol. Därpå stängde han dörren efter sig.

En minut förflöt — allt var tyst i rummet.

Men nej, nu hörde han en sakta snyftning. Cyprienne grät, med dessa tårar tog hon afsked af lifvet. Ack, om ändå dessa åtta minuter förflutit! De föreföllo prinsen som en evighet.

Men skulle hon då icke bedja, skulle hon icke försona sig med himlen? Tyst, nu talade hon ju — men det var icke en bön, nej, nej, hon sysselsatte sig ännu med världsliga tankar.

»Jag har älskat dig, Hellmuth», ropade Cyprienne, »dig allena i hela världen. Men ack, jag insåg det först, då det var för sent, jag skulle hafva gjort dig lycklig — men nej, nej, jag hatar icke den andra, jag välsignar dig och henne i detta ögonblick. Lef väl, Hellmuth, lef väl!»

Prinsen betäckte ögonen med handen. Hade han verkligen rätt att döda en varelse, som kände en så uppriktig ånger att hon kunde välsigna honom och Käthchen i detta ögonblick.

Men nej, ingen nåd med synderskan, hennes ånger kom för sent, om hon förut varit lika ädel som nu, skulle hon ej hafva behöft tömma giftbägaren. Han drog åter fram sin klocka, han såg att hon endast felades fyra minuter. Men tyst — nu hörde han hur hon tog glaset från bordet och åter ställde det ifrån sig.

»Lef väl, Hellmuth», ropade en tårkväfd röst, »lef

väl — detta gift dricker jag för dig — mina sista ord skola vara — blif lycklig, Hellmuth af Lichtenfels!»

Därpå en paus — och nu ett klirrande ljud — Hellmuth visste hvad det betydde. Glaset hade sjunkit ur Cypriennes hand och hade krossats vid hennes fötter.

Men nu — hvad var det för ett sällsamt ljud — var det Cypriennes röst — nej, nej, det är ju omöjligt att hon kan tala med någon människa där inne i sängkammaren — ah, så hans upprörda fantasi förvirrade honom, det var ju ett doft fall han hört — Cyprienne låg tydligen redan på golvet i de sista krampryckningarne — hon suckade — hon stönade — och nu —

»Jag dör», skrek den olyckliga kvinnan bakom dörren, »ah, hvilka helvetets kval jag lider, rädda mig — men nej, nej, Hellmuth, kom icke hitin förrän allt är slut, du skall icke se mig, jag känner att mina drag äro förvridna — jag vill icke att du skall återse mig, förrän döden åter utjämnat dem — jag ser ingenting mer — ännu icke, Hellmuth, ännu icke — Hell — Hell — Hell —»

Rösten dog bort, men det dröjde mer än fem minuter, förrän Hellmuth fick mod till att öppna dörren. Hvar och huru skulle han finna Cyprienne? Skulle döden hafva vanställt henne och beröfvat henne hennes skönhet.

»Jag skall begrafva henne i skogen i samma graf som Cassanniello», tänkte han, sköt upp dörren och trädde in. Dolken höll han i handen, fast besluten att göra ett slut på Cypriennes kval, i fall hon ännu ej vore död.

Han steg öfver tröskeln men vågade icke höja blicken förrän han kom fram till bordet — nej, Cyprienne låg icke i närheten af detta, ej heller där borta i vrån — han skulle naturligtvis finna henne på sängen bakom sänggardinerna.

Han skyndade dit, ryckte undan gardinerna och ryggade tillbaka med ett skri af raseri. Sängen var tom, Cyprienne hade försvunnit.

Försvunnit! Omöjligt, hon kunde ju ej hafva flytt, om hon icke föredragit att kasta sig utför klippan i stället för att taga gift.

Hellmuth störtade till fönstret — det stod öppet. Han lutade sig ut med halfva kroppen, han spanade ned i afgrunden, han letade med blicken, och som det ju var klar dager, skulle han lätt kunnat se Cyprienne, om hon legat där nere.

Men nej, han såg intet, kunde icke upptäcka den vackra kvinnans lemlästade kropp. Ha, hvad var detta, hade han blifvit vansinnig, var han ett offer för ett gyckelspel af sin fantasi, hörde han icke sitt namn uttalas öfver honom, från höjden, långt bortifrån? Hellmuth drog sig tillbaka och kastade en blick upp i luften. Då fann han gåtans lösning.

Han såg — nej, nej, han såg ingenting mer, hans ögon slöto sig och han sjönk sanslös till golvet.

TRETTIOFJÄRDE KAPITLET.

Luftseglarne.

För att lösa den gåta, som Cypriennes flykt från det väl tillslutna rummet på Drakborgen bildar, se vi oss tvungna att föra våra läsare några veckor, ja några månader tillbaka i tiden.

Vi vända åter till Paris och inträda där i ett hus, hvarest en betydelsefull episod af den brottsliga kvinnans lif utspelats, vi föra våra läsare ännu en gång till markis de Turennes eleganta palats.

Vi lämnade markisen i ett obeskrifligt själstillstånd, då han efter skurken Dubarrys besök blef medveten om att han ej behöfde uppfylla det förfärliga kontrakt, som

Förfärad blickade Hellmuth på Cassanniellos lik.

uppsats dem emellan. Men samtidigt stod det klart för honom att han ej endast blifvit pånyttfödd till nya fröjder utan äfven till nya plikter. Och den första af dessa plikter tycktes honom vara den att uppsöka Cyprienne och rycka upp henne ur lastens och skammens afgrund.

Han ville dock ej medge inför sig själf att han härvidlag icke endast leddes af filantropiska känslor, utan att han ännu besjälades af kärlek och lidelse för den sköna kvinnan, som han en gång hållit i sin famn.

Han uppbjöd allt för att finna henne, han genomreste hela Frankrike, Spanien och Italien; han satte sig öfverallt i förbindelse med de mest framstående detektiver, ja han ryggade icke ens tillbaka för att själf stiga ned i Paris' förbrytarevärld, emedan han där hoppades erhålla en eller annan vink, som kunde leda honom på spåren.

Men allt, allt var förgäfvets. Cyprienne var och förblef försvunnen, liksom om jorden öppnat sig och uppslukat henne. Armand blef mera modstulen för hvarje dag som gick, hans tillstånd hotade att urarta till melankoli, och hans husläkare tänkte på att för honom ordina den enda medicin, som skulle kunna hjälpa honom. Den hette förströelse — glömska. Han rådde honom att åter begifva sig på resor, men Armand skakade misslynt på hufvudet och svarade:

»Jag har rest, men utan att uppnå det ringaste resultat, hvad hjälper det att på järnvägen fara genom alla möjliga länder, jag förmår ju dock ej upptäcka henne, som jag söker! Ack jag skulle önska att jag i en styrbar luftballong skulle kunna flyga genom världen och öfverallt kasta ut upprop från luften med löfte om en hög belöning åt den, som förrådde Cypriennes vistelseort för mig. Men som ju ett styrbart luftskepp ännu icke blifvit upptäckt, måste jag försaka denna min önskan.»

Husläkaren smålog finurligt och svarade:

»Nå väl, kanske ni kunde ha lust att lösa problemet. Det heter att luftskeppets styrbarhet endast är en tidsfråga, och i detta ögonblick sysselsätta sig framstående andar med konstruktionen af en flygapparat, som lär tillfredsställa alla anspråk. Jag känner en ung tysk, som jag händelsevis träffat hos några vänner och som, enligt hvad jag hört, lär vara lämligen nära problemets lösning. Han är en ytterst intelligent man och vore väl värd, att understödjas i sina sträfvanden.»

»Hur heter mannen», frågade Armand likgiltigt, medan han tände en cigarett.

»Hans namn är Lilienthal. Han är tyvärr obemedlad, detta är väl orsaken till att hans arbete ännu ej gjort tillräckliga framsteg. Hvad säger ni, herr markis, om att göra den unge mannens bekantskap?»

»Hvarför inte», svarade Armand. »Jag är ju alltid redo att hjälpa vetenskapen, och när det endast är fråga om pengar, då skulle jag gärna ställa sådana till herr Lilienthals förfogande, förutsatt att hans planer kommit så långt att det finns en viss garanti för att de skola lyckas.»

»En man, ett ord», ropade husläkaren gladt, »och som herr Lilienthal i morgon äter middag hos mig, ber jag äfven er göra mig den äran: Säg icke nej», tillade han, då Armand gjorde en afböjande rörelse med handen, »jag är ungtkarl, ni är fruntimmershatare, i mitt hem skall ni kunna röra er alldeles fritt.»

»Nå väl, jag skall komma», svarade Armand, »men jag ber er tills vidare ej säga herr Lilienthal att jag är rik, jag skulle ej vilja framkalla en spekulation på min börs.»

»Var lugn, herr markis», sade läkaren, »herr Lilienthal är ärligheten och hederligheten personifierade. Naturligtvis skulle han gripa till med bägge händer, om ett tillfälle erbjöde sig åt honom att förverkliga sina planer. Jag kan endast råda er att taga del i Lilienthals arbeten,

hvem vet, kanske ni på det sättet bäst skulle kunna realisera era egna planer.»

»Nå väl», sade Armand, »jag skall infinna mig hos er», och då läkaren skred nedför den mattbelagda trappan, mumlade han:

»Jag tror verkligen att jag nu bryggt ihop en medicin åt markisen, som för alltid skall bota honom för hans fixa idé. Den, som sysselsätter sig med ett styrbart lufskepp, har ej tid till någonting annat; och om äfven detta är en förryckt idé, så är den i alla fall mycket ofarligare än jakten efter den sköna Cyprienne.»

Nästa dag gjorde Armand Lilienthals bekantskap, och han tyckte sig aldrig hafva träffat en mera mångsidigt bildad och likväl så blygsam man som han. Han hade kommit från Berlin till Paris för att här söka en kompanjon för sina vidt gående planer. Han hade i Berlin nästan fullbordat sitt luftskepp, men nu felades honom medel att lägga sista handen därvid och för att företaga de första proffärderna.

Innan en timme förflutit, stod Armands omdöme om den unge tysken fast, och han beslöt att på allt sätt hjälpa och bistå honom. Lilienthal å sin sida var lika förtjust öfver markisen, och äfven om Armand icke hade erbjudit honom de behöfliga pengarne, skulle han varit stolt öfver att kalla honom sin vän.

Lilienthal måste visa markisen sina planer, och som Armand tidigare hade sysselsatt sig med tekniska studier, lyckades han snart orientera sig. Ritningarne öfverraskade honom i hög grad, och han kände sig öfvertygad om att den unge mannen skulle framkalla en fullständig omhvälfning på flygkonstens område. Tiden förflöt så hastigt för markisen som aldrig annars på senare tiden, och för första gången på länge visade sig ej Cypriennes vackra hufvud för hans själs öga, utan han såg endast en spindelformig ballong, som bars af två stora läderlappsvingar och hvars styrkraft berodde af att den i sitt inre hade en liten motor, som lyfte upp den och

åt styret förlänade en kraft, som var i stånd att bryta vindens styrka.

Då man skildes på kvällen, hade Armand fattat sitt beslut. Han skulle ej blott understödja Lilienthal i finansiellt afseende utan ämnade själf fördjupa sig i studier, till hvilka den unge ingenjören visat honom vägen, och hvilkas mål skulle vara uppfinningen af ett styrbart luftskepp.

Från detta ögonblick började Armand ett helt annat lefnadssätt. Han arbetade från morgon till kväll, högar af böcker tornades upp kring honom, och små modeller och maskindelar lågo kringströdda öfverallt i rummet. Han erfor genom sina studier, hur många luftskeppare som förolyckats på sina första proffärder, men han utforskade äfven hvad som i de enskilda fallen varit orsaken därtill och kom därigenom småningom till den öfvertygelsen att det absolut icke skulle vara omöjligt att konstruera ett styrbart luftskepp, i synnerhet om man ginge vidare på den af Lilienthal beskrifna vägen.

Han hade dock ej tålmod att vänta, tills den senare fullbordat sitt verk, utan beslöt att på förhand göra sig förtrogen med luftens element, som det blifvande luftskeppet skulle trotsa; i och för detta ändamål fanns det endast ett medel — han måste företaga praktiska ballongfärder, han måste själf äga en ballong, med hvilken han då och då skulle kunna stiga upp.

Som Lilienthal emellertid återvändt till sin hemort i Tyskland, var Armand nu helt och hållet hänvisad till sig själf. Han tog därför i tu med byggandet af en luftballong enligt det gamla vanliga systemet, nämligen en ballong, som var fylld med gas och försedd med ventiler, och som visserligen ännu saknade en styrapparat, men som i alla fall kunde bära honom lugnt och säkert genom luften. Ballongen själf var förfärdigad af indiskt siden utan några sömmar men lagdt i tjugudubbla hvarf, gasen var ren och god, nätverket af bästa materiel och

i den korgformiga gondolen fanns allt, som behöfdes i och för en lång resa.

Framför allt hade han förskaffat sig alla möjliga instrument, medelst hvilka han kunde företaga mätningar och andra beräkningar, men han hade äfven tänkt på sin bekvämlighet. Som han ej ville gå upp ensam, hade han dragit försorg om att det fanns två bekväma bäddar i gondolen och mellan dessa ett fällbord, vid hvilket man skulle kunna äta, och hvad själfva lifsmedlen beträffade, så hade Armand med stor omtanke valt sådana, som utan att belasta ballongen alltför mycket, skulle kunna bjuda honom och hans följeslagare föda för fyra veckor. Äfvenledes fanns i gondolen en bur med åtskilliga brefdufvor, medelst hvilka Armand ämnade skicka underrättelser till Paris rörande sin färd och sina iakttagelser.

Nu gällde det att få tag i en följeslagare, som kunde åtfölja honom på den farliga resan. Det felades bland markisens vänner och bekanta icke män, som ägde tillräckligt mod och energi att trotsa färdens faror och mödor, men Armand önskade en reskamrat, som ägde så mycken kroppsstyrka att han skulle kunna åtaga sig de göromål för hvilka han själf kände sig för svag. Han kunde dessutom ej taga den förste bäste med sig, ty han skulle ju dock vistas tillsammans med honom under flere veckor högt uppe i luften, hvarest han ej skulle kunna få någon hjälp i händelse af behof. Armand måste därför vara ytterst försiktig i sitt val; han satte in en annons för att finna en sådan följeslagare, men fastän han erhöll hundratals svar, fanns det bland dem som skrifvit dem, ingen enda, som passade honom.

Ballongen stod nu färdig på markisens gods, hvarest han själf haft öfveruppseendet vid dess byggande. Den man, som haft arbetet om hand, hade från Paris skickat dit en skara arbetare, som nu hade vistats på godset under åtskilliga veckor, och Armand hade naturligtvis kommit i närmare beröring med männen. En af dem

hade väckt hans uppmärksamhet genom sitt dystra, inbundna sätt. Det var en reslig man med intelligenta drag, en jätte, som öfverflyglade alla de andra i fråga om kroppskrafter, men Armand förstod att mannen bar på en hemlig sorg, och för att utforska denna slöt sig markisen ofta till den hemlighetsfulle arbetaren och vann verkligen småningom hans förtroende. En dag frågade han honom hvad han hette och erhöll svaret:

»Anatol Blondin.»

»Blondin, ser man på, så hette ju den ryktbare lindansaren.»

»Han var min far», svarade mannen.

»Är det möjligt», utbrast Armand förvånad. »Men huru kommer det till att en son af den store Blondin, som dock säkerligen förvärfvat sig en betydande förmögenhet, ej blifvit någonting annat — förlåt detta uttryck — än en tarflig arbetare, som måste förtjäna sitt bröd genom sin kroppsstyrka.»

»Det beror på familjeförhållanden, herr markis.»

»Såg ni ofta er far på linan», fortfor Armand efter en paus.

»Ja, herr markis, jag var äfven närvarande, då han gick öfver Niagara — det var sista gången jag såg honom.»

»Hur så?»

»Min far brydde sig sedermera ej om sin familj, men jag ber er, herr markis, låt oss ej tala därom.»

»Förlåt mig», sade markisen, »jag skall ej vidare beröra den punkten. Säg mig blott en sak. Har ni icke själf ärft er fars anlag? Har ni aldrig försökt att gå på lina?»

»Jo, herr markis, det har jag», svarade Anatol, »och jag skulle kunna täfla med Frankrikes alla lindansare, om jag icke föraktade denna konst. Jag föredrar att, som ni nyss sade, förtjäna mitt bröd genom minas händers arbete.»

»Har ni familj, Anatole», frågade Armand vidare.

»Familj? Haha, ni hör ju att min far öfvergifvit oss, min mor dog vid samma tidpunkt, och min bror, hvilken jag lefvat tillsammans med tills för kort tid sedan, har — nej, låt oss icke tala om honom, han är en usling. Jag står alltså ensam, Gud ske lof», tilllade han.

»Har ni ingen hustru?»

Anatol svarade icke, men kastade plötsligt hufvudet tillbaka med så vild min, att markisen bestört ryggade tillbaka.

»Och ingen fästmö?»

Ej heller nu något svar, endast ett hånskratt banade sig väg öfver den unge mannens läppar.

»Ni måste ha gjort smärtsamma erfarenheter i lifvet», sade Armand. »Kom och sätt er här bredvid mig, denna trädstubbe är bred nog åt oss båda.»

»Hur skulle jag kunna det, ni är markis de Turenne och jag — är en nolla!»

»Ni är en människa i ordets bästa betydelse, emedan ni är en ärlig arbetare, men låt oss ej gräla om rangordningen, ni skall i stället hysa en smula förtroende för mig och besvara några frågor, som jag visst icke framställer af nyfikenhet utan af intresse för er och ert öde.»

Anatol slog sig ned bredvid markisen och denne fortfor:

»Säg mig nu, Anatol, har ni aldrig funnit en flicka, som ni älskat?»

Då vände sig Anatole med en snabb rörelse mot markisen och svarade med hes röst:

»Jo, jag har älskat och har blifvit bedragen, så skamligt bedragen som ingen annan man på jorden.»

Armand studsade.

»Var flickan vacker», fortfor han.

»Vacker som en ängel eller — som en djäfvul!»

»Har ni då icke förlåtit den olyckliga, som bedragit er», frågade Armand.

»Förlåt it henne», ropade Anatole, »hur skulle jag kunna det, hon har ju förstört mitt lif. En man, som skulle kunna förlåta någonting dylikt, skulle jag anse som en stackare.»

Armand ryckte till. Var icke han på bästa väg att blifva en sådan stackare — han, som ständigt sysselsatt sig med Cyprienne, som begått det mest oerhörda bedrägeri mot honom.

»Ni skulle alltså hämnas på denna kvinna, om det stode i er makt?» frågade han vidare.

»Ja — jag skulle döda henne!»

»Men då vore ni ju en mördare och hemfallen åt lagens strängaste straff!»

»Och tror ni verkligen, herr markis», ropade Anatol med blixtrande ögon, »att jag skulle frukta straffet? Nej, när jag hämnats på den trolösa, skulle jag kunna dö lugnt, sak samma om jag låge i min säng eller under guillotinen fallbila.»

»Men huru, min vän, om ni vid anblicken af denna flicka skulle gripas af den gamla lidelsen? Har ni tänkt er en sådan möjlighet?»

»Det har jag», svarade Anatol, »och jag måste bekänna att ett dylikt fall ej förefaller mig omöjligt. Men jag vet äfven hvad jag då skulle göra.»

»Hvad då?»

»Då skulle jag dö med henne.»

»Men om nu den trolösa ej vill dö med er?»

»Jag skulle icke fråga henne, jag skulle tvinga henne att gå i döden med mig.»

Armand teg, men plötsligt lade han sin hand på Anatols axel och ropade åt honom:

»Ändtligen har jag funnit den man jag söker! Hör på, jag skall göra er ett förslag. Som ni vet förbereder jag ett stort företag. Jag menar den stora ballongen, som vi se där borta och som sitter i sina bojor otålig efter att få svinga sig upp i luften. Om tre dagar skall jag i detta luftskepp anförtro mig åt vindarne; jag vet

icke själf, hvart de skola drifva mig, jag känner hvarken min kurs eller mitt mål, och resan kommer kanske att räcka flera veckor. Men jag saknar en följeslagare, som vill dela mina faror och äfventyr, som vill flyga med mig öfver berg och sjöar, öfver floder och haf. Denne följeslagare får ej ha anlag för svindel, han måste kunna blicka ned i det omätliga djupet, och han måste vara en man, som icke fruktar döden. Med ett ord, Anatol, jag söker en man, som, i likhet med mig själf, skulle skiljas hädan utan knot, om så måste vara, ty äfven jag, min vän, har upplefvat ett snarlikt öde som ni, äfven jag har älskat, äfven jag har blifvit bedragen, och för mig finns det numera endast en uppgift i lifvet — att finna den trolösa.»

»Ha, äfven ni vill hämnas», ropade Anatole med ett vildt skratt, men Armand fortfor med vek röst:

»Ni misstar er, jag vill finna henne icke för att döda henne utan för att förbättra henne.»

»Ah, för att förbättra henne!»

»Ja», svarade markisen med värdighet. »Tänk på saken och säg mig om icke en sådan hämnd är mycket eftertryckligare, än om jag skulle beröfva henne lifvet genom ett revolverskott eller ett knifstyng. Jag skall låta henne lefva, men jag skall inympa rena tankar i hennes själ, så att hon skall lära sig förakta sig själf och med fasa tänka tillbaka på hvad som varit. Är icke detta det största straff att hon skall inse att hon varit en föraktlig varelse i hvarje hederlig människas ögon. Nå, min vän, ger ni mig rätt?»

Då sträckte Anatol ut bägge sina händer mot markisen och ropade, medan två stora tårar runno utför hans kinder:

»Herr markis, jag är en hedning och ni är en kristen, jag är ett vilddjur och ni är en tänkare — det är skillnaden mellan er och mig. För att kunna taga en sådan hämnd måste man stå på en så upphöjd ståndpunkt som ni — jag skulle ej kunna det — som vild-

djur kan jag endast slita sönder, och det skall jag göra, om jag återfinner mitt lifs onda ande.»

»Anatole, vill ni blifva min följeslagare och dela fara och nöd med mig?»

»Det vill jag», sade Anatol på sitt rättframma sätt. De två männen tryckte hvarandras händer och förbundet var slutet.

TRETTIOFJÄRDE KAPITLET.

I ballong öfver Alperna.

Det var en härlig dag på hösten med solsken och hög luft, då uppstigningen skulle äga rum. Från Paris hade en ganska stor församling infunnit sig, mestadels personliga vänner till Armand de Turenne, men äfven åtskilliga representanter för de förnämsta tidningarne.

Vinden var gynnsam, det blåste en lätt bris från nordost. Hallen, i hvilken ballongen byggts, hade blifvit aftäckt och den jättelika luftseglaren visade sig nu fritt för allas blickar.

Den unge markisen var allvarsam; han hade den föregående kvällen tagit afsked af sin stackars syster Florence och visste ju icke, om han skulle få återse henne.

Nu begaf man sig i procession från matsalen ut i trädgården till ballongen. Det väldiga sidenhöljet sträf-vade uppåt, och tågen, som höllo fast den, voro hårdt spända. Den lilla gondolen var smyckad med flaggor och blommor.

Anatole stod lutad mot korgen. Han hade användt de pengar, som Armand gifvit honom, att för dem köpa sig en sportdräkt, som klädde honom förträffligt, en

liten mössa satt på hans mörka lockar. Hans ansikte var blekt, men fullkomligt lugnt.

Nu tog Armand hastigt afsked af sina vänner, under det att Anatol steg upp i gondolen och pröfvade nätverket, i hvilket den hängde. De församlade gästerna ropade ett brusande »hurra för Armand de Turenne», och medan musikkapellet stämde upp Marseljäsen, besteg markisen gondolen, i hvilken han blef stående upprikt. Nu ljöd ett kanonskott. Långsamt och trögt höjde sig ballongen, men steg snart snabbt och majestätiskt uppåt.

»Nu äro vi ensamma», ropade Armand, i det han slog sig ned på en lätt stol, »det är sannerligen en härlig känsla att sväfva så högt öfver hopen!»

Det gick framåt med stor hastighet, och Armand sörjde för att ballongen ej skulle höja sig allför mycket. De flögo fram mellan molnen, men höjde sig äfven ibland öfver dessa.

Långsamt bröt natten in; Armand sänkte ballongen en smula. Millioner stjärnor lyste på himlen. Ingendera af våra resenärer kände ens det ringaste obehag. I den nästan luxuöst inredda gondolen kände de sig fullkomligt hemmastadda. Endast att de ej finge röka var en saknad, men Armand höll fast vid att ej ens en pipa finge rökas, emedan ju eld betydde den största fara för ballongen.

»Lägg er blott, om ni är trött, min käre Anatol», sade Armand, »jag åtar mig gärna den första vakten.»

»Jag är icke alls trött», svarade den unge arbetaren, »men jag skulle vilja tillråda herr markisen att försöka sofva. I morgon kunna vi kanske bättre behöfva våra krafter.»

»Ni tror alltså att det blir förändring i vädret?»

»Jag vet icke», svarade Anatol, »men barometern sjönk betydligt i morse.»

»Hm, det betyder fult väder, men den saken tror jag vi kunna emotse med lugn, ty om det blir regn,

höja vi oss helt enkelt öfver molnen, då ha vi vårt på det torra.»

»Men en storm måste vi väl i alla fall frukta», sade Anatol.

»Endast så till vida, som den skulle kunna föra oss ur vår kurs.»

»Och hvart går då vår kurs», frågade Anatol.

»Om vinden håller i», sade Armand, »skola vi sannolikt föras till södra Frankrike, och då hoppas jag att vi öfver Pyrenéerna skola komma till Spanien.»

»Där skulle jag vilja stiga ned.»

»Nu god natt, käre Anatol», sade grefven, »var god och väck mig om två timmar, då skall jag öfvertaga vakten.»

Det dröjde ej länge, innan Armand sof fast. I jufva drömmar lekte kring honom, han såg sin Cyprienne i hela hennes strålande skönhet, han kysste hennes friska mun och suckade: »Cyprienne — Cyprienne!»

Den brunskäggige mannen, som satt på bädden midt emot honom, spratt till ur sina vakna drömmar.

»Store Gud», hviskade han, »var det verkligen jag, som uttalade detta namn — ja, det kan endast ha varit jag, ty namnet korsade just min hjärna.»

Men plötsligt ruskades markisen på ett oblidt sätt upp ur sömnen.

»Herr markis, herr markis, jag ber er vakna!»

Armand rusade upp, gnuggade sig i ögonen och ropade:

»Hvad står på?»

»Känner ni det icke, herr markis, det är ju ännu mörk natt, men ballongen föres neråt med en oroande hastighet. Känner ni icke, hur gondolen kastas af och an inunder våra fötter.»

»Jo visst», sade Armand, och hans första blick gällde vid skenet af en liten lykta mässingsinstrumenten. »Vinden tyckes gå öfver till storm, den har tydligen slagit om, ty den blåser nu ej mer från nordost utan från nordväst. I öfrigt sväfvade vi på en höjd af endast 700

meter, men jag vet icke om det skulle vara förståndigt att vid en sådan storm gå högre.»

Stormen tilltog i styrka. De båda luftskepparne måste hålla sig fast i kanten af gondolen, och kastades till och med upprepade gånger omkull. Plötsligt blef det alldeles ljusst omkring dem.

»Hvad är detta», ropade Anatol med dof röst.

»En blix», svarade Armand och såg sig oförfärad omkring.

»En blix — ett oväder på hösten! Kan det blifva farligt för oss?»

»Endast om blixten träffade vår ballong — i så fall skulle vi förstås vara förlorade, ty då skulle en förfärlig explosion äga rum.»

»Och vi skulle störta ned på jorden», sade Anatol lugnt.

»Just så, min vän, och ni kan väl förstå att ej en enda kota skulle förblifva hel i våra kroppar.»

Knappt hade Armand sagt dessa ord, förrän en ny blix gick förbi dem så nära, att Armand skälfdde.

»För tusan, det blir allvar», mumlade han.

Och det blef allvar, ty stormen började rasa förfärligt, åskan dånade och det blixtrade på alla håll och kanter. De två männen gjorde allt, som kunde göras under dessa förhållanden. Vid tretiden på morgonen var ovädret förbi, men mörk natt omgaf dem ännu.

Omsider började dagen gry, och ballongen sjönk alltjämt mer. Plötsligt utstötte Anatol ett rop af fasa, och i detsamma skakades gondolen så våldsamt att Armand föll ned bredvid sitt läger.

»Hvad var det», ropade Anatol.

»Vi måste hafva stött på», sade markisen och reste sig så fort som möjligt, »ha, hvad är detta — Anatol — kasta ut så mycken ballast som möjligt, men skynda, skynda, annars äro vi förlorade!»

Anatol betänkte sig icke, utan störtade sig beväpnad med sin knif öfver sandsäckarna och skar upp dem,

och då Armand gjorde detsamma, steg ballongen åter uppåt, den här gången till en så ofantlig höjd, att det kändes obehagligt för våra luftskeppare. Luften blef plötsligt så tunn, att de knappast kunde andas, och hos Anatol och Armand inställde sig samma symtom som bergbestigare så ofta få erfara. Deras ögon värkte, de kände susningar för öronen, och hvad som var det värsta, de höllo på att duka under för häftiga kväfningsanfall.

»Vi måste befinna oss på en höjd af minst 4,000 meter», utbrast Armand, »vi måste öppna ventilerna, om vi icke båda skola kväfvas.»

»Luft», stammade Anatol och kippade efter andan, »luft eller jag kväfs!»

Äfven Armand trodde att hans sista stund kommit, men han ryckte upp sig, i hans hand låg nu hans eget och hans kamrats öde — ventilen — hvar fanns den — ha, han kunde ej mera se — där — nu — ja, nu höll han den i handen — han öppnade den och släppte ut en del af den i ballongen befintliga gasen, och denna kvantitet var redan tillräckligt för att sänka luftskeppet ett par tusen meter. Men medan ballongen sjönk, hade Armand ännu så mycken kraft att han kunde ropa åt sin följeslagare:

»Sätt munnen till ränseln bredvid ditt läger, maka undan munstycket och sug — andas så djupt som du kan!»

Bredvid våra resenärers bäddar hängde en fyrkantig, af bleck förfärdigad behållare, hvars ändamål Anatol hittills ej kunnat inse. Men nu lydde han markisen, och tryckte sina läppar hårdt mot munstycket på behållaren. Och se, sedan han öppnat en liten klaff, genomströmmades han af nytt lif och andnöden försvann helt och hållet.

Efter fem minuters förlopp sade Armand:

»Stäng nu ränseln försiktigt och res dig.»

Anatol, som trott att han aldrig i sitt lif skulle kunna

resa sig mer, steg utan vidare upp och sade leende till markisen:

»Hvad är det för en trolldom ni gömmer i denna ränsel, herr markis?»

»Ingen trolldom, min vän», svarade Armand på sitt älskvärda sätt, »utan en den moderna vetenskapens upptäckt. Denna behållare är Rühmkorffska apparaten eller ränseln. Den är fylld med komprimerad oxygen och har i detta ögonblick ersatt det, som vi saknade — syre nämligen.»

»O, min herre», ropade Anatol, »det var en underbar uppfinning, jag är liksom pånyttfödd. Och se, herr markis, nu har solen omsider skingrat molnen och vi kunna blicka ned i djupet.»

Han lutade sig ut öfver gondolens kant och utstötte ett rop af förtjusning.

»Berg, herr markis», ropade han, »snöbetäckta berg!»

»Alperna», sade markisen högtidligt.

»Då befinna vi oss alltså icke i Spanien och ha ej flugit öfver Pyrenéerna?»

»Nej», sade markisen, »vi sväfva i detta ögonblick öfver Schweiz, men jag kan ej dölja för dig, min käre Anatol, att vår resa nu kommer att taga en allvarlig vändning.»

»Hur så, herr markis?»

»Emedan vi icke alls eller endast med stor svårighet skola kunna landa.»

»Och hvarför måste vi landa», ropade Anatol. »Må vi icke lika bra i vår gondol som i ett första klassens hotell i Paris? Vi ha äfven förträffliga lifsmedel, och hvad sällskapet beträffar, så kan jag väl, om herr markisen är nöjd med mitt, påstå att jag befinner mig i det elegantaste och förnämsta sällskap i världen.»

»Ja, ja, det är Schweiz», ropade markisen, som ej hade hört sin följeslagares sista ord. »Känner du icke de kalla fläktar, som omge oss? Det är glaciererna.»

Hellmuth såg hur Cyprienne sjönk ihop, öfverväldigad af smärta.

TRETTIOFEMTE KAPITLET.

En lekboll för vinden.

Armand lät nu ballongen glida fram på en passande höjd öfver bergens toppar, men han måste passa noga på att ej komma för nära någon sådan. Säterhyddor blefvo synliga och ibland kunde de båda resenärerna urskilja hjordarne, som betade på höjderna; än åter sågo de isbetäckta glacierer och väldiga, snöbetäckta afgrunder. Hela dagen gick utan att man kunde tänka på att landa, och de båda passagerarne sågo med ett visst obehag natten närma sig, medan de ännu befunno sig öfver bergmassorna.

Nu rådde ett intensivt mörker omkring dem och ingen stjärna lyste för dem. Klockan kunde vara två på morgonen, då ballongen plötsligt studsade liksom en gummiboll som kastas tillbaka genom ett slag med flata handen, och i detsamma upplyste en stark gaslukta de två männen om att höljet tagit skada. De märkte snart att ballongen röjde en afgjord benägenhet för att sjunka, och Armand meddelade sin kamrat med bekymradt hjärta att han måste antaga att ballongen fått en rispa.

»Och hvad blefve då följden, herr markis», frågade Anatol.

»Följden? Den i ballongen befintliga gasen skall då strömma ut med större eller mindre hastighet och vi skola sjunka. Jag känner att det är så, gaslukten blir alltjämt starkare, vi måste ständigt kasta ut barlast för att hålla oss på samma höjd.»

»Men hvarför landa vi icke?»

»Det är endast möjligt, när det blir dager, så att vi kunna se, hvar vi gå ned.»

Med längtansfull förväntan emotsågo de solens uppgång. Ändtligen bröt den då genom molnen och Armand öfvertygade sig om att hans förmodan varit riktig. Sidenhöljet hade fått en rispa så bred som ett finger, och gasen strömmade naturligtvis ut genom öppningen i stora massor. Men till all olycka gjorde Armand ännu en annan upptäckt, som omöjliggjorde en snabb landning. Ballongen stod i detta ögonblick framför en ofantlig vattenyta på endast hundra meters höjd. Vattnet bildade en jättelik bassäng med förtjusande stränder.

»Hvilken väldig flod», ropade Anatol.

»Du misstar dig, min vän, det är en sjö.»

»En sjö? Ja visst, ni har rätt, men hvilken sjö?»

»Jag förmodar att det är Zürichersjön», sade Armand, »och jag vill icke dölja för dig att situationen är farlig. Ballongen har ej mera kraft att höja sig, men om vi störta ned här, skola vi sannolikt finna vår död i vågorna.»

Det var stiltje, och just däri såg Armand den största faran, ty om en frisk bris drifvit dem framåt, skulle de utan tvifvel snart kunnat nå stranden och skulle kunnat landa där. Men nu stod ballongen liksom fastnaglad i luften, och som gasen ständigt strömmade ut, sjönk den alltjämt fastän långsamt.

Efter en timme konstaterade Armand att ballongen endast var sextio meter öfver sjön. Denna började nu få lif; stora fartyg gledo fram öfver den, sannolikt turistångare fullsatta med passagerare. Från båtarna lade man förstås märke till ballongen och viftade med näsdukar och flaggor utan att ana luftskepparnes farliga belägenhet. Hela dagen sväfvade ballongen öfver Zürichersjön, och Armand lyckades hålla den på samma höjd.

Natten kom utan att de lyckats verkställa landningen. Det var stjärnklart, och äfven månen lyste öfver sjön.

Vid midnatt hade ballongen sjunkit till trettio meter

och de hörde redan tydligt vattnets brus. Nu befallde Armand att kasta ut en sandsäck, och då detta skett, höjde sig ballongen plötsligt till 120 meter, men fem minuter före ett hade den åter sjunkit till tjugu meter från sjöns yta. Den hade krympt ihop förskräckligt, och nu sjönk den näst sista barlastsäckerna i vågorna. Ännu blott fjorton meter öfver vattnet — den sista barlastsäckerna offrades. Men efter en halftimme sjönk man åter mycket hastigt.

»Det blir allvarligt», sade Armand, »jag tror vi kunna bereda oss på att dö.»

»Jag har en god idé, herr markis, får jag kläda den i ord?»

»Tala, Anatol, vi ha ej mer något att förlora utan allt att vinna.»

»Skulle vi icke kunna skära af tågen, med hvilka gondolen är fastgjord vid ballongen? Då skola vi falla ned i vattnet, men jag tror att vår gondol skall bära oss som en båt.»

»Det vore ett stort vågstycke», svarade Armand, »som jag endast skall försöka i yttersta nödfall. Nej, så länge vi befinna oss i luften, äro vi i säkerhet, och vi måste därför försöka hålla gondolen öfver vattnet, vore det än endast en meter. Vinden kanske slår om och för oss till den ena eller den andra stranden, då skulle vi kunna landa jämförelsevis lätt.»

Men vinden slog tills vidare icke om och luftskeppet raglade liksom en drucken fram öfver sjön. Det var numera endast fem meter öfver vågorna.

»Låt oss kasta ut allt hvad vi kunna undvara», sade markisen.

»Hvad kunna vi undvara, herr markis?»

»Nå, till exempel våra bäddar. Vi komma att ligga litet hårdare, men det är väl bättre än att sofva på sjöns botten.»

Sagdt och gjordt, och offret belönades, ty ballongen höjde sig verkligen några meter. Men efter tjugu mi-

nuter var ett nytt offer behöfligt. Nu måste alla umberliga lifsmedel däran, alla lådor med delikatesser och konserver, alla vin- och likörbuteljer uppslukades inom fem minuter af sjön.

Men ballongen sjönk åter, den sjönk mycket fortare än den steg, och gondolen berörde nästan vattnets yta.

»Instrumenten», ropade markisen med en djuk suck. Långsamt offerades nu det ena instrumentet efter det andra, men snart sjönk ballongen åter, och nu tycktes det ej finnas någon räddning för de olyckliga.

»Nu ha vi ej mer, som kan kastas ut», klagade Anatol.

»Åjo, där borta står en liten låda; vill du vara god och öppna den, Anatol?»

Den unge arbetaren gjorde, som hans herre befallde.

»Ah», ropade han, »det finns en säck i lådan.»

»Tag ut den.»

»Den är tung, herr markis, den är tydligen fylld med järn.»

»Icke med järn utan med guld.»

»Med guld? Behöfde vi då guld på vår luftresa?»

»Denna säck», svarade Armand lugnt, »innehåller femtio tusen francs i guld. Som jag ej visste, hvar vi kunde komma att landa, valde jag att medföra guld, emedan denna metall är gångbart mynt i alla länder.»

»Femtio tusen francs», ropade Anatol, »det är en vacker summa, men den hjälper oss föga, ty tio meter öfver Zürichersjön kan man icke ens köpa sitt lif för den.»

»Du misstar dig», ropade den unge adelsmannen, »dessa femtio tusen francs skola åtminstone skänka oss lif och hopp under en halftimme. Kasta ut säcken, Anatol.»

Men Anatol tryckte den tunga säcken intill sig och sade:

»Nej, herr markis, så högt uppskattar jag icke mitt lif, jag kan lika gärna gå till botten trettio minuter förr.»

»Dåre», ropade Armand, »om jag vore i besittning af fem millioner francs i guld, skulle jag offra dem som barlast; för oss har guldet ej mer något värde.»

»Skall jag då verkligen?»

»Naturligtvis, raska på bara!»

I nästa ögonblick sjönk säcken ned i vågorna och resultatet af denna åtgärd blef att ballongen höjde sig till den ansenliga höjden af hundra meter.

»Vi ha vunnit hundra meter», sade Armand triumferande.

»Det vill säga», ropade Anatol nästan gråtande, »att vi ha betalt hvarje meter med fem hundra francs.»

Därpå tego de båda männen och se — ballongen sjönk ej vidare. Genom hopkrympningen måste rispan i sidenhöljet hafva blifvit tilltäppt, så att gasen ej vidare strömmade ut, och plötsligt utstötte Armand ett glädjehrop.

»Vinden har vändt sig», ropade han, »gläd dig, Anatol, vi närma oss stranden.»

Så var det verkligen, och det dröjde ej länge, innan de resande åter hade fasta landet inunder sig. Dessutom hade ballongen höjt sig betydligt, och då det blef dager, såg Armand att den flög fram öfver ett härligt landskap.

Plötsligt ropade Anatol, i det han lutade sig ut och pekade neråt:

»Ser ni den gamla präktiga borgen där på klippan, herr markis?»

»Ja visst», ropade Armand, »men den kan bli farlig för oss, ty vår ballong befinner sig i jämnhöjd med borgens tinnar, och som du ser, drifvas vi just i riktning mot borgen.»

Verkligen närmade de sig alltmer den romantiska byggnaden, och nästan i samma ögonblick började ballongen sjunka. Trött och matt strök den fram långs med borgens mur och sjönk nästan lodrätt.

Anatol tillslöt ögonen och frågade med låg röst:

»Störta vi ned i afgrunden?»

»Jag fruktar det», svarade Armand, som ännu stod upprätt vid kanten af gondolen, med stor ångest iakttagande, om ballongen skulle fastna på någon framspringande balkong och kanske slitas sönder helt och hållet.

»Om det blott finnes en människa, som kunde hjälpa oss, som från ett fönster skulle kunna gripa tag i ett tåg, som jag kastade ut. Det skulle vara en stor hjälp.»

»Är då borgen obebodd», frågade Anatol.

»Det ser så ut.»

»Kanske vi skulle försöka skrika, herr markis.»

»Jag kastade tyvärr trumpeten i Zürichersjön», sade Armand. »Nå väl, jag skall —»

I detsamma förstummades han, och Anatol såg honom luta sig långt ut öfver kanten af gondolen.

»Hvad gör ni, herr markis», ropade han förfärad och rätade upp sig.

»Jag — nej — där — ett fönster står öppet, och en gestalt lutar sig ut — det är — det är en kvinna —»

»En kvinna», ropade Anatol, »men så skrik då åt henne att hon må hjälpa oss.»

Markisen svarade icke, han reste sig långsamt men sjönk i nästa ögonblick halft medvetslös i sin följeslagares armar.

»Herr markis — för Guds skull, hur är det fatt, har ni sett en vålnad?»

»En vålnad», svarade markisen med ihålig röst, »nej, nej, det var ingen vålnad, det var hon själf, jag såg henne, därnere, om en half minut skall hon hafva nått balkongen — det är hon, min vän, det är hon!»

»Hvem», kom det liksom en fläkt från Anatols läppar.

»Hon — som jag drog ut för att finna — den trolösa — den älskade — min hustru!»

I detsamma ljud ett skri, gondolen skakades förfärligt och därpå —

Anatol och Armand voro ej mera ensamma på det sjunkande luftskeppet.

TRETTIOSJETTE KAPITLET.

Verkligen räddad.

Vi lämnade Cyprienne i ett ögonblick, då hennes lif var så godt som förloradt. Hon befann sig ensam i ett rum, från hvilket det ej fanns någon möjlighet att fly, ensam med giftbägaren, ur hvilken hon skulle dricka en snabb och smärtfri död.

Då prinsen lämnat henne, sjönk hon ned i en stol och grät uppriktiga ångerns tårar. Åtta minuters anstånd hade hon fått, hälften af denna tid hade redan förflutit, då hon omsider bekvämade sig att taga glaset med giftet i handen. Det måste ju ske, hon måste dö, det fanns ej mer någon räddning. Båda dörren voro låsta, och de tre fönstren vette åt en afgrund, hvarest hon, om hon kastade sig dit ned, måste krossas till atomer.

Med glaset i handen skyndade hon till mellersta fönstret och lutade sig ut för att än en gång inandas den rena luften, för att än en gång skåda solen.

Fanns det då verkligen intet medel till räddning? Nej, nej, hon måste tömma giftbägaren. Hon förde glaset till läpparna, men hennes hand skälfdes, och hon greps af vämjelse. Hon måste dock bekväma sig att åter föra drycken till munnen, men just som hon stod där vid fönstret blek som ett lik och med tillslutna ögon, föll plötsligt en mörk skugga ned öfver henne.

Hur var det? Gick solen ned för att ej nödgas åse hennes förintelse? Cyprienne hejdade sig ett ögonblick, vände sig om och blickade ut. Nej, solen stod ännu ljus och klar på firmamentet, men mellan den och fönstret trängde sig plötsligt ett jättelikt, mörkt föremål,

som ej varit där en minut förut. Cyprienne höjde blicken, och mönstrade det förmenta vidundret, som sväfvade i luften, och då —

En glad skälfran skakade hennes kropp, och i nästa ögonblick gled glaset ur hennes hand och föll till golvet.

Knappt hade Cyprienne gjort den upptäckten att det stora föremålet var en luftballong, förrän hon fattade sitt beslut. Gud själf hade sändt ballongen till hennes räddning. Hon tyckte sig se en man i gondolen, som alltjämt kom närmare. Men de åtta minuterna, som Hellmuth skänkt henne, hade redan gått till ända, nu gällde det att hålla prinsen borta ännu några minuter.

Med ett raskt språng stod Cyprienne, vig som en katt, på fönsterplattan, och i det hon med ena handen höll sig fast vid fönsterposten, sträckte hon ut den andra för att gripa tag i gondolen, så snart som den kommit henne tillräckligt nära.

Under tiden ropade hon några ord, som måste komma Hellmuth att tro att hon druckit giftet. I detta ögonblick snuddade ballongen vid fönstret. Cyprienne grep tag i gondolen och släppte sitt stöd, och nu hängde hon med båda händerna fast vid gondolen. Hon kände att ballongen sjönk ned i djupet och svingade sig nu upp på densamma, så att hon ett ögonblick kom att sitta på gondolens kant.

Då föll hennes blick på den förfärliga afgrunden, och hon fick svindel, men i detsamma kände hon sig omslingras af två starka armar, som drogo henne in i gondolen. Ett blekt anlete lutade sig öfver henne, och hon hörde orden:

»Kasta ut allt hvad vi äga, allt, hör du — nu måste vi stiga till hvarje pris.»

Därpå svarade en djup röst.

»Det är gjordt.»

»Stiga vi?»

»Ja, vi stiga.»

»Sällsamt», tänkte Cyprienne, »det förefaller mig,

liksom om två män, som jag bedragit, stå lutade öfver mig. Den ene markis de Turenne, den andre — lastdragaren Anatol. Dåraktiga dröm, hur skulle de två blifva förenade? Gud ske lof att det är en dröm!»

Och Cyprienne tillslöt ögonen och försjönk i vanmakt, lycklig öfver att hafva blifvit räddad.

Ballongen höjde sig — sväfvade bort öfver Drakborgen och försvann bakom den nära belägna skogen.

TRETTIOSJUNDE KAPITLET.

Fallskärmen.

I gondolen befunno sig nu tre personer, men den räddade låg medvetslös i dess botten, och de båda andra befunno sig i ett egendomligt tillstånd. Armand de Turenne betraktade med lysande blickar den sköna kvinnan vid sin fot, under det att Anatol stirrade på henne med stel blick alldeles gul i ansiktet.

»Det är hon», ropade Armand med dämpad röst, »ja, det är Cyprienne.»

»Ja, det är hon», hväste Anatol, »det är Cyprienne.»

»Hvad hon är vacker», hviskade Armand, »hon skall ej förblifva usel och dålig, jag skall förbättra henne och undervisa henne — Gud ske lof att jag funnit henne.»

»Så vacker hon är», tänkte Anatol, »men därför måste hon dö, jag tackar helvetet att jag funnit henne! Ha, jag skall icke dröja en minut, innan jag håller dom öfver henne, och straffet skall bli förfärligt!»

I detta ögonblick slog Cyprienne upp ögonen.

»Hvar är jag», frågade hon med svag röst, »hvad har händt — o, min Gud, marken vacklar under mig.»

»Cyprienne», ropade Armand, »du är i en luftballong.»

Vid dessa ord fick Cyprienne situationen klar för sig.

Hon kände igen markisen, som betraktade henne med ömma blickar, men hon såg icke Anatol, som hade lagt sig ned och dragit en fit öfver hufvudet. Hon var alltså räddad, och Hellmuth ägde intet medel att åter få tag i henne.

Denna tanke uppfyllde henne med glädje, men äfven med djup smärta, ty hon visste ju att Hellmuth ej skulle förlora en minut, innan han uppsökte Käthchen, och då —

»Ännu icke, prins Hellmuth», ropade det inom henne, »ännu äro vi icke så långt — du skall och får ej äga Käthchen — jag skall lefva och segra.»

»Cyprienne», hviskade en skälfvande röst bredvid henne.

Det var Armand de Turennes röst. Cyprienne sände honom i smyg en blick, och uttrycket i hans ansikte sade henne att hon ej behöfde frukta hans hämnd.

»Cyprienne», hviskade markisen åter, »jag förstår att du skälfver vid anblicken af mig, ty du tror väl att jag kommit för att hämnas på dig, men nej, olyckliga, jag har sökt dig för att säga dig att jag vill skänka dig nytt lif, ett lif i ärbarhet och fredlig lycka!»

Ärbarhet och fredlig lycka! Det var just ej i Cypriennes smak, och hon måste med våld undertrycka ett leende öfver denne oförbätterlige svärmare.

Långsamt rätade hon upp sig, och då hon nu såg på markisen, var det med en så barnslig glädje att Armand hade svårt för att låta bli att draga henne intill sig. Men nej, han fick ej bekänna sin kärlek för henne, medan hon ännu var skökan Cyprienne; först när hon gjort bot, skulle hon få veta att han ännu älskade henne.

»Armand», hviskade Cyprienne och skuggade med handen för ögonen, »o ve mig att jag måste återse dig, som jag sårat så djupt! Jag skall kasta mig ut öfver

gondolens kant, ty jag känner att du ej kan förlåta mig.»

»Nej, nej, Cyprienne, tala icke så. Om du känner uppriktig ånger, så att du under min ledning vill blifva en god och ädel kvinna, då ligger framtiden ännu ljus och skön framför dig — jag får icke säga dig mer, men jag ber dig fatta förtoende för mig.»

»Kan du då verkligen förlåta mig», hviskade Cyprienne.

»Ja, af fullt hjärta», ropade markisen.

»Och hvart tänker du föra mig», frågade hon.

»Till ensamheten», ropade markisen, »där skall blomsterarbeterskan Cyprienne förvandlas till den botfärdiga Magdalena.»

O, Armand, den botfärdiga Magdalena», sade Cyprienne med en bedjande blick. »Så låg en gång synderskan invid Herrens fötter, som jag nu ligger vid dina.»

»Och Herren lade sina händer på hennes hufvud», ropade Armand högtidligt, »och sade till henne:

»Res dig, dina synder äro dig förlåtna!»

»Förlåtna», ropade i detta ögonblick en förfärlig röst, och en mörk gestalt reste sig bredvid dem, ni kan förlåta denna synderska, Armand de Turenne, men jag fördömer henne och skall veta hämnas på henne.»

Vid ljudet af denna röst spratt Cyprienne till liksom vid en blixtn från klar himmel.

»Anatol Blondin», skrek hon full af förfäran, »Anatol, lastdragaren från Eländets ö!»

»Just han», sade mannen med en hatfull blick, »Anatol står framför dig, usla varelse, denne man, som du bedrog, och som var nog dåraktig att tro dig vara en oskyldig flicka. Du har väl bedragit markis de Turenne liksom alla andra, men om äfven han är nog godmodig att förlåta dig, vet jag för min del hvad jag har att göra.»

»Du har alltså älskat henne, Anatol», frågade Armand häpen och förbryllad?

»Jag tillbad henne, jag bar henne på mina armar och ville göra henne till min hustru, men det var icke skökan tjänt med. På kvällen smög hon sig intill mig och tillät knappast att jag berörde hennes läppar, men på natten, ha, jag blir vansinnig, när jag tänker därpå, men jag vill icke än en gång reta upp mig för hennes skull. Jag tror, jag skall tända en cigarr för att åter lugna mig.»

I detsamma drog Anatol fram en cigarr och elddon.

»Anatol», ropade markisen, »minns du hvad jag sade till dig, då vi stego upp?»

»Ja visst, herr markis», svarade Anatol lugnt, »ni sade att det vore mycket farligt att röka i en ballong, och att en enda gnista voro nog för att få en sådan att explodera.»

»Ja, det sade jag», svarade markisen, »och därför inser du väl att du så godt som begår ett mord, när du nu tänder en cigarr.»

»Ett mord — nej, herr markis, jag begår till och med ett tredubbelt mord.»

I detsamma tände han cigarren och började röka.

»Olycklige», ropade Armand, »du har alltså beslutit fördärfva oss alla tre?»

»Ja, herr markis.»

»Nå väl, om du har beslutit mörda den kvinna, som förstört ditt lif, då blir det din ensak, och om du ej mer tyckes kunna lefva, kan jag ej invända något däremot, men hvad har jag gjort dig för ondt? Har jag icke varit din vän och varit god mot dig, förtjänar jag då att du utan orsak förkortar mitt lif? Ty se, Anatol», fortfor han, »ballongen flyger nu på hundra femtio meters höjd.»

»Herr markis», svarade Anatol »är då denna usla tillvaro så värdefull? Ni har sagt mig att ni älskar denna kvinna, och att ni förlåtit henne. Men jag hatar henne och vill icke att hon än en gång skall blifva lycklig. Ni måste alltså kunna inse att jag ej kan taga

några hänsyn, när jag vill utföra min afsikt och döda Cyprienne, och om jag skulle vänta, tills vi kommo ned på jorden, skulle jag åter blifva lurad, ty ormarne, och till dem hör Cyprienne, ha den egenskapen att de slingra sig undan, när man vill gripa dem. Men här i ballongen tillhör hon mig, och därför skall jag nu komma ballongen att explodera — må Gud vara oss alla tre nådig.»

Armand uppgaf hvarje hopp om att omvända Anatol, han tycktes plötsligt hafva blifvit vansinnig. Markisen lutade sig ned till Cyprienne och sade:

»Kvinna, bed din sista bön — där borta står din bödel, han känner intet förbarmande.»

Cyprienne vände sig mot Anatol och omslöt hans knän med sina fylliga, mjuka armar.

»Anatol», stönade hon, »du som varit min första kärlek, haf förbarmande!»

»Förbarmande», skrattade Anatol, »jag har förbarmande, min hulda Cyprienne, i det jag låter dig dö en snabb död, och du skall få dö i godt sällskap. Du har bedragit mig, du har gjort mig vansinnig och förstört mitt lif, och jag far gärna till helvetet. Men jag vill i alla fall fara dit i ditt sällskap och i markis de Turennes på köpet.»

»Och tänker du då icke, Anatol, på de timmar, då du slöt mig i din famn, och dina kyssar brändę på mina läppar? Kan det aldrig mer blifva mellan oss, som det varit?»

Då lyfte Anatol upp foten och gaf den brottsliga kvinnan en spark, som slungade henne bort till markisen.

»För några minuter sedan», ropade Anatol med en föraktlig blick, »försäkrade du markisen att du ville lefva endast för honom och blifva en botfärdig Magdalena, och nu — skulle du vilja köpa min kärlek och synda på nytt, om jag därför ville skänka dig lifvet. Men jag är lastdragaren Anatol, och lika vek som jag en gång

varit, lika hård är jag nu — herr markis, jag anmäler att luftballongen kommer att explodera om tre minuter.»

Då kastade sig Cyprienne till Armands bröst och ropade med halfkväfd röst.

»Skydda mig, Armand, hör du, jag vill icke dö, hjälp mig att öfvermanna honom, innan han lyckas fullborda dådet.»

Verkligen hade i markisens hjärna uppstått en plan att om möjligt hejda Anatol. Han såg, huru Anatol beredde sig att krypa upp i ballongens nätverk, sannolikt för att tända eld på den. Han kastade sig blixtnabbt öfver honom och brottades med honom, och Anatol, som annars var den starkaste, hade svårt att försvara sig, emedan han måste akta cigarren, så att den ej måtte falla i Armands händer. Äfven Cyprienne kastade sig nu öfver honom, och en förbittrad kamp uppstod.

»Släpp mig», hväste Anatol, »jag vill dö, ha ballongen börjar sjunka, — skynda, skynda, vi ha ingen tid att förlora — tillbaka markis de Turenne — jag är fri, och nu —»

Han hade verkligen lyckats befria sig genom ett par kraftiga stötar och drog nu några bloss på cigarren.

»Omfamna mig, Cyprienne», ropade markisen med sviktande röst, »det är slut — han stiger upp i nätet — han tänker ej mer på oss, — ha, hvilken tanke — räddning, det finns räddning, men endast för en af oss, och du, älskade kvinna — du skall vara den, som skall räddas!»

Medan markisen ropade dessa ord, liggande på gondolens botten, hade han fått tag i ett matt, brokigt föremål, som legat opåaktadt i ett hörn. Detta föremål såg ut som en hoplagd solfjäder.

»Tag den, Cyprienne», hviskade han, »och sväng dig dristigt ut öfver gondolens kant, denna fallskärm skall bära dig långsamt ned på djupet.»

Cyprienne kastade ännu en blick på Anatol, och hennes blod stelnade, då hon såg honom redan hänga

i nätverket, under det att cigarren var alldeles invid sidenhöljet. En enda vindstöt, och katastrofen måste äga rum.

»Rädda dig», hviskade Armand till henne, »rädda dig och börja ett nytt lif. Glöm mig icke, jag älskar dig ännu, lef väl — men var försiktig att han icke skall märka din flykt.»

Med ormlig smidighet reste hon sig och stödde sig med ena handen mot gondolens kant, medan hon höll fallskärmen i den andra.

»Säger du icke ens farväl åt mig», hviskade Armand till henne, »o, kvinna så du är otacksam!»

Ja, det var hon verkligen, ty Armand hade ju dock afstått från att rädda sig själf för att bevara hennes lif.

»Lef väl, Armand de Turenne», sade hon kallt, »och på det att vi ej må skiljas med en lögn, så bekänner jag nu att jag aldrig har älskat dig. Mitt hjärta tillhör prins Hellmuth af Lichtenfels!»

En djäfvulsk känsla, som hon ej kunde motstå, dref henne att uttala dessa ord i det afgörande ögonblicket och reta den man, som nyss gifvit henne medel i handen att rädda sitt lif. Hon trodde sig redan vara utom hans makt, ty i detsamma kastade hon kroppen tillbaka och försökte spänna upp fallskärmen. Då kände hon plötsligt liksom en blyvikt vid sina fötter, som med oemotståndlig makt drog henne tillbaka in i gondolen.

Armand hade kastat sig öfver henne och höll fast henne vid fötterna, så att hon ej kunde fly.

»Hvad gör du, Armand», stönade Cyprienne, »ser du icke, huru den uslingen höjer cigarren för att komma ballongen att explodera. Ser du då icke att det blir mitt fördärf?»

»Jo, jag ser det», svarade Armand med ihålig röst, i det han med en snabb rörelse ryckte fallskärmen ifrån henne, »men jag inser att Anatol har rätt, och att det är bättre att den oförbätterliga skökan går under. Jag

Stormen började brusa, åskan mullrade, och den ena blixten slog ned efter den andra bredvid gondolen.

ville skänka dig lifvet, emedan jag trodde att du skulle blifva en bättre människa, men din otacksamhet och brist på kärlek ha öfvertygat mig om att du aldrig skall försaka lasten. Fallskärmen är och förblir min, men dig, Cyprienne lämnar jag åt lastdragaren Anatols hämnd!»

Med dessa ord kastade han sig bakåt och satt i nästa ögonblick på kanten af gondolen.

»Armand», skrek Cyprienne med gäll röst, »gif mig fallskärmen — lämna mig icke i denna Anatols våld —»

»Kasta ned er, herr markis», ljöd det plötsligt uppifrån nätverket, och man såg Anatol långsamt närma den brinnande cigarren till ballongen, »må Gud skydda er!»

»Farväl, Anatol», ropade markisen, »låt henne icke lida för länge.» Med dessa ord kastade han sig ned på fallskärmen och sjönk lugnt och säkert neråt. Nu hade han fast mark under fötterna — han var räddad. Han såg icke uppåt, hvarest ballongen ännu sväfvade, han störtade framåt, han ville icke se, hvilket förfärligt slut som blef Cypriennes lott uppe i luften.

Då hörde han plötsligt ett doft brak och vände sig hastigt om. Han såg hur ballongen skildes på midten och som ett eldklot sväfvade i luften en half minut. Därpå såg han två kroppar, af hvilka den ena tycktes vara utan hufvud, genomskära luften.

Armand rusade framåt, han ville icke se och icke höra, bort — endast bort från det förfärliga stället, hvarest de gräsligt vanställda liken befunno sig.

I den närmaste byn tog han en vagn och körde till stationen. Tre dagar senare befann han sig i Paris. Tidningsreportererna stormade hans bostad för att få höra hvad han sett och upplefvat, men förgäfves. Han lefde i sitt palats som en ensam man och länge öppnades aldrig hans dörr för någon besökande. Ingen utom gubben Hesekiel beträdde hans rum.

TRETTIOÅTTONDE KAPITLET.

Hos hederligt folk.

»Ack du store Gud i himlen, det drar upp till oväder, och höet ligger ännu på ängen. Skynda, Peter och Paul, spänn hästarne för stora skindan, det vore just vackert, om höet blefve vått.»

Dessa ord uttalades samma dags afton, som Cyprienne företog sin förfärliga ballongresa, utanför ett hus med trelligt utseende, som låg midt på en stor gårdsplan. Det var en arrendegård, som sedan urminnes tider arrenderats af familjen Ballinger, som åtnjöt den största högaktning i hela trakten. Gården kallades på skämt för »Jättegården», ty gubben Ballinger mätte drygt sina två meter, under det att hans båda söner till och med voro några centimeter längre. Däremot var fru Ballinger en ovanligt liten kvinna.

Då gubben Ballinger den dagen uttalade sina manande ord, skyndade Peter och Paul till, och inom kort voro hästarne förspända, och de själfva placerade på brädan, som agerade kuskbock. Gubben själf hämtade sin tobakspipa, stoppade den och ropade i öm ton åt sin lilla hustru:

»Se till att du har någonting godt åt oss till kvällen, mamma lilla, då äro allt pojkarne hungriga.»

»Men gör inte som sista gången», ropade Peter skrattande, »då du bjöd på två stekta gäss; då gingo vi alla hungriga till sängs.»

»Ja, Gud nåde oss», svarade gumman skrattande, »ni skulle vilja ha gäss så stora som kalvvar, och kalvvar så stora som oxar. Jag har fått nog af att hushålla för er och skulle önska att ni snart skaffade er hustrur, först och främst du, Petter, som den äldre.»

»Hvarifrån skulle jag få en hustru, mamma», ropade Peter, »det finns ingen, som är lång nog åt mig».

»Dumma pojke, gifte inte far din sig med mig, som ändå är så liten.»

»Ja, det kunde pappa göra», inföll Paul, »han fick mamma till hustru!» Därmed piskade han skrattande på hästarne, och nu bar det af ut på landsvägen.

Ängen låg på tjugu minuters afstånd, och snart var man där. Peter och Paul hoppade ur vagnen och grepo sig an med höet. Snart stodo de inför den sista hövålmen, som tillika var den största.

»Framåt, Peter», ropade gubben, »tag höet på gafflen, medan jag för hit skrindan.»

Peter tog högafflen och sänkte den långsamt i det doftande höet, men drog den genast åter tillbaka.

»Hvad var det», utbrast han. »Kom hit, Paul, jag vill låta hänga mig, om det icke ligger en människa i höet».

Därpå började de båda två röja undan höet. Men knappt hade de tagit bort litet af detta, förrän de hejdade sig stela af förvåning.

»Pappa», ropade Paul omsider, »det ligger en kvinna i höet?»

Gubben närmade sig och blef lika häpen som sina söner, ty i höet låg en ung och vacker kvinna. Hon var antingen död eller medvetlös, ty ansiktet var likblekt och ögonen tillslutna.

»Pappa», sade Paul äntligen, »låt oss föra henne hem till mamma.»

»Dumma pojke», brummade gubben, »om hon lefver, följer hon nog inte med oss, och är hon död, måste vi anmäla det. Vete tusan hur hon kommit att ligga i hövålmen.» Men han hjälpte ändå själf till att bära den medvetlösa till skrindan, och alla tre voro lika ifriga att icke störa eller besvära den olyckliga.

»Du, Peter», hviskade Paul på vägen åt brodern, »hon är allt bra vacker.»

»Skulle tro det», tyckte Peter, »men om du inbillar dig att hon är en hustru för oss, då misstar du dig, det syns nog att hon är en förnäm dam.»

»Du store Gud i himlén», ropade fru Ballinger, då sönerna vid ankomsten till gården lyfte ned den unga kvinnan från skrindan, »hvad ha ni där? En flicka — en ung och vacker kvinna — ha ni hittat henne vid vägen?»

»I vårt hö, hittade vi henne», ropade gubben, »men låt oss nu försöka få lif i den olyckliga. Kanske det blir bäst att Peter rider till staden efter doktorn.»

»Sakta i backarne, min gubbe», påminde den lilla gumman, »kanske det går för sig utan doktor, ty det syns väl i alla fall att flickan lefver.»

Den vanmäktiga bars in i huset, och de tre jättarne måste lämna rummet, under det att den fryntliga gumman anställde alla möjliga upplifningsförsök. Snart återfick patienten talförmågan, men enligt fru Ballingers mening var det bara vilda fantasier, som gingo öfver hennes läppar.

»Släpp mig», ropade hon, »kasta icke ned mig från ballongen! Bort med cigarren! Ballongen exploderar! Ah! jag måste dö, jag faller, jag faller!»

»Det var då några sällsamma idéer», tyckte fru Ballinger, men då sönerna i detsamma stucko in hufvudena genom dörren, sade hon: »Hon lefver, men hon har feber, och vi måste nu komma öfverens, om vi skola behålla henne här eller föra henne till ett sjukhus i staden.»

»Till ett sjukhus», ropade Peter, »det skulle ju vara omänskligt, en så ung och vacker kvinna!»

»Vet du, min gumma», sade arrendatorn, »jag tycker vi skola behålla henne; om hon är hemma här i trakten, skall man snart sakna henne, och vi skola få veta, hvar vi skola aflämna henne. Men är hon en främling, som af någon slump förts till vår by, då är hon bättre för-

varad här hos oss än på sjukhuset i staden. Behåll henne och vårda henne väl!»

Detta skedde, och ingen mor skulle kunnat ägna sin dotter en ömmare vård än den, som den hederliga fru Ballinger ägnade Cyprienne.

Tre dagar och nätter fortfor febern, men då vaknade den sjuka omsider till klart medvetande och såg sig förvånad omkring i rummet.

»Ni är hos goda människor, kära barn», sade fru Ballinger, »oroa er därför icke. Vi äro icke rika, men hvad vi ha stå till ert förfogande. Och säg oss nu, om ni har lust, hvem ni är och hvarifrån ni kommer.»

Alltså räddad! Detta var den enda tanke, som i detta ögonblick uppfyllde Cyprienne. Räddad genom ett under! Cyprienne tillfrisknade småningom, men hvad hon berättade för det enkla arrendatorsfolket var mycket aflägsset från sanningen. Hon aktade sig förstas att omnämna att hon kommit från Drakborgen, som endast låg några mil från arrendegården, men då hela familjen en dag var församlad kring bordet, berättade hon sina öden, som följer:

Hon var fransyska, sade hon, född i Paris och af förnäm börd. Men hennes föräldrar hade dött tidigt och lämnat henne ensam i den grymma världen och till hennes olycka med en förmögenhet, som belöpte sig till fem millioner francs. Först hade hon då kommit till en tant, där hon fått det mycket bra och fått en god uppfostran och hade alltid åkt med spann. Men då hon blef sexton år, var hon så vacker att både furstar, grefvar och hertigar friade till henne, men hon gaf dem alla korgen, ty hon älskade ingen af dem. Men då hade en af friarne, en markis, enleverat henne från hennes tants hus, han ville föra henne till Brasilien, hvarest han ägde en plantage, men järnbanan föreföll honom ej tillräckligt säker för att föra den älskade till närmaste hamn, och då hade han låtit bygga en luftballong och enleverat henne i den, och den hade då af

motiga vindar drifvits åt det här hållet. Ändtligen hade ballongen farit fram öfver en afmejad äng, och då hade Cyprienne plötsligt känt sig omslingrad af två armar, och nu visste hon att afgörandets stund kommit.

»Jag kämpade med honom», ropade Cyprienne, »och gondolen gungade under oss. Det vidundret betäckte mitt ansikte med sina förfärliga kyssar, och jag kände att jag blef svagare för hvarje ögonblick. Då —»

Krasch, lät det plötsligt genom rummet, hvarest Cyprienne berättade denna osanning för familjen Ballinger, och se, jätten Peter hade brutit ryggen af sin stol och slungade den mot väggen.

»Peter», ropade modern, »hvad gör du? Har du blifvit tokig?»

»Nej, mamma», svarade jätten, »men jag tyckte att jag höll den bofven markisen i min hand, och då ville jag slunga honom mot väggen, att han måtte bryta sina refben.»

»Bravo», sade gubben Ballinger, »ja, han måste ju vara en gemen skurk, jag hoppas att han ej visar sig här i grannskapet.»

»Men så låt då den unga damen fortsätta», ropade fru Ballinger, »vi veta ju icke alls, huru hon slapp ifrån vidundret.»

»Ack, endast genom ett förfärligt beslut, kära fru Ballinger», ropade Cyprienne med en hycklerisk blick, »jag passade på tillfället och kastade mig öfver gondolens kant ned i djupet, och då —»

Familjen Ballinger hade rest sig i största upphetsning och Cyprienne fortfor:

»Men Gud hade icke beslutit min död, jag föll ned i en hövålm och förlorade medvetandet. Då jag vaknade befann jag mig i ert hus, ni goda människor, omhuldad och vårdad af er. Må himlen löna er!»

Och Cyprienne omfamnade gumman Ballinger och bjöd därpå gubben sin panna att kyssa, samt räckte slutligen hvar och en af de unga jättarne handen. Hon

stannade tills vidare hos de beskedliga människorna och mådde så bra hos dem som hon sällan gjort det förut under hela sitt lif. Hon förstod äfven att ställa sig in hos familjens alla medlemmar, och innan åtta dagar förflutit, skulle de alla velat gå i elden för henne, om det varit behöfligt.

Med denna underbara skarpsynthet, som karakteriserade den brottsliga kvinnan, genomskådade hon genast de människor, som omgäfvade henne, och förstod att leta ut hvar och ens svaga sida. Gumman Ballinger var en förträfflig husmor och skulle aldrig kunnat tycka om en flicka, som ej intresserat sig för hushållet. Fastän nu Cyprienne i hela sitt lif aldrig sysslat med dylikt så dröjde det icke tre dagar, innan hon visste besked med allt i kök och källare och gick frun till handa, så att det var en lust och glädje, och hvad gubben Ballinger beträffade, så upptäckte hon snart hans svaghet, som bestod i en nästan öfverdrifven kärlek till djuren.

Cyprienne förstod nu att vinna honom genom att å sin sida visa stor ömhet för hans skyddslingar. Hon kammade hans hundar, gaf korna alltjämt nytt strö, och då en liten gosse stuckit en fjäril på en knappnål, bannade hon honom och dödade genast insekten, att den ej måtte lida.

Men i de två unga jättarnes hjärtan ställde Cyprienne till en förfärlig oreda. Hittills hade ingen kvinna förmått vinna deras kärlek först och förnämligast emedan de lofvat hvarandra att aldrig gräla för en kvinnas skull. Men nu hade Cyprienne visat sig, och strax stodo bägges hjärtan i ljusan låga. De blefvo hennes slafvar, hennes trälar och hennes vasaller, som täflade om att uppfylla hennes önskningsar.

Då Cyprienne en dag sade: »Det finns många harar här i trakten, hvarför skjuter man dem icke; de smaka bestämdt utmärkt», aflägsnade sig Peter genast med sin bössa; fem minuter senare tog äfven Paul sitt gevär, och på kvällen kommo de åter den ene med fjorton,

den andre med tretton harar. Peter hade därvidlag hemburit segern. men knappast såg Paul detta, förrän han åter skyndade bort och kom hem nästa morgon med ytterligare sju harar.

Det oaktadt vågade ingendera bekänna sin lidelse för Cyprienne, den röjde sig endast i deras glödande blickar, och snart var det slut med den broderliga enighet.

Gubben Ballinger begrep icke hvad som plötsligt kom åt hans båda gossar, men då Paul en afton fick se, hur Peter satt med Cyprienne i jasminsbersån och hjälpte henne att nysta garn, sprang han genast till fadern och förklarade att han ville lämna gården och taga tjänst som dräng på annat håll.

»Hvad vill det säga», frågade gubben. »Hvarför vill du lämna oss, ingen människa har väl gjort dig något för när.»

»Det tror du, far», svarade Paul, »men jag vill ej mer lefva under samma tak som en förrädare.»

Då nu Cyprienne nästa morgon uppmanade Paul att följa med henne ut i köksträdgården för att skära af gurkor, då gick Peter omkring i huset som ett oväder och gaf den gamle gårdvaren, som kom i vägen för honom, en spark, så att djuret tjutande kröp in i sin koja.

TRETTIONONDE KAPITLET.

För en kvinnas skull.

Snart insågo makarne Ballinger att det ej kunde fortgå på det sättet, men de visste ej hur de skulle bära sig åt att åter aflägsna stridens äpple från sitt hem. Då kom slumpen dem helt oväntadt till hjälp, och detta gick till på följande sätt.

Gubben Ballinger hade varit i staden för att sälja oxar, och då han kom åter, medförde han bland andra nyttiga saker äfven en illustrerad veckotidning.

Cyprienne lade genast beslag på den som en budbärare från den yttre världen, och se, på första sidan fann hon en bild af — Hellmuth von Lichtenfels.

Hon höll på att utstöta ett skri, då hon såg hans vackra drag framför sig. Prinsen var afbildad i en egenomlig uniform, som hon aldrig sett honom bära. Den var af mörkblått kläde och prydd med smala guldbårdar på kragen och ärmarna. Men på hufvudet bar han en mössa, kring hvilken satt ett smalt band, och på detta stodo besynnerligt nog de två orden:

»*Käthchen Schneider*».

Då Cyprienne fick se detta namn, höll hon på att svimma. Hvad betydde det att prins Hellmuth bar den älskades namn på ett band kring sin mössa? Hon skulle snart få veta det, ty bilden var åtföljd af en ganska lång artikel med öfverskriften:

Prins Hellmuths resa kring jorden.

Cyprienne började läsa med halfhög röst; artikeln lydde som följer:

»När vi i dag bringa våra läsare en bild af vår tronföljare prins Hellmuth af Lichtenfels, tro vi oss därmed uppfylla en allmän önskan, ty den så populäre prinsen är ju särskildt i dessa dagar en medelpunkt för allmänhetens intresse. Prins Hellmuth lämnar nämligen i dag sin fars residensstad, åtföljd af monarkens och hela folkets välsignelse.

För omkring fjorton dagar sedan kunde vi för våra läsare omnämna den öfverraskande nyheten att prins Hellmuth beslutit sig för att göra en resa kring jorden, sedan af obekanta orsaker hans förlofning med prinsessan Alexandra af Ryssland blifvit uppslagen. Vi uppställde då den förmodan att prinsens beslut härrörde från en stark längtan efter att få lära känna främmande länder och nationer, men i dag anse vi oss ej böra

undanhålla våra läsare en intressant historia, som står i nära samband med prinsens resa. Det ser nämligen ut som om denna företages i ett särskildt syfte, som står i intim förbindelse med prinsens ädlaste höjelser.

Prins Hellmuth har träffat förberedelserna till resan med en i ögonen fallande ifver, och beslutet fattades så plötsligt, att det väckte allmänt uppseende.

För omkring fjorton dagar sedan telegraferade prins Hellmuth plötsligt till Amerika till den bekante millionären Stonwell en förfrågan om denne vore hågad att till honom sälja sin ångjakt, som är känd såsom den snabbaste och sjödugligaste i världen. Jakten har kostat öfver en million dollars och är inredd på det luxuösaste sätt. Den är dessutom försedd med alla möjliga moderna uppfinningar för att skydda det lilla fartyget mot sjöns nycker och andra faror.

Fastän herr Stonwell älskade sin jakt, afstod han den dock genast åt prins Hellmuth för ett pris af tre millioner mark. Den afgick därpå från New York och inträffade för tre dagar sedan i Hamburg, hvarest den amerikanska flaggan genast utbyttes mot prins Hellmuths. Men äfven en annan förändring ägde rum nämligen i fråga om fartygets namn. Under det att jakten förut hetat Washington, prydes den nu af namnet:

»*Käthchen Schneider.*»

Det är icke vår sak att undersöka hvad som förmått prins Hellmuth att skrifva detta enkla, borgerliga namn på sitt fartygs förstäf, men vi tro oss likväl kunna uttala vår åsikt för våra läsare.

Detta namn lär nämligen tillhöra en dam, som visserligen tillhör de borgerliga kretsarne, men som utmärker sig genom alla upptänkliga dygder och utmärkta egenskaper. Det säges, att prins Hellmuth lärt känna fröken Schneider i Paris och lärt sig älska henne af allt sitt hjärta.

Men genom sällsamma händelser har fröken Schneider dock slitits från prinsens sida och kastats ut i det

böljande lifvet. Prinsen har förlorat henne ur sikte och därför anträder han nu sin resa för att återfinna den älskade. Vi veta icke, hur hans furstlige far ställer sig till denna fråga, men i alla fall — som prinsen härvidlag uppträder fullkomligt offentligt, är det klart att han lyckats erhålla sin fars samtycke till resan.

Först skyndar prins Hellmuth på sin jakt till New York och vill därpå kringsegla Förenta staterna till San Francisco. Därifrån beger sig prinsen till Hongkong och vidare genom hela Asien liksom han ock ämnar besöka Afrikas civiliserade trakter.

Hela resan är afsedd att räcka två år. Vi konstatera med nöje att prins Hellmuth på denna resa skall åtföljas af en alltigenom tysk besättning, utom förste styrmannen på »Käthchen Schneider», som är en amerikanare, som redan lär hafva bevisat herr Stonwell stora tjänster. Nästkommande söndag lämnar »Käthchen Schneider» Hamburgs hamn. Den bär den ädle furstesonen ut i världen till jordens aflägsnaste länder, och våra varmaste välönskningar åtfölja prinsen. Mätte han lyckas återfinna den älskade, prins Hellmuth af Lichtenfels kan då vara säker på att hälsas med glädje af hela tyska folket.»

Cyprienne hade upprepade gånger nödgats göra en paus, ty rörelsen svek henne. Denne man, som hon själf åtrått, denne prins, som för henne endast haft en grym död och ett djupt förakt, han ville nu gå ut i världen för att söka och finna en flicka, som var honom så kär, att han för hennes skull glömde alla de hänsyn han var skyldig sin furstliga ställning.

Men nej, han får icke finna henne, ropade en röst inom Cyprienne, det finns på jorden en makt, som skall hindra deras förening, och denna makt har sin rot i den försmåddes hjärta, den är som ett gifträd, som med berusande doft dödar dem, som lägga sig i dess skugga.

Då Cyprienne lade ifrån sig tidningen, rådde djup stillhet i rummet.

»Nå, det måste jag säga», tog gubben omsider ordet, »det går besynnerligt till här i världen. En prins, en fursteson, reser ut för att söka en borgerlig flicka, som helt enkelt heter Kätchen Schneider — aldrig har man väl hört på maken.»

»Du klandrar honom väl icke, min gubbe», ropade fru Ballinger; »jag har alltid älskat prins Hellmuth, nu dyrkar jag honom!»

»Tror du då icke att jag gör sammaledes», svarade gubben ifrigt. »Han är just en prins efter mitt sinne, eller hvad tycka ni, pojkar? Handlar prins Hellmuth rätt i att söka sin Kätchen, äfven om han för den skull skall genomvandra hela världen?»

»Jag skulle tro det», tyckte Peter, »det gör mig blott ondt att jag ej kan åtfölja honom på hans resa.»

»Jag säger detsamma», inföll Paul, och för första gången på länge voro de båda bröderna af samma åsikt.

»Och ni, fröken Cyprienne», sade arrendatorn, »hvad säger ni om saken?»

»Jag har hufvudvärk», svarade Cyprienne, »och är dessutom alltför upptagen af mina personliga angelägenheter. Mina kära vänner», fortfor hon efter en liten paus, »jag skulle vilja göra er ett meddelande, som länge legat mig om hjärtat. Det plågar mig att ligga er till last, jag måste äfven återvända till Frankrike för att försöka, om icke något kan räddas af min förmögenhet.»

Ballinger och hans hustru utbytte en belåten blick, men Peter och Paul sutto plötsligt där liksom om de tappat både näsa och mun.

»Det finns emellertid vissa svårigheter i fråga om min afresa», fortfor Cyprienne med en förlägen blick på sina rosiga fingerspetsar. »En resa till Frankrike kostar pengar, allra minst tre hundra mark, och dem äger jag icke för tillfället.»

»Säg inte ett ord om den saken, fröken», utbrast gubben Ballinger, »därvidlag kunna vi då hjälpa er.

Ni skickar oss förstås pengarne, när ni vunnit processen i Frankrike.»

»Skulle ni verkligen vilja hjälpa mig, herr Ballinger», ropade Cyprienne, »hur skall jag kunna taga emot er godhet, ni vet ju dock icke om jag talat sanning.»

»Sanning hit och sanning dit», ropade den gamle arrendatorn, som själf var rörd till tårar, »ni har ett ärligt ansikte, det tro vi på. Gå, min gumma, och tag hit pengarne, och om ni vill ha mer, fröken —»

»Nej, jag tackar, det är allt hvad jag behöfver», ropade Cyprienne hastigt. Fru Ballinger lämnade rummet men återvände snart med en stor skinnbörs, som hon lämnade åt sin man. Peter och Paul hade plötsligt försvunnit från rummet.

»Och när ämnar ni resa», frågade gumman med rörd stämma.

»Jag tror det blir bäst om jag bryter upp i morgon bittida», svarade Cyprienne. »Jag skall känna mig mycket tacksam, om ni vilja föra mig till den närmaste järnvägsstationen.»

»Peter skall spänna för vagnen i morgon», sade gubben, »tåget till residensstaden går klockan åtta, då måste vi fara härifrån vid sextiden.»

»Men du kan icke låta Peter köra, min gubbe», tyckte hustrun.

»Och hvarför inte?»

»Emedan Paul då skulle känna sig olycklig», svarade den kloka modern.

»Då kör jag själf», ropade gubben, och därvid blef det.

Nästa morgon höll kaleschen på gården, gubben Ballinger saft redan på kuskbocken och Cyprienne gick in i hvardagsrummet för att taga afsked af gumman. Peter och Paul befunno sig i rummet.

Fru Ballinger omfamnade Cyprienne, kysste henne och välsignade henne.

»Gå med Gud, kära barn», sade hon, »måtte ert förehafvande lyckas för er.»

»Jag tackar er för denna er önskan», sade Cyprienne, i det att en egendomlig blixtnad visade sig i hennes ögon. Därpå gick hon bort till Peter.

»Lef väl, Peter», sade hon, »tänk någon gång på mig. Det är väl ingen synd, om jag ger er en kyss till afsked — här har ni den.»

Och Cyprienne tryckte en kyss på den unge jättens läppar. Då hördes bakom dem ett ljud liksom af glas, som krossas, och då de vände sig om, sågo de att Paul med ett knytnäfs slagit sönder den eviga lampan under madonnabilden.

»Lef väl, Paul», ropade Cyprienne hastigt, »här bjuder jag äfven er mina läppar, det är endast rätt och billigt.»

Då tryckte den unge mannen den förtjusande flickan så fast intill sig, att hon trodde att hennes sista stund kommit.

»Men så släpp mig då, jag kväfves», hviskade Cyprienne och skyndade därpå ut ur huset, hvarest hon åtnjutit en så ärlig gästvänskap och hvarest hon endast lämnade efter sig hat och tvedräkt.

Då vagnen aflägsnat sig omkring femhundra steg från huset, tyckte sig gubben Ballinger höra någon, som ropade hans namn bakom honom; han trodde likväl att han misstagit sig, piskade på hästarna och for vidare.

Det var dock intet misstag, och om han hade vändt sig om, skulle han hafva sett sin hustru stå utanför dörden, vridande sina händer. Ty knappt var Cyprienne borta, förrän bröderna började gråla. Modern försökte lugna dem, men Peter sköt henne åt sidan och ropade:

»Låt bli, mor, en gång måste det likväl komma till en förklaring mellan oss, vi två kunna ej vidare bo under samma tak.»

I nästa ögonblick började en knytnäfskamp, hvars like aldrig ägt rum i det förr så fredliga huset. Den

lilla, olyckliga modern visste sig ingen annan råd än att störta ut på landsvägen och ropa på sin gubbe. Men denne hörde henne icke; och Cyprienne lutade sig bekvämt tillbaka i vagnen försjunken i djupa tankar. Hon lämnade nämligen arrendegården i den afsikten att, kosta hvad det ville, hindra Käthchens och Hellmuths förening.

Prinsen ämnade göra en resa kring jorden för att återfinna sin älskade. Han hade till det ändamålet köpt sig en jakt, ty ingen summa föreföll honom för hög, när det gällde att uppnå hans syfte.

Men Cyprienne hade uppgjort en plan, enligt hvilken hon skulle handla, och medan hon nu åkte vidare, utarbetade hon planens detaljer.

Plötsligt rycktes hon upp ur sina funderingar; vagnen stannade. Åkdonet befann sig på en ganska smal väg, som sträckte sig mellan en skog och ett fält. Skogen var skild från vägen genom ett dike. Cyprienne släppte ned fönstret och frågade:

»Hvad står på, hvarför stanna vi här?»

»Var god och stig ur på en liten stund», svarade arrendatorn; »jag tror att vi gjort ett egendomligt fynd. Det förefaller mig liksom om det ligger en människa i diket.»

I nästa ögonblick lämnade Cyprienne vagnen och stod nu bredvid Ballinger, som med händerna i sidorna betraktade ett föremål, som stack upp ur dyn, som fyllde diket. Det var i själfva verket benen af en man, och Cyprienne greps af en hemsk aning.

»Den där har antingen blifvit mördad eller har för-olyckats», sade Ballinger, »vi måste i alla fall draga honom ur dyn.»

Arrendatorn lutade sig ned, grep tag i den olyckliges ben och drog honom icke utan möda upp ur dyn. Den dödes ansikte var alldeles oigenkännligt, ty liket hade öfvergått till förruttelse, ett bevis för att det san-

I nästa ögonblick hakade sig Cyprienne fast vid gondolens kant.

nolikt legat här sedan flera veckor, och ansiktet var dessutom betäckt med smuts och dy.

»Hvem kan han vara», sade gubben, »se blott, fröken, han håller ett föremål i handen, låt oss undersöka hvad det är?»

Ballinger öppnade den krampaktigt slutna handen och drog fram ett litet smalt föremål.

»En cigarrstump! Nu visste Cyprienne att hon haft rätt i sin förmodan. Den döde var ingen annan än Anatol. Medan hon själf hade fallit i det mjuka höet, hade Anatol funnit sin död i diket, och nu skulle hon just möta honom på sin väg. Det var intet godt förbud. Men Cyprienne bibehöll sitt lugn och frågade endast:

»Hvad skola vi taga oss till med liket. Om vi dröja längre, komma vi för sent till tåget.»

»Det måste ligga kvar tills vidare; när vi komma till staden, skall jag underrätta polisen om det hemska fyndet, men låt oss nu fara vidare.»

Återigen lutade sig Cyprienne tillbaka i vagnen försjunken i tankar, men nu sysselsatte hon sig ej med framtiden utan med det förflutna. Denne Anatol hade varit den ende man, som älskat henne sant och oegenlyttigt; och honom hade hon ruinerat. Det föreföll henne, liksom om hon i tanken måste bedja den döde om förlåtelse, men plötsligt rätade hon upp sig och sade:

»Bort nu med dylika tankar! Hvad rör mig det förflutna — framför mig ligger framtiden, i hvilken jag skall utföra ett jättearbete, på hvilket jag skall pröfva min kraft. Jag skall förhindra att Hellmuth någonsin återfinner Käthchen Schneider, jag skall eröfra honom åt mig själf, har jag kunnat bedraga honom en gång, skall det äfven lyckas för andra gången — nu finns det ingen doktor Cassanniello, som kan slita masken från mitt ansikte.»

En timme senare stannade vagnen utanför stationen

i residensstaden. Cyprienne steg ur och tog på trappan afsked af arrendatorn.

»Men vi skulle väl kunna äta frukost tillsammans, fröken, tåget till Köln går först om en timme.»

»Nej, nej, ni måste resa hem till er familj», ropade Cyprienne ifrigt.

»Nå, jag ser att ni vill vara ensam», svarade Ballinger. »Lef alltså väl, fröken, och låt höra af er, när ni fått allt klart i Frankrike rörande ert arf. Jag säger det icke emedan jag lånat er pengar, men vi skulle vilja veta, hur ni mår.»

»Ja, jag skall skrifva, herr Ballinger», svarade Cyprienne, »jag tackar er än en gång för allt godt, som ni bevisat mig och ber er hälsa er kära hustru och era söner.»

»Mina söner, ja med dem har ni ställt till vackert, fröken, men det rör ni väl ej för.»

Med dessa ord skyndade gubben tillbaka till sitt åkdon, under det att Cyprienne med snabba steg begaf sig till biljettluckan.

»När går tåget till Hamburg», hviskade hon hastigt.

»Om fem minuter», svarade kassören.

»Jag ber om en tredje klassens biljett till Hamburg.»

Cyprienne rusade ut på perrongen och tog plats i den första kupé, som hon fann öppen. Knappt hade hon slagit sig ned, förrän tåget satte sig i rörelse.

»Till Hamburg», hviskade Cyprienne, »jag skall hinna dit innan »Käthchen Schneider» lämnat hamnen, jakten skall ej lämna Hamburg utan mig.»

Då Ballinger kom hem, träffade han sin hustru badande i tårar.

»Hur är det fatt, min gumma», frågade arrendatorn bestört. »Gråter du, emedan den unga vackra flickan lämnat vårt hus?»

»Nej, min gubbe», svarade fru Ballinger, »jag gråter, emedan hon någonsin kommit in i huset.»

»För tusan», sade han, »har något händt? Hvar äro Peter och Paul?»

»Borta», utbrast hustrun i hjärtslitande ton.

»Borta?» Arrendatorn rusade in i huset och sprang genom alla rummen. Då han kom åter, hade hvarje blodsdroppe vikit från hans ansikte. »Hvad betyder det alltsammans», ropade han. »Gossarne äro borta och alla rummen upp- och nedvända. Jag fann till och med blodspår på golfvet.»

»De ha gått ut i vida världen.»

»I vida världen», ropade arrendatorn förfärad. »Hade de icke sin värld här i föräldrahemmet?»

Då trädde den sorgsna kvinnan fram till sin make och sade med tårkväfd stämma:

»När en ung man älskar, hvar är då hans värld? Endast där, hvarest *hon* finns, och dit — ha våra båda jättar gått.»

FYRATIONDE KAPITLET.

I Hamburgs hamn.

I den delen af Hamburg, som omger hamnen, ägas de flesta husen af sjömän. Lif och rörelse råda här både dag och natt, och från krogarne hör man ofta vilda rop och svordomar. Till en sådan krog föra vi våra läsare.

Värden, »Vilhelm med träbenet», är allmänt känd i hela Hamburg. Äfven han har en gång varit sjöman, och när han är vid godt lynne, berättar han för de andäktigt lyssnande matroserna historien om, huru han förlorade sitt ena ben, som blifvit ersatt med ett träben.

Historien börjar med en lömsk värfvare, som lockade den intet anande Vilhelm ombord på en hvalfiskångare, och slutar med ett förfärligt skeppsbrott i Ishafvet, hvarest

Vilhelm blef fastklämd mellan två väldiga isflak, hvarigenom hans vänstra ben krossades, så att han måste vara glad att blifva uppfiskad af en kanadensisk fiskare, som åter förde honom i land efter många mödor och ett förfärligt sjukläger.

Den dag, då vi göra Vilhelms bekantskap, behöfde han dock ej berätta sin historia, ty krogen var fylld till sista plats, och Vilhelms hustru, en ful rödhårig kvinna, hade fullt göra med att servera för gästerna och inkassera pengar.

Det var ej utan orsak, som det i dag gick så lustigt till på krogen, ty de flesta af matroserna önskade att Vilhelm skulle förskaffa dem en god anställning och därtill fanns just nu ett gynnsamt tillfälle.

Sedan några dagar låg nämligen i Hamburgs hamn en präktig jakt, som väckte allmänt uppseende. Fartyget var i själfva verket ett under. Dess ångmaskin var kraftig, det ägde en dubbel propeller och var försedt med alla möjliga moderna uppfinningar.

Dess inre liknade ett fépalats. Där funnos två salonger, den ena i gammal-tysk, den andra i renässansstil, ett arbetsrum för kaptenen — ingen furste hade ett skönare sådant — ett bibliotek med de mest utsökta böcker, ett badrum hvarest hela inredningen var af silfver, och ett kök med en marmorspis och en sötvattensbehållare, som äfven innehöll ett springvatten. Hvem skulle kunnat föreställa sig att allt detta kunde finnas på ett fartyg?

Hvem tillhörde nu detta underbara skepp?

Det dröjde icke länge, förrän det stod att läsa i Hamburgs alla tidningar att f. d. ägaren till jakten, amerikanaren herr Stonwell, hade sålt densamma till prins Hellmuth af Lichtenfels för det höga priset af tre millioner mark, och nästa morgon utbyttes namnet »Washington» på jaktens bog mot namnet »Käthchen Schneider».

»Käthchen Schneider» hette alltså det underbara fartyget, som var bestämdt att föra sin herre till världens

aflägsnaste länder, och Käthchen Schneider hette den flicka, som prins Hellmuth älskade, och som han nu ämnade söka, tills han fann henne. Man erfor att prinsen redan befann sig i Hamburg och bodde på Alsterhotellet, och när han åkte ut i sin vagn, stodo unga flickor och hustrur och vinkade åt honom med sina näsdukar och strödde blommor på hans väg, under det att andra skickade honom små doftande biljetter med en bön om hans porträtt eller åtminstone hans namnteckning.

Prinsen hade anförtrott åt Vilhelm med träbenet att förskaffa honom en duglig besättning för hans jakt, och hade nu en hel timme förhandlat med Vilhelm i närvaro af en tredje person, som äfven han, för tillfället väckte uppseende i Hamburg. Det var en redan gråhårig man, hvars alla rörelser röjde energi och beslutsamhet. Hans namn var Parker, och han var förste styrman på jakten. Han hade redan bevisat den förre ägaren stora tjänster, så att denne enträget rekommenderat honom åt prins Hellmuth af Lichtenfels. Parker var icke blott en erfaren och duglig sjöman utan äfven en man med ett varmt hjärta.

Det var han, som gifvit prinsen det rådet att låta Vilhelm engagera besättningen, och Vilhelm hade lofvat att endast utvälja dugliga och ordentliga karlar.

Ett tjockt rökmoln, sväfvade öfver borden, vid hvilka matroserna sutto på Vilhelms krog. De tillhörde alla möjliga nationer, och talade alla möjliga språk.

»Jag säger er, gossar», ropade en jättelik irländare, en rå och brutal karl vid namn Mac Duff, »om denne sagoprins icke är ett dumhufvud, så tar han Mac Duff med på sin jakt. Nå, Vilhelm, mig, din gamle vän visar du väl icke bort — jag får väl följa med »Käthchen Schneider?»

»Få se, hvad som låter sig göras», svarade Vilhelm diplomatiskt, »Käthchen Schneider» går ju först till sjös om tjugu fyra timmar.»

»Tjugu fyra timmar», ropade irländaren, »vid den helige Patrik, min skyddspatron, då borde väl besättningen vara samlad.»

»När lyfter skeppet ankar?»

»I morgon middag vid tutiden», lydde svaret.

»Och hvart styr hon först kursen?»

»Till New York.»

»Och därifrån jorden rundt, har jag hört», sade Mac Duff.

»Ja, jorden rundt», svarade Vilhelm, »men hyran gäller endast för sex månader, sedan blir det prinsens ensak, om han vill förnya kontraktet.»

»Sak samma», svarade irländaren, »jag far med honom till själfva helvetet. Men hvarför säger du icke rent ut att jag får följa med, din gamle räf — du lämnar mig väl ej i sticket?»

»Jag skall sätta ihop listan i morgon bittida», sade Vilhelm, »då skola vi talas vid.»

»Haha, Vilhelm är en durkdrifven hund», hviskade en fransman åt sin granne. »Han låter oss dricka hela natten, tills vi ej mer ha en styfver i fickan, och sedan — tar han ingen af oss.»

I detta ögonblick öppnades dörren, och en smärt gestalt trädde in. Det var en helt ung gosse, men likväl kraftig och elegant, ett skägglöst, intelligent ansikte tittade fram under den blå sjömansmössan, som den unge mannen bar på sina svarta lockar.

»Hallå, gröngöling», röt Mac Duff, »vill äfven du fara med 'Käthchen Schneider?'»

Den tilltalade svarade icke utan uppsökte en undan-gömd plats vid kakelugnen, och strax närmade sig Vilhelms hustru och frågade, hvad han önskade.

»Ge mig en butelj vin», svarade den unge mannen, drog fram en blank thaler ur fickan och slängde den vårdslöst på bordet.

Då vrdinnan såg att den unge mannen hade pengar

skyndade hon därifrån och återvände inom några minuter med en butelj och ett gläs.

»Här är ett godt rhenskt vin», sade hon, »det skall ni tycka om — det kostar två mark.»

»Behåll thalern», svarade den unge mannen, »men hör på, fru värdinna — några ord i förtroende.»

Kvinnan lutade sig ned till honom, och den vackra gossen hviskade till henne:

»Säg åt er man, att jag skulle vilja taga hyra på 'Käthchen Schneider'.»

»Ja, det vilja många», svarade kvinnan skrattande, men mönstrade i detsamma med ett visst välbehag den unge mannen. »Har ni då redan farit till sjös, unge man?»

»Naturligtvis», lydde svaret, »jag har tjänat två år under hamnkommendanten i Mauritius, och sedan har jag farit ett helt år med en Kinafarare. Jag kom först till Hamburg för tre dagar sedan.»

»Det har anmält sig minst fyrtio skeppsgossar», svarade värdinnan, »och ni inser väl, unge man, att min man icke utan vidare kan skänka bort en så god plats. Där gäller det att förtjäna något.»

»Det vet jag», svarade skeppsgossen, »säg därför åt er man att jag betalar två hundra mark kontant, om han förskaffar mig platsen.»

»Två hundra mark — och så mycket pengar har ni — det kan ni då omöjligt hafva förtjänt på Kinafararen.»

»Jo, ser ni, när människan har tur, då får hon äfven pengar», svarade den slagfärdige skeppsgossen. »Ni vet väl, fru värdinna, att man kan ärfva mer på fem minuter, än man kan förtjäna genom att arbeta tio år. Jag hade en gammal tant i Ritzebüttel, som höll mycket af mig, och då jag nu steg i land i Hamburg, erfor jag att gumman dött och testamenterat mig fem hundra mark. Då kan ni väl förstå att jag gärna offerar två

hundra mark för att få en god tjänst, ty det heter ju att 'Käthchen Schneider' är ett alldeles utmärkt skepp.»

»Det är det verkligen», svarade värdinnan, »det tillhör ju en prins, och han ser inte på styfvern. Han betalar tre gånger så höga löner som andra, men han fordrar äfven något till gengäld.»

»Ser man på — hvad fordrar han då?»

»Att man framför allt ej får spela», ropade värdinnan.

»Spela — jag rör aldrig ett kort», försäkrade skeppsgossen ifrig.

»Ej heller supa.»

»Ni ser väl att jag beställt vin. Brännvin kommer aldrig öfver mina läppar.»

»Nå väl, jag skall tala med min man», tyckte kvinnan, »och om ni verkligen kan betala två hundra mark kontant, skall det väl gå för sig. Kom sedan, när jag ger er en vink, in i rummet åt gården, då skola vi göra upp affären. Ingen enda af karlarne här kommer ombord på 'Käthchen Schneider'. Min man drifver med dem alla.»

»Haha, er man är klok», sade skeppsgossen, men spratt till i detsamma, ty hans blick hade träffat en ny gäst, som just trädde in genom dörren.

Denne gäst väckte allmän uppmärksamhet, ty han var en riktig jätte, och vi kunna med ens röja för läsaren att det ej var någon annan än Peter Ballinger. Peter hade, som vi veta, lämnat föräldrahemmet, samma dag som Cyprienne for därifrån; och han hade beslutit att söka anställning på jakten, om hvilken han läst i den illustrerade tidningen. Han hade förlorat den älskade, nu längtade han blott efter ått fara öfver hafvet och upplefva äfventyr.

Irländaren Mac Duff reste sig och mätte den unge mannen med en utmanande blick.

»Hör du», ropade han åt Peter, »det är visst länge sedan du blödt näsblod?»

»Ja», svarade Peter, »jag låter hellre andra blöda näsblod.»

Irländaren trädde fram till Peter, som ännu stod midt i rummet. I detsamma inträdde en liten hvithårig gubbe, som hälsades med stort jubel. Man kände honom visserligen icke, men den omständigheten att han bar ett positiv på ryggen, var tillräcklig för att förskaffa honom ett vänligt emottagande.

»Nå min gubbe», ropade några matroser, »låt oss nu höra hvad du kan.»

Gubben, hvars ansikte var omgifvet af ett kort, hvitt helskägg, ställde ned positivet och började därpå genast spela. Det dröjde ej länge förr än alla matroserna sjöngo med:

»Fiskarflicka lilla
Det kan gå dig illa
Far ej ensam ut på haf,
Du så lätt kan gå i kvaf.»

»Laga att du kommer härifrån, bonde», skrek irländaren, som hela tiden betraktat Peter med ursinniga blickar.

»Jag skall gå, när du bär mig härifrån på din rygg», lydde det med fast röst gifna svaret.

»Hallå, Wilhelm», ropade Mac Duff, »kasta ut den här gästen, här ha landrättor ingenting att göra.»

»Låt se om man ej kan få något att dricka för sina goda pengar», sade Peter och gick fram till disken. Han lutade sig öfver denna och hviskade några ord åt värden. Denne tycktes finna behag i orden, ty han nickade och svarade därpå Mac Duff:

»Jag har ej skäl att kasta ut den här gästen, han betar sig mycket anständigt.»

I detsamma öppnades dörren åter, och en andre jätte trädde in. Det var Paul, som besjälades af samma afsikt som brodern. Då han fick se Peter, spratt han till, men de hälsade ej på hvarandra.

Peter gick nu bort från disken och slog sig ned vid

väggen, däremot gick Paul bort till Wilhelm och hviskade äfvenledes några ord åt honom.

Under tiden gick irländaren fram till ett bord, vid hvilket sju engelska matrosar suto och uppmanade dem att hjälpa honom, ty han ämnade yppa strid med Peter. Därpå vände han sig om mot disken. Här stod dock nu Paul och icke Peter, men irländaren märkte ej detta i ruset, ty bröderna liknade hvarandra mycket. Han gaf helt enkelt Paul en duktig knuff i ryggen.

I detsamma vände Paul sig om och tilldelade Mac Duff en skallande örfil. Då utstötte irländaren ett rytande och skrek:

»Det skall du allt få plikta för, bonde; har du mod, så kom an!»

Snabbt som blixten slet han af sig tröjan, mössan, och drog ned skjortan så att han nu endast var iförd benkläderna, som sammanhöllos af en rem kring midjan. På hans håriga bröst syntes åtskilliga tatueringar, ankare, skepp och inskrifter.

»Nå, om du nödvändigt vill ligga på marken», sade Paul lugnt, »då kan jag ju hjälpa dig att komma dit.»

»Kom an», upprepade Mac Duff och sprang in på den unge jätten, men denne sprang hastigt åt sidan, irländaren raglade och for förbi sin motståndare liksom en utskjuten kula.

Men i nästa ögonblick förnyade han angreppet och ropade:

»Tyske pultron, flyr du redan som en hare! *God dam*, jag skall laga ragout af dig, han har slagit in mina tänder!»

»Bravo», ljöd det i kretsen, »bravo!»

Mac Duff spottade ut sina tänder och kastade sig därpå öfver Paul som ett rasande vilddjur. Men Paul försvarade sig modigt, och det lugn, som han lade i dagen, segrade öfver irländarens häftighet. Blott en enda gång föll ett knytnäfsslag af Mac Duffs ned på hans

vänstra axel, och då nu den unge tysken kände smärtan, öfvergick han från försvar till angrepp.

Han sprang in på irländaren, grep honom med båda händerna kring höfterna och kastade honom med obeskriplig våldsamhet midt upp på bordet bland glasen och buteljerna, som betäckte detta. Skärfvor och stickor sårade irländaren, och i nästa ögonblick gick bordet sönder och Mac Duff vältrade sig mellan spillrorna, blödande af ett stort sår i hufvudet.

»Framåt, gossar», ropade han, »döda den där tysken!»

I detsamma kastade sig de sju engelska matroserna öfver Paul, men just som de gjorde min af att angripa honom, ljöd bortifrån väggen en röst, som ropade:

»Fega uslingar, som äro sju mot en! Vänta bara, ni skola få känna på tyskens näfve!»

»Peter», ropade den unge jätten, och »Paul», svarade brodern jublande, »nu äro vi åter ett hjärta och en själ!»

Nu uppstod en scen, som ej kan beskrivas. Engelsmännen drogo knifven, under det att Peter och Paul försvarade sig med några stolsben, som de skyndsamt brutit af, och nyttjade som klubbor. Inom kort vältrade sig två af engelsmännen i sitt blod, två andra försökte fly, men förföljdes af bröderna och sträcktes äfven de till golfvet. Då bådo de tre öfriga om nåd, men de två jättarne kastade dem utan vidare genom fönstret ned på gatan.

Under allt detta buller fortfor den gamle spelmannen att vefva på sitt positiv, men då nu Peter och Paul slutat sitt arbete, drogo på sig jackorna och lugnt satte sig vid kakelugnen, ropade han plötsligt:

»Wilhelm, hur många matroser felas ännu för 'Käthchen Schneider'?»

»Två lättmatrosar», lydde svaret, »men hvad rör det dig?»

»Hvad det rör mig», svarade spelmannen. »Jag säger dig, Wilhelm, sätt upp de två unga jättarne på din

lista, ty de och inga andra skola göra färden med 'Käthchen Schneider'.»

I detsamma ryckte spelmannen af sig sitt hvita hår och skägg och ropade skrattande:

»Jag är styrmannen från 'Käthchen Schneider', Parker är mitt namn, och jag räcker dessa två unga män min hand, ty de skola följa med prins Hellmuth af Lichtenfels på hans resa kring jorden.»

Det blef alldeles tyst i rummet vid ljudet af namnet Parker; man visste ju att det var den berömde amerikanske styrmannen, som prinsen engagerat för sin jakt. Till och med Peter och Paul voro alldeles häpna öfver att så plötsligt stå vid målet för sina önskningar; de brusto ut i ett hjärtligt skratt och sjönko därpå i hvar andras armar.

»Peter, är du ännu ond på mig?»

»Visst inte! Kan du förlåta mig, Paul?»

»Det var egentligen dumt af oss att bli osams för den vackra flickans skull, vi som alltid kommit så väl öfverens», tyckte Peter.

Och under dessa utlåtanden omfamnade och kysste de hvarandra och tycktes aldrig vilja sluta upp därmed.

»Jag tror ni blifvit tokiga», ropade Parker. »Tycka ni att det passar sig för ett par blifvande lättmatrosor att stå och kyssas som ett par fruntimmer. Nu skola ni allt få annat att göra, och på vår jakt finns inga fruntimmer och kommer ej heller att finnas några, så länge som jag är styrman där — ty jag är en svuren fiende af kvinnorna — må hajfiskarne ta dem!»

»Saken är alltså i ordning», fortfor Parker till Wilhelm, »de båda jättarne uppföras på listan, och då är väl besättningen komplett? Lå mig se», tillade han och mönstrade listan, som Wilhelm räckte honom, »nej, vänta, här felas ju ännu en skeppsgosse.»

»En sådan är redan funnen, herr Parker», inföll värdinnan, »och en sådan vacker gosse sedan!»

»Vacker — må hin ta de vackra ansiktena, hvad bry vi sjömän oss om dem!»

»Och här är han», fortfor värdinnan, i det hon vinkade fram skeppsgossen, som satt i en vrå af rummet.

Parker mönstrade gossen med misstrogen blick.

»Skeppsgosse», frågade han, »på hvilket skepp?»

»Jag har farit med »Marie Louise», destinerad till Hongkong.»

»Det är bra! Vi skola taga dig med. Inställ dig i morgon bittida på 'Käthchen Schneider'. I öfrigt blir din syssla af mera privat natur, du skall nämligen passa upp på prinsen af Lichtenfels. Du vet hvad du har att göra — städa i hytten, servera frukosten, o. s. v., och laga att kaptenen alltid finner allt i ordning.»

»Jag hoppas kaptenen skall bli nöjd», svarade gossen, bugade sig och försvann.

»Den där ser inte dum ut», mumlade amerikanaren, »men vete fan hur det kommer till, han såg så märkvärdig ut; det fanns någonting vid honom, som jag ej tyckte om. Jag tål inte, när vi möta en hvalfiskfångare som förpestar luften på flera mils omkrets med sin tranlukt, den lika litet som kvinnorna, och vid Gud, det föreföll mig, liksom — liksom om gossen luktade tran!»

Nästa morgon lämnade jakten »Käthchen Schneider» Hamburgs hamn. En stor skara människor hade församlat sig för att åse affärden. Så snart som prinsen kommit ombord, ljöd afgangssignalen.

»Lefve prins Hellmuth af Lichtenfels», ljöd det från den församlade hopen, då skeppet sattes i gång. »Lycksam resa — på återseende i Hamburg!»

»På återseende», hviskade prinsen djupt rörd. »Ja, om ni få återse mig, då kommer jag icke ensam, då medför jag min efterlängttade lycka — då bär jag lyckan upp på den tyska stranden — då medför jag min Käthchen!»

FYRTIOFÖRSTA KAPITLET.

Bland guldgräfvare!

Bort från civilisationens midtpunkt, från den blomstrande Hansastaden Hamburg, föra vi nu läsaren till amerikanska västerns vildmark, till Cripple Creek!

Ännu för tio år sedan ägde detta namn en hemlig dragningskraft inom hela Amerika, ja, till och med i de öfriga världsdelarne, ty med detta namn var begreppet om ofantliga skatter förknippadt.

Cripple Creek var vid tidpunkten för vår berättelse redan en ganska anseelig stad, visserligen efter västamerikanska begrepp. Man måste vid benämningen stad ej tänka sig en stor massa hus med kyrkor, teatrar och muséer, Cripple Creek var helt enkelt ett guldgräfvareläger, men så vidsträckt och så lifligt, att den ställde mången mellanstor europeisk stad i skuggan.

Knappt fick man i Amerika höra att guld hittats där i betydande kvantiteter, förrän äfventyrare och guldgräfvare strömmade dit.

»Den, som kommer först, får de bästa fyndigheterna», heter det hos guldgräfvarene. Inmutningen tillgår på så sätt, att den, som vill söka efter guld på en plats i lägret, sticker ned en käpp i marken med en bit papp eller trä, på hvilken han skrifer med krita eller kol: Tillhör herr N. N.

Därmed tillhör platsen mannen i fråga, han behöfver blott senare låta inregistrera den, och ingen kan taga den ifrån honom. I Cripple Creek funnos snart hundratals guldgräfvare, och som det fanns guld i stora kvantiteter, började man snart göra sig hemmastadd.

Man byggde blockhus, satte upp tält och en formlig stad uppstod med gator, torg och gränder. Någon

öfverhet kom förstås ej i fråga, polis fanns icke, och likväl upprätthölls ordningen någorlunda bra i Cripple Creek.

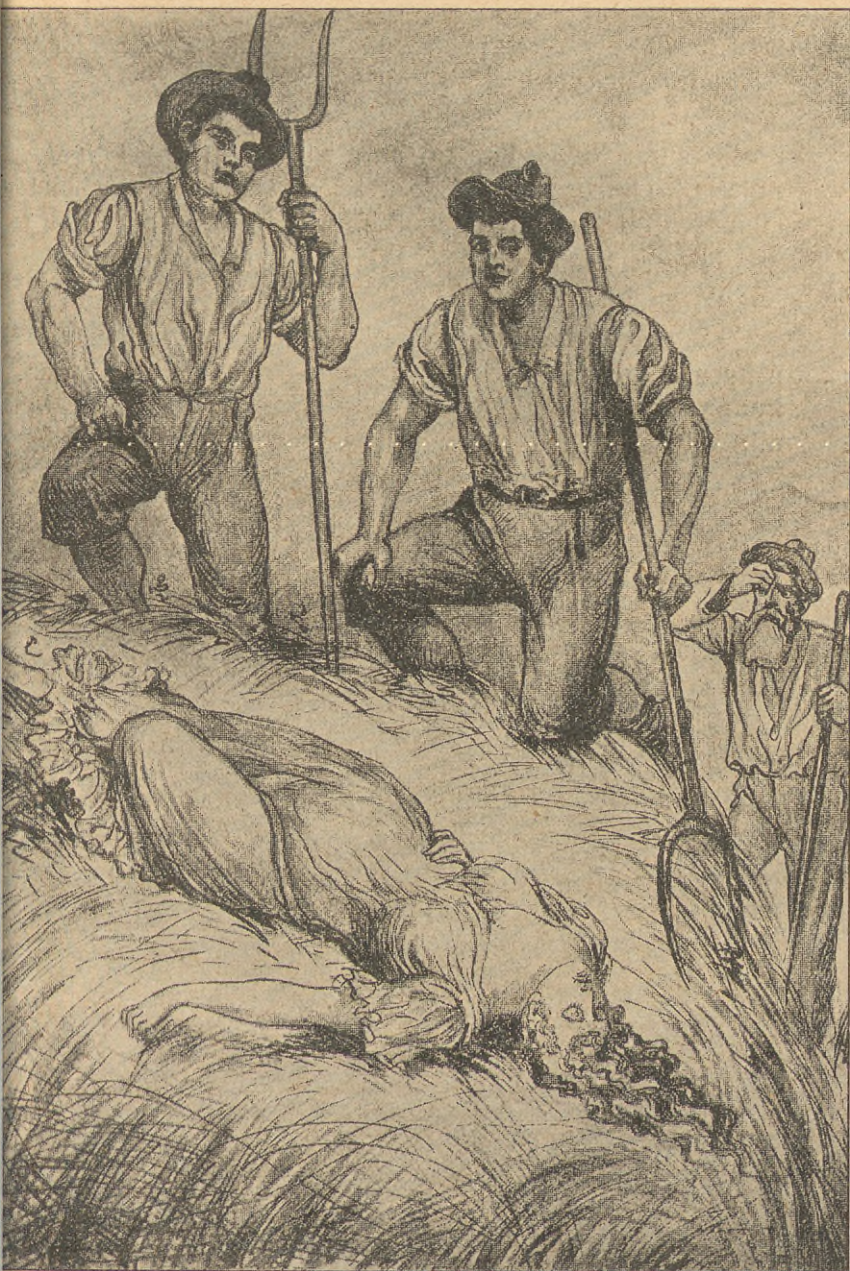
Den som stal eller begick ett bedrägeri eller mord, blef helt enkelt lynchad, det vill säga hängd.

Hvarje afton råde lif och rörelse i Cripple Creek, allra mest på varietéerna och spelhusen. Ingen sätter så lätt och gärna sina pengar på ett kort som en guldgräfvare. Må läsaren följa oss till ett sådant spelhelvete.

Det var ett långsträckt tält, som låg i den lifligaste delen af Cripple Creek. Spaniorens tält kallades det, ty det var en spanior, som höll bank där hvarje natt, och man påstod att sennor Alvarez var mycket tillmötesgående. Denne långe, mycket magre man med de stikkande, svarta ögonen, var en känd personlighet, och om han varit lika älskad som fruktad, då skulle man kunnat kalla honom en mycket omtyckt herre. Dyster, inbunden och vresig var han vid spelbordet, och ve den, som i spelet tillät sig det ringaste öfvergrepp. Äfven denna dag trängdes guldgräfvare i tältet.

Det var mestadels stora, kraftiga gestalter, och deras utseende røjde, att de voro vana att kämpa mot vind och väder. Alvarez höll bank, och på borden hopade sig insatserna. Dessa bestodo visst icke uteslutande af pengar utan ofta af guldstoff, som guldgrävaren bär i en skinnpåse vid gördeln. På borden stodo små skålar, på hvilka stod antecknad, hur mycket guldstoff de rymde; när guldgrävaren vill spela fyller han helt enkelt en sådan skål och ställer den på det kort, för hvilket han hyser förtroende.

Bredvid Alvarez lågo två laddade revolverar — en tyst uppmaning till ordning och ärlighet. Vid hans högra sida stod en man med en elegant gestalt, men som bar samma dräkt som de andra guldgräfvare. Hans solbrända ansikte omgafs af ett svart helskäggs och hans drag røjde energi och djärfhet; i detta ögonblick ut-

Midt i höet låg en ung och vacker kvinna.

tryckte de dock ett med möda återhållet raseri. Han förföljdes vid spelet af en afgjord otur.

Han hade redan under nattens lopp förlorat en anseelig summa; då han nu åter satsade ett paket banknoter på klöfver äss, dröjde det icke länge, innan spelet afgjordes till förmån för bankiren.

»Himmel och helvete», svor den svartskäggige. »Ni har då en hemsk tur i natt, Alvarez.»

»Jag råder er att sluta upp med spelet för den här gången», svarade spanioren torrt, »om ni ej tror er kunna besegra mig — jag tvingar ingen att beträda mitt tält.»

»Nå nå, tag inte så illa vid er», svarade den olycklige spelaren, »jag måtte väl ha lof att kläda min förtret i ord, eftersom jag redan förlorat fem tusen dollars åt er i dag.»

»Då kan ni ju dubblera», lydde det lakoniska svaret.

»Dubblera — det vill säga sätta dubbelt så mycket som jag förlorat, på ett kort.»

Den svartskäggige spelaren funderade ett ögonblick, därpå stack han handen i fickan och drog fram ett paket banknoter. Han räknade dem, staplade upp dem i en liten hög och lade denna på klöfver äss.

»Se här äro tio tusen dollars», sade han, »tar ni en sådan insats?»

»Jag tar en hvilken som helst insats», svarade Alvarez, »eller tror ni icke att den summa räcker, som ligger framför mig?»

»Fördömdt, jag tror att ni vunnit trettio tusen dollars i dag», ropade spelaren, »kör till alltså!»

Tio tusen dollars! Det var en insats, som icke ofta riskerades — de öfriga spelarne slutade upp med att satsa för att åse duellen, som i detta ögonblick skulle äga rum mellan spanioren och den svartskäggige. Den förre kastade korten åt höger och vänster, men då klöfver äss ändtligen föll, var det åter till förmån för spa-

nioren, som hastigt lade sin beniga hand på banknoterna.

»Ni har förlorat, sir», sade han, »vill ni dubblera än en gång?»

Utan att svara ett ord trädde den bleke mannen tillbaka, men hans blick hvilade med ett egendomligt uttryck på spaniorens ansikte.

»Det kan vara nog för i dag», sade han omsider.

»Det är det klokaste ni någonsin har gjort i ert lif, vän Adrian», sade en röst bakom honom, och samtidigt lades en hand på hans axel.»

Vid namnet Adrian spratt guldgräfvaren till, liksom om han träffats af en bösskula; han hade tydligen ej väntat att någon här skulle kunna nämna hans namn. Men då han vände sig om, gled ett leende öfver hans bleka drag.

»Är det ni, Kriegsmann», ropade han, då han såg en mager, gråhårig man framför sig, hvars dräkt lämnade mycket öfrigt att önska. »Er hade jag då icke väntat att få se här.»

»Det tror jag nog», svarade Kriegsmann, »ni inbillade er väl att man redan hängt mig i New York, och sannerligen, om jag icke vore den mest slipade skälm både i gamla och nya världen, så sutte jag nu riktigt i klistret. Men här kunna vi ej tala med hvarandra», fort for han, »låt oss draga oss tillbaka, jag har mycket att tala om för er.»

Några minuter senare lämnade de tältet.

»Jag tror vi göra bäst i att förena det nyttiga med det angenäma», sade Kriegsmann, »och äta kväll på en eller annan restaurant, ty jag måste bekänna att min mage är lika tom som min börs.»

»Går det er verkligen så illa, att ni icke ens kan äta er mätt», frågade Adrian.

»Hur kan det gå en, när man kommer direkt från rannsakningshäktet? Jag är pank, min vän, och det är er skuld.»

»Min skuld?»

»Ja, ni skall strax få höra.»

Med dessa ord drog advokaten Adrian med sig in på en matservering, hvarest den senare beställde fram en riklig måltid.

»Ni vill alltså veta, huru det gått mig», började Kriegsmann efter en stund, »sedan vi sist råkades i New York. Nåväl, jag höll på att bli dömd till tio års tukthus i följd af era brott. Detta gick till så här. Som ni vet, gjorde vi ju affären med de falska banknoterna gemensamt, och det var ju jag, som tillrådde er att fylla guld- och silfversäckarne med kopparslantar, på det att det måtte se ut, liksom om de verkligen innehöllo betydande summor. Mitt råd var bra och ni fick ju ert på det torra — eller hur?»

»Nå ja», sade Adrian och rynkade ögonbrynen, »men —»

»Lämna tills vidare alla 'men' å sido», utropade Kriegsmann. »Hör nu först hvad som hände efter er afresa. Som jag visste att ni ämnade fara med tvåtåget, tänkte jag att jag ännu skulle kunna göra en god affär, jag aflade därpå mannen, som ni bedragit, ett besök.»

Nu berättade han för sin medbrottsling, hvad som tilldrog sig på banken hos Jefferson & Co, ända till hans häktande.

»Allt gick alltså ganska bra», sade han, »och jag beräknade redan min vinst, då plötsligt en människa visade sig och kullkastade alla mina förhoppningar. Och hvilken tror ni det var? Det var den värdige Schmul Blinzeles, denna kanalje till judpojke, som bragte mig på fall. Han vittnade till min nackdel, jag blef förd till rannsakningshäktet. Jag säger er det var förfärligt! Dessa barbarer ha ingen aning om, huru man skall behandla fånger anständigt. Min cell låg till och med under jorden, och i stället för dörr var den försedd med galler, bakom hvilket man springer fram och åter liksom en tiger i sin bur. Där satt jag nu dag ut och dag

in och funderade på min belägenhet. Skulle det då ej finnas ett medel att befria mig, skulle jag verkligen få plikta med förlusten af min frihet under en längre tid? Medan jag funderade öppnades dörren till min cell och en man fördes in, som grät bittra tårar. Han var ungefär vid min ålder, var ungefär af samma storlek, och jag hörde vid hans första ord att han äfven var tysk. Han sjönk ned på det hårda lägret och ropade händervidande:

»Detta är alltså tacken för min kärlek, så långt har den bragt mig, Rosalia!»

Kärlek — Rosalia — det var nog för mig, jag satte mig bredvid mannen, slog honom på axeln och sade:

»Käre vän, historien med er Rosalia kommer dock icke genast att kosta er hufvudet, ni behöfver väl ej utgiuta några tårar för den saken.»

»Jag gråter blott öfver min egen dumhet», svarade han.

»Om ni är klok, så berätta er historia för mig, och sedan skall jag råda er. Ett godt råd kommer aldrig för sent!»

»Ni har rätt», svarade mannen, »jag vill ej heller gråta mer, men hämnas skall jag.»

»Ni menar väl att ni vill hämnas, när ni åter blir fri», sade jag, »tala nu om för mig hvad som händt mellan er och Rosalia.»

»Det är snart berättadt», sade tysken, »ser ni, jag heter Jeremias Funcke och kom hit till Amerika för att göra min lycka. Jag är bagaregesäll, jag förstod mitt yrke och lyckades inom kort etablera egen affär. Den gick bra och jag förtjänade pengar. Men under första året af min vistelse i New York mötte jag en dag en landsmaninna, en tjänsteflicka, som äfven kommit hit för att göra sin lycka. Hon hade fått ett bra herrskap och fick en god lön. Snart var vänskapsförbundet slutet. Vi träffades hvarje söndag, och ni vet väl hur det går, när man kommer sent hem på kvällen, och —»

»Kort sagdt», inföll jag, »ni älskade hvarandra och ni gifte er med hvarandra.»

»Nej, det är just saken, ingendera af oss hade tid att gifta sig, ty ser ni, hon tjänade hos en gammal herre, som hon måste sköta, och han hade lofvat henne att hon skulle få ärfva honom, och därför ville hon ej lämna honom. Men gubben dog icke, och slutligen, ser ni», tyckte Jeremias Funke, och hans röst blef en smula osäker, »blir ju en flicka, som är öfver trettio år, icke vackrare, och sedan — då kom Tilly, en annan landsmaninna, som endast var aderton år, och hon var bodmamsell hos mig, och ni vet väl — principalen och bodmamsellen —»

»Jag vet allt», ropade jag, »men vidare, saken tyckes hafva blifvit invecklad genom denna Tilly.»

»Invecklad», stönade Jeremias Funke, »jo jag tackar, ty ser ni, gubben dog och hade varit nedrig nog att hafva gjort slut på sina pengar, så att Rosalia ej fick en enda cent. Skulle jag nu gifta mig med en gammal flicka, som ingenting ägde — nej, herre, det kunde jag icke, men då skulle ni hafva hört Rosalia! Hon ställde till en formlig drabbning i min bagarbod.»

»Det var ju utmärkt», ropade jag, »Rosalia har gjort sig skyldig till hemfridsbrott och ärekränkning. Hvarför ställde ni icke genast till åtal mot henne?»

»Jag var glad att bli kvitt henne», ropade Jeremias Funke, »jag kysste Tilly, och vi lofvade hvarandra evig kärlek och trohet. Men nästa dag — kom en detektiv och häktade mig.»

»Kunde väl tro det», anmärkte jag. »Naturligtvis har Rosalia låtit häkta er för löftesbrott. Amerikanarne ta den saken förbaskadt allvarligt. Om ni sagt till en flicka: 'Jag älskar dig, du skall bli min hustru!' Då måste ni gifta er med henne eller — betala.»

»Betala — hur mycket?»

»Ganska mycket», anmärkte jag torrt, »men hör på. När en flicka fått ett äktenskapslöfte af en man, och

han ej uppfyller det, då går hon helt enkelt till polisen och låter häkta honom, och det är hvad som skett med er. Nu får ni sitta här, tills ni förklarar er beredd att gifta er med fröken Rosalia.»

»Aldrig», skrek han, »jag kan ju icke göra det, jag har ju äfven lofvat Tilly att gifta mig med henne. Jag är väl ingen turk heller!»

»Vet ni, min vän», sade jag, »det är ett svårt fall, men visst icke förtvifladt, och om ni vill anförtra er åt mig, kan jag kanske rädda er.»

»Rädda mig, min herre», ropade han, »ni tyckes vara en klok man, jag betalar gärna hundra dollars, om ni hjälper mig ur klistret.»

»Det beror helt och hållet på försvaret», sade jag. »Sannolikt blir ni redan i dag förd inför domaren, och en man som ni, som icke ens talar engelska, är på förhand förlorad. Men om ni så vill, skall jag gå till förhöret i ert ställe. Därtill behöfs endast att vi byta kläder, och att ni sedan, när ert namn ropas upp, förhåller er alldeles lugn.»

»Nå och sedan?»

»Sedan faller ett frikännande utslag i målet Funke», sade jag, »den goda Rosalia går hem med en lång näsa, och ni slipper ut ur denna afskyvärda cell och kan smeka och kyssa er Tilly så mycket ni behagar.»

Den beskedlige mannen gick in på förslaget. Vi bytte kläder, hvarvid jag drog det kortaste strået, ty han hade varit i arbetsdräkt, då han blef häktad. Men jag tröstade mig någorlunda, då jag fann en välspäckad portmonnä i fickan. Den hederlige Jeremias Funke iförde sig alltså min bonjour, och jag fördes till förhöret i hans ställe.

En enda blick sade mig att fröken Rosalia ej själf infunnit sig vid förhöret utan låtit representera sig af sin advokat.

»Är ni Jeremias Funke?» frågade domaren.

»Yes, sir.»

»Talar ni engelska?»

»*A little.*»

»Så försvara er då», ropade domaren, »ni är åtalad för att hafva brutit ett äktenskapslöfte. En viss Rosalia Himmelkratzer påstår att ni lofvat henne äktenskap, men att ni nu lefver tillsammans med en annan person, som är anställd hos er.»

»Kanske ni menar min Tilly, herr domare?»

»Hörde ni det», ropade advokaten triumferande, »min Tilly» sade han, »det är tillräckligt, i öfrigt ha vi bevis», fortfor han och drog fram ett paket gulnade bref. Och nu började han läsa upp herr Jeremias Funkes ömma utgjutelser till den fyrtiofemåriga jungfrun.

»Jag yrkar», slutade han, »att den anklagade dömes att infria sitt löfte till min klient Rosalia Himmelkratzer, eller att han i motsatt fall hålles i häkte, tills han förklarar sig beredd att infria det.»

Domaren fällde verkligen domen och jag ställde mig liksom om jag blifvit i högsta grad förvånad.

»Och min Tilly», stammade jag.

»Hon kommer naturligtvis att stämma er efteråt», hviskade advokaten till mig. »Men om ni ger mig trehundra dollars, skall jag göra upp hela saken för er och äfven hjälpa er så att ni sedan kan gifta er med er Tilly.»

»Nåväl, jag lofvar er trehundra dollars», sade jag.

»Det är bra, ni är god nog för pengarne», svarade advokaten, »jag vet ju att ni har ett stort bageri vid sjunde gatan. Hör alltså mitt råd. Låt lugnt viga er vid Rosalia Himmelkratzer i dag, ty det måste ske, men låt skilja er i morgon och gift er med Tilly i öfvermorgon. Begriper ni?»

»Det gör jag», svarade jag, »och jag skall lyda ert råd.»

»Då hämtar jag mina trehundra dollars i afton», sade advokaten och vände sig därpå åter mot domaren.

»Ers härlighet», sade han, »det har nu lyckats mig

förmå den anklagade att genast låta viga sig vid min klient.»

»Well, det är det förståndigaste ni kan taga er till, herr Funke», sade domaren, »ni skall nu, åtföljd af två rättsbetjänter, föras till mayorn i New York, som skall fullborda vigseln. Ni, herr advokat, måste taga en vagn och fara efter er klient, för att äfvenledes föra henne till City hall.»

Advokaten aflägsnade sig med en djup bugning och jag förmådde knappt behärska min sinnesrörelse, ty nu öppnade sig ju för mig vägen till friheten och jag kunde hoppas få undgå tukthuset. Jag öfverlämnades åt två rättstjänare, som förde mig till en täckvagn, som redan stod utanför rättssalen. Rättstjänarne betraktade mig naturligtvis ej mera som en fånge. Vi skredo uppför stora trappan i rådhuset, som ledde till mayorns mot-tagningsrum.

»Mina herrar», sade jag nu till mina följeslagare, »skänk mig några minuter, jag skulle vilja köpa litet blommor åt min brud.»

»Det går inte för sig», sade den ene rättstjänaren, en liten satt, korpulent man, »men ge mig pengarne, så skall jag ombesörja blommorna.»

»Tack så mycket», svarade jag, »var då snäll och köp en bukett för den här dollarn.»

Den tjocke skyndade nedför trappan och jag blef ensam med den andre.

»När vigseln är fullbordad», sade jag plötsligt, »då skola vi allt ha roligt. Jag hoppas att ni, min vän, och er kollega vilja göra mig det nöjet att följa med till en liten kollation i min bostad. Jag har ett vin från Kalifornien, som skall smaka er. Om blott mina tjänare där hemma kunde få veta att det skall bli fest», tillade jag fundersam. »Vet ni, ni skulle allt kunna göra mig den tjänsten att skicka ett telegram till min bostad.»

»Det kan väl gå för sig», ropade rättstjänaren, »te-

telegrambyrån är i huset bredvid. Om två minuter är jag här tillbaka, vänta mig här.»

»Det förstås jag väntar», ropade jag. Mannen drog fram en annotationsbok ur fickan, jag skref telegrammet, lämnade honom de behöfliga pengarne och han stormade ned för trappan.

Jag väntade lugnt tills han försvunnit, men därpå lade äfven jag benen på ryggen, och det säger jag er, Adrian, aldrig har väl någon kommit fortare ned för rådhustrappan. Jag hade sett rättstjänaren taga vägen åt höger, jag sprang alltså åt vänster och närmade mig utgången genom en lång korridor. Men just som jag närmade mig dörren, stannade en vagn framför densamma och advokaten steg ur, åtföljd af en dam — Rosalia Himmelkratzer.

»Jag är förlorad», tänkte jag, men upptäckte i densamma att jag kunde gömma mig bakom den öppna dörren.

»Skynda på, min herre», ropade damen, »låt oss ej förlora en minut — nu har jag väntat femton år, nu släpper jag honom icke.»

Advokaten smålog och skred vidare med henne. Knappt hade de försvunnit, förrän jag lämnade mitt gömställe. Jag tog en vagn och for till järnvägsstationen, ty jag beslöt naturligtvis genast att åter uppsöka er, min käre Adrian, och jag visste att ni begifvit er till guldgräfvaredistriktet. Jag anlände välbehållen till Denver, där började emellertid mina mödor och besvärligheter. Men åt fanders nu med alla mödor och faror», ropade Fritz Kriegsmann, »nu är jag hos er och i säkerhet.»

»I säkerhet», svarade Adrian, »ja, alldeles riktigt. Här kan ni arbeta lugnt utan att behöfva frukta att bli häktad.»

»Arbeta», sade advokaten långsamt, »ni tror väl ej att jag kommit hit för att arbeta? Det faller mig då visst icke in, jag behöfver icke gräfva upp pengarne ur jorden, jag håller dem ju i handen.»

Adrian sände honom en förvånad och misstrogen blick.

»Jag förstår er icke», sade han, »är ni så rik att ni ej mer behöfver arbeta?»

»Rik? — Jag är alldeles pank och äger det oakadt en förmögenhet, af hvars räntor jag kan lefva mycket bra, när jag kommer tillbaka till Europa. Det faller mig naturligtvis icke in att stanna i detta usla land, och jag menar därför att vi göra bäst i att genast göra upp affären.»

»Affären? Hur så?»

»Jag menar att ni gör bäst i att med ens utbetala mig den summa, som jag har att fordra af er.»

»Jag vet icke hvad ni talar om», sade Adrian med en dyster blick, »men jag anar att ni inbillar er att jag är skyldig er pengar.»

»Inbillar mig», ropade Kriegsmann, »den saken är väl lika klar som att två och två äro fyra.»

De båda männen mätte hvarandra med fientliga blickar. Men äntligen bröt Adrian tystnaden och sade i iskall ton:

»Sak samma, jag betalar er icke en cent.»

»Vill ni bedraga mig», ropade Kriegsmann, »hvem var det då, som hjälpte er att utföra det stora bedrägeriet hos Jefferson & Co? Hvem hjälpte er att fly och förebyggde att ni blef ertappad på vägen till Cripple Creek? Det var jag, ingen annan än jag, och nu nek-
kar ni att utbetala mig hälften af bytet, som tillkommer mig?»

»Ännu ett ord, din hund, och jag skjuter ned dig», hväste Adrian, »icke en cent får du, ty ingen annan än jag utförde hela kuppen. Jag fordrar att framdeles blifva förskonad för era utpressningsförsök. Men ni är i nöd, därför vill jag ej lämna er i sticket. Tag dessa tusen dollars, med dem kan ni börja en eller annan affär här i Cripple Creek.»

Med dessa ord drog Adrian fram en plånbok från

sitt stöfvvelskaft, öppnade den och bjöd Kriegsmann några banknoter. Men advokaten tog dem icke utan stirrade med giriga blickar på den väl späckade plånboken.

»Ni kan tro mig eller låta bli», sade Adrian, »men mitt byte var absolut icke så stort, som ni tyckes antaga. Dessutom har jag ständigt haft otur, denne fördömde spanior har redan plockat mig duktigt. Men tag nu dessa tusen dollars.»

Kriegsmann tog dem men utan att tacka.

»Och nu tror jag», fortfor Adrian, »att det blir bäst att vi ej känna hvarandra här. Dessutom vill jag ge er ett godt råd. Försök icke att här utöfva någon stöld eller något bedrägeri, här finns inga domare, men många bödlar, och man gör förbaskadt små omständigheter med den, som öfverträder lagen.» Med dessa ord vände han ryggen åt advokaten och trädde ut på gatan.

»Gå du bara», mumlade Kriegsmann med en hatfull blick, »du undgår mig ändå icke, du skall nog få betala mig hvad som tillkommer mig.»

I detsamma riktades Kriegsmanns uppmärksamhet på en vacker, hvit mulåsna med en guldbroderad sadel. På åsnan red en fantastiskt klädd man, som blåste på en trumpet, och då en liten hop församlat sig kring honom, ropade han:

»Mina damer och herrar. Jag har det meddelandet att göra er att en stor öfverraskning och en sällsynt njutning väntar den ärade allmänheten i Cripple Creek. Medveten om att publiken i denna stad hyser stort intresse för konsten har den hedervärde Mac Kelly, direktören för en internationell teatertrupp, beslutit gifva några föreställningar i Cripple Creek. Mina damer och herrar, ni skola där få tillfälle beundra de största artister, dansare, sångare och akrobater, som uppträdt med ofantlig framgång i Paris, London, Berlin och Wien, och framför allt i New York. Bland dem måste särskildt framhållas den så kallade tyska näktergalen, romansångerskan fröken Katarina Taylor.

Mina damer och herrar, i morgon afton klockan åtta öppnas föreställningarne med en extra galaföreställning i Mathias Brokers stora danssalong. Första platsen kostar tio dollars, den andra fem och den som tror sig kunna anförtro sig åt sina egna fötter under en tid af fyra timmar, betalar endast en dollar, men anses som en fattiglapp.

Mina damer och herrar, vi hoppas på ett talrikt besök. — Knifvar och revolverar måste aflämnas i garderoben.»

FYRTIOANDRA KAPITLET.

Hvem är hon?

Detta meddelande väckte det största uppseende i Cripple Creek och försatte guldgrävarne i ett rus af förtjusning. Prisen fann man löjligt låga. Direktören måste ej vara affärsman, han skulle kunnat fordra femtio dollars för en sittplats och skulle ändå fått fullt hus.

Herr Mac Kellys sällskap höll sitt intåg i all stillhet, detta kanske af giltiga skäl, på det att publiken ej genast måtte känna sig besviken, ty sällskapet bestod i ett för allt af sex personer, inklusive Mac Kelly själf.

Det fanns öfver hufvud taget endast en dam bland artistpersonalen, och om hon var ful eller vacker, kunde tills vidare ej afgöras, ty hon bar vid ankomsten ett tätt flor framför ansiktet. Hennes gestalt lät dock hoppas det bästa, ty den var smärt och ungdomlig och hennes hållning föreföll så säker och tillika så förnäm, att Mathias Broker förvånad skakade på hufvudet och sade:

»Nog har jag sett många kvinnliga artister, men aldrig en sådan, som till och med går med flor för aniktet.»

Föreställningen var annonserad till klockan åtta, men redan på middagen rådde lif och rörelse i staden, och guldgrävarne kommo i långa slutna led från de kringliggande grufdistrikten. Hundratals skäggiga karlar strömmade till stadens krogar och spelhus, och vid fyrtiden på eftermiddagen öppnade Mathias Broker konstens tempel och guldgrävarne stormade med vild fart in i lokalen; de trängdes och knuffades för att skaffa sig goda platser, ty endast tiodollarsplatserna voro numererade, och vid sextiden var den stora salen, som rymde två tusen personer, fylld till sista plats.

En förfärlig hetta rådde i salen, och som guldgrävarne fördrefvo tiden före föreställningens början med att röka, var luften uppfylld af tobaksångor. Deras blickar voro fulla af förväntan riktade mot den lilla scenen vid salens ena ände, och då klockan slog åtta, började man stampa med fötterna, så att herr Broker sände en bekymrad blick i riktning mot träpelarne, som uppburo taket.

Nu visade sig en ung man med fladdrande lockar och iförd ett klädesplagg, som väckte guldgrävvarnes häpnad — han bar nämligen frack. Först skakades salen af ett skallande skratt, men därpå klappade en spefågel i händerna, och nu erhöll den frackklädde en applåd, öfver hvilken en Salvini skulle kunnat vara stolt.

Han bugade sig åt alla håll och slog sig därpå ned framför ett gammalt klaver, det enda som fanns i Cripple Creek, och nu blef det alldeles tyst i salen. Pianisten utförde en vaggande vals, belönades med stormande applåder och måste spela sju musiknummer efter hvarandra. Omsider förklarade han då genom gester för publiken att ridån skulle gå upp och föreställningen börja.

Det var en äkta specialitetsteater och guldgrävarne roade sig kostligt. De beundrade akrobaterna, jublade öfver en komikers dumma vitzar, och då nu en trollkonstnär uppenbarade sig och drog ut guldslyntar ur

männens näsor och öron och bryggde punsch af bomull, ville applåderna aldrig taga slut. Därmed var första afdelningen slut, och under pausen hade Mathias Broker och hans fru alla händer fulla vid buffeten.

Då klockan ljöd skyndade männen tillbaka till sina platser. Andra afdelningen väckte ännu större hänförelse än den första. Nu uppträdde en eldslukare, i öfrigt densamme som trollat fram guldmynten, och därpå uppfördes en liten fars af tre personer, samt mycket annat, och nu kom kvällens stora tilldragelse, uppträdandet af den tyska näktergalen, den världsberömda Katarina Taylor.

Den, som en gång lefvat i Amerika, vet, hur högt amerikanarne älska sång och musik, och äfven guldgräfvorne voro förtjusta vid utsikten att få höra en sångerska. Dessa råa män förvandlades till barn i det ögonblick ridån gick upp och en röst hördes sjunga en tysk sång bakom kulisserna. Det var en sång, som skulle härma näktergalens toner, den lät så ljuf och full af längtan och därjämte så naturlig och enkel och framtrollade säkert för många af dessa män det älskade, aldrig glömda hemmet.

Då sången slutade, ljöd en dånande applåd, åtföljd af ropen:

»Lefve den tyska näktergalen! Hurra, hurra och än en gång hurra för fröken Katarina Taylor!»

Hon hade visat sig på scenen och tjusade alla, denna ljufva varelse, som stod där och med ett småleende kring läpparne blickade ned på de vilda männen, som aldrig tycktes vilja sluta upp att applådera.

Sångerskan var kostymerad som — en näktergal.

Hon bar en dräkt af grått siden, som slöt sig tätt intill hennes smärta gestalt, och en grå mössa af fjädrar bildade en förtjusande ram åt hennes vackra ansikte. Två små vingar, som konstnärinnan kunde spänna ut och draga ihop medelst en osynlig snodd, fullbordade illusionen.

Sedan jublet omsider upphört, kunde klaverspelaren fortsätta att spela, och näktergalen sjöng. Hon sjöng om vår och kärlek, om längtan och den renaste lycka, om tårar och försakelse, och guldgrävarne tröttnade ej på att höra henne.

Men hvad var detta? Sångerskans röst började plötsligt darra och nu — nu slog den lilla ljufva näktergalen händerna för ansiktet, och de personer, som voro närmast estraden, sågo tydligt att hon grät. Då blef det så stilla i salen, att man skulle kunnat höra en knappnål falla till golvet, den profana danslokalen tycktes plötsligt hafva förvandlats till ett tempel, och äfven de råaste själar kände sig djupt gripna.

Hur var det möjligt att en så vacker, ung och förtjusande flicka kunde vara så olycklig? Och då guldgrävarne förelade sig denna fråga, önskade de få veta, hvarifrån denna flicka kommit, hvem hon var och hvad som förmått henne att resa till denna ödemark i stället för att hon ju skulle kunnat fira triumfer i New York på stora operan.

Kunde det vara en önskan att förtjäna pengar? Men denna önskan skulle hon väl kunnat få uppfylld i Amerikas storstäder och skulle ej för den sakens skull behöft fara till äfventyrarne i Cripple Creek.

Var det kanske guld, som lockade henne? Knapast korsade denna tanke människens hjärna, förrän den ene hviskade åt den andre:

»Låt oss skänka henne vårt guld, kamrater», och då skedde något, som säkerligen aldrig händt på någon annan teater.

»Tag detta, tyska näktergal», ropade en guldgräfvare, ryckte af sig den lilla skinnbörs som han bar vid gördeln och kastade upp den på scenen, så att den föll ned vid sångerskans fötter.

»Hurra, Tom Brace har träffat det rätta», ljöd det då från hundra strupar, »fram med ert guld, gossar, nu gäller det att visa, om ni ha hjärtat på rätta stället»,

Landatorn grep oförskräckt tag i den olyckliges ben och drog upp honom ur träsket.

och nu regnade det guld öfver den unga sångerskan, som stod där alldeles häpen och utan att kunna få fram ett ord blickade ned på de skatter, som hopade sig vid hennes fötter.

Men Tom Brace, som gifvit det berömvärda exemplet, betydde sina kamrater att hålla sig tysta och höll därpå följande tal till konstnärinnan:

»Fröken Taylor, ni har kommit till denna vildmark som en stjärna i vårt eländes natt. Ty vi äro omgifna af elände, äfven när lyckan ler åt oss, och när vi vinna guld ur marken genom vårt arbete. Ni ser här alla nationer församlade, och hos oss alla lefver minnet af hemmet, antingen detta nu finnes under söderns palmer eller i den isbetäckta nordnen, och ni, fröken Taylor, har i dag för vår själ framtrölat hemmet, syskonen, vännerna, älskarinnan och hustrun — allt hvad vi lämnat, ni har för denna natt förvandlat oss från djur till människor.»

»Bravo», ropade guldgräfvärne, och Tom fortfor:

»Hvad ni gjort för oss, fattar ni väl knappast själf, men vi veta det. Och för att visa er vår tacksamhet, har hvar och en af oss gifvit sin skärf, för att ni må taga ett godt minne med er af Cripple Creek. Tag dessa skatter, som ligga vid era fötter, de tillhöra er, och tro mig, min fröken, det finns ingen enda skojare i Cripple Creek, hvarest det ändå finns så många af den sorten, som skulle vilja fräntaga er ett enda korn af de gyllene skatterna, eller hur, gossar? Här finns många uslingar, men en sådan usling finns icke.»

»Till närmaste träd med den, som vill rövva från fröken Taylor», ropade åtskilliga röster.

Omedvetet hukade sig i detta ögonblick en man ned, som stod alldeles i närheten af estraden och som med giriga blickar formligen slukat de gyllene skatterna. Det var den hedervärde Berlinadvokaten Fritz Kriegsmann, och det var en stor lycka för honom att männen i Cripple

Creek ej voro några tankeläsare, ty annars skulle det snart varit slut med honom.

»Och nu i väg med er gossar», befallde Tom Brace. »Teaterkvällen är slut och har varit mycket lysande. Som ni hör, äger en andra representation rum inom de närmaste dagarne, vi få då än en gång nöjet att höra fröken Taylor. Må ingen af er saknas den kvällen, salen måste vara så full, att den knakar i alla fogar.»

»Lefve den tyska näktergalen», ropade guldgrävarne å nyo, och marscherade därpå till tonerna af »Stjärnbaneret» ut ur salen. Endast Tom Brace och ett par af hans vänner stannade kvar för att samla ihop det skördade guldet åt sångerskan, hvarpå det stoppades i en säck, som förseglades på stället.

FYRTIOTREDJE KAPITLET.

Den tyska näktergalen.

Under tiden hade äfven direktören, herr Mac Kelly, kommit upp på scenen. Han var en reslig man omkring femtio år gammal. Hans ansikte røjde stor intelligens, och när man såg honom med den gyllene lornjetten på näsan, skulle man fastmer kunnat tro honom vara en rik och oberoende forskare, än ledaren af en usel teatertrupp.

Han tryckte Tom Braces hand och sade därpå till sångerskan:

»Nu, fröken Taylor, har ni ju blifvit rik, när allt kommer omkring lämnar ni mig väl rent af i sticket och låter mig ensam draga mina färde.» Dessa ord åtföljdes af en sällsam blick, men lika sällsamt var sångerskans svar:

»Nej, Mac Kelly, vore jag än aldrig så rik, skulle det dock ej hindra mig att fortsätta resan vid er sida. Och ginge än vår väg genom den förfärligaste ödemark, skulle jag dock hårda ut hos er liksom ni hos mig.»

Dessa ord uttalades med låg röst och Mac Kelly nickade belåtet med hufvudet. Därpå buro Tom Brace och hans kamrater säcken till sångerskans rum, som befann sig i en liten gårdsbyggnad vid Mathias Brokers hus, hvarest artisterna blifvit inkvarterade en trappa upp. Två ganska vackra och hemtrefliga rum beboddes af den tyska näktergalen, och äfven Mac Kelly hade här reserverat sig ett litet rum. Sedan guldgräfvarne ställt ifrån sig säcken ämnade de aflägsna sig, men hejdades genom ett rop från fröken Taylor.

»Mina vänner», sade hon, i det hon räckte handen åt hvar och en af dem, »jag är alltför djupt rörd för att visa er min tacksamhet på ett passande sätt, men när vi träffas åter, skall jag visa er, hvad jag känner för er.»

»Här kan ej vara fråga om någon tack», svarade Tom Brace. »Ni har sjungit för oss, det är mycket mera värdt än den här säckens innehåll. När ni lämnar Cripple Creek, skola vi bilda en eskort åt er, ty det finns ju öfverallt elaka människor. Tills vidare är guld det väl förvaradt här.»

Katarina Taylor och direktören blefvo ensamma. Då gick den förra fram till Mac Kelly och frågade:

»Har ni sett honom?»

»Nej», svarade Mac Kelly, »han var icke där. Jag har visserligen aldrig sett honom personligen, men ni har ju lämnat mig hans bild och gjort mig uppmärksam på åtskilliga kännetecken, så att jag genast måste känna igen honom.»

»Då ha vi alltså hoppats förgäfvos», sade den vackra sångerskan och sjönk med besviken min ned på en stol, »och nätet, som vi trodde oss hafva knutit för att fånga denne usling, har svikit oss.»

»Annu är ingenting förloradt», sade direktören, »tvärt om, att han ej kommit bevisar att han har dåligt samvete.»

»Men om han kanske icke alls är här?»

»Då resa vi vidare», svarade direktören, »tills vi hitta honom. Den summa han stulit från Jefferson & Co, omkring två millioner dollars, är stor nog för att man bör göra sig den största möda, och jag är öfvertygad om att vi nog skola få tag i brottslingen, så visst som jag är detektiven Fitzroy, i New York kallad »Spårhunden». Naturligtvis räknar jag därvidlag på er hjälp och min enda fruktan är att era gamla känslor för uslingen, som ju dock är er bror, skola vakna i det afgörande ögonblicket, så att ni lämnar mig i sticket.»

»Nej, aldrig, herr Fitzroy, jag stannar hos er och bistår er, så visst som jag icke är sångerskan Katarina Taylor, utan helt enkelt Käthchen Schneider.»

»Jag tror er», ropade detektiven, »fastän ni då verkligen heter Käthchen Taylor. Taylor är ju det engelska ordet för Schneider.»

»O, herr Fitzroy», fortfor den vackra flickan och hennes ögon fylldes med tårar, »ni vet icke hur svårt allt detta är för mig, men Adrian har handlat alltför uselt för att jag skulle kunna förlåta honom.»

»Det har han», sade detektiven allvarligt, »och jag kan ej dölja för er att den förlust, som Jefferson lidit, är mycket betänklig. Det beror på om firman framdeles skall kunna hålla sig uppe, eller om den skall nödgas likvidera. Affärsvärlden har fått reda på stölden och har blifvit mistrogen, med ett ord, Jefferson & Co stå på branten till ruin; allt beror på, om vi lyckas få tag i tjuften och taga rofvet ifrån honom, i så fall är firman räddad, hvarom icke —»

»O, det är förfärligt», ropade Käthchen och betäckte ansiktet med sina händer, »nu först förstår jag, hvilket förfärligt ansvar vi två iklädt oss.»

»Nå, det var då åtminstone en utmärkt idé att ni,

då ni så plötsligt lämnade Jeffersons hus, allra först vände er till mig. Jag hade ännu ej hört af stölden, då ni meddelade mig hvad som skett och bad mig råda er, hvilken väg ni borde slå in på. Jag bad er vänta på mitt kontor, for genast till Jefferson och återvände åtföljd af honom. Han kysste era händer och bedyrade att han nog skulle kunna resa sig efter förlusten, men på vägen hade han redan sagt mig, att firman ej kunde bära densamma. Slutligen bad han mig åtaga mig hela affären, och fastän jag hade åtskilliga viktiga uppdrag i New York, beslöt jag mig dock för att lämna dem åt en kollega och tillsammans med er resa ut för att taga reda på er brors vistelseort. Detta var ingen lätt sak, ty han hade ej efterlämnat några spår. Jag samman kallade emellertid mina agenter, och samma afton visste jag redan att han begifvit sig direkt från banken till Baltimore—Ohiolinjens station. Han hade kommit dit i sista ögonblicket för att komma med tåget och hade i brådskan tappat en näsduk, som ni bestämdt förklarade tillhöra er bror. Redan samma afton reste äfven vi mot Västern; vi passerade Detroit och kommo till Chicago. Här fick jag veta att en man, hvars signalement passade på Adrian, förfrågat sig noga om vägen till Denver, och nu kände jag hans resas mål. I Denver kunde han icke stanna, ty där fanns ingenting för honom att göra, men han hade tydligen begifvit sig till guldfälten. Där trodde han sig sannolikt vara i säkerhet, emedan det, som bekant, ej finns någon polis vid guldgräfvarelägren. Jag stannade tills vidare kvar i Chicago och förfrågade mig vid tillfälle hos några guldgräfvare, om de sett Adrian i Cripple Creek.

Jag beskref honom för dem, och de förklarade alla att en sådan man fanns i lägret och gräfdde efter skatter liksom alla andra. Nu var jag säker på min sak, jag visste hvar jag skulle söka fågeln och hvar jag kunde fånga honom. Men jag insåg äfven att vi ej utan vidare kunde begifva oss till Cripple Creek, om vi ej skulle

riskera att Adrian skulle känna igen oss. Vi måste anlägga en förklädnad och måste äfven ha en giltig orsak att komma hit; jag beslöt alltså att bilda en liten teatertrupp och uppträda som direktör för densamma. Hos er, fröken Käthchen, upptäckte jag en stor talang för sång, jag kunde därför lugnt engagera er som min »stjärna». Jag litade på att Adrian skulle bevista våra föreställningar liksom alla de andra guldgräfvarne, men han var icke där.»

»Kanske han varit här och åter rest sin väg», sade Käthchen.

»Han måste vara här», svarade Fitzroy med stor bestämdhet. »Hvart skulle han hafva tagit vägen? Jag är öfvertygad om att vi snart skola få tag i honom.»

Under detektivens sista ord hade Käthchen rest sig och gått bort till väggen, som skilde hennes rum från rummet bredvid, och lagt örat till densamma och lyssnade.

»Hvad gör ni, fröken Käthchen», hviskade Fitzroy.

»Pst — var tyst. Det föreföll mig nyss, liksom om någonting rörde sig bakom träväggen, jag hade en känsla, liksom om en människa eller ett djur smög sig långs med väggen.»

»Man måtte väl ej ha spionerat på oss», hviskade detektiven, »det vore då mycket förargligt. Låt oss i alla fall förskaffa oss upplysningar om vår grannes person.»

Med dessa ord gick detektiven bort till dörren och drog i klocksnöret. Snart inställde sig Mathias Broker i egen person för att fråga efter herrskapets befallningar, och mottogs af detektiven med frågan:

»Finns det ännu ett rum bredvid detta?»

»Icke ett rum utan en usel liten kammare, som stått tom ända tills i går.»

»Är den då nu bebodd?»

»Ja, min herre, af en stackars fan, som kommit hit för att gräfva guld, men som ännu så länge ej har en styfver på fickan.»

»Hvad är det då för en person», frågade Fitzroy, »det intresserar oss att få veta, hvem som är vår granne.»

»Hans namn kan jag ty värr ej säga er», svarade värden. »Han har hyrt kammaren på åtta dagar och betalt hyran i förskott, i öfrigt tyckes han hafva varit ett slags skrivvare där borta i Östern, eller, om min människokänedom icke bedrar mig, har han kanske varit advokat; ni vet nog att man genast känner igen detektiver och advokater på nästippen, om de än kläda ut sig aldrig så väl.»

»Tror ni verkligen», sade Fitzroy med ett skratt. »Ja, ja, detektiverna äro då alldeles till öfverlopps här i världen.»

»Just så», ropade värden, »det vore tusen gånger bättre, om det patrasket ej funnes till. Men ursäkta mig nu, mitt herrskap, jag har alla händer fulla.»

Värden aflägsnade sig hastigt och Fitzroy sade med en axelryckning:

»Nu äro vi lika kloka sòm förut, men jag tror likväl att vi ej ha något att frukta af vår granne. Han har kommit hit i går och kan alltså omöjligt hafva gjort Adrians bekantskap. Nu tycker jag emellertid att vi göra bäst i att beställa en god supé här på vårt rum. Jag skall gå och säga till.»

Sångerskan blef ensam. Hon gick bort till fönstret och blickade ut på de af månen belysta bergen.

»Jag måste göra det», hviskade Käthchen, »men det blir ej lätt för mig att öfverantvarda min bror åt tukthuset. Jag måste förskaffa Jefferson hans förmögenhet åter, jag kan icke stå för honom som syster till en tjuf och lugnt åse att man förfördelar honom, den ädle mannen, som varit en verklig vän för mig. En verklig vän! Och hvar dväljes då han, som är tusen gånger mer för mig än en vän? O, Hellmuth, om du visste hvad jag lider för din skull! Har du då alldeles glömt mig? Ja, det har du, ty du har förmålt dig med en annan, och jag har endast minnet kvar af de lyckliga

stunder jag vistats i din närhet. O, min Gud, hvad har det då blifvit utaf mig! Bland Sierra Nevadas vilda berg vistas jag på jakt efter min bror, och uppträder här under en förklädnad — o, Käthchen Schneider, lifvet har gjort dig till skådespelerska! Men kanske mitt olycksöde just har visat mig denna utväg för framtiden. Jag skall möjligen kunna blifva det, som jag nu endast låtsas vara, en konstnärinna — en sångerska och därigenom förtjäna mitt dagliga bröd. Ja, jag skall sjunga, medan hjärtat håller på att brista, det stod skrifvet i stjärnorna att vi ej skulle blifva förenade. Så blif då lycklig, min älskade, jag kommer att dö som jungfru!»

FYRTIOFJARDE KAPITLET.

Mordklyftan.

Då de första guldfynden gjordes i Cripple Creek, sträckte sig fältet, som af giriga händer genomletades efter guld, endast kring tältstaden, som nu utgjorde Cripple Creeks midtpunkt. Sedan, då guldgräfvarnes skara alltjämt ökades, vidgades äfven guldgräfvareterrängen allt mer i riktning mot bergen. Nu stodo de bortersta stugorna helt inne mellan dessa, och just där hade man på senaste tiden funnit ovanligt rika fyndigheter.

På den smala vägen, som ledde till Sierra Nevada, vandrade den natt, som följde på den tyska näktergalens triumf, en man, som det tycktes försjunken i djupa tankar. Den ensamme vandraren var Fritz Kriegsmann.

Han tycktes ej känna sig synnerligen väl till mods, medan han skred fram den besvärliga vägen, ty han förde ofta handen till byxfickan för att öfvertyga sig om

därvaron af sin med fem kulor laddade revolver. Ändt-
ligen stannade han utanför en liten stuga, ett äkta block-
hus, som endast hade en dörr och två fönster.

»Här måste det vara», hviskade han, »ja, här måste
han bo, därnere ligger hans klyfta, den är förbaskadt
djup, den som störtade dit ned, skulle krossas till ato-
mer — hu, så hemskt bergströmmen mumlar därnere!
Jag begriper mig icke på denne Adrian, som arbetar här
från morgon till kväll, han har ju dock fått tillräckligt
med guld hos denne Jefferson & C:o. I dag måste han
utbetala mig min andel. Han kommer naturligtvis att
neka, men du har allt gjort upp räkningen utan Fritz
Kriegsmann, bror Adrian, antingen betalar du mig i dag
en half million eller far du till helvetet!»

Ekot upprepade de sista orden, och i detsamma
ryggade Kriegsmann förfärad tillbaka. Vid månens bleka
sken såg han en gevärspipa sticka ut genom ena fönstret,
och nu frågade en hotande stämma:

»Hvem där — svara, eller jag skjuter!»

»Det är ju jag, min käre vän Adrian», ropade advo-
katen, i det han gjorde en djup bugning för att skydda
sig mot kulan, i fall skottet skulle gå af, »känner ni icke
igen mig?»

»Advokaten — hvad tusan vill ni här midt i nat-
ten? Jag har ju sagt er att jag ej vill veta af er vidare
och att vi ej få känna hvarandra för att ej väcka miss-
tankar!»

»Oho», sade Kriegsmann med ett hänskratt, »öppna
ni bara, ty jag måste tala med er, och det går bättre
inomhus än genom ett fönster.»

»Ett sådant prejeri», mumlade Adrian, men böss-
pipan försvann, och strax därefter visade sig röfvaren i
dörren endast iförd ett par åtsittande benkläder, ett par
långa stöflar och en röd ylleblus, som stod öppen i
brösten.

»Ni bor just ej vidare treffligt, vän Adrian», sade

Kriegsmann, »denna klyfta förefaller mig vara den vildeste här i trakten.»

»Det är den verkligen», svarade Adrian, »den kallas äfven mordklyftan, ty mången vandrare, som nattetid kommit hit, har fallit hufvudstupa i klyftan och funnit sin död där. Men hvad bryr jag mig om det, jag valde just mordklyftan, emedan ingen annan ville ha den. Haha, fega själar äro de alla, hvad rör det mig, om hundratals människor funnit döden där, jag skulle gärna hämta upp liken, om de under tiden förvandlats till guld. Men stig nu på», slutade han, »jag ser att ni har någonting viktigt att meddela mig, raska på alltså, jag måste stiga tidigt upp och sofver därför helst om natten.»

»Alltså här bor ni», sade Kriegsmann, i det han steg in, »charmant, charmant, men icke skulle jag vilja bo här.»

»Hvar har ni då uppslagit ert kvarter?»

»Hos Mathias Broker», svarade Fritz Kriegsmann, »där hvarest teaterföreställningen ägde rum i kväll. Ni har väl hört talas om den?»

Kriegsmann sneglade lurande åt guldgräfvaren, men denne sade föraktligt:

»Teaterföreställning, sådana dumheter! Jag är van vid någonting bättre, när man har varit på stora operan i Paris, aktar man sig allt att besöka teatern i Cripple Creek.»

»Ni skulle kanske ändå där hafva upplefvat en stor öfverraskning», sade Kriegsmann och gnuggade sina händer.

»En öfverraskning, hur så?»

»Nå, jag menade blott det,» svarade Kriegsmann och slog sig ned i en klumpig länstol. Inredningen i Adrians stuga var mer än torftig och bestod endast af ett groft tillyxadt bord, två likadana stolar, ett läger af grannålar betäckt med ris, och hvarest guldgräfvaren hvilade, insvept i en tjock filt, en liten kakelugn i ena hörnet,

några lerkärl, pannor och tallrikar och i ett annat hörn de verktyg, som guldgräfvaren behöfde för sitt arbete.

»Säg mig nu kort och godt, hvad som fört er hit», frågade Adrian.

»Det skall jag, min vän, det skall jag», sade Kriegsmann, »haha, det vet ni väl redan — jag vill att ni skall utbetala mig min andel af rofvet.»

»Bomber och granater», utbrast Adrian och slog knytnäfven i bordet, »har jag icke redan sagt er att ni ej får en cent mer än hvad jag redan gifvit er. Jag varnar er, Fritz Kriegsmann, jag skulle kunna glömma att vi en gång varit vänner.»

»Vi skola förblifva vänner, kära ni», svarade Kriegsmann med öfverlägset lugn, »lita på det! Men låt mig nu tala förståndigt med er. Ni har tillskansat er omkring en och en half million från Jefferson & C:o, at detta belopp tillkommer hälften mig, men jag skall gå in på en liten eftergift, emedan ni ju ändå utfört det viktigaste arbetet. Betala mig alltså fem hundra tusen dollars, och jag vill vara en skurk, om jag skall besvära er oftare.»

»Ni får icke fem hundra tusen cent, icke fem hundra tusen damkorn», svor Adrian med ett nytt slag i bordet. »Kriegsmann», fortfor han med ett hemskt leende, »ni har valt tiden för ert besök illa, ty ingen människa skall fästa sig vid, om ni ej återvänder till Cripple Creek i morgon. Låt därför bli att reta mig med er löjligen fordran, som jag aldrig kommer att uppfylla, så visst som jag heter Adrian.»

»Ni kommer att uppfylla den», ropade advokaten, »den här gången så tvärsäkert att Adrian sände honom en bestört och misstrogen blick. Plötsligt lutade han sig öfver bordet och sade:

»Människa, ni äger ett eller annat medel att genomdrifva er vilja, jag ser det hånlöje, som leker kring era läppar, säg mig, hvad har jag att frukta?»

»Säg mig, Adrian, får jag min halfva million dollars?»

»Vid alla helvetets andar», ropade Adrian, »jag kan icke ge er denna summa, ty jag äger själf icke så mycket, som ni tror. Men jag skall göra er ett förslag. Om den hemlighet, som ni vill anförtro mig, är af värde för mig, då betalar jag er hundra tusen dollars — är ni nöjd?»

»Hundra tusen dollars», sade Kriegsmann med ett skratt, »hemligheten är värd en hel million, om ni har den, eller uppskattar ni ert lif och er frihet till ett lägre belopp?»

»Hvad säger ni? Stå min frihet och mitt lif på spel? Om ni ljuger, då kommer ni ej att lämna bergen lefvande.»

»Hvad jag säger, kan jag bevisa», sade advokaten, »hur mycket får jag då?»

»200,000 dollars?»

»Det är för litet, men för att visa mig tillmötesgående skall jag nöja mig med 300,000 dollars, som ni genast måste utbetala mig i Förenta staternas banknoter.»

»Först vill jag veta hemligheten.»

»Och jag vill först ha pengarne», ropade Kriegsmann, »men äfven därvidlag kunna vi kompromissa. Jag ger er hälften af min hemlighet, därpå betalar ni pengarne, och sedan får ni veta resten af hemligheten.

»Och ni får resten af mig», mumlade Adrian, så att advokaten ej hörde det. »Nå väl, det är öfverenskommet! Börja, Kriegsmann!»

»Första hälften af min hemlighet låter så här», sade advokaten: »Er syster befinner sig i Cripple Creek!»

Om jorden plötsligt öppnat sig för att uppsluka hela blockhuset, skulle Adrian ej blifvit mera förbluffad. Det felades ej mycket i att han förlorat medvetandet, men äntligen ryckte han upp sig och sade:

»Min syster — nej, nej, det är omöjligt! Det är

väl någon, som liknar henne — hvad är det då för en syster?»

»Käthchen — Käthchen Schneider», svarade advokaten hånfullt.

»Käthchen här i Cripple Creek, — då hade hon kommit för att förfölja honom, eller hade slumpen fört henne dit — det måste han taga reda på. Denne Kriegsmann såg ej ut som om han ljög. Tigande tog Adrian af sig ena stöfveln, aflägsnade försiktigt den inre sulan, och det visade sig nu att det i stöfveln fanns ett ihåligt rum i hvilket guldgräfvaren gömde en del af sina pengar.

»300,000 dollars», sade Adrian och räknade af dem, »men nu måste ni hålla ert löfte och tala om alltihop för mig. För tusan, goda kamrater som vi, öfverge ej hvarandra i nöden.»

»Hundra tusen, två hundra tusen, tre hundra tusen», räknade advokaten, »och hör nu vidare, men tillåt att jag först gömmer mina pengar.»

»Käthchen Schneider befinner sig alltså verkligen i Cripple Creek», frågade Adrian, som redan lugnat sig litet, »är hon ensam?»

»Ensam, haha, om hon det vore, voro det väl ej så farligt, men hon har kommit hit i sällskap med en detektiv.»

— »Må hin ta honom», ropade Adrian.

»Ni ryter ju som ett såradt lejon», sade Kriegsmann, »tänk om någon hörde er.»

»Höra mig — dumheter! Här finns ingen annan stuga på en hel fjärdingsvägs afstånd. Hon har alltså kommit hit med en detektiv — i hvad afsikt?»

»Naturligtvis för att fånga er och frångaga er bytet. Och under hvilken förklädning tror ni väl att de kommit hit?»

»Det anar jag icke», sade Adrian, »ha de kanske kommit som guldgräfvare?»

Visst inte, de ha varit mycket slugare. Ni sade

förut att ni ej besökt teaterföreställningen, det var allt tur för er, käre vän.»

»Hvad pratar ni nu om teaterföreställningen», ropade Adrian, »vi tala om Käthchen och detektiven.»

»Just så, vi tala om Käthchen, detektiven och teaterföreställningen, ty de tre hänga ihop som fingrarne här på min hand.»

»För tusan, skulle verkligen —»

Adrian sprang upp och stirrade i vild upphetsning på advokaten.

»Lugna er, vän Adrian, och hör på. Om ni i afton hade besökt Brokers danssalong, skulle ni nu redan varit en fånge. Detektiven genomletade hela salen efter er, och han hade säkerligen flera tjänstemän med sig. Men säg mig, har ni kanske hört talas om teaterföreställningen i afton?»

»Ja, det har jag», svarade rövaren; »min granne, Långe Bill, kom därifrån alldeles förtjust; enligt hans åsikt hade en förträfflig sångerska låtit höra sig, hon kallas, om jag ej misstar mig, den tyska näktergalen.»

»Och ändå begriper ni ingenting», ropade advokaten, »förstår ni då icke att det ej är någon annan än —»

»Käthchen, min syster!»

Liksom två hastigt på hvarandra följande pistolskott banade sig dessa ord väg öfver Adrians läppar.

»Tror ni då verkligen», återtog han efter en paus, »att min syster kan vara nog obarmhertig att föra mig i olycka?»

»Jag icke endast tror det», sade advokaten, »jag vet det alldeles bestämdt, ty jag har hört det ur hennes egen mun.»

»Har ni då talt med henne?»

»Visst inte», ropade berlinaren, »hur skulle jag komma i tillfälle att tala med er syster? Jag aktar mig allt, hon skulle ju kunna leta ut att jag står i förbindelse med er. Men ni måste veta att min lilla kammare, som jag hyrt i Mathias Brokers hus, gränsar till sångerskans

rum, och där hörde jag alltså ett samtal mellan henne och detektiven Fitzroy; denne Fitzroy är mycket angelägen att få tag i er och har förföljt er ända från den dag ni lämnade New York. Och er fröken syster reser ständigt med honom. Hon vill nödvändigt skaffa Jefferson pengarne åter, vill rycka dem ifrån sin bror och till på köpet skicka honom till tukthuset.»

»Men hvad skall jag då göra», ropade Adrian, »skall jag fly?»

»Det vore kanske det bästa», sade Kriegsmann, i det han drog fram en cigarr och tände den. »Res ännu i natt, trakten kring San Francisco och Sacramento är äfven vacker, guld får ni visserligen icke där, men ni sätter väl äfven större värde på den gyllene säkerheten.»

»Saken är allvarlig», sade Adrian, »ty om jag fölle i detektivens händer, skulle han föra mig till New York. Där skulle jag visserligen endast få några års tukthus, men sedan skulle jag blifva utlämnad till Paris, och då —»

Adrian hejdade sig plötsligt, liksom om han ej önskade anförtro advokaten mer om sin lefnad, än hvad han redan visste.

»Nej, nej», sade han därpå, »det räddar mig icke, jag hvarken vill eller kan fly.»

»Och hvarför inte», frågade advokaten med en lurande blick på Adrians bleka ansikte.

»Jag kan icke», svarade Adrian kort, »låt nöja er därmed.»

»Ah, jag kan tänka mig till orsaken», ropade Kriegsmann, »ni har sannolikt hittat en lofvande åder. Ja, då, käre vän, måste ni väl stanna och löpa risken att Käthchen Schneider finner er.»

»Det gör hon», ropade Adrian stönande, »de skola nog upptäcka mig i min stuga, och då måste jag vara beredd på en strid på lif och död. Men lefvande vill jag icke falla i lagens händer, då skjuter jag mig hellre en kula för pannan.»

Gråtande sjönk mannen ned på sätet.

»En ganska obehaglig operation», anmärkte berlinaren torrt. »Men hvarför icke hellre företaga den på en annan?»

Dessa ord uttalades liksom en själfklar sak, och likväl gaf bofven i detta ögonblick Adrian idéen till ett förfärligt, nedrigt mord.

»Kriegsmann», hviskade han och makade sin stol närmare till advokatens, »ni väcker där en förfärlig tanke hos mig.»

»Nå ändtligen», sade berlinaren, »det hade väl legat nära att ni själf hittat på den.»

»Jag kan ej tänka», sade Adrian, »jag vet blott att jag måste skydda mig mot denna fara till hvarje pris, äfven om det skulle kosta — ett människolif.»

»Och hvem tänker ni då rödja ur vägen?»

»Hvem? Detektiven förstås.»

Kriegsmann lade benen i kors och stirrade på rök-ringarne från sin cigarr.

»Hvad tänker ni på», frågade Adrian efter en längre paus. »Detektiven måste försvinna — eller hur?»

»Hvad har den stackars karlen gjort er», frågade advokaten i likgiltig ton, »Fitzroy är en charmant människa, låt ni blott honom lefva.»

»Alltså — honom menade ni icke», hviskade Adrian så lågt, att han knappt hörde sina egna ord, »men hvem råder ni mig då — att rödja ur vägen?»

»Naturligtvis den enda person, som kan bli farlig för er.»

»Människa — skurk, usling», stönade Adrian, »ni vill att jag skall döda min egen syster, men nej, nej, det kan jag icke — jag vill ej mer tänka därpå!»

»Däri gör ni rätt, låt oss icke alls tänka därpå. Det vore ju synd, om denna ädla själ skulle röjas ur vägen. Då hade ni visserligen ingenting att frukta, ty denna Kätchen Schneider är dock den enda person, som kan konstatera att ni är Adrian von Tangern, och att kas-sören hos firman Jefferson & Co är identisk med den

beryktade röfvaren, som man kallade Varulfvén i Paris och att slutligen denne pariserbandit har samma drag som furstendömet Lichtenfels' gissel. Hvem vet detta? Endast två människor i hela världen — Käthchen Schneider och min ringhet, och hvad mig beträffar kan ni väl förstå att jag tiger.»

»Ni har rätt, Kriegsmann», svarade Adrian efter en stunds fundering, »det finns endast två människor, som kunna blifva farliga för mig, ni och — min syster.»

Advokaten spratt till. Han insåg att han själf gifvit Adrian vapen i handen mot sig genom att göra honom uppmärksam på att han kände hans hemlighet.

Stugan blef plötsligt Adrian för trång, han reste sig och torkade svetten af sin panna.

»Nå, hvad har ni beslutit», frågade Kriegsmann.

»Jag tänker jag lyder ert råd», svarade Adrian.

»Mitt råd? Jag vet icke af att jag gifvit er ett sådant.»

»Icke? Där ser man, hur man kan misstaga sig, jag inbillade mig att ni ingifvit mig den tanken att mörda Käthchen. För tusan, låt oss spela ärligt spel. Säg mig hur jag skall rödja henne ur vägen?»

»Det är svårt att säga», sade advokaten, »jag tror icke att detektiven viker ifrån henne, och ni skall då ej ens kunna stöta en knif i hennes bröst. Men hur skulle det vara, om ni utförde gärningen medan hon står på scenen? Ett skott är snart aflossadt, i salen är vimlet så stort, där försvinner man lätt i trängseln.»

Adrian hörde på utan att svara. Advokaten önskade att han hade blockhuset långt bakom sig, han längtade tillbaka till Cripple Creek, hvarest han skulle vara i säkerhet bland andra människor.

»Nu vet ni, hvad jag tänker om saken», återtog han efter en stund. »I öfvermorgen äger den andra föreställningen rum, och den tyska näktergalen uppträder naturligtvis åter. Raka af er skägget och blanda er med publiken. Sedan vet ni hvad ni har att göra. God

natt, käre Adrian, god natt. Men så räck mig då handen — hvarför står ni där så orörlig — hvad tänker ni på, min vän?»

»Jag», ropade Adrian, liksom om han vaknade ur en dröm, »ja, hvad tänkte jag på — på att här var odrägligt hett i stugan.»

»Nå, så låt oss gå ut i friska luften», sade Kriegsmann ifrigt. »Lef väl, min vän, jag har brådtom att åter komma ned till Cripple Creek.»

»Jag skall följa er på väg», sade Adrian långsamt och med dof röst. Därmed stötte han upp dörren och gick själf först öfver tröskeln. Svart natt hvilade öfver nejden, månen hade gjort sig osynlig och täta moln hängde öfver klipporna.

»Ni får verkligen ej göra er besvär för min skull, käre Adrian», sade advokaten, »vägen är mödosam och natten är mörk.»

»Ja, natten är mörk», svarade Adrian. De skredo fram långs med en klyfta, men hade ännu icke nått stigen, som ledde ned från bergen.

»Fall icke», sade Adrian plötsligt och grep advokaten i armen.

»Jag tackar er», stammade Kriegsmann, som greps af en förfärlig tanke, »jag tackar er — släpp mig nu, nu hittar jag vägen i mörkret.»

»Din väg», lät det plötsligt i hans öra, »din väg går dit ned, usling — ned i Mordklyftan.»

Med ett skri af fasa vände advokaten sig om. Adrian grep honom i bröstet och trängde honom med oemotståndlig kraft mot afgrundens kant.

»Släpp mig, hvad gör ni?», skrek Kriegsmann.

»Du rådde mig att rödja den ena ur vägen, som kunde blifva farlig för mig, men äfven den andre måste göras stum, och denne andre är du.»

»Hjälp, hjälp», skrek Kriegsmann, »mord, mord!»

»Skrik du, tills du spricker, här finns ingen, som kan höra dig.»

»Ett ögonblick», stönade advokaten, »ett enda ögonblick, jag är ju er vän, jag skall aldrig förråda er — och om ni vill ha mina pengar, så skall ni få dem tillbaka —»

»Haha, din narr», ropade Adrian, »när du ligger där nere, är jag din arftagare, och allt hvad du bär på dig är mitt.»

»Adrian, för mänsklighetens skull —»

»Mänskligheten? Tänkte du mänskligt, då du rådde mig att mörda min syster? Ha, Käthchen Schneider skall dö, men äfven du skall fara till helvetet, hvarest du är hemma.»

Ett hemskt skri afbröt nattens stillhet. En mörk kropp flög öfver klippan ned i klyftan, man hörde ett doft ljud — därpå blef allt tyst.

»Den ene är undanröjd», ropade Adrian, »nu blir det den andras tur. Ha, I helvetets andar, i natt blir det fest i afgrunden, emedan den själ, som ni redan köpt för ett djäfvulskt pris, i dag har gjort sitt mästerstycke. Men vänta bara, det blir ännu bättre — i öfvermorgon blir jag — systemördare.»

»Systemördare», ljöd det med rosslande stämma från afgrunden.

»Ha, är han ännu icke död», ropade mördaren. »Hvar är min hacka, jag måste ned i klyftan, jag måste göra honom stum, då först är jag säker.»

Han skyndade tillbaka till blockhuset och återvände snart med hackan i handen, detta verktyg, med hvilket han brukade bearbeta marken, när han letade efter guld, som han dock hittills icke funnit. I andra handen höll han en tänd lykta.

Han började nedstigningen. Han kände vägen noga, han gick den ju flera gånger om dagen, men natten var så kolsvart, att han endast kom långsamt framåt. Nu hade han nått klyftans botten. Där borta på en spetsig klippa låg advokaten. Han rörde sig ännu, Adrian höjde hackan, men raglade tillbaka, då han såg det uttryck

af dödsångest, som hvilade öfver den olyckliges drag. Tala kunde han ej mer, i stället för ord flöt en svart, kläbbig ström af blod öfver hans läppar.

»Jag måste göra slut på hans kval», ropade Adrian och höjde åter hackan. Han måttade ett väldigt hugg mot den döendes panna och hjärnskålen spräcktes, så att hjärnmassan sprutade åt alla håll.

Men det var icke blott bitar af hjärnskålen, som flögo omkring i luften, utan äfven af klippan, ty Adrian hade slagit lös med väldig kraft såsom aldrig förr. Kriegsmanns kropp hade fallit åt sidan på ett litet afstånd, han rörde sig ej mer.

Sällsamt, mördaren drogs med oemotståndlig makt att betrakta sitt offer. Han kastade ifrån sig hackan, lyfte upp lyktan och lutade sig ned för att betrakta marken. Det väldiga hugget hade rifvit upp densamma. Blodiga jordklimpar lågo här och hvar, och där, där lyste det icke rödt af den mördades blod utan gulaktigt, klart och glänsande.

Adrians hand skälfde liksom i kramp, han lyfte långsamt upp lyktan och lyste omkring på marken. Därpå utstötte han ett jubelrop och började rota i jorden.

»Guld», ropade han, »detta guld, som jag sökt så länge, har nu kommit i dagen, det hugg, som dödade Kriegsmann, har gjort mig rik.»

I nästa ögonblick sjönk han medvetlös ned i guldet bredvid den mördade.

FYRTIOFEMTE KAPITLET.

Ett skott och dess följder.

Dagen för den andra representationen hade randats.

I hela staden talades ej om någonting annat än den tyska näktergalen. Vid sextiden var salen alldeles full, Fitzroy var åter förklädd till guldgräfvare och stod på sin post, men den han sökte fann han icke.

Föreställningen började och applåderades åter kraftigt af publiken, men då den tyska näktergalen visade sig, brusade ett sådant jubel genom salongen att herr Broker helt förskräckt sade till sin hustru:

»Jag måste låta sätta stöd under taket.»

Käthchen sjöng den kvällen endast tyska sånger och rörde guldgräfvare till tårar, fastän de ej förstodo ett ord af texten. Själftänkte hon på Hellmuth och tyckte sig se honom framför sig, medan hon sjöng. Men just som hon sjöng de sista orden, smäll ett skott — och Käthchen Schneider sjönk medvetlös till golvet, simmande i sitt blod.

Ingen penna förmår beskrifva den fasa och förbittring, som nu uppstod i salen.

»Mord, mord», ljöd det från alla håll och kanter. »Hvem sköt? Är hon död, nej, nej, endast sårad — hon dör — en läkare, en läkare!»

»Lyncha honom, lyncha honom», ropade andra. »Där står han, tag fast honom, den mördaren!»

Några mera sansade personer sprungo genast upp på scenen för att hjälpa Käthchen; de sågo till sin förfäran att uslingens kula träffat henne i hjärtat.

Blek och orörlig låg hon på golvet och hjärtblodet strömmade obehindradt ur såret. Tom Brace anlade ett första förband. Under tiden började en vild jakt på mördaren. Denne försökte i själfva verket rädda sig

genom ett fönster. Han var en stor och smärt man, han bleka drag pryddes af svarta mustascher. Men Långe Bill kände likväl genast igen honom och var den förste, som uttalade hans namn. Adrian höll ännu den rykande revolvern i handen.

»Akta er», ropade han med tordönsstämma, »hvem af er har lust att få hjärnan krossad.»

Men männen i Cripple Creek läto ej skrämman sig och förföljde Adrian med en ifver och en vildhet, som om det gällde att döda en tiger. Adrian rusade till det närmaste fönstret och svingade sig ut genom detsamma; för att skrämman förföljarne aflossade han ett skott i luften och krossade en lampa. Skottet gjorde sin verkan. Ett ögonblick afstodo angriparne från förföljelsen och stodo liksom förblamade, och detta korta anstånd nyttjades af Adrian att med ett djärft hopp komma ned på marken. Han skyndade vidare endast förföljd af Långe Bill och två andra guldgräfvare. Han försökte uppnå bergen och trodde sig där kunna vara i säkerhet. Men knappt hade han sprungit en liten bit, förrän han plötsligt blef anfallen af en man, som gaf honom ett så förfärligt slag, att han störtade till marken.

»Skurk, har jag dig nu», ropade mannen och omslöt Adrians strupe. Det var detektiven Fitzroy. Adrian gjorde några förtviflade försök att slita sig lös, men förgäfvdes. »En enda rörelse och jag skjuter ned dig som en galen hund», ropade amerikanaren. »Usling, hvad har du gjort, vet du att du har mördat din syster!»

Adrian kunde icke svara, han höll på att kvävas. Under tiden hade en skara guldgräfvare infunnit sig, och Adrian såg till sin fasa att han var fast. I detsamma kastade sig ett par af männen öfver honom och bundo hans händer.

»Lyncha honom», skrek hopen, »hon håller på att dö, lyncha den skändlige mördaren!»

Men plötsligt ropade Tom Brace:

»Män från Cripple Creek, jag uppmanar er att för-

hålla er lugnt! Ett nedrigt brott har föröfvats, en dam, som vi alla högakta, har blifvit dödligt sårad af denne skurk. Kanske man lyckas rädda henne, men det gör, enligt min åsikt, brottet hvarken värre eller bättre, han är en mördare och skall behandlas som en sådan.»

»Vi vilja lyncha honom», ljöd det liksom med en mun, »låt lynchdomstolen döma honom, ännu finns det träd i Cripple Creek, hvarest man kan hänga en sådan bof.»

»Nu tala ni som förståndiga människor», ropade Tom Brace, »ja, låtom oss tillsätta en lynchdomstol och därför föreslår jag att vi föra honom till rådhusplatsen, hvarest den stora steneken står — vi komma att behöfva den.»

»Till eken — till rådhuset — bort med honom — han skall lynchas», ljöd det, och nu släpades han fastmer än han leddes till platsen i fråga.

Med ett nästan föraktligt leende blickade Adrian på honom, och likväl, när han tänkte på att det kanske om en kvart skulle vara slut med honom, kände han kalla kårar utmed ryggen och såg sig om efter ett tillfälle till flykt. Nej, han visste att han var förlorad, ty äfven om han skulle kunna narra alla andra, skulle han ej kunna undfly detektiven Fitzroy, som stod med revolvern i handen redo att skjuta. Fitzroy visste att Käthchen var i fru Brokers och en annan kvinnas vård och hade svurit att ej vika från Adrian, innan han lämnat honom åt galgen.

»Män i Cripple Creek», tog Tom Brace åter till ordet, »låtom oss tillsätta en ordentlig domstol, den anklagade måste få tillfälle att försvara sig, om han kan, och vi skola åtminstone få veta motiven, som förmått denne usling att försöka mörda den vackra, oskyldiga damen, som säkert aldrig tillfogat honom något ondt. Låtom oss visa att vi äro lynchare i ordets bästa bemärkelse, låtom oss tillsätta en jury af sju män och välja en president!»

FYRTIOSJETTE KAPITLET.

»Domare Lynch.»

Valet fullbordades i mönstergill ordning. Sju man valdes ur guldgräfvarnes led; de skulle bilda juryn, under det att Tom Brace enstämmigt valdes till president.

Adrian började finna sig i sitt öde.

»Hvem är allmän åklagare», frågade Tom Brace under allmän tystnad.

»Jag», svarade en hög röst och Fitzroy höjde sin med revolvern beväpnade hand.

»Det är bra. Och hvem anmäler sig frivilligt som den anklagades försvarsadvokat?»

Djup tystnad. Ingen ville visa sig redo att föra Adrians talan. Men slutligen trädde Mathias Broker fram och ropade:

»Well, jag är väl lika god som en annan, man kan ju dock ej utan vidare låta honom fara til helvetet, man måste i alla fall låtsas iakttaga formerna.»

»Bravo, Mathias Broker», skreko guldgräfvarne, »lefve Mathias Broker!»

»Män från Cripple Creek», ropade nu Tom Brace, »ni ha alla varit vittnen till det förfärliga brott, som ägt rum i vår vän Brokers danssalong. Jag skall med några korta ord förklara det för er. En vacker, älskvärd ung dam gör oss den äran att komma till vår stad, hon sjunger för oss och hänför oss alla. Då hon stod på scenen så blomstrande och vacker, då anade ingen af oss att hon så snart skulle drabbas af ett så förfärligt öde och detta i följd af ett fördömdt uppsåt, som planlagts i en elak, förryckt människas hjärna. Jag förmår ej fortsätta, män från Cripple Creek, ty hvad som händt i dag, kommer att sätta en skamfläck på vårt samhälle. Jag vet icke hvad som förmått denne man

att skjuta på den af Gud benådade sångerskan, men gärningen ropar om hämnd och vedergällning. Förener eder därför med mig, mina vänner, om att ropa:

»Hämnd — hämnd — hämnd!»

»Jag ser att vi förstå hvarandra», fortfor Tom Brace. Brottet skall ej förblifva ostraffadt, och straffet skall genast fullbordas. Man före mannen Adrian till mig!»

Fitzroy gaf Adrian en vink att stiga upp för trappan. Men Adrian stod kvar orörlig på lägsta trappsteget.

»Hvarför så många omständigheter», ropade han. »Gör slut på denna komedi, jag vet ju dock att det ej finns någon rättvisa vid en lynchdomstol.»

»Du misstar dig», svarade Tom Brace, »om du kan anföra blott den ringaste omständighet, som kan förklara ditt brott, skola vi frikänna dig, vi törsta icke efter ditt blod, vi äro rättvisa domare.»

Ett leende gled öfver Adrians bleka drag. Skulle han då icke kunna hitta på något, som kunde ursäkta hans brott? Han steg uppför trappan och ställde sig framför Tom Brace.

»Ditt namn», frågade denne.

»Mitt namn? Jag menar det kan vara tillräckligt att ni alla känna mig under namnet Adrian.»

»Nej», ropade Fitzroy i detsamma, »som ni utnämnt mig till allmän åklagare, ber jag att få ordet. Först måste jag då säga er att jag icke är den, som jag sagt mig vara.»

Alla blickade på honom i spänd förväntan.

»Jag är icke teaterdirektör, fastän jag uppträdt som en sådan här i Cripple Creek, lika litet som min följeslagerska är sångerska till yrket. Jag är James Fitzroy, och jag förmodar att ni känna mitt namn, när jag säger er att jag kommer från New York.»

»Mycket riktigt», ropade Tom Brace, »det finns en ryktbar detektiv med det namnet, han lär vara en hedgespascha.»

»Nå väl, det är jag». Med dessa ord öppnade mannen sin rock och visade de häpna männen den metallsköld, som polistjänstemännen brukade bära.

Upptäckten att de hade en detektiv i sin midt väckte olika känslor hos männen, ty de fruktade att lynchdomstolen skulle upphävas, och att mannen skulle häkta Adrian och föra honom till New York för att där ställas inför en ordentlig domstol. Tom Brace frågade därför:

»Hvad tänker ni göra, herr Fitzroy? Fordrar ni fången utlämnad? I så fall säger jag er på förhand att vi visst icke äro hågade att utlämna honom. Han har syndat i Cripple Creek och skall dö i Cripple Creek.»

»Ja, ja, han skall dö i Cripple Creek», ropade guldgrävarne, och ett öronslitande buller rådde under några minuter på den stora platsen.

»Män från Cripple Creek», ropade Fitzroy, »jag kommer icke för att frånrycka rättvisan sitt offer. Denne man har skändat ert samhälle, denne man skall dö i Cripple Creek och erhålla sin dom af er!»

»Lefve James Fitzroy», skreko männen, därpå fortfor detektiven:

»Nu skall jag förklara för er, hvarför denne man nekar att uppge sitt familjenamn, denne man är en afskyvärd brottsling, en röfvare, en tjuf, en mördare, hvars like ej finns hvarken i den gamla eller i den nya världen. Han har skändat er och ert samhälle, redan då han slog sig ned bland er! Män från Cripple Creek, denne man har i furstendömet Lichtenfels i Tyskland röfvat och mördat, och sedan har han drifvit sitt ofog i Paris, hvarest han var känd under namnet »Varulfven i Paris». Då märken där blef för het för honom, förlade han sin verksamhet till New York. Men han kom icke ensam. En olycklig slump fogade det så att han på det fartyg, med hvilket han for öfver Atlanten, träffade sin syster, en älsklig, oskyldig och hederlig flicka, som ni lärt känna under namnet »den tyska näktergalen», och som tog allas era hjärtan med storm.»

»Alltså hans syster», ljöd det i guldgräfvärnes led, »stackars tyska näktergal!»

»Ja, hans syster», ropade Fitzroy, »och denne usling betänkte sig icke på att mörda sin syster, då han måste frukta att hon skulle vittna mot honom. Genom sin syster blef han nämligen kassör hos den bekanta firman Jefferson & C:o. Den stackars system hoppades att brodern skulle förbättra sig, men huru tackade uslingen henne och den ädle man, som anförtrodde honom en så viktig och vinstgifvande ställning? Vid första bästa tillfälle flydde han med en summa på en och en half million dollars och ruinerade firman.»

»Skurk», lät det från alla sidor, »bandit — hans egen syster — hans välgörare — det skall du allt få betaldt för.»

Tom Brace och Fritzroy lyckades endast med möda hålla de upprörda männen i styr. Omsider fortsattes förhandlingen.

»Ni veta nu, män från Cripple Creek», slutade Fitzroy, »hvarför denne usling begått detta brott, som med skäl upprört er så mycket. Jag tycker egentligen att vi skulle kunna göra kort process med bofven, men på det att vi ej må ge rättvisan ett slag i ansiktet, ger jag härmed ordet åt hans försvarsadvokat. Stig fram, Mathias Broker, och säg hvad ni har att säga för att rädda den anklagade från galgen.»

»Män från Cripple Creek», tog nu Mathias Broker till ordet, »jag skall försvara mannen Adrian, skall så till sägandes prata honom fri från galgen. Men må Gud fördöma mig, om det skulle falla mig in att säga ett enda ursäktande ord för ett så gement och nedrigt beteende som den anklagades. Jag skall försvara hans brott mot den stackars vackra unga sångerskan, detta brott som sannolikt kommer att kosta henne lifvet. Tro ni då verkligen, mina vänner, att jag är en sådan narr, att jag vill göra detta? Nej, mina vänner, jag fordrar tvärtom att man, innan han blir hängd, krossar ett dussin

refben på honom, och jag, Mathias Broker är redo att utföra exekutionen».

En sann storm af hänförelse följde på detta härliga »försvarstal», och det felades ej mycket i att man ju burit Mathias Broker i guldstol. Men nu fortfor Tom Brace:

»Sedan vi nu förnummit vår vän Mathias Brokers varma försvarstal, återstår endast att de af folket valda jurymännen uttala sig, om de finna den anklagade skyldig eller icke. För bort mannen Adrian till eken, medan domarne rådslå».

Strax fördes Adrian till eken och ställdes med ryggen mot trädets stam, under det att minst femtio guldgräfvare höllo sina gevärspipor riktade mot honom! Han började inse att han ej skulle slippa ifrån saken och greps af en obeskriflig dödsångest. Han tyckte sig se alla sina offer omkring sig, och i spetsen för dem dansade Kriegsmann med krossadt hufvud och ropade skrattande:

»I går jag, i dag du — haha, vän Adrian, vi träffas åter! Lycklige Adrian, som har upptäckt en guldåder. Men andra skola lyfta rikedomarne, medan du ligger djupt under jorden.»

Adrian hade redan på morgonen undersökt platsen, hvarest han mördat Kriegsmann och hade beräknat den vinst, som han skulle kunna få af grufvan till minst tjugu millioner dollars, och nu skulle han icke ens kunna sträcka ut handen efter dem. Skulle han nu prisge sin hemlighet för att kanske för den köpa sitt lif? Ack nej, han visste blott alltför väl att det ej fanns någon nåd för honom. Han kastade trotsigt hufvudet tillbaka och väntade nu endast döden.

En halftimme förflöt. Männen rådslago om hvilket döds sätt man skulle välja. Tom Brace föreslo att skjuta brottlingen, han tyckte ej om att se en människa blifva hängd, tre af domarne ville helt enkelt hänga upp honom under det att de andra fordrade att han först

skulle undergå tortyr. En af männen föreslog att bränna honom på ett bål, en annan att begrafva honom levande, men Mathias Broker föreslog likväl det originellaste ödsättet.

»Lå honom dricka ihjäl sig i min whisky», sade han, »ni kunna icke föreställa er hvad det är för en hemsk död!»

Slutligen kom man dock öfverens om att hänga honom, och Långe Bill genomdref efter en längre debatt att guldgräfvarne skulle få lof att skjuta på Adrian så mycket de behagade, sedan han blifvit hängd.

På en vink af Tom Brace fördes Adrian åter fram. Röfvaren var blek som ett lik; endast hans mörka ögon glödde med en hemsk eld.

»Adrian», tog Tom Brace till ordet, »lynchdomarne ha setat till doms öfver dig, och de ha kommit till det resultat att du är en gemen lönmördare, som har handlat icke som en människa utan som ett vilddjur. De ha därför beslutit att du skall dö: Du skall hängas i eken där borta, och i samma ögonblick, som snaran drages åt kring din hals, skall hvar och en äga rätt att skjuta på dig — du vet hvad det vill säga.»

Adrian skälfde — detta var alltså slutet. Och ändå bar han på sitt bröst mer än en million dollars och skulle kunnat lefva i någon vrå af jorden som en rik man, om icke hans omättligen penninggirighet fört honom till Cripple Creek för att vinna nya skatter.

»Adrian», återtog Tom Brace, »jag frågar dig nu för formens skull, om du har något att invända mot vår dom.»

»Må hin ta er allesammans», skrek Adrian, »hvar till denna komedi? Om ni hängt mig för en halftimme sedan, hade de nu varit slut och förbi. Om jag har något mot er dödsdom att invända — den är olaglig, ni äro lika litet domare som jag är en ärlig människa. Detektiv Fitzroy, jag uppmanar er att häkta mig och

föra mig till NewYork, hvarom icke är ni en fördömd mördare».

»Min plikt», svarade Fitzroy, »är först och främst att återlämna de stulna pengarne åt firman Jefferson & C:o, därför skall jag nu visitera er med dessa goda mäns tillåtelse — kläd af er!»

Med ett skri af raseri ryggade den bleke mannen tillbaka, men några guldgräfvare skyndade till och formligen slet kläderna af honom. Fitzroy fann på hans bröst i en skinnpåse en ståtlig summa, därpå undersökte han fodret i hans byxor och fann äfven där ett större belopp, och slutligen tog han ur stöflarne fyra hundra tusen dollars i banknoter och anvisningar.

Adrian var rasande, ha, om han kunnat strypa denne Fitzroy, då skulle han gärna velat dö, men han vågade ej angripa honom af fruktan för guldgräfvare.

»Det är visserligen icke hela beloppet», sade Fitzroy, »men jag har åtminstone räddat öfver en million åt Jefferson & C:o. Och nu, vän Adrian, skall jag säga dig hvad som vidare är min plikt. Det är att rädda den olyckliga flicka, som genom dig förts nära döden. Ännu lefver Käthchen Schneider, men kulan sitter kvar i hennes bröst, och en svår operation blir nödvändig för att taga ut den. Om den olyckliga kommer att öfverleva operationen vet endast Gud. Men du, systemördare, skall behandlas som om du fullbordat ditt brott, som om din syster redan dukat under för sitt sår. Framåt, män från Cripple Creek, gören kort process med denne usling, fören honom till galgen!»

»Till galgen!» skrek hopen jublande, »till galgen — lefve lynchjustitsen, lefve Tom Brace!»

Ett gräsligt skri afbröt nattens tystnad.

FYRTIOSJUNDE KAPITLET.

Mellan lif och död.

Vägen till trädet tillryggalades på två minuter, men under dessa två minuter led Adrian grymma själsmarter. Hela hans lif drog förbi hans själs öga. Han såg sig själf som en ren och oskyldig gosse. Hans far ville att han skulle studera, och den fattige målaren nekade sig själf allt för att hålla sonen på gymnasiet. Men redan där visade Adrian en betänklig håg för att öfvergifva den rätta vägen.

Vi veta att han sedermera grundade en bankaffär, men vi veta äfven att han beträdde brottets bana och sjönk alltjämt djupare. Och då stod plötsligt Leonore för hans blick — den förföriska kvinnan, hans ungdoms älskade. Men äfven hon öfvergaf honom, hon hvilade kanske nu i en annans armar, medan han här gick en förfärlig död till mötes.

Käthchen Schneider var den enda, som varit honom trogen, fastän hon i sitt hjärta föraktade honom, och just mot henne hade han föröfvat ett förfärligt brott.

Adrian vaknade plötsligt ur sina drömmar, ty man hade anländt till eken. Tom Brace ordnade guldgrätvarnes skara, så att de stodo i en vid krets kring trädet.

Det var månsken och så ljusst att Adrian kunde urskilja hvarje drag i männens ansikten, men icke ett enda röjde medlidande med honom. Långe Bill hade blifvit utsedd till bödel. Han klättrade upp i eken och gjorde fast ett rep vid en af de högre grenarne. Andra ändan af repet bildade en snara, och allt var ordnadt så att kroppen i samma ögonblick, som rännsnaran drogs åt, måste lyftas upp från marken, så att fången måste strypas.

Men Adrian såg äfven att guldgräfvarne laddade sina gevär. Han sade åt sig själf att allt snart skulle vara slut, och denna tanke tröstade honom delvis.

»Knäböj», ropade nu Tom Brace, »och bed din sista bön, om några minuter är allt slut!»

Bedja! O, hur länge var det icke, sedan Adrian knäppt ihop sina händer och bedt till Gud! Men han skulle åtminstone vinna några minuter därigenom och stammade därför:

»Ja, jag vill bedja, jag vill bedja.»

Alla männen knäböjde kring honom, han själf sjönk på knä under eken. Han knäppte ihop händerna, men ännu voro hans läppar tillslutna. En sällsam tanke korsade hans hjärna. Skulle han icke kunna nyttja detta ögonblick, då uppmärksamheten var vänd från honom, till ett flyktförsök? De blickade alla så andäktigt mot marken eller upp mot himlen — ett djärft skutt, och han skulle befinna sig utom kretsen.

Men ne — detektiven bevakade honom för skarpt.

Adrian började långsamt läsa upp Fader vår, tydligen i den afsikten att vinna ännu en minut. Snart var han dock vid slutet, han ville säga »amen», men förmådde ej få ordet öfver sina läppar.

»Amen», ropade detektiven bredvid honom i otålig ton, och »amen» ljöd det från guldgräfvarnes krets.

Tom Brace gaf en vink, Adrian drogs upp från marken och ställdes invid ekens stam.

»Lägg snaran kring hans hals», ropade Långe Bill uppifrån trädet. Adrians blickar irrade bort till klippbergen, som framträdde skarpt mot den klara himlen.

»Sällsamt», tänkt han, »hvarifrån komma de mörka moln, som där borta plötsligt yga öfver den klara himlen — likna de icke ridande vålnader? Han skulle kanske ej hunnit tänka mer, om icke en liflig dispyt uppstått mellan Tom Brace och Långe Bill om huruvida en dömde skulle stå eller knäböja, medan snaran drogs åt. Men nu ropade Fitzroy till Adrian:

»Knäböj!»

Adrian hörde honom icke. Han blickade i riktning mot bergen och trodde sig skåda ett under. Var det icke liksom om klippmassorna löste sig från höjderna och af en stormvind fördes ned i dalen?

»Knäböj», ropade detektiven å nyo. Då sjönk Adrian långsamt ned på sina knän.

»Passa på», ropade Tom Brace, »när jag räknat till tre, låter du grenen flyga upp.»

»*All right*», sade Långe Bill. Tom Brace började räkna:

»En!»

Alla guldgräfvarne hade sin uppmärksamhet fästad på eken. Hela stadens befolkning hade infunnit sig för att åse exekutionen, husen stodo tomma och öfvergifna, endast i Mathias Brokers hus dvaldes två kvinnor vid Kätthens läger.

»Två», ropade Tom Brace.

Adrian tyckte plötsligt att marken skälfdde under honom. Var det en jordbäfvning?

Tom Brace öppnade läpparne för att uttala det ödesdigra talet tre, då ljud ett tusenstämmigt skri genom nattens tystnad, ett skri, som kom blodet att stelna i allas ådror och därpå —

En förfärlig salva dånade genom natten och nästan samtidigt hördes på rådhusplatsen i Cripple Creek jämmerrop, suckar och stönanden, och en fasansfull bild upprullades inför Adrians ögon.

Nyss hade Adrian varit den ende här, som varit vigd åt döden. Alla de andra, omkring 1500 personer, hade stått i spänd förväntan för att åse hans afrättning, och ingen skulle velat byta med honom för all världens skatter.

Och nu — en skara förtviflade människor irrade af och an framför hans blickar, döende betäckte marken, sårade försökte räta upp sig, men sjönko åter tillbaka, och å nyo dånade skotten från en fiende, som fallit

öfver lägret liksom svarta pesten — den stora döden hade fallit öfver Cripple Creek.

Indianerna! Apacherna!

Adrian stod ett ögonblick liksom förlamad, men därpå begrep han att indianerna bevisat honom en obetalbar tjänst — han var fri — fri — fri!

Ett skott brakade, en gestalt störtade ned vid Adrians fötter, det var Långe Bill, som nyss så ifrigt förberedt exekutionen. Adrian lutade sig ned, bemäktigade sig Bills knif och skar af repet, som varit bestämdt att strypa honom. Han störtade därifrån på måfå — till Mordklyftan ville han, där fanns ett gömställe, hvarest han kunde vara i säkerhet. Han måste nå bergstigen, bakom sig hörde han indianernas tjut, de döendes verop, bössornas knallar, bort, bort till klyftan — till räddning!

Han beträdde redan den räddande stigen — då rusade plötsligt en mörk kropp förbi honom, han urskilde tydligt en vild ryttare, en lasso hven genom luften, snaran slingrade sig kring hans kropp — han ville höja armarne, men förmådde det icke, ryttaren drog lasso'n åt sig, Adrian störtade till marken och i nästa ögonblick galopperade indianen med sitt offer tillbaka till mordstället, släpande Adrian efter sig genom damm och blod.

FYRTIÅTTONDE KAPITLET.

Apachernas höfding.

I nnan vi skildra hvad som vidare hände och berätta om Cripple Creeks undergång, som verkligen ägde rum den dagen genom indianernas öfverfall, måste vi lämna läsaren några upplysningar rörande indianernas

natur, emedan det annars skulle förefalla onaturligt att det på det hela taget vore möjligt att våga ett sådant öfverfall i ett civiliseradt land som Amerika. Vi lefva dock ej mer på den tid, då den röde mannen ständigt vandrade på krigsstigen och skalperade och dödade hvarje menlös vandrare, som kom i hans närhet.

Vi veta äfven att amerikanska regeringen, sedan den besegrat indianerna nästan öfverallt, dragit faderlig försorg om sina röda söner och låtit dem lefva på statens bekostnad i de så kallade »reservations». Det var amerikanernes mening att låta indianerna dö ut långsamt men säkert, och en stor del af dem dukade verkligen under i fångenskapen. En del stammar hafva redan lagt bort krigsycket och lefva ganska fredligt och behagligt som Amerikas pensionärer.

Men det finns andra stammar, inom hvilka den krigiska andan ibland vaknar till nytt lif, och ve då de hvita männen, som lefva i deras närhet. Då lämna indianerna sina »reservations», tvärt emot öfverenskomsten med regeringen, och måla ansiktet, armarne och bröstet med bjärta färger, hvilket betyder att de befinna sig på krigsstigen; de utrusta sig med gevär och tomahawker, svinga sig upp på sina vilda hästar och begifva sig till de af de hvita bebodda territorierna. Alla fly för dem, och rödskinnen rida i vild galopp från den ena trakten till den andra och förstöra allt, hvad de komma öfver, tills omsider den underrättelsen når Washington att indianerna äro på krigsstigen.

Slutet på visan blir alltjämt detsamma. Sedan några tusen offer förblödt på gränsen af prärien och stor skada anställts på gods och egendom, skickar man några regementen soldater emot dem, och dessa väl disciplinerade trupper kunna rödskinnen ej stå emot. Ett par hundra stycken bli nerskjutna, de öfriga fly tillbaka till sina »reservations», hvarest man håller krigsrätt öfver dem och skjuter eller hänger ännu några hundra stycken.

Nu voro de alltså åter på krigsstigen, och den här gången var det de vilda apacherna, som ridit ut för att förtränga de hvita männen. De kommo från Arizona, och intet hade hittills förmått hejda dem. Sålunda hade de nu kommit till Cripple Creek och hade med djäfvulsk slughet förstått närma sig staden, utan att man där hade någon aning om att de voro i antågande. I samma ögonblick som man höll på att lägga repet kring Adrians hals, hade de kommit framsprängande genom guldgräfvarestadens gator, och hade aflossat åtskilliga salfvor på de olyckliga männen, som i första ögonblicket stodo liksom förlamade, och nu uppstod ett blodbad, som ej kan beskrivas.

Tom Brace ropade med tordönsstämma åt männen att sluta sig tillsammans, deras enda räddning vore, om de gingo fram i slutet kolonn, men de flesta hade alldeles tappat hufvudet och sprungo endast af och an i största förvirring. Det oakadt lyckades Tom samla omkring trehundra beslutsamma män omkring sig. Han delade i flygande fläng den lilla armén i två hopar, behöll själf befälet öfver den ena och anförtrorde den andra åt Fitzroy, som här, som vanligt, bibehöll sin kallblodighet.

Nu uppstod en blodig strid på torget; man hade stora förluster på båda sidor, men slutligen segrade indianerna och trängde de kämpande tillbaka in i rådhuset, en liten träbyggnad, hvarest det fanns en handelsbod på nedra botten, under det att rådssalen var belägen en trappa upp.

Sedan Tom Brace endast hade omkring hundra man kvar, återstod för honom endast att tränga in i boden, som var försedd med järnluckor för fönster och dörr; här hoppades han kunna uthärda en belägring. Men just som han som den siste trängde in i boden, träffades han af en kula och sjönk ihop på tröskeln.

»Bry er icke om mig», ropade han, »stäng luckorna, slå hål i väggarne och ge eld på de röda djäflarne!

Men skynda, skynda — jag är förlorad!» Strax där-
efter var han död.

Fitzroy öfvertog kommandot, men förmådde ej hålla
fästningen. Träbyggnaden var liksom alla andra i sta-
den försedd med halmtak, och snart beslöto sig india-
nerna, då deras första stormlöpning slogs tillbaka, för
att använda ett kraftigt medel. Somliga af dem skyn-
dade till den nära belägna skogen och återvände be-
lastade med risknippen. Dessa doppades i beck och
antändes; därpå flögo beckfacklorna upp mot husets
tak, och snart stod hela byggnaden i ljusan låga.

Indianerna tjöto af glädje, under det att de beläg-
rade för att undgå det förfärliga ödet att brännas lef-
vande, beslöto att göra ett utfall. Plötsligt öppnades
luckorna och guldgräfvarne stormade, förda af Fitzroy,
ut genom ingången. En kort strid uppstod, som slutade
med ett fullständigt nederlag för männen från Cripple
Creek.

Nästan alla stupade; Fitzroy blef slagen till marken,
bunden och kastad på en hög af lefvande kroppar, som
alla voro bundna till händer och fötter. Indianernas
höfding var en smärt ung man, som ej kunde kallas
ful. Han hade skarpa drag och långt svart hår, men
en hög panna, som bekant en sällsynthet bland india-
nerna, talande ögon och en underbart välbyggd gestalt.
Hans fjäderprydnad tillkännagaf att han var höfdingen,
och på hans bruna händer syntes präktiga tatueringar,
hvilkas midtpunkt bildades af en fågel med utspända
vingar. Denna fågel var en falk, och höfdingen kallades
»Hvite Falken».

»Hvite Falken» var dock lika grym som han var
vacker, och knappt hade han besekrat de sista guldgräf-
varne, förrän han befallde att staden skulle förstöras.
Alla lefvande varelser dödades, icke en kvinna och icke
ett barn skonades, och höfdingen deltog själf i förstö-
relsen. I spetsen för tio af sina män stormade han in
i ett af de största och vackraste husen; han trodde sig

där finna guld förborgadt, trodde kanske äfven att ännu några lefvande människor vistades där, hvilkas skalper skulle kunna pryda hans gördel. Nog sagdt, han trängde in i huset och befann sig snart i en stor sal, i hvilken det fanns en estrad, enligt våra begrepp en teaterscen. Naturligtvis hade »Hvite Falken» ingen aning om estradens bestämmeelse, men ridån föreföll honom misstänkt, han drog den åt sidan och raglade några steg baklänges, ty framför honom stod en indian, som ej tillhörde hans stam.

Rödskinnets bar ett förskinn, förfärdigadt af en djurhud, från hvilket långa fjädrar hängde ned ända till knäet, äfven på hufvudet bar han en fjäderprydnad och höll i handen en, som det tycktes, skarpslipad yxa. »Hvite Falken» betraktade honom med förvåning.

»Hvem är du, min röde broder», frågade »Hvite Falken». Men den tillfrågade svarade icke utan betydde honom genom en gest att han var döfstum. Nu är det så att dylika kroppsliga eller andliga lyten trygga mot död och förföljelse från de andra indianerna. Äfven »Hvite Falken» var nog mänsklig att skona denna människa. Han gaf honom en vink att följa med, och detta gjorde han utan motstånd och utan att tänka på flykt.

Vi skola dock genast för läsaren röja, hur det hängde ihop med denne främmande indian; bakom fjädrarne och den rödbruna färgen dolde sig nämligen ingen annan än den hedervärde Mathias Broker.

Då apachernas öfverfall ägde rum, var Mathias Broker en af de första, som flydde till sitt hem. Där lät han sin hustru gömma sig i husets källare, under det att han själf ville rädda så mycket af sitt guld som möjligt. Men för att ej blifva nedgjord liksom de andra, hittade han på följande råd. I teatergarderoben fanns bland annat äfven en indiankostym jämte en djurhud, fjädrar och pärlband, och detta var tillräckligt för Broker.

Med skälfvande händer klädde han af sig och smorde in hela kroppen med rödbrunt smink. Därpå brände han in några märken i bröstet och på armarne och bemäktigade sig slutligen en teateryxa, som han hittade i ett hörn. Den var tyvärr endast af trä, öfverklistradt med silfverpapper, ett vapen som ej kunde blifva farligt för apacherna.

»Hvite Falken» trängde nu in i husets andra lokaliteter och inträdde snart i det rum, hvarest Kätchen låg sjuk. Den olyckliga anade ännu intet om de förfärliga händelser, som ägt rum, hon hvilade på sitt läger i en feberaktig halfslummer, men spratt till, då dörren rycktes upp. Ända till några minuter förut hade två trogna sköterskor och en läkare stått vid Kätchens läger, och den senare hade redan aflägsnat kulan från hennes kropp. Han hade till sin öfverraskning kunnat öfvertyga sig om att den unga flickans sår icke alls var farligt, så som han först trott. Kulan hade ej skadat några ädlare organ, skottet hade aflossats från bakgrunden af salongen och hade därigenom förlorat något af sin kraft, dessutom var den af liten kaliber, och läkaren hade just förklarat att den unga sångerskan snart skulle tillfriskna, då ett öronslitande tjut hördes i gatan, och läkaren genast insåg att indianerna öfverfallit staden. Han hade då med fru Broker skyndat ned i källaren, under det att den andra kvinnan flytt till sitt hem. Kätchen hade de dock ej kunnat taga med sig, och den unga flickan var alltså prisgifven åt indianerna.

»Hvite Falken» pekade med en befallande gest på sängen liksom för att fråga, om den person, som låg där, redan var död, eller om hon måste dödas. En af hans följeslagare, en gammal gubbe, gick fram till sängen och blef sannolikt förvånad öfver flickans skönhet, ty han lät tomahawken sjunka och återvände till den unge höfdingen.

»Store höfding», ropade han på apachernas språk, »innan jag bryter den blomman, som jag funnit där, ber

jag dig kasta en blick på den. Har du någonsin sett den vilda violen, som blommar vid ödemarkens utkant? Våra döttrar smycka sig med den, när dagen för deras förening med den älskade randas. Sannerligen säger jag dig, mycket vackrare än präriens vilda viol är hon, som hvilar på lägret där borta.»

Den unge indianen svarade i vresig ton:

»Sedan när tänker Carheno, 'Den flygande Pilen', på kvinnans skönhet, när han befinner sig på krigsstigen? Hur kan du jämföra en vit kvinna med den vilda violen», tillade han föraktligt, »en vit kvinna kan icke vara vacker, och är hon det, då är hon falsk och trolös, det har 'Hvite Falken' förnummit af sin far.»

Men trots detta svar närmade han sig lägret och ryckte till af öfverraskning, då hans blick träffade den hvilande flickan.

»Carheno har rätt», ropade han, »jag har aldrig sett en så vacker kvinna. Men hon tyckes vara sjuk», fortfor han, »vi måste dock förhöra henne, innan vi skicka henne till jaktmarkerna. Carheno, min vän, du talar ju våra förbannade fienders språk, förhör då den 'Vilda Violen'.»

»Vilda Viol», sade Carheno, »kan du höra mig?»

»Jag hör dig», svarade Käthchen med matt röst, men hon trodde sig drömma, ty hur skulle de röda männen hafva kommit till Cripple Creek?

»Frukta icke, 'Vilda Viol'», tog den gråhåriga indianen å nyo till ordet, »utan besvara de frågor, som jag gör dig i vår höfdings 'Hvite Falkens' namn.»

»För Guds skull», utbrast Käthchen, som dock nu började ana någonting förfärligt, »huru komma ni hit — hvad vilja ni — jag ber er, ropa hit min sköterska!»

»Din sköterska», svarade Carheno, »är sannolikt död liksom alla hvita män och kvinnor i Cripple Creek.»

»Död», hviskade Käthchen förfärad, »det är ju omöjligt, du vill skrämma mig, ty hvem skulle hafva ställt till ett sådant blodbad?»

»Det har 'Hvite Falken' gjort med sina röda män, de ha lämnat buren i hvilken amerikanarne stängt in dem, de vilja ha sina jaktmarker åter, därför befinna de sig på krigsstigen mot de hvita männen. Men svara nu, 'Vilda Viol', hvem är du och hur heter du?»

»Jag heter Kätchen Schneider, jag är en främling i Cripple Creek, endast slumpen har fört mig hit.»

Kätchen brydde sig förstas ej om att för indianerna förklara verkliga orsaken till sin närvaro i Cripple Creek. Carheno öfversatte hennes ord för höfdingen, denne nickade belåtet och sade:

»Fråga henne, om hon är sjuk.»

Carheno lydde och Kätchen talade om att hon blifvit sårad af en kula.

»Hvarifrån kom den kulan?»

»Från en hvit mans gevär.»

»Då är den hvite mannen en mördare! Hvad hade 'Vilda Viol' gjort honom?»

»Ingenting, han gjorde det förblindad af hat och hämndlystnad.»

»Han måste hafva varit en usling», sade »Hvite Falken», då tolken förklarar Kätchens ord; »om han skulle befinna sig mellan fångarne, skall han dö vid marterpålen, så visst som jag är apachernas höfding, 'Hvite Falken'.»

»Och hvad skall ske med denna flicka», frågade Carheno.

»Vi skola taga henne med oss», sade »Hvite Falken», »tio af mina män skola bära hennes säng på sina axlar.»

»Men det kommer att hindra oss, store höfding», invände Carheno, »ty de kunna endast gå fot för fot utför Klippbergens ofarbara stigar.»

»Må den store anden fördöma mig», sade höfdingen otåligt, »om jag vill stå till svars för min tjänare. Vårt segertåg är till ända, vi ha gjort tillräckligt med byte, nu draga vi oss tillbaka till Arizonas urskogar,

hvarest våra kvinnor och barn vänta oss. Vi skola aldrig mer återvända till dessa 'reservations', hvarest man fodrar oss liksom djur.»

Därpå trädde han fram till lägret och hviskade, i det han lutade sig ned öfver Kätchen:

»'Vilda Viol'», vill du höra 'Hvite Falken', apachernas höfding?»

»Hvad vill du, apachernas höfding», frågade Kätchen, som något litet förstod sig på att tala med en indian, i öfrigt utan att känna den ringaste fruktan, ty hon såg i den unge höfdingens blick denna hemlighetsfulla sympati, som ofta framkallar vänskap hos personer första gång de mötas i lifvet.

»Jag vill fråga 'Vilda Violen', om hon vill följa med mig.»

»Med dig — helige Gud, hvart då?»

»Dit, hvarest den skygga hjorten gömmer sig i snåren, hvarest bufflarne vandra i stora hjordar — till Arizonas urskogar.»

Kätchen sände honom en häpen blick och hennes ögon fylldes med tårar.

»'Vilda Violen' gråter, 'Vilda Violen' får icke gråta!»

»Ha, skulle jag icke gråta, store höfding», ropade Kätchen, »då jag nyss erfarit alla mina vänners död — o, hvar är den man, som fört mig hit, hvar är dektiven Fitzroy, jag vill se honom, jag bönfaller 'Hvite Falken' att låta föra mig till honom.»

»Det går ej för sig för tillfället», svarade höfdingen undvikande, han visste ju icke, om Fitzroy var död, eller om han befann sig bland fångarne, »men om det är möjligt, skall du få se honom senare, ditt hjärta tyckes längta efter denne man?»

»Icke mitt hjärta, store höfding», bedyrade Kätchen, »ty denne man är endast en god vän till mig, men hur skall jag kunna följa med dig, jag är ju sjuk och hjälplös!»

»Mina röda krigare skola bära den 'vilda Violen', och ingen vindfläkt skall beröra henne — det svär jag. Eller tror 'vilda Violen' sig kunna bestiga en häst?»

»Jag vet icke», svarade Kätchen, »jag är så svag, men jag kan ju försöka, jag skall —»

»Det är bra», inföll »hvite Falken» »jag skall taga 'Vilda Violen' framför mig på min egen häst och skydda henne. — Kom Carhen!»

»Hvad befaller min store höfding?»

»Mina röda krigare skola församla sig, fångarne skola befrias från sina fotjärn, men drifvas fram bundna vid hvarandra. Låt föra fram min häst! Och du, 'vilda Viol', res dig nu från ditt läger, afskedets timme är inne! Du lämnar ingenting kvar här i Cripple Creek, ty allt, som finns här, skall förstöras — Santi, kallad 'hvite Falken', skall endast lämna efter sig en hög af spillror här.»

Den unge indianen stod kvar i närheten af sängen.

»Förlåt mig, store höfding», sade därför Kätchen med blygselns rodnad på sina kinder, »men jag kan väl icke stiga upp, medan du står bredvid mig. Drag dig tillbaka till det andra rummet med dina krigare, då skall jag försöka kläda mig så bra som möjligt.»

»Ämnar 'vilda Violen' lura mig», sade höfdingen med en misstrogen blick. Tänker hon fly?»

»Hur skulle jag kunna fly, så svag och hjälplös som jag är?»

»Men du tänker kanske muta en af mina krigare, så att du skall kunna lämna efter dig ett spår, tills blekansiktetna kommo åter till Cripple Creek. Vänta», tillade han i detsamma, »jag skall lämna kvar en vakt hos dig, som ej kan blifva farlig för mig.»

»Hvite Falken» kom plötsligt i håg den döfstumme indianen, som han träffat i stora salen. Han hade åtföljt honom till Kätchens rum och stod stum och orörlig i en vrå.

»Den där», sade Santi och pekade på den döfstumme, »kan stanna hos dig!»

»Nej, nej, det går icke för sig», ropade Kätchen förskräckt, »han måste gå med dig.»

»'Hvite Falken' är icke van vid några föreskrifter», sade indianen med hotande röst.

»Jag dör hellre än jag gör dig till viljes», ropade Kätchen, men förstummades i detsamma ty hon såg plötsligt den i vrån stående indianen blinka åt henne, hvarpå han lade fingret på munnen liksom för att uppmana henne att ej spjärna emot.

»Du lyder, flicka, eller du dör», ropade Santi vredgad och lämnade rummet med en stolt åtbörd åtföljd af sina män; dörren föll igen efter dem.

Den döfstumma indianen stod ännu några ögonblick alldeles stilla, medan Kätchen sände honom en förväntansfull blick. Plötsligt trädde han fram till hennes läger.

»Röde krigare», hviskade Kätchen, »sände du mig verkligen ett tecken att anförtro mig åt dig, då ber jag dig upprepa det att jag kan veta hvad jag skall tro och tänka.

»Må fan ta det röda slöddret», sade plötsligt den döfstumme. »Må 'hvite Falken' bryta nacken af sig, så snart som han stiger upp på hästen.»

Vid den döfstummes första ord reste sig Kätchen i sängen med ett utrop af förtjusning.

»Denna röst», ropade hon, »den har jag hört förut, du är ingen indian, men hvem, hvem är du?»

»Känner ni då icke igen mig, fröken Kätchen», svarade den röde krigaren skrattande, »jag är ju Mathias Broker, hos hvilken ni bor.»

»Herr Broker — men huru kommer ni till denna sällsamma utstyrsel?»

»Nymåladt alltsammans», sade Mathias Broker, »alltsammans från teatergarderoben.»

»Men hvarför har ni klädt ut er på det sättet?»

»Endast för er skull, fröken Käthchen, jag har nämligen beslutit att icke öfverge er. Jag kan ju dock icke prisge er åt dessa röda bofvar. Men frukta icke», fortfor han, »historien är ledsam nog, men likväl icke hopplös. Karlarne tro mig vara en döfstum indian, sannolikt en förlupen sioux, och göra mig ingenting ondt, emedan de tro att jag är döfstum. Jag skall alltså utan svårighet kunna stanna vid er sida, och skulle det behöfvas, så är Mathias Broker på stället. Må 'hvite Falken' akta sig, min yxa är visserligen endast af trä, men under mitt förskinn bär jag en revolver och en knif, jag kan alltså bli ganska obekvämb när det gäller.»

»Men råd mig nu, herr Broker», sade Käthchen, »hvad skall jag göra?»

»Ni skall helt lugnt följa med herr Santi, eller hvad han heter, i öfrigt får ni det nog bra hos honom, ty han är kär i er uppöfver bägge öronen, och gubben Carheno tyckes ej heller vara så oäfvnen. Men stig nu upp och kläd er så godt ni kan. Det är då en lycka att ni icke är så hårdt sårad, som vi trodde i början.

»Mitt sår är lätt», svarade Käthchen, »kulan studsade mot min korsett, jag tror nog jag skall kunna stiga till häst.»

»Han ville ju till på köpet hålla er i famn», sade Broker, »ni ser alltså att färden blir nöjsam.»

Käthchen tänkte på Hellmuth; hvilket öde väntade henne manne nu?

»Herr Broker», sade hon, »var så snäll och vänd er om.»

»Naturligtvis», svarade värden, »jag tittar ut genom fönstret, medan ni gör toalett.»

Käthchen iförde sig nu sina kläder, en tysk bondflickas kostym, som hon burit på teatern.

Nu hörde man Santi i otålig ton utdela några befallningar på indianska språket.

»Jag följer alltså med er, hvar ni går och står», sade Broker, »men låt ingen ana att jag kan höra och

Sångerskan störtade träffad till marken.

tala, ty i så fall skulle indianerna skära nacken af mig. Förråd icke vår bekantskap med en blick och låt mig dra försorg om resten».

»Ni är en god människa», sade Kåthchen rörd och räckte honom handen.

Nu återvände Santi åtföljd af Carheno. Höfdingens panna klarnade, då han fann Kåthchen klädd och färdig.

»Gif mig din hand, flicka», sade han, »och låt mig föra dig ut till hästen. 'Vilda Violen' skall ej behöfva ångra att hon följer mig till Arizona».

Då Kåthchen, stödd af Santi, trädde ut ur huset, skålfde hon. Cripple Creek stod i lågor. Indianerna sutto redan till häst. En ung krigare höll höfdingens gångare.

Bakom indianernas skara varnade Kåthchen åtskilliga hvita män, som bevakades noga af sina indianska vaktare. I detsamma lyfte Santi upp henne på häst; hon kände hans ena hand kring sin midja, medan han grep tygeln med den andra. Tåget satte sig i rörelse, och nu bar det af i vild galopp, men Kåthchen kände knappast någon skakning, hästen tycktes knappast beröra marken.

Kåthchen blickade tillbaka, då man kom uppför bergen. Därnere låg det brinnande Cripple Creek, en bild af förstörelse och elände. Och framåt gick det, alltjämt djupare in mellan bergen på vägar, som en europé aldrig skulle hafva nyttjat till häst; så bar det af till Arizonas urskogar.

FYRTIONONDE KAPITLET.

På spåret.

»Hur långt tror ni vi ha kvar, Parker, innan vi komma till Cripple Creek?»

Denna fråga uttalades vid sextiden på morgonen den dag, som följde på den ödesdigra natt, då guldgräfvarestaden förstördes, den uttalades midt i skogen mellan Denver och Cripple Creek och kom från en förnäm man, som red en präktig häst åtföljd af fyra andra personer. Alla voro väl beridna och medförde ännu en extra häst, som på sin rygg bar ett hoplagdt tält, yllefiltar, och en koffert med konserver och andra lätt transportabla lifsmedel.

Det var ett egendomligt sällskap, och hvar och en af dess medlemmar är väl värd en kort beskrifning.

Den unge mannen, som uttalat ofvannämnda fråga, var omkring trettio år gammal. Hans smärta, eleganta växt och ädla hållning röjde att han var en förnäm och bildad människa. Det var i öfrigt ingen annan än prins Hellmuth af Lichtenfels.

Den bredaxlade mannen, som red vid hans vänstra sida, mannen med det kärnfriska, genomärliga ansiktet och de gråblå ögonen, var den amerikanske styrmannen Parker, andre kaptenen på jakten »Käthchen Schneider», och som hittills fört öfverbefälet på resan från Hamburg till New York.

Omkring fem fot bakom dem båda red en ung man — nästan en gosse; hans hvita riddräkt röjde hans ställning som betjänt. Mössan satt käckt på et yfviga håret och hans hvita, fina händer röjde att hans tjänst ej var af de svåraste. Ynglingen lydde namnet Bob, och hade hittills varit skeppsgosse ombord på »Käthchen Schneider».

Och ytterligare tio steg längre tillbaka trafvade två hästar, till hvilka bagagehästen slöt sig, och dessa djur hade säkerligen det svåraste arbetet, ty de buro två jättar genom skogen. Det var förstås Peter och Paul, hittills lättmatrosar på jakten, numera prins Hellmuths trognaste följeslagare, på hvilka han kunde lita i lif och död.

Hellmuth var på väg till Cripple Creek, sedan alla hans efterforskningar efter Käthchen hittills varit utan resultat. Han hade genomletat New York, men utan att finna något spår. Därifrån hade han begifvit sig till Philadelphia, Pittsburg och Cleveland och hade slutligen kommit till Chicago. Han kunde ej bli kvitt den tanken att han måste finna Käthchen i Amerika, och denna hans tro stödde sig på en hel följd af slutledningar.

Han trodde sig hafva träffat Käthchen sista gången i Mauritius, då han hade räddat henne på det sjunkande fartyget, hvarpå hafvets vågor åter ryckt henne ifrån honom. Antingen måste hon då hafva drunknat, men i så fall skulle hennes lik hafva sköljts i land, eller hade hon lyckats blifva upptagen af ett förbifarande fartyg. Han hade i själfva verket fått veta att en stor ångare den natten passerat Mauritius, och om Käthchen blifvit räddad ombord på denna, måste hon hafva kommit till New York. Där tycktes hon likväl ej hafva stannat, utan hade väl begifvit sig djupare in i landet.

Nu stannade han tills vidare i Chicago och började ånyo sina efterforskningar. Han iakttog den principen att hvar helst han kom låta inrycka upprop till Käthchen i tidningarne i det han samtidigt utlofvade en belöning åt den, som kunde lämna honom någon underrättelse om den unga flickan, hvars personlighet han noga beskref.

Och se, dessa upprop kröntes med framgång.

Hellmuth hade tagit in på Chicagos förnämsta hotell; dit kom en dag en främling och begärde att i en viktig

angelägenhet få tala med kaptenen — ty Hellmuth kallades aldrig prins i Amerika utan helt enkelt kapten.

Det visade sig att mannen var kypare på ett annat hotell i Chicago, och där hade, så påstod han, för ej länge sedan två personer tagit in, af hvilka damen alltigenom motsvarade Hellmuths beskrifning.

Nu hade Mac Kelly och Käthchen äfven i Chicago nyttjat sina antagna namn, och då Hellmuth hörde namnet Taylor, ropade han ifrigt:

»Förstår ni, Parker; Taylor—Schneider — o, min Gud, äntligen tror jag då att vi funnit ett spår!»

Tyvär kunde kyparen ej säga hvart herrskapet rest, endast att de farit till Västern, men detta är i Amerika ett mycket vidsträckt begrepp, och hvad var det månne för en man, som reste med Käthchen, och i hvilket förhållande stod han till henne?

Dagen därpå bröt Hellmuth upp. Parker gjorde prinsen uppmärksam på att Käthchen kanske begifvit sig till guldgräfvaredistriktet, och fastän Hellmuth ej ansåg detta vara möjligt, ville han dock ej lämna något oförsökt och begaf sig därför i väg till Cripple Creek.

»O, min käre Parker», ropade prins Hellmuth, »hvad världen är vacker, och just här i skogens frid känner jag dubbelt, hur härligt lifvet måste vara, om man ägde en älskad varelse, för hvilken man kunde öppna hela sitt hjärta. Ack, Parker, om vi kunde lyckas finna min Käthchen, jag känner blott alltför väl att jag blott kan blifva lycklig med henne. Jag har ju berättat alltsammans för er, har skildrat, huru den usla Cyprienne bedragit mig och förbländat mig så att jag kunde tro att min Käthchen kunde handla så uselt.»

»Ja, denna Cyprienne måste ju vara en ren djäfvul», ropade styrmannen, »man skulle kunna skrifva en roman på tre band om henne, men läsarne skulle icke tro att det kan finnas så mycken uselhet. Nå, Gud ske lof, ni tror ju då att hon är undanröjd för alltid.»

»Jag tror det», sade Hellmuth, »men jag vet det icke

bestämdt. Jag såg henne senast sväfvä bort med luftballongen och hålla sig fast i gondolen, men jag tror säkert att hon förr eller senare störtat ned i afgrunden.»

»Ack om så vore», ropade styrmannen, »om hon brutit nacken af sig! Jag är annars icke hårdhjärtad, men denna djäfvul skulle jag vilja strypa! Hallå, Bob, tag hit whiskybuteljen, jag tror en liten styrketår skall göra godt.»

»Så tidigt på dagen, käre Parker», invände Hellmuth, »ni borde ej dricka mycket brännvin. Ni är korpulent och skulle kunna råka illa ut.»

»Här, herr styrman», ropade nu en ungdomlig röst, och Bob red fram bredvid Parker och räckte honom buteljen och en liten bägare.

»Tack, min gosse» myste Parker, »för tusan, så bra du ser ut, och vackrare blir du för hvar dag och så kraftig sedan — se blott, prins, så bred han är öfver bröstet. Men en bra gosse är han», tillade Parker, sedan han fyllt bägaren och tömt den i botten, »utan honom vore jag ej mera vid lif! Ni har ej hört något om saken, prins, vi förtego den för att ej skrämma er, men nu skall ni ändå höra, hvad Bob är för en pråktig gosse.»

»Ack, herr styrman», inföll Bob, »det är väl ingenting att tala om — en annan i mitt ställe skulle hafva gjort precis det samma.»

»Stopp, säger jag», ropade Parker, liksom om han stode på kommandobryggan och ropade ned i maskinrummet att stoppa maskinen. »Saken måste komma i dagen, alltså hör på, min prins. Det var kort efter det vi lämnat Denver», berättade han, »vi hade slagit läger, och ni, prins, hade gått bort med geväret i handen, för att skjuta något godt åt oss, men jag hade sträckt ut mig i gräset, rökte en cigarr och tittade upp mot aftonhimlen. Då hör jag ett skri, och då jag lyfter på hufvudet och blickar bortåt tältet, ser jag Bob med ett ansikte, som om världen höll på att gå under. Äfven de

båda jättarne stodo bakom gossen och sågo ut som ett par saltstoder.

'Kors för tusan, hvad står på', ropade jag och såg mig omkring, men i nästa ögonblick — ja prins, jag är sannerligen icke rädd af mig, men då jag nu såg en kopparorm, som hade slingrat sig kring min fot och långsamt kröp in i mitt byxben, ja då trodde jag verkligen att min sista stund kommit. Då ropade Bob åt mig:

'Ligg alldeles stilla, herr styrman, rör er icke för Guds skull!'

Och ser ni, prins, den lymmeln hade nog sinnens närvaro att skynda in i tältet, hvarest han varit sysselsatt med att koka te och hvarest han hade en burk kondenserad mjölk stående på bordet. Han skyndar ut med burken och ställer den bredvid min fot; därpå aflägsnar han sig genast.

»Ack, du käre Gud», tänker jag, »nu har den pojkbymtingen väl läst något i en eller annan bok och inbillar sig att ormen skall lämna mig för den smula mjölks skull. Men verkligen, jag känner genast att djuret drar sig tillbaka, och det dröjer icke länge, förrän ormen kryper bort till mjölken och kör ned hufvudet i densamma. Då skyndar Bob till och hugger hufvudet af den med ett väl riktadt yxhugg. Gossen räddade alltså mitt lif, och det glömmet jag aldrig; kom hit, Bob, och låt mig omfamna dig!»

Parker ämnade draga gossen åt sig, men denne tryckte sporrarne i hästens sidor och red bort, i det han utstötte ett silfverklart skratt.

»Bob skall få sin belöning», ropade Hellmuth, »men besvara nu min fråga, hur långt tror ni vi ha kvar till Cripple Creek?»

»Jag tror vi skola vara där om en timme, och äfven om vi ej skulle finna Käthchen där, skall ni i alla fall lära känna en intressant verksamhet. Men vi måste hålla ögonen öppna, ty det finns alla möjliga brottslin-

gar i ett sådant guldgräfvareläger, och ni gör i alla fall bäst i att bevara ert inkognito och framdeles kalla er Hellmuth Fels.»

»Naturligtvis», svarade Hellmuth. Därpå fortsattes vägen under tystnad. Efter omkring en timme red Bob fram till dem och frågade:

»Finner ni icke, min prins, att luften är uppfylld af en egendomlig brandlukt?»

»Jo visst», sade Hellmuth, »hvad kan det betyda? Kanske det varit skogsbrand här i närheten, det är ju ganska vanligt under den torra årstiden.» Därmed red han vidare och kom ett litet stycke före Parker. Plötsligt hejdade han sin häst och ropade: »Det har sin riktighet med brandlukten, här är ett hus, som förstörts af lågorna.»

Den lilla karavanen hade i själfva verket anländt till den plats, hvarest Cripple Creek stått dagen förut och gjorde nu den ena förskräckliga upptäckten efter den andra.

»Se här, Parker, branden har kräft människolif, här syns handen af ett förkolnadt lik. Men huru har en människa kunnat omkomma här, hon skulle väl kunnat springa bort, huset har dock endast varit en våning högt. Och hvarför har man ej brytt sig om att begrafva den döde? Låt oss utföra hvad männen i Cripple Creek försummat. Peter och Paul, gå in bland spillrorna och drag fram liket.»

Det dröjde icke länge, förrän de buro ut ett manligt lik, som Parker förklarade vara liket af en guldgräfvare.

»Men denne man har icke omkommit genom elden», sade han, »någonting förfärligt måste hafva händt här i Cripple Creek, ty mannen är skalperad. Här ha de röda djäflarne allt haft en hand med i spelet. Min prins, jag tror att vi ej böra förlora en minut, innan vi förskaffa oss visshet om saken. Framför allt böra vi

åter bestiga våra hästar och hålla våra vapen redo. Aro revolvernarne laddade», frågade han de båda jättarne.

»Allt är laddadt», svarade Peter.

Den lilla karavanen satte sig i gång, och öfvertygade sig snart om att man kommit till en utdöd stad. En massa lik, alla skalperade, lågo på båda sidor om vägen.

»Cripple Creek existerar således ej mer», ropade Parker djupt skakad, »men guldgräfvarne ha tydligen försvarat sig, ty här finns äfven många indianlik.»

»Tänk om Käthchen varit här», utbrast Hellmuth, »o, min Gud, hvilken tanke!»

»Gud har nog icke fört oss hit utan afsikt», sade Parker, »hittills har det brott, som föröfvats här, förblifvit obekant för den civiliserade världen. Ingen lär hafva undgått fördärfvet, så att han kunnat komma till närmaste stad och telegrafera. Hvem vet om icke indianerna äfven fört några fångar med sig till bergen, i så fall skulle man kanske kunna befria dem genom ett energiskt inskridande.»

Hellmuth kunde ej slita blicken från de förfärliga likhögarne, och alltjämt tänkte han:

»Hvad om Käthchen varit här!»

»Där står ett hus, som icke blifvit lågornas rof», ropade Bob och pekade på en långsträckt träbyggnad, som verkligen tycktes hafva blifvit skonad. De redo dit, och redan på afstånd läste Hellmuth öfver dörren i bjärta färger orden:

Mathias Brokers danssalong.

»En danssalong», sade Hellmuth med ett bittert skratt, »ännu i går har kanske ett muntert sällskap varit församladt här, i dag återstå endast lik och spillror.»

Hellmuth och Parker beredde sig att beträda det öfvergifna huset. I detsamma föll Hellmuths blick på en stor affisch, utanpå huset. På affischen stod med röda bokstäfver:

I dag!! Stor Föreställning! I dag!!

Världens största specialistteater!

Sång, dans, atletiska öfningar!

Direktör Mac Kellys världsberömda trupp med den ryktbara stjärnan

Fröken Katharina Taylor.

Första plats: 20 dollars.

Andra plats: 10 dollars.

Ståplatser: 5 dollars.

Prisen hade, som man ser, höjts till andra representationen.

Hellmuth höll på att sjunka till marken.

»Allt är förloradt», stönade han, »Käthchen har varit här ännu i går, och jag har kommit tjugufyra timmar för sent. Ty från i går till i dag har ett förfärligt öde drabbat Cripple Creek och dess invånare och med dem den flicka jag älskade så högt!»

»Förtvifla ännu icke, prins», bad Parker, »vi veta ju ännu icke, om icke Käthchen kan hafva undgått massakern. Låt oss i alla fall tränga in i huset och förskaffa oss visshet, om Käthchen Schneider verkligen varit här; kanske finna vi ännu en mänsklig varelse, som gömt sig så väl att indianerna ej kunnat finna honom. Gråt icke prins, man skall ej sörja någon, innan man öfvertygat sig om hans död.»

Dödstystnad omgaf de två männen, då de skredo in i huset. Snart befunno de sig i den stora salen.

»Där är scenen», sade Parker, »tydligt har en representation ägt rum i går.» Han betraktade uppmärksamt salens golf. »Se här, min prins», fortfor han, »det var en ledsam upptäckt, här är aftrycket af en indians mockasin, hvars sula tydligen är besudlad med blod.»

»Indianerna ha alltså varit här i huset», utbrast Hellmuth, »o, Parker, mitt hjärta hopsnöres af fruktan.»

»Där är en dörr», sade Parker, »låt oss nu undersöka de öfriga rummen.»

Hellmuth följde styrmannen liksom en sömngångare, tills de kommo till det rum, hvarest Kätchen hvilat några timmar förut.

»Hvem kan hafva legat här», frågade han Parker, då de stodo bredvid sängen. Styrmannen stod i begrepp att svara, då lutade han sig plötsligt ned och tog upp ett litet föremål från golvet.

»Ett strumpeband», utbrast han, »ett blått sidenband. Alltså har en kvinna bott i detta rum. Men se här», fortfor han i upprörd ton, »här står ju ett namn inuti bandet — prins, detta band har tillhört er älskade.»

Med dessa ord tryckte han strumpebandet i prinsens hand och aflägsnade sig. Hellmuth sjönk ned i en stol bredvid sängen. Han höll alltså nu i sin hand ett säkert bevis för att Kätchen vistats i detta hus, att hon bott i detta rum, och han var ett rof för den vildaste smärta.

Då Parker efter en stund kom åter, fann han honom alldeles tröstlös.

»Ryck upp er, prins Hellmuth», ropade styrmannen, »nu gäller det att handla, jag har gjort en sällsam upptäckt».

Hellmuth reste sig och stirrade full af förväntan på Parker.

»Det är bevisadt», fortfor denne, »att indianerna gjort fångar och fört dem med sig. Medan ni satt här, gick jag ut och promenerade utanför huset. Då såg jag, bredvid hästspåren, som röjde att indianernas hästar gått fram där, en liten hög kaffebönor.»

»Kaffebönor», frågade prinsen förvånad.

»Ja, just kaffebönor», svarade Parker, »här ser ni dem. Jag gick litet längre bort och fann att man strött kaffebönor längs med vägen med vissa mellanrum, och genom att följa detta spår kom jag till klippbergen.»

»Och hvad sluter ni däraf», frågade prinsen.

»Däraf sluter jag ganska bestämdt att en fånge varit nog klok att utpeka, hvilken väg indianerna tagit med sina offer. Mannen måste hafva bemäktigat sig en liten

påse kaffebönor och har i god afsikt strött ut dem på vägen, och jag tillägger att det måste hafva varit en ganska slug amerikanare, som kommit på den idén.»

»Och hvilken betydelse skulle det hafva för oss», frågade Hellmuth med en axelryckning.

»En mycket stor sådan. Det visar oss, att indianerna icke dragit längre åt Västern, utan att de tydligen dragit sig tillbaka till Arizona, därifrån de kommit. Men låt oss nu undersöka hela huset, kanske vi hitta något, som kan lämna oss ytterligare upplysningar.»

Slutligen anlände de till köket och träffade här en katt, som under högljudt jamande krefsade med tassarne på golvet.

»Hur är det med katten», sade Parker, »kanske den vädrar en råtta.»

»Den här gången ser jag skarpare än ni», ropade Hellmuth. »Ser ni icke att här finns en fallucka?»

»Den leder tydligen till källaren», sade Parker, lutade sig ned och lyfte upp luckan medelst en järnring i densamma. En trappa blef synlig, som ledde till källaren.

»Hvad tänker ni göra därnere», frågade Hellmuth. »Ni tror väl icke —?»

»Jag tror alldeles säkert att det finns en mänsklig varelse därnere», sade Parker, »ty jag tyckte mig nys höra en suck. Hallå», ropade han därpå ned i källaren, »finns någon där? Här finns goda vänner — en amerikanare och en tysk.»

Knappt hade han uttalat dessa ord, förrän ett glädjehrop ljöd nerifrån källaren.

»Här finnas två olyckliga», ropade man, »som flytt från de förbannade indianerna. Är luften ren? Våga vi stiga upp?»

»Kör till bara», svarade Parker skrattande, »de röda djäflarne ha försvunnit, och slumpen har fört män till Cripple Creek, som äro angelägna att få höra, hvad som tilldragit sig under natten.»

Inom kort doko två gestalter upp från källaren, Mathias Brokers hustru och läkaren, som hade skött Käthchen. Det syntes på dem båda att de lidit förfärligt under natten.

»Välkomna, mina vänner», ropade Hellmuth, »tala nu om allting för oss. Jag heter Hellmuth Fels och befinner mig på en upptäcktsresa genom Amerika, denne herre heter Parker och är min vän och följeslagare.»

»Mitt namn är doktor Wilson», svarade läkaren, »och denna dam är fru Broker, ägarinnan till detta hus, som tyckes vara det enda, som fått stå kvar efter den förfärliga natten. Jag fruktar att ej många af Cripple Creeks invånare fått öfverlevva den.»

»Enligt hvad jag vet, äro ni de enda», sade Parker deltagande.

»Ack», suckade fru Broker, »då har äfven min man omkommit! O, Mathias, hvarför följde du icke med mig ned i källaren, men naturligtvis — ser ni, mina herrar, så har han alltid varit, han skulle alltid vara så extravagant, jag visste att det en gång måste gå på det sättet.»

»Berätta nu för mig i tur och ordning hvad som händt», sade Hellmuth, och läkaren började berätta, tills vidare utan att nämna några namn, om huru alla guldgrävarne den förlidna natten varit församlade vid rådhuset för att hålla lynchjustits, samt huru indianerna fallit öfver dem och nedgjort alla, som föllo i deras händer.

»Gjorde de då inga fångar», frågade Hellmuth.

»Det vet jag icke», svarade doktorn, »ty jag själf befann mig vid katastrofens utbrott här i huset. Jag hörde blott i korta drag hvad som händt, då Mathias Broker kom störtande in i huset.»

»Men hvarför flydde icke Mathias Broker ned i källaren tillsammans med sin hustru», frågade Hellmuth.

»Emedan han ej ville öfverge en olycklig flicka, som låg sårad i hans hus. Jag måste bekänna att jag

själf tappade hufvudet och följde med fru Broker, men Broker stannade hos den unga flickan, och hvad som blifvit af de två stackrarne kan jag icke säga.»

Hellmuth sände Parker en menande blick och frågade därpå :

»Hvad var det då med flickan, som låg sårad i Mathias Brokers hus?»

»Hon hade fallit offer för ett brott», svarade doktor Wilson, »det är en sorglig historia, som jag skall berättas med få ord. Den unga damen var sångerska och hade kommit hit med ett resande teatersällskap.»

»Fröken Katharina Taylor», utbrast Hellmuth och ställde sig framför läkaren.

»Just hon», svarade denne, »och aldrig har det väl funnits en älskligare flicka. Hon hänförde hela Cripple Creek, och alla hyllade henne och älskade henne som en syster.»

»Hvem var då den usling, som kunde begå ett attentat mot denna flicka?»

»Det kan jag icke säga er, ty jag bevistade icke lynchdomstolen, men det var i alla fall en guldgräfvare, som sköt på henne — hur hette han nu? Jo visst — Adrian.»

»Det namnet är alldeles främmande, för mig» sade Hellmuth, »men säg mig doktor, var den unga damen hårdt sårad?»

»Det trodde jag först, ty blodförlusten var ganska stor, men det visade sig sedermera att kulan studsat mot korsettplanchetten och därför ej trängt djupt i kroppen.»

Hellmuth drog en lättnadens suck, ty han var öfvertygad om att det var Käthchen, som blifvit sårad.

»Hvad var hon för landsmaninna», frågade han.

»Hon var tyska, trots sitt engelska namn», svarade läkaren.

»Det är hon, Parker, Käthchen Schneider har varit i Cripple Creek, hon har fallit offer för indianerna.»

»Det skulle jag ändock vilja taga mig friheten att bestrida», sade Parker. »Nog tror jag att fröken Kätchen fallit i indianernas händer, ty annars måste hon vara här, men inte tror jag att de dödat henne, ty i så fall måste vi hafva hittat hennes lik. Indianerna äro allmänt kända för att de aldrig taga en död med sig. De skalpera honom, men låta kroppen ligga kvar, hvarest mordet föröfvats.»

»Då finns det endast en möjlighet kvar», ropade Hellmuth, som var ett rof för en vansinnig upphetsning.

»Hon har följt med kaffebönorna», sade Parker med dof röst, »jag tror säkert att indianerna fört henne i fångenskap, och vi måste om möjligt befria henne, innan de röda djäflarne uppnått sitt läger, ty jag kan ej dölja för er, min prins, att ju ett gement hat och en förfärlig svartsjuka råda bland de röda kvinnorna mot blekansiktenas kvinnor och flickor. När hvita fångar föras till lägret, fordra indianernas kvinnor vanligtvis deras död genast.»

»Allsmäktige Gud», stönade Hellmuth, »om Kätchen skulle drabbas af ett sådant ödel!»

»Låt oss därför handla energiskt, medan det ännu är tid», återtog Parker, »och genast, när vi träffat de nödvändigaste förberedelser, bryta upp för att förfölja rödskinnen. Vi ha goda hästar och kunna ständigt hålla oss i indianernas kölvatten, tills ett gynnsamt tillfälle erbjuder sig att öfverrumpla dem och rycka Kätchen ifrån dem med våld, såvida detta på det hela taget är möjligt.»

»Hur så? Hvarför skulle det ej vara möjligt», frågade Hellmuth.

»Min prins, vi förfoga endast öfver våra egna och öfver Peters och Pauls krafter, ty Bob är ju endast en gosse och kan på sin höjd göra tjänst som spion — för hvilket han i öfrigt lämpar sig förträffligt!»

»Jag vet hvad ni vill säga, Parker», sade Hellmuth,

»vi äro för svaga för att befria apachernas fångar, ty det gäller naturligtvis icke blott Kätthens utan alla de hvitas befrielse. Vi måste alltså försöka erhålla förstärkning. Jag har en idé — doktor Wilson!»

Doktorn, som samtalat med fru Broker, skyndade fram med en höflig bugning.

»Hör på, doktor Wilson», sade Hellmuth, »gentemot er vill jag lägga bort mitt inkognito, jag heter nämligen icke helt enkelt Hellmuth Fels, utan jag är prins Hellmuth af Lichtenfels, och ni ser mig här på en upptäcktsresa, som gäller — en fattig flicka. Hvarför skulle jag dölja det, jag söker den älskliga flickan, som här eröfrat allas hjärtan, hon heter dock icke Katharina Taylor utan Kätthchen Schneider och har genom sällsamma händelser sett sig tvungen att uppträda som sångerska här i Amerika. Kätthchen Schneider är min fästmö och skall blifva min hustru, när jag finner henne. Men hon befinner sig nu förmodligen i apachernas våld och sannolikt åtskilliga hvita män här från Cripple Creek jämte henne.»

»Det måste vi tyvärr frukta», svarade doktor Wilson, som lyssnat med stor förvåning.

»Vi ha emellertid beslutit befria dem», fortfor Hellmuth, »vi ämna följa hack i häl efter indianerna och skola uppbjuda allt för att rädda deras fångar. Men för er, doktor Wilson har jag ett uppdrag, som ni ej får neka att åtaga er».

»Säg ut, min prins, jag står i alla afseenden till ert förfogande.»

»Hur lång tid behöfver ni för att rida till Denver?»

»Om jag har en god häst, tror jag mig kunna göra det på fyra dagar.»

»Det var en lång tid», ropade prinsen, »men det kan icke hjälpas. Alltså fyra dagar till Denver och därifrån genast i spetsen för ett regemente Unionssoldater till Arizona — vill ni åtaga er detta uppdrag?»

»Det vill jag», svarade läkaren.

Indianerna släpade Adrian efter sig i sanden.

»Regeringen skall ej neka att ställa ett regemente till ert förfogande, och ni måste naturligtvis rida dag och natt för att så fort som möjligt komma till Arizona. Där måste ni följa indianernas spår, jag behöfver förstås ej säga er på hvad sätt. Och nu ber jag er rida häri-från genast, vi andra bryta äfven upp för att följa efter indianerna.»

»Och jag», ropade fru Broker, »hvad skall då jag taga mig till — jag kan väl icke stanna kvar här mol ensam mellan Cripple Creeks ruiner? Antingen måste doktor Wilson eller ni, prins Hellmuth, taga mig med.»

»Jag», ropade Hellmuth bestört, »det är omöjligt, ni skulle ej kunna uthärda resans strapatser, dessutom måste ni betänka att vi alla skola vara förlorade, om indianerna upptäcka oss.»

»Nå godt, vill ni icke taga mig med, så rider jag ensam, en häst finns det väl ännu i Cripple Creek. Jag är öfvertygad om att äfven min man befinner sig bland fångarne, och jag är lika berättigad att förfölja indianerna, som ni, prins Hellmuth. I öfrigt är jag endast tjugufått år gammal, tycker ni jag ser ut som en nervös kvinna, som faller i vanmakt vid anblicken af en indian? Dessutom ser en kvinna ofta, hvad tio män icke se, tag mig därför med, hvem vet, om jag icke kan blifva nyttig för er. Ni talade nyss om skeppsgossen Bob och tyckte att han kunde nyttjas som spion. Hvad Bob kan, det kan äfven Rosie Broker, försök det, prins Hellmuth, tag mig med!»

»Öfverenskommet, ni tappra lilla kvinna», sade Hellmuth; en timme senare hade alla förberedelser träffats, och man hade meddelat bröderna Ballinger och skeppsgossen Bob hvad exeditionen gällde. Den senare föreföll mycket förtjust vid utsikten till att lära känna indianerna, men då han blef ensam, gled ett hånleende öfver hans drag, och han hviskade:

»Käthchen Schneider i apachernas händer — nu är

jag vid målet — aldrig skall Hellmuth befria henne ur indianernas våld — det skall jag allt förhindra!»

— — — — —

Rosie Broker bevisade genast att hon var viktigare för expeditionen, än Hellmuth trott. Prinsen ville genast stiga till häst och rida efter apacherna, men fru Broker gjorde honom uppmärksam på att man ej utan vidare finge våga sig in mellan Sierra Nevadas berg, och att det fanns vissa saker, som man obetingadt måste taga med, om man ej skulle råka i det största bryderi i vildmarken.

»Lämna mig endast en kvart», sade Rosie Broker, »då skall jag lägga fram en lista för er på det, som vi nödvändigt måste taga med oss.»

Prinsen och hans följeslagare sysselsatte sig under tiden med infångandet af lösa hästar, som sprungit omkring bland ruinerna, särskildt djur af den lilla mexikanska rasen, som är synnerligen uthållig och utmärkt, när det gäller bergbestigningar. Då prinsen återvände till fru Broker, kom denna honom till mötes.

»Hör nu, hvad jag i all hast packat ihop», sade den energiska frun. »Först och främst tändstickor, ty det skulle ju vara fatalt, om vi ej skulle kunna göra upp eld. Vidare tjugu lådor rökt fläsk, tio lådor konserverade oxtungor och tio lådor konserveradt buffelkött. Krut och kulor har jag icke, men det tänker jag herrarne själfva ha.»

»Det ha vi», ropade Parker, och fru Broker fortfor:

»Jag har däremot tagit med mig någonting annat, som kanske blir lika obehagligt för apacherna som era kulor, men det är min hemlighet, som jag tills vidare ej vill prisge; dessutom har jag whisky och cigarrer.»

»Whisky och cigarrer, till hvad nytta», frågade Hellmuth.

»Icke för oss», ropade fru Broker, »fastän ers höghet kanske icke skall försmå vår whisky i ödemarken, men intet är lättare än att fånga vildarne med whisky

och cigarrer, och mycket kan bero på, om vi lyckas muta några bland indianerna.»

»Ni är ta mig fan en klok kvinna, fru Broker», sade Parker, »jag börjar rent af glädja mig åt ridten till Arizona tillsammans med er, fastän jag hittills hatat fruntimren.»

»Jag ställer mig äfven helt och hållet under ert beskydd», sade Rosie och räckte skrattande handen åt styrmannen.

Solen höll på att gå ned, då Hellmuth satte sig i spetsen för karavanen och tog afsked af Wilson, som snart försvann i den täta skogen.

»Framåt och med Gud», ropade Hellmuth, och nu sprängde den lilla kavalkaden i väg i riktning mot bergen, den väg som blifvit utstakad genom kaffebönorna.

»Det har min man gjort», sade fru Broker, »det liknar honom, kan man tänka sig ett sådant slöseri att strö ut de goda kaffebönorna!»

FEMTIONDE KAPITLET.

I apachernas läger.

Indianerna hade färdats ofantligt fort, de voro tydligen angelägna att aflägsna sina fångar från civilisationen och från dem, som skulle kunnat hjälpa de olyckliga. Särskildt tycktes »hvite Falken» vara mån om att föra den älskliga varelsen i säkerhet, som eröfrat hans hjärta med storm.

Andtligen efter tjugufyra timmar tillät höfdingen att man slog läger, och då befann man sig redan på Arizonas mark. En tät urskog omgaf de stackars offren; dit förirrade sig nog inga hvita män.

Fångarnes antal belöpte sig till femton män, utom Mathias Broker och Käthchen. Käthchen fick knappast

se dem på färden, ty de öfriga fångarne eskorterades af eftertruppen, under det att hon själf ständigt måste stanna i höfdingens närhet. Han bemötte henne i öfrigt med den största vördnad och uppfyllde hvarje hennes önskan. Äfven den gråhårige Carheno bemötte henne vänligt och gaf henne till och med goda råd om huru hon skulle bete sig gentemot höfdingen, ty han var, som alla indianer, nyckfull och misstrogen.

Mathias Broker spelade sin rol som döfstum alldeles utmärkt; när någon af apacherna tilltalade honom, såg han så likgiltig ut, som om han icke anade att det fanns ett mänskligt språk.

Då man tändt upp den första lägerelden, styrde Mathias Broker om att han kom att hvila bredvid Käthchen, och underhöll sig med henne, medan de andra sofvo.

»Tror ni att det ännu finns räddning för oss», hviskade Käthchen.

»Det tror jag säkert», svarade Mathias Broker, »när vi först komma till indianernas läger, skall väl något tillfälle yppa sig till flykt, i öfrigt skall nog 'hvite Falken' skydda er, det vill säga —»

»Hvarför fortsätter ni icke», frågade Käthchen.

»Det vill säga», återtog Mathias Broker, »så länge som han tror sig kunna vinna er kärlek.»

»Nej, nej», svarade Käthchen, »det får han icke tro, icke en enda minut, min kärlek tillhör en annan, som tyvärr är långt borta.»

»För allt i världen», utbrast Mathias Broker, »älska denne andre i stillhet så mycket ni vill, men låtså åtminstone tycka om denne röde Othello. Ty i samma ögonblick som 'hvite Falken' inser att ni drifver med honom, skall han göra sig ett nöja af att skära nacken af oss allesammans.

Men nu god natt, fröken Käthchen, sof godt och var öfvertygad om att ni har en vän i Mathias Broker».

Men Kätchen förmådde ej sofva. Alla möjliga bilder uppfyllde hennes hjärna, dessutom smärtade såret, som hennes usle bror tillfogat henne, fastän Carheno lofvat henne att det skulle läkas otroligt hastigt, sedan han lagt på ett omslag af läkande örter, som endast indianerna känna.

Nästa morgon, efter en indiansk frukost, gick resan vidare, och sedan man än en gång satt upp tälten och hvilat en natt, anlände man på tredje dagens middag till klippklyftan, i hvilken indianlägret befann sig.

Indianerna hade valt en vacker plats i en vild och romantisk trakt. Själva klyftan var mycket bred och på tre sidor omgifven af höga klippväggar, så att apacherna från dessa trenne sidor ej behöfde frukta något fiendtligt öfverfall. På den fjärde sidan begränsades klyftan af en bergström, hvars klara vatten inbjöd till att bada, och som säkerligen äfven var mycket rik på fisk.

Då »hvite Falken» med sina apacher och fångar drog in i klyftan, kommo omkring två hundra indianer, bland dem många gubbar, kvinnor och barn, honom till mötes, tjutande och dansande, och Kätchen insåg genast att de dyrkade honom som en gud och som en hjälte.

Men hon märkte tillika att de röda kvinnorna och flickorna betraktade henne med hat och afsky, och hvarje gång hon kom i närheten af en indian kvinna, hörde hon alltjämt samma indianska ord, som hon dock icke förstod. Hon frågade Mathias Broker, och han försäkrade henne att ordet betydde »hvita kvinna».

I öfrigt förstod »hvite Falken» att hålla de nyfikna kvinnorna på afstånd, ja, ibland stötte han dem energiskt tillbaka och ropade hotande ord åt dem.

Sedan jublet afstannat, fördes fångarne till ett tält under sträng bevakning af en ung apachkrigare. Därpå trädde »hvite Falken» fram till Kätchen, grep hennes hand och sade med mild röst:

»Nu skall jag föra den 'vilda Violen' till min wigwam, där skall hon vara skyddad mot alla förolämpningar. Frukta icke, Ariola, Pelikanen kallad, 'hvite Falkens' mor, skall vaka öfver den 'vilda Violen'».

Käthchen skälfdde. Han ville föra henne till sin wigwam, och hon anade att hon därigenom skulle blifva ännu mera hatad af kvinnorna. Men Mathias Broker, som stod i Käthchens omedelbara närhet, tillrådde henne med en blick att foga sig i alla höfdingens fordringar. Men därpå pekade han på sig själf för att antyda att hon skulle taga honom med sig, om det ginge för sig.

»'Hvite Falkens' önskan», sade Käthchen med låg röst, »är för mig en befallning. Jag är den röde mannens egendom, och han kan göra med mig hvad han vill. Jag ber blott att få taga den döfstumme med mig som min tjänare, 'hvite Falken' har sannolikt lagt märke till att jag är litet bortskämd, därför skulle jag vilja ha honom hos mig.»

»Den döfstumme kan följa med 'vilda Violen'», svarade Santi. »En döfstum är som en häst utan hof, som ett spjut utan udd, han är äfven som en man utan hjärta och ögon, han kan ej älska. Må han vara din tjänare.»

»En sådan narr», mumlade Mathias Broker, »vänta mig bara, apach, du skall allt få veta, hvem Mathias Broker är.»

Därpå kastade han sig i stoftet för indianen och berörde hans mockasiner med sina läppar, men höfdingen vände sig föraktligt bort från den falske siouxen, som ödmjukade sig så djupt, och tycktes känna sig fullkomligt öfvertygad om den döfstummes ofarlighet.

Carheno förde Käthchen och Broker till ett tält, som var afdeladt medelst en poncho, ett stickadt, indianskt täcke.

I ena afdelningen skulle Käthchen sofva, i den andra skulle Broker hvila på ett läger af ris.

Sedan förde »hvite Falken» Käthchen till sin mor, en gammal, ful kvinna, ty alla indiankvinnor äro fula, när de öfverskridit det tjugufemte lefnadsåret. Ariolas ansikte bar likväl spår af forna dagars skönhet, och hennes sätt var ädelt och värdigt.

Hon hade icke för intet varit squaw till den störste höfding, »hvite Falkens» far, Karino, kallad den »store Ormen», som förenade alla apacherna till en stam och tillförsäkrade dem hela Arizona.

Ariola lade händerna på Käthchens hufvud och såg henne i ögonen. Hon tycktes vara belåten med att Käthchen ej slog ned ögonen; därpå vände hon sig mot sin son och sade:

»Du kallar den hvita flickan 'vilda Violen'. Namnet är väl valdt, min son.»

»Moder», ropade Santi, »jag ber dig vaka öfver denna flicka och vårda henne, ty hon har blifvit sårad genom ett bofstreck. Carheno har redan lagt läkande örter på såret, men ingen känner naturens krafter som du.»

Ariola behandlade verkligen Käthchen som en mor och beströk såret med en salfva, som kom det att nästan fullständigt läkas under natten.

Nästa dag var det lifligt i lägret. Ingen brydde sig om Käthchen, och hon kunde nästan obehindradt utbyta tankar med Broker. Denne gick omkring i hela lägret och spelade döfstum, samt erfor på så sätt allt hvad han ville veta, man betygade honom till och med sitt medlidande.

Käthchen hade just ätit frukost, då Mathias Broker trädde in i tältet. Han såg sig om åt alla sidor och sade därpå:

»Jag måste tala om en sorglig historia för er. Marterpålen är redan rest, och enligt hvad jag hört, skola tre fångar, en gammal gubbe och två unga män, undergå tortyr ännu i dag.»

»För Guds skull», utbrast Kåthchen, »apacherna skola väl icke göra allvar af hotelsen.»

»Jo, det kan ni lita på, fröken Kåthchen, ni kan själf öfvertyga er därom, om ni går utanför tältet.»

FEMTIOFÖRSTA KAPITLET.

Vid marterpålen.

Kåthchen trädde ut i det fria med Broker, fastän hon kände fasa för att åse tortyren. Nu skred hon genom hela lägret, som bestod af en enda lång tältgata, som sträckte sig från klyftans ena ända till den andra. Tätt vid floden såg hon ett mycket stort tält, beklädt med brokiga dukar och djurhudar.

»Det är det stora rådplägningstältet», sade Broker med låg röst, »det bebos dessutom af 'hvite Falken'. Hela morgonen ha de setat där, och ha bolmat, så att jag trodde att en bagare slagit sig ned där för att baka semlor, och hvad blef resultatet — att tortyren skall börja redan i dag.»

»Och 'hvite Falken' tillåter det», ropade Kåthchen tviflande. »Jag hyste verkligen bättre tankar om honom.»

»Han är väl icke bättre än de andra, och är han det, kan han nog icke drifva igenom sin vilja. Här går allt efter de gamla traditionerna, och så kommer det att fortfara, såvida icke regeringen fortast möjligt ställer några regementen på benen för att straffa de röda djäflarne för brottet i Cripple Creek.»

»Men hur skulle dessa regementen finna vägen hit», ropade Kåthchen. »Hur kunna de veta, hvar indianerna hålla sig gömda?»

»Bah, det finns nog slughufvuden vid regementena, som känna till indianernas vanor. Men länge få de ej dröja. Om de ej äro här inom en fyra, fem dagar, måste vi två själfva försöka befria oss, och jag tror ej det skall vara så svårt, som det ser ut.»

»Tyst, Broker», hviskade Kätchen i detta ögonblick till sin följeslagare, »där kommer man med de olyckliga fångarne, min Gud, man för dem ända hit till floden.»

»Där står ju äfven redan marterpålen», hviskade den falske indianen åt sin unga väninna, »ser ni den rödmålade pålen mellan de två unga tallarne och alldeles i närheten af det lilla tältet, som är beklädt helt och hållet med björnskin.»

»Det tältet har jag redan lagt märke till. Hvarför ligger det så ensamt vid floden? Hvem bor manne i det?»

»Det kan jag säga er, jag vet redan besked om allt här i lägret; det är medicinmannens tält.»

»Medicinmannens? Ja så, apachernas läkare förmodligen.»

»Nå ja, om ni vill kalla honom doktor, gärna för mig», sade Mathias, »det finns ju äfven i den civiliserade världen läkare, som ockra lika mycket på humbugen som han. Men i öfrigt missförstår ni hans ställning, om ni tror att han endast sysselsätter sig med plåsterstrykning och med att läka indianernas sår; medicinmannen är nämligen tillika ett slags präst, och, tyck inte illa vara, fröken Kätchen, men jag tål rakt inte några präster. Den här är då en riktig bof! Ser ni, när han blir arg på någon af sina röda bröder, då träder han plötsligt fram bland folket och förkunnar att han sett af den senast dödade björnens inälfvor att apachen i fråga är behäftad med onda ögon, och att alla, som hans blick träffar, skola blifva angripna af en svår sjukdom. Då gör man förstås genast kål på apachen, och medicinmannen är kvitt sin fiende.»

»Har ni redan sett medicinmannen här i stam-
men?»

»Sett honom har jag icke», svarade Mathias, »men jag har hört honom skrika och tjuta förliden kväll, det hör ju till hans yrke, ty om han ej tjuter duktigt förut, så hjälper medicinen nog icke.»

»För Guds skull, Broker, säg ingenting mer», bad Kätchen, »om man hörde er språka med mig, skulle ni vara förlorad.»

»Jag skulle tro det», sade Broker, »men där komma nu de röda djäflarne, se blott med hvilken glädje de föra de olyckliga fångarne till marterpålen.»

Hundratals apacher strömmade ned till floden och omringade, tjutande och dansande, de olyckliga, som hade händerna hopbundna på ryggen och leddes af vaksamma, med lansar försedda vaktare.

Mathias och Kätchen gömde sig bakom en ek och kunde här iakttaga det förfärliga uppträdet, som utspelades under en molnfri, blå himmel.

Sedan kvinnor och barn placerat sig kring marterpålen, visade sig en skara apachkrigare af vildt utseende, men endast beväpnade med bågar och pilar.

Mathias Broker kände alla fångarne och meddelade Kätchen med låg röst, hvilka de voro.

»Gubben», sade han, »är en viss John Smith, som kom till Cripple Creek för att idka handel med socker, kaffe och cigarrer. Han ämnade vända åter till Denver nästa morgon, men samma natt ägde apachernas öfverfall rum, och John Smith togs tillfånga.»

»Och de två unga männen?»

»Voro guldgräfvare», svarade Broker, »deras familjenamn känner jag icke, vi kallade dem endast Billy och Willy. De lära vara söner till en rik tidningsutgivare i Chicago, och hade ej behöft inlåta sig på någonting så osäkert som att gräfva guld. Men fadern gifte om sig, och styfmodern jagade bort dem, och då trodde de sig ej kunna göra någonting bättre än att fara till Cripple

Creek. Stackars barn, de äro endast sjutton, aderton år gamla. För tusan, här står jag och spelar döfstum — man skulle kunna bli vansinnig, emedan man ej kan hjälpa dem. Om jag en gång återfår min frihet skall jag då icke hvila, förrän jag uppfunnit ett instrument för att med ett enda slag döda alla apacher, sedan tar jag patent därpå i Washington, och då —»

»Tyst, för Guds skull, tyst», hviskade Käthchen. »Nu ha fångarne nått pålen, se blott de stackars unga männen omfamna och kyssa hvarandra.»

Föreställningen skulle emellertid börja med den stackars gubben John Smith. Denne tycktes redan vara mera död än lefvande; man band fast honom vid pålen, så att han hvarken kunde röra händer eller fötter. Därpå trädde de unga krigarne fram och började kasta efter honom med sina lansar och gjorde detta så skickligt att de järnhårda spetsarne gingo tätt förbi honom, dock utan att såra honom.

Därpå började man kasta med tomahavker, och detta var redan farligare, ty man kan dock icke så noga beräkna ett yxkast. Smith grät hela tiden och tycktes bedja.

Plötsligt höjdes ett vildt jubelrop bland indianerna, och nu framträdde tio stycken gossar mellan åtta och tio år gamla. Hvar och en af gossarne bar sin egen båge och pilar. »Hvite Falken», som stod litet afsides, sade några ord åt gossarne, och därpå flögo pilarne från bågarne, och de små indianbytingarne visade sig vara förträffliga bågskyttar, ty de utsände sina pilar så noggrant att de bildade en halfkrets kring John Smiths hufvud.

Redan hade nio gossar skjutit, då lade den tionde, en liten, mager parfvel, sin pil på bågen, pekade skratande på sina egna ögon och sköt därpå två gånger hastigt efter hvartannat, och i samma ögonblick genljöd klyftan af ett vildt skri af smärta.

Käthchen grep Mathias Brokers hand, hon höll

på att svimma, och stora tårar runno utför hennes kinder.

»O, hvilken råhet, hvilken grymhet, det lilla vidundret har skjutit pilarne in i mannens ögon — han är blind, den olycklige är blind.»

»O, att man ej kan få slita den lille besten i stycken», mumlade Broker, »här gäller det att öfva sig i tålmod.»

Gubben vid pålen utstötte ett rytande af smärta. Han försökte befria sina händer från banden för att åtminstone rycka ut pilarne, men det lyckades honom icke, och han måste vänta, tills det skulle behaga apacherna att hjälpa honom. Nu ljöd plötsligt ropet:

»Medicinmannen, hvar är medicinmannen? Låt honom rycka ut pilarne.»

I detsamma slogs förhänget framför björnskinns-tältet åt sidan, och en sällsam gestalt trädde ut. Käthchen ryste, då hon fick se honom. Det var en man af medelstorlek, helt och hållet insydd i en buffelhud, som tydligen helt nyligen flåtts af djuret. På hufvudet hade han gjort fast buffelhufvudet, som ännu pryddes af de två väldiga hornen. Hans ansikte var måladt i alla upptänkliga färger, det samma var fallet med hans armar. Apacherna hälsade honom med ett vörnadsfullt mumlande, men medicinmannen vände sig med ett djävulskt grin mot »hvite Falken» och ropade några ord till honom, på ett för Käthchen och Broker obegripligt språk. Han tycktes göra höfdingen ett förslag, som denne endast ogärna gick in på, men Santi vågade tydligen icke motsätta sig medicinmannen. Denne vände sig därpå mot folket och talade några ord, som väckte en sann storm af hänförelse.

Förgäfves bad och bönföll John Smith att man måtte befria honom från pilarne eller med en kula göra slut på hans lidanden. Medicinmannen var ej hågad att förskaffa honom en så lätt död. Han försvann ett ögonblick i sin koja, men återvände snart,

bärande några bitar rått kött på en tallrik. Dessa köttbitar befästade han med ett kort snöre vid de ur fångens ögon framträdande pilarne och ropade därpå:

»Hundarne!»

Fyra stora indianska hundar fördes fram. Deras ögon glödde, deras röda tungor hängde ut ur halsen på dem, och de började genast hoppa efter köttbitarne, som medicinmannen visade dem. Snart fick en af dem tag i köttet och ryckte ut det jämte pilen och den olycklige John Smiths öga.

Käthchen hade vändt sig bort, hon bad Broker att han måtte föra henne tillbaka till tältet, men han skälfde i alla lemmar och förmådde ej röra en fot.

John Smith hade blifvit vanmäktig, men denne skurk till medicinman väckte honom åter till medvetande genom en elixir, som han gaf honom in, och därpå fortsattes tortyren; denna bestod nu i att man kastade sten på den olycklige. Mången sten träffade den stackars gubben, som hängde öfverströmmad med blod vid pålen, ty han stod ej mer och hölls endast uppe af sina fjättrar.

Då sprang plötsligt »hvite Falken» fram; han ansåg att ögonblicket kommit att göra slut på fångens lidanden. Hans tomahavk susade genom luften och klyfde John Smiths hufvud midt i tu. Bröderna Billy och Willy hade måst åse den förfärliga afrättningen. Nu ledde man dem till den med blod och hjärnmassa betäckta pålen.

Man tog af dem deras fjättrar och befallde dem att räcka hvarandra handen. Under tiden hade man låtit hämta gevären och ämnade ställa till en skjuttäfling på de båda bröderna.

»De hviska sinsemellan», sade Mathias Broker med låg röst till Käthchen, »det skall icke alls förvåna mig, om dessa två gossar beslutit dö som män.»

Sex unga indianer ställde upp sig i en rad och började skjuta, men apacherna sköto med stor virtuosi-

tet så att kulorna flögo emellan de båda brödernas hufvuden utan att träffa. Nu trädde en jättelik apach fram och skred med bössan i handen mot de två bröderna. Han ämnade tydligen skrämman dem, ty det retade apacherna att de två unga männen stodo där, liksom om saken icke alls rörde dem. Nu stod apachen endast tio steg ifrån dem.

»Tänker han göra allvar», stönade Käthcken, »han tyckes vara bestämd till att blifva de olyckliga brödernas bödel.»

»Visst inte», svarade Mathias Broker, »det skulle vara en alltför lätt död, som de röda vidundren icke unna de stackars hvita fångarne. Han vill blott skrämman dem. Bravo, Billy och Willy, ni visa de indianska hundarne att ni ej frukta döden. Kors för tusan, hvad är detta?»

Just som Mathias Broker uttalade de sista orden, hände någonting sällsamt vid marterpålen. Som Billy och Willy ej buro några fjättrar, kunde de röra sig obehindradt, och i det ögonblick, apachen sänkte geväret, sedan han siktat på Billys panna, sprang Willy lös på honom, gaf honom ett väldigt knytnäfs slag midt i ansiktet och ryckte till sig hans bössa. Ett skott small, och jätten låg död på marken.

Då ljöd ett tusenstämmigt rop om hämnd; i stora skaror störtade apacherna mot de två bröderna, men dessa togo hastigt hvarandra i hand och började springa i riktning mot floden. De visste att allt nu berodde af deras fötters hastighet. I nästa ögonblick kastade de sig hufvudstupa i floden och delade strömmen med starka armar. Men ack, de tycktes endast hafva förskaffat indianerna ett nytt skådespel, ett nytt slags tortyr, som de hittills icke känt. »Hvite Falken» skälfde af raseri, då hans offer hotade att undgå honom; han tog ett gevär från en af sina unga krigare, och just som bröderna åter döko upp, small skottet.

Men de två unga männen döko genast åter ned

under vattnet, och Mathias Broker och Käthchen väntade i stor spänning, hvad som vidare skulle ske.

»Ned i floden», befallde »hvite Falken», och i nästa ögonblick hoppade fyrtio nakna gestalter ut i den brusande strömmen.

Nu utspelades en förfärlig människojakt inför Käthchens blickar. De röda djäflarne voro mästare i att simma, och fastän Billy och Willy hade ett duktigt förspång, kommo apacherna dem närmare för hvarje minut.

Om de två bröderna kunde lyckas uppnå den motsatta stränden, kunde de anse sig som räddade, ty där skulle de nog kunna gömma sig bland bergen, men nu stötte flera kanoter med vildar ut från stränderna. Då såg Käthchen, huru Billy och Willy omfamnade hvarandra liksom till afsked, därpå sjönko de långsamt ned, och vattnet slog ihop öfver deras hufvuden.

»Hvite Falken» skrek till af raseri, då han insåg att de båda offren ej skulle falla lefvande i hans händer — och då de omsider åter döko upp, hade lifvet redan flytt — de hade blifvit själfmördare för att ej åter falla i indianernas händer.

Apacherna återvände till stranden, och nu bestormades »hvite Falken» från alla håll och kanter, man fordrade tydligen af honom att han äfven skulle låta hämta de andra fångarne för att nedgöra dem.

»Helige Gud och fader», hviskade Mathias Broker, »låt oss vända åter till tältet, ty om man skulle upptäcka oss här, skulle ni vara förlorad. Jag tror att apacherna ämna slakta alla fångarne på en gång.»

Detta var verkligen fallet, ty nu hördes ropen:

»Blekansiktene måste dö, ställ dem vid marterpälen redan i dag — ned med de hvita, ned med fångarne!»

Käthchen och Mathias kunde dock ej aflägsna sig, vägen spärrades för dem af hopen; de stodo alltså kvar bakom eken, som dolde dem för allas blickar.

Jag tyckte mig nyss höra en suck.

»Hören mig, mina bröder», ropade »hvite Falken», »det är ej bra att på samma dag hembära alla offer åt den store anden, det har han bevisat oss genom att undandraga oss de två blekansiktena, i morgon skall han kanske visa sig nådigare. Vi ha ännu kvar tolf fångar, därför bestämmer jag att vi skola offra tre af dem hvarje dag, tills det blir slut.»

»Och när blir det den hvita flickans tur», frågade plötsligt en hånfull röst. »Vill icke vår höfding upplysa oss om, när han tänker offra det sköna blekansiktet åt den store anden?»

Santi spratt till. Det var medicinmannen, som framställt denna fråga.

»Hvad begär medicinmannen Urtufu af mig», ropade »hvite Falken» med lätt skälfvande röst. Då trädde medicinmannen fram och sade:

»Min unge höfding påstår att denna dag ej är gynsam för några människooffer. Jag tror att det är medicinmannens sak att tala med den store anden och taga reda på hvad han begär af sina röda barn, och när de skola frambära offer åt honom!»

»Ah, jag förstår», svarade Santi och utbytte en snabb blick med Carheno, »Urtufu är förtretad, emedan jag icke på förhand rådfrågat honom rörande offret, men emedan jag vill bevara freden inom min stam, frågar jag dig nu, om vi skola offra fångarne i dag eller uppskjuta det.»

»För att erfara detta», svarade Urtufu, »måste jag draga mig tillbaka till mitt tält och undersöka inälfvorna af den nyss offrade buffeln.»

»Hvite Falken» lutade sig ned till Carheno och hviskade:

»Skurken vill återigen utöfva ett tvång öfver oss, hvem vet hvad han fordrar; men jag vill till hvarje pris uppskjuta offret, ty jag skälfver för den 'vilda Violens' lif.»

»Så gif med dig, då rycker han nog fram med sin

fordran», svarade Carheno. Santi tillät därpå medicinmannen att draga sig tillbaka.

»Må Carheno åtfölja mig,» sade Urtufu, »han skall bevittna att jag finner svaret i djurets inälfvor.»

»Gå in på allt hvad han begär», hviskade Santi till sin vän, »den 'vilda Violen' får icke dö.»

FEMTIOANDRA KAPITLET.

Medicinmannen.

Mathias Broker lyckades nu äntligen föra Kätchen tillbaka till tältet, hvarest höfdingens moder, Ariola, väntade henne med oro. Under tiden väntade hopen på medicinmannens utslag, men hoppades i hemlighet att fångarnes offring måtte komma att äga rum med ens.

Endast en ung indianska föreföll ledsen och tycktes icke dela den allmänna meningen. Det var en sexton-årig flicka med ädla drag; hennes stora, bruna ögon påminde om hindens, och hennes rödbruna hy skadade ej hennes skönhet. Hon stod afsides från de häftigt gestikulerande kvinnorna och visade uppenbar motvilja vid deras rop om hämnd.

I öfrigt bemötte de unga krigarne denna flicka med synbar vördnad, och äfven de andra kvinnorna behandlade henne, liksom om hon vore någonting förmer än de själfva. Äfven Santi skilde sig från de andra och skred med högrest hållning fram till den unga flickan.

»Lota, min syster, kallad 'smärta Liljan', förefaller ledsen», sade han i det han grep hennes hand och blickade henne in i ögat. »Hur är det fatt, har den store anden skickat dig sorg, så meddela mig den, att jag må försöka förjaga den.»

Lota sände brodern en blick full af ångest, men sade därpå med låg röst, i det en hoppets stråle lyste i hennes ögon:

»Vågar jag anförtro mig åt min broder?»

»Hur kan den 'smärta Liljan' fråga», ropade Santi. »Äro, vi icke barn af samma föräldrar? Har någon röd krigare kanske förolämpat den 'smärta Liljan', må hon då nämna hans namn, och Santi skall straffa honom.»

Lota förde brodern ned till floden och började med skälfvande röst:

»Tag din knif, o broder, och stöt den i mitt bröst, ty det är bättre att Lota dör, innan hon gör sin far och sin bror skam!»

»Lota», utbrast Santi, »du skrämmer mig med dina ord. Nej, nej, du kan ej hafva gjort något, öfver hvilket du behöfver rodna, och som skulle kunna påföra dig döden från min hand.»

»O, min broder», ropade Lota, »ännu kan jag se dig i ögonen, ännu har synden ej blifvit till handling, men säg själf, är det en synd att älska?»

»Du älskar, Lota, du älskar», sade Santi med en förrädisk rodnad, ty hans eget hjärta beskyllde honom för samma brott, »nä väl, så säg mig då namnet på den man, som funnit nåd inför dina ögon, och var öfvertygad om att vore det än min bästa krigare, skall han skatta sig lycklig att få föra Lota till sin wigwam, ty hon är lika dygdig, som hon är vacker, och hon tillhör den store apachens släkt, som en gång härskade öfver detta land, innan de fördömda blekansiktene kommo hit för att tränga ut oss från våra jaktmarker.»

Då slet Lota sig lös från sin broder, en namnlös ångest afspeglade sig i hennes drag och hon sade:

»Broder — broder, förakta mig, det är icke en röd krigare jag älskar.»

»Ingen röd krigare», utbrast Santi mera förvånad än ond, »hvem är det då?»

»Ett blekansikte», stönade Lota och sjönk skälfvande

ned vid broderns fötter. Men denne lutade sig ned, lyfte upp henne i sin famn och mumlade i öm ton:

»Har äfven du, mitt barn, förlorat ditt hjärta åt en, som borde vara din fiende? Nej, nej, frukta icke, jag är icke ond på dig — hör äfven min bekännelse, — min dyra syster, äfven jag älskar, älskar en hvit flicka; jag älskar den, som jag borde hata, jag dyrkar den, som jag borde döda.»

»O, broder», ropade Lota med ett lycksaligt leende, »jag anar att du älskar den vackra, hvita flickan, som bor i tältet hos vår mor.»

»Ja, jag älskar den 'vilda Violen!«

»Och du gör rätt däri, ty aldrig såg jag en älskligare varelse», ropade Lota.

»Tack, Lota, för dessa ord», sade Santi och kysste systemen på pannan, »men anförtro mig nu äfven hela din hemlighet. Jag misstar mig väl icke, om jag tror att det är en af våra fångar —»

»Ja», ropade Lota, »den stoltaste af dem alla, den ende, som aldrig utbrustit i verop, den ende, som aldrig förbannat sitt öde, utan ständigt har ett föraktligt leende kring läpparne, sedan han fördes hit. Jag har talat med den bleke, svartskäggige mannen, jag har hört ljufva ord från hans läppar. Jag har forskaffat honom många lättnader, min broder, har burit mat och dryck till honom och har svurit att rädda honom, och kan jag icke hålla denna min ed, då måste jag dö med honom.»

»Känner du hans namn», frågade Santi fundersam.

»Han har sagt mig det, det är ett vackert, välljudande namn, som är lätt att uttala — han heter Adrian.»

»Syster», utbrast Santi »det gäller att handla beslutamt, om vi skola rädda din älskade, ty du har hört folkets begäran, och jag fruktar att medicinmannen kommer att förklara dagen gynnsam för offringen. Men sker detta, då föres din älskade med de öfriga till marterpålen, och då står det ej mer i min makt att rädda honom.»

»O, rädda honom, rädda honom», ropade Lota, »jag kan icke lefva utan honom!»

»Men hvad skall då ske», frågade Santi tröstlös, »vill du tillhöra den hvite mannen, vill du lämna oss? Syster, syster, du kan icke fara med honom till hans hem, ty där skulle man förhåna dig och förakta dig, emedan din hy är röd, och de skulle skratta åt honom att han gjort en indianflicka till sin squaw.»

»Är det så, min broder», frågade Lota förvånad. »Veta då icke de hvita människorna att våra hjärtan ha samma färg, äfven om våra ansikten ha olika hy, och att det endast finns en kärlek hos röda som hos hvita människor?»

»Nog veta de det», brummade Santi, »men de vilja ej låta det gälla, de förakta den röde mannen och sträfva efter att utrota honom. Det är det de hvita männen vilja, de röda männen skola dö, långsamt men säkert, och sedan skall detta härliga land tilhöra dem, den röde mannens förbannade mördare. Men låt oss ej tala om detta», fortfor han, »nu gäller det att rädda din älskade, sedan få vi se. Jag skall låta dig följa ditt hjärtas böjelse, liksom jag ämnar följa mitt hjärtas. Skynda, Lota, du känner ju tältet, hvarest fångarne vistas, gå dit och säg åt vaktarne att din broder Santi begär att man skickar fången Adrian till honom. Du känner äfven den smala stigen, som leder genom bergen, och på hvilken man kan kringgå vår klyfta.»

»Jag känner den, den går där borta genom småskogen, som kantar vägen.»

»För Adrian på denna väg till medicinmannens tält», fortfor Santi, »göm dig med honom i snåret vid floden, tills jag kallar dig, och lämna honom då åt mig, jag tror mig kunna rädda honom, ja, jag tror till och med att jag behöfver honom. Men gå nu, förspill icke tiden, när sandkornen två gånger runnit genom timglasets, måste ni vara där.»

»O broder», ropade Lota, »hur skall jag tacka dig?»

Hvad Adrian skall bli lycklig, när han hör att du vill rädda honom.»

»Har jag gjort rätt», mumlade Santi, då han blef ensam, »jag borde kanske hafva motsatt mig hennes böjelse. Men nej, jag förmår det icke — dessutom drifver mig ett slags rättvisa att rädda hennes älskade. Jag själf vill vinna den 'vilda Violen', hvarför då motsätta mig min systems önskan, hon begär ju ej annat än jag själf?»

I detsamma närmade sig Carheno.

»Medicinmannen Urtufu», ropade han redan på långt håll åt höfdingen, »vill se den 'hvite Falken', han har ett viktigt meddelande att göra».

»Hvarför träder han icke ut ur tältet», svarade Santi, »och förkunnar för allt folket hvad han sett?»

»Min förmodan bekräftas», hviskade Carheno, »den gamle skurken funderar på en utpressning, och jag fruktar att du blir tvungen att göra honom tiil viljes.»

»Hur så», frågade Santi.

»Emedan Urtufu annars kommer att för folket förkunna något, som kommer att träffa 'hvite Falken' midt i hjärtat.»

Santi kastade hufvudet trotsigt tillbaka och ropade:

»Nå väl, följ mig till medicinmannens tält».

Män, kvinnor och barn omringade tältet; knappt hade höfdingen beträdd detsamma, förrän medicinmannen ropade åt folket:

»Gån bort, apacher, och bedjen, medan jag rådslår med höfdingen Santi.»

I medicinmannens tält såg det icke alls aptitligt ut. I ena hörnet lågo inälfvorna af den offrade buffeln på marken, i ett annat hörn lågo människoskallar och kotor uppstaplade, en korp fladdrade öfver Santis och Carhenos hufvuden, och några tama råttor roade sig med att gnaga i buffelns inälfvor.

»Nu äro vi ensamma», sade Urtufu, »jag måste tala

med dig, 'hvite Falk', jag hoppas att du vill uppfatta mina ord som en väns.»

»Om du talar till mig som en vän, Urtufu», svarade höfdingen, »då skola dina ord vara välkomna, men tro icke att du kan lura mig med listiga ord, ty jag genomskådar dig och har länge sett att du ljuger och bedrager folket. Alla dina konster, dina spådomar, dina böner, ja, till och med dina läkemedel äro endast bedrägeri; de stackars apacherna äro dumma och låta lura sig af dig och dina gelikar.»

»Min unge höfding förvånar mig», svarade medicinmannen, som tydligen bemödade sig om att bibehålla sitt lugn, »må 'hvite Falken' påminna sig, hurusom han för sex månader sedan bars hem på en bår, sedan en panter slagit klorna i hans bröst. Då bad Urtufu till den store anden, och denne uppenbarade för honom, hvilka örter han måste taga för att bereda en salfva, som läkte den unge höfdingens sår. Svara mig, 'hvite Falk', var äfven detta bedrägeri.»

»Du nyttjade endast läkande örter», sade Santi i öfverlägsen ton, »och dem fann du utan att bedja till den store anden. Men du har låtit kalla mig, hvad vill du mig?»

»Jag vill säga dig, hvad den store anden talat till mig. Han begär ännu ett offer i dag. Han har gifvit apacherna segern, de befinna sig åter på jaktmarkerna, om de vilja behålla dessa, måste de hembära blodiga offer åt den store anden.»

Santi och Carheno utbytte en blick.

»Vi ha tillräckligt många fångar», sade Santi, »tre af dem kunna ännu i dag offras åt den store anden.»

»Nej, min unge höfding», svarade medicinmannen med ett hånfullt leende, »den store anden har själf bestämt sitt offer, blott ett enda sådant begär han i dag.»

»Ett enda», utbrast Santi och skälfde i hela kroppen, »nämn detta offer.»

»Det är den hvita flickan», ropade medicinmannen, »som du håller dold i ditt tält.»

Ett hest skri banade sig väg öfver Santis läppar, och han skulle hafva kastat sig öfver medicinmannen, om icke Carheno hållit honom tillbaka med makt.

»Gycklare», ropade han, »hur vågar du sträcka ut din blodbesudlade hand efter denna flicka! Men jag genomskådar dig och känner din afsikt. Du hatar mig och har redan länge lurat på ett tillfälle att som ormen hugga din gifttand i min häl. Nu tror du dig träffa mig i hjärtat. Du vet att jag älskar den hvita flickan, och hellre skulle offra mitt eget lif än se henne blifva antastad. Du säger att den store anden fordrar ett offer, nå väl, så säg honom att han måste välja ett annat offer, 'vilda Violen' får han icke.»

»Icke», hväste medicinmannen liksom ormen, »du motsätter dig alltså Manitus vilja?»

»Din vilja, gycklare, är icke Manitus. Han älskar människorna och begär inga blodoffer.»

Medicinmannen raglade baklänges.

»Jag vet det», ropade han med hes röst, »du är en grubblare, en tviflare och har i fångenskapen hos yankeerna kommit mycket i beröring med de förbannade hvite. Deras präster ha inbillat dig att en Gud ej finge begära några människooffer, ve dig Santi, den store höfdingens son, ve dig, du är en affälling, du vill blanda ditt blod med en hvit kvinnas orena blod, du är ej mera värdig att vara apachernas höfding.»

Och medicinmannen gjorde min af att lämna tältet, men Carheno ställde sig beslutsamt i vägen för honom.

»Hvad ämnar du göra», frågade han.

»Det, som min plikt bjuder mig», svarade Urtufu, »jag skall tala till folket och säga att den store anden befallt mig att offra den hvita flickan, då få vi allt se, hvilkens ord som gäller mest hos apacherna, prästens och medicinmannens eller en ung höfdings, som låtit förblända sig af ett vackert ansikte.»

»Du lämnar icke tältet», sade Carheno, »och du talar icke till folket, åtminstone icke i den tonen. Säg, Urtufu, finns det intet medel att ändra din fordran. Du hör att Santi älskar den hvita flickan, hvad har du för nytta af hennes död? Säg hvad du begär för att säga åt folket att den hvita flickan icke får antastas. Säg ditt pris, ty om jag känner dig rätt, så har du redan bestämt det.»

»Ja, tala», ropade nu äfven Santi, »jag ger dig hvad du begär; i går beundrade du en börs med guldmynt, som jag förde med från vårt ströftåg, den är din, om du drar försorg om att 'vilda Violens' lif skonas.»

»Mitt hjärta begär icke börsen med guldet», svarade medicinmannen, »jag har guld tillräckligt.»

»Jag vet att du tycker om min dyrbara dolk», fortfor Santi, »den skall jag skänka dig, och till på köpet de stora hornen af hjorten, som jag dödat, om du vill uppfylla min önskan.»

»Din dolk är dyrbar, och hornen äro sällsynta, men jag begär någonting ännu dyrbarare.»

»Ännu dyrbarare», utbrast Santi bestört, »då fordrar du väl min häst, Elma — du vet, hur jag älskar den hästen — men jag skall offra den, om du räddar den 'vilda Violens'.»

»Må Elma bära dig ännu många år», sade Urtufu med inställsam vänlighet, »jag fordrar hvarken guld eller häst eller dolk, jag har ett annat pris.»

»Då kan du endast begära mitt lif», sade Santi, »jag har ingenting mer att skänka bort.»

»Än din syster, Lota, den 'smärta Liljan'», sade medicinmannen med halfhög röst.

Santi raglade baklänges. Äfven indianer kunna blekna — ett blekt skimmer gled öfver den unge höfdingens ansikte.

»Lota skulle jag skänka dig», sade han med hes röst, »Lota, min syster, stammens fagraste flicka — haha, du skämtar, medicinman, jag skulle kunna tro att du

druckit. Lota», fortfor han, och hans röst blef allvarlig och hotande, »nej, medicinman, förr skulle jag strypa henne, ty jag skulle anse henne som vanärad, om jag kastade henne i dina armar!»

»Jag älskar Lota», sade medicinmannen, »jag vill äga henne, och om du vill äga 'vilda Violen', då återstår för dig ingen annan råd än att låta mig föra din syster till min wigwam. Santi, jag bjuder dig handen, låtom oss ingå ett förbund, du känner mitt inflytande öfver apacherna. Men äfven du är mäktig, ungdomen älskar dig och beundrar din tapperhet, nå väl, låtom oss då hålla ihop och gör mig till Lotas make.»

»Vakta dörren väl, Carheno», sade Santi, »ty nu vill jag underhandla med medicinmannen om, när jag skall utlämna min syster åt honom, och på hvilka villkor — vakta dörren, min vän.»

Carheno förstod honom och stod kvar vid dörren liksom huggen i sten.

»Du fordrar alltså min syster till din hustru, i annat fall vill du förkunna för folket att den 'vilda Violen' måste offras.»

»Just så», svarade medicinmannen med hård röst.

I detsamma kastade sig Santi med hela sin kraft öfver Urtufu, som genast sjönk ihop under vikten af hans kropp.

»Gycklare», flämtade Santi, »nu har din sista stund kommit, nu skall du ej mer bedraga apacherna — jag stryper dig, skurk.»

Med järnnäfve omslöt han medicinmannens hals. Den senare gjorde några förtviflade försök att försvara sig, men Santi klämde alltjämt hårdare och släppte icke sitt tag, förrän medicinmannen dragit sin sista suck. Då rätade han upp sig och sade med ett lugnt leende, liksom om ingenting händt:

»Nu gäller det att få tag i en annan medicinman, jag tror redan att jag har en sådan, som skall kunna göra oss stora tjänster. Gräf ner liket här med ens,

Carheno, men tag först af honom buffelhuden och hans öfriga kläder, vi skola behöfva dem. Men skynda, folket tyckes redan blifva otåligt. Jag går att hämta den nye Urtufu.»

Med dessa ord skyndade han genom en öppning på baksidan af tältet ned till floden. Där stod Lota och bredvid henne en blek man med svart skägg — det var Adrian. Denne usling hade verkligen förstått vinna den sköna indianflickans kärlek. Han hade, ända sedan han kom till lägret, arbetat på att knyta en förbindelse med en indianflicka, ty han visste att dessa ibland fatta kärlek för hvita män, och att de då äro i stånd till hvarje offer. Lota intresserade sig för de medförda fångarne, besökte dem i tältet och inlät sig i samtal med Adrian. Han röjde ingen fruktan utan svarade henne till och med med en viss stolthet och värdighet, som imponerade flickan. Adrian var en slug förförare, han förstod att väcka Lotas kärlek och skildrade med glödande färger fröjderna vid ett samlif, om de kunde lyckas fly tillsammans. Han skulle föra henne ut ur urskogen och återvända till civilisationen, och där skulle han säga åt sina vänner:

»Se, denna indianflicka har jag att tacka för mitt lif, hon är min hustru, jag öfverger henne aldrig.»

Och Lota trodde honom och beslöt att göra allt för att rädda honom. Slutligen anförtrodde hon, som vi veta, sin hemlighet åt sin bror, och som denne själf älskade en vit flicka, stötte hon ej på något motstånd. Med glädjestrålände ögon förde hon Adrian ut ur fångarnes tält, och vakten motsatte sig icke, då hon sade att Santi ville tala med honom, ty de trodde att Adrian som den förste skulle föras till marterpålen.

Nu såg Adrian höfdingen skynda honom till mötes, och han visste att hans öde nu skulle afgöras.

»Det är alltså du, som vunnit min systems hjärta», sade Santi med en pröfvande blick. »Har du äfven svurit att aldrig öfverge henne?»

»Det har jag, store höfding», svarade Adrian.

»Och ämnar du hålla din ed?»

»Det gör jag.»

»Svärj vid din Gud att du vill göra henne till din hustru.»

»Det svär jag att jag skall göra, om jag blir räddad», sade Adrian.

»Du har svurit», sade Santi, »vet nu, blekansikte, att vi indianer äro förfärliga, när vi hämnas, och hör nu vidare. För tillfället är det förstås omöjligt att låta dig fly med Lota från lägret, din flykt skulle snart blifva upptäckt, och apacherna skulle bereda dig ett förfärligt öde. Vi måste invänta ett gynnsamt ögonblick för att verkställa er flykt, dock hoppas jag att ett sådant snart skall komma.»

»Och hvad skall ske under tiden», frågade Adrian.

»Du måste anlägga en förklädnad, som jag skall skaffa dig, under den skall du vara alldeles säker och skall till och med kunna göra mig en tjänst — men därom senare. Du har ju sett medicinmannen, när han besökte fångarne?»

»Det har jag», svarade Adrian, »det var ju apachen, som bar en buffelhud med horn på hufvudet?»

»Just han — denna förklädnad måste du nu iföra dig. Du måste spela medicinman, ty medicinmannen Urtufu har just dukat under för en svår sjukdom. Jag skall måla ditt ansikte med röda, gula och gröna ringar, och ingen skall känna igen dig.»

»Men, säg mig, store höfding», sade Adrian, »hur skall jag bära mig åt med språket. Jag har endast lärt mig några få ord af apachernas språk och skulle ej heller kunna tala med dig, om du ej talade engelska.»

»Hvad det beträffar», sade Santi, »så skall jag ställa så till, att du icke alls behöfver tala. Förhåll dig alldeles lugn, gör dig endast begriplig medelst tecken och lämna resten åt mig. Tag nu afsked af Lota, när du återser henne, skall du vara hölj'd i buffelhuden, och

då skulle hon nog icke tycka om dig, om hon ej visste den vara en förklädnad.»

Därpå förde han Adrian tillbaka till björnskinnstältet, hvarest Carheno under tiden grävt ned Urtufus lik. Adrian kände sig just ej vidare väl tillmodt i den illaluktande buffelhuden, men han var i alla fall räddad från att föras till marterpålen för att dödas under för färliga kval.

»Tid vunnen, allt vunnet», tänkte han, »jag är ju nu så godt som höfdingens svåger, som sådan skall jag nog få tillfälle att skaffa mig en häst, och då — adjö Santi, adjö Lota, ställningen som medicinman hos indianerna förefaller mig dock ej tillräckligt förmånlig för att behålla den i längden.»

»Följ nu med mig ut», hviskade Santi, som ej anade Adrians svarta tankar, »och nicka endast jakande till allt hvad jag säger. Låt ej förleda dig att säga ett ord, ty då skulle bedrägeriet genast upptäckas.»

Utanför tältet väntade folket på att få veta, hvem som skulle offras den dagen. Man hörde ropen:

»Till marterpålen med den hvita häxan, hvad har hon i höfdingens tält att göra?» Men just som dessa rop blefvo starkare och mera pockande, drogs förhänget undan från medicinmannens tält, och Santi trädde ut med reslig hållning och själfmedveten min. Bredvid honom gick Adrian med osäkra steg, och bakom dem bägge syntes Carheno, som värdig och lugn öfverskådade hopen.

»Hören mig, mina vänner», ropade Santi, »jag måste tala till er i den store andens namn.» Det blef genast tyst och allas blickar hvilade fulla af förväntan på höfdingens läppar. »Den helige, den store Urtufu», fortfor Santi och lade bägge sina händer på Adrians axlar, »har frågat Manitu, den osynlige anden, hvilket blodsoffer han skulle tycka om i dag.»

Ett gillande sorl hördes från hopen, och Adrian

nickade, som Santi befallt honom, med sitt hornbeprydda hufvud.

»Manitu har talat», fortfor Santi, »en stor fara hotar urskogens apacher, sade Manitu, men denna fara skall undanrödjas, om två villkor uppfyllas.»

Det blef ännu tystare i kretsen, och man utbytte bestörta blickar. Hvad kunde det vara för en fara, som Manitu själf förkunnade dem.

»Så talar Manitu till sina röda barn», fortfor Santi: »Jag skall hålla min hand öfver er och afvända hvarje fara från er, om ni ej utgjuta era fångars blod, förrän månen nästa gång blir full, och lika länge skall Urtufu, min präst, vandra stum ibland er till ett tecken att han förstått mig och till ett tecken på er lydriad.»

Adrian fortfor att nicka med hufvudet och gjorde så många salvelsefulla gester att apacherna kände sig djupt rörda öfver hans beredvillighet att spela stum under fjorton dagar.

»Vår vän, den vise Urtufu», sade Santi, som inom sig triumferade, emedan hans list lyckades så förträffligt, »fogar sig i det oundvikliga och kommer att tiga de närmaste veckorna. Han kommer att nästan uteslutande vistas i sitt tält, och det förbjudes strängeligen enhvar att beträda tältet utan min personliga tillåtelse. Den helige Urtufu får ej störas i sina böner, men på det att intet må felas honom, bestämmer jag att min syster Lota ständigt skall hafva tillträde till tältet och förse honom med det bästa, vi kunna gifva honom.»

Lota bugade sig under tystnad, till ett tecken att hon underkastade sig broderns vilja.

»Jag inskärper er därför än en gång», ropade den unge höfdingen med tordönstämman, »rören icke fångarne, förrän månen åter blir full, ty annars skall en förfärlig pröfning hemsöka oss. Gån nu till era tält, må denna dag helgas åt andakten.»

Dessa ord gjorde ett obeskrifligt intryck på de vidskepliga apacherna. En halftimme senare hvilade djup

tystnad öfver lägret. Men Santi trädde in i tältet, hvarest Käthchen och Mathias Broker sutto, trädde fram till den älskade kvinnan och sade endast:

»'Vilda Viol' du är räddad!»

FEMTIOTREDJE KAPITLET.

En ljuspunkt.

Åtta dagar hade förflutit, sedan indianerna med sina fångar anländt till lägret. De elfva männen voro ännu vid lif, fastän de i öfrigt ej kunde skryta med någon mild behandling från apachernas sida. De blefvo alltmer modlösa och nedslagna, och deras hopp att regeringen skulle skicka ut ett regemente soldater till deras räddning hade ännu ej gått i fullbordan. Hvad kunde vara orsaken?

Äfven Mathias Broker dryftade ofta detta ämne med Käthchen, äfven han kände sig en smula modstulen.

»Ja, hvad skall det blifva utaf oss», sade Käthchen en dag, då de sutto vid frukosten, »jag förmår knappast mer uthärda mitt öde!»

»Nå», sade Broker, »jag tycker egentligen att vi ej ha mycket att klaga på de röda djäflarne, mat och dryck få vi, och kunna ju äfven promenera i klyftan och vid floden. Kanske ni tänker på kärleksförklaringarne, med hvilka den unge höfdingen förföljer er, men det är då i själfva verket icke så förskräckligt. Höfdingen är ju en mycket trefflig herre.»

»Skämta icke, Broker», ropade Käthchen, »mitt hjärta är så fullt af elaka aningar, jag kan ej mer undvika Santi, han bestormar mig dagligen med sina kärleksbedyranden och ber och bönfaller att jag må blifva hans hustru.»

Broker kastade sig först i stoftet framför Käthchen.

»Kors för tusan», ropade Broker, »men hvad vill han då egentligen? Efter hvilken ritual tänker han låta viga sig vid er?»

»Hvad frågar en indian efter vigseln», sade Kätthchen, »han har i går helt kort och godt uppmanat mig att följa honom till hans wigwam, och om ni vill veta allt, så har han lämnat mig ett anstånd af tjugufyra timmar, sedan fordrar han ett svar.»

»Ja, det är visserligen en förbaskad historia, kära fröken, ty detta anstånd utlöper väl i dag?»

»Ja, när stjärnorna lysa vill han hämta mitt svar!»

»Nå, och hur kommer då svaret att låta», frågade Broker med en skälmsk blick.

»Hur kan ni fråga», ropade Kätthchen. »Det kommer att bestå i ett allvarligt, bestämdt nej!»

»Och då blir fan lös», ropade Broker, »ty om jag känner höfdingen rätt, låter han ej afvisa sig.»

»Nej, det gör han icke», utbrast Kätthchen med skälfvande stämma, »han har redan sagt mig, hvad som kommer att ske, om jag ej vill tillhöra honom. I går, då jag var ensam med honom, drog han mig intill sig och ville kyssa mig. Då tog jag mod till mig, stötte honom ifrån mig och bad honom med tårar i ögonen att skona mig. Jag litade på hans ädelmod, och trodde mig ej begå något misstag efter allt hvad jag redan sett af honom. Men då Santi såg att jag visade hans smekningar tillbaka, då glödde hans ögon, och han höjde knytnäfven hotande emot mig. Han behärskade sig emellertid och sade:

»Nå väl, du försmår mig* och stöter mig ifrån dig — så hör mitt sista ord. I morgon, när stjärnorna lysa, hämtar jag ditt svar. Jag älskar dig, älskar dig till vansinne, 'vilda Viol' jag kan icke lefva utan dig, och du är hemfallen åt mig. Blir du min hustru, då skall du blifva apachernas drottning, och alla de röda krigarne skola lyda dig, men nekar du, då —»

»Då», frågade Broker, »nå, hvad då?»

»Då vill han begagna våld», utbrast Kätchen, och betäckte rodnande sitt ansikte med sina händer.

»Våld», sade Mathias Broker, »det var ord och inga visor, och sedan?»

»Du blir min hustru», fortfor höfdingen, »antingen du vill det eller icke. Jag har hittills skyddat dig mot mina röda krigares raseri, och icke blott dig utan äfven alla de andra hvita fångarne, men om du i morgon nekar att följa mig till min wigwam, då skola dina hvita vänner förblöda under mina krigares skalperknifvar, en vink från mig, och det kommer att ske.»

»Nej, vet ni», ropade Mathias Broker, »den där vilden börjar bli farlig. Vi få ej låta honom vinka.»

»Men huru förhindra det», svarade Kätchen. »Ni inser väl att jag icke kan uppfylla hans önskan, jag kan icke blifva hans hustru — hellre dör jag.»

»Om man icke kan, så kan man icke», sade Mathias Broker, »men hvarför kan ni egentligen icke, fröken Kätchen? Nå ja, jag vill visst icke öfvertala er, men nog äro utsikterna bedröfliga, om ni i morgon — nå ja, då måste vi väl bita i gräset, jag står ej heller ut längre med att spela döfstum, och efter det svåra regnet härom dagen börjar min bruna hy äfven blekna betydligt, jag måste nog snart — bekänna färg.»

»O, Mathias Broker, jag ber er en enda gång vara allvarlig, jag kan icke skänka apachen min hand, ty jag älskar en annan, om hvilken jag visserligen icke ens vet om han lefver, eller hvar han vistas, eller om han ännu kommer ihåg mig.»

»Nej hör nu, fröken Kätchen, det var då en förbaskad osäker historia, om ni icke ens vet, om er blifvande make lefver, och om han lefver, hvar han lefver, eller om han lefver för er. Men nog förstår jag att ni icke kan kasta er i armarne på denne apach, och det skall ej heller ske, så länge jag vistas bredvid er.»

»Broker, låt oss nu ej tala mera om mig», bad Kätchen, »men säg mig — hur skall det gå, när jag i

afton förklarar för höfdingen att jag ej kan tillhöra honom. Då komma de hvita männens jämmerrop att träffa mitt öra, de skola anklaga mig, emedan jag kunnat förhindra deras död — för Guds skull, säg mig, hvad jag skall göra.»

Mathias Broker lade sitt ansikte i allvarliga veck och sade:

»Det enklaste vore förstås, om vi kunde lägga benen på ryggen och försvinna, men det är rent af omöjligt. Denne Santi tar saken förfärligt allvarligt, och när ni i afton ger honom korgen, äro våra lif ej värda mer än ett ruttet lingon.»

»Men ingen får omkomma för min skull», ropade Kätchen, »då dör jag hellre själf —»

Med dessa ord tog Kätchen fram en liten dyrbar ciselerad dolk, som hon haft gömd vid barmen.

»Hvad har ni där», ropade Mathias Broker, »det vore allt bäst, om ni lämnade mig dolken, ni begriper er ej på att handskas med den.»

Men Kätchen släppte ej ifrån sig vapnet.

»Denna dolk», sade hon, »glömde Santi härom dagen här i tältet. Jag tog den och vet hvad jag har att göra, när afgörandets timme slår.»

»O, fröken Kätchen», bad Mathias, »för Guds skull gör inga dumheter, lofva mig att ej bära hand på er, hvad som än sker, ty ser ni, det skulle ju icke alls hjälpa oss andra, höfdingen skulle törsta efter hämnd, sedan hans vackra offer undsluppit honom, och han vore i stånd att låta slakta oss allesamma på er graf.»

»Nej, Mathias Broker», sade Kätchen, »jag skulle aldrig begå den synden att beröfva mig lifvet, men det oaktadt skall denna dolk göra mig en ovärderlig tjänst, lita på det. Låt oss nu ej tala vidare om saken», tillade hon och gömde åter dolken, »vädret är härligt, låt oss göra en liten promenad på flodstranden, ännu är det väl tillåtet.»

»Jag förmodar att man ej skall hindra oss», sade

Broker, »jag kan tyvärr icke bjuda er armen, ty ett så civiliseradt sätt får en sioux icke lägga i dagen. Men gå bredvid er skall jag då — ack, när skall detta elände bli slut, när skall det blifva mig beskärdt att vända åter till Egyptens köttgrytor och till min stackars Rosie, hon oroar sig allt duktigt för min skull. Men det ledsamaste är allt, tycker hon väl att jag i brådskan tog med mig nyckeln till kassan.»

»Er stackars hustru tror nog att ni är död», sade Kätchen, i det de lämnade tältet.

»Hyad tänker ni på», sade Broker, »tvärtom, hon är nog öfvertygad om att det går mig utmärkt. 'Ogräs förgås ej' brukar hon säga, 'du går aldrig till botten, Mathias'.»

»Er hustru har väl i alla fall undgått blodbadet i Cripple Creek?»

»Det hoppas jag säkert», sade Broker, »hon gömde sig ju i källaren och kröp väl åter fram, då de röda djäflarne voro borta. Men det är just det, jag icke begriper, min Rosie är ju en beslutsam kvinna och skulle säkerligen ej låta mig sitta kvar i klistret. Hon har nog genast begifvit sig till Denver, och hon kan minsann ställa hela regementen på benen, därför förvånar det mig att soldaterna ännu icke anländt.»

»Hoppas ni då ännu att de skola komma?»

»Jag icke endast hoppas det», svarade Broker, »jag tror det säkert och stiger hvarje dag upp på klippan där borta för att hålla utkik, men ack, ännu ha inga uniformer visat sig.»

Under detta samtal hade de båda fångarne kommit ned till flodstranden. Där satt medicinmannen på en yllefilt, skenbart upplagen af att iakttaga solens ställning, ty han blickade ihärdigt mot himlen.

»Hvad tycker ni om det där helgonet», hviskade Broker, »jag känner kalla kårar utmed ryggen, när jag får se honom.»

»Tiger han ännu», frågade Kätchen.

»Naturligtvis, Manitu, den store anden, har ju befallt honom att hålla mun, tills det blir fullmåne, tro inte att ni får ett enda ord ur karlen, han är ännu mera döfstum än jag.»

»Jag vet icke, hur det kommer till», sade Kätchen, »men jag gripes af misstro, hvar gång jag går förbi honom, och jag har ofta sett honom fästa en lömsk, elak blick på mig.»

Under tiden hade de kommit ända fram till medicinmannen. Denne lyfte långsamt sitt hornbeprydda hufvud och fäste ånyo en blick på den unga flickan, som kom henne att darra. Därpå lät han åter hufvudet sjunka ned på bröstet. I detsamma trädde en indian fram till Mathias Broker och antydde genom gester att han skulle följa med honom.

»Hvart tänker du föra honom, min röde broder», frågade Kätchen apachen.

»Den store höfdingen har befallt mig att föra den döfstumme till honom», svarade indianen.

»Till hvad ändamål», frågade Kätchen.

»Vi indianer fråga aldrig efter ändamålet», lydte svaret, »vi uträtta endast hvad man befaller oss.»

Därpå vände han sig bort, och Mathias Broker måste följa med, fastän han ej kände sig vidare väl till mods. Kätchen fortsatte sin väg, då hörde hon plötsligt bredvid sig namnet:

»Kätchen Schneider!» och då hon vände på hufvudet, såg hon medicinmannens hemska gestalt. Kätchen greps af en förfärlig aning.

»Känner du mig verkligen icke», lät det åter på tyska.

»Jag känner dig, och kan dock knappast tro att det är du. Hvarför skulle Gud just hafva bevarat dig, medan så många andra män måste låta lifvet i Cripple Creek, och hur kommer du till denna förklädnad?»

»Ha, då skall jag nämna mitt namn! Jag är din

bror Adrian, som du väl aldrig skulle hafva känt igen, om jag ej själf uppenbarat mig för dig.»

»Och hvad vill du mig», inföll Kätchen, »usle mördare, hur vågar du tala till mig. Bort, bort, säger jag, eller jag skriker om hjälp och då — får det gå, som det kan!»

»Då skulle det bli uppror mellan apacherna», sade Adrian, »och de skulle döda dig och mig, men det vilja vi dock ej riskera, tvärtom, jag är öfvertygad om att du endast tänker på flykt och på huru du skall undgå denne apachhöfdings kärleksförklaringar. Jag ser nog att han alltid förföljer dig.»

»Det är sant», svarade Kätchen, »och jag vet att jag icke kan fly, förbittra därför icke mina sista dagar, gå din väg och undvik att träffa mig.»

»Visst inte, jag tänker tvärtom komma tillsammans med dig, syster, jag har nämligen en plan.»

»Lämna mig ur spelet därvidlag», sade Kätchen, »jag vill ej ha något gemensamt med dig.»

»Icke ens räddningen?»

»Nej, icke ens den», svarade den olyckliga flickan.

»Nå, som du vill», svarade Adrian, »men i öfrigt har du inga skäl alls att vredgas på mig, fastän jag varit nära att skjuta ihjäl dig; det var icke jag, som förklarade dig krig utan tvärtom.»

»Hur så?»

»Hvarför dök du fram i Cripple Creek med denne detektiv? Bekänn bara att du stod i begrepp att lämna ut mig åt denne Fitzroy. Hvad jag gjorde, var endast själf försvar, i öfrigt eftersträfvar jag visst icke ditt lif, och om du vill — var icke envis, Kätchen, jag kan rädda dig, ty jag har kommit så långt att jag äger höfdingens fulla förtroende. Jag kan under denna förklädnad gå hvart jag behagar i lägret, och ingen apach skulle hindra mig att gå ut i skogen och samla örter. Jag skulle hafva flytt för länge sedan, om jag icke hade annat i sinnet. Hvad hjälper det mig att rädda lifvet,

om jag vänder åter till civilisationen som en fattig fan. Men nu vet jag att apacherna fört med sig stora skatter från Cripple Creek, och i det tält, hvarest du vistas, finns en del af bytet, som höfdingen erhållit. Guldets finns i en säck, som är hopsnörd med bast. Jag skall nu göra dig ett förslag: Låt mig i natt träda in i ditt tält och taga med mig säcken, du följer mig, vi bemäktiga oss två hästar och äro räddade.»

Käthchen tvekade icke ett ögonblick, utan svarade med fast röst:

»Om du vågar beträda mitt tält, stöter jag ned dig med min dolk, som jag gömmer vid min barm.»

»Huru, du vill hellre dö för apachernas skalperknif än fly med mig?»

»Jag har ingenting mer gemensamt med dig, jag hatar dig, gå, du är ej mer min bror! Du har störtat mig i olycka, sedan jag funnit en asyl i en ärlig mans hem, du har bedragit Jefferson, din och min välgörare och nu — vill du förleda mig att begå en gemen stöld från apachhöfdingen, som hittills visat mig all möjlig hänsyn, detta endast för att rädda mitt lif. Men nej, jag skall visa dig att en tysk flicka icke blir en tjuf, äfven om priset är hennes lif, min mor har endast burit en skurk under sitt hjärta, denne skurk är du, jag vill åtminstone dö ren och utan fläck.»

Med dessa ord vände Käthchen sig om och fortsatte sin vandring, men Adrian följde henne med en hatfull blick.

»Hon har försmått mitt anbud», mumlade han, »hon känner min hemlighet, nu får hon ej längre lefva.»

Käthchen befann sig i en upphetsning, som gränsade till vansinne, och kände sig så modfälld som aldrig förr i sitt lif. Skulle hon anförtro sig åt Mathias Broker och säga honom hvad som händt? Men en röst inom henne hviskade:

»Förråd honom icke, undvik honom, men afskär honom icke vägen till räddning.»

Hon kände afsky för denne broder, men förmådde dock ej undertrycka blodets röst.

Hon befann sig i ett förfärligt dilemma. Å ena sidan Adrian, om hvilken hon visste att han skulle göra allt för att få henne i sitt våld, å den andra höfdingen Santi, som med sin kärlek var tusen gånger farligare för henne än andra människor med sitt hat.

Hon vände blicken mot himlen och bad, men hennes bön slutade med en ström af tårar. Hon skyndade att torka bort dem, apacherna fingo ej se henne gråta. Men tårarne hade bländat henne, hon förmådde ej mer blicka in i solen, det föreföll henne ständigt, liksom om en liten rosafärgad punkt vid horisonten dansade upp och ned för hennes blick. Det var väl en optisk villa, framkallad genom reflexen af tårarne, och hon lät handen ånyo glida öfver sina ögon. Men då hon åter höjde blicken, hade den lilla skära punkten ännu ej försvunnit. Det var således ingen villa.

Käthchen stannade, och nu tycktes hon göra den upptäckten att den rosafärgade punkten kom närmare. Allsmåktige Gud, hvad kunde det vara?

Fem minuter förflöto, Käthchen stirrade oafvändt på det sällsamma fenomenet; en gynnsam vind förde föremålet genom luften direkt mot Käthchen. Plötsligt utstötte hon ett svagt skri, hon visste nu hvad detsamma betydde. Hon påminde sig att hon i städerna sett brokiga ballonger, som fastgjorda vid en tråd såldes åt barnen, en sådan leksak såg hon nu här bland Arizonas berg. Detta kunde ej vara ett verk af slumpen.

Käthchen ville minnas att hon hört att dylika ballonger ej äga någon stor flygkraft och på sin höjd kunna hålla sig uppe några timmar. Men om så vore, då måste ballongen hafva släppts upp på kort afstånd från apachernas läger. Den sväfvade nu rakt öfver klippan. Käthchen funderade ett ögonblick, därpå lutade hon sig

ned, tog upp en sten, väntade tills ballongen befann sig öfver stranden och slungade därpå stenen med all makt upp i luften.

Stenen träffade dock icke, och ballongen seglade lugnt vidare. Men Käthchen förlorade icke modet och lyckades omsider med den elfte stenen såra ballongen allvarligt, ty hon såg den plötsligt sjunka till marken. Samtidigt gjorde hon den upptäckten att ett en half meter långt snöre hängde ned från ballongen, och att ett litet föremål var fastgjordt vid snöret.

Ballongen medförde alltså ett budskap, från hvem?

I nästa ögonblick hade hon bemäktigat sig den lilla leksaken, och såg nu att det vid snöret befästa föremålet var en liten pappask, ej större än en valnöt. Hon lät den hastigt försvinna i sin ficka, förstörde därpå ballongen och kastade bitarne en och en i sänder i floden. Apachernas ögon voro skarpa, de skulle utan tvifvel hafva upptäckt kvarlevorna af ballongen, nu hade Käthchen omöjliggjort detta.

Hennes fötter förmådde knappt bära henne tillbaka till tältet, där först ville hon öppna den lilla asken, men redan nu sade henne hennes hjärta att den innehöll ett budskap från människor, som ville rädda henne. Utanför tältet kom Mathias Broker henne till mötes.

»Nå, där är ni ju, fröken Käthchen», började han på sitt gemytliga sätt, »jag har då för länge sedan entledigats i nåder af hans majestät, höfdingen Santi. Men det är annars en vacker historia, må ni tro. Ja, ännu är visserligen icke allt förloradt, men nog har situationen tillspetsats betydligt. Denne spetsbof, denne Santi har genomskådat mig för länge sedan. Hvad tycker ni? Då jag står framför honom, ser han på mig med en ironisk blick, lägger därpå sin hand på min axel och säger:

»Du är en hvit man!»

»En hvit man! Jag höll på att ramla baklänges af skräck, men hör nu hur dum man kan vara. Vet ni

hvad jag svarade honom? Jo, jag utbrast alldeles förbryllad: 'Hur så?'

'Tror du att jag icke vet det', fortfor han. 'Jag visste det redan den första dagen, du är hvarken en döfstum eller ett rödskinn, men jag har ej lagt två strån i kors för dig, emedan du är en vän till den »vilda Violen».

»Och då jag nu stirrar på honom alldeles förbluffad, skriker han till mig: 'Jag älskar henne, hon vet det, i afton blir allt klart mellan oss! Men lägg märke till det, blekansikte, att om hon försmår mig i dag, om hon icke frivilligt blir min hustru, då skola ni alla dö på bålet. Gå nu och gör ditt inflytande gällande ty den 'hvite Falken' skulle sörja, om han i morgon måste stå på en askhög!'

Nå, hvad säger ni nu, fröken Käthchen», tillade Mathias, »hur tror ni jag kände mig till mods? Jag gjorde en djup reverens för herr Santi och försäkrade att jag skulle göra mitt bästa, det vore verkligen ett tvifvelaktigt nöje att vid den här hettan brännas på båle, därpå drog jag mig tillbaka och skyndade hit för att tala med er. Men ni hör ju icke alls hvad jag säger! Hvar har ni era tankar?»

»Bäste Mathias», sade Käthchen, »äfven jag har upplefvat någonting sällsamt, se här.»

De hade under tiden gått in i tältet, nu drog Käthchen den lilla pappasken upp ur fickan och berättade hvad som händt.

»Gif akt», sade Broker, »den kommer från Unions-soldaterna, det budskapet blir en öfverraskning.»

»Om Gud vill», ropade Käthchen, »blir det vår räddning.»

Hon öppnade asken, utstötte ett glädjerop och drog fram ett papper.

»Titta genast efter, hvem som är afsändaren. Kanske presidenten för Förenta staterna själf skrifver till oss.»

Käthchen vek upp papperet, kastade en blick på

det skrifna och brast i ett vansinnigt skratt. Mathias Broker ryggade förfärad tillbaka, ty efter skrattet följde en krampaktig gråt. Broker lutade sig ned för att läsa underskriften, men rätade genast åter upp sig.

»Jag känner visserligen icke den herrn», sade han därpå, »men efter hvad han skrifver, måste han vara en förbaskadt energisk man och en prins till på köpet. Kors för tusan, *prins Hellmuth af Lichtenfels* heter han.»

»Hellmuth, Hellmuth», utbrast Kätchen och slog upp ögonen.

»Gud ske lof att ni åter kommit till sans, fröken Kätchen», ropade Mathias Broker med en lättnadens suck, »men var lugn nu, gråt icke, reta icke upp er, nu blir det bättre för oss. Där står det ju skrifvet på papperet. Hjälpn kommer, tillåt mig nu att läsa för er, hvad den lilla ballongen fört till er från luften.»

»Hellmuth kommer», hviskade Kätchen, »drömmer jag då icke — nej, nej, jag har ju läst hans namn; läs nu för mig, Mathias, ty det går rundt för mig.»

»Är han då verkligen en prins, eller kanske en operettprins, en af era f. d. kolleger.»

»O, tig, Broker, han är en prins, en fursteson, och blir själf en gång ett rikets regent.»

»Jo jag tackar», utbrast Broker, »säg, hur kommer ni egentligen till så förnäma bekantskaper?»

»Broker, jag förbjuder er att tala ur den tonen, jag är prins Hellmuths fästmö.»

»Nå, jag gratulerar», och nu började Mathias läsa.

»Kätchen, mitt hjärtas älskade! Om dessa rader nå dig, om du ännu finns bland de lefvande, så vet att jag tillsammans med goda vänner befinner mig i din närhet, för att rycka dig ur apachernas händer. Och om det lyckas, då släpper jag dig aldrig mer och skall bemöda mig om att godtgöra hvad jag brutit mot dig, i det jag förväxlade dig med en annan, en ovärdig kvinna, som en besynnerlig lek af naturen till det yttre skapat så lik dig.

O, min Käthchen, snart skola vi träffas, det gäller blott ännu att taga reda på, hvar apachernas läger finns, det måste vara här i trakten!

Jag älskar dig lika högt som förr, snart skall du blifva min hustru och furstinna i mitt land! Härda ut och hoppas! Vi skola rädda dig och alla de hvita männen från Cripple Creek, om Gud vill att vi ej komma för sent. Lef väl, Käthchen, tills vi träffas!

Hellmuth, prins af Lichtenfels.»

Mathias Broker torkade bort en tår ur sitt öga och lämnade därpå brefvet åt Käthchen, som betäckte det med sina kyssar.

»Sluta nu, fröken Käthchen», ropade Broker, »om ni håller på på det sättet, utplånar ni ju alltihop.»

»Utplånar», ropade Käthchen, »ja alla mina lidanden och pröfningar skola utplånas, och äfven för er, min trogne kamrat i lidandet, slår nu räddningens timme, äfvensom för alla de stackars fångarne där borta i tältet.»

»Om man ändå kunde underrätta de stackars satarne om att räddaren närmar sig. Det värsta är att man icke alls kan beräkna, när prinsen kan vara här.»

»En sak är dock säker», ropade Käthchen, »att prinsen, då han skickade upp den lilla ballongen, måste hafva varit alldeles i närheten af lägret, ty dylika små leksaker flyga, som man vet, endast ett par timmar och kunna på den tiden omöjligt komma långt. O, om jag vore i stånd att leda Hellmuth på spåren!»

»Det är en fåfäng önskan», sade Broker, »vi måste lita på slumpen, och att den menar väl med oss har ni ju nyligen sett, eftersom prinsens budskap föll i era egna händer.»

»O, min Gud», sade Käthchen, som plötsligt blef mycket allvarlig, »i morgon är kanske Hellmuth här, men mellan i dag och i morgon ligger natten —»

»Ja, då skulle ju prins Hellmuth komma en postdag för sent.»

»Då skulle han ej mer finna mig», utbrast Kätthchen. Ännu en lång stund sysselsatte de sig med denna fråga, men funno likväl ingen utväg. De måste stanna kvar och se ödet rätt i ögonen.

FEMTTIOFJÄRDE KAPITLET.

Apachens hustru.

Framemot kvällen var Kätthchen så trött, att hon sträckte ut sig på sitt läger, under det att Mathias slog sig ned bredvid henne som en trogen hund, och snart sof den unga flickan. Plötsligt väcktes hon af ljudet af röster utanför tältet, och innan Kätthchen förmodade resa sig, stod Ariola, höfdingens mor, framför henne, åtföljd af tolf andra hustrur och flickor.

»Stjärnorna lysa på himlen», ropade Ariola, »res dig, hvita flicka, jag skall smycka dig, ty Santi, apachernas höfding, väntar sin unga hustru i sin wigwam.»

Kätthchen stirrade på Ariola, liksom om hon uttalat hennes dödsdom. Men Ariola lutade sig ned till henne och fortfor:

»Du skälfver, ty din barm är uppfylld af salighet vid tanken på att blifva den store höfdingens hustru. Nu smyckar jag ditt hufvud med en krans af vilda rosor, till ett tecken att du är brud. Santi skall taga kransen af ditt hufvud, och då är du hans hustru.»

Med dessa ord tryckte Ariola kransen på Kätthchens lockar.

»Jag lindar kring dina höfter», fortfor Ariola, i det hon tog ett nytt föremål från en af apachkvinnorna, »gördeln af älgens hud. Så länge du bär den, är du fri som älgen, men när Santi tagit den ifrån dig, är du ofri, är endast din mans skugga.»

Käthchen förmådde ej spjärna emot, och Ariola fortfor:

»Och för det tredje tecknar jag på din barm med röd färg, som aldrig utplånas, ett hjärta, som en sinnbild på att du endast får hysa kärlek för din make. Öppna din klädning, min dotter, och låt mig måla detta tecken på din barm.»

Men Käthchen rörde sig icke.

»Jag ber dig, Ariola», sade hon, »afstå därifrån. Jag är en vit flicka och icke van vid dessa ceremonier. Tro mig, jag blir icke i följd af dem Santi hvarken mer eller mindre trogen; hvad jag håller i beredskap för Santi, hvilat redan vid min barm.»

Ariola förstod icke dessa ord, men Mathias Broker tycktes ana hvad hon menade och sände henne en häpen blick. Endast efter en längre tids tvekan beslöt sig Ariola för att utelämna ceremonien. Därpå kastade sig de tolf kvinnorna på knä och uppstämde en melankolisk sång, Käthchens bröllopsång.

Utänför i lägret rådde ett förfärligt larm och buller. Santi hade låtit öppna de röfvade whiskyförråden, fastän han annars ej var en vän af eldvattnet, och det gick lifligt till i lägret.

Käthchen hade sjunkit ned på sitt läger, men hon tillslöt icke ett öga. Mathias Broker satt hopsjunken i ett hörn af tältet, äfven han började förtvilla. Då slogs tältförhänget åt sidan och vapenskrammel träffade Käthchens öra.

Hon höjde blicken och framför henne stod Santi, apachernas höfding. »Hvite Falken» lyste i krigisk skrud, han bar sina vackraste fjädrar, präktiga gyllene spännen, ringar smyckade hans armar och öron och på bröstet bar han ett sällsynt halsband. Det var förfärdigadt af mänskliga näsor och öron, som apachen skurit af sina besegrade fiender, men midten bildades af tassens af en puma, som han dödat, och tassens slöt sig kring en snodd, som hängde ända ned till gördeln och

fasthöll mer än hundra förtorkade skalper. I ena handen höll han sin stridsyx, i den andra sitt gevär, och åtskilliga skalperknifvar voro nerstuckna i gördeln. Bakom honom visade sig Carheno i en snarlik utsmyckning jämte en skara hvithåriga apacher, stammens äldste. Vid höfdingens inträde drogo kvinnorna sig tillbaka till ett hörn af tältet.

»Träd närmare, mina bröder», sade Santi, »jag lofvade visa er den kvinna, som jag i afton skall föra till min wigwam som min hustru. Hon har visserligen icke samma färg som döttrarna af vår stam, men tro mig, hon är af ädel börd och jag älskar henne. Ni veta äfven att medicinmannen, visserligen utan ord, men ändå tydligt, sagt er att Manitu är nöjd med mitt val. Kasta eder därför i stoftet och hylla er höfdings utvalda!»

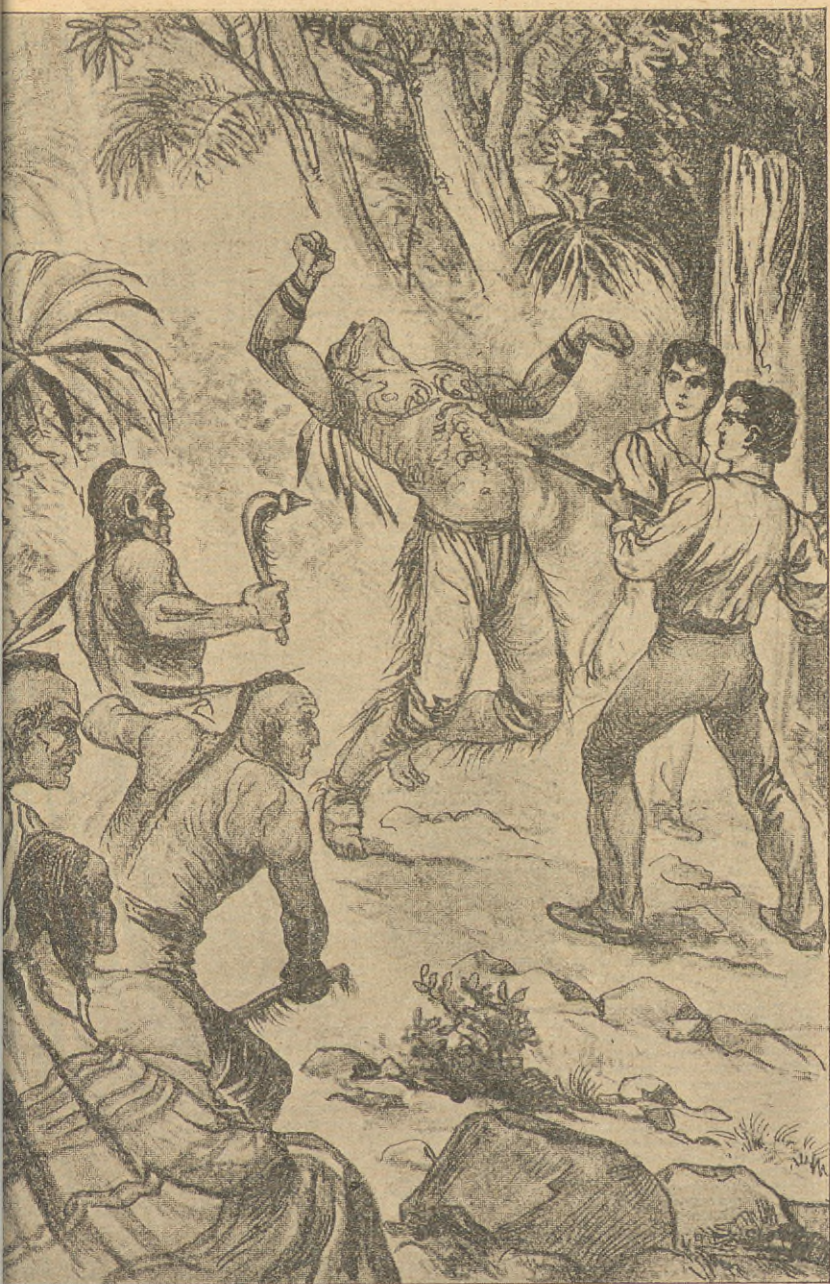
Innan Kätchen förmådde protestera, kastade sig krigarne i stoftet för henne och ropade:

»Må Manitu välsigna och skydda den 'Vilda Violen', vår höfdings utvalda.»

»Kom nu, min älskade», sade Santi, »och låt mig föra dig till min wigwam. Du skall framdeles vara min hustru, jag skall jaga och fiska för dig och bygga ett präktigt tält åt dig, du skall i sanning blifva vår drottning, och som lön begär jag endast en smula kärlek, ty du har i mitt hjärta upptändt en eld, som aldrig kommer att slockna. Gif mig därför din kärlek, gif mig dig själf!»

Han grep Kätchens hand, drog henne intill sig, och hans läppar sökte hennes.

»Vill Santi visa sig för sina män som en förälskad kvinna», ropade Kätchen, lydande en plötslig ingifvelse. »En man behärskar sin lidelse, kärleken är skön, ty den kommer från himlen», fortfor hon, då hon såg att hennes ord gjorde ett visst intryck på Santi, »men den skyr solen, och när så många ögon hvila på den, då förlorar den sin kraft och sin glans, då kommer den att likna blomman, som vissnat under natten.»

Ett skott small — apachhöfdingen låg död på marken.

»Du har rätt», utbrast Santi, »nå väl, så följ mig då till mitt tält, där äro vi ensamma, där skall kärlekens store ande sväfvä ned till oss som en ljuf dröm — ur vägen allesammans, höfdingen Santi för sin 'Vilda Viol' till sin wigwam.»

I detsamma drog han den skälvande flickan med sig. Käthchen sände Mathias Broker, som varit ett stumt vittne till detta uppträde, en blick, hon försökte slita sig lös, men Santi tycktes besluten att ej släppa henne och fastmera bar än ledde henne till sitt tält. Då de beträddt detta, tillslöt han förhänget och pekade därpå på bröllopslägret, som Ariola beredt åt sin son och hans brud. Det bestod af den vanliga indianska mattan, men öfver denna var lagd en mjuk björnfäll, som var öfversållad med vilda violer. Dessutom fanns i tältet ett litet bord, som var dukadt med vin och mat.

»Låtom oss hvila här, min älskade», sade Santi och drog Käthchen ned på mattan. »O, 'Vilda Viol', hvad har du gjort af Santi, du har besekrat mig, jag är din slaf, men en slaf, som vill älskas af sin härskarinna.»

Käthchen ville resa sig, ville fly, men indianen slog sin arm kring hennes midja och betäckte hennes ansikte med sina kyssar. O, store Gud i himlen, finns det då ingen räddning ur denna nöd, är hon verkligen hemfallen åt apachen — nej, nej, hellre blir hon en mörderska.

Och Käthchen för handen till sin barm, hvarest hon bär dolken. Men nej, innan hon tillgriper denna sista utväg, vill hon försöka en list. Den kan visserligen icke skaffa henne räddning men i alla fall ett anstånd.

»Santi», ropar hon plötsligt och reser sig till hälften, »hör mig, min älskade.»

»Hvad vill du, 'Vilda Viol'», frågade Santi, »hvad vill du säga — tala — allt vill jag göra, om du blott vill älska mig.»

»Det vill jag, Santi», svarade Käthchen, ty hon visste

sig nu ingen annan råd än att begagna list, »men jag är en hvit flicka och ovan vid era bruk. Du måste därför skänka mig två timmar, ty det är sed bland de hvita att en brud måste vara ensam med sin Gud de första två timmar hon vistas under den älskades tak. Jag skall bedja att vårt äktenskap må blifva lyckligt, och att jag må få behålla din kärlek. Jag sade dig visserligen i dag att jag ej kunde ingå en förening med dig, men sedan dess har du vunnit mig med dina smekningar, jag läser sann kärlek i dina ögon, och jag skall foga mig i mitt öde.»

»Verkligen», frågade apachen en smula mistrogen, »talar du icke med klufven tunga till mig?»

»Nej, min Santi, men skänk mig ännu två timmar, sedan skall jag tillhöra dig. Eller är Santi, den store höfdingen, en slaf af sina lidelser, förmår han icke behärska sin åtrå?»

Denna Kätthens anspelning på hans svaghet verkade mer än allt annat. Han reste sig hastigt och sade:

»Nå väl, hvita flicka, de två timmarne tillhöra dig. Jag förstår att du vill tala med din Gud, men lofva mig än en gång att du sedan skall bli min utan tvekan och utan motstånd.»

Kätthchen bad Gud förlåta henne att hon svor en falsk ed, därpå sade hon:

»Det lofvar jag, Santi, efter två timmar skall du få allt hvad jag gömmer åt dig i min barm.»

»Så bed då», sade Santi, »och när du bedt, så vederkvicka dig här med mat och dryck. Jag går till mina röda krigare för att täfla med dem om segerns palm.»

Kätthchen blef ensam; hon sjönk verkligen ned på sina knän och bad under heta tårar:

»Fader i himlen, sänd mig räddning, för Hellmuth till mig, medan det ännu är tid.»

Därpå sjönk hon snyftande ned på lägret. Hon kände sig så svag och kraflös, och likväl behöfde hon

all sin kraft denna natt, hon visste ju icke hvilka strider, som ännu väntade henne.

O, där borta stod ju en bågare vin, hon skulle dricka några droppar, det skulle göra henne godt. Ah, hon kände hur eldigt blodet flöt genom hennes ådror, sedan hon tömt bågaren till hälften.

Men snart kände hon en sällsam mattighet och förmodde knappt släpa sig tillbaka till lägret. Hon hann endast tänka att ett sömnmedel lagts i vinet, och att apachen med flit velat ge henne detta, därpå —

Nej, denna tanke väckte åter hennes energi, ännu en gång besegrade hon sömnen, men därpå ljöd en suck, och allt blef tyst i tältet. Käthchen Schneider hvilade på lägret med tillslutna ögon, hon sof tungt.

En kvart förflöt. Utifrån ljöd vildt vapenbuller. Whiskyn, som apacherna njutit till öfvermått, hade ytterligare lössläppt deras vilda lidelser. De roade sig med att skjuta på en björn, af hvilka det fanns flera stycken i lägret, och hade till det ändamålet dragit sig bort från floden till den sida af lägret, som låg midt emot vattnet.

Men midt i lägret brann en eld, och kring denna sutto kvinnorna nerhukade och njöto en sällsam dryck, som de bryggde af skogsörter och honung. Kring tältet, hvarest Käthchen sof, rådde den djupaste tystnad.

Plötsligt drogs förhänget undan, och ett ansikte visade sig i öppningen. Två ögon gled ospanande öfver tältets inre, därpå gled en mänsklig varelse ditin, snarlik en orm, som vill närma sig sitt byte. Det tycktes vara en gosse, en yngling, men det var ingen indian, gossens ansikte var hvitt, och han bar sjömanskläder.

Långsamt kröp han fram till Käthchens läger. Hon rörde sig icke, hon anade icke att hennes öde i detta ögonblick skulle afgöras.

Nu rätade den unge mannen upp sig till hälften och lade långsamt och lätt sin hand på Käthchens arm.

»Det är hon», sade han, »hon lefver alltså ännu,

och när Hellmuth inom en timme kommer hit, ty han rustar sig till ett öfverfall på apachlägret, då skall han finna henne vid lif och jublande sluta henne i sina armar. Men nej, det får icke ske, mellan honom och henne står — ödet. Haha, ödet i Cypriennes gestalt, denna Cyprienne, som förr kallades drottningen i Moulin Rouge, men som nu kallar sig skeppsgossen Bob.

FEMTIOSJETTE KAPITLET.

Bröllopsnatten.

Ja, det var verkligen den sköna, brottsliga kvinnan, som i detta ögonblick befann sig i apachernas läger. Vi hörde henne i Hamburg lofva den lame Wilhelms hustru ett par hundra mark, om hon blefve antagen som skeppsgosse på 'Käthchen Schneider'; detta lyckades, och ingen ombord anade hennes kön. Hon spelade sin rol förträffligt och utförde sitt arbete till Hellmuths och Parkers stora belåtenhet, men den djupa lidelse, som på senare tiden vaknat i Cypriennes hjärta för prinsen, erhöll naturligtvis ny näring, och i det afseendet var resan och den tjänst hon hade att sköta, för henne ett sant kval.

Ofta smög hon sig nattetid upp på däck och blickade ut öfver det mörka hafvet, medan hon funderade på det spratt, som ödet spelat henne. Och då snyftade hon i vild smärta, i trots och återhållet raseri.

Det sades ju att hon liknade denna Käthchen Schneider så mycket att ej ens den skarpaste blick kunde skilja mellan dem, hvarför älskade då prinsen den andra och icke henne?

Ha, hvarför hade hon icke spelat sin rol bättre på Drakborgen, hvarför hade hon förnedrat sig i prinsens

ögon genom sitt förhållande till Cassanniello? O, om blott ödet ville gifva henne tillfälle att än en gång narra prinsen, då skulle hon allt spela sin rol så att han ej bakom änglaansiktet skulle ana den djäfvulska själen.

»Han drager ut för att finna Kätchen Schneider», hviskade hon, när hon satt ensam på däck, »det finns endast två möjligheter därvidlag. Antingen är Kätchen Schneider död eller försvunnen, så att prinsen ej förstår finna henne, och då bleknar nog med tiden hennes bild i hans hjärta, eller lefver hon, och han är nära att finna henne — då skall tiden vara inne att handla, då skall jag, Cyprienne, åter ställa mig mellan Hellmuth och hans utvalda, och prinsen skall falla offer för en ny komedi».

En natt öfverraskades hon af styrman Parker, då hon bittert gråtande lutade sig mot relingen. Hon spratt till, då en hand bakifrån lades på hennes axel.

»Du gråter gosse», ropade Parker, »har du blifvit förryckt, sedan när gråter en ärlig skeppsgosse?»

»Det är endast», stammade Cyprienne, »det är endast hemlängtan.»

»Hemlängtan», sade den beskedlige Parker, »kan väl tro det, men upp med hufvudet nu! Nog får du återse dem du har kär, äfven du når nog ditt mål!»

»Det hoppas jag, herr Parker», svarade Cyprienne.

Sålunda kom Cyprienne till Amerika, utan att hafva blifvit demaskerad på vägen, men då kom det afgörande ögonblick, som höll på att beröfva Cyprienne hoppet om att kunna hindra de älskandes förening. Hellmuth bestämde att jakten skulle kasta ankar i New Yorks hamn och ligga kvar där, medan han själf genomströfvade Amerikas kontinent från väster till öster.

Det gällde nu hvem prinsen skulle taga med sig, och Cyprienne förskräcktes, då hon hörde att endast Parker och de båda jättarne skulle åtfölja honom. Hellmuth ville sannolikt ej utsätta ynglingen för strapatserna vid en dylik expedition, men Cyprienne beslöt inom sig

att desertera och följa efter prinsen på afstånd utan att släppa honom ur sikte. Då inträffade helt oväntadt en händelse, som var förmånlig för Cypriennes brottsliga plan, eller hon hade fastmer förstått att framkalla en omständighet, genom hvilken hon åter ådrog sig prinsens uppmärksamhet.

Hellmuth och Parker hade den kvällen stannat länge i land, hvarest de hade gjort inköp i och för expeditionen. Då de vid elfva-tiden kommo ombord på jakten, för att vistas där sista natten före afresan, var allt i bästa ordning. Hellmuth befallde att man skulle väcka honom vid sex-tiden nästa morgon, drog sig tillbaka till sin hytt och somnade.

Men plötsligt vaknade han vid att en hand berörde hans panna, och då han öppnade ögonen, såg han till sin förvåning skeppsgossen Bob stå framför sig.

»O, herre, herre», ropade Bob, »kom för Guds skull, elden är lös i jakten, jag har med möda arbetat mig fram till er.»

Snabb som blixten sprang Hellmuth upp från sitt läger, och flydde hand i hand med Bob upp på däck. Under tiden allarmerade Bob genom sina högljudda skrik äfven det öfriga manskapet, och det visade sig nu verkligen att elden af någon obekant orsak kommit lös i gången, som ledde till kaptenens hytt. Det hade tagit eld i mattan, och Hellmuth skulle utan tvifvel blifvit kväfd af röken, om icke Bobs vaksamhet bevarat honom från detta öde. Parker och matroserna lyckades genom sitt energiska inskridande kväfva elden, och det visade sig att ingenting annat blifvit skadadt utom den ofvannämnda mattan och väggarne i korridoren, men en sak stod fast — Hellmuth hade blifvit räddad af Bob, och då nu prinsen för att visa sina tacksamhet, bad honom uttala en önskan, blixtrade det till i skeppsgossens ögon, och han ropade:

»Herre, jag har blott en enda önskan — tag mig med på er expedition genom Amerika, jag skall följa er

som en trogen hund och vaka öfver er, ty jag älskar er och skälfver vid den tanken att ni skulle kunna råka ut för en olycka, som jag möjligen skulle kunna förebygga».

»Ingenting annat», svarade Hellmuth utan att tveka, »din önskan är uppfylld. Du skall följa med mig, ty du har i dag lämnat ett prof på din vaksamhet, som låter mig hoppas att du skall kunna blifva nyttig för mig på resan.»

I detsamma lutade sig skeppsgossen ned och tryckte en kyss på Hellmuths hand, en kyss, som hos Hellmuth väckte vissa minnen, som han dock genast förjagade. Just så brukade Cyprienne förr i världen trycka sina läppar mot hans hand, men Cyprienne och skeppsgossen — hvad tänkte han på!

Och Cyprienne jublade, emedan hennes plan lyckats så förträffligt, ty hon hade själf anlagt elden och åter släckt den endast för att leda prinsens uppmärksamhet på sin person. Hellmuth hade i öfrigt inga skäl att ångra att han tagit skeppsgossen Bob med sig, ty han visade sig vara en värdefull följeslagare. På natten höll han troget vakt. Han sof ständigt med sin lilla bössa under armen, och då några röfvare en dag närmade sig prinsens läger, förjagade Bob dem genom att aflossa ett skott och ointetgjorde sålunda deras afsikt. Vi veta äfven att Bob räddade gubben Parkers lif genom att befria honom från ormen och vann därigenom helt och hållet den gamle sjömannens hjärta.

Sålunda kom då Cyprienne omsider till Cripple Creek och fann äntligen spåret af den kvinna, som hon och prinsen letat efter på hela den nordamerikanska kontinenten.

Nu gällde det för Cyprienne att handla.

Så snart som det visat sig att indianlägret fanns i klyftan, som låg på andra stranden af floden, beslöt prinsen att under natten våga ett öfverfall på lägret.

Tyvärr hade han ej, såsom han hoppats, erhållit förstärkning från Denver och hade icke ens erhållit något

Vid floden satt Adrian med Lota, höfdingen Santis syster.

bud från Wilson, som ridit dit. För tillfället låg Hellmuth med sina följeslagare i skogen, hvarest man ej kunde se honom från indianlägret. Han hade lagt sig för att försöka sofva en stund, fast besluten att skrida till angrepp mellan två och tre på morgonen.

Då smög sig Cyprienne bort och banade sig väg genom skogen ned till flodens strand. Där kastade hon sig utan vidare i vågorna och uppnådde simmande den motsatta stranden. Ännu stod månen på himlen, men hon visste att den skulle försvinna efter midnatt. Hon väntade därför lugnt och hvilade ut efter ansträngningen.

Omsider lämnade hon sitt gömställe och kröp enligt indianernas vana långsamt och försiktigt framåt på händer och fötter.

Hon hade tur, apacherna voro sysselsatta med firandet af höfdingens bröllop, och hon lyckades på så sätt komma fram till tältet, i hvilket Käthchen befann sig. En vild, äfventyrlig plan hade uppstått i hennes hjärna, en plan, som ej saknade originalitet, men som var lika förfärlig som mycket annat, som uppfyllde den usla kvinnans själ.

Cyprienne ämnade återigen åstadkomma en förväxling. Hur omöjligt detta än kunde förefalla, hade hon dock redan uppgjort sin plan, enligt hvilken hon ämnade handla. Hon ämnade nämligen själf intaga Käthchens plats, sedan hon en gång för alla röjt den olyckliga flickan ur vägen. Då skulle Hellmuth tro och tänka att det var Käthchen, som han eröfrade från apacherna, under det att det i själfva verket var Cyprienne. Men detta skulle han aldrig ana, ty han kunde ju ej komma på den förmodan att Cyprienne befann sig i apachlägret, där fanns ju enligt hans åsikt endast Kätchen, ty det var ju hon och endast hon, som af indianerna förts med från Cripple Creek, och Cyprienne skälfde af salighet vid tanken på att blifva Hellmuths hustru. Vägen till detta

mål ledde visserligen öfver Käthchens lik, men hvad betydde det för Cyprienne?

I detta ögonblick befann hon sig redan bredvid Käthchens läger, och ingen jordisk eller himmelsk makt skulle väl nu kunna rädda den olyckliga.

»Hon sofver», mumlade Cyprienne, »hon sofver tungt, hon har tydligen druckit något, som bedöfvat henne. Låt se, jag skall anställa ett försök.» Med dessa ord tog hon en fjäder, som låg på marken, och berörde med den Käthchens ögon och näsa. Den sofvande vaknade icke.

»Det var då tur», hviskade Cyprienne, »en annan har bedöfvat henne för mig. Så mycket bättre, då skall hon ej märka att jag byter kläder med henne och släpar bort henne.»

I detsamma slog hon båda armarne om Käthchen och lyfte upp henne från lägret. Den olyckliga hade magrat betydligt under de senaste veckorna, Cyprienne lyckades därför med lätthet bära ut henne ur tältet.

Rödskinnen glömde öfver dryckeslaget sin vanliga försiktighet och hade ej ens ställt ut några vakter. Cyprienne skyndade ned till floden med sitt byte. Därpå började hon kläda af henne.

»Ändtligen, ändtligen är du i min makt», hviskade hon, då Käthchen nu låg naken framför henne. »Hvar är min knif? En stöt midt i hjärtat, och det är slut med den stolta Käthchen Schneider!»

Med dessa ord letade hon i alla sina fickor, men utan att få tag i knifven.

»Fördömdt», ropade hon, »sannolikt har knifven fallit ur min ficka och ligger nu på flodens botten. Nå väl, där kan äfven du ligga, jag skall dränka dig! — Men vänta», fortfor hon, »där skulle jag ju kunna slå två flugor med en smäll. Jag skall sätta mina egna kläder på Käthchen, och när liket föres nedför floden med strömmen, skall man finna skeppsgossen Bob drunknad. Haha, drunknad, icke dränkt! Ingen skall ana något, nu raskt till verket!»

Sagdt och gjordt. Hon bytte skyndsamt dräkt med den sofvande flickan och kastade därpå den orörliga kroppen i vattnet, som genast förde den med sig bort. Nu ändtligen hade hon segrat!

»Och nu — raskt tillbaka till tältet», hviskade hon, »snart, snart skall Hellmuth vara här!»

Ingen såg henne på hennes väg, och tio minuter senare hvilade hon på björnskinnet, hvarest präriens vilda viol nyss legat och hviskade hånfullt, i det hon tillslöt ögonen:

»Kom nu, Hellmuth, och rädda din Kätchen!»

Hon kände sig trött efter den ofantliga ansträngningen, hon sof icke, hon befann sig i detta tillstånd, som ligger midt emellan sömn och vaka.

Plötsligt kände hon att någon kom in i tältet. Det var Santi

»De två timmarne ha gått till ända», sade han skälfvande af lidelse, »nu, 'vilda Viol' är du min!»

Cyprienne vågade icke röra sig, hon såg med fasa att den omåttliga njutningen af whisky förvandlat indianen till ett djur, men hon insåg äfven att det nu gällde att ej falla ur rolen, och att hon måste spela Kätchen Schneider.

Vilden upptäckte naturligtvis icke bedrägeriet. I nästa ögonblick grep han Cypriennes händer, tryckte dem mot sitt nakna bröst och betäckte hennes ansikte med kyssar.

»Vilda Viol», stammade han, »nu tillhör du Santi, nu är du min, min för beständigt!»

Cyprienne ämnade stöta honom ifrån sig, men då rätade han upp sig och sade med hotande stämma:

»Vilda Viol — du tillhör Santi, apachen, du skall blifva min hustru. Neka icke längre att tillhöra mig.»

Cyprienne kände en obeskriflig fasa, hvad hade hon gjort, hon hade själf frivilligt stängt in sig i buren, som tycktes herbergera ett vilddjur, ty mannen där var ej

mer en människa, han var en tiger, ett rofdjur, och hans kärlek måste döda.

»Santi — hör mig — jag besvär dig —»

»Haha, jag behöfver ej mer höra dig. Du begärde själf två timmars anstånd, de ha gått till ända, och det säger jag dig, hvita flicka, tala icke till mig med klufven tunga, jag har icke glömt min skalperknif, uppfyll min bön, eller jag glömmmer att du är vacker och beröfvar dig din skalp!»

Cyprienne såg knifven blixtra framför sig, tårar störtade ur hennes ögon, hon hade blifvit fångad i sin egen snara. Återigen trängde Santi in på henne och försökte sluta henne i sin famn, men hon stötte honom ifrån sig med den största afsky.

»Vik hädan, ditt röda vidunder», ropade hon och slog händerna för sitt likbleka anlete, »rör mig icke! Jag dör, hellre än jag tillhör dig!»

Apachen höll på att utstöta ett skri af raseri; han ryckte knifven ur sin gördel och svingade den med ett hest skratt. Cyprienne stönade högt. Skulle hon för att rädda sitt unga lif göra den röde djäfvulen till viljes? Nej, nej, hon bar Hellmuths bild i sitt hjärta, hon ville ej tillöra någon annan än honom.

»Älska mig», skrek Santi ännu en gång — därpå ljöd ett skri genom tältet, sedan blef det tyst, man hörde endast ett sakta stönande liksom från en döendes läppar.

Utanför var allt tyst, apacherna hade dragit sig tillbaka till sina tält, lägereldarne hade brunnit ned, man hörde endast det entoniga ljudet af vakternas steg i klyftan.

FEMTIOSJETTE KAPITLET.

Angreppet.

»Hur mycket är klockan, Parker, är det redan tid?»

»Ja, min prins, vi måste bryta upp», svarade sjömannen, som stod lutad öfver prinsens läger. På ett liftet afstånd från honom sofvo de båda unga jättarne.

Vid elden, som underhållits hela natten, satt fru Rosie Broker sysselsatt med att koka kaffe.

»Stig upp, mina herrar», sade den lilla täcka amerikanskan, »kaffet är färdigt, och kaffe måste vi dricka, innan vi börja detta svåra förehafvande.»

»Strax, fru Broker», ropade prinsen åt henne, »men hur är det fatt Parker? Ni sätter på er en så betänklig min, har någonting händt? Tror ni icke att det skall bli möjligt att aflägga ett besök i apachlägret?»

»Jo, för all del», sade styrmannen, »vi behöfva ju endast öfverskrida floden och skola då befinna oss i indianlägret, men — jag är mycket bekymrad för Bob.»

»För Bob — hvar är gossen?»

»Ja, det må himlen veta», suckade styrmannen. »Som ni vet, gick han sin väg, i den afsikten att rekognoscera terrängen, då vi lade oss att sofva, men han har tyvärr ännu ej kommit åter.»

»Icke kommit åter», ropade prinsen, »när gick han då?»

»Vid notiden, och nu är klockan två», sade styrmannen.

»Kors för tusan», ropade Hellmuth, »då har han varit borta fem timmar, vi måste söka efter honom.»

»Det har jag redan gjort, min prins», svarade Parker, »jag har redan varit på benen två timmar och har letat längs med flodens strand, men förgäfves.»

»Det var mer än ledsamt», sade prinsen, »han måtte väl aldrig hafva fallit i apachernas händer.»

»Jag fruktar det nästan», sade Parker, »han har kanske vågat sig för långt fram, de röda djäflarne ha kanske spionerat på honom och tagit honom tillfånga. Man kan ju äfven tänka sig en annan möjlighet, men den skulle vara lika sorglig. Han kan hafva stigit miste och fallit i floden, vågorna ha då fört honom med sig och —»

»Men Bob var en förträfflig simmare», ropade Hellmuth, »han skulle väl kunnat arbeta sig upp ur vattnet.»

»Ja, min prins, vi kunna tyvärr endast anställa gissningar och måste väl börja vårt förehafvande utan gossen, ty ni är väl ej hågad att uppskjuta det?»

»Uppskjuta det — på inga villkor», ropade prinsen, »jag har länge nog plågats af medvetandet om att Käthchen varit i dessa röda djäflars våld, nu skall jag antingen befria henne eller dela hennes öde.»

»Kaffet väntar, mina herrar», ropade Rosie Broker ånyo, »skynda innan det kallnar!»

»Och våra båda jättar sofva ännu», sade prinsen med en blick på de två unga männen, som snarkade så att man kunde tro sig vara i närheten af ett sågverk.

»Hallå, Peter, vakna», ropade Parker, »nu skola vi angripa de röda bofvarne och visa dem, hvad tyska gossar förmå.»

»Må hin göra frikassé af apacherna», ropade Peter och gnuggade sömnen ur ögonen, därpå väckte han Paul, och snart sutto de fyra männen kring den sjudande kaffe pannan, och fru Broker hällde den bruna drycken i deras bägare.

»Låtom oss nu bryta upp», sade Hellmuth, sedan kaffet med tillhörande nygräddade majskakor inmundigats, »vi låta väl våra saker ligga kvar här. Antingen segra vi, och då skola vi väl kunna hinna hämta dem, eller duka vi under, och då kunna de ej gagna oss till något.»

»Och hästarne?»

»Dem binda vi här vid träden och lämna dem tillräckligt rådrum för att röra sig, i natt kunna vi ju ändå icke begagna dem.»

»Nej», svarade Parker, »nu gäller det endast att sätta öfver floden.»

»Till hvilket ändamål vi icke ens ha en båt utan måste anförtro oss åt flotten, som Peter och Paul de senaste dagarne timrat ihop af unga tallar.»

»Men som nog skall föra oss lätt och säkert öfver floden», inföll Peter.

Sedan männen än en gång undersökt sina vapen och försett sig med den behöfliga ammunitionen, bröto de upp. Äfven Rosie Broker var beväpnad med ett gevär och en knif. Efter en halftimme anlände det lilla sällskapet till floden. Det var ännu mörk natt omkring dem. Peter och Paul släpade fram flotten, som legat dold mellan snåren och firade ned den i vattnet så tyst som möjligt.

Parker stötte från land, sedan alla intagit sina platser, och flotten bars framåt af strömmen, som nästan hotade att föra bort den, men Parker, den öfvade sjömannen, lyckades hålla farkosten mot strömmen och arbeta den ut ur densamma.

Plötsligt gjorde Hellmuth en rörelse och pekade på ett litet mörkt föremål, som flöt på vattnet. Peter lutade sig ned och tog upp det, just som det passerade flotten.

»En mössa», sade Peter.

»O, min aning», utbrast Parker och ryckte åt sig mössan, »se här, prins, vår stackars Bob har drunknat — här håller jag hans mössa.»

»Stackars Bob», mumlade prinsen, »den käre, trogne gossen har dött i min tjänst, han har kanske uppoffrat sig för oss alla!«

Det dröjde ej länge innan man nådde den motsatta stranden.

Käthchen förmådde ej värja sig mot det våldsamma rödskinnet.

»En svår del af vår uppgift har lyckats», sade Hellmuth, »låt oss nu göra flottan fast så godt som möjligt, och ni, fru Broker, stannar här för att bevaka vår farkost.»

»Skall jag stanna här», invände Rosie, »uppriktigt sagdt är det ej efter mitt sinne, min prins, jag skulle mycket hellre vilja taga del i striden.»

»Fru Rosie», svarade prinsen, »vi ställa er tvärtom på den farligaste och viktigaste post, ty af flottan beror vår räddning. Vi måste återvända på den, skulle det ej vara möjligt, skulle vi vara räddningslöst förlorade, ty det finns för oss ingen annan väg ut ur klyftan. Stanna därför vid flottan, och om ni ser någonting miss-tänkt, så utstöt genast ett fågelskri, ni är ju en mästare i att härma fåglalåt.»

»Ingen skall få taga flottan ifrån mig utan att först taga mitt lif», svarade fru Broker.

»Lef väl, tappra kvinna», sade Hellmuth och räckte henne handen, »om Gud vill träffas vi åter.»

»Kasta er till marken», hviskade Parker i detsamma, »där kommer en indian — han går utan tvifvel till floden efter vatten, men han får ej vända åter, om han sett oss.»

Alla kastade sig genast ned på sanden; den röde krigaren närmade sig långsamt. Han tycktes ej hafva brådtom, ej heller bar han något käril till vatten. Han tycktes till och med ej hafva någon knif, apacherna kände sig alltså fullkomligt trygga.

»Skola vi skjuta på honom som på en sparf», frågade Peter.

»Visst inte», svarade Parker, »hvarför utgjuta blod i onödan. Låt honom lugnt komma närmare, men då måste någon kasta honom till marken och snöra ihop strupen på honom, så att han ej hinner utstöta ett skri.»

»Det skall jag styra om», sade Hellmuth, »lita på mig, mannen skall ej undgå oss.»

Man vågade knappt andas. Nu sågo de indianen

dyka fram alldeles i närheten, då kunde fru Broker ej styra sig längre, hon var den första, som sprang upp och kastade sig öfver indianen. Han sjönk ihop liksom träffad af blixten, men just som den modiga kvinnan ämnade snöra ihop indianens strupe, utstötte han två ord, och de lydde:

»Min gumma!»

Och nu sågo Hellmuth, Parker och de båda jättarne den märkvärdiga synen, att fru Rosie Broker öfverhöljde den förmente indianen med kyssar och de hörde henne om och om igen hviska:

»Broker, Mathias, hur ser du ut, du har ju redan blifvit en half indian.»

»En hel till och med», svarade Broker och reste sig långsamt, »titta bara på mig, min gumma lilla, hur tycker du om mig i min fjäderprydnad, jag inbillar mig att jag ser förbaskadt stilig ut.»

»Är det verkligen ni, Mathias Broker», ropade nu Parker och tryckte den falske indianens hand; »det var sannerligen en lycklig slump, som lät oss träffa er först. Men hör nu hvem vi äro. Den herrn där är prins Hellmuth af Lichtenfels.»

»Som jag redan känner från en angenäm skrifvelse», svarade Broker, »saken är alltså i ordning — ni är här, min prins, vi väntade er.»

»Min ballong har alltså kommit fram», frågade prinsen.

»Ja, min prins, ert bref föll i händerna på adressaten», svarade Broker.

»I min Käthchens händer», utbrast Hellmuth, »o, hvar är hon, lefver hon, har man ej gjort henne något ondt — men nej, nej, jag vet att hon lefver — hvar kunna vi finna henne?»

»Ers höghet, saken är allvarligare än ni tror», sade Broker, »fröken Käthchen befinner sig ännu i apacher-nas läger, och frisk och kry är hon ju äfven, men —»

»Hvad är det — spänn mig ej längre på sträckbänken — hvad har händt Kätchen Schneider?»

»Du store Gud», sade Broker, »ingenting annat än hvad en liten flicka brukar tacka sin Gud och Skapare för; hon har — hållit bröllop i dag.»

»Bröllop!»

Hellmuth stirrade på Broker med en förfärlig blick, som likväl rörde misstro och tvivel.

»Ja, prins Hellmuth», fortfor Broker, »det är tyvärr som jag säger, den där långa räkeln apacherhöfdingen lät henne ju ej vara i fred, och man kan väl ej förvånas öfver det, ty hon är ju en förtjusande flicka — ja, ursäkta, min prins, att jag utlåter mig så där om ers höghets fästmö, men nu har hon ju i alla fall blifvit fru Santi, 'Hvite Falkens' squaw, och han har fört henne till sitt tält, som på god tyska kallas wigwam, och där finns hon för tillfället; någonting mer kan jag ej meddela er.»

Hellmuth kände sig så knäsvag, att han måste stödja sig mot Parker.

»Lugna er», hviskade denne, »denne mans konfysa meddelanden betyda säkerligen ej mycket.»

»Tyvärtom», stönade Hellmuth, »jag vet tillräckligt, jag har kommit för sent, jag skall rädda Kätchen men icke åt mig själf, jag skall få återse henne, men icke mer som den ljuftva, jungfruliga varelsen, jag älskade.»

»Nej hör nu, prins», utbrast Parker förargad, »hur kan ni hysa en så förbannadt tokig åsikt om saken. Ja, ursäkta min häftighet, men hvad veta vi då — ingenting annat än att den fördömde apachen — må blixten träffa honom — fört fröken Kätchen till sin wigwam. Tror ni då verkligen att den hjältemodiga flickan icke har försvarat sig, tror ni icke att hon hittat på en list för att fördröja det förfärliga? Jag vill våga mitt hufvud på att ni återfinner henne lika ren och oskyldig som ni lämnat henne, men nu gäller det sannerligen att handla beslutsamt.»

»Ni har rätt, Parker, förlåt mig att jag ett ögonblick kunde glömma mig själf och min plikt», sade Hellmuth. Därpå vände han sig mot Broker och frågade: »Hvar ligger höfdingens tält?»

»Där borta», sade Broker och pekade åt klyftans andra ände, »där står detta lastens tempel. Skulle vi icke genast kunna tulla eld på det? Ah, hvarför finns det icke något insektpulver, som kan användas mot apacherna — hvilken idé — jag skulle kunna stå där uppe på klippan och skjuta och spruta i ett kör, och apacherna skulle stupa som lopporna, när de jagas ut ur bädden. Ack, om jag kunde få upplefva det — det vore härligt!»

»Nå, nå», sade Parker, »jag tänker våra kulor skola göra samma verkan som ett insektpulver.»

»Våra kulor», svarade Broker med en halft bekymrad blick på den lilla skaran, som omgaf prinsen, »ja, ers höghet, säg mig, har ni kommit hit endast med dessa fyra, eller har ni förstärkning bland bergen, som man brukar säga.»

»Bland bergen? Ni menar väl i skogen», svarade Parker i prinsens ställe, »nej, vi ha inga reservtrupper.»

»Hör på, herr styrman», sade Broker och kliade sig bakom örat, »hur tänker ni egentligen kämpa med en handfull människor mot apacherna, som äro lika talrika som lössen i en landstrykares hufvud?»

»Vi ha väntat på förbundstrupperna till i dag», inföll Hellmuth, »men vågade nu ej uppskjuta befrielseverket längre.»

I detsamma hoppade Broker högt i luften af glädje så att han verkligen liknade en indian.

»För Guds skull, hvad kommer åt dig», frågade fru Rosie bekymrad, »tror jag inte att han gripits af ett slags indianvansinne. Titta bara, han står på ett ben, han snurrar rundt —»

»Emedan jag fått en idé», svarade Broker, »en idé, som, om den lyckas, kan hjälpa oss alla ur klistret.»

»Hvad är det då för en idé?»

»Min prins», svarade Broker, »jag skall skaffa er en skyddstrupp på omkring tolf man, som skola kämpa till det yttersta — vi måste befria fångarne!»

»Ah, om det vore möjligt», utbrast Hellmuth.

»Det är mycket lättare», sade Broker nu mycket allvarlig, »än att föra Kåthchen ut ur höfdingens tålt. Ser ni det stora tåltet där borta, det är apachernas justitiepalats, där äro våra hvita bröder inspärrade.»

»Hur många vaktare finns det där borta», frågade Hellmuth.

»Det är just det fina i kråksången, det finns endast tre stycken. En af dem ligger midtför ingången, de två andra inne hos fångarne. Men nu ha karlarne i kväll fått sig ett ordentligt rus, som de sannolikt hålla på att sofva af sig. Om vi nyttja den behöfliga försiktigheten, kunna vi lätt komma obemärkta fram till tåltet, öfverrumpla vakterna och befria fångarne.»

»Framåt», befalldes Hellmuth, »ni Parker, Mathias Broker och jag själf skola åtaga oss denna uppgift, Peter och Paul måste stanna här så länge. Nå, jag tror ni brumma, hvad är det för fel?»

»Vi tycka endast, ers höghet, att vi skulle vilja vara med», svarade Peter.

»Tålmod bara, ni skola nog få vara med sedan», sade Parker, »och nu i väg!»

Hellmuth, Parker och Broker kastade sig till marken för att krypa fram på indianernas vis och kommo på så sätt obehindrade till fångarnes tålt. Här sågo de en jättelik apach ligga framför ingången. Han tycktes sofva.

Parker vinkade åt Hellmuth och Broker att stanna litet efter, därpå kröp han själf hastigare framåt, tills han kom tätt intill apachen. Han hörde tydligt apachens tunga andedrag — han sof alltså verkligen.

Nu drog styrmannen långsamt sin stora knif ur gördeln, kastade sig öfver apachen och omslöt samtidigt hans strupe, så att han ej kunde utstöta ett ljud.

»Stackars gosse», mumlade Parker, »jag tycker synd om dig, men du måste dö.» Därpå lät han knifven glida öfver apachens hals med så stor kraft, att han skar öfver den ända till hvirfveln. Vilden slog ut med händer och fötter, därpå inträdde döden, och Parker kunde nu vinka åt prinsen och Broker att komma närmare.

Då de tre männen kröpo in i tältet, sågo de en gripande tafla framför sig. I skymningen lågo tolf hvita män som hjälplösa bylten med händerna bundna på ryggen. Midt i tältet lågo två indianer. Den ene höll en tomahawk i handen, den andre hade sin bössa lig-gande bredvid sig. De tycktes alla sofva, och våra tre vänner kröpo närmare så tyst som möjligt, men som man vet är indianens hörsel mycket skarp, till och med under sömnen. Plötsligt reste sig den ene indianen till hälften och utstötte ett gällt skri, då han fick se angri-parne, sprang därpå upp och svingade sin tomahawk, för att kasta den efter Hellmuth.

Denne hade ingen tid att förlora, vika undan kunde han icke, det återstod för honom endast att förekomma indianen och på så sätt förebygga verkan af tomahaw-kens kastande. Med ett enda grepp ryckte han geväret från axeln och aflossade det utan att sikta; ett skott small och en dödsrossling följde efter knallen.

Under tiden hade Parker med ett skutt kastat sig öfver den andre apachen, men innan han hann nyttja sin knif, stod Hellmuth bredvid honom och krossade vildens hufvud med sin bösskolf.

Apachens skri och ljudet af skottet hade naturligt-vis genast väckt fångarne. De trodde förstas att skottet vore en signal från apacherna att de skulle föras till marterpålen, men då de nu plötsligt sågo hvita män framför sig, jublade de högt och sträckte fram händerna för att blifva befriade från sina fjättrar.

»Fri — fri — fri», ropade en jublande röst, som ej tillhörde någon annan än detektiven Fitzroy, »o, mina herrar, vi skola evigt tacka er.»

»Det vill säga, om ni få tid därtill, gossar», ropade Broker, »ty räddade äro vi visst icke, nu gäller det att kämpa mot rödskinnen — beväpnade er nu så bra som möjligt här är den ene indianens bössa, här den andres tomahawk — tag ni yxan, Fitzroy, och låtom oss nu skynda ut ur tältet, det är hög tid.»

Det hade i själfva verket plötsligt blifvit lifligt i klyftan. Skottet hade allarmerat apacherna, och de strömmade till från alla håll och kanter.

»Framåt», ropade prinsen med tordönstämman, »nu gäller det att hinna ned till flodstranden och förena oss med våra vänner, som vänta oss där, på flotten finnas äfven ännu några vapen!»

Knappt hade Hellmuth emellertid lämnat tältet, förrän han till sin fasa såg att vägen till floden var afskuren.

FEMTIOSJUNDE KAPITLET.

Rödskinn mot Blekansikte.

Med en hastighet, som endast indianer förmå uppvisa, hade apacherna spärrat vägen för fienden. Omkring hundra apacher stodo gentemot honom i en oordnad skara. Men under det att de af Hellmuth befriade fångarne ännu voro obeväpnade, fanns det ingen enda apach, som ej hade något vapen i handen.

Knappt visade sig de hvita männen utanför tältet, förrän skott aflossades, men lyckligtvis siktade apacherna så illa att icke en enda kula träffade.

»Nu gäller det», ropade Hellmuth åt de sina, »vi måste ned till floden, annars äro vi förlorade — framåt, mina vänner!»

De befriade stormade mot apacherna, Hellmuth och Parker aflossade hvar sitt skott, och två apacher stör-

tade till marken, men hvad hjälpte det, apacherna omringade dem på alla sidor. En jättelik indian störtade mot Hellmuth och ämnade sticka ned honom, men sjönk själf till marken dödligt sårad. Fitzroy hade tilldelat honom ett hugg med sin tomahawk. Parker lossade ej några flera skott; han hade vändt upp och ned på geväret och slog ifrån sig med kolfven. Äfven Hellmuth dödade några apacher, och på så sätt lyckades de två åtminstone komma några steg fram.

Men nu visade sig det raseri, som uppfyllde fångarne. Utan vapen kastade de sig öfver indianerna, bemäktigade sig de fallna apachernas vapen, och snart uppstod en bresch i angriparnes led. Parker kastade sig dit in, och nu trängde de hvita under jublande segerrop genom indianernas skara.

Då kommo redan Petter och Paul dem till hjälp från andra sidan. Två skott smällde, två indianer störtade till marken och nu stodo bröderna bredvid prinsen och togo honom mellan sig, liksom om de blifvit ditkommenderade som hans livvakt; de hvita avancerade åter en bit och voro endast femtio steg från floden.

Men där väntade dem en förfärlig öfverraskning. Carheno, som i likhet med alla de andra blifvit väckt ur sömnen genom skotten hade som en äkta indian först tänkt på hästarne; han hade församlat några röda krigare omkring sig, de hade skyndat till djurens lägerplats och kastat sig på hästryggen. I vild galopp kommo nu omkring två hundra apacher emot dem.

»För tusan, nu blir det allvar», utbrast Parker, då han fick se dem. Carheno begrep genast att blekansiktet ämnade sig ned till floden, han utdelade en order, och ryttarne spredo sig i en lång kedja på stranden.

»Min hustru, min stackars hustru», ropade Broker. »De skurkarne skola döda henne.»

»Er Rosie är klokare än alla vi andra», svarade Parker och pekade utåt floden, »hon har flytt ombord på flotten och flyter redan midt i strömmen. Och däri

gör hon rätt, då skall hon åtminstone kunna rädda sig och om så behöfs föra underrättelsen om vår undergång till civiliserade trakter.»

»Tror ni verkligen att vår ställning är så allvarsam», frågade prinsen.

»Jag tror det, min prins», svarade styrmannen, »men dessa bofvar skola åtminstone icke säga att vi utan vidare låtit oss nedgöras, vi skola i alla fall kämpa ända till slutet. Framåt mina vänner», ropade han därpå till den lilla hänförda skaran, »nu gäller det att segra eller dö, må detta vara vår lösen, och nu gå vi till den sista striden med ropet:

»Lefve prins Hellmuth af Lichtenfels, den ädle furstesonen!»

»Nej, nej», ropade prinsen, »vi skola välja en annan lösen: Till döden för Käthchen Schneider!»

»Till döden för Käthchen Schneider», lät det från de hvitas strupar, därpå stormade de mot de indianska ryttarne, som togo emot dem med en sann hagelskur af spjut.

Tätt vid Hellmuth störtade en guldgräfvare träffad i hjärtat, prinsen hann ej ens draga ut spjutet, innan den olycklige drog sin sista suck.

»Era bofvar», röt Mathias Broker, »taga ni oss för hammelsadlar, som ni kunna steka på spett! Där ha ni!»

Broker hade bemäktigat sig en indiansk bössa och sköt. Han hade tur, ty kulan träffade Carheno i bröstet; han bredde ut armarne och sjönk liflös till marken.

»Låtom oss nyttja tillfället», ropade Parker, »apachernas anförare tyckes hafva fallit.»

Men i detsamma satte apacherna sig åter i rörelse och drefvo med förfärlig hastighet sina hästar mot de hvita. Det var tydligen deras afsikt att rida i kull dem och sedan bemäktiga sig de på marken liggande. Samtidigt trängde andra apacher, som ännu ej skaffat sig hästar, på från båda sidor, och stridens kritiska ögonblick tycktes hafva kommit.

»Floden kunna vi ej mera nå», ropade Parker, »låt oss då åtminstone försöka tränga fram till klippväggen.»

»Vi måste fly», ropade Hellmuth. »och Kätchen — jag har icke ens fått återse henne! Men nej, jag vill icke fly, jag vill dö, döden skall befria mig från alla mina lidanden.»

Hellmuth ämnade ensam kasta sig mot de framträngande apacherna, men då grep Parker honom i ena armen och Broker i den andra och drogo honom med sig mot hans vilja. Apacherna sände åtskilliga kulor efter dem åtföljda af gälla hånande skrik. Men Parker uppnådde sin afsikt och förde sin lilla skara till klippväggen, där behöfde man åtminstone ej frukta någon fiende i ryggen.

Hellmuth räknade hastigt sin skara, som nu bestod af tolf man, alltså hade åtta fångar undslupit fångenskapen.

»Ladda», befallde han, »hvar och en måste taga sin man på kornet, vi ha ej råd att slösa bort några kulor.»

Och verkligen föllo tolf apacher för den nästa salfvan. Men indianerna trängde ändå fram, och omringade de hvita på tre sidor. En af de hvita föll, träffad af en pil midt i pannan.

»Nu tror jag det är tid, Parker», sade Hellmuth med låg röst, — »att vi taga afsked af hvarandra. I en bättre värld träffas vi åter!»

Apacherna stormade fram. En jättelik indian dök upp tätt framför Hellmuth, svingade sin tomahawk med djäfvulsk min, och Hellmuth sjönk på knä framför honom. Men just som vilden ämnade tilldela prinsen dödshugget, sjönk tomahawken ur hans hand, och han föll till marken träffad af en kula midt i pannan.

Hvarifrån kom denna kula? Ingen af de hvita männen hade haft tid att ladda på nytt; Hellmuth höjde blicken och såg fru Rosie stående på klippan med sitt gevär i handen. Men han icke blott såg den modiga

amerikanskan, han hörde äfven hennes rop, som träffade hans öra som toner från himmelen.

»Härda ut ännu några minuter — de komma — unionstrupperna från Denver äro här!»

Alltså endast ännu några minuter — men dessa minuter voro förfärliga. De hvita kämpade som förtviflade, i synnerhet utmärkte sig Fitzroy, han krossade hufvudet på hvarje apach, som närmade sig, men ännu måste tre af de hvita männen bita i gräset. Äfven Peter och Paul blödde ur flera sår, och Parker hade fått ett stort sår i pannan. Men efter ytterligare fyra förskräckliga minuter hördes hornlåt, och därpå föll från klippplatån ett regn af kulor, som genast decimerade apacherna. Samtidigt hördes trumpeter smattra vid lägrets andra ända, hvarest en annan afdelning af unionstrupperna stormade in.

Apacherna sågo sig plötsligt öfverrumplade från två sidor och förmådde ej hålla stånd mot kulregnet. Snart var hela klyftan fylld med sårade och döende, nu gällde det blott för indianerna att rädda lifvet. Många försökte klättra uppför de klippor, som ännu ej voro besatta af soldaterna, andra kastade sig hufvudstupa i floden och försökte rädda sig genom att simma, men de flesta lade endast armarne i kors öfver bröstet och gingo med stoiskt lugn till de sälla jaktmarkerna.

Tjutande och skrikande sprungo kvinnorna af och an i lägret och försökte föra sina barn i säkerhet. Hellmuth kände djupt medlidande med dem och befallde Peter och Paul att föra alla de barn, som kunde anträffas i lägret, till honom. På så sätt lyckades han rädda åtskilliga kvinnor och barn. Men endast femtio af sex hundra manliga apacher undgingo döden, och det berättas att tjugu stycken af dessa femtio begingo själfmord, då de fördes tillbaka till reservationen.

Då fördärfvet så plötsligt drabbade apacherna, drogo sig äfven åtskilliga kvinnor tillbaka till medicinmannens tält. De inbillade sig att den helige Urtufu bäst

skulle kunna skydda dem. Men då de närmade sig tältet, störtade medicinmannen, iförd sin buffelhud, ut ur detsamma. Han hade dock i förskräckelsen glömt att sätta på sig hornen, och då han nu rusade genom de förfärade kvinnornas led, ryggade dessa tillbaka och skreko högt af förfäran. Här hade fullbordats ett under, som väl omöjligt kunde vara gynnsamt för Manitus röda barn. Den store anden hade förvandlat medicinmannen till en hvit, och de förskräckta kvinnornas skingrades som agnar för vinden. Men medicinmannen drog af sig buffelhuden och visade sig nu i en guldgrävares dräkt.

Adrian kunde nog tänka sig hvad som skett, han såg de amerikanska soldaterna, såg att slaget var förloradt för apacherna, men han tackade dock icke himlen för sin räddning, ty för honom hade situationen blifvit dubbelt svår. Han hade under sin förklädnad känt sig ganska trygg i apachlägret, men nu skulle de andra guldgrävarne anklaga honom för mordförsöket på Käthchen Schneider. Detektiven Fitzroy skulle genast häkta honom och föra honom till New York hvarest tukthuset eller kanske till och med döden i den elektriska stolen väntade honom.

Hvad skulle han taga sig till? Skulle han stanna eller fly? — Fly — men hvart — urskogen dolde ju tusen faror — men stanna kunde han ej heller. Just som han förtviflad och utmattad sjönk ned på flodstranden lade sig två mjuka armar kring hans hals, och en röst hviskade på bruten engelska i hans öra:

»Älskade Adrian.»

»Lota — du», utbrast han och stod redan i begrepp att stöta den bruna flickan ifrån sig, men hennes nästa ord upplyste honom om att han skulle göra väl i att äfven framdeles hyckla kärlek för den stackars Lota.

»Följ mig», hviskade hon, »jag skall rädda dig.»

»Du, rädda mig — hur är det möjligt?»

»Där borta i snåret ligger en flotte», ropade Lota,

»jag upptäckte den för en stund sedan och tänkte på dig och kom hit för att rädda dig, fastän kulorna hveno omkring mig. Se här — en af dem sårade mig i axeln.»

»Och hvart ämnar du föra mig?»

»Nedför floden», svarade Lota, »till en paradisk trakt, hvarest det finns öfverflöd på allt hvad vi behöfva — där kunna vi vara lyckliga.»

Adrian funderade ett ögonblick: Det, som indianiskan kallade ett paradisk, var visst icke ett sådant för honom, men han skulle åtminstone på så sätt undgå de hvita. Sedan skulle han väl kunna hitta på råd att återvända till Cripple Creek, ty han tänkte ständigt på guldådern, som han hade hittat i Mordklyftan.

Han beslöt alltså att följa med Lota, grep hennes hand och lät sig af den sköna flickan föras till flotten, som tillhörde Hellmuth och hans män.

»Lägg dig nu att hvila, jag skall föra oss ned för floden», sade Lota och lade därpå ut från stranden.

»Och din bror Santi», frågade Adrian, »tänkte du icke på honom!»

»Jo», svarade Lota, »jag var i hans tält och försökte öfvertala honom till flykt, men nej — nej — jag kan icke säga dig, hvad jag såg.»

»Hvad såg du», frågade Adrian nyfiken att få höra, hvarför höfdingen icke alls visat sig under striden. »Säg mig allt, Lota, hur fann du din bror?»

»Jag vet icke», svarade indianiskan, »han hvilade på sitt läger och bredvid honom — hans hustru.»

»Hans hustru», utbrast Adrian, »ha, kallar du den hvita flickan, den 'Vilda Violén', hans hustru?»

»Hon har blifvit det denna natt», svarade Lota, »men jag tror — nej, nej, jag kan icke uttala det — jag vill glömma Santi, han är en usling, han lät apacherna gå under, medan han hvilade i sin hustrus famn — snarlik en dåre.»

Och Lota vände sig bort och stötte åran i vattnet ända ned till flodens botten, liksom om hon med den

ville genomborra en ovärdigs bröst. Och flotten, som bar bedragaren Adrian och hans sköna offer Lota, gled nedför floden, belyst af återskenet från det brinnande apachlägret.

FEMTIOÅTTONDE KAPITLET.

I kärleksyra.

Hellmuth och Parker omfamnade hvarandra och lyckönskade hvarandra till den oväntade räddningen, Broker omfamnade sin Rosie och kallade henne Colorados pärla, och de båda jättarne sysselsatte sig med att förbinda hvarandras sår och öfvertyga sig om att alla deras kotor voro hela.

»Nå, kom jag icke lagom», ropade plötsligt en röst bredvid Hellmuth och Parker.

»Ah, doktor Wilson», ropade Hellmuth, »jo visst, ni kom som en ängel från himmelen.»

»Ja, det var i själfva verket ett under att vi kommo tids nog. Vi måste kämpa med allehanda svårigheter på vägen, och slutligen anade vi icke att vi befunno oss i indianlägrets omedelbara närhet. Då stod plötsligt fru Rosie Broker framför mig.»

»Framåt.»

»Det har det enda ord hon förmådde få fram, men då vi icke genast förstodo henne, grep hon trumpetarens horn och började blåsa af alla krafter. Det bragte truppen på benen, och därpå förde Rosie oss hit.»

»Ja», jublade Broker, »min Rosie har räddat oss alla. Jag har alltid sagt att jag äger den klokaste hustrun i Förenta staterna. Trumpeten, med hvilken hon blåste till storms, måste jag utbedja mig af herr kommandanten, den skall stråla öfver ingångsdörren till min

bar i Cripple Creek, som framdeles skall heta 'Silfvertrumpeten', eller hvad tycker du, Rosie, skola vi hellre kalla den 'Den tappra amerikanskan'?»

»Det reder sig väl», tyckte Rosie, »hufvudsaken är att Cripple Creek snart blir uppbyggd på nytt. För tillfället är vårt hus det enda, som undgått förstörelsen.»

»Vid Jupiter», ropade Broker, »Det kommer icke att dröja fyra veckor, innan Cripple Creek åter blir bebodd. Där finns guld i öfverflöd, och hvarest det finns pengar, där församlas människorna.»

I detsamma kom Hellmuth fram till dem, grep Brokers hand och sade:

»För mig nu, min vän, till apachhöfdingens tält, hvarest han håller Käthchen fången. O, huru skall jag återfinna henne, är hon ännu *min* Käthchen — men jag uppger ännu icke hoppet.»

»'Hvite Falken' har väl fallit i striden», sade Broker fundersamt, »fastän jag icke såg honom. Han är i alla fall icke den, som håller sig undan, när det gäller en strid. Där borta är tältet, min prins.»

»Allt är så besynnerligt tyst kring detta tält», ropade Hellmuth. »Indianerna måtte väl inte ligga i bakhåll här?»

»Visst inte», ropade Broker, »här finns ingen enda indian, de ha utspelat sin roll.»

Under tiden hade man hunnit fram till tältet och Hellmuth förklarade sig vilja gå ensam dit in. Den svaga morgongryningen trängde in genom en öppning i taket, och vid denna belysning såg Hellmuth en kvinnlig gestalt, som hvilade på ett läger. Hon sof.

»Käthchen», utbrast Hellmuth och stannade vid ingången, »min älskade Käthchen!»

I det han uttalade dessa ord, korsades hans hjärna af en hel stormflod af tankar. Han hade farit öfver Atlanten för att finna henne, hur ofta hade han icke utmålat sig återseendets ögonblick — nu hade detta ögonblick kommit, och nu stod han här och vågade

prienne stod på flodens strand och höll Käthe's orörliga kropp i sina armar.

icke trycka en kyss på hennes läppar. Det föreföll honom, liksom om en afgrund öppnat sig mellan dem, som om det icke alls vore hans Kätchen, som hvilade där.

Ack, om han kommit några timmar tidigare, då hade hans Kätchen ännu varit ren och oberörd, men nu — en barbar hade brutit sig in i hans helgedom och vanärat den och förstört den. Men plötsligt sade en röst i hans inre:

»Skall du då älska Kätchen mindre, emedan hon fallit offer för en våldshandling, en vildes smutsiga hand har berört henne? Förlorar då en kvinna sin jungfrulighet endast genom kroppslig beröring, är icke själen det skrin, i hvilket jungfruligheten bevaras? Är icke Kätchen lika ren och oskyldig, fastän hon blifvit öfverfallen af en vilde?»

Sedan han sålunda kommit till klarhet med sig själf, skyndade han bort till lägret, kastade sig ned bredvid detsamma och slog redan sina armar om Kätchen för att lyfta upp henne och draga henne intill sig — då kastade sig bakifrån en mörk gestalt öfver honom, han kände en centnertyngd på sin nacke och två järnhårda näfvar kring sin hals. »'Hvite Falken', apachhöfdingen», det var Hellmuths sista tanke. Han ville skrika om hjälp, men förmådde ej få fram ett ljud.

»Jag vet att du kommit för att rycka henne ifrån mig», utbrast indianen på dålig engelska, »men du skall icke få henne, hon är min — hon har tillhört mig, jag förde henne i natt till paradiset, hvarest vi vandrade mellan njutningens blommor. Skulle jag nu återlämna henne åt dig? Nej, ni ha dödat alla mina röda bröder, då kan äfven 'Hvite Falken' dö, men hon skall ej stanna efter — hon skall ej tillhöra någon annan — se blott, hur stilla hon ligger där, sedan hon först försvarat sig som en vansinnig — nu sofver hon — och hon skall sofva in i evigheten, ty när jag tagit ditt lif, förbannade blekansikte, då skall min knif genomborra hennes barm.»

Allt detta hviskade den röde mannen i Hellmuths öra, men prinsen hörde ej den hotelse, som gällde hans eget lif, han hörde blott att Käthchen verkligen fallit offer för indianens djuriska lidelse, och detta uppfyllde honom med ett raseri och en hämndlystnad utan gräns. Huru — skulle han dö utan att hafva hämnats Käthchen, utan att hafva förintat detta rofdjur, nej, nej, Santi fick icke lefva. Och med en kraft, som i ett ögonblick utvecklade alla hans senors och musklers fulla energi, sprang han plötsligt upp från marken samt kastade sig bakåt, så att indianen, som ej var beredd på ett sådant angrepp, kom att ligga under honom. Santi var ett ögonblick liksom bedöfvad, och detta ögonblick nyttjades af Hellmuth. Med en vighet utan like slet han sig ur apachens händer och knäböjde nu på hans bröst.

Den röde mannens drag förvredos förfärligt, då han såg sig besegrad, ty Hellmuth hade äfven med en snabb rörelse bemäktigat sig den långa knifven, som legat på ett litet afstånd, och höjde den nu för att stöta till. Men då Santi nu såg att han var förlorad, slätades hans drag och visade plötsligt detta stoiska lugn, som ett tappert rödskinn alltid lägger i dagen, när han ser att det ej finns någon räddning för honom.

»Må min hvite broder stöta till», sade han med alldeles förändrad röst, »jag är redo att gå till den store anden, men — jag har en sista bön till min hvite broder.»

»Hvad vill du, indian», frågade Hellmuth med hes röst, »hvad kan du ännu begära — o, röde man, du anar icke, hur olycklig du gjort mig, och ändå kan jag icke döma dig som en man af min egen färg, ty du visste icke hvad du gjorde, du lydde endast dina djuriska passioner.»

»Stöt till, hvite broder», upprepade apachen, »men när du dödat mig, så skär ut hjärtat ur mitt bröst och skänk det åt henne, som denna natt blifvit min hustru. Säg henne, att hon skall bränna upp det och sprida

askan i alla fyra väderstreck. Då skall hon nödgas följa mig till de sälla jaktmarkerna, då skall hon äfven tillhöra mig där. Jag inser att jag förtjänat döden», fortfor Santi med dyster min, »ty jag hvilade i min älskades armar och hörde mina bröders dödskamp. Jag blef en pultron och en förrädare mot mina bröder. Stöt till, hvite man, du ger mig endast hvad som tillkommer mig.»

Hellmuth led obeskrifligt vid indianens ord; men plötsligt sänkte sig liksom en blodig slöja för hans blick och han ropade:

»Ja, du måste dö, indian, du får ej lefva, sedan hon blifvit din», och i detsamma genomborrade han indianens bröst med knifven.

Indianens stönanden och rosslingar kommo Parker, Wilson och Broker jämte den senares hustru att skynda in i tältet, och den tafla, som visade sig för deras blickar, uppfyllde dem med fasa och förfäran.

»Prins», ropade Parker, »hvad betyder detta — denne indian —»

»Är Santi, apachernas höfding», sade Hellmuth och reste sig långsamt, »jag har dödat honom.»

Wilson lutade sig ned öfver den döende, han såg indianens ögon brista — den röde mannen hade gått till de sälla jaktmarkerna.

»Och denna kvinna», ropade Parker och pekade på den ljufva gestalten på björnfällen.

»Det är hon — det är Käthchen», svarade Hellmuth. Därpå gick han långsamt fram till lägret och drog den sofvande till sitt bröst. Den sköna kvinnans hufvud sjönk tillbaka, så att hennes ansikte blef synligt.

»Käthchen, mitt arma barn, hvad har man gjort dig», ropade Hellmuth under heta tårar. Men i nästa ögonblick lät han henne åter glida ned på björnfällen och ropade förfärad: »O, hvilken min — det är hon, och likväl är det icke hon — dragen — ansiktet — men så se då, Parker, doktor, se hur hon förvrider sina drag.»

Hellmuth slog händerna för sitt ansikte, och ville ej se på Käthchen, ty ett sådant leende, som han nyss varsnat kring hennes läppar, hade han aldrig sett på Käthchens ansikte men väl på en annans, som han endast mindes med afsky.

»Käthchen», ropade han än en gång, »Käthchen!»

Ha — hon rörde sig icke, men det vällustiga leendet syntes fortfarande på hennes anlete.

»För Guds skull, hvad har skett», ropade Hellmuth, »hon är sjuk, hon är vansinnig, käre doktor, kom hit och kasta en blick på denna olycksaliga varelse! O, hvilka ögon, jag uthärdar det icke.»

Och Hellmuth vände sig bort och sjönk gråtande i Parkers armar. Men doktor Wilson gick fram till den på björnfällen hvilande gestalten, betraktade henne uppmärksamt och grep hennes hand. Hon rörde sig icke, stirrade endast med stel blick på läkaren.

»Kan ni höra min röst», frågade doktorn.

Intet svar. Wilson höjde rösten och ropade:

»Jag talar till er — hör ni mig?»

»Ja, jag hör dig», ljöd svaret, »jag hör dig — min älskade!»

»Känner ni mig», frågade Wilson.

»Ja, jag känner dig, du är Hellmuth, Hellmuth af Lichtenfels.»

»Prins», hviskade Wilson hastigt, »tag nu min plats och tala vidare. Vi måste framför allt förskaffa oss visshet, om hon ännu har minnet i behåll, fråga henne därför om en eller annan händelse i det förflutna.»

»Käthchen, älskade Käthchen», ropade Hellmuth, »minns du ännu det ögonblick, då jag första gången höll din hand i min och bekände min kärlek för dig i den tyska fabriksstaden, hvarest vi först träffades?»

Den unga kvinnans blick blef ännu stelare, hon skakade på hufvudet och började skälva.

»Käthchen», fortfor Hellmuth, »hur är det möjligt att du kunnat glömma denna stund? Minns du icke,

hvad du sade till mig, då vi skildes? 'Jag skall följa dig, hvart du än går', sade du, 'och stjärnan däruppe skall följa oss, det är kärlekens stjärna!'

»Kärlekens stjärna», upprepade hon!

»Och minns du ännu», fortfor Hellmuth med öm röst, »då jag höll dig omslingrad på de gungande plankorna midt i vågornas brus, och huru vi då förnyade våra kärlekslöften? Svara mig Käthchen, försök att minnas, svara mig, om ock blott några ord.»

Då utstötte den kvinna, som Hellmuth kallade Käthchen, några klagande ljud, stötte därpå prinsen tillbaka och reste sig från lägret.

»Bort apach», skrek hon, »bort, det är icke dig jag söker, jag vill icke tillhöra dig — jag tillhör Hellmuth af Lichtenfels, släpp mig — gif mig fri, nej, nej — jag vill icke dö — jag säljer min kärlek åt dig för mitt lif! — Ha, din kyss är ljuf», ropade hon därpå, medan ett nästan hemskt uttryck af vällust gled öfver hennes drag, »kyss mig ännu en gång, min älskade, tag mig i din famn, hvarför tvekar du —»

»Doktor», ropade Hellmuth, »hur är det fatt? Hvad har skett?»

Men innan doktorn hann svara, ljöd ett gällt skri, och den vackra kvinnan kastade sig öfver Hellmuth, tryckte sig intill honom och försökte kyssa honom.

»Du är så kall, min älskade — förbarma dig öfver mig — jag kan icke lefva utan dig — du måste älska mig.»

»Tag bort henne», skrek Hellmuth, »hon vet icke hvad hon säger, hon vet icke hvad hon gör, o, en flicka så stolt som solen och så kysk och ren som snön — och nu ett offer för en vansinnig lidelse, ve mig, ve mig! O, doktor hjälp mig, uppbjud hela er konst för att rädda den olyckliga, ty jag anar någonting förfärligt!»

»Jag skall göra hvad jag kan», sade läkaren med en medlidsam blick på prinsen, »men jag kan icke dölja sanningen för er, min prins. Denna olyckliga är van-

sinnig, och jag fruktar att ingen läkare skall kunna rädda henne, ty hon lider af en sinnessjukdom, som af alla dylika lidanden allraminst lämnar något hopp om ett tillfrisknande. Kärleksvansinne kalla vi läkare denna förfärliga, fasansfulla sjukdom.»

»Kärleksvansinne», upprepade Hellmuth med slocknande röst, »jag har aldrig hört talas om ett sådant lidande.»

»Det tror jag nog», svarade Wilson, »ty sjukdomen uppträder jämförelsevis sällan, men det finns likväl nästan i alla dårhus beklagansvärda patienter, som långsamt men säkert duka under för densamma. Kärleksvansinnet visar sig vanligtvis», fortfor doktorn, »hos personer, som förslösat sin kraft i ungdomen genom utsväfningar.»

»O, doktor», inföll Hellmuth hastigt, »då kan er diagnos icke vara riktig, ty denna olyckliga var ända till i går en kysk och ren flicka, först i natt — denne apach — ni förstår mig —»

»Ja, jag förstår alltsammans», sade Wilson med sorgsen min, »men era meddelanden styrka fullständigt diagnosen. Nog möjligt att denna dam stått inför lidelse som inför en olöst gåta ända till i går, men apachens djuriska beteende har framkallat en nervskakning hos den olyckliga och upptändt en eld i hennes barm, som aldrig mer kommer att slockna, men som kommer att förtära henne på det mest fasaväckande sätt.»

»O doktor, hvilket förfärligt öde», utbrast Hellmuth.

»Ja, min prins, därför måste människan alltid försöka behärska sina passioner, ty när de först kufvat henne, kan hon ej mer resa sig. Se nu blott, huru den olyckliga försöker slita sig från Broker och hans hustru, de förmå knappast hålla henne.»

Liksom till en bekräftelse af läkarens ord lyckades den sköna kvinnan i detta ögonblick knuffa Broker åt ena sidan och fru Rosie åt den andra, därpå störtade hon fram till Hellmuth med utbredda armar och ropade:

»Kom min älskade, följ mig ned till floden, där kan

du kyssa mig, där äro vi ensamma — men tyst — hör du musiken — ah, de spela en vals — låt oss dansa — kom, bjud mig din arm — låt oss gå in i ett af de små kabinetten — låt oss dricka vin — champagne!»

»Jag öfverlefver det icke», stönade Hellmuth, »det är för mycket — för mycket —»

Med dessa ord skyndade han till utgången af tältet. Men innan han nådde denna, hörde han sång bakom sig, och texten till sången, hela uttryckssättet kom honom att plötsligt vända sig om och kasta en blick tillbaka på denna kvinna, som vållat honom en så djup smärta.

Då såg han henne stå midt i tältet vaggande med höfterna och dansa och sjunga liksom till tonerna från en osynlig orkester, och från hennes läppar hörde han orden:

»Champagnen gör munter
Den smakar så bra,
Man blir så munter och glad
Och ropar *cliquot, cliquot, cliquot!*»

»Allsmäktige Gud, hvad är detta», utbrast Hellmuth, »denna sång — nej, nej, den kan icke komma från Käthchens läppar, den är en af de afskyvärdaste boulevardvisor, som sjungas af skökorna i Quartier Latin.»

»Lefve Quartier Latin», ropade den vansinniga, »kom, följ med mig till Moulin Rouge, min skatt, ser du maskerna — jag är festens drottning — plats för den sköna Cyprienne — plats för blomsterflickan från Quartier Latin!»

I samma ögonblick, som dessa ord gingo öfver den vansinnigas läppar, sprang Hellmuth fram till henne, grep båda hennes händer och stirrade på henne, med en blick, som tycktes genomborra henne.

»Käthchen», ropade han då i en ton, som kom de närvarande att rysa, och än en gång »Käthchen», och därpå slungade han henne ifrån sig med ett skratt, som lät halft jublande, halft vredgadt; därpå sjönk han i

armarne på Parker, som djupt bekymrad skyndade till hans sida.

»Käthchen», upprepade prinsen, »nej, det är icke Käthchen, mina vänner — jag har icke förlorat henne, åtminstone icke på ett så förfärligt sätt — det är Cyprienne, drottningen från Monlin Rouge, skökan från Quartier Latin, som af ödet förts i apachens armar. Det är Cyprienne, som rasar i kärleksyra, det är Cyprienne, som sjunger och skrattar, gråter och jämrar sig.»

Parker stirrade på Hellmuth med häpen blick. Prinsen hade redan berättat så mycket för honom om den brottsliga kvinnan, som på ett så slugt sätt trädte i Käthchens ställe, men att han skulle träffa denna lika vackra som brottsliga Cyprienne här i indiantältet, det gick likväl öfver Parkers horisont, och han förmådde ej bilda sig ett begrepp om, hur detta kunnat tillgå.

Hellmuth begrep det ej heller, han hade inga bevis på att det var Cyprienne och icke Käthchen, som han hade här framför sig, men hans känsla sade honom att så var.

Cyprienne satt nu hopkrupen på björnfällen och lät några vissna violer glida genom sina fingrar. Hon sjöng nu en annan parisisk slagdänga och vaggade med öfverkroppen i takt med melodien.

»Är ni alldeles säker på er sak, prins», frågade Parker sin herre, som dock fastmer var en vän för honom. »Är det verkligen denna Cyprienne, som tillfogat Käthchen så mycket ondt? Ett misstag nu vore förfärligt och skulle kunna få de hemskaste följder.»

»O, min vän», ropade Hellmuth, »hörde ni icke den olyckliga tala om Moulin Rouge? Käthchen skulle aldrig, äfven om hon vore vansinnig, kunna komma på dylika tankar. Nej, nej, Gud har varit mig nådig och lagt dessa ord på den vansinnigas läppar, så att jag fick veta sanningen.»

»Men om kvinnan där icke är Käthchen Schneider, hvem är hon då?»

»Tvifflar ni ännu? Det är Cyprienne.»

»Nå väl, men om detta är Cyprienne, hvart har då Käthchen Schneider tagit vägen?»

»Hvart hon har tagit vägen», ropade Hellmuth, »ja, ni har rätt, hvad har det blifvit af min ljuftva flicka, som jag så säkert väntade att finna här! O Parker, när jag nu ser på denna varelse där borta, då gripes jag åter af det gamla tviflet, är det Käthchen, eller är det Cyprienne, eller —»

»I det afseendet tror jag mig kunna bevisa er en viktig tjänst», sade plötsligt en röst bredvid prinsen.»

»Ah, fru Rosie, hur så?»

»Jo, min prins», svarade amerikanskan, »jag tror mig med bestämdhet kunna säga att den skamlösa kvinnan därborta icke är Käthchen Schneider. Jag måste visserligen bekänna att jag aldrig har sett två människor, som likna hvarandra så mycket som Käthchen Schneider och kvinnan där; det är en underbar lek af naturen, och om ni nu sade mig att de voro tvillingssystrar, skulle jag icke alls finna det otroligt.»

»Gud ske lof, det äro de icke», ropade Hellmuth.

»Ja, nog liknar hon Käthchen», fortfor fru Broker, i det hon gick fram till Cyprienne och lutade sig öfver henne, »men hvar finns det ett sår på denna kvinnas hvita barm?»

»Ett sår», ropade Hellmuth, »nej sannerligen, ett sådant finns icke.»

»Ser ni», ropade fru Rosie muntert, »och då är hon absolut icke Käthchen Schneider.»

»Vid Gud, fru Broker har rätt», utbrast doktor Wilson; »hvarför länker man aldrig på det, som ligger närmast? Käthchen Schneider blef ju dock sårad af sin bror, bofven Adrian, samma dag, som hon släpades bort från Cripple Creek af indianerna, och såret måste alltså ännu synas, fastän det ej var allvarligt. Men denna kvinna», fortfor doktor Wilson, »har icke den minsta rispa i huden, och därför påstår äfven jag att denna

person icke är identisk med den tyska näktergalen, fastän det finns en förbluffande likhet mellan dem».

»Jag tackar er, doktor Wilson», ropade Hellmuth, »och äfven er, fru Rosie Broker, ni ana icke hvilken tjänst ni bevisat mig. Nu vet jag alltså säkert att det är Cyprienne, denna vackra brottsliga kvinna, som åter korsat min väg. Försynen beredde henne således icke ett förfärligt slut, då hon på sin tid försvann i luften, hakande sig fast vid ballongen; hon måste hafva blifvit räddad på ett underbart sätt, huru få vi väl aldrig veta.»

I detsamma inträdde Peter och Paul i tältet. Parker hade hämtat dem och gifvit dem i uppdrag att bära apachhöfdingens lik ut ur tältet. Men Peter och Paul gjorde icke min af att röra den döde, de stodo liksom förstenade och stirrade på Cyprienne, under det att hvarje blodsdroppe försvann från deras kinder.

»Hur tusan är det fatt med er, gossar», frågade Parker, »ha ni ännu aldrig sett en vacker kvinna? Framåt, bär ut liket.»

Men Peter trädde några steg fram och sade med skälfvande stämma: »Det är hon — det är — Cyprienne.»

»Cyprienne», utbrast prinsen, »hvarifrån känner du denna kvinna? Alldeles riktigt, det är Cyprienne, men hvem har sagt dig den olyckligas namn?»

»Ja, ja, det är hon», mumlade Peter, »det är den sköna kvinnan, som min far, min bror och jag hittade i vår hövålm och som kommit ned från luften. Och likväl, huru har hon kommit hit till indianlägret?»

»Gåtan är alltså löst», hviskade Hellmuth till Parker, »hon har tydligen fallit ned från ballongen och blifvit hittad af Peter och hans anhöriga.»

»Ja, ja, så är det, ers höghet», ropade Peter, »hon bodde ju flera veckor i vårt hem. Men hur ser hon ut, är hon sjuk?»

I detta ögonblick slog Paul brodern på axeln och sade:

»Du fantiserar, Peter, det är icke Cyprienne, fastän hon liknar henne mycket, men om jag trodde på under, då skulle jag säga att den olyckliga där, — men det är ju löjligt — jag måste likväl säga min mening och det är, att den kvinna, som ligger där, icke är någon annan än skeppsgossen Bob.»

Som en blyxt slogo dessa ord ned i prinsens och Parkers hjärta.

»Skeppsgossen Bob», ropade Parker, »hvar tusan hade jag mina ögon! Paul har ju rätt, det är skeppsgossen Bob och ingen annan. Må hajarne äta upp mig om det icke är han — nej hon — nej han. Haha, det är återigen ett riktigt fruntimmersspratt. Hon har smugit sig ombord på jakten under denna förklädnad, och medan vi trodde oss ha göra med skeppsgossen Bob, gjorde den sluga Cyprienne resan med oss öfver oceanen och ända in i Arizonas urskogar, sannolikt i den elaka afsikten att åter träda i Kätthens ställe.»

»Gåtan är löst», utbrast Hellmuth med dof röst, »Kätthen har åter fallit offer för likheten med Cyprienne. Men nej, nej», fortfor han, »den här gången har den usla kvinnan grävt en graf åt sig själf. Hon har tydligen röjt Kätthen ur vägen, då hon fann henne här i tältet. Sedan har hon intagit Kätthens plats, utan tvifvel emedan hon visste att jag ännu i natt skulle öfverrumpla lägret, men då har apachen kommit före mig, äfven han har trott sig finna Kätthen, och har förstört hennes nerver och hennes förstånd. Cyprienne har blifvit vansinnig, detta är himlens rättvisa straff. Men jag skall likväl icke öfverge henne, säg mig, doktor Wilson, finns det något hopp om att hon kan tillfriskna.»

»Nej, svarade läkaren, »hon måste föras till ett dårhus, så att hon åtminstone kan få dö i lugn, ty hennes

tillstånd kommer att alltjämt förvärras, tills döden omsider gör slut på hennes lidanden.»

»Nå väl, Parker», ropade Hellmuth, sedan han funderat några minuter, »då öfverantvardar jag den olyckliga åt er och befaller er att vända tillbaka till New York och föra henne ombord på min jakt. Sedan måste ni föra henne till dårhuset i min residensstad, öfverläkaren där är mig personligen bekant, han skall lämna henne vård och skötsel. Jag själf kommer att fortsätta min forskningsresa efter Käthchen, ty mitt hjärta säger mig att hon lefver, och fastän jag i detta ögonblick icke kan tänka mig, hvad den brottsliga kvinnan gjort med henne, vill jag dock icke förtvifla utan söka och fortfara att söka, tills himlen förenar mig med min Käthchen.»

I detsamma kom Broker inrusande i tältet, sedan han aflägsnat sig en liten stund förut. I sin hand höll han ett litet föremål af hvitt tyg.

»Tänkte jag det icke», ropade han i det tårarne runno utför den hederlige mannens kinder, »den usla kvinnan har störtat vår Käthchen i floden, sannolikt sedan hon ifört henne sin egen gosskostym; denna näsduk, som är märkt »Käthchen Schneider» hittade jag på stranden.»

»Jag tror själf att Käthchen förts bort af floden», sade prinsen, »det blir därför bäst att jag genast bryter upp och far utmed floden.»

»Och skall jag då icke åtfölja er, min prins», inföll Parker, »nej, nej, ni menar icke allvar, ni kan nog behöfva mig, skicka därför en annan tillbaka med den vansinniga.»

»Jag skall gärna ombesörja transporten», ropade doktor Wilson, »och om herr och fru Broker vilja åtfölja mig, skall det göra mig ett stort nöje.»

»Det vilja vi», ropade Broker, »vi följa med er till New York, doktor. Jag har tills vidare fått nog af

Amerika och skall företaga en liten rekreatiionsresa med min fru.»

»På min bekostnad», sade prinsen, »ni gör mig en stor tjänst om ni vill vara behjälplig med att föra Cyprienne ombord. Förste båtsmannen är mycket pålitlig, man kan mycket väl anförtro kommandot ombord åt honom, och ni, doktor Wilson, kan och vill ni föra den sinnessjuka till Lichtenfels.»

»Jag står till er tjänst, min prins», svarade Wilson.

»Jag tackar er.»

»Hör på, min gumma», återtog nu Broker, »hur skulle det vara, om vi aflade ett besök i min fädernestad vid den vackra blå Donau?»

»Jag följer dig, hvart du går, Broker», sade den beskedliga kvinnan.

»Låtom oss nu lämna detta tält», sade Hellmuth, »ni Wilson och Peter och Paul stanna här tills vidare och hålla vakt. Dig, olyckliga kvinna», fortfor han, »säger jag farväl för evigt — aldrig mer skall du korsa min väg, aldrig mer nyttja den ödesdigra likheten med Kätchen för att skada henne. Nemesis har gjort det omöjligt för dig att vända tillbaka till människorna, i dårhusets mörker kommer du att gå under.»

»Älska mig, älska mig», ropade Cyprienne med hes röst, men Hellmuth skyndade ut ur tältet följd af Parker.

En timme senare gled en indiansk kanot utför floden. I kanoten sutto två män, Hellmuth och Parker. Hellmuths jakt efter lyckan började å nyo, åter följde han ett spår liksom jägaren, som ej vill afstå från villebrådet.

FEMTIONIONDE KAPITLET.

De sälla jaktmarkerna.

Vid öfverfallet på indianlägret i Arizona hade mycket blod flutit, mången hederlig man hade måst bita i gräset men den, som alra mest förtjänat att drabbas af ödet och kastas till marken, han hade flytt, han hade blifvit räddad.

Vi mena Adrian. Han triumferade, ty nu hade han två gånger genom ett himmelens under blifvit räddad från döden, första gången i Cripple Creek, då han redan haft repet om halsen och nu i indianlägret, hvarest han fördes bort från sina fiender på en flotte, som styrdes af Lota, höfdingens syster.

Lota utförde sitt arbete som någonting själfklart, ty hos indianerna utföra, som bekant, kvinnorna alla arbeten, under det att mannen ständigt går sysslolös, när han icke är på krigsstigen eller på jakt. Detta upp- och nervända förhållande går så långt, att mannen äfven vid den tidpunkt, då indianskan allra mest behöfde hvila, nämligen när hon skänkt lifvet åt en liten röd världsmedborgare, att mannen, upprepa vi, då under dagar och veckor sträcker ut sig på sitt läger och låter sig omhuldad och beklagas, medan hustrun, som äfven nu har alla husliga göromål om hand, till och med måste dra försorg om att hålla mannen vid godt lynne.

Lota skötte alltså åran, under det att Adrian sträckt ut sig på flotten och stirrade upp mot skyn. Han låg redan och gjorde upp planer för framtiden och funderade på, hur länge han skulle fortsätta romanen med Lota, ty det föll honom visst icke in att hålla de kärlekslöften han gifvit henne. Tvärtom, han hade redan klart för sig att han måste göra sig kvitt den »röda prinsessan» så fort som möjligt.

»Jag skall vända åter till Cripple Creek», tänkte han, »skall åter taga min fyndighet i besittning, då skall jag få pengar, många millioner dollars, sedan skall jag vända åter till den civiliserade världen till en plats i Europa, hvarest jag icke är känd, kanske till Rom eller Madrid och lefva där i härlighet och glädje.

Säg mig, min dyra Lota», ropade han nu, »hur länge skola vi fortsätta färden? Vi ha redan farit två timmar, hvar är den härliga plats hvarest vi, som du sagt mig, skola finna allt hvad vi behöfva?»

»Känner du hur floden vidgar sig, min älskade», svarade Lota.

Nu först kastade Adrian en blick åt stränderna och såg nästan med häpnad hvilken bredd floden hade på detta ställe.

»Gif nu akt, min vän», fortfor Lota, »ser du den stora klippkäglan där borta, som har form af ett tält? Nå väl, denna klippa kallas af indianerna Manitus tält, emedan dess spets nästan räcker upp i molnen. Där borta blir strömmen så stark att den är ofantligt svår att passera för en farkost som vår, där hjälper ej den största vaksamhet, vågorna skola gripa oss och rycka oss med sig — och inom några minuter skall det visa sig, om vår farkost skall krossas mot den branta klippväggen, eller om den skall bäras åt andra sidan, hvarest de sälla jaktmarkerna ligga.»

»De sälla jaktmarkerna», upprepade Adrian, »är det ett land?»

»Det är ett litet stycke land», svarade Lota, »som är omgifvet af vatten.»

»Alltså det, som vi kalla en ö?»

»Jag tror ni kalla det så.»

»Och är ön fruktbar», frågade Adrian vidare.

»O, den är välsignad med allt hvad den store anden kan skänka sina röda barn. Där växer allt hvad människan behöfver. Det finns äfven godt om villebråd, min älskade kan jag så mycket han behagar.»

Skenet från det brinnande apachlägret belyste den simmande flotten.

»Jaga», svarade Adrian, »ja, om jag hade ett gevär och den behöfliga ammunitionen.»

»Ett gevär finns icke», svarade Lota, »men jag skall göra en båge och pilar, och jag skall lära min älskade hur han skall kunna döda de största och starkaste djur.»

I detsamma greps flotten af strömmen och rycktes bort med blixstens hastighet.

»Ligg stilla, Adrian», ropade indianskan, »och håka dig fast vid flotten, jag skall göra likaledes, nu tjänar det till intet att ro. Frukta icke», fortfor hon, då hon sträckte ut sig bredvid Adrian, »om flotten krossas, skall jag föra dig simmande i mina armar till de sälla jaktmarkerna.»

Adrian insåg likväl att han aldrig befunnit sig i en större fara. Flotten greps af vågorna, som här med ofantlig kraft brötos mot klippväggen, slungades midt ut i vattenbassängen, lyftes upp i höjden och drogs därpå åter ned i djupet. Nu närmade den sig åter klippan, och Adrian trodde säkert att den skulle krossas mot densamma.

»Lota», ropade Adrian med vredgad stämma, »hvarför har du inledt mig i denna fara? Om jag anat den, skulle vi för länge sedan kunnat lägga i land.»

»Visst icke, min älskade», svarade Lota, »det skulle blifvit vårt fördärf, ty på båda sidor om floden finnas ogenomträngliga urskogar, och det är två dagsresor, innan man kommer till det ställe, hvarest de hvites stora eld frustande far fram på den jämna vägen. Jag vet icke, hur du kallar det, men det är en eldhäst, som drar en hel mängd vagnar, och i dem sitta hvita människor, som komma från öster och ämna sig till det stora hafvet i väster.»

»Ack», ropade Adrian, »du talar om lokomotivet, om Pacificbanan, finns den här i närheten?»

»Om du vandrar på din fot, medan solen två gånger stiger upp och går ned, då kommer du till järnbanden, öfver hvilka eldhästen far fram.»

»Det skall jag komma i håg», tänkte Adrian, »det var en värdefull upplysning», men i detsamma kände han åter sitt hjärta hopsnöras af fruktan, ty flotten var endast en meter från klippan.

»Blunda, min älskade», ropade Lota, »då ser du icke, hur vår farkost förstöres, ty strömmen har fört oss åt orätt håll, och det finns ingen annan utväg än att simma i land.»

Adrian lydde rådet och tillslöt ögonen. Då kände han en häftig skakning och väntade hvarje ögonblick att flotten skulle gå sönder men — intet sådant hände, och nu hörde han Lota utstöta ett glädjeskri. Han rätade upp sig och öppnade sina ögon, men knappt hade han kastat en blick omkring sig förrän äfven han utstötte ett utrop af beundran.

Strömmen hade fört flotten tätt förbi klippan och därpå kring ett skarpt hörn, som klippan bildade. Nu flöt den på en vid, knappast öfverskådlig vattenyta, en af dessa sjöar, som Nordamerikas floder så ofta bilda, och midt i sjön låg en ö af paradisk skönhet, belyst af morgonsolens strålar.

»Det var verkligen en härlig ö», utbrast Adrian, »här måste vara godt att vistas.»

»Vill min älskade då stanna hos mig på denna ö», frågade indianskan, »Lota vill göra allt för honom, vara hans slafvinna, hans piga och vårda honom, när han blir sjuk, och därför fordrar hon endast att den hvite mannen skall älska henne och vara henne trogen.»

»Jag älskar dig ju, min hulda befrierska», ropade Adrian uppbyggande hela sin falska älskvärdhet, »skulle jag icke vara tacksam mot dig, och öfver tacksamhetens bro går vägen till kärlekens paradisk.»

I detsamma stötte flotten mot land, och Lota sprang upp på stranden och gjorde fast farkosten vid stammen af ett ungt träd. Hand i hand begåfvo de sig därpå in i den obekanta vildmarken.

Ja, en vildmark och ändå ett paradisk! Hvilken

rikedom af träd och blommor, Adrian hade aldrig sett någonting liknande.

»Här hänger vårt dagliga bröd», ropade Lota och pekade på ett bananträd fullt af frukter, och här ha vi kokospalmerna med sin läskande mjölk. Där borta finnas härliga äpplen, och här är majs, så att jag kan grädda kakor åt dig på indianernas vis, och här finns äfven bär och vild potatis.

I detsamma prasslade det bland snåren och en stolt hjort visade sig, studsade vid anblicken af människor och aflägsnade sig därpå utan synnerlig brådska.

»Har jag sagt för mycket om detta paradiset», frågade Lota. »Hjorten skulle vi lätt kunnat fånga med lasso, och där borta ser du de rödgröna stjärtfjädrarne af en fasan, och här», jublade hon, »här är en silfverklar källa, ur hvilken vi kunna dricka. Kom, min älskade, låt oss hvila i denna alms skugga.»

Hela dagen sysselsatte sig Lota med att, så godt hon förmådde, skapa ett hem för sig själf och den älskade. Tills vidare måste de dock nöja sig med att binda ihop de starka grenarne på två träd, så att de bildade ett tak, och under detta tak gjorde hon i ordning ett läger, som tills vidare endast bestod af ståndare från bomullsbusken, som fanns i stora massor på ön. Lota samlade flitigt, och då kvällen kom, hade hon fått ihop så många af de långa, hvita, ulliga stänglarne att hon kunde bätcka en del af platsen under träden med dem. De bildade ett mjukt underlag, däröfver bredde hon stora palmblad — och nu var brudsängen färdig.

Under tiden hade de båda insulanerna fått god aptit, nu måste Lota ställa om supéen. Hon lämnade Adrian på en liten stund, och då hon kom åter, medförde hon fågelägg, vild potatis och en liten hare, som hon dödat genom ett stenkast.

»Det är alltsammans mycket bra», sade Adrian, »men en sak felas. Vi ha ingen eld, och utan eld känner man sig aldrig belåten.»

Lota smålog och försvann i skogen. Då hon kom åter, höll hon två vedstycken i handen; hon började gnida dem mot hvarandra på indianernas vis, och snart började de brinna. Lota kastade dem midt i rishögen, som Adrian under tiden plockat ihop på stranden, och nu blossade en härlig eld upp, vid hvilken de kunde tillaga sin måltid.

Lota hade flått haren och stekte den nu på en spetsig käpp, som hon täljt med Adrians fickknif. Därpå kastades äggen och potatisen i den glödande askan, och allt serverades så aptitligt som möjligt, fastän man ej hade någon bordservis.

En himmelsk frid hvilade öfver ön, oräkneliga stjärnor visade sig på himlahvalfvet, och då sjönko den hvite mannen och den röda flickan ned på sitt läger, och den hvite mannen tog hvad den röda flickan skänkte honom, emedan hon trodde sig skänka det åt den man, som hon skulle tillhöra för hela lifvet. Men Adrian tänkte:

»En narr, som icke njuter af hvad som erbjuder sig. I natt hvilar jag i din famn, sköna Lota, men i morgon, eller så snart som tillfälle yppar sig, lämnar jag dig ensam här på ön.»

SEXTIONDEKAPITLET.

Indianflickans hämnd.

Under det att Lota hela den följande dagen tycktes drömma med öppna ögon, sysselsatte sig Adrian endast med tanken på att fly. Han befann sig visserligen på en ö, men tviflade dock icke alls på att han ju nog skulle lyckas uppnå fasta landet. På ena sidan om ön fanns visserligen den farliga strömbhvirfveln, men på den andra voro utsikterna afgjordt gynnsammare.

Adrian hade visserligen fått veta af Lota att där fanns en stor urskog, men urskogen var icke så farlig som prärien, den skyddade vandraren mot solens glöd, och där fanns godt om frukter och fågelägg, dessutom trodde han sig kunna antaga att han snart skulle komma till människor. Lota hade ju berättat om eldhästen, som ej kunde vara någonting annat än lokomotivet framför Pacificbanans tåg, han förmodade därför att han genom att gå längs med skenorna, snart skulle komma till ett vaktarhus, och då skulle han vara räddad. Han ämnade naturligtvis begagna sig af flotten för att uppnå fasta landet, men hvad skulle det då blifva af Lota.

Denna fråga dök fram i Adrians hjärna, men besvarades genast med störa kallblodighet. Bah, hon kunde ju stanna kvar på ön, svälta ihjäl kunde hon icke, hon kunde ju där begråta sin kärleks och sin stams undergång som en annan Ariadne, som blifvit öfvergifven af sin Theseus.

Medan Adrian uppgjorde denna sin plan, satt den sköna indianskan under ett träd ifrigt sysselsatt med att förfärdiga en båge och pilar, med hvilka hon ämnade öfverraska den älskade.

Åter blef det natt, och åter somnade Lota i Adrians armar. Men plötsligt, några timmar senare spratt hon till ur sömnen. Hennes fint utbildade hörsel sade henne att någonting rörde sig bredvid henne. Hennes första tanke var att något djur trädt ut ur skogen och vågat sig ned till sjön, men den nästa var att skydda den älskade och om så behöfdes, försvara honom med fara för sitt eget lif.

»Adrian», hviskade hon, »vakna, något vilddjur befinner sig i närheten af vårt läger.»

Intet svar. Hon reste sig och såg nu att Adrian ej mer låg vid hennes sida. Hon greps af ångest och fasa, då såg hon honom stå nere vid stranden. Ja, det var han, och han var sysselsatt med att lösa flotten, som han redan satt i vattnet.

Lota stod liksom förlamad, att börja med förstod hon ej hvad han hade för sig. Ämnade han kanske i det härliga månskenet göra en rundresa kring ön? Men innan hon hann besvara denna fråga, hade Adrian, som redan stod på flotten, stött denna ut från land, och Lota såg nu att han försökte vända den i riktning mot fasta landet, hvarest den mörka urskogen reste sig.

Då korsade en förfärlig tanke den sköna indianskans hjärna. Hade hon icke själf sagt honom att eldhästen fanns åt det hållet, när man vandrat två dagsresor genom skogen.

Ha, den hvite mannen, som hon skänkt sin kärlek och sitt förtroende, ämnade fly — han ville vända åter till människor, som voro af samma färg som han — han ville utan förbarmande lämna henne kvar på den obebodda ön!

Knappt hade Lota hunnit tänka denna tanke till slut, förrän hon skyndade ned till stranden, och ropade utöfver sjön:

»Adrian, älskade Adrian, hvad gör du? Du ämnar väl icke öfverge din Lota.»

»Lef väl du 'smärta Lilja'», ropade Adrian tillbaka med djäfvulskt hån, »lef väl, sköna Lota, den hvite mannen och den röda kvinnan passa ändå icke ihop, därför är det bättre att med ens göra slut på vår lilla roman.»

Lota förstod icke mycket af hvad uslingen ropade, men hon begrep att han kallt och hånfullt slet sönder hvarje band mellan dem. Hon insåg att hon skänkt sin kärlek åt en ovärdig, att alla hans kärlekseder varit tomma ord; nu sjönk hon snyftande ned på stranden och bad ännu en gång:

»Kom tillbaka, hvite man, du vet ju att jag vill tjäna dig som din slafvinna! Hvad har den stackars Lota gjort dig att du stöter henne ifrån dig? Kom tillbaka, kom tillbaka!»

Men dessa ord hade endast den verkan att Adrian rodde ännu ifrigare, då skrek Lota plötsligt:

»Adrian, kom tillbaka, eller det blir ditt fördärf!»

»Mitt fördärf», ropade Adrian med ett hånskratt, »så försök då, om du kan simma ut till min flotte, jag skall stöta ned dig på djupet med åran, om du försöker hålla mig kvar.»

Då ljöd ett skri från indianskans bröst, ett skri, som ej hade någonting mänskligt. Ett ögonblick stod hon kvar som ett stenbeläte, men därpå vände hon sig om och sprang med vilda skutt snarlik ett rofdjur in mellan snåren. Adrian triumferade på sin flotte, han trodde att hon dragit sig tillbaka till öns inre, och att hon ej skulle besvära honom vidare, men där visade hon sig åter och — Adrian utstötte ett hjärtslitande skri af ångest och raseri, ty hvad han såg på stranden var väl ägnadt att ingifva honom fasa. Då Adrian uppgjorde sin plan till flykt, hade han väl öfvervägt möjligheten att Lota skulle kunna hindra honom eller förfölja honom, men han hade besvarat frågan med ett afgjordt nej. Hon skulle visserligen kunna försöka simma efter honom, men i så fall var han fast besluten att döda henne med åran. Hon kunde i öfrigt ej blifva farlig för honom, ty hon hade ju inga skjutvapen. Och nu — nu såg han henne stå på stranden med en båge i sin hand, sysselsatt med att lägga en pil på strängen.

»Usle hvite man», ropade hon, »din själ är full af ondska och lömskhet, jag ser nu att jag hängifvit mig åt en orm, som förgiftat mig. Men ormen skall åtminstone ej fördärfva andra — jag skall söndertrampa dess hufvud.»

»Lota», skrek Adrian och höll händerna för ansiktet, liksom om han därigenom kunde skydda sig mot pilarne, »skjut icke, Lota, jag skall —»

För sent! Pilen flög med förfärlig kraft förbi hans vänstra kind, dock utan att träffa honom. Men Adrian sjönk ned på sina knän och ropade å nyo:

»Lota, skjut icke, jag skall vända åter, jag skall älska dig, allt, allt, men skjut — ah, jag är sårad!»

Med full kraft hade en af de af Lota förfärdigade, i elden härdade pilarne trängt in i Adrians bröst. Utan medvetande låg han på flotten med tillslutna ögon och farkosten dref vidare utan herre. Men nu delades vågorna af ett par starka armar och Lota närmade sig simmande. Nu hade hon nått flotten, svingade sig upp på densamma och knäböjde bredvid den medvetlöse mannen.

»Adrian — Adrian!»

Och Lota lutade sig fram, redan berörde hennes läppar den hvite mannens, men då ryggade hon tillbaka, liksom om hon ej själf kunde förstå att hon kunde förnedra sig så, och sade med dof röst:

»Nej, han skall erfara att man icke ostraffadt förolämpar den store Santis syster — han är en usling, en lögnare och en hycklare. Han ämnade lämna mig ensam kvar på denna ö, haha, hvite man, nu dömmar jag dig till att dö ensam, och jag skall dra försorg om att det ej skall finnas någon möjlighet för dig att undgå fördärfvet.»

Därpå grep indianskan åran, vände flotten och rodde så fort som möjligt tillbaka till ön. Under färden lutade hon sig än en gång ned och drog ut pilen ur Adrians bröst, tvättade såret och öfvertygade sig om att det icke var dödligt, icke ens allvarligt.

Snart lade flotten till vid stranden och Lota bar Adrian i land och lade honom på bädden. Här tvättade hon å nyo såret och lade läkande örter på det samma. Nu var hon öfvertygad om att det skulle vara läkt om några dagar.

Om några dagar — skulle Adrian då ännu finnas bland de lefvande? Ty Lota tycktes förbereda någonting förfärligt. På stranden reste sig en stark och smärt palm. Dit bar hon den medvetlöse och ställde upp honom mot stammen. Därpå lade hon hans armar

kring denna, så att händerna kommo bakåt, och band ihop dem med bast så fast och olösligt, att Adrian omöjligt själf skulle kunna frigöra sig. På samma sätt gjorde hon med den olyckliges ben och fötter, därpå slog hon sig ned i närheten af trädet och började sjunga en af dessa sorgesånger, som de indianska kvinnorna bruka sjunga vid sin älskades död. Vid dessa toner slog Adrian upp ögonen och försökte påminna sig hvar han befann sig.

Han förmådde ej röra sig, och såg nu att han ej mer befann sig på flotten utan stod lutad mot en palm på öns strand. Då upptäckte han Lota, som satt på stranden och stirrade på honom med en hemsk blick.

»Lota», ropade han, »hvad har du gjort? Lös mina band, och jag skall älska dig glödande, lidelsefullt, och aldrig öfverge dig.»

»Det är för sent», svarade indianskan med dof röst, »anropa din Gud, du hvite man, bed honom skänka dig en hastig död, ty du är förlorad.»

»Förlorad», utbrast Adrian, »hur kan jag vara förlorad, lös mina band och jag är fri.»

»Jag rör icke en hand för din skull.»

»Vill du därmed säga att du vill lämna mig utan förbarmande fastbunden vid denna palm?»

»Visade du förbarmande mot mig», ropade indian-skan, »nu får du ditt straff, usling, jag har bundit fast dig vid denna palm, emedan den står alldeles vid stranden och ej lämnar någon skugga. Här skall du stå kvar, när jag lämnar ön. Icke alltid skola nattens stjärnor lysa öfver dig, nej, solen skall bränna på din hjässa, du skall lida hunger och törst, du skall se det stora vattnet framför dig och skall ej kunna få en droppe att därmed fukta din strupe, du skall se villebrådet närma sig, och skall ej kunna döda något djur för att stilla din hunger. Solens glöd skall göra dig vansinnig och du skall omkomma på denna ö, hvarest du ämnat låta mig dö.»

Knappt hade Lota sagt dessa ord, förrän hon skyndade ned till flotten.

»Du öfverger mig», skrek Adrian alldeles ifrån sig, »du vänder åter till de dina.»

Då utstötte Lota ett bittert skratt och ropade:

»Hvar äro de mina? De hvita männen ha dödat dem, min bror lefver utan tvifvel ej heller, men äfven om så vore, hur skulle jag våga vända åter till honom? Nej, hvite män, när en indianflicka ser att hon blifvit bedragen af den man hon älskade, då flyr hon till Manitus sköte, han församlar alla bedragna kvinnor omkring sig för att ge dem den upprättelse, som de ej kunna erhålla här.»

Flotten bar den sköna flickan ut på djupet, men hon styrde icke mot fasta landet utan åt det håll, där Manitus tält reste sig, hvarest den vilda strömmen bröt sig mot klippan. Åran hade hon för länge sedan kastat ifrån sig, och nu ljöd hennes dödssång utöfver sjön och nådde äfven Adrians öra under hans vansinniga försök att slita sönder sina band.

Ännu stod Lota upprätt på flotten, då greps denna af den våldsamma strömmen och krossades i nästa ögonblick mot klippan. Adrian tillslöt ögonen och förlorade medvetandet, men han hade sett Lotas kropp försvinna i vågorna — nu var han ensam på ön midt i sjön, ensam i den paradisiska vildmarken — fjättrad till händer och fötter vid en palms böjliga stam.

SEXTIOFÖRSTA KAPITLET.

Mellan vansinne och död.

Tre dagar hade förflutit, sedan Lota lämnade ön. Adrian återfick medvetandet först, då det var full dager. Solstrålar träffade hans ansikte och han vak-

nade till medvetande om att han denna natt skördat lönen för sin trolöshet.

Ändtligen tycktes Nemesis, som han så länge utmanat, hafva träffat honom. En enkel indianflicka hade återgäldat honom allt hvad han förbrutit under sin verksamhet i Europas storstäder. Men han fogade sig ännu icke i sitt öde, han kunde ej få klart för sig att han verkligen skulle vara förlorad. Han kunde visserligen ej hoppas på någon hjälp, däremot måste han vara beredd på en hel mängd tillfälligheter, som skulle kunna framskynda hans död, och han visste icke ens om han icke borde hoppas på dessa tillfälligheter, ty det öde han hade för ögonen var alltför förfärligt.

Redan nu brände solen hett, fastän det var tidigt på förmiddagen, hur skulle det då gå på middagen? Den kom, och han plågades af den förfärligaste hufvudvärk och af en olidlig törst.

Omsider sjönk solen, och en angenäm svalka sänkte sig öfver den olycklige, men nu började hungern rasa i hans inälfvor — han skulle kanske i detta ögonblick hafva sålt mordklyftans hemlighet för en bit bröd. Framemot midnatt försjönk han i en feberaktig slummer, fastän han hade stora plågor, ty den tvungna ställningen hindrade blodcirkulationen. Han befann sig i en snarlik belägenhet som en korsfäst. Då detta barbariska dödsstraff utöfvades, visste man rätt väl att döden ej kunde inträda, emedan man slog in spikar i den olyckliges händer och fötter. Nej, döden blef endast en följd af att blodomloppet kom i olag, hvilket måste sluta med en arteries bristande. Någonting snarlikt måste äfven Adrian frukta, och han måste säga åt sig själf, att han ej skulle kunna härda ut i tre dagar, om han ej befriades ur sin plågsamma belägenhet.

Plötsligt spratt han upp ur sömnen, han tyckte att någonting fuktigt vidrört hans kind. Han slog upp ögonen, månen lyste tillräckligt för att låta honom urskilja alla föremål i sin närhet. Store Gud — han såg

en orm, som hängde ned från trädets krona, och ormen lade sitt hufvud intill hans kind, och han kände den förpestade lukten från dess gap. Ännu hade den dock icke bitit honom.

Adrian gaf sig alldeles förlorad. Kallsvett trängde ut genom alla hans porer, ty han visste att om ormen, som var en ofantlig boaorm, tillfogade honom den minsta rispa, skulle hans död inträda inom mindre än en timme. Men så länge skulle han sannolikt ej få lefva, han måste bereda sig på ett ännu förfärligare öde.

Dessa ormar utgjuta sitt spott öfver sina offer och sluka därpå sitt byte, så att detta ofta finner sin död först i ormens kropp. Adrian kände håren resa sig på sitt hufvud vid denna föreställning. Nu gled ormen plötsligt ned till palmens fot, dock endast för att i regelbundna hvarf slingra sig kring Adrians kropp. Den började med benen och steg därpå alltjämt högre upp — nu tyngde den redan på hans bröst. En enda hopdragnings af ormens muskler, och alla benen i hans kropp skulle krossas, ett enda bett, och det förfärliga giftet skulle tränga in i hans blod.

»O, hjälp mig dock, Gud i himlen», skrek han, nu visste han plötsligt att det fanns en fader i himlen. »Befria mig från detta vidunder, låt mig icke sluta på detta sätt?»

Hade Gud verkligen hört hans bön? Finns det barmhärtighet i himlen till och med för en skurk? Ormen riktade plötsligt sin fosforescerande blick på det nära belägna snåret och nu — såg Adrian en ståtlig hjort träda ut från detsamma. Hans hjärta upphörde att slå.

Den intet anande hjorten ämnade sig till sjön för att släcka sin törst. Ormen iakttog den och lät den lugnt komma närmare. Adrian vågade icke andas för att icke skrämja hjorten, ty han började ana att hans enda räddning berodde af den, och verkligen kände han plötsligt, hur ormen löste sig från hans kropp.

Hjorten studsade och utstötte därpå ett skri, men för sent, han kunde ej mera fly, ormen slingrade sig kring hans framben och begrafde sin gifttand i hjortens mjuka bringa. Djuret föll till marken liksom träffadt af blixten. Det var dock icke så mycket ormens kraft som fastmer den förfärliga dödsångesten, som förlamat hjorten. Den reste sig genast åter och började förlitande sig på sina väldiga horn, en strid på lif och död med ormen.

Denna släppte icke hjortens framben, men måste undvika stötarne af hornen, ty hjorten tycktes veta att dess enda räddning vore, om den kunde lyckas borra in dem i ormens kropp och på detta sätt döda kräldjuret.

Adrian glömde några ögonblick sina egna lidanden, så intressant föreföll honom denna strid mellan tvänne olika djurarter. Nu började hjorten en ny taktik.

Den försökte draga ormen ned till vattnet, sannolikt emedan den hoppades att detta element skulle vara fördärligt för den. Hjorten lyckades verkligen resa sig från marken, och fastän ormen hängde ned från honom, ty den hade nu släppt hans framben och i stället lindat sig kring hans kropp, så försökte han med uppbjudande af alla sina krafter komma ned till sjön. Här, alldeles i vattenbrynet, reste sig en liten men grof trädstam, och just som hjorten galopperade förbi denna, grep ormen tag i trädstammen med sin stjärt och slingrade sig med stor snabbhet några hvarf kring densamma.

Hjorten bemödade sig om att draga den med sig, men nu hade ormen fått ett fast stöd och drog å sin sida hjorten alltjämt närmare till trädet. Det stackars djuret utstötte ett långdraget skri och tycktes ana att hvarje motstånd skulle vara förgäfvets.

Och nu såg Adrian, huru ormen drog hjorten alldeles intill trädet, huru den slingrade sin kropp sex, sju gånger kring hjorten och trädstammen på samma gång, och därpå hörde han ett hemskt brakande. Ormen

hade krossat hjortens ryggrad och rebben; det ädla djuret sjönk till marken och dog.

Och nu såg han ormen förtära sitt offer, en anblick som väckte hans fasa vid tanken på att han själf skulle varit i det arma djurets ställe, om icke hjorten visat sig. Ormen lät sin glänsande kropp och sitt vanskapliga hufvud glida öfver hjortens döda kropp och dreglade sitt spott öfver den. Därpå rullade och tryckte den ihop hjorten till en viss form och började därpå sluka den.

Det dröjde två timmar, innan den försvunnit i ormkroppen, sedan låg ormen som död i närheten af vattnet utan att kunna röra sig. Adrian visste att han nu kunde känna sig trygg för den en vecka, men sedan?

O, sedan lefde han nog ej mer, då kunde ju ormen förtära hans lik, men han ryste äfven vid denna tanke — hvilken bedröflig begrafning att sluta i en ormmage.

Sålunda förflöt den första natten och den andra dagen grydde. Han plågades förskräckligt af hunger och törst, och solens brännande strålar försatte honom i ett slags delirium, han lefde ej mer i verkligheten utan i drömmar och inbillningar. Än såg han sig själf leka som barn i fädernehemmets trädgård. Än vandrade han hand i hand med sin syster Käthchen genom en skog. Än åter såg han sig själf vid ett eller annat brott, ett inbrott eller ett mord.

Och sedan åter tyckte han sig hvila i Leonoras famn, den enda kvinna som han verkligen älskat.

Först framemot kvällen kom han åter till klart medvetande. Han kände att han ej skulle kunna lefva länge, han trodde sig ej skola öfverleva natten.

Det blef mörkt, och han var rädd för mörkret. Minnet af Lota plågade honom. Ack, om han ej varit trolös mot henne, skulle han kunnat finna ett paradiset på jorden på denna ö, ty Lota hade älskat honom ömt, och han kunde icke ens hata henne, emedan hon försatt

honom i denna förfärliga belägenhet, hon hade endast skipat rättvisa.

Men natten förflöt utan några färor, tvärtom, den medförde en välgärning åt honom. Medan han framemot morgonen mera död än levande lutade sig mot sin trädstam, kände han plötsligt på sina läppar en droppe, som han begärligt insög. Det regnade, och detta vatten, som kom ned till honom från himmelen, var nog, för att något litet uppfriska hans utmattade kropp.

Fanns det då ingen möjlighet att bli kvitt dessa fjättrar? O, om han blott kunde få ena handen fri, hur lätt skulle han då icke kunna lösa de öfriga banden. Men han funderade förgäves på en utväg.

Tredje dagen framemot middagen började han åter yra. Han förmådde ej tänka klart, kände ej heller mer hvarken hunger eller törst. Döden tycktes skola komma blidare än han tänkt sig. Hans hufvud hängde slappt ned på hans bröst, hans ansikte var infallet, endast hans stora, glödande ögon tycktes ännu leva. Flugor och muskitos svärmade kring honom, men han var för svag för att jaga bort dem, han måste uthärda deras stygn. Då drömde han en ljuf dröm. Han var åter i sitt barndomshem, hans mor lefde ännu, hon lämnade honom ensam med Käthchen, och han bar sin lilla syster ned i trädgården.

»Käthchen», stönade den döende, »o, min Käthchen, så hjälp mig då, glöm hvad ondt jag gjort dig, jag är ju dock din bror, hjälp mig, Käthchen, hjälp mig — jag dör!»

»Du skall icke dö», ropade i detta ögonblick en röst, som väckte Adrian ur hans feberdrömmar, »nej, du skall icke dö, äfven om jag därmed omintetgör ett himlens visa rådslut. Jag skall rädda dig!»

Dessa ord ryckte upp Adrian, han öppnade med möda sina ögon och såg en ung matros stå framför sig.

Och likväl, ynglingen hade Käthchens drag och

«Hvite Falken» omslöt hårdt hans hals.

hade talat till honom med Kätchens röst. Drömde han då? Skulle han ännu en gång, innan han skildes från jorden se bilden af denna syster, mot hvilken han betett sig så illa?

I detsamma löstes hans band, han höll på att falla framstupa, men uppfångades af två mjuka armar, som därpå genast lade ned honom på marken. Bredvid honom satt Kätchen, och systemen lutade sig ned öfver den medvetlöse brodern och ropade:

»Förlåt mig, gode Fader i himlen, om jag hejdat din straffande arm! Jag kunde icke låta honom omkomma, jag måste rädda honom, han är dock min bror, och samma moder har burit oss under sitt hjärta!»

SEXTIOANDRA KAPITLET.

Bror och syster.

Huru hade Kätchen kommit till de sälla jaktmarkerna?

Det kan förklaras med några få ord, ja mer än så, det är nästan själfklart. Ty Kätchen hade ju af Cyprienne kastats i floden nedanför apachlägret, och strömmen hade fört henne med sig. Men knappt hade hon kommit i vattnet, förrän sömndrycken, som hon fått, upphörde att verka, och då hon enligt naturens lag åter kom upp till ytan, kunde hon tänka klart och handla energiskt.

Men hon vaknade endast till nya fador. Hon befann sig midt i floden utan att ana, huru hon kommit dit, hon måste försöka simma med strömmen och om möjligt uppnå en af stränderna.

Lyckligtvis var hon en skicklig simmare, hon fortsatte alltså för att komma så långt som möjligt från

apachlägret. Men småningom blef strömmen våldsammare, vågorna blefvo alltjämt större, och hennes krafter minskades, hon kunde redan beräkna det ögonblick, då hon ej skulle vara i stånd till att hålla sig uppe.

Plötsligt drog en ofantlig våg henne ned i djupet, och hon förlorade medvetandet. Då hon åter kom till sans, kände hon att hon låg på fast mark under ett väldigt bananträd. Det var morgon, solen stod redan på himlen, hon måste hafva legat här halfva natten.

Hon kände sig liksom mörbultad och kunde knappt röra en lem, hon låg alltså kvar och lät solen skina på sig. Hon plågades af hunger och törst, men sedan hon hvilat en stund, plockade hon några bananer, och sedan hon ätit dem, försvann både hungern och törsten, och hon kunde både gå och stå.

Först och främst frågade hon sig själf, hvar hon befann sig. Hon skulle icke alls blifvit förvånad, om en vilde, kanske en människoätare eller åtminstone ett rofdjur i detta ögonblick trädte fram ur snåret och kastat sig öfver henne.

Första dagen var hon därför mycket försiktig och aflägsnade sig icke långt från bananträdet. I öfrigt anade hon icke att hon befann sig på en ö, förrän hon på middagen steg upp på en kulle, från hvilken hon kunde se åt alla håll. Ön tycktes vara obebodd. Hon såg endast en härlig vildmark, och trodde sig vara den enda mänskliga varelsen på ön.

Andra dagens morgon beslöt hon att företaga en vandring genom hela ön för att se hvad den hade att bjuda henne, och hon såg snart att hon åtminstone ej skulle behöfva svälta. Tillsvidare tänkte hon ej på att skaffa sig animalisk föda, hon nöjde sig med att tömma några råa fågelägg, som hon hittat i ett bo och åt en pisang därtill. Och då hon nu fann ett helt snår af saftiga stora björnbär, tackade hon den käre Guden, som sørjt för en så härlig efterrätt åt henne.

Mycket nöjd med sin dag återvände Käthchen på

kvällen till bananträdet, under hvilket hon lugnt lade sig att sofva. Men trots hennes förtjusning öfver ön, tänkte hon dock allvarligt på, huru hon skulle kunna komma till fasta landet. Hon insåg att den enda väg hon skulle kunna välja, måste föra henne till stranden, hvarest den väldiga urskogen reste sig. Men mellan ön och denna strand låg den breda sjön, Kätchen funderade på om hon skulle orka simma öfver den.

Hon ansåg det icke vara omöjligt, men hon fruktade att det kunde finnas alligatorer i vattnet. Hon hade i alla fall hört att de ofta anträffades i vissa delar af Mississipi. Arizona låg ju ej heller långt från Florida, och det är ett faktum att det härliga Florida, som äger ett klimat, som är ojämförligt hälsosammare än Italiens för lungsjuktiga och rekonvalescenter, är en tämligen otreflig vistelseort på grund af sina många ormar och alligatorer.

Kätchen beslöt likväl att under de närmaste dagarne våga försöket, men först ville hon samla litet krafter på ön och hvila ut efter den senaste veckans lidanden.

Nästa dag sysselsatte sig Kätchen med att fläta en liten koja åt sig af vidjor, som funnos i stor mängd på ön, och bar dit så mycket torrt löf, som hon behöfde till ett läger. Hon saknade mycket medel till att göra eld, ty hon måste äta allting i rått tillstånd och det var omöjligt i längden. Kokosnötternas mjölk smakade henne förträffligt, fastän hon att börja med haft svårt för att knäcka nötskalet. Men sedan hon slipat en sten mot en annan, tills den blifvit spetsig och medelst bast bundit fast den vid ett skaft, hade hon en yxa, med hvilken hon kunde krossa skalet.

Fjärde natten skrämdes Kätchen upp ur sömnen genom en sällsam inbillning. Hon tyckte sig hafva hört ett nödrop från en människas mun. Hon sprang upp, skyndade ut ur kojjan, och lyssnade. Men ropet upp-

repades icke, och slutligen somnade hon åter i den fasta öfvertygelsen att hon drömt.

Men ropet, som hon hört hade blifvit utstött af Adrian. Det var det föfärliga skri, som banade sig väg öfver hans läppar, då ormen omslingrade hans kropp, och han trodde att hans sista stund kommit.

Nästa dag kunde Kätchen ej glömma ropet, som hon trodde sig hafva hört, och en viss ängslan kom henne att ej aflägsna sig långt från bananträdet.

Men den följande natten kunde Kätchen ej heller sofva, och sedan hon kastat sig af och an några timmar, steg hon upp och gick ut. Då trodde hon sig åter höra ett skri, fastän icke så starkt som den föregående natten.

»Helige Gud», tänkte hon, »det finns således en människa utom mig på ön, en människa som är i fara. Då kan jag väl icke stanna här, utan att försöka hjälpa den nödlidande.»

Hon funderade mycket på, om det kunde vara en vilde eller en hvit man, men om det vore en hvit, hvilken fara kunde då hota honom här på ön, och hon beslöt att försöka tränga fram till honom. Hon beväpnade sig med en käpp och trängde modigt genom snåret.

Framåt, det gällde kanske ett människolif. Dagen grydde redan i öster, och Kätchen hälsade den med förtjusning. Hon skyndade alltjämt vidare, tills hon plötsligt stannade, skälfvande i alla lemmar.

Ett sakta jämrande hade nått hennes öra, det fanns intet tvifvel, det härrörde från en människas läppar, och hon trodde sig till och med kunna antaga att det var en hvit man, som utstött detta ljud.

Hon hade ännu ej förnummit något ord, visste icke hvilket språk den nödlidande talade, men de oartikulerade ljuden, som uttrycka fasa, förfäran och förtviflan, äro äfven de olika hos olika raser, så att man med tillslutna ögon kan säga, om det är en hvit eller en indian

en neger eller en kvinna, som ropar om hjälp eller ger luft åt sin smärta.

Nu såg Kätchen redan sjön framför sig; hon be-
fann sig på den motsatta sidan af ön mot den, hvarest
hon själf kastats i land. De klagande ljuden blefvo
starkare, och nu — nu fäste hon sin blick med för-
färan och tvifvel på en palm, som sträckte sina grenar
öfver stranden, och i detsamma utstötte hon ett hjärt-
slitande skri.

Där borta vid palmträdet stod en hvit man i en
ömklig belägenhet. Han var utan tvifvel döende och
hölls endast uppe genom de bastband, som fjättrade
honom vid palmen. Hans hufvud hade sjunkit ned på
hans bröst, och Kätchen såg i första ögonblicket endast
två ögon, som tycktes hafva brustit i döden.

Hade hon kommit för sent?

Hon skyndade fram till trädet, och lyfte upp den
medvetlösens hufvud. Då utstötte hon ett skri och sträckte
afvärande ut händerna, liksom om hon måste försvara
sig mot denne man, som dock ej kunde göra en mask
något ondt.

»Adrian», ropade hon, »store Gud, det är Adrian!»

Där stod han, fjättrad och döende, tydligen drabbad
af Guds straffande hand, han, som hade förgiftat hennes
lif, som alltid störande ingripit i hennes tillvaro den trolöse
sonen, som hade fört sin egen far i tukthuset, den dålige
brodern, som ej tagit sig an den försvarslösa, då hon
stod fattig och ensam i världen, som hade tvungit
henne att bära ett annat namn för att undgå den skam,
som han hopat öfver deras ärliga namn.

Där stod han, och skulle vara förlorad, om icke
hon räddade honom. Men skulle hon verkligen rädda
honom? Fick hon rädda honom, så att han finge kraft
att utöfva nya brott och ruinera oskyldiga människor?

I detta ögonblick kämpade den unga flickan en svår
strid med sig själf, men slutligen segrade syskonkärleken.

»Så straffar himlen den, som utmanat den», hviskade

hon, »och ingen annan skulle våga hejda den hämnande Nemesis, ty hvem som än bundit dig vid detta träd, så har han endast varit ett den himmelska rättvisans verktyg. Men systemen får göra det. En syster som öfverger sin bror i döden, är ej värd att solen lyser öfver henne, äfven om han är den uslaste brottsling, systemen får icke blifva hans bödel.»

Några minuter senare var Adrian befriad från sina band och låg i gräset bredvid systemen. Vi veta att han kom till medvetande några ögonblick och kände igen Käthchen, men därpå förlorade han åter medvetandet, dock först, sedan han påmint sig den förfärligaste episoden under sin plågotid.

»Ormen», ropade han med svag röst, »döda ormen, syster, akta dig för ormen.»

Därpå sjönk hans hufvud åt sidan, och krafterna öfvergäfvade honom.

»Ormen», upprepade Käthchen, och förstod att brodern ej talat i yrsel. Hon började försiktigt undersöka platsen kring palmen, och snart upptäckte hon tätt vid stranden en väldig glasögonsorm. Den kolossala reptilen befann sig ännu i matsmältningstillståndet, och Käthchen visste att ormen i detta tillstånd var alldeles ofarlig, men hon ville befria sig själf och Adrian från det obehagliga sällskapet. Men hvarmed skulle hon döda ormen?

Hon funderade icke länge, hämtade den största sten hon kunde bära och kastade den på ormens hufvud. Därpå ställde hon sig på stenen och började trampa på den. Hon kände att ormen började röra sig långsamt, men den förmådde ej befria sig från stenen, och då Käthchen efter fem minuter vältrade undan stenen, såg hon att hon krossat ormens hufvud.

Nu skyndade hon tillbaka till Adrian, hämtade vatten i en stor snäcka, som hon fann på stranden och gaf honom försiktigt några droppar att dricka.

Sedan tvättade hon hans ansikte, och snart slog han upp ögonen.

Han såg upp till Käthchen, liksom om han ej trodde sina egna ögon. Han trodde utan tvifvel att han drömde, ty hur skulle Käthchen komma dit, och mycket mindre begrep han att hon tog sig an honom och skötte honom som en barmhärtig syster, det hade han sannerligen icke förtjänt.

»Adrian», sade Käthchen, »du är räddad, jag är hos dig och öfverger dig icke.»

Han sände henne en tviflande blick, men hon tyckte sig ändå se en skymt af tacksamhet glida öfver hans drag.

»Vill du dricka mer?»

»Ja», hviskade den olycklige. Och sedan han druckit för andra gången, plockade hon en banan och började mata honom.

»Jag tackar dig», mumlade Adrian med svag röst.

Det var allt, därpå föll han i en djup sömn; och nu kunde Käthchen i lugn och ro öfverväga, hvad hon skulle göra för brodern, och huru hon skulle lindra hans lidanden. Ty hon såg att han var mycket sjuk och för en längre tid skulle behöfva hennes vård.

Hon såg att ett tak, som utan tvifvel härrörde från människohänder, befann sig alldeles bredvid Adrian, hon makade honom dit och beredde sig själf ett läger under detsamma. Då en häftig feber inställde sig hos honom, och Käthchen kände att hans hufvud glödde, fuktade hon sin näsduk och lade den på broderns panna. Detta hjälpte, och febern gaf småningom med sig.

SEXTIOTREDJE KAPITLET.

Ett förloradt paradiset.

Adrians tillfrisknande gick sin jämna gång, under Käthchens förträffliga vård, och hon glädde sig uppriktigt, då han första gången kunde stiga upp och, stödjande sig på hennes arm, gå ned till stranden.

Lifsmedel saknade de icke, fastän de förnämligast bestodo af vegetabilisk föda, men nu, då Adrian själf kunde börja arbeta, kunde de äfven inreda sig på ett trefligare sätt. Framför allt började de bygga en koja åt sig och begagnade sig därvidlag af samma material, som Käthchen hade använt i och för sin första asyl. Kojan var naturligtvis mycket primitiv, men på marken inom densamma funnos två mjuka bäddar, och på sina promenader på stranden hittade de ett slags tång, som sjön i stor mängd kastade upp på land. När denna tång torkades i solen, lämnade den ett utmärkt polstringsmaterial, enligt hvad Adrian förklarade, mycket bättre än den af de europeiska tapetsrarne begagnade krollsplinten.

Det, som syskonen smärtsamt saknade, var dock eld, ty alla deras försök att tända eld genom att gnida två vedträn mot hvarandra misslyckades helt och hållet.

Då uppstod en natt ett förfärligt oväder, som skrämde dem betydligt. Den ena blixten följde på den andra, åskan mullrade, liksom om tusen kanoner aflossats, och plötsligt ljöd ett förfärligt brak, så att syskonen trodde att ön måste gå midt i tu. Adrian skyndade ut ur

kojan men utstötte i detsamma ett glädjerop. Ett träd, som stod på tjugu fots afstånd från kojan, brann i ljusan låga, tydligen träffad af blixten.

»Nu ha vi, hvad vi behöfva, syster», ropade Adrian, »låt om oss genast föra det härliga elementet i säkerhet, nu skall det aldrig mer slockna för oss.»

Därpå gräfdde han, nyttjande en snäcka som spade, en djup grop i närheten af kojan, bar brännmaterial ned i gropen och tände eld därpå. Sedan betäckte han gropen med jord, likväl så att luften hade tillträde till den och erhöill på så sätt en ständigt brinnande eld.

Nu blefvo äfven måltiderna mera omväxlande. Fågeläggen stektes eller rostades, pisangerna smakade äfven förträffligt, i stekt tillstånd, och inom kort hade Adrian täljt en båge och några pilar. Då han första gången, åtföljd af Käthchen, gick på jakt, lyckades han döda två små amerikanska harar, och dessutom en stor, präktig fågel, snarlik den europeiska fasanen. Därpå förfärdigade Adrian äfven ett metspö och fångade en ganska stor fisk, som liknade den europeiska karpnen.

Han satt nu ofta timtals med metrefven vid vattnet och blickade bortåt bergskäglan och strömhvirfveln, hvarest Lota funnit sin död. Käthchen åsåg med stilla glädje den förvandling, som ägde rum med brodern och gjorde allt för att befästa den. Han talade aldrig om sitt förflutna, brottsliga lif, men hon ledde ofta talet på deras barndom och ungdom, som de tillbragt tillsammans, och då dök bilden af deras far fram för dem. Modern hade dött, innan Adrian beträdde brottets bana, men fadern? Lefde han ännu, och hvad hade det i så fall blifvit utaf honom?

Ack, hur gärna ville icke Adrian vända åter till Europa och genom hårdt arbete skapa sig en blygsam existens samt därpå uppsöka fadern och sörja för honom på hans ålderdom. Men de båda syskonen trodde icke att han lefde.

»Om vi ändå kunde sätta oss i förbindelse med människor», sade Adrian, »men det är ju omöjligt, sjön skiljer oss från dem.»

»Är det då alldeles omöjligt att komma öfver till andra stranden.»

»Ja, därtill behöfs ett fartyg.»

»Eller en flotte», sade Kätchen, »jag har funderat mycket på, om vi icke skulle kunna förfärdiga en sådan.»

»Det kunna vi icke», svarade Adrian, »redan af den orsaken att vi ej äga en yxa att fälla träd med, som äro tillräckligt starka att bära oss. Våra bastband äro visserligen tillräckligt sega för att binda ihop träden, och stranden midtemot är ju icke så öfverdrifvet aflägsen, men säg mig, Kätchen, hvad väntar du dig egentligen af denna strand? Äfven om vi kunde komma dit, ligger ju den oändliga urskogen framför oss, och vi skulle säkerligen där råka ut för större faror än här.»

»Men vi skulle likväl befinna oss på fasta landet», invände Kätchen, »och jag kan icke tänka mig annat, än att vi efter ett par dagsresor skulle stöta på en farm.»

Adrian funderade en stund, därpå sade han:

»Vi skulle kunna nå fram till det, som vore bättre än en farm. Indianflickan Lota sade mig, eller jag uppfattade det åtminstone så, att det endast vore två dagsresor från kusten där borta till Pacificbanan. Om vi kunde komma dit, behöfde vi endast följa skenorna, och måste då förr eller senare stöta på ett vaktarhus; då skulle vi vara räddade, ty banvakten skulle signalera åt fåget att taga oss med, och det skulle man nog göra.»

»Åt hvilket håll skulle du då vilja fara, Adrian, åt öster eller åt väster?»

»Åt väster», ropade Adrian, »i San Fransisko finns det säkerligen pengar att förtjäna, och du vet, syster, att jag numera endast tänker på att förtjäna på ärligt sätt.»

»Nej, broder», svarade Kätchen i fast ton, »jag

skulle aldrig åtfölja dig till Västern, du har en stor plikt att uppfylla, från hvilken jag ej kan fritaga dig.»

»Hvad tänker du på, Käthchen?»

»På Jefferson. Glöm icke, Adrian, att du beröfvat honom nästan hela hans förmögenhet. O, vore det icke möjligt att du skulle kunna återbetala honom åtminstone delvis och på så sätt godtgöra detta brott?»

Och då Adrian fortfor att tiga och endast stirrade dystert framför sig, tillade hon:

»Äfven om du ej skulle kunna ersätta honom hela beloppet, skulle du åtminstone kunna ställa din kraft till hans förfogande. Äfven jag skulle vilja arbeta för honom, och han skulle då i alla fall se vår goda vilja.»

Då lyfte Adrian plötsligt upp hufvudet och sade hastigt, liksom om han var rädd för att ångra sitt beslut:

»Jefferson skall få allt tillbaka, med ränta och räntas ränta.»

Käthchen kunde ej tro annat än att brodern blifvit vansinnig, ty hon visste att han ej ägde en vittne. Som man vet hade ju detektiven i Cripple Creek tagit de stulna pengarne ifrån honom, hur kunde han då lofva att återbetala en och en half million till Jefferson?

»Käthchen», återtog Adrian, »jag upprepar mina ord att Jefferson skall återfå hvarje cent, såvida Gud gör det möjligt för oss att vända åter till bebodda trakter. Så vet då, att jag äger en hemlighet, som kan göra mig till mångmillionär. Jag har i Cripple Creek i en klyfta hittat en guldåder, som enligt min åsikt innehåller guld för flera millioner och som är lätt att exploatera. Ack, om vi endast kunde komma bort från denna ö och taga oss fram till Cripple Creek, skulle jag kunna göra dig rik som en drottning.»

»Jag behöfver intet guld», sade Käthchen, »men det skulle göra mig mycket lycklig, om Jefferson kunde få ersättning för sin förlust. Ja, Adrian, vi måste lämna denna ö så fort som möjligt. Låt oss fundera på, huru

vi skola kunna nå stranden där borta, sedan skola vi vandra genom urskogen och försöka komma till bebodda trakter.»

Från detta ögonblick sysselsatte sig de båda syskonen endast med tanken på att finna medel att lämna ön. Men de hittade ingen utväg och måste slutligen foga sig i det oundvikliga och göra sig det så bekvämt som möjligt på ön. De upplefde där en verklig Robisonad. Allt måste de mödosamt tillkämpa sig af naturen utom lifsmedel, som funnos i öfverflöd på ön.

De upptäckte till och med en art vilda getter, som lämnade dem mjölk, och sedan de med en af bast flätad lasso fångat ett af dessa djur, ägde de ett troget husdjur och hade mjölk i öfverflöd.

De besvärades ej af några vilddjur, upptäckte ej ens några större ormar på sina vandringar. Boaormen, som ledt Adrian i så stor fara, tycktes hafva varit det enda exemplaret af denna art på ön.

Och Käthchen räknade icke de dagar såsom tillspillogifna, som hon vistades här på ön. Ty för hvarje dag, som förflöt, vann hon alltmer broderns hjärta och såg att han verkligen blifvit en annan och uppriktigt ångrade sitt förflutna. Syskonkärleken firade en lysande seger — röfvaren Adrian blef en bättre människa i hvilkens själ ädla rörelser åter började vakna.

Adrian skar hvarje dag med sin fickknif en skåra i ett träd för att på detta sätt åstadkomma ett slags kalender; sedan han återfunnit Käthchen på ön, hade han redan skurit 67 skåror.

Sålunda hade två månader och sex dagar förflutit, sedan de träffats. På ön rådde nu en kväfvande hetta, och Adrian och Käthchen måste ständigt uppsöka skuggan. Äfven nätterna voro så heta att de nästan aldrig somnade förrän framemot morgonen. Käthchen isynnerhet låg i allmänhet vaken, och blickade genom kojans dörr,

som hon öppnat, ut i det fria och upp till himlen, hvars stjärnor hon såg liksom genom en dimslöja.

Plötsligt såg hon en natt dystra moln jaga fram på himlen, och i glädjen öfver att ett oväder sannolikt snart skulle bryta löst och göra ett slut på den odrägligt kvafva temperaturen, sprang hon upp och skyndade ut under öppen himmel.

Då föreföll det henne, liksom om marken bäfvade under hennes fötter. Hon ville vända om och åter gå in i kojans, men slungades till marken af en häftig stöt.

»Adrian», skrek hon, »vakna, det är jordbävning, vår ö går under!»

Adrian var redan vaken och kröp på händer och fötter fram till Käthchen, ty det var omöjligt att gå upprätt. Jorden rörde sig ständigt. Men nu rätade han likväl upp sig, slog sin arm om Käthchen och ropade:

»Vi kunna nu endast vara i säkerhet på stranden, här kunna vi blifva ihjälslagna af de kullstörtande träden.»

Vägen till stranden bildade en hel kedja af faror. Ett förfärligt oväder urladdade sig, regnet strömmade ned, uppblandadt med hagel och stora isbitar, och samtidigt upprörde en orkan sjön ända ned på djupet.

»Vi skola ej öfverleva detta oväder», ropade Käthchen, »o, Adrian, det var endast en vacker dröm, att vi skulle kunna vända åter till andra människor, här gräfvdes vår graf, eller jag fruktar fastmer att vi ej skola få hvila i jorden på vår ö, sjön kommer nog att uppsluka oss jämte den gästvänliga ön.»

Det såg i själfva verket ut, som om ön skulle uppslukas af sjön, vågor så höga som hus rasade kring holmen och öfversvämmade kusten, så att Adrian och Käthchen måste haka sig fast vid palmträdet, vid hvilket Adrian en gång försmäktat, endast för att icke ryckas ut i vattnet, och vid detta tillfälle bevisade Adrian att

han var redo att hvarje ögonblick våga lifvet för sin syster.

När ingen blyxt korsade himlen, voro syskonen omgifna af djupt mörker, men plötsligt blef det ljusst som vid den klara dagen, och sjön upplystes på långt håll. Detta ljus utgick från öns centrum, där tycktes elden vara lös, ty väldiga eldpelare stego upp mot skyn.

»Adrian», ropade Kätchen rysande, »titta Adrian, helige Gud, hvad är det, som brinner — ön står i lågor!»

»O, min syster», ropade Adrian förfärad, »det är en vulkan, som brutit ut, nu tror äfven jag att vi äro förlorade. Se blott, stora stenar slungas upp i luften — smyg dig intill mig, jag skall skydda dig — du skulle kunna blifva dödad af en af dessa lavabitar.»

Kätchen gömde sitt anlete vid broderns bröst — hon ansåg sig förlorad; det var dock icke döden hon fruktade, hon tänkte endast på att hon aldrig skulle få återse Hellmuth.

O, om hon blott en enda gång kunde få blicka in i hans ögon och känna hans läppar mot sina egna! Skulle de då aldrig mer träffas här på jorden?

»O Hellmuth», hviskade Kätchen, »du käre, älskade man, lef väl, vi träffas aldrig mer.»

»Hellmuth», ropade Adrian, »vet du då, att den man, hvars namn du nyss uttalat, ty jag misstar mig väl icke, när jag tror att du menar furst Hellmuth af Lichtenfels, har sökt dig i apachernas läger?»

»Huru, min broder, detta säger du mig först nu?»

»Jag ville ej oroa dig, dyra syster, jag ville icke störa din fred här på ön genom ett hopp, som likväl aldrig skulle kunna gå i fullbordan. Men nu skall jag tala om för dig att Hellmuth af Lichtenfels följt ditt spår ända till apachlägret, och att han sökt dig förgäfvets där.»

»Och hvad — hvad blef det då af honom?»

»Det vet jag icke», svarade Adrian, »apacherna blefvo slagna, unionssoldaterna föllo in i lägret — Hellmuth hade kallat dem dit, men hvad det blef af prinsen, det vet jag icke.»

Heta tårar strömmade ur Käthchens ögon.

Vulkanens utbrott tilltog hvarje ögonblick i häftighet. Adrian kunde tydligt se, huru lavaströmmen utgöt sig öfver ön åt det håll, hvarest »Manitus tält» reste sig. Det var förfärligt att höra det fräsande ljud, med hvilket den glödande lavan flöt ut i vattnet. Där borta utkämpades mellan elden och vattnet en förfärlig strid, som dock tills vidare afgjordes till vattnets förmån, ty detta slukade de ofantliga lavamassorna, som vulkanen utsände.

»Det är möjligt», sade Adrian, som ville försöka trösta Käthchen, »att just vulkanens utbrott räddar oss. Kanske har den underjordiska naturkraften på detta sätt skaffat sig en ventil, genom hvilken den kan rasa ut, det är å andra sidan möjligt att rämnan, som vulkanen slagit i ön, vidgar sig, och i så fall måste vi förstås vara beredda på det värsta.»

En timme förflöt, och ännu visste syskonen icke, huru deras öde skulle komma att gestalta sig. Vulkanen tycktes öka i kraft, sjön var upplyst på långt håll, så att man tydligt kunde urskilja stranden midt emot. Småningom blef det lifligt vid kusten. Alla djur, som funnos på ön, flydde förfärade för elden och sökte räddning i närheten af vattnet. Stolta hjortar, vildsvin, getter, hela svärmar af fåglar, alla flydde till stranden och hade alldeles förlorat sin skygghet för människorna. De stirrade på dem med stora, frågande ögon, liksom för att bedja dem om råd, hvad de skulle taga sig till i denna förfärliga belägenhet.

Adrian antog att klockan var tolf på natten och hoppades att situationen skulle blifva bättre framemot morgonen. Men därvidlag misstog han sig.

»Jag är förlorad, förlorad», stönade Adrian.

Plötsligt — vid ett-tiden — ljöd ett förfärligt brak, ett åskslag tycktes skaka både himlen och jorden, sjöns vågor tycktes resa sig ända upp i molnen, och därpå — kände syskonen något besynnerligt.

Ön hade rämnat.

Vulkanens verksamhet hade slitit den midt itu, och nu summo de enskilda delarne omkring på sjön.

Adrian och Käthchen hade i det afgörande ögonblicket hakat sig fast vid palmen, de höllo hvarandra omslingrade och trodde förstås att de i nästa ögonblick skulle sjunka ned på sjöns djup.

Vågorna gingo förfärligt högt, och den del af ön, på hvilken syskonen befunno sig, vacklade betänkligt af och an. Därtill rådde nu djupt mörker, ovädret var slut, det blixtrade ej mer, och samtidigt slocknade vulkanen.

»Vår vackra, härliga ö», ropade Käthchen klagande, »nu är den förstörd, och all dess paradisiska skönhet har försvunnit.»

»Tänk icke nu på ön», sade Adrian sakta, »låt om oss bereda oss på att dö, ty det kan vara slut med oss när som helst. Det är icke möjligt att ön kan bära oss en längre tid, ty fastän den tydligen är bildad af koraller — i annat fall skulle den icke alls kunna flyta — kan dock detta tillstånd omöjligt fortfara.»

Men sjön fortfor att flyta den ena timmen förflöt efter den andra, och syskonen lefde ännu.

Käthchen hade lagt sig vid palmens fot, hon sof förstås icke, men hon blundade i alla fall. Mörkret plågade dem mest, ty de visste icke ens, hvarest de befunno sig, och kände endast att ön ännu dref på vågorna.

Plötsligt tycktes den ligga stilla, den hade med en väldig stöt fastnat vid ett eller annat; skakningen var så våldsam att Adrian slungades till marken.

Återigen förflöto två kvalfulla timmar, då grydde äntligen dagen i öster, och snart bröt solen genom molnen och belyste sjön med sina gyllene strålar.

I detsamma utstötte Kätchen ett glädjeskri.

»Broder», ropade hon, »vi äro räddade — se dig omkring, urskogens jättar äro oss så nära att vi endast behöfva gå några steg för att nå dem. Den simmande ön har burit oss till den efterlängtdade stranden, och ligger nu förankrad som en flotte vid fasta landet.»

De sällas jaktmarker syntes ej mera till.

Den härliga ön, hvarest Adrian och Kätchen vistats, hade blifvit förstörd genom vulkanens utbrott, alla de öfriga delarne hade sjunkit, endast den, på hvilken sydkonen befunno sig, hade liksom genom ett under förts öfver till kontinenten.

»Ja, nu äro vi räddade», ropade Adrian och tårar af rörelse runno utför hans bleka kinder. »Gud har i sanning gjort ett under, och jag förstår den vink han gifvit mig. Gud har velat göra det möjligt för mig att godtgöra hvad jag brutit, att förändra och bättra mitt lif och hålla dem skadeslösa, från hvilka jag röfvat. Därför lät han mig finna guldådern, därför förde han mig till den ensamma ön och lät mig genomleva tre förfärliga dygn, där jag stod fastbunden vid palmen, alltsammans på det att jag måtte lära känna hans makt, och i samma syfte förde han mig nu hit. Nå väl, Kätchen, lät oss då lyda Guds vink, lät oss försöka uppnå Pacificbanan — må Gud leda våra steg!»

»Framför allt, min broder», ropade Kätchen, »vilja vi tacka Gud för vår underbara räddning, må den bön, vi nu bedja vara vår sista handling på den lilla fläck jord, som ännu återstår af vårt förlorade paradis.»

Sedan de uppsändt ett varmt tack till Gud, grep Kätchen Adrians händer, såg honom rakt i ögonen och sade:

»Nu, Adrian, tror jag på dig. Denna natt var en pröfning för dig — du bestod profvet. Du lämnar denna ö som en annan människa.»

»Ja, Kätchen, det svär jag. Jag är ej mer Adrian

von Tangern, den fruktade röfvaren, furstendömets gissel och Varulvfen från Paris — nej, jag är botgöraren Adrian, som sådan återvänder jag till världen. Jag skall försöka försona mig med människorna, må Gud gifva mig kraft därtill. Och kom nu syster, låtom oss lämna vår kära ö — det måste vara.»

Och Käthchen lutade sig ned och plockade en blomma som ett sista minne af den sköna ön. Det var en hvit-sippa. Därpå lämnade syskonen sin flytande ö och beträdde fasta landet samt vandrade modigt och för-tröstande på Gud in i urskogen!

SEXTIOFJÄRDE KAPITLET.

I urskogen.

Men huru anträdde de sin vandring!

De saknade allt.

De hade inga lifsmedel, inga vapen, icke ens alla sina kläder, ty då ovädret skrämt upp dem på natten, hade de endast hunnit kläda sig till hälften.

Nå, tills vidare behöfde de ju ej frukta att möta några människor, tvärtom, det måste tyvärr dröja flera dagar, och som det var ofantligt varmt, saknade de icke de felande klädesplaggen.

Värst var ju bristen på vapen, ty den, som beger sig in i urskogen, måste vara beredd på att möta vild-djur, och Adrian och Käthchen hade endast en fickknif och en käpp, som de brutit från det första, bästa trädet.

Lyckligtvis träffade de, ännu medan de följde stranden, på en källa, vid hvilken de kunde släcka sin brännande törst. Därpå började de sin vandring i urskogens djupa skugga.

Snart sågo de emellertid att det ej var så lätt, som de tänkt sig att tränga genom den amerikanska urskogen, och ofta måste Adrian arbeta ihärdigt med sin knif för att bana väg för sig och systemen. De vandrade hela dagen, och då mörkret bröt in, togo de sin tillflykt bland grenarne på en stenek, de vågade ej tillbringa

natten på marken af fruktan för vilddjur, och verkligen hörde de under nattens lopp upprepade gånger ett rytande, som väckte deras förfäran, ty de visste alldeles säkert att det härrörde från grisslibjörnen, den i vilda Västern ofta förekommande grå björnen, som är ett af jordens farligaste rofdjur.

Käthchen tackade sin Gud, då det åter blef morgon, och rofdjurens rytanden och nattfåglarnas skrik förstumrades. Syskonen klättrade ned från trädet, och nu gällde det att förskaffa sig frukost, men därvidlag voro goda råd dyra, ty hur mycket de än letade, hittade de ej annat än stenekar, lärkträd och lönnar, som ej bära några ätbara frukter. De gladdo sig därför, då de på marken hittade en stor mängd blåbär, och då de en halftimme senare upptäckte en källa, drucko de sig otörstiga vid denna.

Nu kunde de åter härda ut en stund. På middagen hittade Adrian ett fågelbo och tog ut de däri befintliga äggen, dessutom konstruerade han med stor möda en slunga och höll nu flitigt utkik, om han ej skulle kunna upptäcka ett eller annat villebråd, som de visserligen skulle nödgas äta i okokt tillstånd, ty någon eld hade de ju icke.

Men den dagen fingo de ej tag i någon stek; det vimlade visserligen af fåglar i skogen, men dessa uppehöll sig ständigt i toppen af träden, och dit räckte icke Adrians slunga.

Svårt var det för Adrian att hålla en bestämd kurs i skogen, han måste ständigt vandra mot norr, om han ville nå fram till Pacificbanan. Han rättade sig om dagen efter solen och om natten efter polstjärnan, men äfven den andra dagen förflöt, utan att den efterlängade järnvägen visade sig. Tredje dagen kom, och då fanns det ej mer några sulor i Käthchens skor. Den olyckliga flickan gick nu nästan barfota. Äfven denna

dag förflöt och den fjärde, och syskonen voro ännu ej vid målet.

De hade lefvat enbart af bär och örter och för-
måde knappast släpa sig fram.

»Adrian», sade Kätchen och lutade sig alldeles ut-
mattad mot brodern, »jag känner att jag endast faller
dig till last, låt mig ligga kvar här och gå ensam vidare,
hvem vet, du kan kanske se Pacificbanan redan om
några timmar.

Men det ville Adrian ej höra talas om, han stödde
Kätchen, och åter gick det framåt. Det förfärligaste
för dem var likväl nätterna. Hittills hade de visser-
ligen blifvit förskonade för öfverfall af några rofdjur,
men skulle detta äfven framdeles blifva fallet.

»Vi ha gått vilse», sade Adrian, då de på femte
dagens middag hvilade vid en källa och knappast för-
måde resa sig, »jag måste bekänna att jag tror mig
hafva fört dig på orätt väg.»

»Gör dig inga förebråelser, Adrian», sade Kätchen,
»det var ju jag, som öfvertalade dig till denna vandring
genom urskogen. Men jag tror i öfrigt icke att vi skola
dö här, ty om Gud beslutit vår undergång, hvarför
skulle han då på ett så underbart sätt hafva fört oss
bort från ön?»

En halftimme senare hittade syskonen vild honung,
som föreföll dem som en kostlig delikatess, dessutom
dödade Adrian under dagens lopp en skogsdufva. De
kunde visserligen icke äta den med ens, men Kätchen
plockade den och tog ut inälfvorna, och därpå satte de
den på en spetsig käpp och togo den med sig. Då nu
solens strålar föllo på den, blef den småningom mör,
och nästa dag, den sjätte förtärde de dufvan, som skulle
hafva smakat dem utmärkt, om de blott hade haft några
saltkorn.

Den kvällen kände sig Kätchen så svag att hon
förklarade sig ej kunna gå längre. Men Adrian slog

armen kring hennes midja och drog henne med sig. Han hade nämligen gjort en upptäckt, som lät honom hoppas att de ej kunde vara mycket långt borta från sitt mål.

Han hade midt i urskogen hittat — en järnvägsbiljett. Som de nu icke alls kunde upptäcka några skenor, kunde Adrian endast antaga att biljetten af någon passagerare kastats ut genom kupéfönstret och därpå förts vidare af en eller annan större fågel. Han hade dessutom klart för sig att han icke slagit in på raka vägen till norr utan att han vandrat i en diagonal, som dock i alla fall löpte från söder till norr.

Natten bröt in, den var ovanligt mörk, ingen stjärna lyste på himlen, som var betäckt med tunga moln.

»Jag kan icke mer», klagade Käthchen, »jag måste ligga kvar här, jag kan icke ens stiga upp i ett träd.»

»Tänk på rofdjuren, Käthchen.»

»Må de komma och döda mig, så mycket bättre, då undgår jag åtminstone ännu flera lidanden.»

»Är det då ditt allvar att du vill ligga kvar här?»

»Ja, det är mitt allvar, emedan jag icke kan annat.»

»Nå, då skall jag åtminstone försöka skaffa dig en god lägerplats», ropade Adrian. »Stanna här, medan jag går en liten bit längre, jag kan kanske medföra goda nyheter.»

»Gå, Adrian, vi äro ju i alla fall förlorade.»

Adrian tryckte Käthchens hand och gaf sig i väg. Han gick framåt i rak linie och lade noga märke till vägen för att sedan vara i stånd att återfinna Käthchen.

På detta sätt vandrade han omkring en halftimme. Han förmådde knappast hålla sig upprätt, på sju dagar hade han ej fått ett ordentligt mål, hans fötter blödde, och det började gå rundt för honom.

O, min Gud, hvad skulle det blifva af Käthchen, om han ej kom åter? Han beslöt att genast vända om, men knappt hade han släpat sig hundra steg tillbaka,

förrän han snafvade och föll till marken. Han för-
måde ej åter resa sig, han kämpade med en vanmakt.

»O, min Gud, så hjälp mig då», bad han, »visa mig
att du icke alldeles öfvergifvit mig. Du läser i mitt
hjärta att jag ångrar, och att jag svurit att blifva en
annan människa, hjälp mig då i min nöd, så att jag
må kunna gå vidare på den väg jag beträdd.»

Men allt tycktes vara förgäfvets, hjälpen kom icke.
I sin förtviflan grep han framför sig i jorden med båda
händerna — då utstötte han ett skri af glad öfverrask-
ning, ty han hade vidrört någonting fast och kallt, och
då han nu åter sträckte fram handen och lät den glida
längs med den kalla fasta kroppen, konstaterade han
att den sträckte sig alltjämt vidare åt det håll, hvarest
Käthchen befann sig.

Då höjde han båda händerna mot himlen och ro-
pade i största upphetsning:

»Jag tackar dig, min Gud, du har hört min bön
och gifvit mig ett tecken att du finner behag i min
ånger. Du har låtit mig hitta det, som jag sökt så
längtansfullt — Pacificbanans skenor.»

Nu gällde det att vända åter till Käthchen, och
därpå behöfdes endast en sista ansträngning, kanske en
half dags vandring, då skulle de nog träffa på ett vak-
tarhus.

För att ej åter komma bort från skenorna kröp han
framåt i stället för att gå, i det han ständigt lät en
af järnvägsskenorna glida genom sina händer. Men
efter en stund gick månen upp, nu behöfde han ej krypa
utan kunde gå upprätt, och kunde dock tydligt se att
han ständigt följde skenorna.

Han hade gått en halftimme, då stannade han plöts-
ligt och lät blicken glida utmed vägen. Ha, där låg ju
hans syster Käthchen midt emellan skenorna. Hon hade
alltså sjunkit till marken där utan att hvarken han eller
hon sett att de redan hunnit målet för sina bemödanden

Där låg hon nu belyst af månskenet, och bredvid järnvägen susade det i träden, urskogens jättar sjöngo en vaggvisa för Käthchen.

Då — var det ännu vinden, som kom träden att susa — nej, nej, det var ett annat buller — det lät helt annorlunda, det brusade och dånade och kom alltjämt närmare. Marken tycktes skälfva, på hvilken Adrian stod, och nu blixtrade det till bakom träden, där dök två väldiga, gula ögon fram i mörkret — ha, det var tåget — Pacificbanans tåg, som brusade fram med förfärlig hastighet.

Adrian stod ett ögonblick liksom förlamad, som ett jättestort spöke dök lokomotivet fram omkring två hundra meter från honom, och mellan honom och tåget låg — han tyckte sig skola blifva vansinnig vid tanken — hans syster, hans älskade syster, tvärsöfver skenorna.

Hon var dödens offer, det var utom allt tvifvel, ty huru skulle det vara möjligt att ännu rädda henne, då tåget for fram med en sådan hastighet att Adrian redan kände lufttrycket från lokomotivet och vagnarne, i det de genomskuro luften.

»Käthchen», skrek han, »vakna, Käthchen, fördärfvet nalkas!»

Och med dessa ord rusade han framåt snarlik en drucken, ej mer mäktig sina sinnen. Hans rop förmodade dock ej väcka Käthchen, den olyckliga sof alltför godt efter de senaste dagarnes ansträngningar.

»Käthchen», skrek Adrian än en gång, »vakna — tåget kommer!»

En gäll hvissling afbröt urskogens tystnad. Kolsvart höjde sig röken från lokomotivets skorsten, och ett helt eldregn utgöt sig öfver trädens grenar. Men tåget stannade icke, som Adrian redan hoppats, hur skulle det dessutom varit möjligt att vid denna våldsamma hastighet få det att stanna på en så kort distans — tvärtom, det tycktes fördubbla farten, alltjämt närmare kommo

vidundrets glödande ögon, och nu — Adrian sprang med stora skutt, snarlik ett vilddjur fram till Käthchen.

Nu lutade han sig ned, lyfte upp systemen med båda armarne och kastade henne åt sidan utan att ens se, hvar hon föll.

Tätt framför honom dök vidundret fram, Adrian bredde ut armarne, liksom om han ville rygga tillbaka — då —

Ett förfärligt skri ljöd genom urskogen, lokomotivet hade kastat Adrian till marken och gnisslande, rasslande, stönande och pustande gled Pacificbanans stora express-tåg fram öfver den olyckliges kropp.

Tre gälla hvisslingar — järnverket i vaggonerna stönade — tåget stod stilla — stannade midt i urskogen och inunder det låg röfvaren Adrian — som död.

SEXTIOFEMTE KAPITLET.

Pacificbanans expresståg.

Vagnsfönstren släpptes ned, de förskräckta passagerarne stucko ut hufvudena och från den ena vagnen till den andra hördes ropen:

»För Guds skull, hvad har händt? Ha vi urspåret?»

Lokomotivföraren och eldaren hade redan hoppat ned från maskinen, eldaren bar en lykta, medelst hvilken han undersökte skenorna. Äfven de tåget åtföljande konduktörerna hade hoppat af.

»En människa har tydligen kommit under vagnarna», ropade lokomotivföraren, fast mera i vresig än beklagande ton, emedan han fruktade ett betydligt förse-
nande. Han erhöll nämligen en premie för hvarje fem minuter, som han förde tåget till målet före den utsatta tiden, emedan Pacificbolaget på det sättet hoppades spara in kol, »sannolikt återigen en sådan där usling till indian. De röda bestarne vilja ännu icke tro på att de ej kunna motstå våra lokomotiv; de tro sig kunna hejda eldhästen, som de kalla maskinen, genom att sträcka ut armarne. Hallå, gossar, lys inunder hjulen, låt oss se, om det finns någon där.»

»Jag såg tydligt en människa stå med utbredda armar på skenorna, just som vi körde lös på honom», sade eldaren till lokomotivföraren.

»Den vanliga åtbörden», mumlade lokomotivföraren, »som alla göra, när de köras öfver. Det dumaste en människa kan göra, ty det är aldrig för sent att springa åt sidan, men olyckan är att människan blir liksom förlamad, när hon ser maskinen komma frambrusande. Goddam, det är vi, som få lida därunder, när det faller ett dumhufvud in att ställa sig framför lokomotivet. Det är kanske återigen en själfspilling, som ej vetat någon annan utväg.»

»Här ligger en man», sade en af konduktörerna och pekade på bagagevagnens hjul.

Äfven passagerarne hade under tiden lämnat vagnarne, och midt i urskogens ensamhet uppstod nu lif och rörelse. Passagerarne sprungo af och an, alla frågade, ville se ville höra, det föreföll ju dock nästan otroligt att en människa skulle kunna råka i kollision med lokomotivet här midt i ödemarken.

»Han lefver ännu», ropade konduktören, som hade gjort den förfärliga upptäckten.

»Hallå, lokomotivförare, ni måste låta tåget backa.»

»Det fattades bara», brummade lokomotivföraren, »sju minuter ha redan gått förlorade, jag slipper väl knappast med en kvart. *Come on, boy!*» Detta rop gällde eldaren, »vi måste skjuta tåget tillbaka.»

Lokomotivföraren och eldaren bestego åter maskinen och passagerarne uppmanades att träda tillbaka, därpå ljöd en ny hvissling genom natten och låget rörde sig långsamt bakåt.

Bland passagerarne befann sig äfven en smärt herre i en lång resrock. Hans ansikte var utomordentligt sympatiskt men var prägladt af sorg och lidande. I detta ögonblick röjde det dessutom djup medömkan.

Herrn i resrocken vände sig mot en dam, som bar en elegant, pälsbrämad kappa och ett tunnt flor för ansiktet.

»Vi äro kamrater i lidandet», sade herrn i resrocken,

»men jag tror vi ha orsak att tacka Gud att vi ej råkat ut för en värre olycka.»

»Ni reser första gången på Pacificbanan», sade damen lugnt, »annars skulle detta äfventyr icke förvåna er. När man bereser den stora kontinenten», fortfor hon därpå med en särdeles välljudande röst, »det vill säga, när man reser från väster till öster eller tvärt om, som vi nu göra, måste man alltid vara beredd på dylika intermezzon.»

»Intermezzon», ropade herrn nästan förebrående, »jag kan icke kalla det ett intermezzo, när det är fråga om ett människolif, ty jag hörde att en man kommit inunder hjulen, och man är sysselsatt med att draga fram den olycklige, som dock sannolikt är död.»

»Ni är icke amerikanare, min herre», sade damen med en lätt anstrykning af ironi.

»Nej, min fru, jag är fransman.»

»Jaså, fransman. Om ni vore amerikanare skulle ni icke taxera ett människolif så högt, här i Amerika är det ingen dyrbar artikel. Hvar och en sörjer för sin egen säkerhet, om någon faller, går man helt kallt förbi honom helst så fort som möjligt för att icke försumma sina affärer, af hvilka man ju alltid har en hel mängd i hufvudet.»

»Denna uppfattning af människans värde finner jag afskyvärd», svarade herrn i resrocken, »och jag tror att ni, min fru, delar denna min åsikt.»

»Ja visst, så mycket mer som jag ej heller är amerikanska.»

»Reser ni till San Francisco, min fru?»

»Ja, till Västerens pärla, där bor jag. Min man är direktör vid Kaliforniabanken, kanske ni känner honom till namnet, han heter Brady.»

»Jag har redan hört det, min fru, och det uttalades alltjämt med en viss vördnad. Om jag icke missar mig, är Thomas Brady en af San Franciscos rikaste

och mest ansedda män. Men tillåt nu äfven mig att presentera mig», fortfor den unge mannen, »jag är markis Armand de Turenne, och San Francisco är äfvenledes målet för min resa.»

»Ert namn är naturligtvis ej heller främmande för mig», svarade fru Brady, »så mycket mer, som jag har bott i Paris några år. Där lärde jag äfven känna min make, vi ha endast bott i San Francisco ett år. Jag kommer nu från New York, hvarest jag har vistats några veckor hos släktingar till min man. I öfrigt skall det glädja mig ofantligt, om ni vill göra mig den äran att besöka mig i San Francisco, ni finner hela stadens societet i våra salonger.»

»Jag tackar för inbjudningen, min fru», sade Armand de Turenne, »och skall icke underlåta att göra er och er herr gemål min uppvaktning. Men tillåt nu att jag förfrågar mig om den olycklige, jag skulle åtminstone vilja veta, om döden inträdt ögonblickligen. Jag skulle nästan vilja önska det, ty hvad kan en människas, som blifvit öfverkörd af ett järnvägståg, väl hoppas af lifvet?»

»Icke mycket», svarade fru Brady, »men jag följer med er, herr markis. Om den olycklige ännu lefver, kan man kanske hjälpa honom med en penninggåfva, så att han åtminstone kan få god vård i San Francisco.»

Nästan alla passagerarne stodo omkring den för-olyckade.

»Lefver han ännu», frågade markisen.

»Ja», svarade eldaren, »men jag fruktar att han förlorat båda benen.»

»Båda benen», utbrast Armand djupt skakad, »det är ju en gränslös olycka.»

»Ja, jag skulle då hellre vilja vara död än nödgas sakna båda benen. Till råga på olyckan finns det ingen läkare på tåget, som skulle kunna anlägga ett förband.»

»Är det endast fråga om den saken», ropade markisen, »då kan jag kanske åtaga mig att göra det. Jag har genomgått en samarilkurs och lärt mig att förbinda sår, om jag blott kan få hvad som behöfs till förbandet.»

»Sådant finns det godt om», sade lokomotivföraren, »om herrn verkligen kan hjälpa den sårade, skall jag genast låta bära honom till en kupé, så att herrn kan förbinda honom på vägen.»

»Det blir allt det bästa, men först måste vi försöka stanna blödningen. Jag skall genast taga i tu därmed för att åtminstone lindra den olyckliges plågor.»

»Och jag skall hjälpa er», sade fru Brady beslutamt, »ni behöfver i alla fall hjälp, och dessa män äro för hårdhändta för ett sådant arbete.»

»Jag tar med nöje emot er hjälp», sade markisen, »men skola era nerver icke svika er, när ni ser de förfärliga såren?»

»Jag kan behärska mina nerver», svarade den rike bankirens maka i fast ton.

De begåfvo sig nu till den förolyckade, som erbjöd en hemsk anblick. Båda benen hade skurits af ofvanför knäna, men mannen tycktes ändå lefva, ty hans bröst höjde och sänkte sig under svaga andedrag.

Ögonen voro tillslutna och ansiktet var så blekt, att man skulle kunnat tro sig stå framför ett lik.

»Hit med lyktan», ropade Armand de Turenne, »jag måste framför allt ha ljus till mitt arbete.»

Eldaren och två konduktörer kommo med sina lyktor. Men knappt hade fru Brady kastat en blick på den sårades drag, förrän hon ryggade tillbaka och därpå hastigt drog floret för ansiktet. Hon skälfde i alla lemmar och höll på att gripas af en vanmakt.

»Era nerver tyckas dock ej vara så starka, som ni trott, fru Brady», sade markisen, »drag ni er hellre tillbaka till er kupé, ty här behöfs fasthet och kallblodighet.»

Vulkanen tycktes hafva fått ökad kraft.

»Nej, nej, jag går icke», ropade fru Brady, »låt mig stanna, jag skall och vill hjälpa er. O, den olycklige, han blir en krympling för hela lifvet! Vet man icke hvem han är och huru han kommit hit?»

»En krympling blir han, förstås», svarade Turenne med låg röst, »men man kan äfven lefva utan ben. Men hvad är detta, ur den olyckliges ärm flyter blod, store Gud, då ha kanske äfven armarna skurits af.»

Denna nya upptäckt skakade de kringstående djupt.

Under tiden började Armand underbinda såren för att stilla blödningen. Därpå föreslog han att med stor försiktighet bära den olycklige till kupén.

»Det förvånar mig verkligen att han ännu lefver», sade han, »det kan möjligen lyckas att föra honom till San Francisco och där få in honom på ett sjukhus.»

»I det bästa sjukhuset skall han erhålla vård som en konung», ropade fru Brady, »låt mig dra försorg om den saken, markis.»

Snart låg den förolyckade mjukt bäddad i kupén. Fru Brady satt bredvid honom, markis de Turenne stod vid andra sidan och talade med konduktören om att denna kupé måtte reserveras åt den sårade och hans vårdare.

Fru Brady betraktade oafvändt den stackars mannen, som ej mer hade några ben och hvars armar endast hängde vid en tråd och säkert komme att amputeras i San Francisco.

»Stackars man, stackars man», hviskade hon, och då Armand nu vände sig bort för att draga ihop gardinerna, lutade hon sig ned öfver den sårade och hviskade:

»Adrian, Adrian, är det du?»

Då var det liksom om detta namn väckte den olycklige ur medvetlösheten, han spratt till, slog långsamt upp ögonen och hviskade, i det han stirrade på fru Brady:

»Hvilken dröm! Leonore, mitt lifs sköna demon.»

Därpå tillslöt han ögonen och låg liksom om han vore död. Då Armand nu närmade sig, talade fru Brady om för honom att den sjuke nyss hviskat några ord.

»Förstod ni orden?»

»Nej», svarade fru Brady.

Plötsligt lyfte Adrian litet på hufvudet och sade med hes röst:

»Käthchen, min syster, sök henne bredvid skenorna, rädda henne för Guds skull. Käthchen, Käthchen!»

»Hvad vill detta säga», ropade markisen bestört, »skulle det här i ödemarken finnas ännu en människa, som kanske äfven legat på skenorna, då tåget kom brusande. Uttalade han icke namnet Käthchen?»

»Jo visst», sade fru Brady, »han talade om sin syster Käthchen.»

Lokomotivföraren och eldaren stodo redan åter på maskinen, redo att sätta den i gång, då Armand de Turrenne dök upp bredvid lokomotivet.

»För Guds skull stanna», ropade markisen, »ni får icke fara vidare.»

»Jag har redan förlorat tjugufem minuter, en förlust, som jag icke alls kan taga igen.»

»Men det gäller ett andra människolif. Den förolyckade hade en följeslagerska», sade markisen, »hon måste ligga i gräset bredvid skenorna, jag skall söka rätt på henne.»

»Gör mig ondt, sir», svarade lokomotivföraren, »jag kan icke förlora en enda minut. Jag kommer i alla fall mycket för sent till San Francisco, och hvad skola mina förmän säga?»

»Hvad de skola säga? De skola ursäkta er och berömma er!»

»Jo, jag tackar! Nej, sir, de skola kalla mig en dumbom, emedan jag för ett människolifs skull kom-

mer tjugufem minuter för sent. På två år har express-tåget aldrig kommit till stationen fem minuter försenadt, skulle då jag taga den skammen på mig? Dessutom förlorar jag åtskilliga dollars, ty de tjugufem minuternas försenande drages af på min lön.»

»Hur mycket förlorar ni», frågade Armand.

»Den förlust jag lidit till detta ögonblick uppgår till fem dollars, och hvarje minuts ytterligare dröjsmål kommer att kosta mig en dollar.»

»Nå väl, jag skall betala er hundra dollars för den tid, som ni redan förlorat, och fem dollars för hvarje minut, som ni ännu förlorar genom mitt förvållande.»

«Well», sade lokomotivföraren, »det tyckes mig vara en affär. Jag skulle önska att ni såge er tvungen att göra ett längre uppehåll här, sir.»

Med dessa ord slog sig mannen helt lugnt ned på en liten stol, som han hade i maskinen, drog fram en liten pipa, stoppade den och började röka. Men Armand drog fram sin plånbok, tog ut en hundradollarssedel och kastade den åt lokomotivföraren.

»Kom nu med», sade han därpå till eldaren, »och hjälp mig att söka, äfven ni skall bli rikligen belönad för er möda.»

Eldaren följde honom med stor beredvillighet och letade långs med banan.

»Där borta», ropade han plötsligt, »ligger sannerligen en mänsklig gestalt.»

Markisen rusade fram till stället; där låg verkligen en skenbart liflös gestalt, den olycklige mannen hade alltså talat sanning, han hade ej varit ensam vid katastrofen.

»Håll lyktan litet lägre», befalldes Armand, i det han själf knäböjde bredvid den medvetlösa, »ha, det är en kvinna, en ung kvinna, hon måtte väl aldrig vara död — nej, nej, jag känner att hjärtat slår. Låt ljusskenet

falla på hennes ansikte, eldare, kanske det kan väcka henne.»

Eldaren sänkte lyktan. Då ljöd ett skri från Armands läppar.

»Käthchen», ropade han och lyfte försiktigt upp den vanmäktiga, »Käthchen Schneider — o, Gud i himmeln, är det möjligt att jag här möter denna flicka, som genom mig lidit så mycket? Ja, ja, det är hennes drag — det är bedragerskan Cypriennes drag men förklarade af en ängels mildhet! Kom hit, eldare», ropade han till denne, som sannolikt trodde att främlingen blifvit tokig, »hjälp mig att bära den olyckliga till tåget.»

Eldaren gjorde sig dock ingen brådska, han visste nog att han gjorde lokomotivföraren en tjänst genom att dröja, och Armand höll på att förgås af otålighet, men slutligen måste mannen likväl bekväma sig att tillsammans med markisen bära Käthchen till kupén.

»Så där», sade markisen, »nu kunna vi fara vidare.» Det var i själfva verket hög tid, ty passagerarne på tåget började blifva otåliga.

Armand stod lutad öfver Käthchen och berättade i all korthet för fru Brady, huru han hittat den unga flickan. Då stack lokomotivföraren in hufvudet genom dörren och ropade:

»Sir, på det att inga differenser må uppstå mellan oss, det var nio minuter.»

»Mycket riktigt», svarade Armand förtretad, »kör bara.»

»Och det blir tio minuter, innan jag kommer tillbaka till lokomotivet; det blir femtio dollars. Vi göra upp räkningen i San Francisco.»

Armand sände honom en förargad blick. Dessa amerikanares snålhet gick då öfver alla gränser! Fru Brady betraktade Käthchens älskliga anlete med en blandning af förvåning och medlidande. Hon mindes tydligt att hon sett detta ansikte en gång förut, men

när och hvar? Hon anade icke att det var samma flicka, som hon en gång lärt sig hata i samma ögonblick som hon lärde känna henne. Ty våra läsare veta redan att fru Brady ej var någon annan än den vackra Leonore von Brühl, förr i världen statsministerns i Lichtenfels von Brühls maka.

SEXTIOSJETTE KAPITLET.

Från armod till rikedom.

Vi lämnade Leonore i det kritiska ögonblick, då hon, sedan hon öfvergifvit Adrian på hotellet i Havre, af honom beröfvats alla existensmedel, och alldeles utblottad anlände till Paris.

Hon ägde emellertid sin skönhet, och den gällde i Paris mycket mer än guld. I första ögonblicket var hon likväl förtviflad och föll i vanmakt på stationen. Då hon vaknade till medvetande, grät hon bittra tårar och väckte därigenom de kringståendes medlidande. Bland dem befann sig en äldre, välklädd herre, som närmade sig vördnadsfullt och frågade henne om orsaken till hennes sorg. Leonore sade honom naturligtvis icke sanningen, hon berättade i stället en liten saga för honom.

»O Gud, min herre», snyftade hon, »jag är så gräns- löst olycklig! Tänk er, jag var gift med en tysk köp- man, som stod i begrepp att emigrera till Amerika, eme- dan vi förlorat allt hvad vi ägde. Sedan denna olycka drabbat min man, var han emellertid mycket tystlåten och inbunden, all glädje i lifvet tycktes hafva vikit från honom. Jag försökte trösta honom efter bästa förmåga, sade till honom att vi väl nog skulle kunna skapa oss en ny existens i Amerika — hvarför skulle vi icke åter kunna komma oss upp genom flit och ärligt arbete?»

»Mycket sant», sade den gamle herrn, »jag har själf varit i Amerika och fick knoga duktigt där borta, men efter tjugu år kunde jag i alla fall vända åter till Frankrike och lefva på mina räntor. Men fortsätt, min kära fru, och gråt icke, Gud öfverger icke de sina. I öfrigt föreslår jag att vi gå in på restauranten och få oss litet frukost — enligt hvad jag förstått har ni rest hela natten.»

Leonore började inse att hon träffat en man, som skulle kunna hjälpa henne ur den bittraste nöden. Den gamle hvithåriga herrn såg ej heller ut, som om han skulle begära någon lön för sin älskvärdhet.

»Tag min arm, min fru», sade han, »men på det att ni strax må veta med hvem ni har att göra — mitt namn är Costenoble, rentier och husägare i Paris — nu får ni nog genast litet mer förtroende för mig, eller hur? Nå, hur heter ni själf?»

»Leonore Brühl, min herre.»

»Nå, min ärade fru, nu gå vi in i restauranten och där berättar ni vidare. Tillåter ni att jag tänder en cigarr?»

»Med nöje.» Därpå fortfor Leonore:

»Min man och jag anlände till Havre och ämnade därifrån fara till Amerika med 'Gascogne'. Vi lade oss tidigt, men midt i natten vaknade jag uppskrämd genom en elak dröm, jag ropade på min man — han svarade icke — jag var ensam i rummet. Jag insåg genast att den olycklige beröfvat sig lifvet och trodde först att han kastat sig ut genom fönstret, men det var stängdt. Jag klädde mig alltså, skyndade nedför trappan och erfor af portieren att min man gått ut under föregifvande af att han skulle hämta något på apoteket. Jag skyndade ut för den väg, som ledde till hafvet, och på stranden mötte jag två fiskare, som talade om för mig att de sett en man, hvars yltre motsvarade min beskrifning. Då jag nu skred vidare, såg jag ett upplopp på stranden och

erfor att en man kastat sig i sjön och ej åter kommit upp. Jag lät dragga efter honom, men förgäfves, och jag måste lämna Havre med det medvetandet att jag förlorat det käraste jag ägde.»

»Ni är alltså änka», mumlade Costenoble, »ja, ja, det är mycket sorgligt! Jag själf är änkling för tredje gången. Nu ämnar ni väl alltså återvända till Tyskland till era föräldrar?»

»Jag har inga föräldrar och inga anhöriga heller.»

»Det var visserligen ledsamt», sade rentieren, »och, förlåt mig min fråga, kanske ej heller några pengar?»

»Ni har gissat det, min herre», snyftade Leonore, »ty kan ni tänka er de sista två tusen francs, som vi räddat undan bankrutten, tog min man med sig i sin våta graf.»

»Vet ni, det var verkligen oförlåtligt, men gråt icke, kära lilla frun, tro mig, Gud drar nog försorg om att ingen går under.»

»O, min herre, jag beklagar ju blott min stackars mans öde», ropade Leonore. »Jag reder mig nog, ty jag är skicklig i finare handarbeten och kan äfven sköta en plats som husfru.»

»Vet ni, min lilla vän», ropade herr Costenoble, »nu börjar jag verkligen tro att icke slumpen utan Försynen fört oss tillsammans. Nu skall jag tala om för er, hvar för jag befann mig här på stationen. Ser ni, jag är som sagdt, änkling och måste därför alltid ha en hushållerska, som har uppseende med tjänstflickorna och passar på att de ej stjåla alldeles för mycket, ty stjåla göra de alla. Men ser ni, nu har jag under loppet af två år haft sjutton hushållerskor, och om jag skulle tala om för er allt hvad jag gått igenom med dem — nog sagdt, det har varit ett sannt martyrium. Nu hade jag införskrifvit en ny hushållerska, en fru Delchiseur, från Provence, och var här för att hämta henne vid tåget. Men fru Delchiseur kom icke, hon har väl ångrat sig

och vill icke komma till Paris, och nu frågar jag er, om ni vill antaga hennes plats.»

Leonore funderade. Hon hade väl tills vidare ingen annan utväg än att taga emot anbudet, fastän hennes stolthet stegrade sig vid tanken att hon, minister von Brühls firade maka, skulle tjäna hos en gammal rentier, men ett gammalt ordspråk säger »i nödfall äter djävulen flugor», hon slog alltså till, och detta tycktes glädja herr Costenoble ofantligt.

»Ni skall allt få se, min lilla vän», sade han, »att jag icke är svår att göra till lags. Mitt hus är särdeles angenämt och trefligt, och jag är ju egentligen icke så gammal — sextiosju år är väl ingen ålder för en man — jag skulle kanske framdeles kunna besluta mig för att taga en fjärde hustru — ni förstår — det vill säga utan förpliktelse, ty som köpman är jag försiktig. Men kom nu, jag tar en droska, och inom en half timme äro vi hemma, jag bor vid Rue de Rennes.»

Costenoble måste i själfva verket vara en mycket rik man, ty han bebodde en luxuöst inredd våning, höll två jungfrur och en betjänt. De öfriga våningarne i huset hyrde han ut för en stor hyra.

Leonore tillträdde sin nya verksamhet och insåg snart att hon misstagit sig, då hon föreställde sig att ställningen som Costenobles husfru vore förnedrande för henne. Själf behöfde hon icke alls arbeta, endast ordna och disponera och styra om att hvar och en i huset gjorde sin plikt.

Costenoble var verkligen en älskvärd gammal herre, och Leonore uppbjöd hela sin förmåga för att göra honom till lags. Redan efter åtta dagar försäkrade han henne att han tyckte mer om henne än om alla sina sjutton f. d. hushållerskor tillsammans.

»Stanna hos mig, mitt barn», sade han till henne, i det han grep hennes hand och tryckte den, »och vårda gubben så godt ni kan, ni skall icke ångra det. Ni talade om för mig att ni ej hade några anhöriga, ser ni, på samma sätt är det med mig. Det vill säga,

jag har visserligen tre bröder och en syster, men de äro döda för mig. Det har nämligen icke alltid gått så bra för mig som nu, jag är hattmakare till yrket och hade svårt nog att slå mig fram. Äntligen kom jag så långt att jag själf öppnade en bod, men affären gick icke, och jag måste åter stänga boden. Då var jag fattig som en kyrkrätta, och då tyckte jag att syskonen borde hafva hjälpt den fattige brodern endast tills jag hunnit skaffa mig en plats, men bröderna förklarade rent ut att de ej kunde offra en centime på mig, jag hade ej behöft etablera mig. Systemn upptog mig visserligen i sitt hus och lät mig sofva på vinden, hvarest det var mycket kallt, men hon förbittrade mig hvarje matbit med förebråelser. Slutligen tyckte jag det gick för långt och gick min väg. Då tog jag plats som eldare på en Amerikaångare, och innan jag varit tre dagar i New York hade jag arbete och förtjänst. Två år senare satte jag själf upp en hattaffär, och nu hade jag plötsligt tur, som jag saknat i fäderneslandet. Då jag omsider hade förtjänat en vacker förmögenhet och drog mig tillbaka från affären, kände jag plötsligt hemlängtan. Jag återvände alltså till Frankrike, och fastän mina syskon betett sig så illa mot mig, beslöt jag att uppsöka dem och förlåta dem, de skulle kanske ändå öppna sina armar för mig och välkomna mig. Men då tänkte jag på att jag nu var en burgen man, jag ville därför ställa dem på ett litet prof. Då jag kom till Frankrike tog jag in på det förnämsta hotellet i Paris, men därpå tog jag fram mina gamla arbetskläder, som jag gömt till ett minne alla de många åren, iförde mig dem och aflade ett besök hos mina syskon. Ack, min lilla vän, de bestodo icke profvet. Ingen af dem tog vänligt mot den hemkomne brodern, men som jag nu en gång kommit till Paris, beslöt jag att stanna kvar, köpte detta hus, möblerade det efter min smak och — roar mig här så godt jag kan. Men riktigt hemmastadd har jag aldrig känt mig, jag har

ständigt saknat en varelse, för hvilken jag kunde uttala mig. Stanna nu hos mig, kära Leonore, och ni skall se att ni skall bli belåten med mig.»

Och Leonore stannade och vann alltmer gubbens hjärta, fastän han spelade en märkvärdig rol. Gentemot sina vänner lät han påskina att han ägde Leonores fulla ynnest, men gentemot Leonore själf vågade han aldrig uttala det afgörande ordet och var högeligen belåten, om han endast fick trycka en kyss på hennes fingerspetsar.

Ett år och sex månader stannade Leonore hos rentieren, då löstes förhållandet dem emellan på ett be-
dröfligt sätt.

En af f. d. hattmakarens passioner var jakten. Han sköt visserligen aldrig något villebråd, men det oaktadt gick han flitigt på jakt, och nu hade en af hans vänner hjudit honom till sig för att skjuta änder. Då råkade herr Costenoble luta sig för långt ut ur båten, föll i vattnet, kom likväl lyckligt och väl upp igen men var genomvåt. Det dröjde bortåt en timme, innan man kunde få tag i några torra kläder åt honom, och då han kom hem på kvällen, hade han feber och hostade mycket. Sjukdomen utvecklade sig till en lunginflammation, som han visserligen besegrade, men han blef aldrig riktigt frisk efter den.

Leonore vårdade honom med stor tillgifvenhet, ty hon hade verkligen fått gubben kär, och då han nu en afton kände döden närma sig tryckte han hennes hand och somnade därpå utan att åter vakna.

Enligt herr Costenobles önskan öppnades hans testamente redan dagen därpå i närvaro af hans syskon och sjutton brorsöner och brorsdöttrar. Äfven Leonore hade infunnit sig i den stora salen på notariens önskan.

»Vi ha förlorat en god broder», ropade syskonen nu, »vi ha äfven alltid älskat och ärat honom. Han var tyvärr ett original, som höll sig undan och alltför sällan besökte oss.»

»Mina damer och herrar», sade notarien, »jag öppnar nu herr Costenobles testamente, som uppsatts i min närvaro och med min tillhjälp, och som herr Costenoble egenhändigt har underskrifvit i vittnens närvaro.»

»Du, broder», sade den äldste af bröderna, »hvem är det vackra fruntimret, som står där borta i hörnet?»

»Hans hushållerska. Det är allt tur att han icke kommit på den tanken att gifta sig med henne.»

»Herr Costenobles förmögenhet», fortfor notarien, som nu hade öppnat testamentet, »belöper sig till fem hundra tusen francs.»

»Kors för tusan», sade den äldste brodern, »den räkningen är ganska lätt. Vi äro fyra syskon, hvar och en får alltså ett hundra tjugufem tusen francs.»

»Jag testamenterar åt hvar och en af mina syskon, nevöer och niecer», förkunnade notarien, »en summa af fem francs med villkor att de årligen på min dödsdag skola åhöra en själamässa, som skall läsas för mig i Notre-Damekyrkan.»

»Det är gement, det är ett hån», ropade bröderna, »det är —»

»Fullständigt lagligt», sade notarien. »Ni äro arfsberättigade som syskon, men ha ej rätt att bestämma arfvets storlek.»

»Men för tusan, om vi alla bli lurade», skrek den äldste, »hvem är då universalarfvingen?»

»Denna dam», ropade notarien och pekade på Leonore.

Leonore hade rest sig, hon hade blifvit blek som ett lik och närmade sig notarien med vacklande steg.

»För Guds skull, min herre», ropade hon, »gyckla inte, den hädangångne kan omöjligt hafva lämnat efter sig ett sådant testamente, jag var ju icke släkt till honom.»

»Och likväl är det så, min fröken», sade notarien och bugade sig artigt, »jag kan tillägga att herr Coste-

noble mycket väl visste hvad han gjorde. 'Mina syskon', sade han till mig, 'kände mig icke, då det gick mig illa, nu kunna de för sina fem francs köpa sig en bok, ur hvilken de kunna lära sig att umgås med människor.'»

»Vi skola öfverklaga testamentet, vår bror har varit tokig, då han skref det», ropade bröderna, men det hjälpte dem föga. Leonore ärfde förmögenheten och kunde nu åter lefva som en förnäm dam. Hon sålde huset vid Rue de Rennes och hyrde en villa vid Champs Elysées.

Hvad skulle hon nu ej velat ge för att lefva här vid Hellmuths sida, men Hellmuth hade för länge sedan lämnat Paris, och då hon förfrågade sig om honom, erhöll hon den förkrossande underrättelsen att han stode i begrepp att förmåla sig med prinsessan Alexandra af Ryssland.

Då började Leonore föra ett lätt och lustigt lif, som förde henne till de kretsar, som man i Paris kallar halfvärlden. Hon såg sig snart omgifven af rika tillbedjare, och hennes lilla villa blef mötesplatsen för ett sällskap, som visserligen ej var utan fläck, men som ej lämnade något öfrigt att önska i fråga om elegans och rikedom.

På detta sätt försökte hon bedöfva sin smärta öfver sina krossade förhoppningar, och det var hennes enda hopp att hon skulle kunna förstöra sin hälsa, så att hon ej mer skulle behöfva lida.

Bland hennes gäster var äfven amerikanaren, herr Brady. Han var en af San Franciscos rikaste bankirer och vistades endast i Paris för att på ett angenämt sätt göra af med sina pengar. Han blef genast dödligt kär i Leonore och hyste endast den önskan att göra henne till sin hustru. Men Leonore hade beslutit att icke gifta om sig, och detta svar fick då äfven amerikanaren.

»Hvarför», frågade han kort.

»Emedan jag älskar én annan.»

»Well, har jag då förbjudit er att älska en annan,

när ni gifter er med mig», svarade amerikanaren, »jag skall icke hindra er att tänka på honom, ni får blott aldrig glömma, hvad ni är skyldig mitt namn. I öfrigt äger jag en förmögenhet på tjugu millioner dollars, är en af Förenta staternas mest ansedda män och i stånd att uppfylla alla era önskningar. Jag älskar er, Leonore, och skall göra er lycklig.»

Och Leonore slog till. Hon trodde sig på så sätt kunna undvika lifvets stormar, dessutom hade hon till största delen gjort af med den beskedlige hattmakarens halfva million. Hon blef alltså fru Brady och flyttade till San Francisco, och sålunda finna vi henne nu på resa med Pacificbanans expresståg. Där hade hon på ett så förfärligt sätt förts tillsammans med den man, som spelat en så betydande rol i hennes lif. Nu låg Adrian framför henne som en usel krympling, en man, utan armar och ben.

Men Leonore hade äfven träffat en annan på denna resa, Armand de Turenne nämligen, som hon ju kände mycket väl från den tid, då hon var von Brühls maka. Men hon hade aktat sig att ge sig tillkänna för Armand, som minst väntade sig träffa den sköna grefvinnan här. Leonore hade i öfrigt giltiga skäl för att bevara sitt inkognito, ty fru Brady hade icke för den amerikanske bankiren omnämnt sitt första äktenskap, och som en vigsel i Amerika fullbordas utan några papper, hade hon mycket väl kunnat hemlighålla det.

I kupéen rådde djup tystnad, som endast afbröts af den hårdt sårade mannens stönanden. Käthchen låg ännu orörlig på sätet, och Armand de Turenne och Leonore stodo bredvid henne, de hade ännu ej lyckats väcka henne till medvetande.

»Hon är icke död», sade Armand, »men hon har fått en svår nervskakning, och jag tror att det behöfs en skicklig läkares behandling för att återställa jämvikten i denna unga flickas själ. I öfrigt ber jag er, fru Brady,

att draga er tillbaka med mig till kupéens andra hörn i och för ett viktigt samtal. Det gäller våra skyddslingars öde.»

Leonore följde honom till bortersta hörnet, och Armand fortfor:

»Jag hörde förut ett ädelt löfte från era läppar, fru Brady. Då ni såg den förolyckade, lofvade ni att i San Francisco förskaffa honom den bästa vård, och att han ej skulle sakna något.»

»Det lofvade jag», ropade Leonore, »och jag skall hålla mitt löfte. Min man är en af San Franciscos rikaste män och lika välgörande som rik. Han skänker mig årligen två hundra tusen dollars för min privata välgörenhet, ni kan alltså förstå att jag med nöje hjälper denne olycklige. Hör nu min plan, herr markis. Jag ämnar föra honom till det bästa sjukhuset i San Francisco och under de bästa läkarnes behandling, och sedan skall jag, om han blir frisk, köpa ett litet hus åt honom någonstades i det sköna Kalifornien, hvarest han kan lefva i lugn och ro med en sjuksköterska, tills döden en gång befriar honom från hans lidanden.»

»Ni gråter, fru Brady», ropade markisen, »ni har sannerligen ett vekt och godt hjärta.»

Men Leonore snyftade nu ännu våldsammare, hon förmådde ej behärska sig, när hon tänkte på hur stolt och kraftfull denne man en gång stått framför henne. Var det verkligen samme Adrian, som varit Europas djärfvaste röfvere, samme man, som en gång legat för hennes fötter och tiggat om hennes kärlek? Hon hade ju aldrig älskat honom, men hon hade ändå känt en viss beundran för honom, och nu lofvade hon sig själf att icke öfverge honom utan troget bistå honom, som ju nu blifvit den uslaste af alla jordens varelser.

»Den saken är alltså afgjord», sade Armand efter en stund, »ni tar er an den olycklige. Men hvad skola

»Käthchen», skrek Adrian, »vakna, vakna!»

vi taga oss till med den unga flickan, som tydligen är den förolyckades syster?»

»Hans syster», frågade Leonore. »Ja visst, han talade om sin syster, då är det väl så.»

»Hvarför tviflar ni, fru Brady?»

»Emedan jag finner det besynnerligt att en ung flicka irrar ensam omkring med en man.»

»Men ni hör ju att han är hennes bror.»

»Nå ja», sade Leonore, »jag hoppas det, ty annars vore ju denna flicka en förtappad varelse.»

»Det är hon icke», ropade Armand med en värme, som väckte Leonores misstro, »nej i sanning, för henne garanterar jag, ty jag skall bekänna för er att jag känner den unga damen.»

»Det var besynnerligt», sade Leonore, »men om ni känner henne, vet ni säkerligen äfven hennes namn.»

»Ja visst, fru Brady, flickan heter — Käthchen Schneider.»

Käthchen Schneider! Liksom genom ett trollslag försvann den slöja, som hittills hvilat öfver Leonores minne! Käthchen Schneider! — Så hette ju brodösen, som hon lärt känna i Lichtenfels, som bar Hellmuths bild i en medaljong kring halsen. Det var ju hennes rival, hennes dödsfiende — nu hade himlen lämnat den förhatliga i hennes våld.

»Och får jag fråga, herr markis», tog Leonore nu till ordet, ty hon var framför allt angelägen att få veta, i hvilket förhållande Käthchen stod till Armand, »får jag fråga, huru ni lärt känna denna unga flicka?»

»Gärna, fru Brady», svarade Armand, »hvarken jag själf eller den unga damen behöfver blygas öfver vår bekantskap. Jag lefde en tid i Lichtenfels; där träffade jag en dag i en förnäm och vacker dams budoar» — Leonore vände bort ansiktet att det ej måtte väcka Armands minne — »en ung och vacker sömmerska.

Att hon äfven var dygdig, erfor jag senare. Den unga flickan var mycket fattig och för att hjälpa henne, begaf jag mig till hennes bostad och engagerade henne som sällskap åt min stackars sinnessjuka syster. Den unga damen reste verkligen med mig till Paris, men stannade icke länge i mitt hus. Ett olycksaligt missförstånd dref henne därifrån, och sedan har jag icke återsett henne förrän i dag. Ni inser alltså att jag har en viss moralisk förpliktelse gentemot henne. Jag öfvertalade henne att lämna sitt hem i Tyskland och flytta till Paris, men där upplefde hon icke annat än olyckor. Därför skulle jag nu vilja godtgöra henne hvad hon lidit; jag föreslår därför att vi dela våra skyddslingar mellan oss, då bli de hulpna båda två.»

Leonore teg ett ögonblick. Markisens förslag var icke alls i hennes smak, ty hon skulle i så fall ej kunna göra upp räkningen med Kätchen. Hon måste dock göra god min i elakt spel och beslöt att vänta, tills man anlände till San Francisco, där skulle hon kanske få tillfälle att rycka Kätchen ifrån markisen. Hon ville icke mörda henne eller på annat sätt göra henne olycklig, men hon ville förödmjuka henne och bevaka henne, ty hon hade en oklar känsla af att hon genom Kätchen möjligen skulle kunna få underrättelser om Hellmuth. Hon anade nämligen icke att Hellmuth befann sig på en resa kring jorden för att uppsöka Kätchen. Hon gick alltså in på Armands förslag.

»Nu har jag ännu en bön till er», återtog markisen. »Som ni vill åtaga er den förolyckades vård, kan han ju undvara sin syster, jag finner det därför onödigt att Kätchen Schneider får veta i hvilket ömkligt tillstånd hennes bror befinner sig, och föreslår att vi, när hon vaknar, hellre meddela henne att hennes bror har dött. Hon har tydligen sett tåget brusa fram öfver honom, kan därför icke alls antaga att han ännu lefver.»

»Ert råd är godt, herr markis», svarade Leonore

»hvarför behöfver det stackars barnet veta att brodern är en krympling, när hon dock ej kan göra något för honom? I öfrigt ber jag er, herr markis, att ni vill tillåta mig att föra Käthchen till mitt hem i San Francisco. Missförstå mig icke, ni kan naturligtvis vända åter till Europa med Käthchen, om hon själf önskar det. Men ni kan väl inse, att det stackars barnets rykte kommer att lida, om hon icke skyddas af en systerlig väninna. Ni kan omöjligt taga Käthchen med er till ert hotell.»

»Ni har rätt, min fru», sade Armand, »det har jag ännu icke tänkt på. Ja, det är bättre om Käthchen tills vidare kan få bo hos er, och om ni vill utsträcka er barmhärtighet äfven till henne, då blir er välgärning fullständig.»

»Vi äro alltså öfverens. Käthchen följer med mig, och brodern föres direkt till sjukhuset. Vi ha nu endast en dagsresa kvar, får se om den olycklige lefver så länge. Men på det att Käthchen icke, när hon vaknar, skall få se sin bror i detta hjälplösa tillstånd, ber jag er, herr markis, stanna ensam hos den sjuke, medan jag låter föra Käthchen till min waggong. Jag har nämligen tagit en hel salongsvagn i tåget.»

»Ert förslag är bra», sade Armand, »och som vi just nu stanna vid en station, kan flyttningen äga rum genast.»

Sagdt och gjordt! Tåget for vidare med rasande hastighet och anlände till San Francisco endast sju minuter försenadt.

Där träffades genast alla nödvändiga anordningar. Adrian fördes till Lincolnhospitalet, under det att fru Brady förde den alltjämt medvetslösa flickan till sitt präktiga hus vid Grand Street. Där lades Käthchen på ett mjukt läger i ett elegant rum, och fru Brady befallde sina tjänare att vårda henne sorgfälligt och

genast skicka efter husläkaren att han måtte väcka henne ur vanmakten.

Själftog Leonore under tiden ett bad och klädde om sig; därpå begaf hon sig till sin gemåls, herr Bradys rum.

SEXTIOSJUNDE KAPITLET.

I millionärens hus.

Då Leonore trädde in i sin mans arbetsrum, satt denne framför sitt skrifbord, sysselsatt med genomögnandet af några papper. Han reste sig dock genast och gick med glad min sin vackra hustru till mötes.

»Är du redan där, min kära, älskade Leonore», ropade han. »Du kommer ju tre dagar förrän du ämnade. Välkommen, hjärtligt välkommen, min vän!»

Det var tydligt att amerikanaren älskade sin hustru ömt. Han visste rätt väl att Leonore i Paris hade fört ett ganska lättsinnigt lif, men allt detta hade han förlåtit henne, då hon blef hans hustru. Han slog ett streck öfver hennes förflutna och förde henne in i ett nytt lif — nu fordrade han blott en sak — att hon framdeles skulle vara fläckfri.

»Man har kallat dig fröken Leonore», sade han den dag han förde henne till brudstolen, »fröken Leonore är död och fru Brady från San Francisco har trädtt i hennes ställe, men hon måste vara oantastlig, måste vara en lady, och jag skall omge henne med prakt och rikedom. Skulle jag emellertid en dag upptäcka, att hon satt en fläck på namnet Brady, skulle jag genast taga min hand ifrån henne.»

Men Leonore föresatte sig ärligt att en sådan dag aldrig skulle komma och hade hittills betett sig så, att

hennes man hade all orsak att vara nöjd med henne. Han var stolt öfver sin vackra, älskvärda hustru och var fast öfvertygad om, att hon tillhörde honom allena.

Hvad Leonore beträffar, så älskade hon icke sin man, och han föreföll äfven vid första anblicken föga älskvärd. Han var liten och korpulent, hans hår var mycket tunnt, han var redan ganska flintskallig, ansiktet var skägglost och han bar glasögon med guldbågar.

»Du fick alltså slut på dina affärer i New York förr än du väntade», fortfor herr Brady, i det han förde sin hustru till en gungstol, som stod bredvid hans skrifbord. »Du knusslade väl inte med pengarne, vill jag hoppas? Du vet att det är min önskan att du aldrig skall glömma att du är gift med den rike bankiren, för hvilken tusen, tio tusen, femtio tusen dollars ej spela någon roll. Men berätta nu för mig om resan. Huru gick den? Ni råkade väl inte ut för några missöden?»

»Nej», sade Leonore, »men för en stor förskräckelse. Vårt tåg körde öfver en människa, och den stackarn förlorade båda benen.»

»Kors för tusan, det var en olycka», ropade bankiren, »både för mannen och för järnvägen.»

»O, hur kan du tala så lugnt och kallblodigt om en sådan olycka! Han förlorar kanske äfven armarna; tänk dig en människa utan armar och ben!»

»Kommer han att lefva», frågade bankiren.

»Läkaren tror det.»

»Nå, då kan han ju låta se sig för pengar, och denna inkomst jämte den stora summa, som Pacificbanan måste betala honom, kommer att göra honom till en rik man.»

»O, ni yankees tänka då aldrig på annat än pengar», utbrast Leonore i retlig ton, »ni beräkna hvarje mänskligt öde efter dollars och cents.»

»Emedan vi äro praktiska», sade herr Brady, »under det att andra nationer äro sentimentala, det är skillnaden.»

»Jag har ännu en bekännelse att göra, käre man»,
fortfor Leonore, »och tror mig därvid hafva handlat
efter din önskan. Jag lät föra den förolyckade till Lin-
colnhospitalet och gaf order att låta vårda honom på
din bekostnad.»

»Däri gjorde du rätt, det gläder mig», ropade ban-
kiren, »sedan, om det går mannen bättre, kan han ju
återbetala beloppet.»

»Men jag har äfven tagit mig friheten», sade Leonore,
»att föra den olyckliges syster, en ung, vacker flicka,
till vårt hus. Hon förlorade medvetandet, då brodern
blef öfverkörd och har ännu icke kommit till sans. Du
blir väl inte ledsen på mig för hvad jag gjort?»

»Visst icke, kära barn», sade herr Brady, »jag skulle
hafva gjort precis detsamma. Hvad är det för männi-
skor? Amerikanare?»

»Nej, tyskar.»

»Alltså dina landsmän. Nå, då gläder det mig så
mycket mer att du hjälpt dem.»

»Jag visste, att du skulle gilla mitt handlingsätt»,
ropade Leonore, »du är då den bästa man på jorden.»

»Nå, om du tycker om mig, är jag nöjd», sade ban-
kiren, »men hur heta dina skyddslingar?»

»Broderns namn känner jag icke», svarade Leonore
med stor sinnesnärvaro, »men systemen kallar sig Käth-
chen Schneider.»

»Käthchen Schneider», ropade bankiren och makade
glasögonen till rätta, »Käthchen Schneider säger du?
Jag tycker mig alldeles bestämdt hafva hört det nam-
net förut, men säkerligen icke i samband med en ung
dam. Låt mig fundera ett ögonblick, Leonore.»

Bankiren reste sig och gick med långa steg af och
an i rummet.

»Alldeles riktigt», ropade han plötsligt och stannade
framför Leonore, »Käthchen Schneider, säger du, det är
ju namnet på ett fartyg, på en jakt.»

»Det måste väl vara en tillfällighet», sade Leonore med en förvånad blick på sin man, »eller är det ett misstag.»

»Nej, nej, det är intet misstag, det är en jakt, som farit öfver Atlanten till New York och som i detta ögonblick ligger i San Franciscos hamn, sedan den passerat Förenta staternas sydkust och genom Mexikanska viken kommit in i Stilla oceanen. Och därvid faller det mig in, Leonore, att jag måste tala med dig om en ganska viktig angelägenhet. Vi måste nämligen taga emot en gäst; jag väntar blott ännu ett telegram, och ber dig bemöta honom med det dig medfödda behag.»

»Är det en släkting, du väntar?»

»Visst inte», sade herr Brady, »endast en affärsvän och egentligen icke ens det. Det är en man, som har penningtransaktioner med firman och som befinner sig på en resa kring jorden. Jag kunde icke låta bli att skicka honom en bjudning, då han anlände till New York, att vara min gäst, i fall han berörde San Francisco, och han har underrättat mig om att han tar emot bjudningen. I öfrigt skall denne gäst nog intressera dig, Leonore, ty äfven han är en landsman till dig, en tysk.»

»En tysk», ropade Leonore ej just angenämt öfverraskad genom detta meddelande, ty slumpen skulle ju dock en gång kunna foga det så, att hon träffade en tysk, som hade känt henne som grefvinnan von Brühl, och detta skulle vara ganska obehagligt för hennes make, som ej hade någon aning om detta äktenskap.

»Det är en mycket förnäm herre», fortfor herr Brady, »och jag har hört så mycket godt om honom, att jag verkligen är nyfiken att lära känna honom. I öfrigt...»

I detsamma hördes en knackning på dörren och en betjänt visade sig på tröskeln.

»Den unga flickan har nyss vaknat», sade han, »frun bad mig i så fall underrätta henne därom.»

»Ah, min skyddsling har slagit upp ögonen», sade Leonore, »kom med, käre Brady, du vill väl äfven lära känna henne.»

»Naturligtvis», sade Brady, »det skall intressera mig att se henne, och vi skola göra allt, som står i vår makt för att trösta henne.»

Makarne Brady följdes nu åt till bottenvåningen, hvarest Käthchens rum var beläget. Efter nästan tjugufyra timmars medvetlöshet hade hon ändtligen återkommit till sans, fastän hon ännu var mycket för svag för att kunna tala. Den ansträngande vandringen med alla sina umbäranden och slutligen den förfärliga nervskakningen, då hon såg Adrian komma in under lokomotivet hade försatt henne i ett tillstånd mellan lif och död. Då hon öppnade ögonen, såg hon sig ligga i ett främmande rum i en mjuk säng, och bredvid henne stodo betjänten och en läkare; den senare talade till henne i lugnande ton och underrättade henne om att hon befann sig hos rika och välgörande människor. I detsamma öppnades dörren och herr och fru Brady trädde in.

»Där äro era välgörare», sade läkaren, en ung man, händelsevis en tysk vid namn Erwin Fleischmann. Han var icke husläkare hos Bradys, men som snabb hjälp varit önskvärd, hade man tillkallat honom.

»Nå, hur går det patienten», frågade bankiren, »är faran undanröjd?»

»Fullkomligt», svarade doktorn, »fröken hade fått en nervskakning, men behöfver nu endast lugn och stillhet för att åter bli frisk.»

Käthchen lyfte på hufvudet för att se på de personer, som hon hade att tacka för så mycket. Hvar hade hon då sett denna dam? Hennes ansikte föreföll henne så bekant, men hon kunde med bästa vilja ej påminna sig hvar eller när hon gjort hennes bekantskap.

»Mitt kära barn», sade Leonore och skyndade fram

till sängen, »det gläder mig mycket att se er återställd. Jag var mycket bekymrad för er och fruktade nästan att ni ej åter skulle vakna.»

»O, min fru», sade Käthchen, »jag vet knappast, om jag skall tacka Gud för att han låtit mig vakna, ty jag har kanske endast vaknat till sorg och bekymmer.»

»Se icke framtiden så mycket i svart, mitt barn», sade Leonore lugnande, »tills vidare befinner ni er hos människor, som äro redo att bistå er, sedan få vi talas vid.»

»Jag tackar er, min fru», sade Käthchen, »för allt godt, som ni redan bevisat mig och för hvad ni framdeles kommer att bevisa mig. Men framför allt ber jag er lugna mig rörande min brors öde. O, min Gud, hvad har hänt Adrian? Lefver han? Ni tiger, min fru, jag ser en tår i era ögon, då vet jag tillräckligt, Adrian är död, min stackars, stackars bror!»

Käthchen sänkte hufvudet och grät af uppriktig smärta. Hon hade alltså förlorat honom, just som han stod i begrepp att börja ett nytt lif, Gud hade icke lämnat honom tid därtill. Och hvilken förfärlig död sedan! Käthchen såg dock äfven i detta Guds styrelse. Först hade han låtit den olycklige ångra sina brott, men därpå hade Gud själf fullbordat straffdomen öfver honom.

»Ja, kära barn», sade fru Brady i osäker ton, ty hon höll ju på att uttala en lögn, »er bror är död, han drogs fram från tåget som lik, men tro mig, det är mycket bättre, än om han kanske fått lefva och blifvit en krympling.»

»Ja, min fru», sade Käthchen, »i så fall är det tusen gånger bättre.»

»Hur ofta händer det icke vid dylika järnvägsolyckor», fortfor Leonore, »att en människa förlorar armar eller ben eller kanske båda delarna, tänk blott på, hur förfärlig en dylik tillvaro måste vara.»

»O ja», ropade Käthchen, »ni har rätt, det är tusen

gångar bättre som det är. Men hvar har man begraft honom, jag skulle åtminstone vilja knäböja och bedja vid hans graf.»

»Bedja för en själs frälsning kan man öfverallt», svarade Leonore, »och ni kan knappast komma till er brors graf, ty den gräfdes där, hvarest olyckan ägde rum.»

»Alltså i urskogen?»

»Just så, mitt kära barn. Där lades han i den svala jorden, och jag lade i ert namn några blommor på hans graf.»

»O, min fru», snyftade Kätchen, »hvad ni är god!»

Och hon kysste Leonores hand. Men fru Brady vände sig bort för att ej förråda sig. Hon hade bedragit Kätchen, hon hade hemlighållit för henne att Adrian ännu lefde, men hon hade visst icke gjort det för att bespara Kätchen en stor smärta, nej, hon hyste den elaka afsikten att fullständigt isolera den älskliga flickan. Icke ens brodern, denna människa utan armar och ben, fick vara en vän och rådgifvare för henne.

Nu intog herr Brady sin hustrus plats vid Kätchens läger och bjöd henne handen med hjärtevinnande vänlighet.

»Välkommen, kära fröken», sade han i en ton, som genast öfvertygade Kätchen om att han måste vara en hedersman. »Det gläder mig att min hustru fått det infallet att föra er till vårt hus, och jag hoppas att ni må trifvas bra hos oss. Nej, nej, var inte ledsen, ödet har visserligen drabbat er hårdt, men vi människor äro nu en gång utsatta för allehanda pröfningar. Tills vidare ber jag er anse er som vår gäst, sedan, när ni blifvit lugnare, skola vi tala om framtiden.

Därmed tryckte han Kätchens hand, och hans ord fyllde henne med hopp och förtröstan.»

Men kunde hon verkligen ännu hoppas på lyckan? Denna skulle för henne endast kunna finnas i en för-

ening med Hellmuth, och på en sådan trodde Kätchen ej mer. Ack, Hellmuth visste ju icke hvar hon fanns, han ansåg henne säkerligen vara död, då han ej fann henne i apachernas läger, han hade säkerligen redan återvändt till Europa, och där — ja, där skulle han kanske ändå gifta sig med prinsessan Alexandra af Ryssland, det var ju hans fars önskan.

»Nu tror jag vi göra bäst i att unna den unga damen lugn och ro», sade doktor Fleischmann.

»Följ med till mitt arbetsrum, doktor, och låt oss röka en cigarr», sade bankiren, »du, Leonore...»

»Jag följer med herrarne», ropade fru Brady, »jag har ju nyss kommit åter från en längre resa och vill ej genast undvara min man.»

Dessa ord gladdo Brady som ett bevis på Leonoras kärlek, och några minuter senare sutto Brady, doktorn och Leonore vid ett bord i matsalen, hvarest frukosten var serverad, en äkta amerikansk frukost med en hel massa varma rätter.

Erwin Fleischmann lät icke truga sig. Han hade lefvat länge nog i Amerika för att veta att yankeen helt enkelt anser det som en förolämpning, om man afslår hans hjudning. Han kände sig synnerligen förtjust öfver Bradys och Leonores älskvärdhet. Han var egentligen ännu helt obekant i San Francisco och måste anse det som en stor lycka att han genom en tillfällighet blifvit kallad till den rike mannens hus.

»Har ni varit länge i Amerika», frågade Brady.

»Fem år», svarade den unge läkaren.

»Har ni ständigt bott i San Francisco?»

»Nej, herr Brady, jag började min praktik i Philadelphia, men insåg snart att jag ej skulle komma mig upp i den staden.»

»Hur så? Just i Philadelphia utgöra tyskarne hufvudkontingenten af befolkningen.»

»Just därför blef det omöjligt för mig att få fast fot

där. En tysk är i Amerika ingenstädes sämre lottad än mellan sina landsmän; men i öfrigt lämnade jag Philadelphia i följd af en mycket obehaglig affär.»

»Har ni något emot att berätta historien?»

»Visst icke, det kan ske med några få ord. Jag var nämligen i Philadelphia nog lycklig att komma en brottsling på spåren, som länge drifvit sitt spel där i staden, och just därför måste jag lämna den.»

»Ni gör mig nyfiken», ropade Brady, och äfven Leonore visade sig intresserad.

»I Philadelphia bodde nämligen en doktor Horton. Han sade sig vara amerikanare, men han var ty värr tysk. Jag säger ty värr, ty denne usling hade många människolif på sitt samvete och har gjort många familjer olyckliga.»

»En kvacksalvare», frågade Brady.

»Värre än så; en man, som i Philadelphia hade upprättat en dåranstalt och behandlade de stackars dårarne med den största hänsynslöshet. Icke endast att han lät sina vaktare, som stodo på ungefär samma steg som han själf, misshandla patienterna, han tog äfven emot fullkomligt friska människor i sin anstalt, när deras anhöriga önskade rädja dem ur vägen.»

»Det där är mycket vanligt i Amerika», tyckte Brady, »det är endast beklagligt att lagarne ännu ej erbjuda tillräckligt skydd mot ett dylikt missbrukande af läkares auktoritet. Om t. ex. en man äger en stor förmögenhet, och hans hustru och barn vilja komma åt pengarne, så förskaffa de sig helt enkelt ett läkareintyg, som förklarar att mannen i fråga icke är i stånd till att själf förvalta sin förmögenhet, de ställa honom under förmyndare, föra honom till ett dårhus och — förmögenheten tillhör dem.»

»Men det är ju förfärligt», ropade Leonore, »finns det då verkligen läkare, som äro nog samvetslösa att låna sig till någonting sådant?»

»Ja visst, mitt kära barn», sade Brady med ett skratt, »i Amerika kan man få allt för pengar. Men berätta nu vidare, doktor.»

»Det finns, som sagdt, icke mycket att berätta», svarade den unge läkaren med en axelryckning. »Jag hade iakttagit åtskilliga fall, hvarest Horton med flit förklarar fullständigt friska människor för sinnessjuka, jag beslöt därför att komma brotten på spåren. En dag började jag bete mig som en rasande i min bostad. Först slog jag sönder lampan, därpå en vas, därpå tvättstället, och slutligen började jag kasta omkull stolar och bord. Samtidigt utstötte jag oartikulerade ljud, och det dröjde icke länge, innan man band mig och förde mig till doktor Hortons dårhus. Där stannade jag visserligen endast åtta dagar, men det var tillräckligt för att visa mig hvad det var för en mördarehåla. Jag skall icke förstöra denna härliga frukost med att beskrifva, huru det gick till i denne doktor Hortons dåranstalt, nog sagdt, sedan jag samlat tillräckligt material, flydde jag med tillhjälp af mina lakan, som jag slet sönder och knöt ihop, så att jag kunde fira mig ned från fönstret och återvände frisk och sund till min bostad, till stor förskräckelse för min värdinna, som gärna skulle velat föra mig till dårhuset för andra gången. Men därpå begaf jag mig till polismästaren och underrättade honom om min upptäckt. Polismästaren lofvade mig att han nästa dag skulle låta utrymma nästet, och mycket lycklig öfver detta löfte begaf jag mig till tyskarnes klubb och berättade där för några ansedda herrar hvad som händt mig och hvad jag tagit mig till. Och hvad blef resultatet af mina förtroliga meddelanden? Då polisen nästa dag öfverrumplade dåranstalten, var fågeln borta. Horton hade rymt, och fastän man fann alla mina utsagor bekräftade, var likväl det hela förfeladt. Horton kunde ej ställas till ansvar.»

»Då borde man väl åtminstone känna sig tacksam mot er», ropade Brady.

»Tacksam», svarade den unge läkaren, »tvärt om, det felades ej mycket i att jag blifvit stenad af tyska kolonien. Doktor Horton hade nämligen stått på god fot med tyskarne och hade anförtrott leveranserna af linne, kläder, kött, bröd o. s. v. åt dem. Nu tyckte både skräddare och skomakare att jag tagit ifrån dem en god kund, och man började en förföljelse mot mig, som slutade med att jag icke alls fick några patienter. Då packade jag ihop mina ägodelar och reste till San Francisco.»

»Och har nu dragit försorg om att saken genast blifvit omnämnd i alla tidningar i San Francisco.»

»Nej.»

»Nå ja, käre vän, då begriper ni er ännu icke på amerikansk reklam. Om ni berättat historien i tidningarne, skulle ni fått massor af patienter. Men den saken åtar jag mig nu, och som jag på senare tiden varit mindre nöjd med min husläkare, tar jag mig friheten engagera er i hans ställe. Jag brukar betala tusen dollars om året — går ni in därpå?»

»O, min herre, hur skall jag tacka er», ropade doktor Fleischmann.

»Genom att styra om att vi all äro friska», sade bankiren.

»Min historia har i öfrigt ett litet efterspel. Kan ni tänka er, den bofven Horton är nu i San Francisco och har äfven här upprättat en dåranstalt — hvad tycks?»

»Well», sade herr Brady, »jag tycker att denne doktor Horton är en mycket slug affärsman.»

»Men skulle man icke kunna stäfja hans ofog», frågade Leonore.

»Icke förrän han låter sig komma något till last i San Francisco», sade amerikanaren. »Ja, vi måste till och med vara mycket försiktiga, om vi vilja träda upp

Käthchen låg ännu orörlig på kudden.

mot honom, ty skurken skulle göra sig ett nöje af att väcka åtal mot oss för förtal, och det skulle kunna kosta mig femtiotusen dollars. Men vet ni, doktor —»

I detsamma öppnades dörren och en betjänt trädde in, bärande ett telegram på en bricka.

»Ah, där är telegrammet, som jag väntade», ropade Brady. »Du tillåter väl, kära Leonore, att jag genast öppnar det, då skall jag kunna meddela dig någonting närmare om gästen, som vi vänta.»

Betjanten aflägsnade sig och Brady bröt telegrammet.

»Alltså redan i afton», ropade han, »jag väntade honom icke så tidigt. Jakten signalerades visserligen redan i går och har nu lyckligt lupit in i hamnen. Min kära Leonore, jag ber dig låta rummen i andra våningen ställas i ordning åt vår gäst, och nu kan jag äfven säga dig, hvem han är. Det är en man, som mången amerikanare skulle kalla en svärmare och en narr, men han har min fulla högaktning. Denne man, som är af hög börd, rik, bildad och vacker, reser världen rundt endast för att finna en flicka, som han en gång har älskat.»

»Och hans namn», frågade Leonore, medan hon lugnt förde tekoppen till sina läppar.

»Hans namn är — prins Hellmuth af Lichtenfels.»

I samma ögonblick föll koppen ur Leonores hand och krossades. Hon blef blek som ett lik och höll på att svimma, men ryckte likväl upp sig, så att hon kunde säga:

»Jag ber om ursäkt, men det är väl ej allt undra på, om jag är nervös och medtagen efter den förfärliga olyckan på resan. Herrarne måste ursäkta att jag drar mig tillbaka till min sängkammare.»

»För Guds skull blif icke sjuk», ropade Brady. »Doktor, det måtte väl inte vara någonting farligt?»

Doktorn grep Leonores hand och kände henne på pulsen.

»Pulsen går litet hastigt», sade han, »men jag tror icke det är någonting annat än sviter efter katastrofen på fåget. Fru Brady gör väl i att lägga sig ett par timmar, medicin anser jag obehöflig.»

Leonore visste knappt hur hon kom ut ur rummet.

»Hellmuth kommer», ropade hon, då hon kom in i sin sängkammare och kastade sig på sängen, »o, Gud, en sådan pröfning — nej, nej, det är ju en lycka, Hellmuth kommer — jag skall få återse honom.»

Hon befann sig i en upphetsning, som gränsade till vansinne.

»Skall han känna igen mig», frågade Leonore sig själf, »skall han förråda mig med sina första ord, skall Brady ur hans mun erfara hvem jag varit och hvad jag gjort? Men må han få veta det, hvad frågar jag efter honom och hans millioner — allt, allt vill jag kasta ifrån mig för en kyss från Hellmuths läppar. Men hvad säger jag», fortfor hon och satte på sig en grym min, »denna lycka skall aldrig bli mig till del, ty mellan mig och Hellmuth står denna flicka, som jag själf fört till mitt hus och som han skall återfinna här, och jag — haha, det är en komedi, som skulle komma mig att skratta, om den icke vore så alltför sorglig — jag skall blifva förmedlerskan mellan Hellmuth och Käthchen Schneider, genom mig skola de återfinna hvarandra — — genom mig!»

Leonore reste sig långsamt och fortfor därpå:

»Nej, nej, det skall icke ske! Han skall icke återfinna henne i mitt hus, ty jag — ha, hvilken förfärlig tanke korsar min hjärna, jag kan icke spjärna emot, fastän jag känner att den är afskyvärd och brottslig. Jag skall rödja hans Käthchen ur vägen, jag skall låta henne försvinna, jag skall gömma henne —»

Återigen studsade Leonore, liksom om hon fasade för sina egna ord. Men därpå hviskade hon mycket sakta:

»Horton — doktor Horton — ha, den unge tyske läkaren skall icke för intet hafva berättat Hortons historia för mig. Han är här i San Francisco och har här etablerat en dåranstalt — det är en vink från helvetet, jag skall följa den. Nåväl, så förskrifver jag mig då med kropp och själ till afgrundens demoner, men vårt förbund skall endast äga gällande kraft, om de först låta mig få äga Hellmuth, ty utan honom har lifvet intet värde för mig!»

Hon sjönk åter tillbaka på sängen och låg en halftimme alldeles orörlig. I hennes barm utkämpades den sista striden mellan dygden och lasten, och den senare triumferade.

Leonore ville vinna Hellmuth och priset skulle vara Käthchen Schneiders lif. Hon sprang upp, tryckte på den elektriska ringledningen och strax därefter inträdde hennes kammarjungfru.

»Jag vill att du skall hjälpa mig att göra toalett», sade Leonore, »jag skall fara ut och göra några uppköp.»

»Skall jag låta spänna hästarna för fruns vagn?»

»Nej, hästarna ha nyss tillryggalagt den långa vägen från stationen, de behöfva hvila, jag tar en droska.»

»Hvilken toalett önskar frun?»

»En svart klädning samt en mörk hatt och ett tätt flor. Vänta — har herr Brady gått ned på kontoret?»

»Ja, frun, herrn pratade ännu en stund med läkaren, sedan gick han till kontoret.»

»Det är bra. Kläd mig nu så fort som möjligt.»

Efter en kvart var Leonore färdig och mönstrade än en gång sin toalett framför stora spegeln i sin budoar. Därpå slog hon med en beslutsam rörelse floret för ansiktet, lämnade sina rum, steg ned för trappan och smög sig fortast möjligt ut ur huset.

Först begaf hon sig till apoteket.

»Kan jag få låna en adresskalender?»

»Med nöje, min fru.»

Leonore genombläddrade den digra boken med skälvande hand, tills hon fann bokstafven H.

»Ja visst, där står han, doktor Horton, Golden Square nummer 7.»

»Hvar ligger Golden Square», frågade hon apotekaren.

»O, min fru, det är en alldeles ny gata, som ligger långt ute i närheten af hafvet.»

»Tackar så mycket», sade Leonore och lämnade apoteket.

En minnt senare satt hon i en droska.

»Till Golden Square», ropade hon åt kusken, »till doktor Hortons dåranstalt.»

SEXTIOÅTTONDE KAPITLET.

Dårhusläkaren.

I herr Bradys hus hade man alla händer fulla med att ställa i ordning den våning, som prins Hellmuth Lichtenfels skulle bebo under sin vistelse i San Francisco. Den bestod af åtta rum, som voro utstyrda med den yttersta elegans, så som det tillkom en prins och tronföljaren i ett tyskt furstendöme. Hellmuth hade hittills i Amerika alltid bott på sin jakt, men härvidlag ville han göra ett undantag och taga emot bankirens hjärtliga inbjudning.

Prinsen hade vändt sig till Brady vid alla sina finansiella transaktioner i Amerika, han trodde nu att Brady äfven skulle kunna vara honom behjälplig vid efterforskningarne efter Käthchen. Han hade därför under rättat bankiren om sin ankomst genom ett telegram, som anlände till San Francisco en half dag före honom själf.

Leonore skred nu vid sin makes sida genom alla de rum, som prinsen skulle bebo och fann allt i bästa ordning. Tapetserare och dekoratörer hade gjort sin sak bra, och de åtta rummen voro möblerade delvis efter amerikanskt, delvis efter tyskt mönster.

O, så Leonores hjärta klappade, när hon tänkte på att det ej skulle dröja mer än fyra timmar, innan hon

skulle få återse Hellmuth! Men hon hade ännu mycket att uträtta innan dess. Hon hade ställt om att hon redan den första kvällen skulle kunna få tala på tu-man-hand med Hellmuth. Till detta ändamål hade hon förmått sin make att i all hast ställa till en supé, till hvilken han inbjudit sina intimaste vänner.

»Du måste bereda prinsen ett festligt emottagande», sade hon, »en man i hans ställning är van vid att blifva emottagen och hälsad af mycket folk.»

Brady hade alltså telegrafiskt inbjudit tio af sina vänner och äfven den unge tyske läkaren hade fått en inbjudning. Han hade genast vunnit Bradys hjärta, och bankiren ville nu presentera honom för sina vänner och småningom förhjälpa honom till en större praktik.

»Nu är klockan fyra», sade bankiren, »klockan åtta säger telegrammet att prinsen skall inträffa. Han åtföljes af sin styrman Parker, som är känd som en särdeles skicklig sjöman och skall bo i ett af prinsens rum.»

»Tillåt nu att jag drar mig tillbaka», sade Leonore, »jag har ännu några uppköp att göra, dessutom vet du väl att vi kvinnor behöfva lång tid till vår toalett. Ja, skratta gärna, men jag skulle allt vilja behaga prinsen, så mycket mer som han är min landsman.»

»Jag önskar till och med att han skall finna behag i dig», svarade Brady, »jag är stolt öfver min vackra hustru, och icke alls svartsjuk.»

»Är det sant», frågade Leonore med en förrädisk rodnad.

»Ja, det är det verkligen, ty jag vet att du tillhör mig, och endast mig, och jag fruktar icke att någon man skall kunna lyckas vända din håg ifrån mig. Jag skulle ej heller vilja tillråda någon att försöka. Men säg mig», fortfor amerikanaren, »länker du icke låta din skyddsling, fröken Kätchen Schneider, visa sig vid supéen.»

Leonore ryckte till, liksom om hon fått en dolkstöt i hjärtat. Blotta namnet Kätchen Schneider förde henne till vansinnets gräns. Fyra timmar återstodo ännu till Hellmuths ankomst, och under dessa fyra timmar måste hon utföra sin djäfvulska plan, som gick ut på att hindra ett möte mellan honom och Kätchen i hennes hus.

»Fröken Schneider», sade hon med osäker röst, »jag glömmer ju alldeles bort att tala om för dig att fröken Kätchen lämnar oss redan i kväll.»

»Är det möjligt», ropade bankiren. »Men hvarför, trifs hon icke hos oss?»

»Jo visst», svarade Leonore, »hon trifs ganska bra, men kan du tänka dig, en eller annan oförsiktig anmärkning af en tjänare måste för Kätchen hafva röjt att hennes bror icke, såsom vi sagt henne, dog vid järnvägsolyckan, utan att han befinner sig på Lincolnhospitalet, och nu gråter hon så att det kan röra en sten och tigger och ber om att jag skall föra henne till brodern, så att hon själf må kunna vårda honom.»

»Nå, det finner jag mycket vackert», sade bankiren, »och jag måste säga att det förvånade mig att du försökte narras för fröken Kätchen därvidlag, hon måste ju dock förr eller senare få veta att hennes bror lefde.»

»Sant nog», sade Leonore, »men hur kunde jag våga omnämna verkliga förhållandet, innan flickan blifvit fullt återställd? Det skulle ju kunnat döda henne! Nu då hon i alla fall fått veta det, anser jag det visserligen vara det bästa att föra henne till hennes olycklige bror. Jag har nyss fått veta att läkarne redan amputerat båda hans armar, men samtidigt hysa de det bästa hopp om hans vederfående. Mannen lär ha en jättelik konstitution och lär ej ens hafva någon stark sårfeber. Jag ämnar nu själf och med ens föra Kätchen till hospitalet. Jag försvinner därför till supéen, men innan

prinsen beträder vårt hus, skall jag åter vara här för att göra les honneurs vid din sida.»

Därpå skyndade Leonore nedför trappan till Käthchens rum. Det var en grof osanning att Käthchen fått veta att hennes bror ej var död. Tvärtom, Käthchen begrät honom med uppriktiga tårar och sörjde i synnerhet öfver att himlen ej lämnat honom tid att börja ett nytt lif.

Det var redan skymning, då Leonore trädde in till Käthchen, som satt fullt påklädd på en stol vid fönstret. Hon reste sig genast, då hon såg sin välgörarinna. Återigen greps hon af en märkvärdig oro vid anblicken af fru Brady och frågade förgäfves sig själf, hvar hon sett hennes ansikte förut.

»Nu har ni ju redan fått ett helt annat utseende, fröken Käthchen», sade Leonore, »och era ögon röja åter hopp och mod.»

»Jag röner ju här ett så utmärkt bemötande, att det ej är att undra på, om jag redan repat mig. Jag vet icke alls, hur jag skall kunna tacka er och er make för all den godhet ni bevisat mig.»

»Jag begär ingen tack, mitt kära barn», svarade Leonore med hycklad vänlighet, »jag måste tvärtom göra afbön för en synd, som jag låtit komma mig till last gentemot er.»

»Ni, fru Brady — gentemot mig, hur är det möjligt?»

»Jag har sagt er en osanning, visserligen för ert eget bästa, men kom nu här och sätt er bredvid mig och föreställ er att ni hvilat i en väninnas famn, som ägnat er en systerlig kärlek.»

»Denna känsla har jag alltid haft gentemot er.»

»Nå, då skall ni äfven kunna förstå, hvarför jag ej ville skrämma upp er genom en förfärlig underrättelse. Jag försäkrade er att er bror var död, men det var icke sant — han lever, Käthchen, men han är en krymp-ling.»

»En krympling! Min Gud, hvad har då skett? Har han förlorat ett ben?»

»O, om det vore alltihop, han har förlorat båda benen och — båda armarne», tillade Leonore hastigt, »han har förlorat alla sina lemmar och är nu, som läkarne uttrycka sig, en lefvande bål.»

Käthchen utstötte ett skri af smärta. Men snart ryckte hon åter upp sig och ropade:

»Hvar är han, fru Brady, håll mig icke längre kvar, jag känner min plikt som syster, finns han här i San Francisco?»

»Ja», ropade Leonore, »jag har själf låtit föra honom till Lincolnhospitalet, stadens bästa sjukhus.»

»O, till Lincolnhospitalet, det är bra — förlåt mig, min fru, men jag måste dit, jag måste fara dit med detsamma.»

Leonore triumferade. Därpå sade hon:

»Jag förstår er upphetsning och skulle i ert ställe handla på samma sätt. Jag skall själf föra er till er bror, om några minuter skola vi fara dit tillsammans. Jag går nu för att sätta på mig hatt och kapp.»

Några minuter senare lämnade Käthchen och Leonore huset tillsammans, sedan den senare dragit försorg om att Käthchen för några af tjänarne berättat att hon begaf sig till sin brors sjukläger och tills vidare ej skulle komma åter, emedan hon ville åtaga sig att vårda den olycklige. Leonore förde henne därpå till bankiren, och äfven åt honom sade den unga flickan att plikten kallade henne till Adrians läger.

»Så gå med Gud», sade bankiren med djupt medlidande, »och när ni någon gång behöfver oss, fröken Käthchen, så kom i häg oss; ni skall alltid vara välkommen hos oss.»

Damerna trädde ut på gatan och stego upp i en droska.

»Hvart skall jag köra, frun», frågade kusken.

»Till Golden Square numro 7», svarade Leonore, i det de stego upp i vagnen.

Golden Square låg i närheten af hamnen i en alldeles ny stadsdel, som ännu var föga bebyggd. Man såg blott enstaka hus här och hvar, som alla gjorde ett torftigt intryck, så mycket större förvåning väckte ett vid gatans bortersta ända beläget, särdeles solidt byggt hus, som låg midt i en trädgård, omgifvet af en hög mur.

»Det är kanske sjukhuset», ropade Käthchen.

»Alldeles riktigt», svarade Leonore, »där är vårt mål.»

Vagnen stannade, och damerna stego ur. Käthchen såg icke att kusken sände henne en nästan medlidsam blick och därpå åkte bort, hon var redan i tanken vid broderns sjukläger, hon skulle trösta honom och alltjämt upprepa för honom att hon aldrig skulle öfverge honom.

Leonore gick före uppför stentrappan, som endast bestod af sex steg, därpå tryckte hon på klockan, och den tunga järnbeslagna porten öppnade sig. På tröskeln visade sig en man med vresig min.

»Jag önskar tala med doktor Horton», sade Leonore hastigt, »han vet redan mitt ärende. Säg honom blott att fru Brady är här. Under tiden tillåter ni väl att jag går in i väntrummet med den unga damen.»

»Följ med, frun» sade portvakten och gick före genom en lång, sparsamt upplyst korridor, som ledde till en dörr vid gångens andra ända.

Leonore trädde in, men just som äfven Käthchen höll på att träda öfver tröskeln, genljöd huset af ett skri, som trängde genom märm och ben. Det var ett skri af fasa, jämmer och förtviflan, och Käthchen tyckte sig aldrig hafva hört någonting liknande.

»Allsmäktige Gud, hvad var detta», ropade den unga flickan och lutade sig skälfvande mot dörrposten. Men Leonore stod redan bredvid henne.

»Huru kan det förvåna er», sade hon med låg röst, »ni vet ju dock att ni befinner er i ett sjukhus, sannolikt

har man företagit en operation, och patienten har vaknat för tidigt ur bedöfningen.»

Denna förklaring lät ju mycket trovärdig. Käthchen trädde in, och dörren stängdes efter henne. Rummet var ganska tomt och ovänligt. Midt på golvet stod ett bord omgifvit af några stolar, gardinerna voro hopdragna för fönstren, och två gaslågor lyste matt och flämtande.

»Det kommer kanske att dröja några minuter», sade Leonore, »innan vi få tillåtelse att se Adrian. När doktor Horton kommer, måste ni bedja honom mycket enträget att föra er till er sjuke bror och äfven för honom skilda er marsch genom urskogen och era lidanden och umbäranden på vägen.»

»Det skall jag göra», ropade Käthchen, »Gud skall nog låta mig röra läkarens hjärta.»

Stackars Käthchen, hon visste icke att det finns människor, som kalla sig läkare och ändå ej ha något mänskligt hjärta i bröstet, men hon skulle snart få erfara det.

Dörren öppnades, och en lång och mager man trädde in, som genast ingaf Käthchen fasa. Hans ansikte var kallt och obarmhärtigt och — han bar Kainsmärket på sin panna. Visserligen var det ett märke, som äfven menlösa och goda människors drag kunna uppvisa, men folktron säger nu en gång, om människor som hafva tjocka, svarta ögonbryn, som korsas vid näsroten, att de bära Kainsmärket. I öfrigt var doktorn oklanderligt, nästan elegant klädd. Han närmade sig långsamt, bugade sig för damerna och sade:

»Jag är doktor Horton, öfverläkare och direktör för denna anstalt, hvarmed kan jag stå till tjänst?»

»Min unga väninna önskar tala med doktorn», tog Leonore till ordet, och därpå började Käthchen med tårfyllda ögon:

»Herr doktor, i detta hus finns en olycklig —»

»O, min fröken, i detta hus finnas många olyckliga», svarade Horton.

»Men säkerligen ingen, som är så beklagansvärd, som den jag söker. Det är min bror, som vid en järnvägsolycka förlorat både armar och ben. Ack, det var slutet på namnlösa lidanden, som min bror Adrian och jag uthärdat, medan vi sju dagar och nätter vandrade genom urskogen och endast lifnärde oss af bär och örter, sedan vi förut en längre tid lefvat på en obebodd ö, afskurna från världen.»

Doktor Horton sände Kätchen en skarp och forskande blick.

»Det där var ju en märkvärdig historia», sade han, »ni lefde alltså på en obebodd ö. Huru kommo ni då bort från ön?»

»På ett mycket märkvärdigt sätt», sade Kätchen och skildrade därpå det vulkaniska utbrottet, samt huru de på en spillra af ön blifvit förda till kontinenten.

»Och sedan dess lider ni väl af häftig hufvudvärk, min fröken», sade doktor Horton och fixerade Kätchen skarpt.

»Jag — af hufvudvärk», ropade Kätchen. »Ack ja, ni har nog rätt, jag har verkligen varit offer för en stark nervskakning. Men nu är det icke fråga om mig utan om min olycklige bror. Jag ber er, herr doktor, låt mig få se honom och vårda honom, jag skulle dö, om ni nekade mig er tillåtelse!»

»Nå väl», sade doktorn, »jag skall genast låta föra er till er bror». Med dessa ord tryckte han på den elektriska ringledningen. Dörren öppnades och två resliga, groftbyggda äldre kvinnor trädde in.

»Här är en ny patient», sade doktorn, »tag den unga damen med er och för henne till cellen numro 13!»

Kätchen hörde dessa ord utan att fatta deras mening, men plötsligt tyckte hon sig stå framför en afgrund.

»För Guds skull, hvad betyder detta», ropade hon och vände sig mot Leonore, »hvad vilja dessa kvinnor mig, och hvarför talar doktorn om en ny patient.»

»Min fröken», svarade doktorn i Leonores ställe, »ni har genom er berättelse bevisat att det, som er väninna fruktade, är sant. Ni är sinnessjuk, era nerver befinna sig i ett tillstånd som fordrar en energisk kur, och denna måste ni underkasta er i mitt hus. Ni vill naturligtvis påstå att ni icke är sjuk, jag vet det, ingen patient medger detta, men ni är äfven farlig för den allmänna säkerheten, det är därför min plikt att förbjuda er att lämna detta hus.»

»Nej, nej, jag svär att jag är frisk», ropade Käthchen, »undersök mitt tillstånd och ställ mig under observation, men håll mig icke kvar i detta hus! Hvar är min bror Adrian? För mig till honom! Jag befinner mig ju dock här i Lincolnhospitalet?»

»Nej, min fröken», svarade Horton lugnt, »ni befinner er i doktor Hortons dåranstalt.»

Käthchen ryggade tillbaka, hvarje blodsdroppe försvann från hennes kinder, men plötsligt kände hon sig märkvärdigt lugn, det var lugnet före stormen.

»Fru Brady», sade hon, »ni har fört mig hit, svara mig hvarför ni gjort det i stället för att föra mig till min bror?»

»Emedan ni är sjuk, kära Käthchen», svarade Leonore, som ännu icke ville låta masken falla, »ni är verkligen mycket sjuk, och som ni säkerligen ej skulle hafva följt mig hit af fri vilja, fanns det för mig ingen annan råd än att enligt öfverenskommelse med min man spela denna lilla komedi för er.»

»Och det kallar ni en liten komedi, min fru», ropade Käthchen med en röst, som skälfdde af vrede, »att ni lockat mig, en alldeles frisk människa till detta hus! Ha, ännu anar jag icke hvad som förmått er därtill, men var öfvertygad därom, jag stannar icke här! Herr

doktor, ni måste låta mig gå, ni är icke berättigad att hålla mig kvar?»

»Tror ni det», frågade Horton ironiskt.

»Ja, det tror jag», ropade Käthchen, »vi stå här på Amerikas fria jord, och ni bör akta er och ej låta nyttja er som verktyg för en dålig, intrigant kvinna, ty nu — nu genomskådar jag hela intrigen. Jag tyckte mig redan förut hafva sett denna fru Brady, äfven då träffade mig en lömsk blick från hennes annars så vackra ögon, och nu står plötsligt alltsammans klart för mig. Ni har icke alltid varit fru Brady, ni hette en gång —»

»Tig», hväste Leonore.

»Ni hette en gång», fortfor Käthchen och höjde rösten, »grefvinnan Leonore von Brühl, och nu minns jag alltihop, ni flydde med min bror Adrian ur er makes hus, ni var Adrians älskarinna, ha, hvarför genomskådade jag icke detta förut!»

»Låt föra bort den vansinniga, doktor», ropade Leonore åt Horton, som tydligen kände sig mycket intresserad af dessa afslöjanden. »Låt sätta tvångströjan på henne, om hon icke vill gå frivilligt. Jag betalar allt hvad ni begär — skynda då att ändtligen göra henne oskadlig!»

»För bort patienten», sade doktorn. Men då de båda megärorna ämnade efterkomma befallningen, störtade Käthchen fram, dödsångesten förlänade henne styrka, och hon tilldelade den ena kvinnan en våldsam stöt, så att hon raglade åt sidan. Därpå rusade hon ut ur rummet mot utgången, som befann sig vid korridorrens andra ända förföljd af doktor Horton och de båda kvinnorna. Hon sträckte redan ut handen och ruskade i dörrhandtaget — ack, dörren var låst, och hennes händer voro alltför svaga för att bryta upp den. I detsamma kastade sig de båda kvinnorna öfver henne och släpade henne tillbaka till rummet, från hvilket hon flytt.

»Tvångströjan», befallde doktor Horton. Och medan den ena vakterskan aflägsnade sig för att hämta densamma, fortfor doktorn. »Hör på, min lilla vän, jag skall nu ge er några råd, som ni gör bäst i att skrifva er bakom örat. Låt bli att spjärna emot, ty det hjälper er icke alls. I natt måste jag sätta tvångströjan på er, om ni håller er lugn skall ni slippa den i morgon. Vi ha här allehanda medel för att kufva våra små dufvor: Hugg, hunger, köld och kalla bad. Nu vet ni besked. I öfrigt kan jag försäkra er att ni är sinnessjuk, men det kan väl vara möjligt att ni skall kunna botas under loppet af några månader, om ni underkastar er i ett för allt. Denna dam» — han pekade på Leonore —, »har visst icke för afsikt att hålla er fången här för beständigt, hon är lika bekymrad för er hälsa som jag, men jag hoppas, som sagdt, kunna återställa er, och sedan skall ingen hålla er kvar.»

»Ni är en skurk, doktor Horton», utbrast Käthchen, »en usling, som låter köpa sig för pengar. Ja, triumferar gärna, Leonore von Brühl, du triumferar för tidigt — antingen dör jag i detta hus, och då är du min mörderska — eller uppnår jag åter min frihet, och då skall jag göra upp räkningen med dig.»

Nu återvände kvinnan med tvångströjan. Den var af järntråd och var mycket elastisk. Käthchen spjäsnade emot så mycket hon förmådde men förgäfvdes. Tvångströjan sattes på henne, så att hon ej förmådde röra armarne, och äfven halsen befann sig liksom i ett skrufstäd. Den olyckliga flickan grät tårar af raseri och förbittring.

»Foga er nu i det oundvikliga», sade doktorn, »ni kan lita på att jag förstår mig på att göra människor friska.»

»O», utbrast Käthchen, »är jag då alldeles öfvergifven! Hellmuth, min älskade, om du kunde se mig, då skulle du genast befria mig och krossa dessa uslingar. Men ack, du är långt borta och kan icke hjälpa mig!»

»Må himlens hämnd drabba dig», ropade Kätchen.

Namnet Hellmuth påminde Leonore om att hon måste skynda till sitt hem. Hellmuth kunde komma när som helst, men nu behöfde hon ej mer frukta denna flicka. Hon skulle inbilla honom att Kätchen vore död, och sedan skulle intet stå hindrande mellan dem. Kätchen fördes nu bort af de båda kvinnorna, och Leonore sade till läkaren:

»Jag tackar er, doktor Horton, men är det nu alldeles säkert att flickan icke kan lyckas fly från ert hus?»

»Absolut säkert», svarade doktorn. »Huset har endast en utgång, som bevakas natt och dag, samtliga fönster äro försedda med galler, och Kätchen Schneiders cell ligger i andra våningen, så att hon — äfven om hon skulle lyckas aflägsna en af järnstängerna, hvilket är mycket osannolikt — ej skulle kunna våga hoppet ned i djupet utan att sätta till lifvet. Nej, min fru, den som en gång befinner sig i mitt hus, kan endast lämna det med min tillåtelse, och om jag kommer att tilldela Kätchen Schneider densamma kommer att bero af er punktlighet.»

»Ah, ni har rätt», ropade Leonore, »ni påminner mig om min förpliktelse. Jag lofvade er fem hundra dollars i månaden för denna olyckliga, här äro femton hundra dollars för de första tre månaderna.»

»Nej, min fru», sade Horton utan att vidröra pengarne, »denna patient är mycket farlig, jag ser mig därför tvungen att begära det tredubbla beloppet.»

»Hvad vill det säga», utbrast Leonore.

»Femton hundra dollars per månad, alltså fyra tusen fem hundra dollars för tre månader.»

»Min herre», ropade Leonore, »så handlar ingen gentleman — jag trodde ni skulle hålla vårt aftal.»

»Finner ni priset för högt, min fru?»

»Ja, min herre.»

»Nå väl, då] skall jag genast ge befallning att för-

sätta den unga flickan i frihet, då kan ni föra henne till en annan dåranstalt.»

Men innan doktorn hann trycka på ringledningen, ropade Leonore:

»Låt bli doktor, jag skall betala den summa ni begär, men det säger jag er, jag går ej in på några penningutpressningar — femton hundra dollars i månaden och icke en cent mer.»

»Jag är fullkomligt belåten, min fru», sade den usla skurken med ett hänleende, »men jag tror ni skall göra väl i att snart gå in på mitt förslag.»

»Ert förslag -- hvad menar ni?»

»Nå väl — vi kunna tala obehindradt, jag skall nu upppepa, hvad jag sade er på förmiddagen. Jag gjorde er uppmärksam på att det alltid är förbundet med stor fara att hålla kvar en fullkomligt frisk person i en dåranstalt. Vi äro visst icke utan kontroll, här i Amerika, så som ni tyckes tro, man har tvärtom tillsatt särskilda sanitetsutskott, som ha i uppdrag att undersöka och granska dårhusen. Därför tillråder jag, min fru, att hellre låta vår patient bli svagare från den ena dagen till den andra, tills hon slutligen dör. Hon lider helt enkelt af parania, eller, i fall ni icke förstår mig, af hjärnuppmjukning, och det är en sjukdom, som måste sluta med döden senast inom ett år. Nå väl, hos denna dam kan ju döden inträda mycket förr, kanske om fyra eller sex veckor. Min fru, är ni redo att utbetala mig femtio tusen dollars, när jag underrättar er om Käthchen Schneiders död?»

»Femtio tusen dollars», mumlade Leonore, »nej, så mycket äger jag icke.»

»Så gif mig hälften af beloppet kontant och resten i växlar — era växlar äro goda — ni är ju den rike Bradys hustru.»

»Jag skall fundera på saken, doktor», sade Leonore, »och lämna er svar med första.»

»Alldeles som ni behagar.»

Därpå räknade Horton banknoterna, som Leonore hade lagt på bordet och sade:

»*All right*, min fru, ett skriftligt kvitto lämnar jag förstås icke — mellan personer som oss är ett muntligt uppgörande lika giltigt som ett skriftligt.»

»Lef väl, doktor Horton», sade Leonore, »när ni har något att meddela mig, gör ni bäst i att skicka ett bud under en eller annan förklädnad, t. ex. som tiggare — jag tar ofta emot dylika besök.»

»Jag brukar i det afseendet vara mycket försiktig», försäkrade Horton, »fast mer för min egen skull, än för mina klienters.»

Leonore lämnade rummet och skyndade genom korridoren, åtföljd af Horton. Då hon kom ut i det fria drog hon en lättnadens suck, tog en droska och befallde kusken att så fort som möjligt föra henne till hennes hem.

SEXTIONIONDE KAPITLET.

Den hemlighetsfulla apparaten.

»Ändtligen, min dyra Leonore», ropade Brady, då hans hustru trädde in i den upplysta salongen, »jag tror sannerligen att klockan endast felas fem minuter i åtta. Men så vacker du är», fortfor han, »denna sjögröna dräkt klär dig förträffligt och de hvita pärlorna smyga sig så vackert intill din hals — o, min Leonore, hvad jag är stolt öfver dig!»

Ja, hon var skön, och hon ville vara skön, det gällde ju att fjättra den man, som hennes varmaste känslor tillhörde.

»Tag nu min arm», återtog bankiren, »och låt mig föra dig till våra gäster.»

Leonore lade sin arm i sin makes och han ledde henne genom en fil af praktfulla gemak till stora salongen, hvarest gästerna, sju herrar och fyra damer ur San Franciscos förnämsta kretsar, voro församlade. Två af herrarne voro kolleger till Brady, vidare en målare, en bildhuggare, en stadsfiskal och polischefen i San Francisco. Den sjunde var den unge tyske läkaren.

Leonore var en förträfflig värdinna, men hon hann ej börja någon konversation, förrän betjänten trädde in och anmälde att hans höghet prinsens befann sig i vestibulen. Brady bjöd sin gemål armen och skyndade

ned för den mattbelagda trappan för att taga emot prinsen.

Men Leonore kunde ej möta prinsen nu, hon måste vinna några minuter. Därför drog hon sin arm ur sin makes och flydde uppför trappan, i det hon ropade:

»Tag ensam emot prinsen, jag väntar er i japanska rummet.»

Prinsen var i stor uniform och bar flera ordnar på bröstet. Efter honom kom Parker, äfven han i kaptensuniform. Brady skyndade dem till mötes och ropade:

»Välkommen, prins Hellmuth af Lichtenfels, och äfven ni, herr Parker — mitt namn är Brady. Jag behöfver väl knappast säga, att det gläder mig ofantligt att se er hos mig.»

»Herr Brady», sade prinsen, »vi ha med nöje tagit emot er inbjudning, ty vi veta att vi befinna oss i en förträfflig mans hus. Jag är här i Amerika i en sorglig angelägenhet, men jag hyser det hoppet att ni vill bistå mig med era råd och er erfarenhet.»

»Jag vet icke, hvad som fört er hit», svarade Brady, »men var öfvertygad om att jag skall göra allt, som står i min makt för att hjälpa er. Nu ber jag er följa med mig till salongen, hvarest några utvalda vänner vänta er. Men tillåt mig först att presentera er för min hustru.»

Leonore hade hämtat sig något, men höll likväl på att utstöta ett skri, då dörren öppnades och hon såg prins Hellmuth träda in.

»Min hustru», hörde hon sin man säga, »tillåt mig, dyra Leonore, att presentera prins Hellmuth af Lichtenfels för dig.»

Hellmuth närmade sig med en bugning och tryckte långsamt hennes hand till sina läppar. Då lyfte han på hufvudet och deras blickar möttes. Han spratt till och ordet dog på hans läppar. Leonore visste, att han känt igen henne. Han hämtade sig dock genast och

var för mycket världsman för att röja en hemlighet, som frun i huset sannolikt önskade dölja.

»Nådig fru», sade han med en ny bugning, »i följd af er makes vänliga inbjudning har jag kommit till ert hus. Jag hoppas att ni ej är ond på mig därför.»

»Ers höghet», sade Leonore med en lättnadens suck och en djup nigning, »ni gör mig öfverlycklig och glad genom att taga emot vår gästvänskap. Ers höghet skall här finna kärlek, trohet och hängifvenhet.»

»Det bästa en människa kan begära», sade Hellmuth.

»Och här», tog Brady till ordet, »är kapten Parker, prinsens vän och följeslagare.»

»Hjärtligt välkommen, kapten Parker», sade Leonore med en granskande blick på sjömannen.

»Och nu skola vi presentera prinsen för våra vänner», ropade Brady, »ers höghet väntas med längtan.»

»Er arm, min nådiga», sade Hellmuth, och Leonore stack sin arm in under prinsens. Han kände, hur hon skälfde och sade åt sig själf:

»Det är hon, jag misstog mig icke.»

Han kände sig pinsamt berörd af detta möte med f. d. grefvinnan Brühl, hvars kärlek han försmått och afvisat, men han hoppades att hon för länge sedan begraft den gamla lidelsen och anade icke att den ännu glödde i hennes barm.

Man gick till bords. Hellmuth och Parker måste beundra den stora matsalen, hvars tak uppbars af sex marmorpelare och var smyckadt med en stor målning af en af Amerikas mest framstående konstnärer. Golfvet var inlagdt med mosaik och bordet strålade af guld, silfver och kristall.

Hellmuth förde Leonore till bordet, hon satt mellan prinsen och Parker, på prinsens andra sida slog Brady sig ned. Bredvid Parker satt doktor Fleischmann; mellan dessa två uppstod ett mycket lifligt samtal, och efter

en stund föreslog Parker doktorn att för några månader lämna sin praktik i San Francisco och följa med jakten.

»Vi behöfva helt enkelt en läkare ombord», sade sjömannen, »jag skall tala med prinsen, då kunna vi göra upp affären med detsamma.»

»Det skulle vara mig ett stort nöje», sade läkaren, »men när tänker ni lämna San Francisco?»

»Det beror på», svarade Parker. »Som ni vet, gäller resan att finna en ung flicka, som genom sällsamma missöden ryckts ifrån prinsens sida. Vi veta endast att den stackars flickan finns i Amerika, men vi förlorade hennes spår i Arizona och ha sedermera ej lyckats återfinna det. Då telegraferade prinsen från New Orleans efter jakten, som låg i New York, och vi styrde tills vidare kürs på San Francisco. Här ämnar prinsen anställa nya efterforskningar, men om de ej leda till något resultat, vill han först genomleta Sydamerika, framför allt Brasilien, och därifrån fara vidare till Australien.»

Äfven mellan Brady, Leonore och Hellmuth utspann sig ett lifligt samtal, i hvilket de öfriga gästerna togo del. Hellmuth komplimenterade bankiren för husets smakfulla inredning, men Brady tyckte att han ännu blott sett en försvinnande liten del af huset.

»Framför allt måste ni se mitt laboratorium, ers höghet, jag är öfvertygad om att det skall intressera er.»

»Ert laboratorium», ropade prinsen, »enligt hvad jag vet, är ni ju dock finansman och icke kemiker, så vida ni icke hittat de vises sten och upptäckt konsten att göra guld.»

»Den konsten ha vi upptäckt för länge sedan i Amerika», sade Brady med ett skratt, »guld göres endast genom ihärdigt arbete. Men ni måste veta att jag står på intim fot med trollmannen i Menlo Park.»

»Trollmannen i Menlo Park, hvem är det», frågade prinsen.

»Ingen sämre än Thomas Edison.»

»Ah, den store uppfinnaren», utbrast Hellmuth, »då är ni verkligen en afundsvärd man, herr Brady, om ni kan kalla er Edisons vän.»

»Edison är visserligen tio år äldre än jag», sade Brady, »men vi ha varit vänner ända sedan jag var en yngling, under det att han redan då kunde kalla sig en man. Sedermera förskottrade jag honom pengar till hans första försök, och det glömmet han aldrig. Jag har lefvat tillsammans med Edison under flera månader, och då kan väl ers höghet tänka sig att jag intresserade mig för alla hans företag. Jag har alltid vurmat för kemi och fysik, och då jag byggde detta hus, lät jag inreda ett laboratorium åt mig. Jag skall visa er det sedan, min hustru intresserar sig äfven mycket för hvad som försiggår där. För tillfället sysselsätter sig Edison med en uppfinning, som jag är fast öfvertygad om kommer att ställa världen på hufvudet. Han har skrifvit till mig om den, och jag har själf anställt några försök, som hafva ledt till ett öfverraskande resultat.»

»Kan man då icke få veta hvad det är fråga om», frågade Hellmuth.

»Förlåt, ers höghet, men jag tors ingenting säga af hänsyn till min vän Edison.»

Leonore lyssnade endast med halfva örat. Hon kände sig så lycklig öfver prinsens närvaro, men tillika orolig och förskräckt, ty prinsens beteende var, trots hans stora höflighet, mycket afmätt. Hon beslöt likväl att begagna sig af första bästa tillfälle för att redan denna kväll blifva ensam med honom och förskaffa sig visshet, huruvida hon kunde hoppas att han skulle besvara hennes lidelse.

Supén gick förträffligt och till och med prins Hellmuth förvånades öfver den rikhaltiga och utmärkta menuen.

Sköldpaddssoppan, de stekta hajfiskfenorna, de in-

diska fågelbona, de förträffliga ostronen, den kostligt tillagade laxen, den på spett stekta roastbeefen, fasanerna, som serverades i sin fjäderskrud och slutligen glacepuddingen, som föreställde furstens familjevapen, allt var så utsökt godt att det endast öfverträffades af de härliga vinerna, af hvilka det serverades en ny sort till hvarje ny rätt.

Sedan man druckit mycken champagne, reste man sig från bordet och begaf sig till salongerna, hvarest kaffet serverades.

»Ni har sannerligen gjort mig nyfiken, herr Brady», sade prinsen nu, »efter att se ert allra heligaste, jag menar ert laboratorium, och om det ginge för sig —»

»Med största nöje», ropade bankiren, »var god och följ mig, jag skall föra er dit.»

Äfven Leonore följde med. Hellmuth bjöd henne åter armen, och de hade redan kommit upp i fjärde våningen och stodo utanför laboratoriets dörr, då en betjänt kom springande uppför trappan och hviskade några ord till bankiren.

»Huru», utbrast Brady, »vill kassören tala med mig nu?»

»Ja, sir», svarade betjänten, »herr Jefferson bad mig säga att det var fråga om ett viktigt telegram från New York, ett affärstelegram.»

»Det är då en sällsam man, denne Jefferson», ropade Leonore, »jag tror han sofver aldrig, när det är fråga om dina intressen.»

»En förträfflig man är han», sade Brady, »och jag kan icke nog lyckönska mig själf, emedan jag gaf honom denna förtroendepost, då den beklagansvärde mannen, som själf varit millionär, måste inställa sina betalningar i följd af ett bofstreck af en af hans funktionärer. Men jag måste väl be ers höghet ursäkt mig några minuter, vi amerikanare ha nu en gång det motivet, affärer gå före nöjet. Men ers höghet skall icke förty få se labo-

ratoriet — här är nyckeln, Leonore, var god och för dit vår gäst.»

Brady såg icke Leonores strålande min. Han vände sig om och gick ned för trappan, följd af betjänten. O, så hon välsignade denne Jefferson, som fått det infallet att så här sent på kvällen tala med hennes man om affärer, hon blef ju nu ensam med prinsen. Hon öppnade dörren och trädde först in i det med elektriskt ljus upplysta gemaket.

Laboratoriet bestod af ett stort rum med tre fönster och där bakom ett mörkrum. Hellmuth stannade ett ögonblick på tröskeln och såg sig förvånad omkring. Han trodde först att han befann sig i ett museum, i hvilket allehanda rariteter förvarades. Hvilken rikedom på retorter och deglar, hvilket öfverflöd på allehanda apparater, där borta i hörnet stod till och med en liten smältugn och bredvid den en hydraulisk pump, en blåsbälg felades ej heller.

Midt i rummet stod ett större bord, betäckt med kartor och ritningar, men midt på bordet reste sig en sällsam apparat, hvars ändamål Hellmuth icke anade. Foten bestod af en trälåda, och på denna reste sig ett trattformigt föremål af bleck. På sidan af apparaten stucko små handtag fram medelst hvilka tydligen ett hjulverk eller någonting dylikt kunde sättas i rörelse.

»Stig in, min prins», ropade Leonore, då Hellmuth stod tvehågsen på tröskeln, »eller fruktar ni att vara ensam med mig?»

Hellmuth trädde in, och dörren föll igen efter honom. Han försökte komma öfver den pinsamma situationen och började därför tala om laboratoriet och frågade bland annat Leonore, om hon visste, hvad det var för en apparat, som stod på bordet.

»Nej, min prins, därvidlag kan jag ej ge er några upplysningar, ty jag måste bekänna att jag icke alls intresserar mig för allt detta.»

»Jag tycker ändå», sade Hellmuth, »att det är saker, som nog kunna intressera.»

Men i detsamma ställde sig Leonore framför honom och sade med slocknande röst:

»Hellmuth, känner ni mig ej mer?»

Prinsen ryggade ett steg tillbaka, bugade sig kallt och sade:

»Jag ber om ursäkt, grefvinna, men jag tror ni gör bäst i att icke påminna mig om den tid, då jag kände er som grefvinna von Brühl, jag tänker, uppriktigt sagdt, ogärna på den tiden.»

»Och hvarför, Hellmuth», fortfor Leonore hastigt, »har ni någon orsak att hata mig?»

»Visst icke, grefvinna, men jag trodde mig handla i ert intresse genom att icke med ett ord beröra den tiden. Det förefaller mig som om er make icke anar att ni förr i världen varit en annans maka. Men hur detta än förhåller sig, så ber jag er komma i håg att jag en gång sagt er att mitt hjärta tillhörde en annan, och jag måste bekänna att denna andra, den enkla tyska flickan alltjämt blifvit mig kärare. Nu ber jag er, fru Brady, låt oss ej tala mer om det förflutna, ni har blifvit en förträfflig mans maka, och med hvarje ord, som jag talar till er, och som icke uteslutande gäller fru Brady i San Francisco, förefaller det mig, liksom om jag syndar mot den förträfflige mannen.»

Men Leonore låtsades ej höra hans ord, utan fortfor:

»Hellmuth, vi äro ensamma, ändtligen kan jag säga dig, hvad som rör sig i mitt hjärta. Ja, du finner mig som maka till en annan man, som jag förr i tiden skulle hafva kallat en plebejer, men sak samma, jag svär att jag aldrig har älskat någon annan man än dig, och att det skulle vara min högsta lycka att få tillhöra dig. Hellmuth, jag minns nog att du en gång försmått min kärlek, men skall du äfven nu försmå den, då du ej mer är bunden, då din ungdomsdröm

visat sig vara en illusion, som förflyktigats liksom såpbubblan, när vinden griper tag i den.»

»Ni misstar er, min fru», inföll Hellmuth med skarp röst, »min kärlek är icke en illusion, och jag befinner mig här endast för att söka Kätchen, min Kätchen, som jag skall göra till min gemål och till furstinna i i mitt land. Och jag skall finna henne, jag skall upplefva den dag, då jag skall sluta henne i min famn.»

»Tror du det», utbrast Leonore med hård stämma, »nå väl, jag hyser en annan åsikt. Det gör mig ondt att jag måste skingra dina illusioner, men Kätchen Schneider —»

»Hvad vet ni om Kätchen», ropade Hellmuth, »för Guds skull, säg mig allt, tveka icke, och jag skall glömma mycket, som skulle kunna fylla mig med groll mot er.»

Leonore tycktes ej höra hans ord. Hon satte på sig en hycklerisk, medlidsam min, och, medan hon stödde sig lätt mot bordet, på hvilket apparaten stod, talade hon till honom öfver densamma.

»Jag älskar dig, Hellmuth, men därför hatade jag dock aldrig den flicka, som stod mellan dig och mig. Tvärtom, Kätchens öde, väckte alltid mitt medlidande och mitt deltagande. Därför bedröfvar det mig mycket att jag måste vara den, som underrättar dig om Kätchen Schneiders död.»

»Om Kätchens död», utbrast Hellmuth och bleknade, »o, nej, nej, säg att det icke är sant, säg — o Gud, jag vet knappast hvad jag säger — har ni några bevis —?»

»Hvar såg du Kätchen sista gången?»

»Hvar jag såg Kätchen sista gången», ropade Hellmuth med skälfvande röst, »det var i apachernas läger, bland Arizonas berg — men nej, jag såg henne icke, men jag vet alldeles bestämdt att hon vistats där bland indianerna.»

»Det stämmer», mumlade Leonore.

»Hvad stämmer? O, fru Brady, jag besvär er, säg mig allt.»

»Nå väl, så besvara mina frågor, då skall ni själf döma om min underrättelse om Kätthens död beror på sanning eller icke.»

»Fråga, jag ber er.»

»Befann sig i indianlägret Kätthens bror — hur heter han nu?»

»Adrian», ropade Hellmuth.

»Alldeles riktigt. Befann sig denne Adrian vid Kätthens sida, då hon vistades i indianlägret?»

»Icke vid hennes sida», ropade prinsen, »men han fanns verkligen där, som jag fick veta af herr Broker, hvars sanningskärlek jag icke betviflar.»

»Nå väl, Hellmuth, om ni vill se och tala med denne Adrian, kan ni göra det redan i morgon, om ni då ännu finner honom vid lif.»

»Adrian — store Gud, finns han då här i San Francisco?»

»Ja.»

»Då måste ju äfven Kätthchen vara här», ropade Hellmuth med skälfvande röst.

»Tvärtom, min vän, för några dagar sedan voro Kätthchen och Adrian ännu tillsammans, nu däremot äro de skilda för evigt. Och hör nu, denne Adrian blef öfverkörd af Pacificbanans expresståg just på ett ställe i urskogen, som ligger i nordlig riktning för Arizona. Förstår ni, Adrian flydde från indianlägret i sällskap med sin syster. Han vandrade genom urskogen med henne, men lämnade henne därpå, antingen emedan hon redan var död, eller emedan hon sjunkit till marken af trötthet, och medan han höll på att undersöka terrängen, drogs han sannolikt inunder tåget. Han förlorade både armar och ben och ligger nu på Lincoln-hospitalet. Ni kan själf kontrollera sanningsenligheten af mina meddelanden.»

Hellmuth stod ett ögonblick liksom bedöfvad, men en röst i hans inre hviskade till honom, att han likväl ej obetingadt finge tro Leonores berättelse.

»Och nu, Hellmuth», hviskade Leonore, och hennes röst blef alltjämt mera ljuf och förförisk; »nu står jag här framför dig som en tiggerska och ber dig om en allmosa. Låt mig ärfva din kärlek efter den olyckliga tyska flickan, stöt mig icke ifrån dig! Jag skall göra dig lycklig, under årtal har jag troget gömt din bild i mitt hjärta, nu har slumpen fört oss tillsammans här på Amerikas mark, är det icke en vink från himlen, som vill se oss förenade?»

»Min fru», ropade Hellmuth, »ni borde tänka på er make, denne hedersman, som jag värderar och högaktar, vill ni verkligen förråda och bedraga honom i hans eget hus — ni borde skämmas, min fru!»

»Hellmuth, jag —»

»Säg icke ett ord», ropade prinsen, »i detta ögonblick känner jag mer än någonsin att Kätchen lefver, och att hon en gång skall bli min hustru. Men tills jag finner henne, skola mina läppar ej beröra en annan kvinnas, det svär jag, och nu — lef väl!»

Prinsen vände sig om och närmade sig dörren.

»Hellmuth», ropade Leonore, som nu helt och hållet förlorade jämvikten, »hör mig, du får icke gå, du får icke!»

»Stanna», ropade Hellmuth, »jag ber er, följ mig icke, annars skall ni tvinga mig att nyttja våld mot en kvinna, och det skulle göra mig ondt för er mans skull som icke anar, hvem han gjort till sin hustru.»

Hellmuth stod vid dörren med lågande blickar, i hvilka hans förakt för bankirens hustru afspeglade sig. Men hon, den sköna, förföriska kvinnan stod orörlig med upplyfta händer, och mellan dem stod bordet med den sällsamma apparaten.

»Hellmuth», ropade Leonore, i det hon liksom för-

krossad sänkte hufvudet mot bröstet, så att de ord, som nu banade sig väg öfver hennes läppar, formligen uppslukades af apparatens stora tratt, »Hellmuth, jag kan icke lefva utan dig, du är den ende man jag någonsin älskat, under det att jag afskyr min man. O, kom ihåg att dessa armar redan en gång omslingrat dig, redan en gång ha dina läppar hvilat mot mina, Hellmuth, jag följer dig ut i vida världen, om du fordrar det. Din jakt ligger i hamnen, i morgon lämna vi San Francisco, jag tillhör dig, jag har ju redan varit din älskarinna, ty jag svär att jag alltid har ansett mig som din egen-
dom.»

»Jag föraktar er, min fru», sade Hellmuth med dof röst.

»Men jag älskar dig», skrek Leonore och aflägsnade sig från bordet, »du får icke undgå mig, kyss mig blott en enda gång och jag är din.»

Innan prinsen kunde fly ur rummet, slog hon båda armarne omkring honom och tryckte honom intill sig.

»Jag ber er, släpp mig», ropade Hellmuth, »ni glömmmer att ni bär en ärlig mans namn och att ni är hans hustru.»

Med dessa ord befriade han sig med en häftig rörelse och sköt henne ifrån sig.

»Jag afstår icke ifrån dig», hviskade hon, »du måste blifva min, äfven om jag skall kämpa med ödet om dig.»

I detsamma förstummades hon, dörren öppnades och Brady trädde in. Han stannade ett ögonblick på tröskeln och sände Leonore en förvånad blick, ty hennes glödande kinder förbryllade honom. Men därpå såg han styft på Hellmuth, och prinsens öppna, ärliga drag tycktes lugna honom.

»Nu har jag undanstökat affärerna med den förträfflige Jefferson, men jag hoppas att min fru under tiden har invigt er i detta rums hemligheter. Här finns visserligen icke mycket att se, om man har sett Edisons

»Hellmuth, känner ni mig ej mera», utbrast Leonore.

försökssalar, men somliga af mina apparater kunna kanske ändå intressera er.»

»Ja visst», svarade Hellmuth, och tillade därpå med en ironisk blick på Leonore: »jag har redan sett och upplefvat många intressanta saker här.»

»Allt, som finns här i rummet», fortfor bankiren och ställde sig midt på golvet, »beror mer eller mindre af elektriciteten, denna hemlighetsfulla kraft, som min vän, Thomas Edison, förstått att utveckla på ett så stort sätt. Och ändå stå vi endast vid början.»

»Hvad betyder då denna apparat», frågade Hellmuth och pekade på den stora tratten på bordet.

Bankiren föreföll en smula brydd.

»Ers höghet», sade han därpå, »det är den apparat, om hvilken jag talade vid bordet och hvars sällsamma egenskaper jag knappast vågar afslöja för er. Men ni är ju en man, på hvilken jag obetingadt kan lita, lofva mig därför att ni icke med ett ord vill röja hemligheten, så mycket mer som det ännu kommer att dröja några år, innan Edison själf träder fram med denna sin uppfinning.»

Hellmuth lade utan tvekan sin hand i bankirens.

»Hvad dig beträffar, min dyra Leonore», fortfor Brady, »så behöfva vi väl ej ha några hemligheter för hvarandra, eller hur, min vän?»

»Visst icke, käre Brady», sade den trolösa kvinnan.

»Nåväl, jag skall alltså förklara afsikten med denna apparat för er, och det skall säkerligen förvåna er och väcka er beundran, när jag säger er att den är ämnad att återge den mänskliga röstens toner. Det, som talas in i denna tratt, aftryckes nämligen på en plåt, som är så känslig, att hvarje fläkt från den talandes mun genom tillhjälp af elektriciteten borrar in sig i det material, af hvilket plåten är förfärdigad. Om jag därpå vrider på apparaten, löper plåten öfver en vals och intrycken förvandlas till toner. Det är ungefär som i en speldosa,

men ändå annorlunda. Naturligtvis återger apparaten rösten alldeles noga, så att man efter hundratals år skall kunna känna igen, hvem som talat i apparaten, så vida man en gång hört rösten. Ser ni, min prins, jag behöfver endast vrida på detta handtag», ropade Brady förtjust, i det han med högra handen omslöt handtaget, »och genast sätter sig apparaten i rörelse. Edison ämnar kalla den en fonograf, hör nu blott —»

Brady vred på handtaget, medan han med den andra handen räckte prinsen en lur.

»Hvad nu», sade bankiren, »apparaten tyckes ha råkat i olag? Nåja, den har ännu sina nycker, men Thomas Edison kommer allt att vänja den af därmed. Jag förbehåller mig att en annan gång få presentera fonografen för er. Nu tror jag vi vända åter till våra gäster.»

»Ja, låt oss gå», ropade Leonore, »här är odrägligt varmt, jag ser visst ganska echaufferad ut.»

»Det gör du verkligen», tyckte Brady. »Jag ber ers höghet föra min hustru ned i salongen, jag kommer genast efter.»

Brady blef ensam i laboratoriet och började gå af och an med händerna på ryggen.

»Om jag icke visste att det är omöjligt», mumlade han, »skulle jag vara frestad att tro att det finns ett förhållande mellan prinsen och Leonore. Hon spratt till, då jag trädde in, och prinsen såg mycket förlägen ut. Men nej, nej, det är omöjligt! Jag har aldrig ertappat Leonore i någon trolöshet, sedan hon blef min hustru. Skulle jag ändå hafva misstagit mig? O, så den tanken plågar mig! Jag har gjort allt för henne, har skänkt henne ett ärligt, aktadt namn och omgifvit henne med prakt och rikedom. Men äfven om jag kunde tvifla på Leonore, måste ju prinsens person för mig vara full garanti för att ingenting kan hafva händt mellan dem hvarken här eller annorstädes. Ty om prinsen träffat Leonore förr och åtnjutit hennes ynnest, skulle han

som en man af ära säkerligen aldrig hafva gått öfver min tröskel. O, hvilken narr jag är, att jag ett enda ögonblick kunde oroa mig, Leonore älskar mig ju, och prinsen — prinsen är en man af ära.»

Men tanken tycktes ändå oroa bankiren, ty han satt väl tio minuter orörlig i sin stol och stirrade på golfvet. Plötsligt reste han sig likväl, lät handen glida öfver sina ögon liksom för att jaga bort tankarne och gick långsamt bort till bordet, hvarest fonografen stod.

»Så besynnerligt», sade han, »hvad kan det vara med apparaten? Ännu i går funktionerade den oklanderligt och nu gick det icke alls. Jag måste i all hast undersöka hvad som är felet, sedan måste jag, förstås, genast återvända till mina gäster.»

Bankiren lutade sig ned öfver lådan och undersökte apparaten, därpå ropade han skrattande:

»Aj, aj, det var handtaget, som icke var djupt nog instuckat, hvarför det icke kunde verka på valsen — se så där, nu är den saken afhjälpt, nu skall fonografen nog göra sin skyldighet.»

Han tog luren, lade den till örat och började vrida på handtaget. Och apparaten började tala — och bankiren ryggade tillbaka med förstenade drag.

»Det är — Leonores, min hustrus röst», utbrast han.

Och utan att släppa luren fortfor han att vefva, och hvad han hörde var väl någonting förfärligt, ty han blef alltjämt blekare och knäna skälfde så häftigt under honom, att han knappast förmådde hålla sig upprätt. Men hans önskan att erfara allt gaf honom kraft, och först då han hört det sista ordet af den kärleksförklaring, som Leonore hade gjort Hellmuth, sjönk luren ur hans hand, ett doft skri ljud genom laboratoriet och Brady sjönk till golfvet liksom träffad af blixten.

Efter en stund rätade han dock åter upp sig, och han förskräcktes själf, då han såg sitt ansikte i en liten spegel.

»Så ser alltså en man ut, som bedrages af sin hustru», sade han. »Ack, Leonore, för detta skall du plikta med ditt lif.»

Men därpå störtade tårarne ur hans ögon och han sjönk snyftande ned i en stol.

»Jag kan icke döda henne», ropade han, »ty jag älskar henne för högt och jag kan icke ens släppa henne ifrån mig, om jag icke med ett enda slag vill förintä mitt eget lif. Och likväl — jag kommer att förlora henne, om jag icke genast fattar ett beslut, ty prinsen ämnar utan tvifvel fly med henne. Ja, nu förstår jag alltsammans, därför kom han hit med sin jakt, därför inkvarterade han sig hos mig, för att vara i närheten af sin f. d. älskarinna och för att så mycket bekvämare kunna rövva henne från mig. O, så jag hatar dig, din furstlige skurk — du — du ensam skall plikta för hvad du gjort mot mig. O, jag blir vansinnig, när jag tänker på denna skam — och hvad vet jag — endast några ord, som Leonore tillfälligtvis talat i tratten, men kysarne, suckarne, smekningarne, har den ej kunnat uppfånga — ha, Thomas Edison, din uppfinning är endast lappri, du har endast skapat en half spion, men be-dragna äkta män behöfva en hel spion, på det att de må erfara sina hustrurs trolöshet.»

Slutligen lugnade han sig dock så mycket att han kunde vända åter till gästerna

»Jag har aldrig i mitt lif spelat komedi», sade han till sig själf, »men nu måste jag göra det. Nåväl, jag skall visa honom en leende min, ty jag måste hålla honom kvar här i huset för att bevaka honom. Men det skall icke dröja länge, innan jag gör slut på historien. Ha, min prins, du skall erfara, att man icke ostrafadt kränker en fri amerikanares heligaste rättigheter. På unionens mark har hvar och en rätt att skjuta ned den tjuf, som bryter sig in i hans hus, utan att sedan behöfva stå till svars inför lagen. Men jag vill icke ens

själf åtaga mig bödelns ämbete, jag skall öfverantvarda dig åt en död, som är mycket förfärligare än döden genom en kula — jag har redan uppgjort en plan — prins Hellmuth af Lichtenfels, du skall ej åter lämna San Francisco, du skall, som man säger, blifva en borgare i Förenta staterna — ty du skall förmultna på en amerikansk kyrkogård.»

SJUTTONDE KAPITLET.

Den kinesiske kocken.

Tystnad rådde i Bradys hus, lamporna hade släckts, och gästerna hade aflägsnat sig efter en utomordentligt angenäm kväll.

Prins Hellmuth hade med Parker dragit sig tillbaka till sina rum. Han hade först tänkt på att anförtro Parker hvem fru Brady var och tala om det obehagliga uppträdet i laboratoriet, men han uppgaf det, emedan han visste att Parker omöjligt kunde dölja sina känslor, hvarför han fruktade att den hederlige sjömannen redan nästa morgon skulle visa Leonore sitt förakt och därigenom väcka Bradys misstankar.

Detta ville Hellmuth till hvarje pris undvika, ty han ämnade visst icke rubba Leonores förhållande till hennes make, och fann den tanken förfärlig att han skulle kunna blifva orsaken till att Leonore en gång upphörde att vara fru Brady.

Däremot hade Parker mycket att meddela Hellmuth. Han talade genast med honom om doktor Fleischmann, och prinsen gick med nöje in på att låta doktorn åtfölja dem på resan, samt bad Parker nästa dag föra den unge läkaren till sig.

»Och nu god natt, käre vän», sade han därpå och räckte handen åt Parker, »sof så godt som en sjöman

kan sofva i en faststående säng och i mjuka dunkuddar. Jag vet ju dock att du endast kan sofva lugnt, när hafvets vågor vagga dig, men det skall, hoppas jag, ändå icke hindra dig att med tacksamhet minnas den gästvänskap, som herr Brady visar oss.»

»Må Hin frikassera mig», svarade Parker, »om icke han är en man, som man kan lita på. Han är en människa efter min smak, enkel och rättfram, han hade förtjänt ett bättre öde än att vara millionär, han skulle varit sjöman, då hade han varit bra mycket lyckligare.»

»Nå», tyckte Hellmuth och smålog, »jag tror ändå att herr Brady är ganska nöjd med sina millioner.»

»Nog möjligt», sade Parker, »men hans fru tyckes ej vara det.»

»Hur låter då ditt omdöme om fru Brady», frågade Hellmuth.

»Mitt omdöme — hm — det kan sägas med få ord. Hon liknar ett vackert fartyg, med hvilket jag ändå icke skulle vilja anträda färden öfver oceanen, emedan jag måste frukta att plötsligt upptäcka en väldig läcka i skrofvat.»

»Det skulle vara ledsamt för herr Brady», sade Hellmuth med en axelryckning, »en läcka i en kvinnas karakter är lika farlig för en äkta man som en läcka i ett fartyg är det för sjömannen. Men nu god natt, Parker, jag är mycket trött och ber dig låta mig sofva i morgon bittida, tills jag själf låter höra af mig.»

»Sof ni i Guds namn, prins», svarade Parker, »jag själf stiger naturligtvis tidigt upp och går att aflägga ett besök på jakten. Jag vet icke, hur det kommer till, men jag har ständigt en känsla, liksom om någon skulle kunna komma och föra bort den.»

»Det vore väl knappast möjligt», tyckte Hellmuth, »jakten ligger ju säkert förankrad, dessutom ha vi ju den bästa bevakning på skeppet, våra båda matrosor,

Peter och Paul skulle allt göra kål på hvar och en, som på något vis ämnade skada jakten.»

»Nå ja, min prins, Peter och Paul äro ett par raska gossar, men om jag skall säga er sanningen, hvarför jag vill besiktiga jakten, så är det, emedan jag, styrman Parker, är rädd för ett fruntimmer.»

»För ett fruntimmer», sade Hellmuth förvånad, »det är väl omöjligt.»

»Jo, just för ett fruntimmer, med ett ord, för Cyprienne.»

»Cyprienne», ropade prinsen, i det en skugga gled öfver hans drag, »du har kanske rätt, jag känner mig själf orolig för Cyprienne. Det var verkligen illa gjordt af doktor Wilson att låta den vansinniga rymma på vägen till New York. Jag kan icke säga dig så rädd jag blef, då jag läste doktor Wilsons bref i New-Orleans. Det var kanske ursäktligt, ty med den kvinnan blir man aldrig färdig. Wilson hade ju dock tagit ett rum i tredje våningen åt henne på hotellet i Cincinnati, men då man öppnade rummet nästa morgon, var fågeln borta. Hon hade firat sig ned i trädgården medelst en lina, som tillfälligtvis legat i rummet, och sedan har hon ej hörts af vidare.»

»Nå, ingen kan hjälpa den saken», sade Parker, »och det är väl dumt af mig att vara rädd, ty huru skulle Cyprienne just kunna hitta oss här i San Francisco? Hvem vet, hon är kanske död för länge sedan, doktor Wilson skref ju att hennes hälsa lidit betydligt under transporten. Om vi blott först visste hvar vår stackars Kätchen finns, det vore bättre än att erhålla visshet rörande Cypriennes öde.»

»Ack ja», hviskade prinsen, »jag håller rent af på att förtvifla, när jag tänker på att hon kanske råkat i händerna på dåliga människor, men låtom oss ändå försöka hoppas det bästa. Och nu god natt för andra gången, käre Parker.»

»God natt, ers höghet, sof godt!»

Medan detta samtal ägde rum mellan Hellmuth och hans vän Parker, satt bankiren ensam på sitt rum. Leonore hade redan gått och lagt sig, nu satt den olycklige mannen där och funderade på sin belägenhet. Han insåg alltjämt tydligare att han ej kunde lefva utan Leonore, men han måste hämnas på prinsen, och detta kunde endast ske på ett sätt — prinsen måste försvinna. Bankiren tryckte med en häftig åtbörd på knappen till den elektriska ringledningen, och en betjänt trädde in.

»Kalla hit San Hip, den kinesiske kocken, han har inlagt sig stor heder i afton, jag vill säga honom att jag varit nöjd.»

Det bör ej förvåna läsaren att kockens syssla i bankirens hus sköttes af en kines; kineserna, som endast tålas i Amerika, hvarest den kinesiska immigrationen numera är förbjuden, nyttjas där endast i och för vissa ändamål, för hvilka de visa synnerligen stora anlag. Kinesen är sålunda en förträfflig kock och mycket omtyckt af amerikanarne för sin stora properhet i köket. Det finns kineser i Amerika, som koka utmärkt enligt amerikansk sed, och man bör ej inbilla sig, att de försöka servera sitt hemlands rätter för sina herrar.

Det dröjde ej länge, innan dörren öppnades, och en liten hoptorkad, mager gestalt trädde in i rummet. Det var den kinesiske kocken San Hip, han bar sitt hemlands dräkt och var trettiofem år gammal, fastän han såg ut att vara minst sextio år. San Hip stod kvar vid dörren med ödmjuk hållning tills Brady ropade till honom:

»Stäng dörren och kom närmare, San Hip», fortfor bankiren därpå, »jag är mycket nöjd med dig, du hade lagat en kunglig måltid i kväll. Jag vill därför skänka dig en belöning, jag vet att du är mycket sparsam, därför vet jag att du skall tycka mest om att få pengar.»

Med dessa ord tog Brady fram en tiodollarssedel och räckte den åt kinesen.

»San Hip måste spara», svarade denne, i det han grep sedeln. »San Hip har ännu långtifrån nog för att vända åter till det älskade hemmet.»

»Hvarför vill du då nödvändigt vända åter till Kina», frågade bankiren.

»San Hip kan icke stanna i det sköna Amerika», ropade kinesen, »San Hip är redan trettiofem år, han kan dö i dag eller i morgon, och San Hip måste begrafvas i Kinas jord.»

»Nå ja», sade Brady, »jag vet att ni kineser inbillar er att ni ej kunna blifva saliga, om ni icke jordas i Kina, och hvarje månad lämnar ju ett så kalladt döds-skepp San Francisco för att fara till Kina. Men nog nu om den saken, jag har nämligen ett uppdrag åt dig, och om du utför det punktligt, kan du förtjäna tusen dollars.»

»O», ropade kinesen, och hans små ögon började blixtra af girighet, »om San Hip kan förtjäna tusen dollars, då behöfver han ej stanna i det främmande landet, då kan han flyga bort öfver det stora hafvet.»

»Du skall få tusen dollars», upprepade Brady, »men det är ett sällsamt uppdrag jag ämnar ge dig. Sätt dig här vid mina fötter att jag må hviska det i ditt öra, ty ve dig och mig, om någon hörde vårt samtal.»

San Hip lydde sin herres befallning, och Brady fortfor.

»Hör på, San Hip, om en man har en fiende, som han hatar af allt sitt hjärta och fruktar att han skall beröfva honom det käraste han äger, då tvekar han icke att rödja honom ur vägen.»

San Hip nickade ifrigt och sade därpå:

»Om San Hip har en fiende, som han hatar, då tar han den stora köksknifven och sprättar upp magen på honom.»

»Det är visserligen ett mycket enkelt sätt», mumlade bankiren, »men glöm icke, San Hip, att om du gör någonting sådant i Amerika, då blir du kastad i fängelse, och det händer lätt att man lägger ett rep kring din hals och drar ihop snaran. Hör på, San Hip, jag måste till hvarje pris rödja min fiende ur vägen, men du förstår väl att jag därvidlag måste gå mycket försiktigt tillväga, ej heller vill jag fläcka mina händer med blod.»

»San Hip förstår — min gode herre vill ge mig i uppdrag att mörda hans fiende — San Hip skall göra allt hvad hans gode herre befäller. Är min herres fiende en stark man?»

»Nog är han stark alltid», svarade Brady, »men hvad tänker du göra, San Hip?»

»Jag tänker det blir bäst, om San Hip inväntar fienden i något gathörn och blixtsnabbt stöter knifven i honom. San Hip försvinner, och ingen anar, hvem som dödat mannen.»

»Nej, nej», sade Brady, »det skulle väcka för mycket uppeende, man skulle hitta liket, och tyskarne skulle ställa till ett förfärligt oväsen, nej, San Hip, den idéen duger inte.»

»Vill min gode herre säga mig, hvem som är hans fiende, då skall San Hip kanske kunna hitta på någonting bättre.»

»Nå väl, jag skall säga dig mannens namn», svarade Brady, »jag litar på din tystlåtenhet, men skulle du någonsin förråda mig, så skall en kula från min revolver göra dig stum, det kan du lita på.»

»San Hip litar därpå», sade kinesen med komiskt allvar.

»Nå väl», fortfor bankiren, »den man, som jag vill rödja ur vägen, är min gäst, prins Hellmuth af Lichtenfels.»

»O ve», ropade kinesen och kliade sig bakom örat,

»då kan min gode herre ej låta skära upp magen på sin fiende, och stackars San Hip förtjänar inga blanka dollars.»

»Hur så?»

»Emedan min herres fiende är gäst i hans hus. Kinaman dålig man, elak man, men om kinaman har en gäst i huset är gästen så trygg som i Konfucii sköte. Gäst kan sofva lugnt, äta lugnt och göra hvad han vill — kinaman får icke döda honom.»

»Men om du nu ägde en vacker hustru, San Hip», frågade bankiren, »och din gäst hade förfört din hustru, hvad skulle du då göra?»

San Hip funderade några sekunder och svarade därpå:

»Jag skulle skänka honom min hustru och ta en ny och bättre i stället.»

»Men om du ej kunde lefva utan denna hustru», ropade Brady förtretad, »begriper du då icke hvad jag menar.»

»Hur så, icke kunna lefva utan hustru», frågade San Hip. »Det finns många fruntimmer, min herre finner nog en annan hustru.»

»Aldrig! Jag måste hämnas på denna usling, och du, San Hip, måste hjälpa mig. Jag lofvar dig icke ett tusen dollars utan tre tusen, om du bär dig slugt åt.»

Ett sådant löfte var för mycket för kinesen. Plötsligt reste han sig och sade med högtidlig röst:

»San Hip har hittat på ett bra sätt. San Hip skall koka härlig mat åt den främmande — men när främmlingen ätit, blir han sjuk — man måste hämta doktorn — men innan doktorn kommer, är främmlingen i paradiset.»

»Gift», mumlade Brady och undvek att se på kinesen, »det skulle kunna gå för sig, om det ej måste ske i mitt hus. Tänk på, San Hip, det skulle bli rannsaking, man skulle taga reda på hur giftet kommit i

maten, misstanken skulle genast drabba dig, och du skulle blifva häktad. Nej, nej, hitta på någonting annat.»

Och San Hip funderade ånyo och ropade därpå plötsligt:

»San Hip intet dumhufvud, San Hip har hittat ett utmärkt sätt. San Hip är god vän med Tipu-ti, känner min gode herre Tipu-ti? O, Tipu-ti är en förnäm och ansedd man i kinesstaden i San Francisco, ty Tipu-ti är rik.»

»Hvem är då denne Tipu-ti», frågade Brady.

»O, Tipu-ti har en god affär, han har en opiumshåla vid Frontstreet. Många förnäma herrar och damer flyga in och ut och smaka på det söta giftet — sofva, drömma, alltsammans hos Tipu-ti.»

»Jag minns att jag hört talas om denne Tipu-ti», sade Brady, »han lär verkligen ha en opiumshåla vid Frontstreet, som lär vara en af de gemenaste krogarne i San Francisco, fastän den är elegant utstyrd. Men det rör ju egentligen icke mig, hvarför nämner du denne mans namn, du ämnar väl aldrig meddela honom vår plan?»

»Tipu-ti tiger, om han får pengar», försäkrade kinesen. »Min gode herres namn skall icke komma öfver mina läppar, men prinsen, din fiende, kan kanske föras till Tipu-ti, Tipu-ti ger honom opium, mycket opium, främlingen skall sofva — o, sofva så fast att han först vaknar om många, många år, och min gode herre har sin hustru för sig.»

»Det var en förträfflig idé», ropade Brady, »om det kunde lyckas locka prins Hellmuth till opiumshålan. Där skulle han somna utan att ana att han blifvit mördad, och Tipu-ti måste då äfven styra om att låta liket försvinna.»

San Hip grinade gladt, och Brady fortfor:

»Nu gäller det alltså att på ett slugt sätt locka prinsen till Tipu-tis hus, men hvem skall göra det? Jag

vågar icke med en stafvelse omnämna detta hus, i så fall skulle allt vara förloradt.»

»San Hip skall ombesörja alltsammans, lämna allt åt San Hip — jag lofvar att min herres fiende om två dagar ej mer skall vara vid lif.»

»Verkligen — kan jag lita på dig, kines?»

San Hip lade handen bedyrande på hjärtat.

»Så säg mig, hvilket pris skall Tipu-ti fordra, när du framför mitt uppdrag?»

»Min gode herre måste ge mig två tusen dollars», ropade kinesen, »det är tillräckligt, Tipu-ti skall göra alltihop mycket bra.»

Utan ett ord vidare drog Brady fram sin plånbok och lämnade kinesen två tusen dollars.

»Jag litar nu helt och hållet på dig», sade han, »och om du håller hvad du lofvat, skall du få vända åter till Kina som en rik man. Men skulle du ämna förråda mig, så tänk på min revolver.»

»San Hip skall vara trogen som en god hund, San Hip skall tjäna sin herre.»

Därpå drog kinesen sig tillbaka, och Brady blef ensam.

»Herre Gud i himlen», ropade han, »blicka icke ned på mig, ty jag vet att jag gjort någonting förfärligt, men jag kan icke lefva utan Leonore, och hon är icke min, så länge som prins Hellmuth lefver. När hon ej mera ser honom, skall hon glömma honom, hon tänkte ju ej på honom, förrän han nu åter dök upp framför henne. O, Leonore, hvad har du gjort af mig, jag har sjunkit, fallit, o, så djupt, så djupt! 'Mördaren Brady' skulle man kalla mig och med skäl, och allt detta för — en kvinnas skull.»

SJUTTIOFÖRSTA KAPITLET.

I opiumshålan.

Parker uppfyllde prinsens önskan och lät honom sofva, tills solen stod högt på himmeln. Klockan var elfva, då Hellmuth steg upp, men han försäkrade, att han sofvit illa och oroats af elaka drömmar. Sedan han åtit frukost tillsammans med Parker, sade denne:

»Jag har redan varit ombord på jakten.»

»Allt i ordning», frågade Hellmuth.

»I bästa ordning. Peter och Paul låta hälsa åt ert höghet att ni kan vara alldeles lugn, de skola försvara fartyget till hvarje pris. I öfrigt har jag äfven erhållit underrättelser från doktor Wilson», tillade Parker efter en liten paus. »Han är för tillfället i New York och underrättat polisen i Amerikas alla storstäder om hennes försvinnande samt uppmanat myndigheterna att taga fast henne, hvar helst hon anträffas, emedan hon är absolut farlig för samhället.»

»Cyprienne är sannolikt död för länge sedan, men låt oss nu ej tala mer om henne. Säg, Parker, skola vi göra en promenad genom staden, jag skulle vilja se dess märkvärdigheter, om hvilka jag läst och hört så mycket.»

»Jag skall dansa, dansa, tills han åter slår upp ögonen!»

»Jag beklagar att jag icke kan åtfölja ers höghet», sade Parker, »emedan jag beställt hit båtsmannen i och för ett längre samtal, men låt icke hindra er, min prins, ni bör verkligen nyttja det vackra vädret och bese staden.»

»Nå ja», sade Hellmuth, »då går jag. Jag tänker äfven aflägga en visit hos min värd på hans kontor. Till dinern träffas vi, förstås, åter här i huset. Adjö så länge, Parker.»

Prinsen steg ned för trappan, men hade ej hunnit långt, förrän han framför sig såg en kines, som hälsade honom med en ödmjuk bugning. Prinsen betraktade San Hip, ty det var han, med omisskännligt intresse, ty han visste icke rätt, om han hade en människa eller en apa framför sig. Men hans tvifvel försvann, då den groteska gestalten rätade upp sig och sade:

»San Hip är kock här i huset.»

»Ja så», sade Hellmuth, »då gör jag er min komplimang för de prof på er konst, som ni lämnat mig i går och i morse. Det skall ej heller komma att felas en god belöning, när jag reser.»

Därmed ämnade han fortsätta sin väg, men San Hip fortfor:

»San Hip vill göra prinsen ett meddelande, San Hip vill visa store prins San Franciscos hemligheter.»

»Ser man på», sade prinsen med ett skratt, »det måste vara snygga hemligheter! Men jag har hört att det i San Francisco finns ett stort kineskvarter, det skulle jag vilja se, och där skulle ni kanske vara en lämplig förare.»

»O, San Hip vet besked», försäkrade kocken, »San Hip visa store prins en sak, som skall mycket roa store prins från främmande land.»

»Och det är?»

»Har icke store prins hört talas om San Franciscos stora opiumhålor?»

»Sannerligen», sade prinsen, »det har alltid varit min önskan att lära känna ett sådant hus, fastän jag hyser stor afsky för opierökningen, ty jag vet, att den som hänger sig åt denna passion, ofelbarligen fördärfvar sig.»

»Dumt prat», ropade San Hip med stor öfvertygelse. »Opium en mycket god sak — skänker ljuftva drömmar — store prins kan se i drömmen, hvad han älskar af allt sitt hjärta.»

»Verkligen», frågade Hellmuth långsamt och tve- kande, men han begrep hvad kinesen velat säga honom, att nämligen drömmen skulle kunna framtrolla den, som hans hjärta tillhörde. Ack ja, hur lycklig skulle han icke känna sig, om opierökningen en enda gång kunde låta honom drömma om Kätchen!

»San Hip», sade han därför, »jag går in på ditt för- slag. Vill du föra mig till opiumhålan ännu i dag?»

»San Hip vill vara förare, San Hip inte dum, store prins skall drömma så ljuft, så ljuft.»

»Nåväl, så säg mig, hvar jag skall vänta dig», sade Hellmuth, »men det måste vara efter supén.»

»När stora klockan slår elfva bum, bum, skall San Hip vänta prinsen i hörnet af den gata, hvarest vårt hus ligger, men prinsen måste komma.»

»Jag skall vara där vid elfvatiden», ropade Hell- muth, »menar du hörnet till höger eller vänster om huset?»

»Till vänster», svarade San Hip

»Det är bra, jag skall komma. Men ännu en sak, säg ingenting till någon om min plan, ty jag vill icke att man här i huset skall få höra att jag besöker en opiumhåla. Jag litar på din tystlåtenhet.»

»San Hip skall vara stum som fisken på stekpan- nan, skall icke ens säga krisch, krisch.»

Prinsen nickade åt kinesen och aflägsnade sig. Hela dagen sysselsatte han sig i tanken med den nattliga pro-

menaden, som väntade honom. Han hade hittills ej upplefvat några äfventyr i Amerika, med undantag af sammandrabbningen med apacherna, och han skulle aldrig kunnat förlåta sig själf, om han lämnat San Francisco utan att hafva besett kineskvarteret.

Men borde han dock icke taga Parker med sig? Han skulle ju kunna råka ut för en olycka i kineskvarteret. Nej, han skämdes att tala om för Parker att han ämnade besöka opiumshålan. I öfrigt var han icke alls rädd, hans revolver skulle nog hålla eventuella angripare på afstånd.

Hellmuth fick icke se Leonore på hela dagen, hon ursäktade sig med hufvudvärk, och detta kunde endast vara angenämt för honom, som efter uppträdet kvällen förut icke alls längtade efter att återse sin värdinna. Brady däremot var fortfarande lika älskvärd och pratade med Hellmuth om allt möjligt, men då klockan slog tio på kvällen, drog prinsen sig tillbaka till sina rum, åtföljd af Parker.

»Jag känner mig litet trött», sade han till vännen, »och tänker lägga mig med ens.» Därpå tog han god natt och begaf sig till sin sängkammare.

Men i stället för att lägga sig, satte han på sig sin ytterrock, stoppade revolvern i fickan, tog hatt och käpp, släckte lampan, öppnade försiktigt dörren till korridoren och skred tyst och stilla nedför trapporna. Efter ett par minuters gång träffade han San Hip i gathörnet.

San Hip visade sig vara en utmärkt förare, ty medan de skredo genom gatorna, pratade han oupphörligt och förstod att på sin brutna engelska fästa prinsens uppmärksamhet vid det nattliga livets egendomligheter i kinesstaden. Slutligen förde han prinsen till en gata, som nästan var alldeles mörk. Endast utanför ett enda hus strålade en grön lykta i form af en drake.

»Där är opiumshålan», ropade San Hip, »den tillhör min vän Tipu-ti.»

Prinsen dröjde och funderade, om han verkligen skulle beträda opiumhålan. En röst i hans inre tycktes varna honom, men prinsen fäste sig ej därvid, och snart befunno de sig i en medelst en röd lykta upplyst korridor. Vid änden af korridoren fanns en dörr, och då prinsen och hans följeslagare närmade sig, öppnades en lucka i densamma och en kines visade sig.

»Jag är San-Hip», ropade kocken, »jag medför en god vän.»

Dörren öppnades genast och de befunno sig nu i ett med kinesisk elegans utstyrdt rum. Prydliga bambumöbler funnos öfverallt och små, med guldbrokad klädda divaner inbjödo till hvila. Midt i det klart upplysta rummet stod en atletisk kines, som bar en grön dräkt med en gyllene gördel. San-Hip hälsade på honom och meddelade honom genast att främlingen önskade en opiedröm. Därvid utbytte de båda skälmarne en menande blick, som tyvärr undgick prinsen.

»Har ni ännu aldrig rökt opium, min herre?»

»Nej aldrig.»

»Nå, då skall jag ge-er en mindre dosis, men den skall i alla fall vara stark nog för att framkalla en dröm. Tänk, när ni somnar, på det, som ni tycker mest om — och det skall visa sig för er i drömmen.»

Hellmuth kände sig belåten med denna förklaring och beslöt att tänka skarpt på Kåthchen och föreställa sig den älskades bild.

»Följ mig, min herre», sade Tipu-ti, »du, San Hip, stannar här, tills främlingen slutat sin dröm.»

Därpå skred Tipu-ti, åtföljd af prinsen, genom åtskilliga rum, och öfverallt såg Hellmuth personer, som voro berusade af opium och tycktes känna den största hänryckning och salighet. Bredvid de sofvande stod vattenpipan, ur hvilken de rökt, ty opiumet njutes ej blott i flytande tillstånd eller i form af pulver, utan

föres vanligtvis i opiumhålorna in i kroppen tillsammans med tobaksröken.

»Önskar herrn ett enskildt rum», frågade Tipu-ti, »ett sådant är naturligtvis dyrare.»

»Det spelar ingen roll», svarade Hellmuth, »låt mig få ett kabinett, hvarest jag kan vara fullkomligt ostörd.»

Tipu-ti öppnade en dörr och Hellmuth blickade in i ett litet med raffinerad elegans utstyrdt gemak. Väggarne voro smyckade med tafflor, som i hjärta färger framställde allehanda kärleksscener, golvet var betäckt med en mjuk matta, en stor divan fyllde nästan rummet på ena leden och bredvid den stod ett litet förgyllt bord med vattenpipan.

»Nu gör herrn bäst i att kläda af sig», sade ägaren till opiumshålan, »ty bröstet bör vara fritt under sömnen för andhämtningens skull.»

Hellmuth lydte delta råd och klädde af sig, men han iakttog likväl den försiktigheten att i smyg taga fram revolvern ur ytterrocken och gömma den under hufvudkudden. Därpå sträckte han ut sig på divanen och värden lämnade honom pipan och bad honom draga några bloss raskt efter hvarandra, på det att illusionen måtte verka ännu kraftigare.

»Och tänk nu på hvad ni önskar se i drömmen», ropade värden.

Hellmuth började röka och snart var rummet uppfyllt af rökmoln, som för Hellmuths ögon antogo alla möjliga fantastiska gestalter. Tipu-ti aflägsnade sig och prinsen var ensam.

Medan nu Hellmuth bedöfvades af opiumet, återvände Tipu-ti till förrummet, hvarest San Hip slagit sig ned.

»Inom en halftimme är det slut med honom», hviskade Tipu-ti till kocken, »men jag skall åtminstone bereda honom ett angenämt slut, och därför skall jag till honom släppa in ett fruntimmer, som ej har sin like i

skönhet i Förenta staterna. Hon tyckes visserligen icke vara alldeles klar i knoppen, men vacker är hon som en ängel.»

»Huru har du fått tag i den juvelen», frågade San Hip.

»Kvinnan irrade omkring på San Franciscos gator och sjönk slutligen ned framför min dörr, sannolikt emedan hon en längre tid varit utan föda. Men kom nu, så skola vi föra henne till prinsens rum.»

De båda skurkarne återvände först till Hellmuth, som redan tycktes hafva dukat under för opiumets inflytande.

Tipu-ti aflägsnade sig genom en tapetdörr, men återvände genast med en kvinna, som var höljd i en lång, fin slöja. San Hip såg vid första blicken att hans vän ej sagt för mycket i fråga om denna varelses skönhet. Tipu-ti aflägsnade slöjan och Hellmuths blick träffade den härliga gestalten med ett sällsamt uttryck af förvåning och hjärtlig glädje. Han försökte resa sig, men lyckades endast till hälften, därpå sträckte han ut armarne och ropade med skälfvande röst:

»Käthchen, min hulda, älskade flicka, ser jag dig då ändtligen åter. O, tveka icke, kom i min famn, låt mig kyssa dig och trycka dig till mitt hjärta.»

Då utstötte den vackra kvinnan ett gällt skri och låg i nästa ögonblick vid prinsens bröst.

»Hellmuth», ropade hon och hennes röst røjde en vild, otyglad lidelse, »ja, det är verkligen du! Ser du, jag visste ju att jag skulle finna dig i paradiset! Jag är din Eva, din älskade Eva, kyss mig, Hellmuth, kyss mig!»

I detsamma sjönk prinsen tillbaka på lägret, men kvinnan släppte honom icke utan fortfor att ropa:

»Så kyss mig då, Hellmuth, i dag hålla vi bröllop — död åt indianerna — hjälp mig — han vill slita mig ifrån dig!»

»Gör ett slut på detta, Tipu-ti», hviskade San Hip till sin medbrottsling. »Lägg en ny dosis opium i pipan och allt skall vara slut.»

Tipu-ti skakade på hufvudet för att på detta sätt tillkännagifva att han var öfverens med vännen, ty som man vet, skaka kineserna på hufvudet, när de jaka och böja det när de neka.

I nästa ögonblick gick Tipu-ti fram till bordet, lade ett hvitt pulver i pipan och drog sig hastigt tillbaka, sedan han fört in munstycket mellan prinsens läppar.

Hellmuth sög begärligt på munstycket och det dröjde ej länge, innan giftet verkade. Prinsens ögon blefvo alldeles stela, läpparne förmådde ej hålla fast pipan; plötsligt sjönko hans armar slappt ned och han låg styf och stel på divanen.

»Hellmuth», ropade kvinnan med häpen röst, »hvarför kysser du mig icke? Ha, din hand är kall, denne skurk till apach har dödat honom! Men nej, nej, han vaknar nog åter, jag skall dansa — dansa, tills han åter slår upp ögonen!»

I detsamma började hon hvirfla omkring i rummet utan att de båda skurkarne förmådde hejda henne, och samtidigt ropade hon:

»Rör mig icke, apach — ha, där äro maskerna från Moulin Rouge — hu, där är lastdragaren Anatol — nåd, förbarmande, jag är icke Käthchen Schneider, jag är Cyprienne, drottningen från Moulin Rouge! Se hafvet — där försvinner ballongen bland molnen — ha, luft, luft, jag kväfs i torpedobåten — Cyprienne dör — luft — luft!»

Därpå störtade hon till golfvet. Tipu-ti och San Hip buro bort henne och lade henne i den mörka korridoren, som ledde till husets inre. Därpå återvände de till Hellmuths läger.

Tipu-ti lutade sig ned öfver prinsen, drog ned hans ögonlock och lade handen på hans hjärta, medan San

Hip kittlade prinsen under näsan med en fjäder, därpå ropade de båda två liksom med en mun:

»Han är död!»

»Han har fått nog», sade San Hip, »vi ha förtjänat våra pengar, den där behöfver endast — en graf.»

»Nu gäller det först och främst att röja undan liket», sade Tipu-ti, »men jag har redan uppgjort en plan.»

»Jag tror vi göra bäst i att stycka liket och bränna upp det i din ugn.»

»Kommer aldrig i fråga», svarade Tipu-ti, »då skulle polisen komma och rota i ugnen och hitta de förkolnade benen — nej, då vet jag det, som är bättre.»

»Säg ut, att jag må kunna lämna min hufvudman besked om hvad som skett med liket.»

»Jo», sade Tipu-ti, »jag skall sätta på honom kinesiska kläder och skicka honom till Kina på ett döds-skepp.»

»Till Kina», ropade San Hip, »vid alla gudar, det är en förträfflig idé! På så sätt kommer liket bort från San Francisco utan att någon anar hvad som händt. Men mannen ser ju icke alls ut som en kines. Han har ju ingen hårpiska», tillade han efter en paus.

»Bah, en piska kan man lätt fästa på honom. I öfrigt tittar man inte så noga på liken, som lastas på ett dödsskepp, man är glad att bli kvitt dem. Just i dag går ett sådant skepp till Kina och jag skall forsla ned liket till hamnen, det måste väl ännu finnas plats ombord.»

»Vet du, Tipu-ti», sade San Hip fundersam, »det går nog inte för sig, ty du glömmet att man måste visa fram den dödes papper och uppge hans namn. Hur tänker du kalla honom?»

»Det reder sig väl», sade Tipu-ti, »men nu skola vi först göra upp vår räkning, min vän, jag skall ha två tusen dollars af dig, jag tror att jag ärligt förtjänat dem.»

»Två tusen dollars», svarade San Hip med ett flin, »hör på, vän Tipu-ti, dessa två tusen dollars har du visst icke förtjänt på ärligt, men på ett ganska lätt sätt, därför delar du väl pengarne med mig, så att vi få tusen dollars hvar.»

»Har du blifvit tokig, San Hip», skrek Tipu-ti, »inte en cent får du, hit med pengarne alltså.»

»Och om jag nu icke betalar dig», frågade kocken med en utmanande blick på Tipu-ti.

»Då är du en skurk», sade Tipu-ti, »men låt det nu vara nog, betala, minuterna äro dyrbara.»

»Jag skall betala», svarade San Hip, »men icke en cent mer än tusen dollars.»

»Ge mig då åtminstone femton hundra, det är då sannerligen tillräckligt, om du förtjänar fem hundra dollars på mig. Nog har du plockat din hufvudman så det förslår.»

»Ja, det är klart», svarade San Hip med ett grin. I detsamma öppnade han sin blus i bröstet och drog fram en börs samt tog ur denna ett helt paket banknoter. Därvid skramlade det förrädiskt i börsen, ty San Hip bar icke blott sina sedlar utan äfven sitt guld på sig. Tipu-tis ögon blixtrade af en hemsk eld.

»Ett ögonblick, min vän», ropade han, »jag skall regla dörren ordentligt, ty det vore illa, om någon skulle se att du lämnar mig så mycket pengar.»

»Ja, gör det», ropade San Hip, »man kan icke vara nog försiktig.»

»Ser du, detsamma säger jag», sade Tipu-ti, i det han låste dörren och stoppade nyckeln på sig. Därpå återvändande han långsamt till San Hip, som med skälfvande händer räknade upp sedlarne på bordet.

»Det är endast tusen dollars», sade Tipu-ti, sedan han räknat pengarne.

»Det stämmer», svarade kocken, »jag sade dig ju att jag ej ville betala mer.»

»Du vill alltså bedraga mig på allvar?»

»På allvar eller på skämt, tag det som du behagar.»

Och San Hip stoppade redan de öfriga pengarne i börsen och gömde den på sitt bröst.

»Du, San Hip», sade Tipu-ti plötsligt, »titta en gång upp i taket, där ha opiumsmolnen samlat sig, och du vet att man i dem kan läsa sin framtid. Titta dit och tag reda på hvad gudarne lofva dig.»

San Hip, som var vidskeplig som alla kineser, ställde sig midt i rummet och började studera opiummolnen. Tipu-ti smög sig bakom honom och drog fram en stor knif.

»Nå, San Hip, hvad ser du? Hvad lofva gudarne dig?»

»O, lycka, mycken lycka. Det står skrifvet, att jag snart skall återvända till Kina.»

»Verkligen — det torde vara sanning.»

»Ja, jag skall snart gå ombord på ett stort skepp, och det skall bli en god resa utan storm och oväder.»

»Du skall åtminstone icke känna stormen», skrek Tipu-ti, i det han grep San Hips hufvud med vänstra handen, tryckte det bakåt och stötte in den spetsiga knifven i den stora pulsådern. San Hip utstötte ett skri, men det var allt. Därpå förde Tipu-ti med en snabb rörelse knifven från kinesens ena öra till det andra, så att han helt enkelt skilde hufvudet från kroppen.

Och Tipu-ti höll sitt offer så behändigt, att blodet icke alls fläckade hans kläder utan rann ned på golvet, hvarest det bildade en röd pöl. Därpå lade han honom på golvet.

»Se så där», sade Tipu-ti, »du läste mycket rätt i molnen, du skall visserligen icke vända åter till Kina, men en annan, som skall bära ditt namn och dina kläder, skall komma dit i ditt ställe. Och medlet, som du tillrådde mig, att stycka kroppen och bränna upp den, det skall jag allt försöka på dig, min käre vän San Hip. Ugnen var ju ditt egentliga element, nu kan du en gång försöka, hur det känns att bli stekt.»

Han knäböjde bredvid liket och tog först och främst den välspäckade börsen. Stackars San Hip, fjorton år har du låtit behandla dig som en hund i Amerika och har snålat och sparat, och nu skall du icke ens erhålla en graf i ditt hemland utan brännas till aska i en amerikansk ugn.

SJUTTIOANDRA KAPITLET.

I San Franciscos hamn.

Nu klädde Tipu-ti af sitt offer ända in på bara kroppen, släpade därpå liket till ett mörkt rum och låste dörren sorgfälligt. San Hip var alltså undanröjd tills vidare. Därpå återvände Tipu-ti till det rum, hvarest den olycklige Hellmuth låg orörlig på divanen och undersökte mycket noga, om prinsen verkligen var död.

»Han är död som en sill», mumlade han, må han alltså fara till Kina som kocken San Hip och begravas där. Haha, det kallar jag en kupp, San Hips börs innehåller minst tio tusen dollars, som den gamle girigbuken fått af sin hufvudman eller sparat ihop. San Hip nämnde visserligen ej sin hufvudmans namn, men hvem skulle det vara om icke millionären herr Brady, hos hvilken han tjänade? Han lämnade ju nästan aldrig millionärens hus, och ingen annan skulle väl hitta på att betala tusentals dollars för undanrödjandet af en fiende, därför hoppas jag göra en andra god affär, som möjligen kan bli ännu bättre än den första. Jag skall besöka millionären och helt enkelt sätta honom pistolen för bröstet. Du har gifvit din tjänare i uppdrag att mörda, millionär, och om du icke betalar, förråder jag dig! Haha, den förnäme herrn kommer att bete sig som en vilde, men betala måste han. Och affären blir

alldeles ofarlig för mig, ty denne främlings lik blir aldrig upptäckt.»

Han undersökte därpå Hellmuths europeiska dräkt, och bemäktigade sig hans börs äfvensom hans med briljanter prydda klocka, hans ring, en medaljong och hans skjortknappar. Därpå satte han på honom kinesens kläder. Slutligen hämtade han den olcklige kockens hårpiska och befäste den på ett skickligt sätt på Hellmuths hufvud, och fastän prinsen absolut icke liknade en kines, verkade likväl den kinesiska dräkten och hårpiskan att man nog vid första anblicken skulle kunna taga honom för en son af det himmelska riket.

Nu aflägsnade han alla spår efter det hemska mordet och tryckte därpå på knappen till en klocka. Strax därefter inträdde två jättelika kineser och bugade sig ödmjukt för Tipu-ti.»

»Hör på, era hundar», ropade Tipu-ti, »ni måste hjälpa mig att svepa liket här i ett skynke och föra det ur huset. Den obekante kinesen» — därvid pekade han på Hellmuth, — »dog plötsligt, medan han rökte opium, han har väl ej kunnat tåla giftet. Som jag nu icke anar, hvem mannen är, ämnar jag helt enkelt föra honom till likskeppet, som afgår till Taku i morgon bittida.»

Med dessa ord öppnade Tipu-ti en kista och tog fram en stor svart duk; de två tjänarne svepte Hellmuth i densamma och beredde sig att bära liket ut ur huset. Tipu-ti följde dem, och snart befunno de sig vid hamnen, som endast låg på ett litet afstånd från opiumshålan.

Det var mörk natt; dödsskeppet låg ganska långt ute, och djup tystnad rådde ombord. Tipu-ti klappade i händerna, och snart visade sig ett illistigt mongolansikte innanför relingen.

»Hvem där», frågade en röst på kinesiska.

»Det är jag, den rike Tipu-ti, jag medför ett lik.»

»Är det ett kineslik, då skola vi taga emot det, och

då ha vi lasten full. Jag är styrmannen Van Hik, du kan ju komma ombord.»

Tipu-ti beträdde båten, åtföljd af bärarne.

»Hvem är den döde», frågade Van Hik, och Tipu-ti svarade med låg röst:

»Det är en viss San Hip, som tjänat i Amerika som kock under många år. Här äro hans papper.»

»Men dödsattesten saknas», sade styrmannen, sedan han undersökt papperen.

Fördömdt, det hade Tipu-ti ej tänkt på.

»Du har rätt, styrman», sade han hastigt, »dödsattesten felas af den enkla orsaken att mannen dog utan att någon läkare var närvarande.»

»Vet du, det var ledsamt», sade Van Hik, »då våga vi ej taga emot den döde, vi kunna råka i konflikt med myndigheterna. Hvar dog han då?»

»Det skall jag säga dig, styrman, jag har, som du vet, en opiumshåla här i staden, och kocken kom och begärde opium. Jag gaf honom det, men ålade honom att vara försiktig och ej lägga för mycket i pipan. Sannolikt har han varit led vid lifvet, ty då jag kom in en timme senare, låg han styf och stel på divanen. Se här, vän styrman, gör mig den tjänsten att taga emot liket, här har du hundra dollars, jag skulle vilja slippa plågas med en undersökning af amerikanarne.

»Får gå», sade styrmannen, »det är visserligen en kitslig sak att taga emot ett lik utan dödsattest, men jag skall löpa risken, emedan jag känner dig som en ärlig man. Kom hit», ropade han åf bärarne, i det han lutade sig ned och öppnade en fallucka.

»Ligga liken därnere», frågade Tipu-ti och stirrade ned i djupet.

»Ja visst», svarade styrmannen, »vi ha nu trehundra sjuttio lik ombord. Framåt gossar, släpp ned liket, därnere väntar likmästaren, som skall lägga honom i kistan, i hvilken han skall ligga, tills vi komma till Kina.»

»Hvarför stå kistorna öppna», frågade Tipu-ti?»

»Emedan de annars ändå skulle öppnas i Kina; där undersökas alla liken, ty man måste taga reda på, hvilka som ha sin hårpiska i behåll och kunna få en ärlig begrafning. Den, som saknar hårpiskan, gräfvdes helt enkelt ned som en hund.»

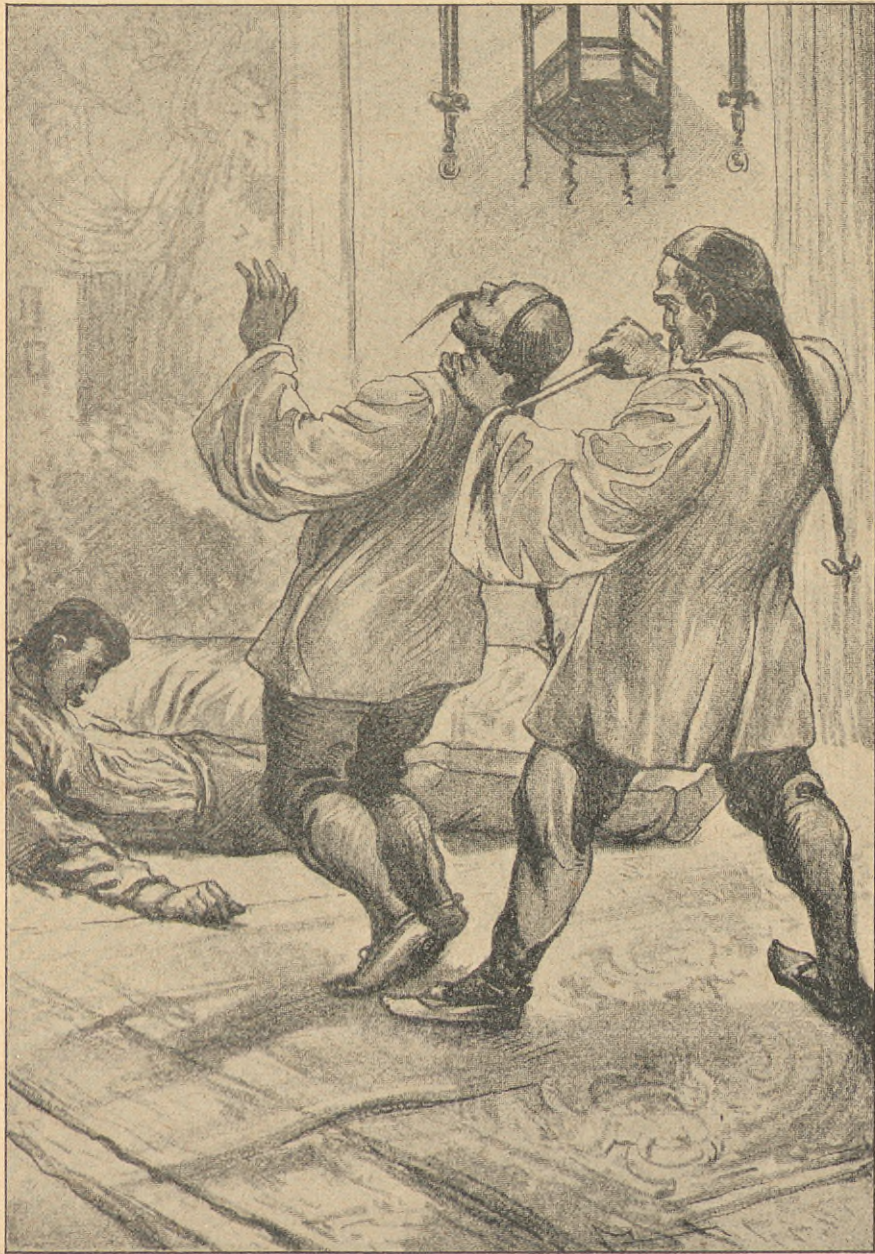
Liket firades ned i lasten, och därmed var affären undanstökad. De båda hederspaschorna tryckte hvarandras händer, och Tipu-ti återvände till sin bostad. Där betalade han bärarne och förbjöd dem att för någon omnämna den nattliga promenaden. Men Tipu-ti erför en stor missräkning, då han vid hemkomsten af sin hustru underrättades om att den sköna vansinniga flytt.

»Flytt», ropade han, »må blixten träffa dig, hur kunde du låta henne fly?»

»Ja, hur kunde jag», ropade den gamla fula kinesiskan, »då du gått, blef hon orolig och rusade in i det rum, hvarest du talat med San Hip och började leta i alla vinklar och vrår. Därpå utstötte hon ett gällt skri och sprang ut på gatan. Jag ämnade följa efter henne, men hon hade redan försvunnit om hörnet, och du har ju förbjudit mig att väcka uppseende på gatan! Det var stor synd, ty hon var så vacker, och vi skulle kunna förtjäna många blanka guldmynt på henne, men hvad skall man göra?»

Cyprienne hade verkligen flytt från opiumshålan. Med den för dårarne egendomliga instinkten hade hon märkt att den älskade mannens kropp burits ut ur huset och förföljde nu hans spår. Den egendomliga lukt, som vidlåder kineserna, röjde, hvilken väg bärarne gått. På så sätt kom hon ned till hamnen. Men här hade den friska hafsvinden blåst bort lukten, som hittills ledt henne, och nu började hon sjunga och dansa långs med kajen. Snart hade hon en stor publik omkring sig.

»Hvad försiggår här», ropade plötsligt en barsk röst, och en polis, väpnad med en påk, dök fram i hopen.

San Hip utstötte ett oartikuleradt skrik.

»En dåre», ropade man, »se blott hon dansar och sjunger glada visor.»

»Nå, det skola vi allt sätta P för», ropade polisen, grep Cyprienne i armen och frågade: »Hallå, hvem är ni?»

»Släpp mig», ropade Cyprienne, »jag är drottningen från Moulin Rouge.»

»Drottningar ha vi ej bruk för här i Amerika», sade polisen torrt, »i öfrigt skall jag genast anvisa er ert residens.»

Poliskonstapeln förde henne med sig under hopens hånande tillrop. Omsider nådde de polisstationen, och konstapeln rapporterade, hvar och huru han träffat Cyprienne.

»Vi måste väl behålla henne här under natten», sade poliskaptenen, »och i morgon föra henne till en dårhusläkare. Jag skall likväl göra ännu ett försök för att få veta, hvem hon är.» Därpå tillade han, i det han vände sig mot Cyprienne:

»Kan ni säga mig ert namn?»

»Mitt namn, min herre, ni skall förvånas, när ni hör hvem jag är, haha, mitt namn — jag är markisinnan de Turenne.»

»Ser man på», sade kaptenen, »då är ni ju en mycket förnäm dam, fastän ni just icke ser så ut.»

»Tviflar ni, min herre», sade Cyprienne med blixtrande ögon, »då ber jag er genast skicka bud till min man — låt kalla hit markis Armand de Turenne och fråga honom.»

»Armand de Turenne», mumlade kaptenen, »sannerligen förefaller det mig icke, liksom om jag just i dag har läst eller hört namnet, — hallå, Smith, räck mig främlingslistan från hotellen.»

Smith reste sig och räckte kaptenen listan, som han genombläddrade.

»Se här står det ju svart på hvitt», ropade han plötsligt, »markis de Turenne befinner sig verkligen i San Francisco, och bor i Sacramentohouse, hvarest han har fem rum. Han tyckes alltså vara en rik och förnäm man. Den saken måste vi undersöka. Konstapel, bege er genast till Sacramentohouse, fråga efter markis Armand de Turenne och bed honom besvära sig hit. Men säg honom icke alls hvad det är fråga om. Och ni» tillade han därpå till Cyprienne, »var god och stig in, i detta kabinet, snart skall allt vara i bästa ordning.»

Cyprienne sände kaptenen en glödande blick och hviskade:

»Därinne i kabinetet skola vi vara glada — jag har sett Hellmuth, — kom kaptен, kom — jag skall sjunga — och jag skall dansa.»

»Stig in bara», sade kaptenen, »jag kommer strax efter.»

Cyprienne sände honom ännu en blick och skred därpå öfver tröskeln. Kaptenen skyndade att låsa dörren.

»Se så där», sade han, »jag är ändå nyfiken att få veta, huru hon just hittat på att kalla sig markisinnan de Turenne.»

Inom kort öppnades dörren, och poliskonstapeln trädde in, åtföljd af en elegant klädd herre.

»Jag är markis de Turenne», sade den senare med en lätt bugning, »jag hör till min största förvåning att ni önskar tala med mig, jag skulle väl egentligen kunnat fordra att polisen uppsökt mig på hotellet och där gjort mig sina meddelanden. I öfrigt begriper jag icke alls, hvad ni kan vilja mig.»

»Jag ber herr markisen ursäkta att jag tagit mig friheten kalla er hit, till på köpet midt i natten, men jag trodde mig handla i ert eget intresse. Herr markis,

saknar ni icke en person, med hvilken ni anländt till San Francisco.»

»Min herre», sade Armand alldeles förbluffad, »jag kom hit utan något sällskap.»

»Än er maka?»

»Min maka? Jag är ogift, herr kapten.»

»Jaså», ropade poliskaptenen, »ni är ogift och har ej heller kommit till San Francisco i sällskap med en dam?»

»Med en dam», upprepade Armand de Turenne, »jo visst, jag lärde verkligen känna en dam på Pacificbanan, men jag kan försäkra er att mitt förhållande till denna dam är alldeles oskyldigt. Det var fru Brady, den rike bankirens hustru.»

»O nej, det är icke fråga om fru Brady, men då skall mitt meddelande förvåna er, det finns här i San Francisco en kvinna, som kallar sig markisinnan de Turenne och säger sig vara er hustru.»

»Min hustru — då är hon en bedragerska.»

»Nog möjligt, men jag tror att hon fastmer är att beklaga än att klandra, ty jag tror att den olyckliga är vansinnig. I öfrigt kunna vi genast taga reda på saken, jag skall presentera kvinnan i fråga för er.»

Kaptenen reste sig och begaf sig till det angränsande gemaket. Armand väntade i stor spänning — hvad skulle han få se, huru skulle saken kunna förklaras? Då öppnades dörren, poliskaptenen trädde åt sidan, och Cyprienne kom inrusande i rummet.

»Är du där — kommer du äntligen — Hellmuth — Hellmuth —»

»Cyprienne», skrek Armand de Turenne och raglade baklänges. »Är det verkligen du, som jag återfinner på detta sätt, höljd i trasor, och med förvirrad blick! Ack ja, herr kapten, ni har rätt, denna olyckliga är vansinnig.»

I detsamma började Cyprienne sjunga och dansa,

men plötsligt störtade hon fram och ville omfamna markisen, som dock stötte henne ifrån sig.

»Hellmuth», ropade hon, »hvarför stöter du bort mig, o, jag vet det, du älskar en annan, men jag vet, hvarför du afvisar mig, jag har ju mördat Marcel och den gode doktor Cassanniello — och nu skall jag stiga ned i grafven till honom — hu, så jag ryser!»

»Vansinnig», ropade Armand, »så långt har det då gått med dig, lidelserna ha förstört din själ, och du är numera endast en skugga af den Cyprienne, som jag en gång kallade min.»

»Hvad skola vi taga oss till med den olyckliga», frågade poliskaptenen, under det att Cyprienne gråtande sjönk ned i en stol, »ni tyckes ju känna denna dam, herr markis, kanske ni vill dra försorg om henne? I annat fall måste vi föra henne till det offentliga dårhuset, men jag kan icke dölja för er herr markis, att patienterna där ha det allt annat än angenämt.»

»Till en dåranstalt måste hon likväl», sade Armand, »och jag är gärna beredd att för återstoden af hennes lif tillförsäkra henne behöflig vård och skötsel, men jag är alldeles främmande i San Francisco och vet icke —»

»Kanske jag kan stå till tjänst», sade en tjänsteman, som suttit bakom en pulpet, i det han reste sig, »vi ha nämligen nyligen fått ett nytt dårhus i San Francisco, doktor Hortons anstalt. Han är en sann människovän och en förträfflig läkare, jag tror att damen skall vara väl förvarad hos honom.»

»Doktor Hortons anstalt», frågade Armand, »hvar ligger den?»

»Golden Square nr. 7.»

»Och tillåter ni, herr kapten, att herrn där följer med mig dit, jag skall då genast föra den olyckliga till doktor Horton.»

»Naturligtvis! Ni kan följa med, Smith.»

Men Smith var en doktor Hortons agent, af hvilka han hade många i San Francisco; några minuter senare befann sig Cyprienne på väg till dårhuset, och efter ytterligare en halftimme slöto sig den hemska anstaltens portar efter henne. Hon försmäktade nu under samma tak som sin afbild Käthchen Schneider, hvars namn och lycka hon stulit.

SJUTTITREDJE KAPITLET.

En försvunnen prins.

Nästa morgon steg Parker upp i den angenämaste stämning. Sedan han klädt sig, tände han sin pipa och ställde sig vid fönstret för att betrakta det rörliga lifvet på gatan.

»Sannerligen», sade han för sig själf, »jag skulle nästan önska att denna vällefnad här vore slut. Man bemöter oss ju mycket vänligt här i huset, men — jag tror nästan det vore bäst för min prins, om han reste härifrån. Gubben Parker har goda ögon, och jag är öfvertygad om att frun i huset har något fuffens för sig i fråga om prinsen. Jag kan undra, om han ännu sofver?»

Parker gick bort och lade örat till prinsens sängkammardörr. Allt var tyst där inne.

»Han sofver. Då väntar jag, förstås, med frukosten, nu går jag i alla fall först till jakten och ser hur det står till där.»

Då han steg nedför trappan, hörde han en ifrig ordväxling mellan en liten täck flicka, i hvilken han kände igen husan, och en betjänt.

»Det har då aldrig händt förr», sade flickan, »att han stannat borta hela natten.»

»Ja, hvem skulle tro det om kinesen», ropade betjänten, »passa på, Maggie, en vacker dag gör han er

en kärleksförklaring och vill enlevera er till hårpiskornas land.»

»Fy, skäms ni icke», ropade husan, »hur kan ni nämna mig och kinesen i samma andedrag!»

»Oho, min vackra Maggie, San Hip har pengar, han är mycket sparsam och måste ha en liten förmögenhet.»

»Sutte han än i guld uppöfver öronen, skulle jag ändå inte vilja ha honom. Hu, jag ryser vid tanken på att kyssa honom.»

»Nå, så försök då med mig», ropade betjänten och spetsade munnen samt tryckte därpå en kyss på den unga flickans läppar.

»Låt mig inte störa er», sade Parker och skred med ett skratt förbi dem på sin väg till hamnen.

»Så man kan missta sig», tänkte han, »jag trodde det var det härligaste väder, och nu ser jag att hela himmeln är molnhöljd. Låt oss en gång titta på hafvet.»

Då Parker kom ned till hamnen, fann han att hafvet redan var i uppror, och båtsmannen meddelade honom att en varningssignal gifvits från Washington åt alla fartyg, som höllo på att lämna hamnen.

»Allt väl ombord», frågade Parker.

»Ja visst, kapten», svarade båtsmannen, »vi ha hållit god vakt i natt, ty vi ha fått oangenäma grannar.»

»Hur så?»

»Det är ett så kalladt kinesiskt likskepp, och det finns väl inga värre tjufvar än kineserna.»

»Det har ni rätt i, de skulle allt tycka om prinsens silfverservis, så ni gör klokt i att passa på. Hvar ha vi våra båda jättar?»

»Här», svarade en klar röst och Peter och Paul visade sig.

»Hur mår prinsen», frågade de.

»Förträffligt», sade Parker, »men nu tänker jag gå hem till honom, ty jag börjar längta efter frukosten. Adjö, gossar.»

Då Parker gick upp för trappan i bankirens hus, mötte han samma husa, som han öfverraskat en timme förut, och frågade om prinsen begärt sin frukost.

»Nej, herr kapten», svarade flickan, »prinsen har icke låtit höra af sig.»

Parker gick upp i salongen och beslöt att väcka prinsen. Han knackade på sängkammardörren, men erhöll intet svar. Då började han känna sig orolig.

»Någonting måste hafva händt», sade han. »Kanske han varit illamående på natten och ropat på mig.»

Han började ruska i dörren, men då det ej heller hjälpte, ställde han sig med hela sin tyngd mot densamma och bröt upp den. Rummet var tomt och sängen orörd.

»Allt i rummet är i ordning», sade han, »prinsen måste alltså hafva aflägsnat sig frivilligt. Det blir allt bäst att jag talar med Brady.»

Parker glömde alldeles bort frukosten och begaf sig genast till bankirens kontor.

»God morgon, käre kapten», ropade Brady, som höll på att genomögna några bref, »hoppas att ni sofvit bra.»

»Jo, jag tackar», sade Parker, »men jag har ett besynnerligt meddelande att göra er. Kan ni tänka er, prins Hellmuth har icke varit hemma i natt.»

»Än sedan», sade Brady och vände sig om mot Parker. Han var blek som ett lik och makade glasögonen till rätta, då han fortfor: »Det är väl inte så märkvärdigt, om en ung man som prinsen är frånvarande från hemmet en natt. Lugna er, han kommer nog, och då talar han väl om för er, hvar han varit. Jag ser inga skäl att oro sig. Låt oss åtminstone se tiden an till på eftermiddagen.»

Men Parker blef alltjämt oroligare, han genomletade hela huset, frågade alla tjänarne, stormade ut på gatan — alltsammans förgäfvos — Hellmuth visade sig icke.

Plötsligt hördes en knackning på dörren och Leonore visade sig på tröskeln.

»Hvad är det jag hör», ropade hon, »är det sanning att prins Hellmuth saknas?»

»Ja, ty värr, nådig fru, men jag hoppas att det ej betyder något, kanske prinsen föredragit att ligga på ett hotell öfver natten.»

»Nej, nej», ropade Leonore så bestämdt, att Parker studsade, »om prinsen varit frånvarande under natten, då har säkert någonting händt. Min man tar saken alltför lätt. Ni borde låta anställa efterforskningar.»

»Ja, hur skall jag bära mig åt med den saken; det är nog ingen lätt sak att hitta en människas spår i San Francisco, i synnerhet då det ej finns några spår.»

»Nåväl, jag skall ge er ett råd», sade Leonore, hvars min alltjämt blef allvarligare. »Vänd er så fort som möjligt till polischefen, herr Dison, han är en personlig vän till mig. I öfrigt träffade ni ju honom här den första kvällen. Och ännu en sak», tillade Leonore, »låt icke hindra er i era åtgärder af någon, hör ni, icke af någon.»

Parker förstod icke hvad hon menade, men han inbillade sig att hon fruktade att en eller annan kunde försöka leda honom på ett falskt spår. Men hvem skulle det vara?

»Fru Brady», ropade i detsamma en röst från korridoren, och husan, som Parker träffat på förmiddagen, trädde in, »jag skall i kökspersonalens namn meddela er, att kocken San Hip varit försvunnen sedan i går kväll, och han har icke ens gifvit sina order i fråga om middagen i dag.»

»Det var då förargligt», utbrast Leonore, »kinesen brukar ju alltid vara pålitlig.»

»Ännu en som försvunnit», brummade Parker. »I det här huset försvinner ju allt, tyckes det.»

»Jag vet inte hvad alltsammans betyder», sade Leo-

nore, »men jag skall gå med dig, Maggie, och träffa mina anordningar.»

Då Parker blef ensam, började han gå af och an i djupa funderingar.

»Det var då besynnerligt», sade han, »prinsen har försvunnit, och San Hip har försvunnit — skulle det vara någonting mer än en tillfällighet? Men hvad kan det finnas för samband mellan min prins och kocken, som sköter sin syssla i källaren och som Hellmuth aldrig sett eller talat med? Om jag ändå hade en vän att tala med — vänta, doktor Fleischmann, till honom vill jag vända mig, han är en ärlig man, som man kan lita på.»

Parker begaf sig genast till den unge läkaren och meddelade honom sin oro.

»Hör på, Parker», sade läkaren allvarligt, »jag fruktar att prinsen råkat ut för en olycka. Man ser genast att han är en rik och förnäm man, och om han vågat sig in i en eller annan osäker stadsdel, kan han lätt hafva fallit offer för ett öfverfall.»

»Himmel och helvete», ropade Parker, »en sådan mördarhåla. Ack, om vi ändå aldrig kommit hit!»

»Det hjälper icke att svära och gorma, käre Parker, vi måste handla beslutsamt, och till det ändamålet göra vi bäst i att genast bege oss till polischefen; han skall nog lämna oss all möjlig hjälp.»

Hos polischefen måste herrarne vänta en halftimme, emedan Dison hade ett samtal med en af de skickligaste detektiverna. Men äntligen fingo de företräde och Dison påminde sig genast de båda herrarne, som han lärt känna i bankirens hus.

»Hvad för er till mig, mina herrar», sade han, »men sätt er för all del och tag en cigarr. Tillåt mig i öfrigt att presentera er för herrn här — herr Fitzroy.»

»Fitzroy», ropade Parker, »nåväl, vi äro ju gamla bekanta.»

»Nej, men det är ju kapten Parker!»

Detektiven och sjömannen skakade hand med hvarandra, därpå presenterade Parker den unge läkaren.

»Så besynnerligt», ropade detektiven, »att vi åter skulle råkas här. Jag har en viktig angelägenhet att ordna och kommer nog att stanna en vecka i San Francisco. Hur mår hans höghet prinsen?»

»Det är just för hans skull jag är här», sade Parker och berättade nu för polischefen och Fitzroy allt rörande Hellmuths försvinnande.

»Det är ju ganska märkvärdigt att prinsen icke kommer åter», sade polismästaren, »jag skall genast utfärda en order, som åtminstone skall förskaffa oss någon klarhet rörande hans öde.»

Dison tryckte på knappen till den elektriska ringledningen och sade till den inträdande betjänten:

»Utfärda genast en allarmorder! Det är fråga om hans höghet prins Hellmuth af Lichtenfels. Herr kapten, var god och lämna oss prinsens signalement.»

»Prinsen är lång och smärt», sade Parker, »har mörkt, lockigt hår, små mörka mustascher, mörka, eldiga ögon, fint formade läppar och synnerligen små händer och fötter.»

»Det är bra. Generalallarmen måste vara utfärdad inom en halftimme», tillade Dison, och betjänten aflägsnade sig.

»Se så där, mina herrar», sade polismästaren, »nu ha vi gjort allt, som för ögonblicket kan göras, låt oss nu slå oss ned med våra cigarrer och prata en halftimme.»

»Ursäkta, herr polisdirektör», sade Parker, »men hvad menas med en generalallarm?»

»Det betyder», förklarade Dison, »att telegrafn och telefonen redan äro i verksamhet och sprida prinsens signalement till alla sådana ställen, hvarest man kan hysa något hopp om att erhålla upplysningar om ho-

nom. Först och främst polisstationerna, af hvilka det finns tvåhundrastrjuttiotre i San Francisco. Men därefter alla sjukhusen och alla andra offentliga institutioner, dit man kan tänka sig att prinsen kan hafva blifvit förd under natten. Men låt oss nu tala om någonting annat, ty jag ser, kapten Parker, att er upphetsning alltjämt ökas. Jag anhåller att jag i herrarnes närvaro får dryfta den angelägenhet, om hvilken jag talade med herr Fitzroy, då ni trädde in. Alltså, herr Fitzroy, ni skall häkta mannen här?»

»Det skall jag», sade Fitzroy, »jag ber er därför utfärda en häktningsorder.»

»Berätta ännu en gång sakens förlopp», sade polismästaren.

»Historien är mycket enkel», började Fitzroy. »För två månader sedan försvann från New York en ung flicka af ansedd familj. Som det ej fanns skäl att förmoda, att den unga flickan begått självmord, kunde man endast tänka sig att Annie Gerald fallit offer för ett brott. Hon var endast sexton år gammal och mycket vacker, hvarför jag trodde att hon blifvit enleverad, men jag antog visserligen att det skett med flickans fria vilja. Jag anställde efterforskningar och det visade sig verkligen att Annie Gerald, utan sina föräldrars vetande, haft ett förhållande med en ung man. Denne, en fransman vid namn Lesroi, var anställd i en stor affär i New York. Jag häktade alltså Lesroi och beskyllde honom för att hålla Annie Gerald gömd. Men Lesroi bedyrade sin oskuld och gjorde detta så öppet och ärligt, att jag började ana att jag begått ett misstag genom att häkta honom. Jag började därför å nyo mina efterforskningar efter den försvunna och fick reda på att man senast sett henne gå in i en kinesisk tvättinrättning för att hämta tvätt för sin mor. Nu vet ni ju själf, herr Dison, att de kinesiska bofvarne alltid äro på jakt efter unga flickor. Jag anställde alltså utan vidare en visitation på

tvättinrättningen. Den aflöpte nästan utan resultat, tills jag plötsligt under ett strykbräde hittade en knapp, som Annie Gerald's mor kände igen som sin dotters. Detta var tillräckligt för att häkta de båda ägarne till tvättinrättningen, och sedan de fått sitta tre dagar på vatten och bröd, bekände de, att de på uppdrag af en annan kines, som hade en opiumhåla i San Francisco, hade bedöfvat flickan och genom en agent skickat henne till San Francisco. Genom agenten fick jag reda på, att det var en kines vid namn Tipu-ti, som köpt flickan.»

»Denne Tipu-ti är en stor skurk», inföll polismästaren, »och jag har ofta funderat på att utrymma hans näste, men jag har aldrig kunnat komma åt honom.»

»Nå väl, då har ni nu det bästa tillfälle därtill», ropade Fitzroy, »jag skall häkta bofven och föra honom till New York. Var god och skrif ut en häktningsorder åt mig.»

En halftimme hade förflutit och betjänten inträdde åter.

»Nå, har svaren kommit», frågade Dison.

»Ja, från alla stationerna», rapporterade mannen.

»Prins Hellmuth har ej synts till på något håll.»

»Ej heller på något sjukhus?»

»Ej heller där.»

»Tag hit statistiken för den förflutna natten.»

Sagdt och gjordt, men ej heller där fann man någon ledtråd.

»Hvad skola vi nu göra», frågade Parker förtviflad.

»Vi skola anställa husundersökning öfverallt», svarade polischefen, »då måste vi väl finna prinsen, så vida han icke i hemlighet lämnat San Francisco.»

»Det är alldeles omöjligt.»

Herrarne togo nu afsked af polischefen, som uppmanade Parker att komma åter på kvällen. Parker var gråtfärdig, då han gick ned för trappan.

»Min käre Fitzroy», sade han, »hvad skall jag nu

taga mig till. Det finns föga hopp om att prinsen skall komma åter, ty han har säkerligen fallit offer för ett öfverfall förliden natt. Måste jag nu telegrafera till hans furstlige far och meddela honom detta?»

»Ni bör väl åtminstone dröja litet. Om världen får veta en dag förr eller senare att prinsen försvunnit betyder intet, men för oss kan en dag vara mycket värd, ty vi kunna finna prinsen.»

»Hoppas ni verkligen ännu, Fitzroy?»

»Jag känner så litet till saken», svarade detektiven, »och vi ha ju inga stödjepunkter alls, men i öfrigt kan ni lita fullt på polisen i San Francisco, vi ha här mycket goda detektiver, och de skola naturligtvis göra allt för att finna ett spår.»

»Och skulle inte ni, herr Fitzroy, vilja åtaga er saken», frågade Parker. »Prinsen var ju dock er vän och han befriade er ur apachernas händer; nu skulle ni kunna bevisa er tacksamhet.»

»Med största nöje», ropade Fitzroy, »men jag har kommit hit i och för en annan angelägenhet, den måste jag först ordna, nämligen att häkta kvinnoröfvaren Tiputi, som sannolikt låtit enlevera Annie Gerald för att nyttja henne i sin opiumshåla som 'drömmängel', det är det tekniska uttrycket för dessa kvinnor, som hjälpa honom vid dessa opiedrömmar. Jag ämnar häkta honom redan i kväll och skall nu göra er ett förslag. Följ med mig, jämte den unge doktorn här, till Tiputis opiumshåla, och när han blifvit häktad, skola vi göra en liten rond genom San Franciscos alla beryktade lokaler, en så kallad razzia, ty Dison skall skicka så många poliser med oss som vi önska. Vi skulle ju kanske på vår rond kunna erhålla en vink om, hvart prinsen tagit vägen.»

»Må vara», svarade Parker, »följer ni med, doktor?»

»Naturligtvis.»

»Tack», sade Parker. »I öfrigt behöfva vi inga polis-

betjänter, jag skall låta hämta våra två jättar, Peter och Paul, ni känner dem ju, herr Fitzroy. När träffas vi?»

»Vid tiotiden», svarade Fitzroy, »herrarne kunna ju hämta mig på hotellet, jag bor på Sacramentohouse.»

»Det är bra. O Gud, skall det lyckas oss att rädda Hellmuth?»

Herrarne skildes i nedtryckt sinnesstämning. Då Parker, försjunken i djupa funderingar, trädde in i bankirens hus, smög sig på samma gång en kines in genom dörren. Det var en stor och stark man, mera välklädd än kineserna i San Francisco bruka vara, hans fingrar voro betäckta med ringar, han bar till och med en tjock guldkedja och förmodligen en lika dyrbar klocka.

Till Parkers förvåning stannade kinesen utanför dörren till bankirens kontor, och åter kom han att tänka på att kocken San Hip försvunnit samma natt som prinsen.

»Var det en tillfällighet», frågade Parker sig själf, »kanske, men jag skall i alla fall tala om det för Fitzroy.»

Har hans höghet redan begärt sin frukost», frågade Parker.

SJUTTIOFJERDE KAPITLET.

Penningutpressning.

Jefferson, kassören hos millionären Brady, förvånades den dagen ej litet öfver sin chefs beteende. Brady var annars mycket liflig och språksam, och Jefferson trufdes därför ganska bra i sin nya ställning, men den olycklige tänkte allt jämt på den unga flickan, som han älskat. Sitt barn hade han lämnat hos några anförvandter, och det var hans fasta beslut att åter börja från början och förtjäna sig en förmögenhet. Ty Adrian hade fullständigt ruinerat honom.

Då erbjöd honom Brady, som var en af hufvudborgenärerna, en plats som kassör i sin affär mot en årlig lön af tio tusen dollars och tantième på köpet. Han flyttade alltså till San Francisco, hvarest han bebodde ett rum i Sacramentohouse.

Det, som gjorde Jeffersons ställning hos Brady synnerligen angenäm, var att bankiren bemötte honom icke som en underordnad utan som en vän, med hvilken han rådförde sig om allt. Så mycket mer förvånade det honom att Brady den dagen icke kallade honom in en enda gång och icke alls gjorde honom några meddelanden rörande de inlupna brefven. Jefferson hade redan den föregående dagen funnit Bradys beteende besynnerligt och funderade på hvad som oroade honom, då

plötsligt en gestalt dök upp bredvid kassörens skrifbord. Det var en kines.

Jefferson sände honom en förvånad blick och frågade:

»Hvad vill ni? Kommer ni i affärer?»

»Ja, herrn, jag önskar tala med herr Brady.»

»Det går inte för sig. Om ni kommer i affärer, kan ni säga mig ert ärende, jag är herr Bradys ställföreträdare.»

»Men jag vill tala med herr Brady personligen», ropade kinesen med fräckt trots, »var god och säg åt er herre att jag är här, ni kan lita på att han tar emot mig.»

»Vänta ett ögonblick», sade Jefferson, som hade stor lust att kasta kinesen på porten, »jag skall fråga herr Brady, om han vill taga emot er.»

Han begaf sig in i Bradys kontor och fann bankiren sittande i soffhörnet med en cigarr i munnen, men cigarren hade slocknat.

»Herr Brady», sade Jefferson, »det finns en kines därute, som vill tala med er.»

Dessa ord hade en sällsam verkan på bankiren; han resté sig hastigt, och Jefferson såg att han bleknade.

»En kines — hvem — hur heter han — är det San Hip, min kinesiske kock?»

»Nej, det är en främmande kines, han har icke sagt sitt namn, men önskar tala med er personligen.»

»Nå väl, låt honom stiga in», sade Brady efter en liten paus.

»Ni förefaller upprörd, käre Brady», sade Jefferson, »borde ni icke skicka efter läkaren, jag finner att ni är ovanligt blek.»

»Blek? Visst inte, jag är fullkomligt frisk, men var god och skicka in kinesen, jag skall tala med honom.»

Jefferson drog sig tillbaka med en häpen blick på Brady. Hvad hade då händt mannen? Brady slog sig

under tiden ned vid sitt skrifbord och satte på sig en likgiltig min.

»Hvem är ni, och hvad vill ni», frågade han med barsk röst.

»När ni hör mitt namn», sade kinesen, »vet ni genast hvarför jag kommer. Jag heter Tipu-ti.»

»Tipu-ti», sade Brady, »jag vet mig aldrig hafva hört talas om en Tipu-ti.»

»Verkligen», sade kinesen hånfullt, »skulle icke en viss San Hip hafva nämnt mitt namn för er?»

Brady förmådde icke dölja sin bestörtning, som tydligt nog afspeglade sig i hans förvridna drag.

»Ja», fortfor kinesen och slog sig utan vidare ned i en länstol, »jag är Tipu-ti, och ni vet väl äfven att jag har en opiumshåla vid Frontstreet. Jag kommer för att tala med er om affärer.»

»Jag har icke och önskar ej inlåta mig på några affärer med er. Hur vågar ni på det hela taget beträda mitt hus och tränga in i mitt enskilda kontor?»

»Haha», skrattade kinesen, »jag kommer för att hämta min lön för det mord, som jag har utfört på ert uppdrag.»

»Människa», stönade Brady, »hvad talar ni om — jag — jag har ej gifvit er något uppdrag.»

»Inte? Men jag har bevis för att ni gifvit San Hip i uppdrag att locka prins Hellmuth af Lichtenfels till min opiumshåla och mörda honom där. Försök inte att neka, ty San Hip är redo att bekräfta hvarje ord. Och banknoterna som ni gifvit honom — ni vet väl bäst, att hvarje tusendollarssedel bär ett nummer, som inregistrerats, när banken ger ut dem — nå väl, genom numren kan man nog få reda på ur hvilcens kassa de pengar kommit, som gjort San Hip till en rik man.»

Brady vacklade som en drucken. Han var i dessa skurkars våld men fick ej låta det gå till det yttersta. Prins Hellmuth hade försvunnit, det var ett obestridligt

faktum, han var säkerligen död, och när nu Tipu-ti och San Hip trädde fram och vittnade till hans nackdel, skulle han som anstiftaren af mordet få det hårdaste straffet. Brady kände kineserna och visste att de äro så hämndgiriga att de ej skona sig själfva, när de därigenom kunna störta en annan.

»Och hvad fordra ni af mig», frågade Brady med hes röst. »Har jag icke redan betalt San Hip? Ja, jag nekar icke till att jag ju gifvit kocken i uppdrag att föra prinsen till er opiumshåla, men hvad som där skett med honom —»

»Det skall jag säga er», sade Tipu-ti, »prinsen rökte opium och fick på er befallning litet för mycket, så att han somnade utan att åter vakna.»

»Han är alltså död? Hvad ha ni gjort med liket?»

»Frukta icke, herr Brady, ni gaf ej ert uppdrag till en klåpare; prinsens lik simmar redan på hafvet, ty jag klädde ut den döde till kines och smugglade honom ombord på ett lickskepp, som går till Kina. Där blir han begrafd och ingen frågar vidare efter honom.»

Brady drog en lättnadens suck och kände sig en smula lugnare.

»Nå väl, min vän», sade han i en helt annan ton, »jag är redo att offra ännu en liten summa, fastän jag egentligen har betalt er. Hur mycket begär ni af mig?»

Tipu-ti tvekade ett ögonblick, rätade därpå upp sig till hela sin längd och sade:

»Min fordran belöper sig till fem hundra tusen dollars.»

»Människa, har ni blifvit vansinnig! Och hvad vill ni göra, om jag nekar att gå in på er fordran? Glöm icke att äfven ni sticker in hufvudet i snaran, ty det var ni som utförde mordet.»

»Jag såg endast på, San Hip mördade prinsen, och ni gaf oss uppdraget. Ni ser alltså att jag slipper lättast ifrån saken. Hvad bryr jag mig om att sitta inne ett

par år. Under tiden reser min hustru till Kina med pengarne, som jag förtjänt i San Francisco, och väntar mig där.»

Brady insåg att han råkat i en fälla, ur hvilken han ej skulle kunna befria sig utan att låta plocka sig duktigt. Han måste alltså betala.

»Låt mig nu tala förnuft med er», sade han efter en liten paus, »jag är redo att betala er femtio tusen dollars, och pengarne kan ni få redan i dag. Slå till, vi göra allt bäst i att komma öfverens.»

»Just så», svarade Tipu-ti, »men ni måste betala tio gånger så mycket.»

»Laga då att ni kommer i väg! Förråd mig, störta mig och er själf i fördärfvet, jag låter icke afprässa mig en så ofantlig summa.»

Med dessa ord vände han ryggen åt kinesen, som sände honom en häpen blick. Men då bankiren efter fem minuter ej gjorde min af att betala, blef kinesen medgörlig.

»Betala tre hundra tusen dollars, och saken skall vara utagerad.»

»Ni har hört mitt ord, i öfrigt har jag affärer, som ej tåla något uppskof, och om ni vill tala med domaren, måste ni allt skynda, han stannar endast i rätten till kl. tre.»

Men kinesen rörde sig icke.

»Jag hänger icke så mycket vid lifvet», fortfor Brady, »men för att göra ett slut på detta otrefliga uppträde skall jag betala er sextio tusen dollars.»

Detta gick Tipu-ti in på, men begärde endast att pengarne skulle utbetalas under dagens lopp i amerikanska banknoter.

»Det skall ske», sade Brady, »men hvad har jag för garanti för att ni icke i morgon ställer nya anspråk? Jag skall göra er ett förslag. Jag betalar er i afton tjugu tusen dollars, och resten i en check på amerikanska

banken i Peking. Där skall man utan vidare betala beloppet, ty jag fordrar att ni inom åtta dagar jämte er hustru lämnar San Francisco och inskeppar er till Kina.»

»Det går jag in på», sade Tipu-ti, »skall jag hämta pengarne här?»

»Nej, ni får ej vidare beträda mitt hus», svarade Brady, »jag skall själf komma till er opiumshåla med beloppet. Ni kan vänta mig mellan tio och elfva.»

»Då är allt afgjordt», sade Tipu-ti, »och hvad prinsen beträffar kan ni vara alldeles lugn, han står ej åter upp. Likskeppet går under segel i kväll och då seglar prinsens lik till det välsignade Kina.»

»Ännu en sak», sade Brady, »jag tror mig nu kunna vara trygg för er. Men skall icke San Hip förråda mig?»

»Den stackars San Hip», sade Tipu-ti och förvred sitt ansikte till ett afskyvärdt grin, »han gör er nog ingenting för när.»

»Hvar är han då egentligen? Han har ännu icke kommit hem.»

»Han har farit till den helige Konfusius», svarade kinesen. »Jag ville bespara er en andra utgift, herr Brady, och tyckte som så, att det är alldeles tillräckligt, när två känna till saken, därför förhjälpde jag den stackars San Hip till att blifva salig litet förr än han väntade.»

Brady ryste och drog en lättnadens suck, då kinesen omsider lämnade rummet. I öfrigt kände han sig nu mycket lugnare, sedan han kommit öfverens med mördaren.

»I afton», mumlade han, »betalar jag blodspengarne och sedan — är jag fri!»

SJUTTIOFEMTE KAPITLET.

Dödningehanden.

Åter hvilade natten öfver San Francisco, och stormen, som meteorologiska anstalten i Washington signalerat, hade brutit ut med full kraft. En iskall vind jagade genom stadens gator.

Trots det otrefliga vädret gingo tre i kappor höljda personer i riktning mot hamnen. Därpå veko de af inåt Frontstreet och styrde kurs på den värdige Tipu-tis opiumshåla. Klockan felades fem minuter i half elfva.

De tre männen släpptes in utan vidare, men i för-rummet kom Tipu-ti dem till mötes och frågade i en allt annat än höflig ton hvad de ville.

»Hvad vi vilja, kines», upprepade Fitzroy, ty våra läsare ha säkerligen redan känt igen Fitzroy, Parker och doktor Fleischmann, »nå, det kan ni väl tänka er, vi vilja lära känna er lokal och roa oss på bästa sätt. Kan man få sig ett ordentligt rus här?»

»Herrarne kunna hos mig få allt hvad ni önska», svarade Tipu-ti.

»Nåväl, för oss då till ett rum, hvarest vi kunna röka.»

Tipu-ti gaf dem en vink och de tre männen följde honom till samma rum, hvarest den olycklige Hellmuth

förlorat medvetandet under inverkan af det djäfvulka bedöfningsmedlet och hvarest San Hip sjunkit till golfvet med genomskuren hals.

»Allt är öfverfullt hos mig», sade Tipu-ti, »jag måste därför bedja herrarne hålla tillgodo med detta rum.»

»O, det går bra», ropade Fitzroy, »laga endast att piporna bli i ordning. I öfrigt vilja vi ej ha något tungt rus, vi vilja blott försöka hur det känns.»

»Jag förstår», sade Tipu-ti och skyndade ut ur rummet efter piporna.

»Säg inte ett ord», hviskade Fitzroy åt sina båda följeslagare, »vi kunna ej vara nog försiktiga. Dessutom kan Tipu-ti komma åter hvarje ögonblick — tyst, jag hör redan steg.»

Dörren öppnades och Tipu-ti trädde in, åtföljd af en vacker men slarfvigt klädd kvinna, som bar de tre opiumspiporna på ett fat.

»Om det passar herrarne», sade skurken, »kunna vi börja genast. Men först anhåller jag allra ödmjukast om betalningen, ty det händer att gästerna efter opierökningen råka i ett tillstånd, som är föga lämpligt för några uppgörelser.»

»Hur mycket skall ni ha», frågade Fitzroy.

»Ämna herrarne stanna hela natten?»

»Nej, ni kan vara snäll och väcka oss om två timmar.

»Nåväl, då kostar det fem dollars personen.»

Fitzroy betalade och Tipu-ti aflägsnade sig med kvinnan. Detektiven reglade dörren efter dem.

»Nu äro vi ensamma», sade han, »och nu skall jag börja mitt fälttåg. Jag vet alldeles säkert att Annie Gerald förts hit. Jag måste alltså försöka upptäcka ett eller annat spår. Ni, käre Parker, och ni, doktor Fleischmann, behöfva ej låta störa er; opiumspiporna tända vi förstås icke, men jag skall undersöka rummet.»

Därpå granskade han hvarje vrå, men fann ingenting misstänkt. Slutligen undersökte han äfven golfvet.

»Se här», sade han, »finnas några egendomliga mörka fläckar, jag vill slå vad om att det är blodfläckar. De måste äfven vara ganska färska, men det går ju ofta hett till i dylika lokaler, så att det äfven flyter blod. Ni skulle kunna hjälpa mig att flytta ut divanen från väggen, men alldeles ljudlöst, att ej skurken må höra det.»

Sagdt och gjordt, och detektiven granskade noga platsen, hvarest divanen stått. Plötsligt lutade han sig ned och tog upp ett litet föremål från golfvet.

»En knapp», sade han med låg röst. »Den ser ut att hafva slitits ur en mansrock, den är af horn och öfverspunnen med silke. Låt oss aflägsna silket — se så där, nu skola vi undersöka knappen litet närmare.»

»Jag kan kanske hjälpa er därvidlag», sade doktor Fleischmann, »jag har nämligen en liten lup på mig; låt oss lägga knappen inunder den.»

»Gör det, doktor.»

»Mina herrar», sade doktorn, sedan han granskat knappen genom lupen, »vet ni, hvar den knappen fabricerats?» Och då herrarne tego, tillade han med låg röst: »Hos firman Johann Blau & C:o i — Lichtenfels.»

Parker höll på att utstöta ett skri, men detektiven lade handen på hans mun och hviskade:

»Slå kallt vatten i blodet!» Därpå tog han knappen och betraktade den noga.

»Denna knapp», hviskade Parker, »bevisar alltså, att min prins varit här — allsmäktige Gud om man —»

»Lugna er, Parker, ännu är ingenting bevisadt, utom att prinsen varit här. Nu skola vi försöka taga reda på om han åter gått härifrån. Men låt oss söka vidare, vi kunna kanske hitta någonting mer.»

Divanen ställdes tillbaka på sin plats och Fitzroy började undersöka väggarne.

»Där är en tapetdörr», sade han. »Jag skulle vilja veta, hvart den leder. Hur skulle det vara att göra en liten expedition till husets inre; men det säger jag er, om den skurken Tipu-li anade, att vi spionera på honom, skulle han genast hetsa allt kineslöddret på oss, och de skulle mörda oss, om jag icke redan träffat åtgärder för att hindra någonting dylikt. Ni kunna alltså följa med mig någorlunda lugnt.»

Innan herrarne anträdde sin nattliga vandring, hade de beväpnat sig med revolverar; nu drogo de ut dem ur fickan och behöllo dem i handen, så att vapnen delvis doldes i rockärmen. Fitzroy försökte öppna dörren — den var låst. Men det förbryllade icke den erfarne detektiven. Han drog genast fram en bunt nycklar och började profva dem i nyckelhålet.

»Den där passar», sade han omsider; dörren gick upp och de tre männen trädde ut i en smal korridor. Sedan de tagit af sig skorna, skredo de framåt. Den smala gången vidgade sig och nu stodo de framför en dörr, som stod på glänt. Genom dörrspringan föll ett svagt ljussken ut i gången. Fitzroy öppnade försiktigt dörren.

»Det tyckes vara kinesens kök», sade han med låg röst till sina följeslagare. »Hvem vet hvad som brygges här. Låt oss kasta en blick in i köket, för tillfället finns ingen där.»

Tipu-lis kök var ett fyrkantigt rum, i ena hörnet sprang en trekantig spis fram.

»Kors för tusan», mumlade Parker och höll sig för näsan, »en sådan stank!»

Man hittade likväl ingenting märkvärdigt i köket. Då började Fitzroy rota i askan med en lång järnstång, som slutade med en stor krok.

»Jag vet icke hvad det är för en afskyvärd stank, som kommer från spisen», sade detektiven. I detsamma ryggade de tre männen tillbaka och Parker kunde ej

undertrycka ett skri, ty på järnstången, som detektiven höll högt öfver sitt hufvud, hängde en till hälften förkolnad människohand.

»Det var som tusan», sade Fitzroy, »här har en människa blifvit bränd i ugnen, sannolikt sedan hon förut blifvit mördad. Nu kan ni göra oss en viktig tjänst, doktor, genom att utröna om det är en man eller en kvinna, en gubbe eller en yngling, som här fått släppa till lifvet.»

»Låt mig se», sade doktor Fleischmann och tog dödningshandsken från järnstången. Handsken var ännu ganska väl bibehållen; i närheten af spisen stod en mugg vatten. Doktorn tvättade handsken och underkastade den därpå en noggrann undersökning.

»Tänk om det vore Hellmuths hand», utbrast Parker förfärad.

»Nå, doktor», frågade Fitzroy, som ej heller förmodade behärska sig längre.

»Denna hand», sade doktorn, »har icke tillhört en vit; jag påstår, att det är handsken af en kines. Först och främst äro naglarna egendomliga, de äro bredare hos den mongoliska än hos den kaukasiska rasen. Men titta nu på detta röda streck under nagelspetsarne, så får ni se att det är kvarlevor af det medel, med hvilket kineserna färga sina naglar och tänder. Det är alltså en kines, som här dött en våldsamt död. Jag önskar endast, att han varit det enda offret för Tipu-lis mordlystnad. Men låt oss söka vidare, vi hitta kanske någonting mer.»

Fitzroy körde åter in järnstången i eldstaden och lyckades draga fram ännu några människokotor. Men af den stackars Annie Gerald hittade de ej ett spår, lika litet som af prins Hellmuth.

»Nu föreslår jag att vi vända åter till rummet», sade Fitzroy. »Framåt, mina vänner.»

»Och handen», frågade doktorn, »borde vi icke taga den med oss?»

»Stoppa den i fickan, doktor, den skall komma väl till pass när vi skola göra upp räkningen med skurken Tipu-ti.»

Därpå skredo de tre vännerna ljudlöst fram mot dörren, som Fitzroy öppnade, men i detsamma kastade sig en gestalt öfver honom och han såg en knif blixtra framför sina ögon. Fitzroy ramlade baklänges, men knifven följde efter honom och skulle utan tvifvel hafva träffat hans hjärta, om icke i detsamma ett skott gifvit genljud i huset, och kinesen, som hotat Fitzroy, sjönk till golvet, skjuten genom hufvudet.

Hela gången vimlade af kineser, och bland angrifvarne stod Tipu-ti, som tydligen hyste den afsikten att ej låta de tre i köket instängda männen slippa ifrån saken med lifvet.

»Döda de tre bofvarne», ropade han, »det är polis-spioner. Framåt, gossar, jag ger er hundra dollars, om ni sträcka dem till marken utan att göra buller.»

»Hundra dollars», ropade Parker, »så lågt taxerar den skurken våra lif. Tag detta och far till helvetet.»

Parker tryckte af, men den här gången klickade revolvern.

Då drog Fitzroy fram en liten hvisselpipa och tre gälla hvisslingar ljödo efter hvarandra.

»Försvara er», ropade han till doktorn och Parker, »om tre minuter bli vi befriade.»

Själ aflossade han sin revolver och var nog lycklig att skjuta ned en kines. Äfven Parker och Fleischmann sårade två af angrifvarne och kineserna började redan draga sig åt gångens andra ände. Men plötsligt öppnades dörren bakom dem och sex revolverar störrade dem till mötes.

»Ni äro fångar, mina vänner», ropade Fitzroy lugnt. »Upp med händerna, eller jag skjuter.»

Och kineserna fingo brådtom att lyfta upp händerna, ty de veta, att amerikanaren icke förstår skämt, när han först ropat: 'upp med händerna!'

»Den, som rör sig, får en kula genom hufvudet», sade Fitzroy, i det han lugnt skred genom kinesernas led, »jag skall utsöka mig min fågel; de andra skurkarne kunna mina poliser häkta.»

I detsamma kastade han sig öfver Tipu-ti och höll honom fast, ehuru han försökte undvika. Då kinesen vände ryggen åt honom, gaf Fitzroy honom ett slag i hufvudet, så att han störtade medvetlös till golvet. Därpå satte han handjárn på honom och lät bära in honom i rummet. Här lades han på samma divan, hvarest den olycklige prinsen kvällen förut blifvit bedöfvad med opium.

»Ingen lämnar huset», befallde detektiven sina män, »kineserna skola tills vidare bevakas i köket, husets alla utgångar skola besättas och passa på att kvinnorna ej slippa undan, ty de kunna nog lämna oss viktiga vittnesbörd.»

Polismännen aflägsnade sig för att verkställa detektivens order. De hade beträddt opiumhålan omkring en timme senare än de tre herrarne, hade begärt opium och hade låtsats bli bedöfvade, men hade bytt ut det farliga hvita pulvret mot en dosis strösocker, så att opiumet ej skadat dem.

Fitzroy hade befallt dem att handla så och att genast skynda till hjälp, när de hörde signalen, tre gälla hvisslingar.

SJUTTIOSJETTE KAPITLET.

Han dömde sig själf.

Nu befunno sig de tre herrarne ensamma med Tipu-ti, som för länge sedan vaknat ur sin vanmakt, ehuru han fann för godt att fortfarande ligga styf och stel med tillslutna ögon för att på så sätt vinna tid att uppgöra en plan till att försvara sig. Detektiven märkte dock genast hans list och hade strax ett godt medel däremot.

»Mannen tyckes vara död», sade han och lutade sig öfver Tipu-ti, »men jag tror i alla fall jag gör bäst i att skjuta honom en kula för pannan.»

Med dessa ord satte han mynningen af sin revolver mot Tipu-tis panna. Kors, så fort han kom på benen, rätade upp sig och slog upp ögonen.

»Ser man på», sade detektiven, »så där uppväcker man de döde. Men hör nu på hvad jag har att säga dig, din skurk.»

Tipu-ti sade icke ett ord men sände detektiven en giftig blick.

»Besvara nu alla mina frågor», fortfor Fitzroy, »och försök icke att ljuga, ty för hvarje osanning, som går öfver dina läppar, skall du få tio rottingsslag under fot-sulorna.»

I detsamma öppnades dörren och de båda jättarne trädde in. De hade genom ett misstag kommit försent

till Sacramentohouse, dit Parker beställt dem, och hade därför måst leta sig fram till opiumshålan.

»Ni två komma just lagom», ropade detektiven. »Ha ni något instrument på er, med hvilket man kan tilldela ett duktigt kok stryk?»

»Naturligtvis», sade Peter och drog fram en lång läderrem, som han burit kring höfterna.

»Det är bra, gossar», sade Fitzroy, »ställ er nu på hvar sin sida om mongolen, och hör på, Tipu-ti, vid den första osanning, som går öfver dina läppar, skall jag låta dessa unga herrar mörbulta dig. Nu vet du besked.»

Kinesen utstötte ett ljud midt emellan ett svins grymtande och en tigers rytande.

»Käre doktor», fortfor detektiven, som tycktes vara vid det bästa lynne, »räck mig nu det föremål, som ni tog med från köket — ni vet allt hvad jag menar.»

Erwin Fleischmann drog fram föremålet, som var insvept i en näsduk. Detektiven aflägsnade näsduken och lade den delvis förbrända handen i Tipu-tis knä.

»Hvad är det», frågade Fitzroy.

»Det är — en hand.»

»Och vet du, hvar vi hittat denna hand? I eldstaden i din spis — var god och förklara oss, hur handen kommit dit.»

»Det vet jag icke.»

»Peter, sex slag med remmen!»

Straffet exekverades, men Tipu-ti utstötte icke ett ljud.

»Vill du nu säga oss, huru handen kommit i din spis?»

»Det vet jag icke.»

»Paul, slå till med daggen.»

Denna tycktes verka bättre, ty Tipu-ti vred sig af smärta.

»Jag skall säga dig, att det är handen af en män-

Kineserna förde prinsens lik ombord å ett dödsskepp.

niska, som du styckat och bränt upp i din ugn. Hvem var denna människa?»

Tipu-ti teg fortfarande.

»Jag råder dig att bekänna», sade Fitzroy, »ty i fängelse kommer du i alla fall; men om du bekänner allt, kan du kanske ännu undgå galgen.»

»Må gudarne fördöma mig», ropade Tipu-ti nu, »jag är väl ingen narr heller, jag skall bekänna allt — fråga.»

»Hvem var då kinesen, hvars lik du bränt i ditt kök», frågade Fitzroy å nyo.

»Ack, om jag aldrig sett honom för mina ögon», skrek kinesen, »ty det var han, som gaf mig det uppdrag, som nu dragit mig i fördärfvet. San Hip hette han, den olycksfågeln.»

»San Hip», ropade Parker, »men det är ju herr Bradys kock — ah, nu begriper jag, hvarför han stannade borta hela natten — han blef mördad, skändligt mördad, stackars San Hip!»

»San Hip var en stor skurk», utbrast Tipu-ti rasande.

»Vidare», ropade Fitzroy, »San Hip blef alltså mördad här i huset — när skedde det?»

»I går kväll.»

»Och hvarför röjde du honom ur vägen?»

»Emedan han var min medbrottsling. Han kom till mig i går morse och frågade mig, om jag ville förtjäna två tusen dollars. En rik man hade gifvit honom i uppdrag att mörda en främling, som vistades i San Francisco.»

»En främling», ropade Parker. »Hund till kines, hvem var denne främling?»

»Tyst, afbryt icke förhöret», inföll Fitzroy, »fortsätt, Tipu-ti.»

»Han skulle locka främlingen till mitt hus», fortfor kinesen, »och jag skulle ge honom en dosis opium, som ovillkorligen måste döda honom. Sedan skulle vi rödja

liket ur vägen, och då skulle vi få våra pengar. Jag gick in därpå, på kvällen kom San Hip med mannen — här i detta rum lade han sig på divanen, jag gaf honom en dubbel dosis opium och sedan en tiodubbel sådan, och då var det snart slut.

»Och kände du denne mans namn», frågade Fitzroy efter en lång paus, ty de visste alla, att de nu från mongolens läppar skulle få höra ett namn, som var dem dyrbart.

»Ja», sade Tipu-ti, »San Hip sade mig hans namn. Det var — prins Hellmuth af Lichtenfels.»

»Jag stryper dig, djäfvul», skrek Parker och kastade sig öfver Tipu-ti, men Fitzroy hejdade honom och sade:

»Hvad gör ni, Parker? Vill ni frånrycka rättvisan sitt offer? Den skall straffa honom mycket hårdare, än ni kan göra det.»

»Ni har rätt, Fitzroy», snyftade Parker, »han måste dö en plågsam död — o, det finns intet straff, som är stort nog för denne skurk!»

»Är ni säker på att ni dödat prinsen?» fortfor detektiven.

»Ja», ropade Tipu-ti, »blott alltför säker! Han låg styf och stel, då jag satte på honom San Hips kläder.»

»Hvarför gjorde ni det?»

»För att rödja liket ur vägen.»

»Hvart förde ni då liket?»

»Jag skickade det med ett dödsskepp till Kina.»

Parker sprang åter upp för att kasta sig öfver Tipu-ti, men Fitzroy hejdade honom och fortfor:

»Med ett dödsskepp till Kina? Det är ju ett bofstreck, som är ganska snillrikt, och ingen amerikansk detektiv skulle kunnat komma liket på spåren. Denne skurk», fortfor han därpå till de andra, »har nämligen fört liket till ett af dessa dödsskepp, som transporterar kinesliken till Kina, och den stackars prins Hellmuth får nog där en graf, innan vi kunna hinna upp honom.»

»Oho», ropade Parker, »därvidlag har äfven jag ett ord att säga — tillåt nu mig att göra kinesen några frågor. Säg mig alltså, din giftblandare, hur hette likskeppet, med hvilket du skickat den stackars prinsen till Kina?»

»Svarta Flaggan».

»När lämnade skeppet hamnen?»

»I afton vid sjutiden.»

»Vid sjutiden», mumlade Parker, »nu är klockan ett, alltså har skeppet sex timmars försprång. Ha, din hallunk, hvad är 'Svarta Flaggan' för ett skepp, är det en ångare eller ett segelskepp?»

»Ett segelskepp. En tremastare.»

»En tremastare — för tusan, vinden är gynnsam, men hade den än tio master, skulle vår jakt, 'Käthchen Schneider', hinna upp den. Raska på, Fitzroy, sluta förhöret, jag skall förfölja likskeppet och icke tåla att min älskade prins jordas i Kina. Jag måste åtminstone föra hans jordiska kvarlevor tillbaka till hans tröstlöse fader.»

Parker kunde ej fortsätta, hans röst kväfdes af tårar.

»Jag tror allt hvad du sagt mig», fortfor Fitzroy, »men hvem var San Hips hufvudman, hvem hade intresse af att rödja prinsen ur vägen, och hvarför valde han just San Hip till att utföra detta uppdrag? Var det en kines?»

»O nej», mumlade Tipu-ti, »det var en amerikanare, och det är bra att äfven han blir fast, ty den skurken har icke hållit sitt löfte till mig. Han skulle komma hit vid elfvatiden och betala mig sextiofem tusen dollars och har icke kommit ännu. Ha, det är kanske han, som förrådt mig till er, nu skall jag äfven säga er hans namn — det var herr Brady.»

Dessa ord gjorde en förfärlig verkan på de närvarande. Parker stod liksom förstenad, doktor Fleischmann utstötte ett skri af fasa och Fitzroy ropade:

»Herr Brady! Jag träffade honom en gång i New York och ansåg honom som en man af ära.»

»Och det tror jag ännu om honom», sade doktorn. »Jag vill slå vad att kinesen ljuger. Hvad skulle Brady ha för skäl att rödja prinsen ur vägen?»

»Mycket giltiga skäl», svarade Tipu-ti. »Det var fråga om bankirens hustru. San Hip berättade alltsammans för mig. Han trodde, att det fanns ett förhållande mellan hans fru och prinsen, därför tvingade han mig till att begå mordet. I öfrigt kan ni fråga Bradys kassör, så skall ni få höra att jag haft ett långt samtal med bankiren i dag på hans enskilda kontor. Då lofvade han mig att komma hit i kväll med pengarne, men skurken har ej hållit ord — tyst, gick det icke i farstuderren?»

Fitzroy skyndade in i det angränsande rummet och återvände genast alldeles likblek i ansiktet.

»Jag tror säkert att det är Brady, som är där ute. Bär han glasögon med guldbågar, Parker?»

»Ja», ropade denne. »O, min Gud, då har kinesen talat sanning!»

»Hör på, Tipu-ti», hviskade Fitzroy, »jag lofvar er ett godt hemötande i fängelset, om ni nu vill göra oss en tjänst.»

»Säg hvad ni begära», sade kinesen, »jag skall göra allt för att ruinera Brady.»

»Vi skola gömma oss», fortfor Fitzroy brådskande, »och vi skola befria er från era band — ni skall underhandla med bankiren och låtsas, liksom om allt är i bästa ordning — om det visar sig att bankiren verkligen förledt er till mordet, kommer ni att stå i en betydligt mildare dager.»

De hade nätt och jämt hunnit lösa kinesens band och gömma sig, då dörren öppnades och Brady trädde in.

»Är ni ensam, Tipu-ti», frågade bankiren, som bar slokhatt och var höljd i en vid kamelhårskappa.

»Ah, är det ni, herr Brady», ropade kinesen, »stig på bara, så kunna vi genast göra upp affären. Har ni pengarne med er?»

»Ja», svarade Brady, i det han förde handen till sin västficka, »jag håller mitt löfte, håll du nu äfven ditt.»

»Det kan ni lita på herr Brady; om åtta dagar skola min hustru och jag vara på väg till Kina.»

»Här finnes du tjugufem tusen dollars i amerikanska banknoter och resten i check på Peking», sade bankiren och lämnade pengarne åt kinesen.

»Det stämmer», sade Tipu-ti, som höll på att bli tokig vid tanken på att han åter skulle lämna ifrån sig pengarne; då ville han åtminstone föra bankiren till galgen.

»Kan jag nu lita på, att jag ej har något att frukta af dig?»

»Ni får aldrig återse mig», svarade Tipu-ti, »jag anträder ju en stor resa.»

»Och prinsens lik», hviskade bankiren.

»Är på väg till Kina.»

»Nå, lef väl alltså», ropade Brady, »håll ren mun och kom ihåg att vi äro förlorade båda två om du skvallrar.»

Bankiren skyndade mot dörren, men i detsamma ropade en djup röst bakom honom:

»Tipu-ti har skvallrat, ni är förlorad, Brady!»

Med ett skri af fasa vände bankiren sig om; framför honom stod Fitzroy med revolvern riktad mot honom. »Rör er icke», ropade han, »eller jag jagar er min kula genom hufvudet.»

I detsamma tycktes hela rummet få lif. Parker, doktor Fleischmann och de båda jättarne lämnade sina gömslen. Bankiren kunde ej få fram ett ljud.

»Ni är förlorad», tog Fitzroy till ordet, under det att Peter och Paul åter slog kinesen i bojor. »Ert brott är bevisadt, ni har låtit mörda prins Hellmuth af Lich-

tenfels med opium här i detta rum. Olycksalige man, hvad hade prinsen gjort er, hvarför eftersträfvade ni hans lif?»

»Ja, hvad hade han gjort er», snyftade Parker, som nu trädde fram och hötte åt bankiren med knytnäfven. »Var han icke er gäst? Hur kunde ni hata honom, har han någonsin förolämpat er eller tillfogat er någon orätt? Tala, man, eller tig hellre, så skola vi tro att ni varit vansinnig.»

»Nej», sade Brady med slocknande röst, »jag vill tala, jag har icke mycket att säga. Det är sant att jag låtit mörda prinsen, men jag ägde rätt att rödja honom ur vägen, ty han hade stulit det enda, som för mig ägde något värde i lifvet — min hustrus kärlek.»

»Det är icke sant, Hellmuth älskade en annan, han såg inte ens åt er hustru. Har ni ertappat honom i att kurtisera er hustru?»

»Jag har på plåten i min fonograf funnit en kärleksförklaring från min hustru, som hon utan att veta det talat in i apparaten.»

»En kärleksförklaring från er hustru är väl icke en sådan från prinsen.»

Brady stirrade på Parker med häpen min, därpå sade han till honom:

»Herr kapten, kan jag få tala med er några minuter. Jag svär att jag ej skall försöka fly, men jag har ett viktigt meddelande att göra er.»

»Gå ut i korridoren med honom, Parker», sade Fitzroy, »men tag er revolver med och använd den, om ni märker någonting misstänkt. Mannens meddelande kan möjligen vara viktigt.»

Parker och bankiren följdes åt ut i korridoren. Några minuter förflöto under tystnad, då hördes plötsligt ett skri från Parker, åtföljdt af orden:

»Revolvern — ge mig revolvern, skurk — vill du öfverfalla mig? Ha, han har dömt sig själf!»

I detsamma hördes ett skott och därefter ett doft fall.

»Jag anade det», sade Fitzroy, »men ville icke hindra det.»

Doktor Fleischmann var den förste, som skyndade ut i korridoren och kom in, bärande den sårade på sina armar. En enda blick på den olycklige var nog för att se att hjälpen här komme för sent. Brady hade skjutit sig en kula för pannan och kämpade redan med döden.

»Han har valt den bättre delen», sade Fitzroy, »och visat att han ännu har hederskänsla; men tyst, han öppnar ögonen än en gång.»

»Leonore», rosblade bankiren, »jag älskade henne öfver allt. Säg henne, att allt hvad jag äger tillhör henne — förlåt mig — stackars Hellmuth — Jefferson skall bistå min hustru — en half million åt honom för hans trohet — glöm mig — jag vill begravas på fattigkyrkogården — respektera min sista vilja — o, jag har varit en narr.»

Den dömdes hufvud sjönk ned och hans ögon brusto. Alla voro djupt gripna och uppsände en tyst bön för den stackars syndarens själ. Därpå ropade Fitzroy:

»För nu Tipu-ti till fängelset, där skall jag tala med honom om Annie Gerald. Vi ha alla hört bankirens sista vilja», fortfor han, »hans förmögenhet tillfaller hans hustru så när som på en half million, som är bestämd för en viss Jefferson, och han vill begravas utan att något minnesmärke utmärker hans hviloplats.»

»Nåväl», sade Parker med skälfvande röst, »gåtan är alltså löst, vi veta, att prins Hellmuth ej mer finns bland de lefvande. Nu återstår för oss endast att rycka liket ur kinesernas händer och föra det till prinsens far. Kom, Peter och Paul, följ mig till jakten; inom en half timme måste den vara klar att löpa ut ur San Franciscos hamn. Hur är det, doktor, vill ni åtfölja mig under dylika förhållanden? Men jag säger er på förhand, att det blir en färd på lif och död, ty jag måste

hinna upp det kinesiska likskeppet, och om mongolerna ej vilja lämna ut liket frivilligt, skall jag borra det i sank med mitt fartyg.»

»Det skall ej hindra mig att åtfölja er. Jag längtar ut på hafvet efter alla dessa tilldragelser och erfarenheter. På hafvet har man icke någon känning af hur fullt lifvet är.»

Några minuter senare lämnade hela sällskapet opiumshålan och inom en halftimme löpte 'Käthchen Schneider' för full maskin ut ur San Franciscos hamn. Den satte kurs åt väster. På kommandobryggan stod Parker, insvept i sin regnkappa och stirrade med dyster min ut öfver hafvet.

»Hvem skulle hafva trott att det skulle gå så där», sade den gamle hederlige sjöbussen. »Här befinna vi oss åter ombord på vårt vackra fartyg, men kaptenen felas, han finns ej mer bland de lefvande. Så glid då fram genom vågorna, du herrelösa skepp — du har numera endast en sorglig uppgift att fylla — du skall föra hem din herres lik till fäderneslandet!»

SJUTTIOSJUNDE KAPITLET.

En lefvande bland lik.

Varningssignalerna, som meteorologiska byrån i Washington hade utfärdat öfver hela Amerika, hade icke alls varit oberättigade. En förfärlig storm rasade på Stilla oceanen, men icke för ty hade ett fartyg vågat sig ut från San Franciscos hamn och jagade nu med utspända segel genom det upprörda hafvet. Det var likskeppet 'Svarta Flaggan', som förde liken af flera hundra i Amerika aflidna kineser till Kina.

'Likskeppets manskap' bestod i ett för allt af tolf kinesiska matrosar, kaptenen, styrmannen och den så kallade likmästaren, som hade uppseedet öfven den hemska lasten.

Höga vågor störtade då och då öfver däck och matroserna kunde endast med svårighet röra sig där. Vinden tjöt i seglen och tycktes skola slita dem i trasor, men allt detta hade icke hindrat den kinesiske kaptenen, hvars namn var Munri, att så fort som möjligt aflägsna sig från hamnen, och därtill hade han sina randiga skäl.

Den värdige kapten Munri dref nämligen en annan liten särdeles vinstgifvande affär, som bestod i att han smugglade dynamit från Amerika till Kina, en artikel, med hvilken de flesta kaptener ogärna befatta sig, ty

man känner ju, hur farlig dynamiten är och hur föga som behöfs för att framkalla en explosion och fullkomligt förintä ett fartyg.

Detta brydde sig dock kapten Munri icke om, och affären gestaltade sig i själfva verket mycket förmånlig. Största delen af dynamiten köptes af regeringen själf, det öfriga såldes till entreprenörer, som voro intresserade i väg-, bro- och vattenbyggnader.

Nu var det emellertid strängeligen förbjudet att exportera dynamit till Kina; men Munri hade redan under åtskilliga år fört stora laster dynamit till det himmelska riket och hade ej heller den här gången tvekat att låta ställa ned tre stora kistor med det farliga sprängämnet i lasten.

'Svarta Flaggan' kämpade alltså tappert mot vind och vågor, och i sin hytt satt kapten Munri och beräknade, hur mycket resan skulle kunna afkasta. Då knackade det på dörren och styrmannen trädde in.

»Hvad vill du», frågade kaptenen.

»Jag kommer för att säga, att likmästaren önskar tala med er i en brådskande angelägenhet», svarade styrmannen.

»Låt honom träda in.»

Styrmannen öppnade dörren och en gammal kines, som var så liten och tjock att han liknade ett klot, trädde in.

»Jag har ett sällsamt meddelande att göra er, kapten», sade likmästaren. »Vi ha redan varit två nätter på öppna hafvet, och båda nätterna har jag hört ett misstänkt, märkvärdigt buller, snarlikt ett stönande, men så svagt, att det knappast kan härröra från en lefvande människa.»

»Från en lefvande människa», ropade Munri, »ingen lefvande människa kan väl komma på den galna idén att gömma sig bland lik?»

»Sant nog, kapten, men jag har ändå hört ett sakta stönande och drog då fortast möjligt täcket öfver ansiktet.»

»Nåväl», sade kaptenen, »för att lugna dig, skall jag själf sofva där nere i natt och låta styrmannen sköta min tjänst.»

Enligt detta sitt löfte begaf sig kaptenen, då natten bröt in, ned i lasten, hvarest han låtit bädda åt sig bredvid likmästarens koj, och sedan de båda männen stärkt sig med en duktig klunk konjak, sträckte de ut sig på sina madrasser. Ingendera kände sig dock synnerligen väl till mods.

»Må Yang fördöma mig», sade kaptenen, »om jag någonsin haft otrefligare grannar än liken, som ligga här i kistorna. Se blott hur de grina — jag känner kalla kårar utmed ryggen och skulle önska att jag åter låge i min hytt.»

»Ha, hvad är detta», ropade likmästaren plötsligt. »Hör ni det, kapten, nu suckar och stönar det åter lik-som den förlidna natten. Titta ditåt, kapten», tillade han och pekade full af förfäran på en kista, som stod bland de andra.

Kaptenen vände tvekande blicken i den angifna riktningen, och hvad han såg var väl ägnadt att komma håren att resa sig på hans hufvud. Ur en af kistorna reste sig långsamt en mörk gestalt, en gestalt med ett likblekt ansikte, omgifvet af mörka lockar, och två stora ögon med öfvernaturlig glans stirrade ut i det svagt upplysta rummet.

»De döda stiga upp, likmästare», ropade kaptenen skälfvande. »Helige Gud, hvad betyder detta?»

Men likvaktaren var modigare än kaptenen.

»Hör på», sade han, »jag uppfattar saken annorlunda. Vi ha i stället för en död medfört en lefvande, det är allt ihop; man har smugglat in en lefvande människa bland liken.»

»För tusan», hviskade Munri, »ni har kanske rätt; men hvad kunna vi göra vid den saken?»

»Nå, vi ha endast en lefvande passagerare mer ombord», tyckte likvaktaren.

»Huru, skulle jag förlora mina pengar», utbrast kaptenen, »som jag får för transporten af ett lik? Det kommer aldrig i fråga!»

»Nå, om ni vill, kapten», sade likvaktaren med ett afskyvärdt grin, »kunna vi ju förvandla honom till ett lik.»

»Han lämnar kistan», hviskade kaptenen, »se blott, det är en ung man, för tusan ser han inte ut som en europé?»

»Han för handen åt bakhufvudet», ifyllde likvaktaren, »ja, vid Yang, han sliter af sig hårpiskan — bedrägeri, kapten, man har lurat oss.»

»Alltså en amerikanare och icke en kines», sade kaptenen med låg röst. O, då äro vi ju i dubbel måtto berättigade att göra honom stum, ty detta skepp är endast bestämdt för kineser, till och med endast för döda kineser.»

Vi behöfva väl icke tala om för läsaren att det var den olycklige prins Hellmuth, som på detta sätt återvände till lifvet. Opiumet, som skurken Tipu-ti gifvit honom, hade visserligen framkallat ett dödsliknande tillstånd, men hade ej förmått förorsaka döden, ty Hellmuths goda natur hade motstått giftet.

Hellmuth begrep icke alls hvar han befann sig, då han slog upp ögonen, men då han såg sig omkring och ej såg någonting annat än likkistor och samtidigt kände att han befann sig ombord på ett fartyg, insåg han det allvarliga i situationen och bekände för sig själf, att det knappast fanns något hopp om räddning. Han beslöt likväl att göra ett försök, han skulle möjligen kunna muta den kinesiske kaptenen, men allra först måste han försöka komma upp på däck. Han lämnade kistan och

gick i riktning mot dörren. Då såg han plötsligt två gestalter dyka upp framför sig.

»Tillbaka», ropade en säfflig mongolröst, »du lämnar icke detta rum lefvande!»

Samtidigt såg han en knif och en hammare höjas mot sig, under det att han själf ej ägde annat vapen än knytnäfvärne.

»Gif dig», ropade kaptenen åt honom, »du är en europé och har smugit dig ombord för att plundra oss.»

»Jag svär», svarade Hellmuth, »att jag icke anar, huru jag kommit hit. Man måste hafva fört mig hit från en opiumshåla i San Francisco; men om ni vilja frigifva mig, skall jag betala er en vacker summa pengar, ty jag är en europeisk prins och son till en furste.»

»Haha», skrattade kaptenen, »det var en vacker saga du där försöker inbilla oss. En prins? Jo vackert! Ditt öde är besegladt, du skall dö och det på fläcken.»

Likmästaren hade under tiden hämtat några andra kineser. Nu kastade de sig alla öfver Hellmuth och släpade honom med rått våld upp på däck och bundo fast honom vid stormasten.

»Nu skola vi slakta dig till våra gudars ära», ropade kaptenen, i det han rusade mot Hellmuth med en stor slaktarknif i handen. »Far hädan, fördömde främling», fortfor han. Hellmuth tillslöt ögonen och kände redan knifvens spets på sitt bröst —

Då small ett skott och det kineska fartyget började vackla som en vingskjuten fågel. Kineserna blefvo alldeles förbluffade. ty de visste icke, hvarifrån skottet kom och hvad som händt med skeppet. Styrmannen skyndade ned i lasten, men återvände genast och ropade:

»Vi ha fått en kula i bredsidan, vattnet tränger in genom en läcka i lasten — skynda till pumparne!»

Hälften af manskapet skyndade ned för att om möjligt rädda skeppet, men kaptenen steg upp på kom-

mandobryggan och blickade genom en kikare ut öfver hafvet.

»Där borta kommer ett fartyg», ropade han åt styrmannen, »det skyndar hitåt för full maskin — det är endast en liten skuta, men ändå har den en kanon ombord.»

I detsamma hördes genom stormens tjut de i ett talrör uttalade orden:

»Stanna, eller vi skjuta för andra gången!»

»Hvad är att göra», frågade kaptenen sin styrman, och denne svarade med en axelryckning:

»Här råder sannolikt ett missförstånd; ni gör allt bäst i att låta fartyget komma närmare, ty, mellan oss sagdt, så tror jag icke att vi kunna pumpa läns fartyget, och då kunna vi åtminstone rädda oss ombord på den främmande skutan.»

Hellmuth trodde sig drömma. Hvem kunde hafva aflossat det räddande skottet? Han blickade skarpt ut öfver hafvet och såg i fjärran ett litet fartyg dyka fram, som med stor snabbhet närmade sig det kinesiska skeppet. Då trängde plötsligt ett jubelskri öfver hans läppar — han hade känt igen sin jakt 'Käthchen Schneider'.

Kaptenen var så förvickrad, att han alldeles glömt bort Hellmuth. Först då en gångbräda förband hans skepp med jakten, kom han ihåg honom, och då var det för sent att obemärkt aflägsna honom från däck, ty främlingarne kommo redan ombord. Munri trädde dem till mötes med krypande vänlighet.

»Mina herrar», stammade han, »här råder säkerligen ett missförstånd. Ni ha skjutit en stor läcka i mitt fartyg, och jag fruktar —»

»Frukta allt, din skurk», röt en röst, som frånlockade Hellmuth ett nytt glädjeskri, »hvar är —»

»Parker», ropade en klar röst, »jag lefver, jag är räddad — genom dig!»

Jublande rusade Parker fram till prinsen; då han såg honom bunden vid masten, utför han i förbannelses öfver kineserna. Men därpå utgöt han glädjetårar och berättade för Hellmuth allt som händt. Nu kommo äfven Peter och Paul tillskyndande och slogo kineserna i bojor.

»Och nu, min prins», sade Parker, »bestäm nu, om vi skola kasta detta slödder i hafvet.»

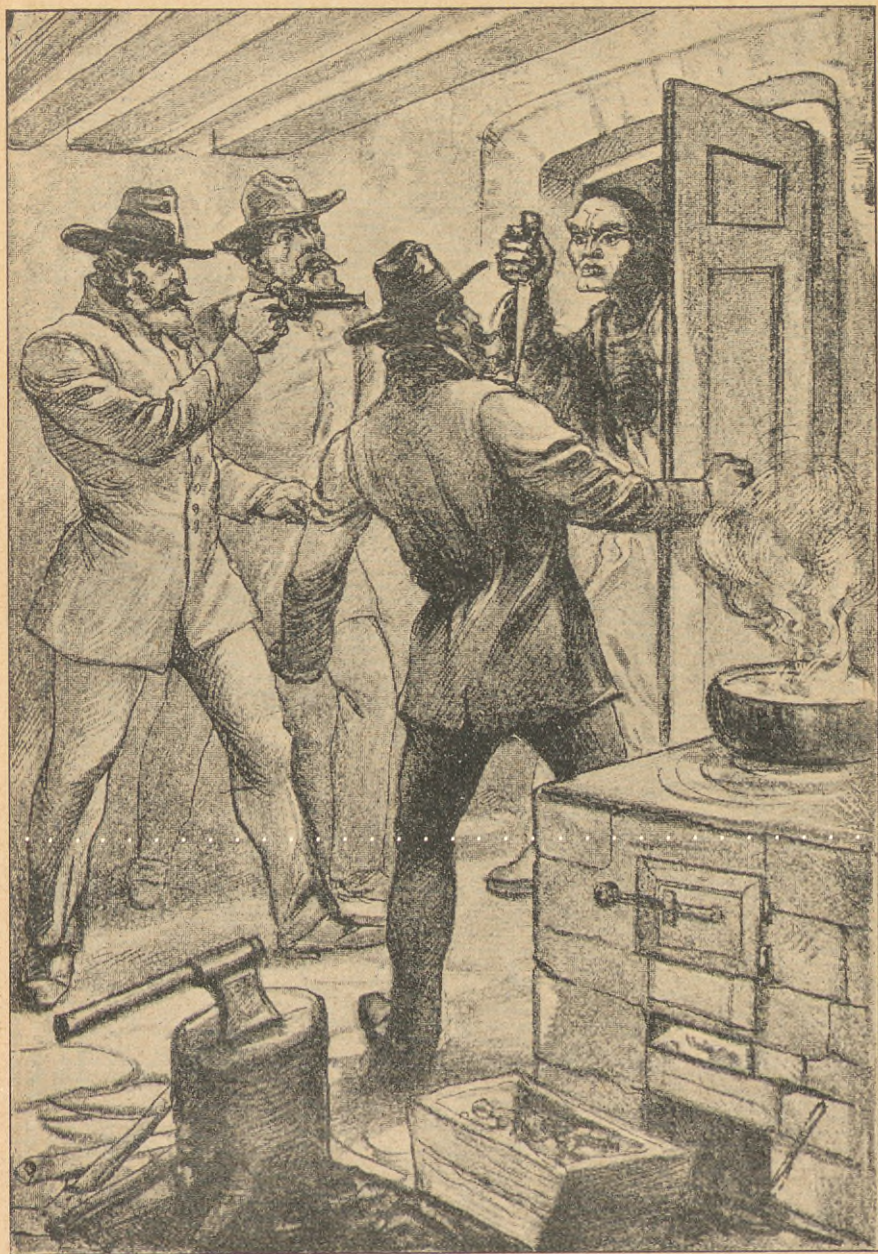
»Visst inte», sade Hellmuth, »de äro ju icke de rätta skyldiga. Låt dem lugnt fortsätta sin färd, men vi vilja fortast möjligt återvända till San Francisco.»

»En minnesbeta måste de likväl ha», sade Parker. »Jag vet allt hvad som skall förarga dem grundligt.» Därpå befallde han matroserna att kasta alla kinesliken i hafvet, och kapten Munri och hans besättning måste nu se sina landsmän blifva uppättna af hajarne. Då detta var undanstökadt, rapporterade Paul att det ännu i lasten funnos tre kistor, som tycktes innehålla skatter. Knappt hörde den kinesiske kaptenen dessa ord, förrän han närmade sig med krypande min:

»Dessa kistor», sade han, »innehålla visserligen dyrbart kinesiskt porslin, och jag skulle känna mig lycklig, om jag finge erbjuda dem som ett slags ersättning för prinsens lidanden på mitt fartyg. Men matroserna måste transportera dem mycket försiktigt, att porslinet ej må gå sönder.»

»Kors, för tusan», ropade Parker, »det var ett gentilt anbud, men jag tror vi taga emot det. Framåt, gosar, fören kistorna ombord, men försiktigt.»

Sagdt och gjordt. Snart fördes porslinskistorna ombord på 'Käthchen Schneider', under det att kineserna voro sysselsatta med att täppa till läckan i sitt fartyg. Jakten aflägsnade sig därpå från likskeppet, men på detta stod kaptenen och ropade ut i natten efter den försvinnande ångbåten:

En knif blixtrade framför hans ögon.

»Kör till bara, ni ha tagit döden med er från mitt skepp — kinesiskt porslin — haha! Liken ha ni skändat och kastat i hafvet, snart skola ni själfva sjunka ned på oceanens djup och hajarne skola få en ny måltid icke på döda kineser utan på lefvande, stympade européer!»

SJUTTIOÅTTONDE KAPITLET.

I blykammaren.

Det var fasansfulla dagar, som Käthchen upplefde i doktor Hortons hus, dagar då hon var nära att verkligen förjora förståndet. Lyckligtvis finns det icke många dåranstalter, hvarest det tillgår så som hos doktor Horton.

Men Käthchen var ju redan van vid lidanden och intet förmådde rubba hennes gudsfuktan. Hon var klok nog att ej göra något motstånd, då de två vakterskorna morgonen efter hennes ankomst förde henne till badkammaren, där de tvingade henne att under tio minuter bada i iskallt vatten. Därpå iförde de henne anstaltens uniform, en lång grå klädning, snarlik en säck med vida ärmar, och förde henne till en stor sal, hvarest de andra patienterna befunno sig.

Då Käthchen närmade sig salens dörr, hörde hon inifrån rummet verkliga indiantjut, och då dörren öppnades, såg hon fyrtio människor, som fastmer liknade fyrtio rofdjur. Många af dessa människor kröpo på händer och fötter, andra försökte klättra uppför väggarne och andra åter skredo oupphörligt af och an i rummet. Vakterskorna släppte in Käthchen och aflägsnade sig.

I denna sal, så sade Käthchen åt sig själf, måste man absolut förlora förståndet. Hon ställde sig innan-

för dörren med ryggen mot väggen, så att hon åtminstone var skyddad från det hållet. Då trädde en reslig mansperson fram till henne. Han bar en luggsliten svart dräkt och hans bröst var betäckt med allehanda kulörta band.

»Ah, kommer ni ändtligen, prinsessa», ropade han till henne, »ni har låtit mig vänta länge, men jag skall vara nådig, emedan det är min födelsedag. Ni kommer väl till det stora fyrverkeriet i afton i min park?»

»Ja, jag kommer», svarade Käthchen, som påminde sig att man alltid bör göra en vansinnig till viljes, »ers majestä kan lita på att jag kommer.»

Detta svar tycktes glädja den vansinnige ofantligt, ty han smålog nådigt och aflägsnade sig med den försäkran att han skulle skänka Käthchen ett lustlott. Knappt hade han gått, förrän en gråhårig, mager kvinna närmade sig.

»Ni kom nyss», viskade hon, »såg ni honom stå vid dörren?»

»Hvem?»

»Bödeln. Han vill hämta min son, men jag har gömt honom så godt, att han ej skall finna honom. Förråd mig icke.»

Därpå skyndade äfven hon bort och Käthchen följde henne med en medlidsam blick, men i detsamma utstötte den unga flickan ett skri, ty hon kunde sig omslingrad af ett par armar och såg framför sig en ung man, hvars tunga var i en ständig vibrerande rörelse.

»Släpp mig», skrek Käthchen och försökte frigöra sig, »släpp mig för Guds skull — hjälp — hjälp!»

»Han gör er ingenting», försäkrade i detsamma en lugn röst bredvid Käthchen, och hon såg en korpulent man, som genast ingaf henne förtroende, »han inbillar sig endast att han är en orm och anser det som sin plikt att omslingra alla, som komma i hans närhet och bita dem med sin inbillade gifttand.»

Den mänskliga ormen släppte henne verkligen och den korpulente herrn närmade sig. Ändtligen träffade hon då en människa, som ej var vansinnig, tydligen en läkare, kanske kan kunde lämna henne hjälp och räddning.

»Förlåt, min herre», sade hon, »men jag känner mig så öfvergifven, att jag vågar vända mig till er, trots det att ni är en främling för mig. Jag kvarhålles med våld i detta hus, jag har blifvit lockad hit genom list och är icke sinnessjuk. Jag ber er underrätta polisen om det våld, som föröfvats mot mig, när ni i dag lämna anstalten.»

»Det skall jag göra», sade den korpulente herrn och räckte Käthchen handen, »det kan ni lita på. Jag förstår, hur förfärligt det måste vara för er att vistas mellan dårar, ty ser ni, ingen enda i denna sal är normal utom ni och jag, de äro alla sjuka och hysa de mest förryckta idéer.»

Käthchen betäckte ögonen med handen, men kände sig lycklig, emedan hon funnit en vän.

»Nu ber jag er dock ursäkta mig, kära fröken», fortfor den korpulente herrn, »ty jag kan verkligen inte stanna längre hos er — nu slår nämligen min timme — ah, det bildar sig redan — gack, gack, gack —»

Käthchen ryggade tillbaka med häpen min.

»Hvad är det, som bildar sig», ropade hon, »mår ni illa, min herre?»

»Tvärt om», ropade herrn, »jag skall strax må förträffligt, jag behöfver endast värpa ägget, som jag gör hvarje dag, sedan mår jag utmärkt — gack, gack, gack, — jag måste gå dit bort i hörnet, där är min plats — gack, gack, gack.»

Den dagen vågade Käthchen icke lämna dörren; där stod hon, tills man bar in dårarnes middag, som bestod af en vämjelig soppa, som hon knappast förmodde svälja.

Eftermiddagen gick på samma sätt, endast doktor Hortons besök medförde någon omväxling. Då nämligen bullret i salen nått sin höjd, öppnades plötsligt dörren och doktor Horton kom inrusande med en läderpiska i handen.

»Fördömda pack», skrek han, »jag skall allt lära er att hålla er tysta.»

Därpå lät han piskan falla på ryggen af de olyckliga, som drogo sig undan till ett hörn. Endast Käthchen stod kvar; hon hade ej deltagit i bullret och behöfde därför ej frukta något straff. Då upptäckte doktorn henne och trädde fram till henne med ursinnig min.

»Hvarför står du där», röt han åt henne, »kan icke du krypa undan i ett hörn liksom de andra?»

»Jag är icke sinnessjuk», svarade Käthchen lugnt, »jag behöfver ej heller bete mig som ett djur, som är rädd för stryk.»

»Vill du därmed säga att du är trygg för piskan», frågade doktor Horton, fnysande af raseri.

»Jag vill framför allt säga att ni måste tala till mig på ett passande sätt. Ert 'du' visar jag tillbaka.»

I detsamma träffade piskan den unga flickans öfverarm. Då förlorade Käthchen besinningen, kastade sig öfver doktor Horton och ryckte piskan ifrån honom.

»Usle skurk», ropade hon, »vågar du misshandla mig? Du kan döda mig, ty jag är försvarslös i din hand, men du får icke slå mig. Tag detta och detta till vedergällning, och gå nu och tala om för människorna att en flicka, som ej mer sätter värde på sitt lif, har tuktat dig, helvetets missfoster!»

Doktor Horton var nästan förlamad af häpnad, men därpå skrek han:

»Vakterskorna, hvar äro vakterskorna, hvarför lämnar man mig ensam med de vansinniga? Hitåt, fördömda kreatur, hitåt!»

Vacterskorna kommo instörtande och Horton pekade på Käthchen och sade:

»Tag henne med er och för henne till blykammaren. Bort med henne, må hon blifva vansinnig i blykammaren, så mycket bättre!»

Kvinnorna släpade Käthchen med sig och den olyckliga flickan var så upprörd, att hon grät och skrattade om hvartannat och betedde sig som om hon redan vore vansinnig. De förde henne alltjämt högre upp i huset, ända upp under taket, och stötte henne in i ett litet rum, som var helt och hållet beklädt med bly. Käthchen trodde sig skola kvävas, ty nu på middagen glödde solen på cellens tak och väggar, så att hon ej kunde vidröra dem med handen.

Käthchen hukade sig ned på golvet och började tänka på Hellmuth. Då glömde hon cellens fasor och människornas uselhet, och det blef afton och det blef natt. Då inträdde en af vacterskorna och öppnade fönstret. Käthchen sof visserligen litet under natten, men plågades af fasansfulla drömmar. Nästa morgon erhöll hon någon föda och tvingade sig att äta, ty hon ville lefva så länge som det var Guds vilja. Denna dag förflöt liksom den första och åter kom natten, men då dagen grydde, rycktes dörren upp och Käthchen hörde till sin fasa doktor Hortons röst.

»Spärra in den vansinniga i blykammaren tillsammans med den andra. Hon liknar henne ju som det ena ägget det andra.»

Och verkligen körde vacterskorna in en vansinnig flicka i cellen och slog igen dörren efter henne. Den olyckliga låg medvetlös på golvet, hon hade kanske skadat sig i fallet. Käthchen beredde sig att göra samaritantjänst, men knappast lutade hon sig ned öfver den medvetlösa, förrän hon förfärad ryggade tillbaka.

»Helige Gud», hvad är detta», ropade hon. »Har jag redan blifvit vansinnig, det är ju jag själf, mina röd-

blonda lockar, min mun, mina ögon — ha, nu inser jag plötsligt med hvem ödet fört mig tillsammans, det är min afbild, det är hon, som tillfogat mig ett så djupt lidande — det är — Cyprienne!»

»Hvem ropar mitt namn», hviskade den vansinniga. »Jag är Cyprienne, blomsterarbeterskan — från Quartier Latin, drottningen från Moulin Rouge, hvem ropar mig?»

»Jag nämnde ditt namn, olyckliga», svarade Käthchen.

Cyprienne rätade upp sig. Hennes ögon lyste ej mer af vansinne, tvärt om, de røjde djup sorg, då hon blickade upp på Käthchen.

»Hvad jag är vacker», ropade hon, »så troget spegeln återger min bild.»

»Du blickar icke in i en spegel», sade Käthchen, »utan i den kvinnas ansikte, som naturen skapat så lik dig själf.»

Då ryggade Cyprienne tillbaka med ett gällt skri.

»Ha», ropade hon, »det är icke jag — det är — Käthchen Schneider!»

»Ja, jag är Käthchen Schneider», ropade Hellmuths älskade, »se här, hvad du gjort mig. Du har trängt dig i mitt ställe, har störtat mig i elände och beröfvat mig min älskade, men Gud har omintetgjort dina skändliga planer, du har icke lyckats njuta frukterna af dina handlingar.»

Cyprienne hade med skygg blick dragit sig undan i ett hörn; hon tycktes frukta ett angrepp från Käthchen, som stod upprätt framför henne.

»Frukta icke, olycksaliga flicka», ropade Käthchen, »jag tänker icke på att hämnas, ty Herren säger: 'Hämnden är min'. Jag ser dessutom att du är olycklig och mycket nära döden. Ty vet, Cyprienne, vi båda, som här försmäktat i blykammaren, äro vigda åt döden, vi skola vissna liksom två blommor, som

beröras af den heta ökenvinden — vi skola dö tillsammans.»

Cyprienne hade beträdd anstalten som en däre, men som det ofta går, en våldsam sinnescrörelse hade beröfvat henne förståndet, en annan sådan återskänkte henne detsamma. Hon började skälva, då hon så plötsligt såg sig stå midt emot den kvinna, hvars roll hon så länge spelat, och plötsligt sjönk hon till Käthchens fötter. Tårar strömmade ur hennes ögon och ryckte bort den sista slöjan från hennes själ.

»O», ropade hon, »du som är tusen gånger vackrare och bättre än jag, kan du förlåta mig? Nej, nej, du kan icke göra det, jag har ju eftersträfvat ditt lif, stulit din älskade och ditt namn, du kan icke förlåta mig. Du skall icke förbanna mig, jag vet det, därtill är du alltför god, men himlens förbannelse hvilar öfver mig. Nu faller det som fjäll från mina ögon och jag ser hur usel och dålig jag varit. Mitt hela lif är förfeladt ända från det ögonblick, då jag lämnade dygdens väg och ägnade mig åt lasten. Jag skulle visserligen kunna anföra tusen ursäkter, skulle kunna berätta för dig om en mor, som ända från början fördärfvade mig. Min mor var en dotter af hallarne. Vet du hvad det betyder? Nej, du vet det icke. Nåväl, jag skall förklara det för dig.»

»Gör det», inföll Käthchen, »men knäböj ej mer för mig. Man knäböjer endast för Gud, icke för människor.»

»Jo», återtog Cyprienne, »man knäböjer för den, för hvilken man vill bikta sig — du kan fordra att jag för dig uppenbarar hela min själ — jag skall göra det.»

»Ja», sade Käthchen, »bikta alltsammans för mig, det skall göra dig godt att öppna ditt hjärta för en väninna.»

»En väninna», ropade Cyprienne, »nej, nej, jag förtjänar icke att du kallar mig din väninna; du hå-
nar mig.»

»Det gör jag icke», sade Käthchen, »så sant mig
Gud hjälpe.» Och Cyprienne började sin berättelse.

SJUTTIONONDE KAPITLET.

Systrar.

»Jag sade dig, att min mor var en dotter af hallarne, det vill säga att hon hade ett stånd i den stora saluhallen i Paris, hvarest hon sålde blommor. Hon var likväl dygdig och lyssnade icke till sina många beundrare. Men en dag kom en man i en brun sammetsjacka, grå byxor och med en väldig slokhatt på hufvudet. Långa bruna lockar föllo ned öfver hans axlar, i handen höll han en liten bok, och medan han skred genom hallen, skizzerade han i boken mångt och mycket, som intresserade honom där. Då han kom fram till min mors stånd, stannade han, lutade sig mot disken och började rita med lysande ögon, därpå räckte han boken åt min mor, och hon såg till sin förvåning sin egen bild i densamma. Han talade nu om för henne, att han vore en tysk målare och önskade måla henne.

»Hjärtligt gärna», sade hon, »säg mig blott hvar ni vill måla mig och —»

»Det kan naturligtvis endast ske på min atelier», sade tysken, »den ligger vid Rue Montmartre — vill ni komma dit — o, hur heter ni — säg mig ert namn.»

»Jag heter Nanon.»

»Kom då redan i dag, Rue Montmartre, nr 7», sade han, men min mor ropade:

»Nej, jag kommer icke, men på det att ni ej skall hafva ritat min bild för intet, så tag denna ros.» Med dessa ord bröt hon en härlig ros och fäste den i tyskens knapphål.

»Ni kommer», hviskade han, »rosen har sagt mig det», och därmed aflägsnade han sig.

Och hon kom, och han tog så vänligt emot henne, att hon ej kunde låta bli att fatta förtroende för honom. Och hon kom tre och fyra och fem gånger, och alltjämt medförde hon en vacker blomma, och när hon skänkte honom den, kysste han den. Men ofta föreföll det Nanon liksom om han vore nedtryckt och orolig, och då bilden var nästan fullbordad, sade han en dag:

»Kom nu ännu i morgon och sedan — aldrig mer!»

Då började Nanon gråta, och i detsamma slog han sina båda armar omkring henne och tryckte en kyss på hennes läppar och därpå —

Därpå kom blomsterflickan ännu ofta till den lilla atelieren, men nu målades det icke, utan man smektes och älskade. På detta sätt förflöto tre månader, vintern hade kommit och då sade målaren en dag:

»I morgon måste jag resa tillbaka till Tyskland, hvarest det är så kallt och dystert, och du, min älskling, måste stanna kvar här.»

Därvidlag hjälpte inga tårar och böner, han reste och lofvade att komma åter med svalorna; svalorna kommo — men den trolöse kom ej åter. Däremot gjorde blomsterflickan den upptäckten, att hon bar hans barn under sitt hjärta, och detta barn var jag. Då jag blifvit född, skref min mor ett bref och skickade till min fars adress, som hon af en händelse fått veta. Några dagar efter hans afresa hade hon nämligen än en gång begifvit sig till den ännu outhyrda atelieren och hittade där i en vrå ett bref, som bar målarens fullständiga adress. Hittills hade hon endast kallat ho-

nom Charles, nu fick hon veta att han hette Carl Gager och var målare.»

I detsamma utstötte Käthchen ett skri och blef blek som ett lik. Jämrande kastade sig Cyprienne öfver henne, ty hon trodde att hon träffats af ett hjärtslag. Men Käthchen hämtade sig genast och sade:

»Vidare — berätta vidare.»

»Det finns icke mycket mer att berätta, och det, som nu kommer, är mycket sorgligt och rörande. Min mor skref ett långt bref, i hvilket hon meddelade honom att hon blifvit mor; detta bref skickade hon till den stad, i hvilken målaren bodde, och trodde säkert, att det skulle komma fram. Det kom äfven fram — men i Paris. I ett kuvert, som min mor erhöll, låg hennes eget bref, och på detta hade skrivits af en kvinnlig hand:

»Min make är en man af ära — han kan omöjligt hafva stått i förhållande till en sköka. Amalie Gager.»

Då föll det som fjäll från min mors ögon och hon insåg, att hon blifvit skändligt bedragen. Från och med den dagen blef hon en annan. Hon började föra ett muntert lif och saknade icke beundrare. Hon blef snart en bekant dam inom halv världen, och jag bodde hos henne i ett elegant hus, åkte ut med henne i hennes ekipage och hade guvernant och huslärare. Men då jag var sju år gammal, råkade min mor ut för en förfärlig olycka — hon fick kopporna och förlorade sin skönhet. Hon blef fattig och behöll nätt och jämt så mycket kvar, att hon kunde hyra ett stånd i hallen. Här hade hon dock ej heller tur, ty hon såg så anskrämlig ut, att köparne höllo sig undan, och en dag måste hon äfven uppge detta förvärf. Jag hade emellertid vuxit upp och hade, så sades det, blifvit en mycket vacker flicka.

»Du är då en vara», brukade min mor säga, »som jag nog skulle kunna sälja, trots mitt koppärriga ansikte.»

Småningom blef det hos min mor en fix idé, att hon skulle sälja mig åt den högst bjudande, men jag ville icke låta sälja mig, fastän hon både slog och hotade mig. Jag var ung och vacker och ville älska och blifva älskad, och en dag tröttnade jag då på detta usla lif, sprang ifrån min mor och flydde till en ung student, som bodde midt emot oss. Han var en snäll gosse, herr Jules kallade jag honom; jag stannade hos honom och blef hans älskarinna. Men efter åtta dagar hämtade min mor mig och slog mig gul och blå, men jag sprang bort för andra gången, den här gången till en skyltmålare; hos honom stannade jag ett halft år, men han drack, och när han var full, betedde han sig ej som en människa. Sedan hyrde jag mig ett litet rum och sökte arbete på en fabrik för konstgjorda blommor. Mina kamrater förde mig med sig till danslokalerna i Paris, i synnerhet till Moulin Rouge, och inom kort blef jag balernas förklarade drottning. En dag träffade jag en ung arbetare, lastdragaren Anatol. Gent emot honom låtsades jag vara en dygdig flicka, han trodde mig och älskade mig som ingen annan, men det är nu länge sedan —»

Cyprienne hejdade sig plötsligt, men återtog efter en paus:

»Jag har nu berättat tillräckligt om mitt förflutna, du vet hvem jag är och med hvem du har att göra. Jag skulle kunna bikta mycket annat för dig, men det skall jag göra längre fram — icke nu. Det som jag berättat, har redan angripit mig för mycket, jag känner det vid hvarje ord liksom om man stötte en knif i mitt bröst, jag blöder, jag kommer att förblöda!»

»Nej», ropade Käthchen och slog sina armar om den gråtande, »du skall icke duka under för din smärta, jag äger en helig rätt att hjälpa dig, Cyprienne, ty vet — jag är din syster.»

Vid dessa ord öppnade Käthchen sin famn och Cyprienne sjönk snyftande till hennes bröst.

»Min syster», ropade hon, »är du verkligen min syster?»

»Alldeles säkert», utbrast Käthchen, »ty Carl Gagern var min far och har ofta berättat för mig att han gjort en studieresa till Paris och att jag föddes omkring tio månader efter hans hemkomst.»

»O Gud», snyftade Cyprienne, »hvad har jag gjort? Jag har förföljt min syster och velat rycka hennes älskade ifrån henne, och ingen röst i mitt inre varnade mig eller förrådde för mig, att denna likhet mellan henne och mig ej kunde vara ett verk af slumpen.»

»Säg ingenting mer», ropade Käthchen, »allt är förlåtet, min kära, älskade syster.»

I dårhusets blykammare blef allt tyst; de två unga varelserna hvilade i hvarandras famn och hviskade endast ordet:

»Syster — syster — syster!»

ÅTTIONDE KAPITLET.

Fri!

Den följande dagen satt doktor Horton i sitt elegant möblerade arbetsrum och höll på att föra in ett och annat i sina böcker. Om och om igen tog han fram en fickspegel och betraktade med oro de två strimmor, som Käthchens piskrapp slagit i hans ansikte.

»Fördömdt», sade han, »hvad skall jag säga, om någon frågar mig, huru jag fått dessa märken i ansiktet.»

Plötsligt öppnades dörren och en betjänt anmälde: »Markis Armand de Turenne.»

»Ah, ja visst, det var ju den herrn, som förliden natt förde en dåre till oss och genast betalade för henne för sex månader. Hvad kan han vilja mig? Låt honom i alla fall stiga in.»

Några minuter senare inträdde Armand; doktorn gick honom till mötes med ett vinnande leende.

»Ah, herr markis», sade han, »det gläder mig ofantligt att återse er, jag tycker ni sade att ni ämnade lämna San Francisco redan i morse. Ni har alltså uppskjutit afresan?»

»Ja, som ni ser befinner jag mig ännu här», svarade Armand de Turenne med barsk röst.

»Och ni kommer sannolikt för att förfråga er om vår patients befinnande», fortfor doktorn och makade fram en stol åt Armand, som dock icke satte sig.

»Jag har orsak att förlåta dig, Cyprienne, ty vet jag är din syster», sade Kätchen.

»Jag skall öppet säga er, hvarför jag kommer, herr doktor», sade han, »jag kommer för att genast taga damen med mig, som jag lämnade i er vård.»

»Ah, herr markis, hvilket beslut», ropade doktorn.

»Ja, och jag skall säga er orsaken, man har varnat mig för er anstalt, och läkarne i San Francisco neka helt enkelt att anse er som en kollega.»

»Min herre, det är en förolämpning», ropade doktor Horton.

»Kalla det hvad ni behagar», svarade markisen, »om ni är samme Horton, som flydde från Philadelphia, sedan en viss doktor Erwin Fleischmann där afslöjat honom för polisen, då kan man icke förolämpa er.»

Horton hade blifvit blek som ett lik, nu ropade han:

»Ni måste ge mig satisfaktion, herr markis.»

»Hvad tänker ni på? Med era gelikar slåss man icke.»

»Då träffas vi inför rätta.»

»Visst icke, ni aktar er nog. Men lämna nu ut patienten», fortfor Armand och drog fram sin klocka, »jag skänker er tio minuter; om ni icke innan dess utlämnat damen åt mig, skall jag komma åter med polis.»

»Ni skall få henne», ropade doktorn, öppnade en af sina böcker, kastade en blick i densamma och ropade åt vakterskan, som inträdde på hans ringning:

»Hämta hit den sinnessjuka från n:r 37, som lämnades här under den förlidna natten och som nu befinner sig i rekreaktionsrummet.»

»Jag går», sade vakterskan, »och hämtar damen från rekreaktionsrummet.»

Doktorn sände henne en ursinnig blick, men vakterskan skyndade uppför trappan, som ledde till blykammaren; utanför denna mötte hon en kamrat och ropade till denna:

»Vet ni, jag tror det börjar gå utför med vår doktor.»

»Hur så», frågade den andra, »har man väckt åtal mot honom?»

»Inte det jag vet», lydde svaret, »men nere i motagningsrummet finns en herre, som tyckes hafva läxat upp honom duktigt och begär att få den vansinniga åter som han lämnade här förliden natt, ni vet, hon som sjöng och dansade.»

»Jaså, ni menar den unga kvinnan, som sitter hos den andra i blykammaren.»

»Just så, jag skall hämta henne och föra henne till doktorn. Hon blir genast fri, ty herrn där nere, som måste vara en mycket förnäm man — Armand de Turenne heter han — begär att genast få henne utlämnad.»

»Här är nyckeln till blykammaren», sade den andra, »öppna ni och tag ut fruntimret! Jag tror det blir tid att en gång få ordning i huset. I morgon går jag min väg, ty jag har icke lust att komma i tukthuset för doktors skull.»

»Haha», skrattade hennes kollega, »rättorna lämna det sjunkande skeppet — inte tänker jag stanna, när ni går. Men hvad är detta, nyckeln passar icke, ni måste hafva förbytt den.»

»Låt mig se! Ja visst, jag har tagit nyckeln till tvättstugan i stället. Nå, vänta bara, jag skall genast hämta den rätta.»

Medan nu den ena vakterskan skyndade nedför trappan, slog den andra, som lydde namnet Classen, sig ned på ett säte i närheten af dörren till blykammaren. Hon anade icke, hvad som under tiden ägde rum i den hemska kammaren.

De båda vakterskornas samtal hade blifvit fördt så högt, att icke ett ord undgått Käthchen och Cyprienne.

»Hörde du det, Cyprienne», sade Käthehen med låg röst, »nu slår frihetens timme för dig. Du undgår det förfärliga ödet i detta hus, men jag — måste stanna

kvar, och hvem vet om den dag någonsin randas, då jag åter får visa mig bland de lefvande.»

Då ställde Cyprienne sig framför Käthchen, grep systemns hand och sade:

»Hör på, syster, vi ha endast några minuter på oss, sedan måste vi skiljas. Men det är icke jag, som skall lämna blykammaren, utan du, så visst som det finns en Gud i himlen.»

Käthchen sände Cyprienne en förvånad och häpen blick.

»Jag», utbrast hon därpå, »nej, nej, tro icke att jag vill taga emot ett sådant offer, det skulle vara en stor synd — himlen har dömt till din favör, Cyprienne, nåväl, ske då Guds vilja!»

Men Cyprienne skakade på hufvudet och svarade med fast röst:

»Tror du verkligen, Käthchen, att det är Guds vilja att synden skall gå fri och att oskulden skall dö? Nej, nej, tveka icke, tag på dig mina kläder, ännu bär jag ju icke anstaltens uniform. Likheten oss emellan har ofta nog fört dig i fördärfvet, må den nu blifva din räddning.»

»O, Cyprienne», ropade Käthchen, »kan jag, får jag gå in på din plan? Nej, nej, jag skulle icke kunna uthärda den tanken att hafva lämnat dig kvar här, låt oss lefva eller dö tillsammans.»

»Vi skola lefva tillsammans», svarade Cyprienne hastigt, »men först måste du blifva fri. Ingen skall hindra dig att genast gå till polisen och ange den usling, som idkar denna nesliga affär, och då skall äfven jag blifva fri jämte alla de olyckliga, som hållas inspärrade i detta hus. Men låt oss nu skynda — här äro mina kläder, gif mig din klädning — så där, nu är det gjordt.»

Inom mindre än tre minuter hade systrarna bytt om kläder, och nu skulle till och med Armand de Tu-

renne haft svårt för att afgöra, vilkendera som var Cyprienne och hvilken som var Käthchen.

»Se här, nu måtte det väl vara den rätta nyckeln», lät det utifrån korridoren, då vakterskan Brown kom tillbaka.

»Nu, syster», sade Cyprienne, »har ögonblicket kommit, då vi måste skiljas. Välsigna mig!»

Och Cyprienne knäböjde framför Käthchen, som lutade sig ned, tryckte en kyss på hennes panna och mumlade:

»Jag välsignar dig, syster!»

»Och du förlåter mig?»

»Af allt mitt hjärta.»

»Må Gud då göra dig lycklig med honom, som älskar dig, lycklig med Hellmuth», snyftade Cyprienne. »Tänk på mig utan vrede och hat, när ni en gång funnit hvarandra och bed någon gång en bön för den stackars Cyprienne!»

»Säg icke så, syster», ropade Käthchen, »vi se hvarandra åter — jag skall befria dig i dag, redan i dag.»

»Befria mig», sade Cyprienne med en sällsam blick på Käthchen, »ja, jag skall blifva fri — redan i dag. Men tyst», tillade hon och skyndade bort i ett hörn af kammaren, »man kommer.»

Dörren öppnades och vakterskan Classens trumpna ansikte visade sig i densamma.

»Nå, vilkendera af er är nu den vackra Cyprienne», ropade hon. »Ja så, där står hon ju — jag känner igen dig på dina trasor — kom nu med — du skall blifva fri.»

Långsamt skred Käthchen fram till dörren, lät ännu en blick glida bort till Cyprienne, som hälsade henne med ett soligt leende, och därpå lämnade Käthchen blykammaren. Hon fördes till Hortons rum, hvarest Armand de Turenne trädde henne till mötes. Han upptäckte icke förväxlingen utan bjöd henne vänligt handen och sade:

»Kom med, Cyprienne, jag begick ett förfärligt misstag, då jag förde er till detta hus. Jag skall styra om att ni kommer att vistas ibland människor och icke bland djäflar!»

Därmed bjöd han Käthchen armen och förde henne till dörren; där vände han sig än en gång om och ropade med en föraktfull blick på doktor Horton:

»Detta offer har jag slitit ifrån er, ni skall få höra af mig!»

Obehindrad nådde markisen och hans följeslagerska porten, som utan vidare öppnades för dem. Framför densamma stod en täckvagn.

»Stig upp, Cyprienne», sade Armand, »först skola vi fara till ett hotell, sedan skall jag konsultera den bäste läkaren i staden för att få höra, hvad vi skola taga oss till med er.»

Käthchen steg lugnt upp i vagnen, som därpå rullade genom förstaden med dem. Då lade hon plötsligt sin hand på Armands axel och sade med lugn röst, medan ett leende lekte på hennes läppar:

»Blif icke ond på mig, Armand de Turenne, emedan jag bedragit er — jag är icke Cyprienne, som ni tror er hafva räddat — jag är Käthchen Schneider.»

Armand ryggade tillbaka med ett utrop af glädje, därpå lutade han sig ned och tryckte vördnadsfullt sina läppar på Käthchens hand — —

Då Armand de Turenne med Käthchen anlände till hotellet, hvarest han bodde, styrde han först och främst om att den unga flickan blef försedd med passande kläder. Hon iförde sig en svart ylleklädning, garnerad med sidensars, och då hon visade sig för Armand i denna dräkt, sände han henne en beundrande blick, ty han såg framför sig en skönhet, som endast förklarats och förhöjts genom lidandet.

»Herr markis», sade Käthchen, »innan vi tala om någonting annat, måste jag uppfylla mitt löfte att befria

den olyckliga, som försmäktar i doktor Hortons våld. Cyprienne måste räddas. Hon är min syster, och jag har af allt mitt hjärta förlåtit henne hvad hon felat mot mig. Doktor Hortons så kallade dårhus är endast ett fängelse, hvarest fullständigt kloka människor inspärras bland dårar, tills de själfva blifva vansinniga. Jag skall själf framställa beskyllningen, ty jag kan bevisa den.»

»Så kom då, Kätchen, vi skola genast begifva oss till polisdirektören i San Francisco, herr Dison, som lär vara en mycket rättrådig man.»

Snart sutto Kätchen och Armand åter bredvid hvarandra i vagnen och åkte i raskt traf till polismästarens hus. Herr Disons vrede kände inga gränser, då han fick höra om tillståndet i doktor Hortons dåranstalt. Han beslöt att genast aflägga ett besök där och for med Kätchen och Armand jämte tio tillförlitliga detektiver till Golden Square. En af detektiverna begärde att bli insläppt, medan de öfriga stannade litet efter; han meddelade portieren att han önskade tala med doktorn i en för den senare förmånlig affär. Portieren släppte in honom, och genast förklarade detektiven mannen för häktad samt öppnade därpå dörren för Dison och hans följeslagare. Detektiverna skyndade uppför trapporna med revolvern i handen, Horton hann ej ens regla dörren, och Dison lät utan vidare slå honom i bojor. Därpå befallde han sina detektiver att visitera hela anstalten och tills vidare föra alla invånarne till stadens dårhus, hvarest de friska skulle skiljas från de sjuka af där anställda läkare. Själf skyndade Dison, åtföljd af Armand och Kätchen, till den förfärliga blykammaren.

Som vakterskorna och dårhusets öfriga personal begagnat sig af den allmänna villervallan för att fly, nödgades man bryta upp dörren.

»Cyprienne», ropade Kätchen, »vi komma, räddningen är nära — syster, jag har hållit mitt löfte, du är fri!»

Därpå skyndade hon öfver tröskeln för att trycka Cyprienne till sitt hjärta, men — i detsamma utstötte hon ett skri af fasa och höll på att sjunka till golfvet.

Cyprienne befann sig ännu i blykammaren, men — hon var död. Hon hade slitit den grå koltten, som Käthchen burit, i remsor och hade hängt sig på en krok i väggen.

»Syster», ropade Käthchen snyftande, »du har flytt undan lyckan, ty nu skulle solen omsider hafva lyst för dig.»

»Unna henne dödens frid», sade Armand, »hon har gjort slut på sitt förfelade lif och utbytt det mot ett lif inför Guds åsyn i en bättre värld. Ångrande har hon gått hädan, och den som ångrar får skåda Gud.»

Då lutade Käthchen sig ned och tryckte en kyss på Cypriennes panna, i det hon sade:

»Må Gud förlåta dig, som jag förlåtit dig. Sof i ro!»

ÅTTIONDE KAPITLET.

En tredubbel graf.

Det finns väl i världen ingenting sorgligare än den afdelning på ett offentligt sjukhus, hvarest de svårast angripna patienterna finnas. Det stora sjukhuset i San Francisco var en praktbyggnad, som låg midt i stadens hjärta. På detta sjukhus fanns det en sal, som läkarne själfva kallade »de obotligas sal».

Här låg en blek man med svart skägg och stirrade oafåtligt upp i taket, liksom om han där såge en intressant bild, men i verkligheten hängaf han sig åt sina dystra tankar och hade därför vändt bort blicken från allt, som skulle kunnat förströ honom.

Vid fotändan af sängen satt en sjuksköterska.

»Syster», stönade den sjuke, »var god och ge mig en droppe mjölk, det känns som eld i mina inälfvor, jag tror säkert, att det går mot slutet.»

»Visst icke, ni vet ju dock att läkaren säger att ni får hoppas.»

»Hoppas», stönade den sjuke, »jag vill icke hoppas. Jag vill icke lefva som en krympling — o, tack, mjölken gjorde mig godt. Har ingen frågat efter mig», fortfor Adrian — ty det var han — efter en liten paus. »Har ingen begärt att få se mig?»

»Ingen», svarade sköterskan, »hvem skulle egentligen besöka er, hvem väntar ni, när ni om och om igen framställer denna fråga?»

»Hvem», svarade Adrian, »det vet jag icke själf, men jag vet och jag känner, att någon skall komma, innan jag dör. O, syster, jag fryser.»

»Jag skall gå efter en varm filt åt er», sade sköterskan och reste sig. Men under det att hon skyndade till dörren, öppnades denna och två sjukskötare buro in en bår. På denna låg en ny patient.

Det var en gammal gubbe med utmärkladt ansikte och ett snöhvitt skägg, som räckte honom ända till midjan. Hans ögon lyste i feber. En ung läkare åtföljde det sorgliga fåget. Han pekade på den säng, som stod bredvid Adrians.

»Lägg honom där», sade doktorn och fortfor därpå med låg röst till sköterskan: »Han skall ej länge falla er till besvär. Den olycklige anträffades på en kammar i en hyreskasern, sedan invånarne anmält att han ej visat sig på åtta dagar. Han kommer nog att dö innan natten af utmattning. Han är en utlänning, en tysk.»

Läkaren gaf sina order och lämnade salen. Adrian försökte vända på hufvudet för att mönstra den nye patienten, men han kunde ej se hans ansikte, emedan gubben vände ryggen åt honom.

Klockan var åtta på kvällen. Djup stillhet rådde i sjuksalen, men Adrian sof icke. Han sof på det hela taget föga sedan operationen. Han misstog sig icke i fråga om sitt tillstånd. Han visste, att det gick mot slutet.

Gubben bredvid honom tycktes sofva, men efter en stund började han yra, och plötsligt hörde Adrian honom ropa:

»Jag är oskyldig, jag har icke begått brottet, men jag kan icke säga er, hvem som begått det, jag vill icke säga det. Spär in mig på tukthuset, om så måste vara, men jag tiger, jag tiger.»

Sköterskan gick bort till gubben och lade ett kallt omslag på hans feberheta panna.

»Jag tackar dig, min Kätchen», sade gubben, »du gör väl mot din far. Gå och öppna dörren, han står där ute. För in honom, ty det är kallt och han fryser. Hvad säger du, Kätchen — är han en röfvare och en mördare, som vi ej få släppa in — men så betänk då, Kätchen, att han är min son och din bror — öppna dörren.»

Adrian lyfte upp sitt bleka hufvud, hans kringirrande ögon fäste sig med ett uttryck af fasa på gubben — namnet Kätchen och gubbens ord om hans son, rövaren, uppfyllde honom med en förfärlig aning. Då rättade gubben plötsligt upp sig och ropade med slocknande röst:

»Adrian, min son, hvar är du? Kom, att jag må välsigna dig — jag förlåter dig!»

Då hördes en röst svara:

»Far, far, det är jag — din son Adrian.»

Han försökte resa sig, men gubben sträckte ut armarne och hans vissna läppar hviskade:

»Så ser jag dig åter, olycklige son. Jag förlåter dig och välsignar dig! Ack, om jag kunde trycka dig till mitt bröst!»

I detsamma öppnades dörren och på tröskeln visade sig en svartklädd kvinna, åtföljd af en elegant klädd herre. Bakom dessa två följde den unge läkaren, som sade:

»Där ligger han. Betänkliga symptom ha yppat sig, jag vet icke om han kommer att lefva öfver natten.»

Då skyndade Kätchen fram och sjönk ned mellan sin fars och sin brors läger.

»Adrian», ropade hon, »jag kommer för att se dig än en gång. Jag vänder åter till Tyskland, båten går i morgon.»

»Kätchen», utbrast Adrian och slukade henne formligen med blicken, »ser jag dig åter, min kära syster, o, då dör jag gärna.»

»Käthchen», lät det plötsligt bakom henne, »hvem nämnde min Käthchens namn? Ja, det är du, min älskade dotter. Gud vare lofvad att jag fått återse dig.»

Då ljöd ett skri och i nästa ögonblick sjönk Käthchen ned öfver den orkeslöse gubbens läger, och denne stammade under heta tårar:

»Mitt barn, mitt barn, var välsignadt! Jag tackar dig, min Gud, att jag återfunnit bägge mina barn.»

I detsamma sjönk han alldeles utmattad tillbaka på kudden. Äfven på Adrians drag stod döden målad och Käthchen stod mellan fadern och brodern — hvar helst hon vände blicken, såg hon sina kära skiljas hädan.

Då rätade gubben upp sig än en gång, men sjönk tillbaka med en suck, och då Käthchen lutade sig öfver honom, var han död. Den älskliga flickan brast i gråt och ropade:

»Adrian, vår far är död, vi återfunno honom endast för att förlora honom.»

Men Adrian svarade icke. Med brustna ögon stirrade han upp i taket, han hade dött i samma ögonblick som hans fars själ flydde från kroppen.

Det var svårt att förmå Käthchen att lämna sjuk-salen. Hon kunde icke ens invänta de sinas begrafning, ty nästa dag gick båten, som skulle föra henne tillbaka till Tyskland. Detta hade hon aftalat med Armand de Turenne, som erbjudit sig att betala resan. Han skulle gärna velat åtfölja henne, men Käthchen förklarade bestämdt, att de, för att ej kasta en skymt af misstanke på deras rena förhållande, ej fingo göra öfverfarten på samma skepp.

Än en gång kastade hon sig öfver faderns lik; då trädde Armand fram till henne.

»Käthchen», sade han, »jag har ett meddelande att göra er. Jag har lyckats förmå läkaren att utfärda döds-attesten öfver era kära, så att begrafningen kan äga rum i natt. Detta sker annars endast med personer, som

dött i smittosamma sjukdomar, men man har lofvat att härvidlag göra ett undantag. Stanna ni här i stilla bön, medan jag, så godt det låter sig göra, träffar förberedelser i och för begrafningen.»

Vid sextiden på morgonen rörde sig en liten procession från sjukhuset till kyrkogården, som ej låglångt från stranden.

Bakom likvagnen med de tvenne kistorna skredo endast två personer, Kätchen och Armand. På kyrkogården bisattes far och son, men därpå gaf Armand en vink och en tredje kista bars ut ur likkapellet och sänktes i samma graf. Den innehöll den vackra Cypriennes stoft.

Då gick Armand fram till Kätchen och sade:

»Nu är äfven min lycka förbi, ty jag har älskat er syster öfver allt annat; lef väl för alltid, i ett stilla kloster skall jag sörja Cyprienne.»

ÅTTIOFÖRSTA KAPITLET.

Furstinnan Kätchen.

»Kätchen Schneider», prins Hellmuths dyrbara, förträffliga jakt, skyndade för full maskin genom Stilla oceanens vågor i riktning mot San Francisco.

Hellmuth stod med Parker på däck, samtalande om de senaste händelserna, genom hvilka prinsens lif råkat i så stor fara; prinsen tröttnade icke på att upprepade gånger tacka Parker för hans energiska hjälp, och därpå lyssnade han till berättelsen om alla de händelser, som rörde honom själf, liksom om Parker förtäljt en saga.

Alltså Brady hade eftersträfvat hans lif, det var han, som legt mördarne, och kocken, som spelat ciceron, hade avsiktligt fört honom till opiehålan för att döda honom där.

Långsamt sjönk natten ned öfver Stilla oceanen och då det blef kallt, drogo sig Parker och Hellmuth tillbaka till salongen, superade tillsammans, rökte därpå ännu en cigarr och uppsökte vid elfvatiden sina respektiva hytter.

Hellmuth somnade snart, mycket belåten med att åter vara ombord på sitt präktiga fartyg, men han hade på sin höjd sofvit två timmar, då han väcktes af en häftig knäckning på hyttens dörr. Han reste sig upp i sängen och frågade:

»Hvem där? Hvad står på?»

»Öppna genast, min prins, och följ med mig upp på däck», svarade Parkers röst, »elden är lös i lasten, och jag tror att vårt fartyg sväfvar i den största fara.»

Med ett språng lämnade Hellmuth sitt läger, klädde sig hastigt och öppnade dörren.

»Huru har detta kunnat hända», ropade han åt den inträdande Parker.

»Ja, det kan jag icke förklara, min prins», lydde svaret. »Jag låg och snarkade som en råtta, då Peter plötsligt väckte mig med den förklaringen att en misstänkt lukt steg upp från lasten, och då vi kommo dit och öppnade dörren, slog oss en så intensiv rök till mötes, att jag genast måste retirera för att ej sjunka medvetlös till golvet. Jag har gifvit order att spruta på eldhärden af alla krafter, men jag tror knappast att vi skola lyckas få bukt med elden.»

»Hvad skola vi då taga oss till», ropade Hellmuth; »vi kunna dock icke lämna vår 'Käthchen Schneider' i sticket.»

»Vi skola, förstås, göra allt, som står i vår makt», svarade Parker, »men vi måste likväl till slut fly i räddningsbåtarne. Vi kunna på sin höjd vara en dagsresa från San Francisco, och som oceanen är lugn, kunna vi förlita oss på båtarne.»

»Det är ett medel, som vi endast skola tillgripa i nödfall», ropade Hellmuth, »men låt oss nu undersöka hur stor faran är. Jag skulle anse det som ett sorgligt förebud, om jag skulle förlora detta vackra fartyg.»

Alla bemödade sig nu om att rädda skeppet, men utsikterna voro små, ty väldiga lågor slogo ut från lasten och hade nästan förtärt de där uppstaplade varorna.

»Kunna vi då ingenting alls rädda», ropade Hellmuth. »Där borta stå de tre stora kistorna, som äro fyllda med kinesiskt porslin, om vi åtminstone kunde föra dem i säkerhet.»

»Nå», tyckte Parker, »det skulle väl kunna gå för sig. Ett par matrosor kunna kanske våga sig dit in, och kunna öppna kistorna på stället och bärga det dyrbara innehållet.»

Detta förslag vann Hellmuths bifall, och Peter och Paul erbjödo sig genast att gå in och öppna kistorna. Detta skedde med stor försiktighet, men då locket lyfts af den ena kistan och de båda bröderna ville glädja sig vid anblicken af det härliga porslinet, sände de hvarandra en häpen blick och Peter ropade:

»Om det där är porslin, då är äfven jag porslin. Hvad tusan är det där? Vet du, Paul, jag tror vi göra bäst i att låta skräpet stå kvar och rapportera för prinsen att kineserna lurat honom.» Med dessa ord skyndade Peter bort, och ett ögonblick senare beträdde Parker rummet och lutade sig öfver kistan.

Men knappt hade han kastat en blick i densamma, förrän han grep Peter och Paul i armarne och drog de båda jättarna så häftigt bort från kistan, att de höllo på att störta till golvet.

»Bort», skrek Parker med skälfvande röst, »bort, säger jag, eller vi äro alla förlorade. Till båtarne, till båtarne!»

Med detta rop rusade han till prinsen, slog sin arm om honom och flydde med honom upp på däck. Alla de öfriga följde efter i vild hast, ty de insågo, att faran måste vara stor, när Parker røjde en så stor fruktan.

»Till båtarne, gossar», skrek Parker, »'Käthchen Schneider' är förlorad, och om vi inte lämnat skeppet inom fem minuter, springa vi alla i luften. Ack, min prins, hvarföre läto vi lura oss af kineserna att taga emot deras gåfva. De bofvarne ha smugglat tre kistor dynamit ombord på 'Käthchen Schneider', till båtarne, till båtarne!»

På mindre än tre minuter hade matroserna bemanat samtliga båtar; prinsen, Parker, Peter och Paul sutto

De hade funnit hvarandra efter den långa pröfningstiden.

tillsammans i en af dem, därpå lade man ut och i nästa ögonblick förde vågorna den lilla flottiljen bort från skeppet.

»Farväl, mitt goda skepp, farväl», ropade Hellmuth med tårfylld blick, »du är vigdt åt undergången; nåväl, må då de afundsjuke gudarne taga emot dig som ett offer för den Käthchen Schneider, som jag söker och som jag måste finna, om jag ännu skall kunna finna någon lycka i lifvet.»

»Ro på, gossar», befalldes Parker, som stod vid roret, »vi måste försöka aflägsna oss så fort som möjligt. Ha, där ha vi redan katastrofen!»

En förfärlig knall kom hafvet och himlen att skälfva, vågorna tornades upp till berg och den lilla båten, i hvilken de fyra männen befunno sig, drogs ned i en afgrund, ur hvilken den hade svårt att arbeta sig upp. Hellmuth bleknade och tillslöt ögonen; då han åter öppnade dem, hade hans stolta skepp försvunnit, endast några spillror drefvo ännu på hafvet.

Ja, Hellmuth grät, ty han hade älskat detta fartyg, som burit hans älskades namn, och han fruktade att han aldrig skulle återfinna henne. Men Peter och Paul rodde duktiga tag och den lilla båten flög som en fågel fram öfver vågorna. De andra båtarne hade redan försvunnit i natten.

»Gud skydde dem», ropade Hellmuth, och Parker sade:

»Jag hyser ingen fruktan, vädret är vackert, i morgon afton kunna vi redan söka hamn i San Francisco. I öfrigt komma vi nog att träffa på många fartyg, när vi närma oss kusten, och då tycker jag att vi hellre skola försöka komma ombord på någon ångbåt än förlita oss på den här lilla båten.»

Natten gick lyckligt, men alla voro glada, då dagen grydde. Parker höll ifrigt utkik efter ett fartyg, men intet sådant visade sig. I den lilla båten funnos skepps-

skorpor och färskt vatten; tigande intogo de fyra skeppsbrutna sin enkla frukost.

Vädret var vackert till fram på förmiddagen, men då drogo helt oväntadt dystra moln upp vid horisonten och en oroande stiltje uppstod på hafvet.

Parker skakade på hufvudet.

»Må hin tro apotekaren», ropade han. »Jag skulle velat svära på att vi skulle fått behålla det härligaste väder, och nu har vinden vändt sig och gömt sig. Det blir visserligen icke storm, men ett oväder, som kan blifva ganska obehagligt för oss i det här nötskalet.»

Parkers spådom gick snart i fullbordan. Inom en halftimme bröt ovädret löst med blix, åska och regn, så att båten fylldes med vatten och alla måste ösa. Slutligen bröts rodret sönder och därmed blef de skeppsbrutnas belägenhet ganska farlig. Lyckligtvis fördes de af strömmen mot söder, just den kurs, som båten måste hålla.

Två timmar pågick ovädret. Då skingrades omsider molnen, och då de första solstrålarne åter föllo på hafvet, ropade Parker med glädttig röst:

»Ett skepp — en ångbåt — låtom oss uppbjuda allt för att göra oss bemärkta — vänta, här är en röd näsduk, den skola vi vifta med.»

»Jag vet det som är bättre», ropade Hellmuth, »ett skott måste de höra, ty de äro icke långt borta.»

Hellmuth aflossade sin revolver, men den klickade, patronerna hade blifvit fuktiga af regnet. Parker viftade af alla krafter med näsduken och plötsligt utstötte han ett sant glädjetjut.

»De ha sett oss och närma sig, nu ha vi vunnit spel, barn, nu skola vi snart komma bland anständiga människor.»

Ångbåten kom alltjämt närmare och snart stego våra skeppsbrutna ombord. Kaptenen och några passagerare kommo dem till mötes och tryckte deras händer.

»Hvad heter båten», lydde Parkers första fråga.

»Västerens stjärna», svarade kaptenen, »destinerad för Hamburg.»

»Nåväl, herr kapten, så mottag då framför allt vår tack för hjälpen. Ni har räddat prins Hellmuth af Lichtenfels.»

Parker pekade med dessa ord på Hellmuth och kaptenen bugade sig vördnadsfullt för honom.

»Tillåter ers höghet», sade han, »att jag afstår min hytt åt er? I öfrigt ber jag er bestämma om ni vill att jag skall föra er till San Francisco.»

»Jag är er mycket förbunden, herr kapten», sade Hellmuth, »jag har ty värr förlorat mitt eget fartyg genom en explosion.»

Kaptenen gick före för att stiga ned för kajuttrappan, men trädde tillbaka och bad Hellmuth gå först. Prinsen lade handen på ledstången och ämnade just sätta foten på den mattbelagda trappan, då en dam kom upp nerifrån salongen.

»Har ni många passagerare ombord», frågade Hellmuth.

»Endast nio», sade kaptenen, »och detta är den enda damen, som just nu är på väg upp.»

Damen, om hvilken kaptenen talade, skred långsamt uppför trappan med hufvudet sänkt mot bröstet. Hellmuth trädde åt sidan, förde handen till mössan, och damen höjde långsamt hufvudet. Då ljödo samtidigt två utrop, som inneburo en värld af glädje, salighet och förvåning.

»Käthchen!»

»Hellmuth!»

De hade funnit hvarandra efter långa och svåra pröfningar. Nu hvilade de i hvarandras famn och tröttnade icke på att fråga:

»Är det verkligen du? Ja, det är min älskling, jag har dig åter, du min lycka och mitt lif!»

Parker, Peter och Paul kommo tillskyndande och Hellmuth ropade jublande:

»Här är hon — min Käthchen, min fästmö — och snart min hustru!»

I residensstaden Lichtenfels firades en fest, i hvilken hela furstendömet deltog. Prins Hellmuth förde sitt hjärtas utvalda, Käthchen Schneider, till altaret.

Klockorna ringde, festklädda skaror böljade genom gatorna och utanför den stora katedralen stodo tusentals människor, som ville se brudparet, som just nu kom åkande i en med fyra isabellfärgade hästar förspänd galavagn.

Betjänten öppnade vagnsdörren och Hellmuth och Käthchen stego ur. Dånande jubelrop brusade genom luften och Hellmuths namn ljöd från tusentals läppar. Så de älskade och ärade honom, så mycket mer som han vid valet af sin följeslagerska genom lifvet ej frågat efter rang och stånd utan följt sitt hjärtas böjelse.

Och Käthchen? Aldrig hade man i Lichtenfels sett en vackrare brud, och hennes ögon tycktes säga:

»Ack, om jag kunde göra hela världen lika lycklig som jag är!»

Hellmuth förde sin brud till altaret, och fastän han endast kunde låta viga sig vid vänstra handen, visste likväl alla, att här slöts ett äktenskap, som garanterade ett lyckligt familjelif, och lichtenfelsarne sågo i Käthchen sin furstinna, åt hvilken de i stillhet förlänade alla rättigheter.

Redan några veckor förut hade Hellmuth tillträd regeringen i sin fars ställe, och hans första handling hade varit att aflägsna den allmänt hatade minister von Brühl och förvisa honom från landet. Det berättas, att han med sina stulna millioner drog sig tillbaka till Paris och där åter förenade sig med sin maka, som fört ett mycket äfventyrligt lif i San Francisco och slutligen måst fly därifrån.

Men nu hade lichtenfelsarne ej tid att tänka på dylikt, nu strömmade de in i kyrkan, hvarest brudparet redan knäböjde framför altaret.

»Hvem äro de enkla människor», frågade mången, »som stå där i altarets omedelbara närhet?»

»Vet ni icke det? Det är kapten Parker, prinsens vän, och de båda unga jättarne äro söner till en godsägare, och ha följt prinsen till och med till Amerika. Nu äro de väl förvarade och skola stanna i prinsens närhet.»

»Men tyst, vigseln börjar.»

Sångkören uppstämde en sång och därpå började den gamle prästen, som en gång varit prinsens lärare, sitt tal öfver orden: »Om jag talade med människors och änglars tungor, men icke hade kärlek, så vore jag en klingande malm eller en ljudande cymbal!»

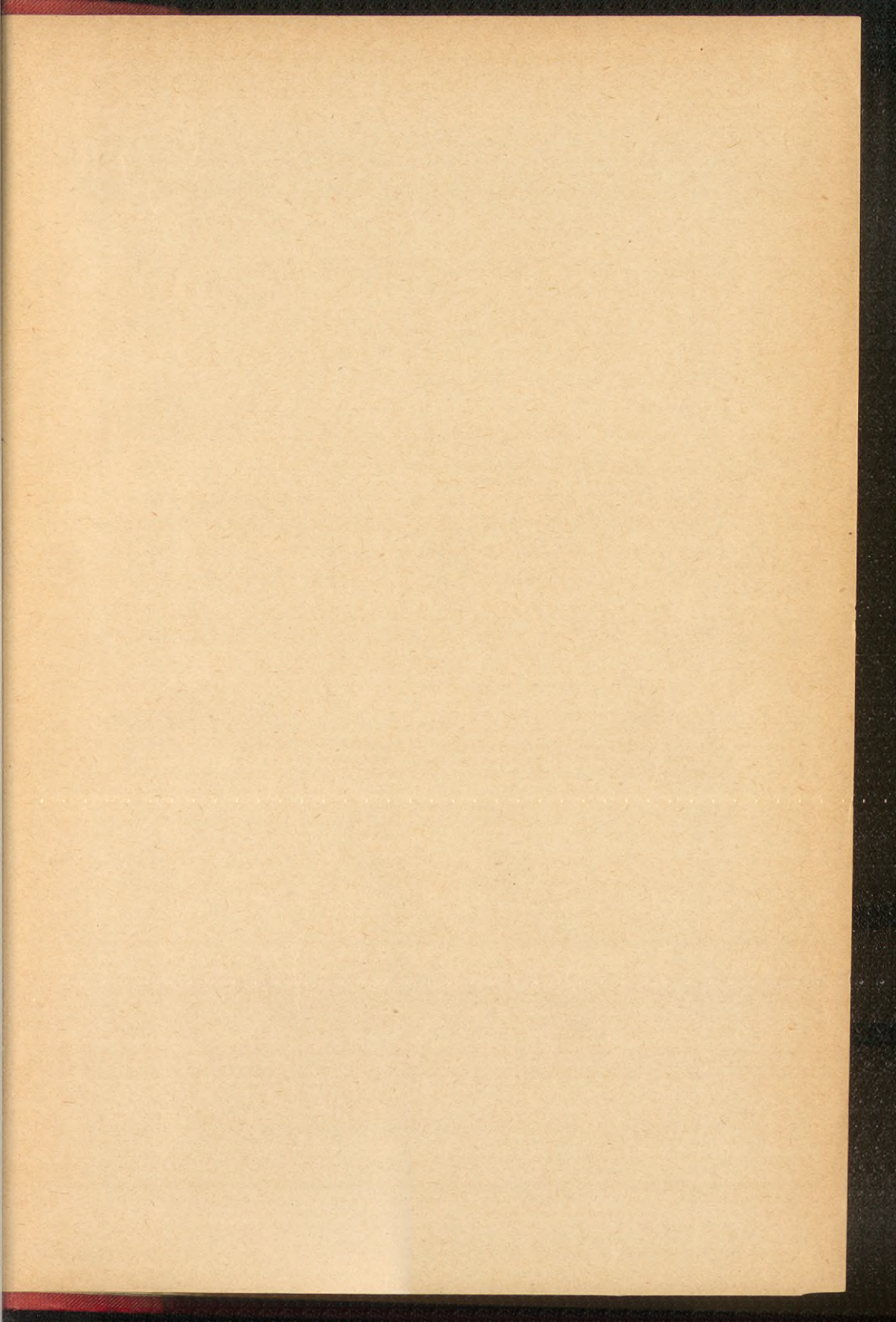
Sedan prästen slutat sitt tal, lade han ihop brudparets händer. Och då prinsen inför allt folket satte ringen på Käthchens finger, hviskade han till henne:

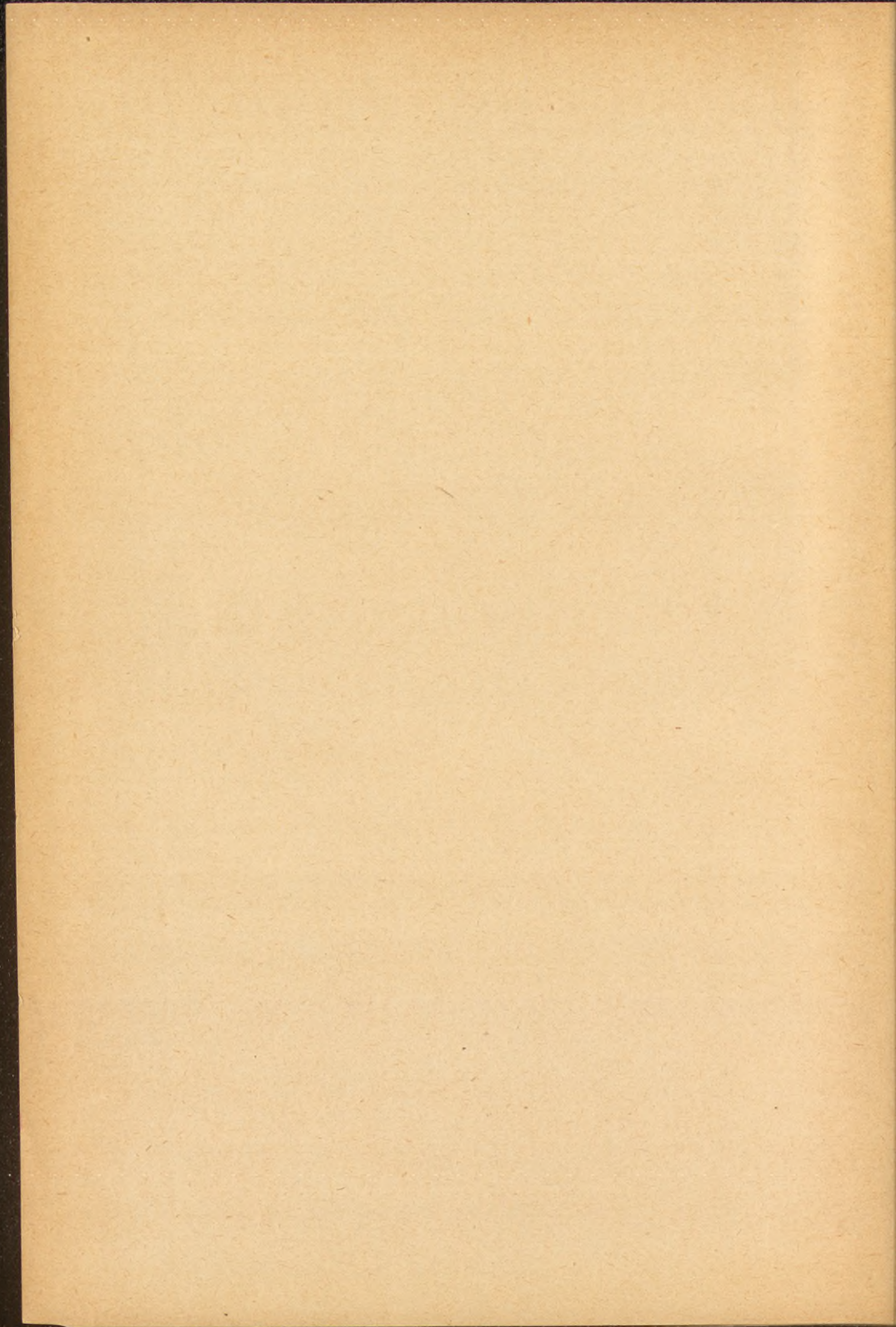
»Min hustru, min älskade hustru!»

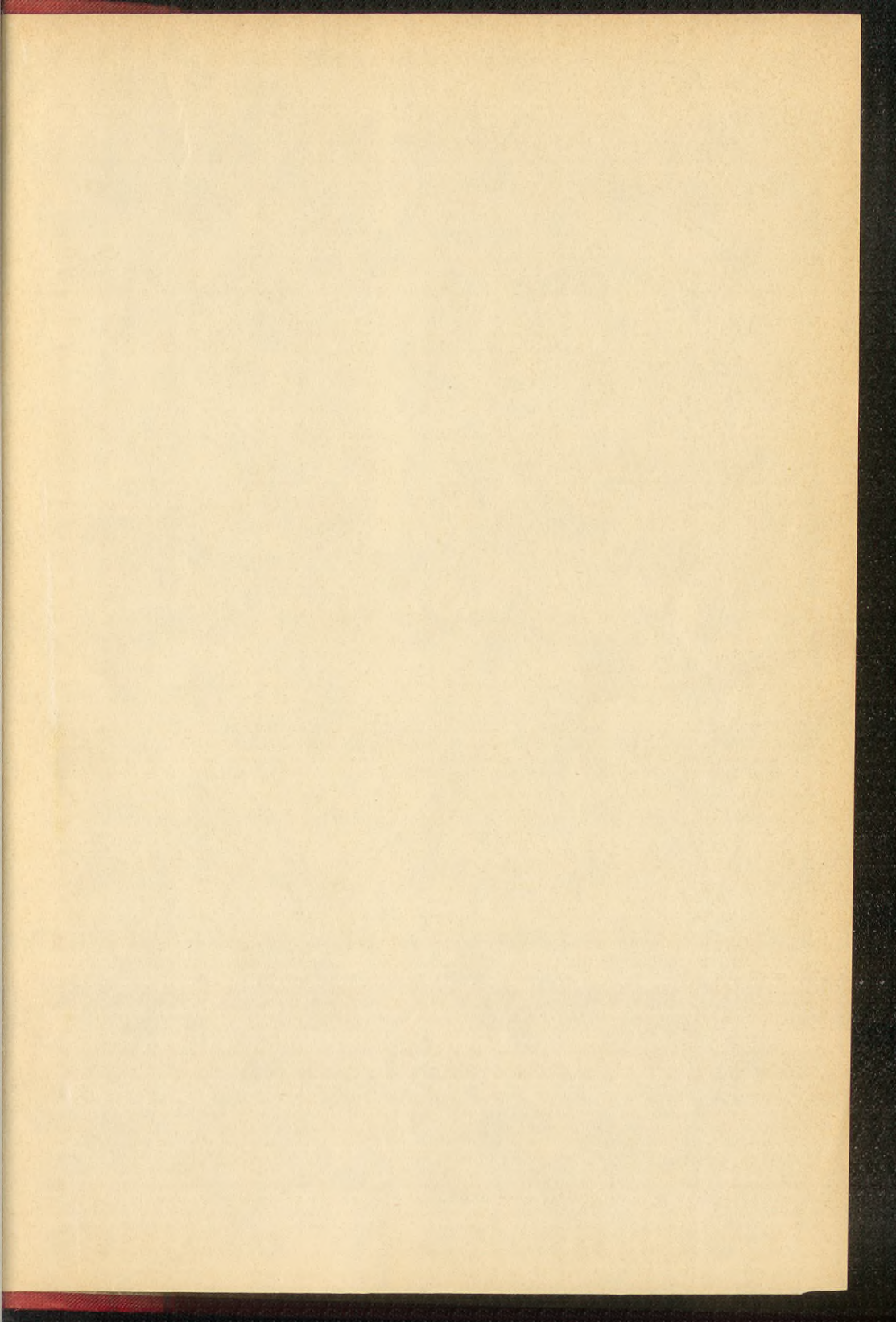
Då sänkte hon hufvudet ödmjukt och svarade sakta:

»Ja, jag skall vara din hustru i glädje och sorg, därtill gifve Gud sin välsignelse!»

600330906

Göteborgs universitetsbibliotek

